Linh Huyễn Quốc Độ Hệ Liệt

Contents

Linh Huyễn Quốc Độ Hệ Liệt **2**

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử: Tiểu Gia Hoả - Khách Không Mời Mà Đến . . . 2
2. Quyển 1 - Chương 2: Lãnh Tinh Hồn . . . 15
3. Quyển 1 - Chương 3: Cảnh Sát Yêu Thú . . . 34
4. Quyển 2 - Chương 1-1: Văn Án - Tâm Trung Đích Ca . . . 57
5. Quyển 2 - Chương 1-2: Khúc Dạo Đầu – A Lâm Kể Chuyện Xưa . . . 57
6. Quyển 2 - Chương 1-3: Mở Đầu . . . 58
7. Quyển 2 - Chương 1-4 . . . 59
8. Quyển 2 - Chương 2 . . . 72
9. Quyển 2 - Chương 3 . . . 88
10. Quyển 2 - Chương 4 . . . 106
11. Quyển 2 - Chương 5 . . . 124
12. Quyển 2 - Chương 6 . . . 164
13. Quyển 2 - Chương 7 . . . 179
14. Quyển 2 - Chương 8: Vĩ Thanh . . . 196
15. Quyển 2 - Chương 9: Phiên Ngoại: Không Thể Quên . . . 204
16. Quyển 3 - Chương 1-1: Văn Án - Đặc Biệt Đích Nhĩ . . . 206
17. Quyển 3 - Chương 1-2: Khúc Dạo Đầu – A Lâm Kể Chuyện Xưa . . . 207
18. Quyển 3 - Chương 1-3: Tự Mạc . . . 207
19. Quyển 3 - Chương 1-4 . . . 211
20. Quyển 3 - Chương 2 . . . 226
21. Quyển 3 - Chương 3 . . . 242
22. Quyển 3 - Chương 4 . . . 255
23. Quyển 3 - Chương 5 . . . 269
24. Quyển 3 - Chương 6 . . . 284
25. Quyển 3 - Chương 7 . . . 293
26. Quyển 3 - Chương 8 . . . 302
27. Quyển 3 - Chương 9 . . . 311
28. Quyển 3 - Chương 10: Vĩ Thanh . . . 319
29. Quyển 3 - Chương 11: Người Phục Vụ Ở Tiệm Bánh . . . 321
30. Quyển 3 - Chương 12: Không Giống Nhau . . . 324
31. Quyển 3 - Chương 13: Anh Họ . . . 328
32. Quyển 4 - Chương 1: Giao Tập . . . 344
33. Quyển 4 - Chương 2 . . . 353
34. Quyển 4 - Chương 3 . . . 366
35. Quyển 4 - Chương 4 . . . 378
36. Quyển 4 - Chương 5 . . . 392
37. Quyển 4 - Chương 6 . . . 404
38. Quyển 4 - Chương 7 . . . 417
39. Quyển 4 - Chương 8 . . . 428
40. Quyển 4 - Chương 9 . . . 439
41. Quyển 4 - Chương 10 . . . 449

42. Quyển 4 - Chương 11 . . . 459
43. Quyển 4 - Chương 12 . . . 469
44. Quyển 4 - Chương 13 . . . 481
45. Quyển 4 - Chương 14 . . . 496
46. Quyển 4 - Chương 15 . . . 509
47. Quyển 4 - Chương 16 . . . 521
48. Quyển 4 - Chương 17 . . . 531
49. Quyển 4 - Chương 18 . . . 544
50. Quyển 4 - Chương 19 . . . 561
51. Quyển 4 - Chương 20: Vĩ Thanh . . . 576
52. Quyển 5 - Chương 1-1: Khúc Kỳ Ốc . . . 580
53. Quyển 5 - Chương 1-2: Lời Nói Đầu – A Lâm Kể Chuyện Xưa . . . 581
54. Quyển 5 - Chương 1-3: Tự Mạc . . . 581
55. Quyển 5 - Chương 1-4 . . . 584
56. Quyển 5 - Chương 2 . . . 589
57. Quyển 5 - Chương 3 . . . 593
58. Quyển 5 - Chương 4 . . . 597
59. Quyển 5 - Chương 5 . . . 604
60. Quyển 5 - Chương 6 . . . 610
61. Quyển 5 - Chương 7 . . . 617
62. Quyển 5 - Chương 8 . . . 622
63. Quyển 5 - Chương 9 . . . 625
64. Quyển 5 - Chương 10 . . . 634
65. Quyển 6 - Chương 1-1: Sủng Vật Luyến Nhân - Khúc Dạo Đầu — A Lâm Kể Chuyện Xưa . . . 644
66. Quyển 6 - Chương 1-2 . . . 644
67. Quyển 6 - Chương 2 . . . 649
68. Quyển 6 - Chương 3 . . . 653
69. Quyển 6 - Chương 4 . . . 656
70. Quyển 6 - Chương 5 . . . 660
71. Quyển 6 - Chương 6 . . . 664
72. Quyển 6 - Chương 7 . . . 669

Linh Huyễn Quốc Độ Hệ Liệt

Giới thiệu
Editor: Tiểu MộcBeta: KireiThể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, huyền huyễn, ấm áp, nhất thụ nhất công, HE. Câu chuyệ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/linh-huyen-quoc-do-he-liet

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử: Tiểu Gia Hoả - Khách Không Mời Mà Đến

Thành phố N, cảng thành phố Lâm Hải, một quận sầm uất, dân số ước chừng một ngàn hai trăm vạn. Ngày và đêm, người đi lại trên phố chỉ hơn kém khoảng hai trăm vạn.

Đây là một thành phố không ngủ.

Chạng vạng một ngày tháng tư, mưa lắc rắc bay giữa không trung.

Trên một con đường nhỏ yên tĩnh ngoại ô thành phố N, có một ngôi nhà hai tầng, tường trắng ngói đỏ có chút bắt mắt.

Đó là một bệnh viện sủng vật.

Cách không xa cổng bệnh viện, có một cây hạnh, tuổi của nó đã không thể đếm được nữa. Dáng cây cao lớn, cành lá sum suê, lúc này, đang lúc hoa hạnh đang nở rộ, những đoá hoa hồng nhạt bị mưa rơi ướt nhẹp, lớp đất dưới gốc cây rải đầy những cánh hoa.

Một tiểu tùng thử lông màu tro, không biết từ đâu chạy đến. Nó hai ba bước nhảy lên cây, chuyền sang cành, đến gần bên cửa sổ trên tầng hai, sau đó thả người rớt xuống, nhảy đến trên cửa sổ, đứng yên, nhìn vào trong.

Giữa cơn mưa bụi, bộ lông của tiểu tùng thử đã ướt đẫm, những giọt nước theo chiếc đuôi chảy xuống.

Bên trong cửa, là phòng khách, lúc này, có một người đang nằm nghiêng trên sofa, xem TV.

Xuyên qua lớp kính ướt nước mưa, tiểu tùng thử thấy có người trong nhà.

Đó là một nam tử trưởng thành, khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, tóc đen, tóc mái che khuất nửa vầng trán, đôi mắt nâu của nam tử trong suốt giống như ngôi sao, sóng mắt lưu chuyển, dường như có tinh quang chớp động, bất quá biểu tình anh luôn lười biếng, đem tinh quang trong mắt che khuất hết nửa.

Không biết TV đang diễn cái gì, nam tử nở nụ cười, ngẩng đầu lên, nhìn từ một bên, sóng mũi anh thẳng hoàn mỹ, khuôn mặt thập phần tuấn lãng, một bên khoé miệng gợi lên nụ cười, mang theo ba phần tà mị, toàn thân toát lên hương vị không nói nên lời.

Có lẽ, sự gợi cảm mị lực của một nam nhân trưởng thành, là ý nói đến điều này đi.

“Cốc cốc, cốc cốc…”

Nghe tiếng cửa kính bị gõ, nam tử quay sang, nhìn qua bên này.

Lãnh Tinh Hồn, chủ nhân của bệnh viện sủng vật này, cuộc sống nhàn rỗi, nhân lúc buổi chiều không có bệnh nhên, lường biếng nằm xem TV, nghe được tiếng động lạ bên ngoài cửa sổ, anh đứng lên bước qua.

Ngoài cửa sổ, có một tiểu tùng thử.

Hai tay tiểu tùng thử nắm trước ngực, đứng trên cửa sổ trong bộ dáng nhu thuận, khẽ ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Tinh Hồn, thấy anh bước đến, ngừng lại, liền sợ hãi cất tiếng: “Tiên sinh… có thể cho tôi một chút

đậu phộng không?”

Mi tâm Lãnh Tinh Hồn nhíu lại, đáng giá tiểu tùng thử cả người ướt nhẹp một chút, lại theo bản năng quay đầu thoáng liếc nhìn bàn trà trước sofa.

Trên bàn, trừ bỏ tách trà đang bốc hơi nghi ngút, có hộp mứt hình hoa đào, trong dĩa bày rất nhiều thức ăn vặt, kẹo, hạt dưa, còn có đậu phộng.

Nguyên lai, là thấy được cái này.

Do dự một chút, Lãnh Tinh Hồn mở cửa sổ ra.

Nhưng chỉ mở ra một khoảng nhỏ, thậm chí tiểu tùng thử gầy nhom cũng không thể chui qua.

Tiểu tùng thử nhảy tới, móng vuốt đặt lên cánh cửa sổ, nghiêng đầu, theo khe nhỏ nhìn Lãnh Tinh Hồn, đôi mắt đen tròn, trong mắt toát ra một tia khẩn cầu.

Xem ra là rất đói bụng, bằng không cũng sẽ dám đánh bạo chạy đến đây mở miệng xin.

Thành phố bê tông cốt thép ngày càng phát triển, những cánh rừng, thôn trang xung quanh, giống như bị quái thú từng bước xâm chiếm, ngay cả biển cũng bị nằm trong kế hoạch xây dựng điền hải. Tiểu tùng thử này kiếm ăn thành phố đông đúc này, cũng quá khó khăn đi.

Đi lấy mấy hạt đậu phộng, Lãnh Tinh Hồn đưa nó cho tiểu tùng thử, nó mang vẻ mặt cảm kích đưa tay ra nhận.

Động tác Lãnh Tinh Hồn dừng lại, tùng thử chớp mắt, không biết người trước mặt sao đột nhiên lại giở quẻ.

Mấy hạt đậu phộng, chỉ có thể làm no bụng trong nhất thời, còn sau đó thì sao?

Nhìn bộ lông ướt đẫm của tùng thử, Lãnh Tinh Hồn trong lòng xúc động, kéo cửa sổ ra.

“Cậu vào đi.”

Trong đôi mắt to của tùng thử hiện lên nét cảm kích, linh hoạt tiến vào trong cửa sổ.

Lãnh Tinh Hồn nhìn nhìn tùng thử, ra lệnh: “Không được lên sofa, cậu ướt nhẹp, lên bàn trà đi, muốn ăn cái gì thì cứ lấy.”

Sau đó, Lãnh Tinh Hồn liền ra khỏi phòng khách.

Tiểu tùng thử nhảy xuống đất, được vài bước rồi nhảy lên bàn trà, quay đầu lại, nhìn nhìn dấu chân ướt nước của mình trên sàn nhà.

Rốt cục có thể ngồi xuống, ăn chút gì đó rồi.

Được chủ nhân cho phép, tùng thử yên tâm bắt đầu ăn đậu phộng trong hộp mứt.

Ân, rất thơm a!

Dạ dày hai ngày nay trống rỗng được thỏa mãn, tiểu tùng thử khoái hoạt đến mũi cũng hếch hếch lên.

Lãnh Tinh Hồn lại quay trở ra, một tay cầm khăn mặt, một tay bưng một tách nhỏ đựng nước ấm.

Đặt tách xuống, đem khăn đặt lên người tùng thử, Lãnh Tinh Hồn phân phó: “Lau đi.”

Tùng thử vừa thấy, càng thêm cảm kích, lấy khăn mặt lau lau bộ lông ướt nước của mình.

Khăn mềm, hút đi hơi nước trên người, lập tức cảm thấy ấm áp.

Nhìn nhìn Lãnh Tinh Hồn nghiêng người nằm trên sofa, con mắt khép hờ tiếp tục xem TV, tiểu tùng thử cảm thấy, khí chất tà mị lưu chuyển khắp người nam nhân này, thoạt nhìn lạnh lùng, lại là người tốt.

Uống nước ấm, lại càng thêm ấm áp, tiểu tùng thử gấp khăn mặt lại, đặt ngay ngắn trên bàn, ngồi chồm hổm xuống, chờ chủ nhà hỏi nó.

Quả nhiên, chủ nhà mở miệng.

“Cậu sao lại chạy đến đây?”

“Chỗ này… tôi cảm thấy có đồng loại.”

Lãnh Tinh Hồn gật gật đầu.

Ân, đúng, Lôi Khắc Tư là đồng loại của nó, nhất định là cảm nhận được khí tức của Lôi Khắc Tư, cho nên đến đây.

“Trước đây ở đâu?” Lãnh Tinh Hồn lại hỏi.

“Không có… chỗ ở cố định.”

Nguyên lại, là một con chuột lưu lạc.

Vừa định hỏi thêm gì đó, đột nhiên một tiếng chó sủa cắt ngang suy nghĩ Lãnh Tinh Hồn.

Một con doberman cao lớn, xuất hiện nơi cửa phòng khách, mắt nhìn chằm chằm vào tùng thử ngồi chồm hổm trên bàn trà, phát ra tiếng sủa trầm thấp.

Tiểu tùng thử hoảng sợ, nhảy lên sofa, bám vào vai Lãnh Tinh Hồn, tìm kiếm sự che chở.

“Lôi Khắc Tư, ngồi xuống!”

Lãnh Tinh Hồn ra lệnh.

Doberman thật sự ngồi xuống tại chỗ, lắc đầu vẫy tai, tiếp tục thấp giọng sủa, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm tiểu tùng thử không rời.

Lãnh Tinh Hồn đem tùng thử kéo xuống, đặt lại trên bàn, “Lôi Khắc Tư, đây là khách, đừng căng thẳng như vậy.”

Con chó kêu ô ô trong cổ vài tiếng, im lặng.

Tim tiểu tùng thử bị dọa, tim đập binh binh, đứng trên bàn trà không dám động, sợ vừa nhúc nhích con chó liền nhào lại.

Lãnh Tinh Hồn lúc này mới nói thêm, “Cậu, biến thành nhân hình cho tôi xem thử.”

Nghe nói thế, tùng thử do dự một chút, từ trên bàn trà nhảy xuống, ‘Ba’ một tiếng, một thiếu niên xuất hiện trên khoảng trống sàn nhà.

Không cần cảm thấy kỳ quái, tùng thử này cũng không phải tùng thử bình thường, nó là – yêu thú.

Có lẽ, từ khi con người xuất hiện, loài thú đáng yêu này liền cùng con người sinh tồn trên thế giới này.

Chúng có bản thể hình thú, cùng với ngoại hình của con người, có thể ở trong hai hình thái đó tùy ý biến

đổi.

Có thể ngay bên cạnh bạn có yêu thú tồn tại. Nói không chừng, là ông chủ mặt mày xanh mét, chỉ biết bóc lột sức lao động của nhân viên, hoặc là đồng sự cười khì khì, sau khi mượn một ít tiền liền quên luôn. Chính là, bạn không biết, cũng vô pháp phán đoán.

Yêu thú và con người chung sống, giữa họ lại có ranh giới vô hình. Giống như con người, yêu thú cũng quay cuồn giữa thế gian này, khát vọng một cuộc sống thoải mái mà yên bình, cũng có dục vọng, quyền lực, tiền tài, địa vị, mỹ nữ… không thể thỏa mãn.

Yêu thú bình thường lấy hình thái con người tồn tại, trong xã hội tìm công việc, cuộc sống, kết hôn sinh con, thấp hơn một chút thì lấy hình thái động vật tồn tại. Cũng có yêu thú dựa vào linh lực, biến đổi thành người, vì để thoả mãn dục vọng cá nhân, làm ăn trộm ăn cướp, thậm chí giở những mánh khoé tội ác như giết người cướp của.

Có một loại người, bọn họ qua lại giữa thế giới con người và yêu thú, dựa vào sức mạnh đặc thù mà vi diệu mình có được, để cân bằng sự tồn tại giữa hai loài.

Bọn họ được gọi là – Âm Dương sư hiện đại.

Lãnh Tinh Hồn chính là một trong số đó.

Khuyển yêu Lôi Khắc Tư, là yêu thú có ngoại hình là doberman, là thị thần bảo vệ Lãnh Tinh Hồn.

"Ân, vẫn còn là hài tử nga."

Đánh giá tiểu nam hài ngồi trên sàn nhà, Lãnh Tinh Hồn lười biếng nói.

Tiểu tùng thử biến thành người, bộ dáng thoạt nhìn ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi, mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay màu xám, quần jean màu đen, giày thể thao. Cậu ta có mái tóc đen mượt, mắt đen tròn, làn da trắng nõn, tuấn tú nhu tình, nhu thuận động lòng người.

"Ân, bộ dáng thật đúng là không tồi nga."

Miệng nói như vậy, Lãnh Tinh Hồn chớp chớp mắt với tiểu tùng thử, người nọ lập tức đỏ bừng hai má.

Cảm giác trong ngôi nhà nhỏ này có khí tức đồng loại, Ô Mễ quá đói bụng băng qua mưa chạy đến, cố lấy dũng khí gõ cửa. Vốn tưởng nam nhân ngồi trên sofa xem TV là đồng loại của mình, đến khi Ô Mễ mở miệng cầu xin Lãnh Tinh Hồn, mới biết anh ta là Âm Dương sư.

Anh ta nghe được mấy lời rối rít của mình, đối với hình thú của mình không có vấn đề.

Nguyên lai anh ta không phải yêu thú.

Vậy trong phòng này còn có một yêu thú khác.

Chính là con chó đen kia.

"Nếu không có chỗ nào đi, vậy ở lại đi."

Nghe câu nói đó, Ô Mễ ngước mặt lên nhìn Lãnh Tinh Hồn trên sofa.

Anh ta đồng ý thu lưu mình sao?

Không phải không có gia đình con người thu lưu yêu thú, bất quá hơn phân nửa thu lưu dưới hình thức là sủng vật, các chủ nhân thu lưu yêu thú cũng không biết rõ. Càng ngày càng có nhiều yêu thú tìm kiếm chỗ ở trong hình thái con người, làm việc kiếm tiền, sinh sống trong thành phố này.

Chỗ ở của Ô Mễ, hiện tại đã quy hoạch thành khu kinh tế kỹ thuật phát triển, nó, nga không, hiện tại phải gọi cậu ta, vô lực đi sâu vào trong rừng. Cậu ta lưu lạc đến thành phố sầm uất này, lại phát hiện sinh tồn còn khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng của mình.

Bây giờ, một Âm Dương sư đồng ý thu dụng mình.

"Thiếu gia, thật sự muốn lưu cậu ta lại sao?"

Doberman vẫn ngồi cạnh cửa mở miệng.

"Ân."

Lãnh Tinh Hồn đứng lên, quay đầu nhìn Lôi Khắc Tư, "Cũng không có gì đâu. Cậu rất để ý sao?"

Lôi Khắc Tư ồ ồ một tiếng, "Không."

"Tiểu tùng thử, không sao chứ."

Lãnh Tinh Hồn hỏi ngược lại Ô Mễ, "Cậu đồng ý ở lại không? Tên là gì?"

“Ô… Ô Mễ.”

“Mèo?” Đôi mắt luôn khép hờ của Lãnh Tinh Hồn mở to, như hàn tinh loé sáng.

“Không phải, Ô, là Ô của đen, Ô Mễ.”

Lãnh Tinh Hồn gãi gãi đầu nói: “Vậy còn không chịu là mèo.”

Nhìn nụ cười mỉm nơi khoé miệng Lãnh Tinh Hồn, biết anh ta, biết anh hiểu, nhưng cố tình đùa mình, Ô Mễ không giải thích.

Duỗi người, Lãnh Tinh Hồn định đi ngủ, bước đến gần cửa anh ngừng lại, quay sang nói với Ô Mễ, “Đúng rồi, cậu có thể làm việc nhà được không?”

Ô Mễ ngẩn ra, sau đó thành thật lắc đầu.

“Ân, xem ta không hữu ích lắm.”

Vừa nghe những lời này, Ô Mễ sửng sốt, như thế nào, mình không biết làm việc nhà, anh ta sẽ không định lưu mình lại sao?

Lãnh Tinh Hồn còn nói thêm: “Tôi tên là Lãnh Tinh Hồn, nhớ kỹ.”

Nói xong, anh cong khoé miệng, cười tà tà, nháy mắt với Ô Mễ một cái, sau đó bước đi, để Ô Mễ mặt đỏ bừng ngồi trên sàn nhà.

Lãnh – Tinh – Hồn, tên của anh ta rất đặc biệt.

Người này… rốt cuộc có ý gì a.

“Tôi… tôi có thể ở lại không?” Ô Mễ sợ hãi hỏi Lôi Khắc Tư.

“Thiếu gia nói có thể, thì sẽ có thể. Hoan nghênh cậu Ô Mễ, sau này thỉnh chiếu cố nhiều hơn.”

Nghe Lôi Khắc Tư nói như vậy, mắt Ô Mễ lại sáng bừng trở lại.

Ở lại… chỗ này, sau này, còn có nhà, không bao giờ phải lo lắng không có chỗ để quay về.

“Cám ơn!”

Doberman tựa hồ đối với sự nhiệt tình của tiểu tùng thử có chút ngượng ngùng, ồm ồm trả lời: “Cậu vẫn nên cám ơn thiếu gia đi.”

“Thiếu gia… phải gọi anh ấy như vậy sao?”

Là cách xưng hô cổ lỗ xỉ cỡ nào a, thời nay còn có người dùng cách xưng hô này sao?

Ô Mễ cảm thấy khó hiểu.

Lôi Khắc Tư tựa hồ cũng không cảm thấy cách gọi này có gì không đúng, “Tôi vẫn gọi anh ta như vậy. Còn cậu… gọi tiên sinh cũng được.”

Tiên sinh, gọi như vậy cũng quá kỳ quái đi.

“Tôi… tôi muốn gọi anh ấy là Lãnh đại ca.”

Lôi Khắc Tư ồm ồm trả lời, “Tuỳ cậu, chỉ cần thiếu gia không ngại thì có thể.”

“Lãnh đại ca… anh ấy đi ngủ sao?”

Lén nhìn đồng hồ, còn chưa đến tám giờ, sớm như vậy đã ngủ…

“Ân, nếu cậu mệt, cũng đi nghỉ đi.”

A, thật sự sớm như vậy đã ngủ, Ô Mễ thầm tắc lưỡi trong bụng.

“Tôi muốn… có thể tắm rửa một cái không?” Ô Mễ thỉnh cầu.

Lôi Khắc Tư gật đầu, “Ân. Cậu mới đến, trước cứ ráng một chút. Cần cái gì, ngày mai thiếu gia sẽ dẫn cậu đi mua.”

Nghe doberman nói vậy, trong lòng Ô Mễ bắt đầu cảm kích. Doberman này nhìn tương đối hung hãn, nguyên lai là người cũng không tệ.

‘Ba’ một tiếng, Lôi Khắc Tư cũng hoá thành người, đứng lên.

Ô Mễ ngẩng đầu nhìn Lôi Khắc Tư.

Yêu, anh ta thật sự rất cao.

Lãnh Tinh Hồn tuyệt đối không thấp, Ô Mễ nhìn ước lượng khoảng 1,85 mét, Lôi Khắc Tư cao gần 1,9 mét, hoặc cũng là 1,89 mét.

Lôi Khắc Tư tóc ngắn, thoạt nhìn khá thành thục ổn trọng, mày rậm mắt to, trên vành tai trái có đeo khuyên tai màu bạc hình tròn nho nhỏ. Tuy không tuấn mỹ câu hồn đoạt phát như Lãnh Tinh Hồn, tướng mạo cũng khá đoan chính, dáng vẻ khí phách, hơn nữa biểu tình rất nghiêm túc, lạnh lùng.

Chiếc áo không cổ kiểu Trung Quốc màu đen, mặc trên người Lôi Khắc Tư, càng tôn vẻ nghiêm trang, quy củ.

"Phòng tắm ở bên cạnh, cậu theo tôi đến đây."

Ô Mễ ngoan ngoãn theo phía sau Lôi Khắc Tư.

Nói với Ô Mễ làm sao để chỉnh nước ấm, mang cho cậu khăn mới, lại lấy một bộ quần áo sạch đưa thêm cho cậu.

"Quần áo của thiếu gia, cậu mặc không vừa lắm, chịu khó một chút."

Ô Mễ cảm kích: "Cám ơn anh."

Lôi Khắc Tư tựa hồ ngượng ngùng, "Ách, không có gì. Tắm xong thì đi ngủ đi. Đúng rồi, trong thư phòng có đặt ghế dài, cậu ngủ ở đó, tôi sẽ lấy cho cậu cái mền.'

Nói xong, Lôi Khắc Tư bước đi.

Ngâm mình trong bồn tắm, Ô Mễ sảng khoái tắm rửa cho thiệt đã.

Làn nước ấm đem hết tất cả mệt mỏi cùng rét lạnh từ trước đến nay tẩy sạch.

Đánh giá phòng tắm ngăn nắp, Ô Mễ thầm nghĩ, có lẽ đều do Lôi Khắc Tư làm.

Được gọi là thiếu gia, đoán chừng Lãnh Tinh Hồn sẽ không làm việc nhà.

Nhẹ bước ra khỏi phòng tắm, Ô Mễ muốn tìm Lôi Khắc Tư, phát hiện doberman nằm ngủ trên ghế quý phi đặt ở tiền thính lầu một, không muốn kinh động đến anh ta, Ô Mễ tự lần mò tìm thư phòng.

Tìm được thư phòng đặt một loạt kệ sách, Ô Mễ nhìn ghế dài kê sát tường quả nhiên có chiếc mền đặt trên đó.

Đắp mền, từ đó đến nay, rốt cuộc lần đầu tiên Ô Mễ lấy hình thái con người, hảo hảo ngủ một giấc.

Sáng hôm sau, Ô Mễ bị ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào làm tỉnh giấc.

Sáng rồi.

Ánh nắng mặt trời vàng óng tràn đầy phòng, bên tai truyền đến tiếng chim hót. Qua cửa sổ, có thể nhìn được bầu trời trong xanh.

Hôm qua Ô Mễ còn quanh quẩn trong mưa, hôm nay, rốt cục đã có chỗ dung thân.

Khi vào phòng tắm rửa mặt, Ô Mễ thấy Lôi Khắc Tư.

"Cậu dậy rồi, sớm an."

"Sớm an."

Gọi Ô Mễ đang muốn vào phòng tắm lại, Lôi Khắc Tư hỏi: "Cậu… thích ăn bữa sáng của con người, hay thích của tùng thử…"

Ô Mễ hiểu ý Lôi Khắc Tư.

Không muốn rộn chuyện, Ô Mễ tỏ ý cái gì cũng được.

Phát hiện Lôi Khắc Tư bận rộn trong nhà bếp, Ô Mễ không giúp gì được, đứng ở cửa nhìn.

Tựa hồ trù nghệ của Lôi Khắc Tư không tệ, nhìn cách chiên trứng đã biết.

Không nghĩ tới, anh ta cao to thô kệch, còn làm việc nhà rất cẩn thận.

Hai người cùng nhau ăn sáng, Lôi Khắc Tư cấp cho Ô Mễ một chén yến mạch thơm nức, trừ bỏ bánh mì, còn chuẩn bị cho cậu rất nhiều quả hạch và đậu phộng.

Ô Mễ đổ sữa vào yến mạch rồi ăn, cắn được nho khô bên trong, nhìn thấy trong biểu tình lạnh lùng của Lôi Khắc Tư một tia thân thiết, mắt đã thấy ướt ướt.

"Cậu ăn nhiều một chút."

Chỉ một câu đơn giản, biểu đạt cho sự thân mật của Lôi Khắc Tư.

Ô Mễ lưu lạc ở thành phố N gần một năm, gặp không ít đồng loại, nhưng cũng chưa được ai đối xử như vậy với cậu.

Mới gặp Lôi Khắc Tư, bị ngoại hình hung ác của anh ta doạ, ngay lúc đó quả thực rất sợ hãi răng nanh tuyết bạch sắc bén của doberman, có thể cắn đứt yết hầu mình mà không cần dùng sức chút nào.

Hiện tại nghĩ lại, lúc ấy anh ta hung dữ, hẳn là sợ mình hại đến Lãnh Tinh Hồn.

Ô Mễ nghĩ, Lôi Khắc Tư thật sự là người tốt.

Có thể lưu lại, thật sự là may mắn.

Ăn sáng xong, dọn dẹp nhà bếp, Lôi Khắc Tư biến trở lại khuyển hình.

Ô Mễ phát hiện, chỉ những lúc cần thiết, Lôi Khắc Tư mới biến thành nhân hình, anh ta tựa hồ nguyện ý lấy khuyển hình để sinh sống.

Biến thành người, là vì chiếu cố Lãnh Tinh Hồn đi.

Nhìn nhìn đồng hồ treo tường, chín giờ kém, Lôi Khắc Tư đi đến cửa phòng Lãnh Tinh Hồn.

Ô Mễ nép một bên trộm nhìn.

Trong phòng ngủ, trên chiếc giường kingsize, Lãnh Tinh Hồn đang lui trong chăn, còn đang vù vù ngủ.

Lãnh Tinh Hồn chiếm nửa cái giường lớn, mặt kia quay vào tường, sát tường kê một kệ nhỏ ba tầng, đặt đầy sách, Ô Mễ thầm nghĩ, nửa cái giường biến thành bàn học, Lãnh Tinh Hồn này cũng vô cùng hiếu học.

Tính thầm trong bụng một chút, phát hiện Lãnh Tinh Hồn đã ngủ hơn mười hai tiếng, Ô mễ cảm thấy ngạc nhiên.

Anh ấy thật sự ngủ nhiều, cũng không sợ nhức đầu.

Lôi Khắc Tư cắn tấm rèm, kéo nó ra, để ánh nắng chiếu vào.

“Thiếu gia, rời giường.”

Lãnh Tinh Hồn trở mình tiếp tục ngủ, hoàn toàn không có ý muốn ngồi dậy.

“Thiếu gia, đã chín giờ kém, mười giờ phải mở cửa, cậu mau dậy đi.”

Lãnh Tinh Hồn kéo mền, trùm qua đầu, lẩm bẩm: “Ồn muốn chết, ta bị bệnh, hôm nay không mở cửa.”

Lôi Khắc Tư không chịu thua, bước tới, nắm lấy góc mền, kéo xuống.

Nhìn thấy Lãnh Tinh Hồn nằm trên giường, Ô Mễ chỉ cảm thấy cái mũi xót xót, máu mũi cơ hồ mạnh mẽ trào ra.

Anh ta cư nhiên nửa thân trên xích loã.

Lãnh Tinh Hồn mặc quần ngủ dài bằng vải, nửa thân trên xích loã, nằm sấp ngủ trên giường, đường cong của lưng khá mê người, từ vai đến thắt lưng, cơ thể cân xứng, làn da màu mật tinh tế.

Ô Mễ che mũi thầm nghĩ, anh ấy thật đúng là nhìn rất đẹp nga!

“Lạnh muốn chết, Lôi Khắc Tư, đưa mền cho ta!”

“Thiếu gia, mau đứng lên.”

Lãnh Tinh Hồn giống như con sâu ngọ ngoạy vài cái, không cam nguyện ngồi dậy.

“Thiệt là đau khổ, ngủ không đủ.”

Nửa tiếng sau, bệnh viện sủng vật sao sáng mở cửa, chuẩn bị sinh ý.

Nửa dựa vào ghế, Lãnh Tinh Hồn ngáp đến mất hình tượng, “Không có ai đến, để ta ngủ một chút.” Sau đó liền ghé vào bàn khoanh tay lại gối đầu lên.

Lôi Khắc Tư thập phần bất đắc dĩ, liếc mắt nhìn Ô Mễ một cái.

Ô Mễ cười cười với Lôi Khắc Tư.

Vốn định cùng người thu lưu mình hảo hảo tìm hiểu một chút, Ô Mễ phát hiện, anh ta tựa hồ càng nguyện ý cùng thần ngủ tìm hiểu.

Tiểu tùng thử Ô Mễ, ở lại bệnh viện sủng vật này, bắt đầu cùng Âm Dương sư Lãnh Tinh Hồn, cùng với thị thần của anh ta Lôi Khắc Tư bắt đầu những ngày sống chung.

2. Quyển 1 - Chương 2: Lãnh Tinh Hồn

Ngày thứ hai của Ô Mễ, Lãnh Tinh Hồn dẫn cậu đi mua vật dụng hằng ngày.

Ở siêu thị Đại Hình, nhìn hàng hoá bày biện trên kệ rực rỡ muôn màu, mắt Ô Mễ trừng lớn.

Đã từng nghĩ nếu sống trong siêu thị cũng không tệ, ăn uống không phải lo, lại không sợ mưa rơi tuyết đổ, nhưng Ô mễ là tiểu tùng thử, siêu thị đã sớm bị thử tộc chiếm cứ, không đến lượt.

Không ngờ sẽ có một ngày, có thể lấy tư cách khách hàng mà tiến vào.

Lãnh Tinh Hồn dẫn theo Ô mễ, giúp cậu mua quần áo cùng vật dụng hằng ngày, lại mua thêm một cái mền mới.

"Ngủ sofa có quen không?"

Ô Mễ gật gật đầu.

"Ân, cậu thì ngủ được đi." Lãnh Tinh Hồn nhìn nhìn Ô Mễ cao 1,75 mét, "Đổi lại, tôi không thể ngủ được, quá chật chội, ngủ một đêm lưng liền đau."

Ô Mễ nghĩ, mình còn có thể dùng hình thái tùng thử ngủ trên sofa, liền càng không lo lắng.

"Nếu có nhiều phòng hơn, liền cho cậu ở."

Nghe Lãnh Tinh Hồn nói vậy, Ô Mễ vội nói: "Cám ơn anh, không cần, hiện tại cũng rất tốt."

Có thể được ở lại, Ô Mễ đã rất thoả mãn.

Sau khi mau rất nhiều vật dụng, hai người bước qua khu ăn vặt, nhìn thấy trên kệ hàng để đủ kiểu túi quả hạch, Ô Mễ theo bản năng liền vươn tay ra lấy.

Bàn tay đưa ra được nửa, rồi dừng lại, sau đó Ô Mễ liền đỏ mặt cúi đầu.

Lãnh Tinh Hồn phốc phốc cười rộ, "Thích thì cứ lấy."

Ô Mễ cảm thấy rất ngượng ngùng, có chỗ ăn chổ ở đã tốt lắm rồi, còn muốn được nhiều hơn.

"Yên tâm, tôi không phải người keo kiệt. Lại nói, cậu không ăn thì tôi cũng muốn ăn." Nói xong, Lãnh Tinh Hồn liền bắt đầu chọn từng túi từng túi quà vặt.

Cuối cùng, hai người mua một đống chất đầy xe đẩy.

Khi bước đến quầy tính tiền, Ô Mễ đánh giá những xung quanh một chút, cậu đột nhiên phát hiện một chuyện thú vị.

Mỗi khi nữ nhân nhìn thấy Lãnh Tinh Hồn, từ học sinh trung học, đến phụ nữ trên năm mươi, đều không tự chủ được trố mắt nhìn, ngốc lăng ít nhất mười giây, sau đó lập tức lộ ra nụ cười tươi tắn nhất, phô bày những nét đẹp nhất của mình ra.

Cho dù Lãnh Tinh Hồn đã đi qua rồi, các nàng cũng ngoáy đầu lại nhìn, hoàn toàn mặc kệ người bạn trai bên cạnh, những nhóm bạn gái thì sẽ châu đầu ghé tai lại.

Là vì bộ dáng Lãnh Tinh Hồn rất đẹp trai đi.

Nhìn bóng dáng Lãnh Tinh Hồn, Ô Mễ đột nhiên cảm thấy hâm mộ.

Lãnh Tinh Hồn ngược lại hoàn toàn không để ý đến, chỉ chăm chú nhìn đường của mình.

Sau khi có được đồ dùng của riêng mình trong nhà, thế giới vốn của hai, đã thành của ba người.

Ngày lại ngày trôi qua, Ô Mễ dần quen với cuộc sống trong bệnh viện sủng vật.

Lãnh Tinh Hồn không biết từ đâu đưa chứng minh thư, giao cho Ô Mễ, nói với cậu sau này ở bệnh viện, có thể dùng nhân hình, người khác có hỏi thì nói là trợ lý do anh tuyển được.

Buổi tối nằm trên giường, Ô Mễ nhìn chứng minh thư, biết mình có công việc, cảm giác thập phần mới mẻ cùng kích động.

Bệnh viện sủng vật tên 'Sao Sáng' này, bác sĩ chỉ có một mình Lãnh Tinh Hồn. Tầng trệt ngôi nhà là nơi tiếp đón cùng phòng khám, lầu một dành để ở. Mỗi ngày mười giờ sáng mở cửa sinh ý, chiều đúng năm giờ đóng cửa.

Bệnh viện sủng vật toạ lạc trên con đường nhỏ yên tĩnh, không có mấy người biết. Người đưa sủng vật đến khám bệnh cũng không nhiều, có khi cả ngày không có lấy một người.

Dù như vậy, Lãnh Tinh Hồn vẫn kiên trì giữ thói quen một tuần nghỉ một ngày, thứ ba không mở cửa.

Lúc đầu, Ô Mễ có chút lo lắng, trong thành phố mọi thứ đều phải chi tiêu, thật không biết thu nhập ít như vậy, Lãnh Tinh Hồn duy trì cuộc sống như thế nào.

Anh ta tựa hồ rất tùy tính, thích cái gì liền mua cái đó, vừa thấy trên TV quảng cáo thứ gì đó, lập tức gọi điện đặt hàng.

Lôi Khắc Tư giống như quản gia, cũng chưa bao giờ để ý đến mấy hành động này, mặc kệ luôn.

Ở đây, thức ăn rất phong phú, hải sản cơ hồ không thiếu. Ô Mễ không còn bị đói nữa. Trù nghệ của Lôi Khắc Tư cùng Lãnh Tinh Hồn đều rất tuyệt, món Trung món Tây đều biết làm ngẫu nhiên còn có thể gọi thức ăn bên ngoài.

Ô Mễ yên lặng ở trong phòng tính toán sổ sách, do dự nên hay không nói một chút với Lãnh Tinh Hồn, kỳ thật có thể tiết kiệm lại một chút.

Đến khi thấy xe Lãnh Tinh Hồn, Ô Mễ ngược lại không biết phải mở miệng như thế nào.

Ô Mễ từng ngồi trong một chiếc xe màu bạc bình thường phổ thông có rèm che đi mua sắm, trong gara ngôi nhà có hai chiếc, khi Ô Mễ quét dọn thấy được một chiếc khác nữa.

Là Ferrari màu đen, thân xe hình giọt nước cực kỳ hiện đại, Ô Mễ từng thấy trên TV, cửa xe này có thể mở hướng lên trên, giống như cánh hải âu. Xe màu đen, màu đen của đêm giống như xe ma chợt loé lên lướt qua quốc lộ, tin rằng mỗi nam nhân đều nguyện ý thử cảm giác được điều khiển chiếc xe này.

Rất… xa xỉ đi, anh ta phải kiếm được nhiều lắm a.

Trách không được Lôi Khắc Tư gọi anh ta là 'Thiếu gia'.

Thầm nhắc chuyện này với Lôi Khắc Tư, Lôi Khắc Tư có chút kinh ngạc, “Di? Tôi nghĩ cậu đã từng nghe nói đến?”

“Cái gì?” Vẻ mặt Ô Mễ khó hiểu.

“Thiếu gia a, cho dù chưa nghe nhắc đến thiếu gua, cũng nghe nhắc đến dòng họ thiếu gia đi.”

Ô Mễ chớp chớp mắt, lắc đầu.

Lôi Khắc Tư lộ ra ánh mắt ‘Cậu thật sự là đồ nhà quê’.

Ô Mễ rất muốn trò chuyện với Lãnh Tinh Hồn, dù sao được anh ta thu lưu, chuyện về anh ta hẳn cũng nên biết một chút, nhưng tiếc rằng chỉ mới đến vài này, Lãnh Tinh Hồn trừ bỏ khám bệnh cho động vật, thì ngủ no mắt, nếu không thì cũng là ăn, đều không có cơ hội hảo hảo trò chuyện.

Xem ra tất cả chỉ có thể tìm hiểu ở Lôi Khắc Tư mà thôi.

Buổi tối, sau khi Lãnh Tinh Hồn ngủ, trong phòng khách lầu một, doberman Lôi Khắc Tư cùng thiếu niên Ô Mễ ngồi xuống hàn huyên.

“Cậu thật sự chưa nghe nói qua? Cậu cũng là yêu thú a, cũng chưa từng nghe qua?”

Ô Mễ lắc đầu, “Tôi… nguyên bản sống trong rừng, sau khi đến thành phố N, cũng vẫn sống trong hình tùng thử, chuyện đó…”

Lôi Khắc Tư hừ một tiếng, lắc đầu.

“Lãnh gia, chính là gia tộc Âm Dương sư khá nổi tiếng.”

Lôi Khắc Tư đem gia thế của Lãnh Tinh Hồn nhất nhất kể hết.

Tộc Lãnh thị, từ thời cổ đại, đã qua lại giữa hai thế giới yêu thú và con người, là gia tộc cực kỳ nổi tiếng trong Âm Dương sư. Không chỉ khắc chế được linh lực của yêu thú, mà còn có thể chế ngự ác quỷ.

“Hàng yêu tróc quỷ, là bản lĩnh của Lãnh gia từ đời này sang đời khác, những tộc nhân có thiên tư cao, khi sinh ra liền có được linh lực cường đại, bắt đầu nhận trách nhiệm làm người giám hộ. Sau thời cổ đại, ngay cả quan phủ khi gặp yêu thú hay ác quỷ quấy nhiễu, cũng phải thỉnh người của tộc Lãnh thị ra mặt giải quyết.”

Ô Mễ gật đầu.

"Hiện tại, Lãnh gia chia làm hai nhánh, đều là Âm Dương sư, một nhánh chuyên đối phó với ác quỷ du tẩu khắp thế gian, vì đủ thứ nguyên nhân mà không vãng sanh, quấy nhiễu hại người; một nhánh khác chuyên hàng phục yêu thú gây nguy hại đến con người."

"Vậy, pháp lực của Lãnh đại ca rất mạnh sao?" Ô Mễ nhịn không được xen mồm vào hỏi.

Cảm nhận không nổi Lãnh Tinh Hồn có được linh lực cường đại kia giống như con mèo vĩnh ngủ đến bất tỉnh.

"Đương nhiên, thiếu gia trong các Âm Dương sư, là cao thủ đứng đầu trong các cao thủ hàng đầu."

Ô Mễ cảm thấy Lôi Khắc Tư có chút khoa trương, nhưng cảm thấy Lôi Khắc Tư luôn luôn nghiêm cẩn, không giống người hay phóng đại.

Lãnh Tinh Hồn kia, thật sự lợi hại như vậy sao?

Ân, bộ dáng đẹp trai thì thật đó, đẹp nhất trong những người đẹp nhất, điểm này thật ra có thể khẳng định được.

Lôi Khắc Tư lại nói cho Ô Mễ, tộc trưởng hiện tại của tộc Lãnh thị, là bà nội của Lãnh Tinh Hồn, nàng ở tuốt phía nam của thành phố D, trong biệt thự Lãnh thị. Nơi đó là trụ sở của một nhánh.

Lãnh Tinh Hồn thi đậu vào trường đại học Y của thành phố N, không biết tại sao anh cư nhiên học ngành thú y, sau đó ở lại quận Tân Hải này, mở một bệnh viện sủng vật nho nhỏ.

"A, anh ta là sinh viên?" Ô Mễ cảm thấy khó tin.

"Muốn xem bằng không?"

"Nga, không cần, không cần."

"Vậy, người nhà Lãnh đại ca đâu? Ý tôi là cha mẹ anh ấy?"

Ô Mễ thấy Lãnh Tinh Hồn ở đây một mình, tựa hồ trong thành phố này cũng không có người thân nào khác, không khỏi hỏi.

Lôi Khắc Tư nhích nhích lỗ tai, ô một tiếng, "Lão gia và phu nhân đều qua đời, do sinh bệnh. Trước khi

thiếu gia đậu đại học thì đã qua đời rồi."

Ô Mễ cúi đầu, "Xin lỗi..."

"Lão gia và phu nhân khi còn tại thế rất thương thiếu gia. Hiện tại, vết thương trong lòng thiếu gia nhất định vẫn còn đi." Lôi Khắc Tư chậm rãi nói.

Lôi Khắc Tư phát hiện Ô Mễ cũng thương cảm, đoán cậu chắc cũng nhớ đến người nhà của mình, vì thế chuyển đề tài.

Ô Mễ nhắc đến thu nhập của bệnh viện sủng vật, Lôi Khắc Tư nói cho cậu biết, hiện tại Lãnh thị có rất nhiều người, đều đã không còn làm Âm Dương sư. Đặc biệt năm mươi năm trước, chính phủ đã thành lập đội cảnh sát yêu thú thuộc cảnh sát thành phố, sau khi dùng các vũ khí hiện đại đối phó với yêu thú, càng nhiều tộc nhân Lãnh thị bắt đầu làm những công việc bình thường.

Bà nội của Lãnh Tinh Hồn rất có đầu óc kinh doanh, nhiều năm trước đã bắt đầu đầu tư vào bất động sản, mua rất nhiều đất chưa khai thác, hiện tại, Lãnh thị đã là gia tộc giàu có một vùng. Anh ta có một đám anh em họ, mở công ty, kinh doanh xuất nhập khẩu, điện tử, thiết bị thông tin, cũng có người bước vào nghành ngân hàng, sự nghiệp đều rất thành công.

"Nguyên lại là thiếu gia rất có tiền a." Ô Mễ thở dài.

"Đúng vậy, Lãnh gia rất có tiền, cho nên về cuộc sống cậu không cần lo lắng."

Lôi Khắc Tư nói với Ô Mễ, bệnh viện sủng vật này, ngôi nhà là tài sản của Lãnh Tinh Hồn, còn nữa, Lãnh thị trong thành phố N còn vài trung tâm thương mại, chỉ tiền thuê thôi, cũng đã đủ cho Lãnh Tinh Hồn có cuộc sống không lo nghĩ, muốn mua cái gì thì mua cái đó.

"Mở bệnh viện sủng vật là sở thích của thiếu gia. Sau khi có cảnh sát yêu thú chúng tôi cũng không còn phải ra mặt đối phó với yêu thú xấu nhiều nữa. Bất quá nếu có người quen tìm đến, thiếu gia vẫn ra tay."

Ô Mễ thầm nghĩ, trách không được Lãnh Tinh Hồn luôn làm biếng, cũng không để ý đến sinh ý, nguyên lai vì không phải lo chuyện cơm áo.

"Thiếu gia mua vật dụng cho cậu, cậu không cần từ chối."

Nghe Lôi Khắc Tư nói vậy, nghĩ đến hảo ý của bọn họ, Ô Mễ gật gật đầu, "Cám ơn."

"Cám ơn thiếu gia đi, người kia rất tốt, dần dần rồi cậu sẽ biết thôi."

Ô Mễ lại hỏi về chuyện của Lôi Khắc Tư, anh ta nói với Ô Mễ, một nhánh khuyển yêu của anh ta, từ rất lâu đã bị tộc nhân Lãnh thị thu phục, sau đó vẫn ở lại Lãnh gia, coi bọn họ là chủ nhân, trở thành thị thần bảo hộ Lãnh thị, từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Từ khi Lãnh Tinh Hồn sinh ra, Lôi Khắc Tư đã đi theo anh ta.

Ô Mễ nghĩ, trách không được Lôi Khắc Tư lại trung thành và tận tâm với Lãnh Tinh Hồn, thì ra là bắt nguồn từ xa xưa.

Đối với Âm Dương sư đã thu dụng mình có chút ít hiểu biết, Ô Mễ càng thêm an tâm ở lại.

Lôi Khắc Tư chậm rãi đem một vài chuyện mình thường làm chỉ dạy cho Ô Mễ, không phải Lôi Khắc Tư muốn nhàn hạ, mà bởi anh rất mong muốn lấy hình thái doberman sinh sống, nhưng vì chiếu cố Lãnh Tinh Hồn nên không thể không biến thành nhân hình, hiện tại đã có Ô Mễ, Lôi Khắc Tư hy vọng mình có thể cả ngày được là chính mình.

Trong chớp mắt, Ô Mễ đã ở trong bệnh viện sủng vật Sao Sáng được một tháng.

Ô Mễ học xong cách sử dụng máy giặt, lò viba, lò nướng, cũng bắt đầu quét dọn nấu cơm, dần dần thật sự rất giống trợ lý của Lãnh Tinh Hồn.

Hôm nay, Lãnh Tinh Hồn đưa cho Ô Mễ một phong thư màu trắng, “Nha, đây là của cậu.”

Ô Mễ nhận lấy, vừa mở ra, thấy một xấp tiền, không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Lãnh Tinh Hồn.

“Tiền lương a, không cần sao?”

“Của tôi?”

“Đúng vậy.”

Nguyên lai còn có tiền lương, Ô Mễ cao hứng đến không biết nói gì.

Nhận được tiền lương đầu tiên, có thể mua những gì mình thích, cảm giác này thật sự không tồi.

Buổi tối, Lãnh Tinh Hồn phá lệ không có chín giờ thì lên giường ngủ, mà bày hoa quả bánh ngọt ra.

“Chúc mừng một chút, cậu đến đây vừa đúng một tháng, ăn bánh đi.”

Ô Mễ nhớ đến một tháng trước, nhớ hoàng hôn trong mưa, mình đứng trước cửa sổ, nhìn qua lớp kính, thấy nam nhân có đôi mắt hàn tinh hiện tại đang đứng trước mặt mình đây.

Đôi mắt đen tròn của Ô Mễ rơm rớm.

"Yêu, tiểu gia hoả muốn khóc…" Lãnh Tinh Hồn xoa xoa đầu Ô Mễ, cười nói, "Đừng khóc, khóc sẽ chỉ làm tôi muốn khi dễ cậu nga."

"Cám ơn anh…"

"Cậu ở lại, thì là người một nhà, đừng nói những lời khách sáo."

Người một nhà…

Ô Mễ chớp chớp mắt, nhìn Lãnh Tinh Hồn ngồi bên cạnh.

Lãnh Tinh Hồn vươn tay khoát lên vai Ô Mễ, cười ta, "Từ nay về sau, cậu chính là người của Lãnh gia chúng tôi, ân, cũng chính là người của tôi…"

Ô Mễ vừa nghe liền há hốc.

Lãnh Tinh Hồn này, luôn đùa giỡn mình.

Từ sau khi lấy thân phận trợ lý bước vào bệnh viện sủng vật, Ô Mễ trẻ tuổi tuấn tú, rất được nhóm chị em phụ nữ đưa sủng vật đến khám bệnh hoan nghênh, các nàng gần đây luôn tán gẫu với Ô Mễ đến nửa ngày.

Ô Mễ cảm thấy, Lãnh Tinh Hồn tựa hồ còn được nữ nhân hoan nghênh hơn.

Gần như đến bệnh viện đều là giới nữ, mỗi khi nhìn thấy Lãnh Tinh Hồn đều mang đôi mắt toé lửa (tình).

Lãnh Tinh Hồn mặc kệ là trước mặt bệnh nhân, hay trước mặt chủ nhân của bệnh nhân, đều duy trì tác phong quân tử, nhìn không chớp mắt, ngẫu nhiên sẽ cùng những khác quen đùa vài câu không ảnh hưởng đến ai.

Vị bác sĩ đẹp trai lười biếng với nụ cười tà mị này, bề ngoài thật sự rất đứng đắn.

Kỳ thật…

Anh ta luôn đùa giỡn với mình, lấy chuyện mình đỏ mặt làm vui.

Một thời gian sống chung, Ô Mễ càng ngày càng hiểu Lãnh Tinh Hồn hơn.

Đối với Lãnh Tinh Hồn, có thể tổng kết được sáu điểm.

Thứ nhất, lười biếng; thứ hai, rất lười biếng; thứ ba, là phi thường lười biếng. Trên cơ bản, Lãnh Tinh Hồn mỗi ngày tối chín giờ, là khi cuộc sống về đêm trong thành phố vừa bắt đầu, anh ta liền đi ngủ, ngủ thẳng cẳng cho đến chín giờ kém ngày hôm sau, mất thấy sẽ phải mở cửa anh ta mới để Lôi Khắc Tư đánh thức, cũng không anh ta từ đâu xuất hiện mà buồn ngủ dữ vậy.

Bình thường lúc mở cửa làm việc, Lôi Khắc Tư sẽ cố gắng hết sức kéo Lãnh Tinh Hồn ra khỏi giường. Thứ ba bệnh viện không làm việc mới sẽ dung túng anh ta ngủ qua mười hai giờ trưa.

Ô mễ thường nghĩ, ngủ như vậy không biết mặt có bị phù không, đầu có đau không.

Phía sau ngôi nhà, có một đình viện tư nhiên, tường gạch đỏ ngăn cách bãi cỏ xanh mượt cùng những ngôi nhà lân cận, ngay bờ tường còn có một hàng cây hạnh, trong đình viện xây một lương đình, cây tử đằng bao xung quanh lương đình, hiện tại chưa nở hoa, toàn một màu xanh tươi.

Buổi chiều không làm việc, Lãnh Tinh Hồn thường chạy ra đình viện, ngủ trên ghế trúc trong lương đình.

Ô Mễ thường hoài nghi, Lãnh Tinh Hồn rốt cuộc có phải cầm tinh họ Trư hay không, có thể ngủ nhiều đến như vậy.

Những mặt khác của Lãnh Tinh Hồn, tỷ như việc nhà. Ô Mễ nhìn thấy, kỳ thật Lãnh Tinh Hồn rất có năng khiếu, tin rằng các loại việc nhà không làm khó anh ta, nhưng anh không nhúng tay vào, một vết dầu mỡ cũng không lau.

Nấu cơm cũng vậy, chỉ khi mua được thịt bò ngon, lúc phải làm thịt bò, Lôi Khắc Tư và Ô Mễ đều không có trù nghệ tốt như Lãnh Tinh Hồn, sợ là hư thịt ngon, Lãnh Tinh Hồn mới tự mình xuống bếp, những lúc khác, mọi việc nấu cơm đều dồn vào tay Lôi Khắc Tư, nga, hiện tại là đổ lên người Ô Mễ.

Được cái Lãnh Tinh Hồn không kén ăn, cũng không có gì không thích, lúc Ô Mễ mới học nấu ăn thường xuyên nấu không ngon lắm, Lãnh Tinh Hồn vẫn cười khì khì ăn hết.

Ô Mễ lại nhìn thấy, chỉ cần không để Lãnh Tinh Hồn động thủ là được, cậu nấu cái gì, anh ta đều ăn hết.

Thầm tính một chút, Ô Mễ phát hiện, Lãnh Tinh Hồn trừ bỏ là bác sĩ khám cho sủng vật ra, những việc anh làm trong cuộc sống của mình chính là ba chuyện cơ bản: ăn, tắm rửa và ngủ.

Nói đến thứ tư và thứ năm, Ô Mễ liền cảm thấy nhức đầu.

Thứ tư, là háo sắc; thứ năm, là rất háo sắc. Lúc mới đầu, Ô Mễ nghĩ trong phòng ngủ, trên giường của Lãnh Tinh Hồn để đầy sách, nhất định là những sách dùng để học, sau mới biết là mình lầm rồi.

Lần đầu tiên quét dọn phòng ngủ Lãnh Tinh Hồn, Ô Mễ thực sự bị doạ tới rồi.

Tất cả đều là sách ảnh! Là sách ảnh nude của nữ diễn viên AV!

Nhiều như vậy, cư nhiên đều để hết lên giường!

Đáng thương cho Ô Mễ còn nhỏ, mặt đỏ tim đập đầu váng chân nhũn, nửa ngày cũng không dám ra tay dọn dẹp.

Nguyên lai Lãnh Tinh Hồn không có việc liền quay về phòng ngủ nằm, khi không ngủ được, liền xem mấy thứ này.

Đến bây giờ Ô Mễ vẫn còn chưa quen, cầm đến mấy loại sách này mặt liền đỏ. Trên bìa sách là ảnh nữ tử xinh đẹp hoàn toàn xích lõa, Ô Mễ nhìn thấy tim liền đập binh binh.

Trong thư phòng, cũng có một đống sách ảnh loại này, nữ diễn viên trong nước ngoài nước đều có.

Lãnh Tinh Hồn lên mạng, cơ bản cũng đều vào web tình dục, cặp tài liệu vừa mở ra, tất cả đều là hình nude của tiểu nữ sinh. Màn hình máy tính cùng mặt bàn thì càng không cần nói, Ô Mễ cũng không dám nhìn.

Có một lần, Lãnh Tinh Hồn đang lên mạng, Ô Mễ tiến vào thư phòng, vừa định trốn đã bị bắt lại, kéo đến trước máy tính nói cùng nhau thưởng thức.

Mặt Ô Mễ đỏ đến nỗi muốn xuất huyết, Lãnh Tinh Hồn cười ha ha.

"Tuổi của cậu, hẳn là thích các tỷ tỷ thành thục đầy đặn, khẩu vị của tôi nhạt bớt vậy. Đến đây, để ca ca cho cậu thấy rất nhiều thứ để xem..." Lãnh Tinh Hồn nói xong, lấy ra một tấm ảnh chìa ra cho Ô Mễ xem.

Cuối cùng làm cho tiểu Ô Mễ cả một đêm ngủ không yên.

Ô Mễ bắt đầu hiểu được tại sao Lôi Khắc Tư luôn muốn làm cẩu, làm cẩu sẽ không bị Lãnh Tinh Hồn quấy rầy như thế này.

Có thể nói Lãnh Tinh Hồn háo sắc đi, lại không thấy anh hành động, nhiều nữ nhân tiếp cận anh như vậy, anh luôn giữ kẽ, cũng không đáp lại, trước mặt các nàng cũng không nói những câu màu mè. Trời vừa rối liền lên giường ngủ, cho đến giờ cũng chưa ra ngoài chơi ở mấy câu lạc bộ đêm. Chiếc Ferrari kia nằm trong gara giống như vật trang trí.

Ô Mễ cảm thấy, Lãnh Tinh Hồn là nam nhân tiêu chuẩn như vậy, nếu anh thật sự muốn tìm, không biết nữ nhân nhiều đến mức nào.

Vấn đề là, cũng không thấy anh đi tìm, cho nên đối với chuyện háo sắc còn phải đánh một dấu chấm hỏi.

Về điểm thứ sáu, chính là ăn ngon.

Lãnh Tinh Hồn rất thích ăn, bản thân anh là một người hảo trù nghệ, muốn ăn cái gì tự mình đều có thể làm, ngay cả bánh ngọt cũng tự mình nướng, thịt bò chiên là số một, nướng vỉ cũng là sở trường.

Trù nghệ của Ô Mễ hiện tại vẫn chưa tốt lắm, Lôi Khắc Tư thường phải xuống bếp nấu, đôi khi Lãnh Tinh Hồn cũng tự mình ra tay. Một ngày trong tuần, Lãnh Tinh Hồn sẽ dẫn hai người còn lại, cùng ra nhà hàng ăn, thưởng thức những món mới.

Đối với sự hào phóng của Lãnh Tinh Hồn, Ô Mễ rất tán thưởng, anh ta có cái gì nhất định sẽ mang ra chia sẻ, đối xử với Lôi Khắc Tư và mình như người nhà.

Trừ bỏ những bữa chính, còn phải nhắc đến thức ăn vặt của Lãnh Tinh Hồn.

Trong nhà bếp của Lãnh Tinh Hồn, có một tủ lưu trữ, là nơi chuyên để thức ăn vặt, qua một tuần, sẽ đi siêu thị mua bổ sung.

Từ khoai tây chiên, chocolate, đến các loại bánh quy, đủ loại, nhiều vô số, cơ hồ là thấy cái gì liền mua một gói đem về.

Sau khi Ô Mễ đến đây, còn có thể các loại quả hạch, hạnh nhân, quả khai tâm, các loại hạt dẻ vân vân đều chưa từng thiếu.

Đương nhiên, Lãnh Tinh Hồn mua những gì anh thích, nhưng Ô Mễ vẫn rất vui vẻ và cảm kích.

Khó hiểu nhất chính là, ăn ngủ như vậy, cư nhiên Lãnh Tinh Hồn một chút cũng không mập, dáng người cực kỳ tốt, ngay cả nam nhân nhìn đều cũng muốn trào máu mũi.

Cái này có điểm quá đáng.

Có mấy lần, khi cùng xem TV, Ô Mễ hoá thành tùng thử ngồi một bên, nhìn Lãnh Tinh Hồn nhấm nháp thức ăn vặt, uống trà Long Tĩnh, cậu đều muốn hỏi một chút, người nọ thật sự là Âm Dương sư sao?

Cũng rất không giống đi. Không nghĩ ra, không nghĩ ra.

Hôm nay sau khi bệnh viện mở cửa, không có khách đến, Lãnh Tinh Hồn ngồi trên ghế trong phòng khách, bắt đầu thấy buồn ngủ.

Ô Mễ xách máy hút bụi vào quét dọn.

Vốn tưởng Lãnh Tinh Hồn sẽ tiếp tục ngủ, không ngờ anh ta cư nhiên tỉnh, Ô Mễ thầm kêu không tốt.

"A, cậu thật sự là hảo hài tử rất chịu khó nha."

Miệng nói như vậy, nhưng tay Lãnh Tinh Hồn nhanh hơn, đem Ô Mễ kéo ngồi xuống bên cạnh.

"Lãnh đại ca, tôi còn phải quét dọn."

"Ân, Lãnh đại ca? Như thế nào tôi làm cậu thấy lạnh sao? Được tôi ôm còn có thể thấy lạnh nữa sao?" Lãnh Tinh Hồn nói bên tai Ô Mễ, môi gần như chạm đến lỗ tai Ô Mễ.

Nam nhân này ngay cả tiếng cười, đều mang theo một cỗ tài mị. Khiến Ô Mễ mặt đỏ tim đập.

"Không phải…"

"Vậy, không được gọi tôi là Lãnh đại ca, gọi tên nào nghe thử đi.."

Ô Mễ vùng vẫy trong lòng Lãnh Tinh Hồn, lại không dám động quá nhiều, sợ lửa ma sát phát ra càng nhiều.

"Gọi… cái gì đi a?"

"Tỷ như gọi… Tinh ca."

Lỗ tai thật sự bị cắn, Ô Mễ bị doạ phát run, ai thán lỗ tai của mình không phải khoai tây chiên giòn.

"Như vậy… không tốt lắm."

“Tôi nói được là được, gọi đi, nhanh, gọi Tinh ca.”

Ô Mễ ngay cả nói cũng không nói được.

Lôi Khắc Tư đi ngang qua cửa, nhìn nhìn, xoay người rời đi.

Ô Mễ biết, Lôi Khắc Tư, bản thân mình, Lãnh Tinh Hồn, cả ba người đều biết, Lãnh Tinh Hồn đang giỡn với cậu, nhưng vấn đề là, có nam nhân thích giỡn như vậy sao?

Điện lực của anh ta, có mấy ai chắn được a.

Cảm thấy tay Lãnh Tinh Hồn đã muốn trượt xuống gần thắt lưng mình, Ô Mễ vừa định la, đã có tiếng người khác vang lên.

“Tinh Hồn, Tinh Hồn.”

A, có bệnh nhân tới.

Lãnh Tinh Hồn buông tay ra đứng lên, Ô Mễ nhân cơ hội này trốn qua một bên.

Người đến là một nam nhân trước đây Ô Mễ chưa từng gặp qua, bất quả anh ta hiển nhiên quen biết Lãnh Tinh Hồn, ngữ khí có chút quen thân.

“Giúp tôi khám xem, nó không ăn gì hai tháng nay rồi, không biết tại sao. Làm hại quản gia tôi hảo hảo kiểm tra hết vật dụng trong nhà, sợ nó tưởng nhầm ăn luôn.”

Nam nhân mang theo một lồng sủng vật khá lớn, trên cổ còn đeo một cái máy chụp hình, thoạt nhìn giống như nhiếp ảnh gia.

“Hôm nay tôi có hai ngoại cảnh, có thể tối mới đến đây được, hôm nay anh có thể khám kỹ nó được không?”

Lãnh Tinh Hồn nhận lồng sủng vật, “Tôi phải kiểm tra trước rồi mới biết được.”

“Tôi hơi gấp, tôi đi trước, gặp lại sau a.”

Nhiếp ảnh gia vội vàng đi, Ô Mễ lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức của đồng loại.

Yêu thú!

Treo biển tạm ngừng mở cửa, Lãnh Tinh Hồn đóng cửa bệnh viện sủng vật lại.

'Ba' một tiếng, sủng vật từ trong lồng trườn ra biến thân, doạ Ô Mễ nhảy dựng.

Lục xà dài nhỏ kia, hoá thân thành một nữ tử thoạt nhìn khoảng ba mươi tuổi, mặc chiếc váy hoả hồng bó sát người, mái tóc dài búi cao trên đầu, dung mạo xinh đẹp, thân hình đầy đặn, nàng vẽ mắt màu hồng, khi đôi mắt to chớp chớp, mang vài phần phong tình.

Ô Mễ phát hiện, nữ tử ngồi trên sofa, dưới váy nàng không phải lộ ra đôi chân bạch tích, mà là đuôi rắn xanh đậm.

A, nguyên lai là xà yêu, linh lực không bằng độ tuổi nhân hình, chỉ có được một nửa, khi biến thân không có khả năng biến hoàn toàn.

"Đạo đãi khách của anh càng ngày càng tệ, trà đâu?" Nữ tử mở miệng.

"Tôi không được đóng cửa trước nữa sao. Cô lúc nào cũng đòi hỏi."

Nữ tử thấy Ô Mễ đứng một bên, đột nhiên vỗ tay vịn sofa hờn dỗi, "Lãnh Tinh Hồn! Anh cư nhiên tìm người thân mật mới! Có ý gì! Anh xem tôi là ai hả? Vật nhỏ này có thể ăn sao? Anh cư nhiên cũng nhặt về, thật quá đáng!"

Lãnh Tinh Hồn cong khoé miệng cười, "Uy, Mật Lôi Na, không biết thì đừng nói bậy, đây là trợ lý mới của tôi."

"Phi, ít viện cớ để che giấu, tiểu gia hoả này từ đâu tới?"

"Tự cậu ta chạy tới."

Vừa nghe những lời này, Mật Lôi Na thuỳ hạ mi mắt, "Sớm biết vậy, tôi cũng tự chạy tới."

"Mật Lôi Na, anh ta đối với cô không tồi, cô đến chỗ tôi, chưa hẳn được tự do như bên cạnh anh ta, cần gì phải vậy."

Xà cơ tên Mật Lôi Na kia, lộ ra đôi mắt u oán, thở dài một hơi.

"Cố tình không ăn gì, để anh ta phải đưa cô đến đây giải sầu, cô a, cô có biết anh ta ở phía đông, tôi ở phía tây, đi một lần tính luôn kẹt xe, là ba tiếng. Mỗi lần đưa một lần đón, phải mất bao nhiêu thời gian của anh ta. Cô nha, thực không biết quan tâm."

Nghe Lãnh Tinh Hồn trách xà cơ như thế, Ô Mễ cảm thấy tựa hồ có chút nặng nề.

Quả nhiên, Lôi Mật Na nghe xong liền mất hứng, hừ một tiếng, "Đáng ghét, anh nói nhiều quá. Trà đâu? Còn điểm tâm nữa, nhanh mang lên đây đi."

Nói tới nói lui, Lãnh Tinh Hồn vẫn đi pha trà, bưng ra một mâm điểm tâm kẹo.

Thoạt nhìn là khá thân quen, Lãnh Tinh Hồn không tiếp khách, đi lên lầu trên, có thể là làm một giấc ngắn.

Ô Mễ tiếp tục dùng máy hút bụi quét dọn phòng khách.

Mật Lôi Na đánh giá Ô Mễ một chút, cười, "Yêu, tiểu ca nhi này bộ dáng cũng không tệ."

Ô Mễ lập tức đỏ mặt lên.

"Yêu, da mặt tiểu ca nhi lại càng mỏng."

Thò ngón tay sơn đủ màu rực rỡ, Mật Lôi Na chọn loại kẹo mình thích, sau khi ăn một miếng bánh hạt dẻ, nàng hỏi Ô Mễ, "Cậu đến đây bao lâu rồi?"

Ô Mễ nghĩ nghĩ, "Hơn hai tháng."

"Cậu là… tùng thử đi."

Ô Mễ gật gật đầu.

Mật Lôi Na cúi đầu nhìn nhìn đuôi rắn dưới váy mình, thở một hơi dài, "Tôi là gì cậu cũng thấy rồi đi, ai, tôi thật vô dụng."

Ô Mễ vội nói, "Đừng nói như vậy."

Mật Lôi Na dựa vào ghế sofa, đầu gác lên tay vịn, "Chính vì dạng này, tôi mới không ly khai chủ nhân của tôi."

"Chủ nhân của tôi đối với cô rất tốt." Ô Mễ nhìn nhìn cái lồng trên đất, cầm nó đặt lên kệ.

Mật Lôi Na bĩu môi, "Tốt có ích gì. Tôi không ra ngoài được, anh ta thì bận rộn, không có thời gian dành

cho tôi, một mình, thực không có ý nghĩa."

Ô Mễ nhìn thấy, Mật Lôi na cũng không phải người điêu ngoa bốc đồng, nàng giận dữ là vì tịch mịch.

Nhất định không có ai nói chuyện với nàng.

Một con rắn, chỉ sợ không thể được chủ nhân mang đến chỗ làm hoặc đi dạo bên ngoài. Nàng lại không thể biến thân hoàn toàn, thật sự làm sao cũng không thể đi được.

Chỉ có cố tình tuyệt thực, mới được chủ nhân mang ra ngoài, đưa đến bệnh viện sủng vật, cùng Âm Dương ở đây tâm sự một ngày.

Quét dọn xong, Ô Mễ cất máy hút bụi, đi ra phòng khách.

Hai người không quen, nhất thời cũng không biết nói cái gì thì được, đều trầm mặc.

Ăn xong món điểm tâm mình thích, Mật Lôi Na nói với Ô Mễ, "Ai… A, đúng rồi, cậu tên gì?"

"Ô Mễ."

"Tôi tên là Mật Lôi Na, ân, chủ nhân của tôi gọi tôi là Tiểu Thanh, ai, nghe thiệt sến. Ô Mễ nha, cậu vào nhà bếp, tủ giữ thức ăn cậu cũng biết đi, lấy cho tôi mấy cuốn chả giò đi, Lãnh Tinh Hồn nhất định có mua. Thêm chocolate nhân hạt phỉ, có bao nhiêu lấy hết ra đây."

Ô Mễ đi không bao lâu, lấy ra hai gói chả giò, mở ra, đặt lên bàn trà.

"Nhất định cậu cũng thích hạt phỉ, ăn chung cho vui. Ân, cậu không cảm thấy tôi quá tuỳ tiện đi."

Vươn tay cầm lấy một cuốn chả giò, Mật Lôi Na vừa ăn vừa nói.

Ô Mễ lắc lắc đầu.

Cho dù Lãnh Tinh Hồn có ở đây, cũng sẽ như vậy, anh tương đối rộng rãi, không thèm để ý mấy tiểu tiết này.

Ô Mễ cũng cầm lấy một cuốn chả giò lên ăn.

"Ân, ăn rất ngon, nhân hạt phỉ thiệt là thơm."

Nghe Mật Lôi Na nói như vậy, Ô Mễ vẫn luôn thích hạt phỉ cũng gật đầu.

Cùng thích thức ăn vặt, hai yêu thú xa lạ bắt đầu mở máy phát thanh.

Mật Lôi Na bắt đầu thao thao bất tuyệt, từ những món ăn vặt mình thích, đến quần áo mình muốn, lại qua chương trình TV từng xem, lại nói đến công việc của chủ nhân nàng, còn thêm những việc vặt nàng nghe được bên nhà hàng xóm kế bên nhà chủ nhân.

Ô Mễ ngồi nghe, thỉnh thoảng gật đật đầu, ân mộ tiếng.

Quả nhiên Mật Lôi Na là muốn nói chuyện.

Cũng không biết những lời này nàng đã giữ trong lòng bao lâu rồi.

Trong thành phố, cơ hội để nhóm yêu thú chạm mặt cũng có, bất quá luôn cảnh giác nhau, muốn tìm được người bạn tri kỷ thì càng không dễ dàng.

Người và người làm bạn với nhau còn nói đến duyên phận, hiểu nhau dễ nhưng gần nhau thì khó. Giữa yêu thú lại càng khó hơn.

Ô Mễ cảm nhận được, Mật Lôi Na rất để ý bệnh viện sủng vật này, nàng có cảm giác đây là nhà mẹ đẻ mình.

Hàn huyên một lúc, Lôi Khắc Tư đi vào.

"Cậu vừa mới làm chuyện gì đi, biết tôi đến cũng không ra tiếp." Vừa thấy Lôi Khắc Tư, Mật Lôi Na liền hời dỗi trách móc anh ta.

"Tôi lau dọn bếp."

Mật Lôi Na liếc Ô Mễ một cái, "Không phải có tiểu gia hoả này rồi sao."

Lôi Khắc Tư lúc lắc lỗ tai không vui, "Việc nhà mọi người cùng nhau san sẻ."

Mật Lôi Na cười, "Thôi đi, tên đầu heo Lãnh Tinh Hồn kia có khi nào thì động đến một lóng ngón tay đâu."

"Thiếu gia đương nhiên khác. Bây giờ Ô Mễ là người một nhà, chúng ta cùng chia với nhau."

Nghe Lôi Khắc Tư nói Ô Mễ là người một nhà, Mật Lôi Na dùng ánh mắt hâm một nhìn Ô Mễ, "Tôi cũng muốn ở nhà các cậu."

"Anh ta đối với cô tốt như vậy, đừng nói những câu như thế. Cho dù thiếu gia chịu mở miệng, anh ta cũng sẽ không đồng ý. Lần trước cô sinh bệnh, anh ta còn sốt ruột hơn a."

Ngữ khí Mật Lôi Na trở nên u oán, "Chính là tôi không thể nói chuyện với anh ta."

"Mọi việc đều được cái này mất cái kia, nghĩ thoáng một chút đi."

"Lôi Khắc Tư, cậu là kẻ cổ hủ."

Ba người đang nói, Lãnh Tinh Hồn bước ra, từ mái tóc rối bù, có thể thấy anh vừa mới ngủ dậy.

Cúi đầu nhìn hộp hình trái cây trên bàn, Lãnh Tinh Hồn cười nói với Mật Lôi Na, "Mập thì đừng nói tôi không báo trước nha."

"Nói cái gì!"

Lãnh Tinh Hồn ngồi xuống cạnh Ô Mễ, sờ sờ lỗ tai Ô Mễ, "Thế nào, bị mấy câu chuyện bát quái của Mật Lôi Na nhét đầy lỗ tai rồi đi."

Mật Lôi Na vỗ lên tay vịn sofa kêu lên, "Tôi mới không có!"

Lãnh Tinh Hồn cười nói, "Đây là tiểu gia hoả mới đến, là thành viên của Lãnh gia chúng tôi, sau này cô coi cậu ta là người một nhà là được rồi, Tiểu Ô Mễ rất ngoan ngoãn."

Mật Lôi Na cười hừ, "Đem tùng thử làm sủng vật."

Lãnh Tinh Hồn cũng cười, "Đã thành người của tôi rồi."

Mật Lôi Na mở to hai mắt nhìn nhìn Ô Mễ, "Cái gì?!"

Mặt Ô Mễ đỏ lên, cúi đầu muốn trốn, bị ngăn cản, Lãnh Tinh Hồn cười ha ha, "Thẹn thùng… thẹn thùng…"

Mật Lôi Na sẵng giọng, "Anh không biết kiêng ăn."

"Đúng rồi, tính tốt nhất của tôi chính là không kiêng ăn."

“Tiểu hài tử anh cũng không buông tha, quá đáng!”

“Cái này có cảm giác mềm mại nha.”

Đầu Ô Mễ cúi thấp đến nỗi sắp chạm đến đầu gối.

Chuyển sang ngồi cạnh Mật Lôi Na, Lãnh Tinh Hồn hỏi nàng: “Nói nửa ngày với tiểu tùng thử nhà chúng tôi, tâm tình tốt hơn chưa?”

Mật Lôi Na ‘ân’ một tiếng, lại dùng ánh mắt cảm kích nhìn nhìn Ô Mễ.

“Anh ta tới đón thì cùng anh ta trở về đi.”

“Biết rồi.”

Ôn nhu ôm ôm vai Mật Lôi Na, Lãnh Tinh Hồn nói, “Đi thôi, ra hậu viện phơi nắng phơi nắng, đừng ngồi suốt ở đây, có cô tôi cũng vô pháp làm việc.”

Mật Lôi Na lập tức trừng mắt, “Ai nói!”

“Cô như vậy, sao dám cho người khác bước vào.”

Mật Lôi Na nhìn nhìn bộ dáng nửa xà nửa người của mình, hít một hơi.

“Xin lỗi, tôi không chữa khỏi cho cô.”

Trong giọng nói của Lãnh Tinh Hồn, mang theo nhiều sự hối tiếc.

“Nhặt về một cái mạng là được rồi, không sao.”

Trong tư thế được ôm, Mật Lôi Na vùi mặt vào cổ Lãnh Tinh Hồn, nằm trên vai Lãnh Tinh Hồn bất động.

Ô Mễ có thể đoán được, giữa Lãnh Tinh Hồn và xà cơ này có chuyện cũ.

Hiển nhiên xà cơ Mật Lôi Na rất thích Lãnh Tinh Hồn, đối xử với anh ta như một người anh trai.

Ô Mễ cũng từng được Lãnh Tinh Hồn ôm, cậu biết cảm giác này.

Rất ấm áp, cảm giác làm người ta rất an tâm.

Trên người Lãnh Tinh Hồn có một cảm giác quan tâm, mà người khác không có, cần đến gần mới có thể nhận ra được. Một khi bạn cảm nhận được, bạn sẽ không muốn ly khai.

Đây là mị lực của Lãnh Tinh Hồn.

"Đến đây, Lôi Khắc Tư, mang mỹ nữ ra hậu viện đi." Lãnh Tinh Hồn nâng Mật Lôi Na dậy, gọi Lôi Khắc Tư.

Hoá thành một con rắn xanh biếc, Mật Lôi Na quấn quanh cổ Lôi Khắc Tư, để doberman mang ra hậu viện.

Lãnh Tinh Hồn gỡ tấm biển tạm ngừng làm việc xuống.

Ô Mễ thoáng liếc đồng hồ trên tướng, đã gần ba giờ chiều, đoán chừng, không bao lâu nữa, Lãnh Tinh Hồn sẽ chuẩn bị đóng cửa.

Gần năm giờ chiều, chủ nhân xà cơ đến, đón nàng đi.

Nhìn xà cơ được đưa đi, trong lòng Ô Mễ đột nhiên có chút không muốn.

Không biết nàng ở tầng mấy, building nào. Trong thành phố building san sát nhau giống những cái lồng đổ bê tông, mà Mật Lôi Na làm sao cũng không thoát ra được.

Ô Mễ cảm thấy may mắn cho chính bản thân mình.

Đã có được nơi dung thân tốt, còn đồng loại tốt và... chủ nhân tốt.

3. Quyển 1 - Chương 3: Cảnh Sát Yêu Thú

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đệ tam chương - Cảnh sát yêu thú

Chớp mắt, tiểu tùng thử Ô Mễ đã ở trong bệnh viện thú cưng Sao Sáng hơn nửa năm.

Tình cảm giữa ba người càng ngày càng tốt, Ô Mễ cảm thấy, mình đã thật sự trở thành người nhà của Lãnh Tinh Hồn và Lôi Khắc Tư.

Rất muốn biết Âm Dương sư Lãnh Tinh Hồn dùng linh lực như thế nào để khắc chế yêu thú ác độc, bất quá, trong khoảng thời gian này, đều không có người đến nhờ Lãnh Tinh Hồn trừ yêu.

Động vật bị bệnh tìm đến, Lãnh Tinh Hồn sẽ khám bệnh cho chúng, cũng có những ca tiểu phẫu.

Nhóm yêu thú gần đó biết được bệnh viện thú cưng này, thỉnh thoảng cũng sẽ đến, càng ngày chúng càng xem nơi đây như nhà mẹ đẻ, là nơi để trút bầu tâm sự, giống như bến dừng tâm linh vậy. Lãnh Tinh Hồn tựa như người anh cả của mọi người.

Ô Mễ từ từ cũng trở thành bạn bè của mấy yêu thú.

Ví như xà cơ Mật Lôi Na, như người em gái miêu thú cưng Đậu Đậu ở căn nhà trên phố bên cạnh, như em trai anh vũ (vẹt) Bối Bối của ngôi trường tiểu học kế bên, như người anh trư thú cưng A Phi của ông chủ tiệm đậu hũ đối diện nuôi dưỡng.

Thường vào buổi tối, chủ nhân là Lãnh Tinh Hồn đi ngủ, lưu lại mấy yêu thú hoá thành nhân hình ngồi xem TV trong phòng khách nhỏ trên lầu một.

Chủ nhân của Đậu Đậu và A Phi biết chơi mạt chược, bọn họ cũng tìm hiểu qua, một buổi tối nhàm chán liền la hét đòi bày một bàn mạt chược.

Lôi Khắc Tư sợ làm ồn đến Lãnh Tinh Hồn đang ngủ, không đồng ý.

Phải luôn miệng cam đoan không làm ồn đến Lãnh Tinh Hồn, thậm chí A Phi còn lén đem chăn bông của chủ nhân cậu ta đến trải lên bàn để chặn tạp âm, Lôi Khắc Tư đồng ý, sai Ô Mễ đi mua một bộ mạt chược cùng một cái thảm dùng làm đệm.

Nên những yêu thú khác tới càng gần hơn.

Miêu yêu Đậu Đậu là tiểu cô nương, tuổi người khoảng chừng mười ba, tuổi yêu thú đã gần một trăm. Bộ dáng nàng điềm mỹ, miêu hình của nàng mà một con mèo đen trắng, thường ngồi chồm hổm trong vườn hoa dưới lầu nhà chủ nhân, nhìn mấy chiếc xe chạy qua chạy lại.

Bối Bối là một tiểu nam hài, tuổi người so với Ô Mễ nhỏ hơn một chút, dáng tròn ủm, cũng không giống anh vũ thích nói chuyện. Có lẽ gì tuổi người cũng xấp xỉ nhau, tình cảm giữa cậu ta và Đậu Đậu rất tốt. Chạng vạng những ngày hè, Ô Mễ thường nhìn thấy một đôi yêu thú gần trăm tuổi nhưng ngoại hình thì nhỏ như cô bé cậu bé, sóng vai ngồi trong lương đình ở hậu viện bệnh viện thú cưng, cùng uống nước trái cây Lãnh Tinh Hồn mang ra, hát hát xướng xướng.

Bộ dáng nhân hình của A Phi đã gần hai mươi tuổi, anh ta cũng không mập, ngược lại còn gầy nhom, bộ dáng cũng khá nhã nhặn thanh tú, luôn mặc một cái quần yếm giặt trắng bóc cùng chiếc áo sơ mi sọc xanh ngắn

tay, một chút cũng không ngốc như trư, chính là nói chuyện có chút ngọng.

Mỗi lần đánh bài, Bối Bối luôn ngồi đằng sau Đậu Đậu xem nàng đánh, A Phi thì ngồi đối diện Đậu Đậu.

Có lần đánh bài đếm khuya, mọi người vẫn còn hưng trí, chưa muốn giải tán, Lãnh Tinh Hồn giật mình tỉnh lại nghe được thanh âm, bước ra xem.

"Lãnh đại ca, muốn chơi một ván không?" Đậu Đậu mời.

"Đừng gọi anh là Lãnh đại ca a, Đậu Đậu, anh rất lạnh sao? Hay là anh làm em lạnh?"

Nghe Lãnh Tinh Hồn nói như vậy, Ô Mễ nhịn không được trợn trừng mắt.

Anh ta như thế nào luôn có bộ dạng này.

Bị Lãnh Tinh Hồn phát hiện mình chơi mạt chược, Lôi Khắc Tư tựa hồ có chút ngượng ngùng, muốn đứng lên, bị Lãnh Tinh Hồn ấn xuống.

"Cược nhiều không a?" Lãnh Tinh Hồn hỏi.

"Chúng tôi không ăn tiền, chỉ cược bằng kẹo."

Lãnh Tinh Hồn gật gật đầu, "Muốn xem bộ dáng người vận đỏ như thế nào nhưng không được."

A Phi nói, "Tôi thắng thì mời mọi người ăn kem."

Lãnh Tinh Hồn vỗ vỗ vai A Phi, "Được, vậy chờ cậu thắng." Sau đó anh liền ngáp rồi đi ngủ.

Có lần Mật Lôi Na đến, nghe Ô Mễ kể chuyện chơi mạt chược, la hét ầm ĩ không ở lại một đêm thì không được, Lãnh Tinh Hồn bị ép vào đường cùng đành phải nói với chủ nhân nàng, nàng cần ở lại thêm một ngày để theo dõi.

Đêm đó, nhóm yêu thú lại mở một sòng bài.

Kỹ thuật chơi bài của Đậu Đậu được chủ nhân nàng rèn luyện, khá tốt. Đầu tiên Mật Lôi Na theo Đậu Đậu học một lúc, sau đó, Lôi Khắc Tư liền chủ động nhường chỗ, để Mật Lôi Na ngồi lên trước, anh ngồi phía sau Mật Lôi Na.

Với người mới mà nói, phi thường hưng phấn, cả khuôn mặt Mật Lôi Na ửng đỏ, mắt to sáng rực.

Mật Lôi Na luôn tịch mịch, có một đám đồng bạn có thể cùng nhau đùa giỡn, hạnh phúc đến bay được luôn.

Gần như đánh bài suốt đêm, đến khi mọi người chịu không nổi nữa mới giải tán.

Ngày hôm sau Ô Mễ liền ngủ quên, Lôi Khắc Tư vẫn như cũ giống đồng hồ báo thức rời giường, hơn nữa còn tha Lãnh Tinh Hồn ra khỏi giường luôn.

Lúc Mật Lôi Na rời đi, càng thêm lưu luyến không rời. Đậu Đậu không về nhà ngồi một góc trong phòng khách, meo meo gọi nàng.

Thời gian của đám yêu thú, mỗi ngày đều trôi qua như nhau.

Trong thành phố, mỗi ngày đều phát sinh rất nhiều chuyện, chính là không liên quan đến bọn họ.

Lãnh Tinh Hồn hỏi Ô Mễ, hỏi cậu có muốn đi học hay không.

"Đi học?"

"Đúng vậy, cậu như bây giờ, có thể học năm thứ nhất trung học. Học môn này môn kia, thú vị hơn so với ở bệnh viện."

Ô Mễ thực cảm kích Lãnh Tinh Hồn đã suy nghĩ giùm cho cậu, nếu muốn tiếp tục sống tại thành phố này, có một nghề nghiệp luôn là chuyện tốt.

Đáng tiếc Ô Mễ không có căn bản, không tiếp thu được chương trình của trung học.

"Nếu không, tôi dạy cậu trước?"

Ô Mễ nhìn nụ cười tà mị nơi khoé miệng Lãnh Tinh Hồn, đoán anh ta rốt cuộc muốn dạy cậu cái gì.

Nhìn thế nào cũng thấy không phải là nụ cười tốt đẹp.

"Đợi sau một thời gian nữa rồi nói, để tôi từ từ đọc sách trước đã."

"Vậy cậu tiếp tục làm 'ông nội trợ' nho nhỏ a." Lãnh Tinh Hồn cười nói.

Ô Mễ nhìn nhìn bộ dáng mình đang mang tạp dề, tay cầm khăn lau, lại trừng mắt liếc Lãnh Tinh Hồn một cái, không ừ hử.

Thứ ba, bệnh viện thú cưng không khám bệnh, Lãnh Tinh Hồn ngủ một giấc đến gần giữa trưa.

Lôi Khắc Tư lau xe trong gara, Ô Mễ quét dọn phòng ốc.

Có người gõ cửa.

Ô Mễ nghe tiếng, bước ra, qua ô tò vò nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa có một nam nhân cao lớn đang đứng.

Ô, là một anh siêu cấp đẹp trai a.

Mái tóc đen gọn gàng, đôi mắt đen sáng ngời, bên khoé miệng mang ý cười, nam nhân xa lạ thoạt nhìn khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, anh tuấn, mang theo một cỗ kiên cường.

Nếu nói Lãnh Tinh Hồn là 'tà mị', thì nam nhân này, thoạt nhìn chính là 'xấu xa'.

Đến cửa là khách, nghĩ như vậy, Ô Mễ mở cửa ra.

"Đừng mở cửa!"

Là tiếng của Lôi Khắc Tư.

Nhưng đã muộn, Ô Mễ đã kéo cửa, mở ra.

Trên khuôn mặt nam nhân xa lạ lộ ra nụ cười chiến thắng.

"Xin chào a, tiểu gia hỏa đáng yêu."

Ô Mễ không khỏi lui về sau mấy bước.

Người lạ bước qua cửa, thân cao chân dài, thân hình vạm vỡ, hai chân thon dài trong chiếc quần jean bó sát, đi lại nhẹ nhàng, tiêu sái hào phóng.

"Cậu là ai a, trước kia chưa gặp cậu." Nam nhân xa lạ lịch sự hơi cúi người, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào, hỏi Ô Mễ.

Bị đôi mắt đen sáng ngời kia nhìn chăm chú, Ô Mễ đỏ mặt.

"Yêu, còn có thể đỏ mặt, thật sự là tiểu gia hoả đáng yêu. Cậu là tân sủng của Lãnh Tinh Hồn sao?"

Mặt Ô Mễ càng đỏ hơn, vội vàng phản bác, "Không, không phải!"

"Vậy cậu là ai nha?"

Đằng sau, Lôi Khắc Tư bước ra.

"Tiểu Lôi Lôi, không giới thiệu chúng ta một chút được sao?"

Lôi Khắc Tư khụ một tiếng, tựa hồ có chút không tình nguyện, nhưng vẫn giới thiệu.

"Đây là Ô Mễ, thành viên mới trong nhà, cậu ta giống như tôi. Vị này là Trầm Sở Thiên, cảnh sát yêu thú."

Ô Mễ vừa nghe được nam nhân xa lạ là cảnh sát yêu thú, lập tức mở to hai mắt nhìn, nhìn anh ta từ trên xuống dưới.

Nhìn trái nhìn phải, đều nhìn không ra được điểm nào giống với một cảnh sát.

Trầm Sở Thiên vừa nghe nói Ô Mễ là yêu thú, cũng đánh giá Ô Mễ, "Cậu là… tùng thử?"

Kinh ngạc thấy đối phương có thể nhìn ra bản thể của mình, Ô Mễ gật đầu.

Trầm Sở Thiên cười, "Quả nhiên nhãn lực của tôi không tồi."

Lôi Khắc Tư bên cạnh hừ một tiếng, "Còn không phải thiếu gia dạy cho anh."

"Mắt Lãnh Tinh Hồn cũng không tệ, tiểu tùng thử thực tuấn tú."

Nghe Trầm Sở Thiên nói như vậy, lại thấy anh ta vuốt cằm đánh giá mình, Ô Mễ vội vàng phủ nhận, "Anh đừng nói lung tung, Lãnh đại ca anh ấy là… Lãnh đại ca, chúng ta là người một nhà."

Ý cười Trầm Sở Thiên càng đậm, "Yêu, đều là 'người một nhà', tiểu tùng thử, thích Lãnh đại ca của cậu không?"

Mặt Ô Mễ lại đỏ lên.

Trầm Sở Thiên lại nói tiếp, đùa với tiểu tùng thử trước mặt, nga không, là tiểu thiếu niên, "Tôi cũng không tồi, nhìn thử xem muốn kết giao một chút không? Đúng rồi, đừng gọi tôi là Trầm đại ca, rất sến, ân, để tôi nghĩ coi, gọi tôi là Sở Thiên ca, nga không, gọi Thiên ca, nếu không, gọi là 'Điềm' ca ca cũng được a, ha ha ha ha…"

Người này… Thái dương Ô Mễ hiện ra hắc tuyến.

Như thế nào cũng là người như vậy!

Anh đẹp trai thì có đẹp trai, bạn của Lãnh Tinh Hồn vừa đẹp trai lại tà mị, phong cách và tính tình cũng rất giống anh ấy, cũng là 'xấu xa' như vậy.

Đùa đủ rồi, Trầm Sở Thiên chạy lên lầu.

Lôi Khắc Tư ngăn anh ta lại, "Anh làm gì vậy?"

“Ai, Tiểu Lôi Lôi, để nhanh hơn một chút thôi, cho dù không cho tôi gọi cậu ta rời giường, thì chính cậu cũng nên đi gọi.”

Lôi Khắc Tư hạ tay xuống.

Ô Mễ lo lắng, đi theo sau Trầm Sở Thiên lên lầu.

Đẩy mạnh cửa đi vào trong phòng, Trầm Sở Thiên bước đến trước giường, một phen túm lấy mền Lãnh Tinh Hồn kéo ra, sau đó nâng đùi phải lên, đặt đôi giày bốt cao đến đầu gối lên ngực Lãnh Tinh Hồn, động tác gọn gàng lưu loát, giống như được huấn luyện qua.

Xem ra, anh ta làm vậy không phải mới một hai lần.

Lãnh Tinh Hồn nằm trên giường vẫn không có động tĩnh gì.

“Đứng lên! Con heo kia! Ngủ như chết vậy?”

Trầm Sở Thiên kêu to.

Lãnh Tinh Hồn không chút động đậy.

“Tôi thèm! Thật sự thành con heo, cậu không phải trư yêu, nga không, cậu là cái thận heo.” Trầm Sở Thiên bị câu đùa của mình làm bật cười, Ô Mễ đứng một bên cũng không vui lòng.

Anh ta sao có thể đối xử với Lãnh Tinh Hồn như vậy, trách không được Lôi Khắc Tư không cho anh ta vào.

Là tại mình, đã để anh ta vào.

Thấy Lãnh Tinh Hồn ngay cả đẩy tới đẩy lui mà vẫn không tỉnh, nhãn châu Trầm Sở Thiên chuyển, thay đổi chiến lược.

Lập tức bổ nhào lên người Lãnh Tinh Hồn, Trầm Sở Thiên giở thủ đoạn, ăn đậu hủ nửa người trên xích loã của Lãnh Tinh Hồn, miệng không ngừng lặp đi lặp lại, "Tinh Hồn, tiểu tinh tinh, tiểu tinh nhi, ca ca nhớ cậu muốn chết, ca ca yêu cậu đến chết mất, hôm nay có cơ hội tốt như vậy, cậu liền theo ca ca đi…"

Thấy Trầm Sở Thiên sờ đông sờ tây trên người Lãnh Tinh Hồn, trong lòng Ô Mễ rất không thoải mái.

Anh ta cũng quá lớn gan, sao có thể như vậy!

Lãnh đại ca là… để tuỳ tiện cho người khác sờ sao?

Chính mình còn chưa được sờ qua.

Làn da Lãnh đại ca đẹp như vậy, để cảnh sát yêu thú này sờ loạn…

Ô Mễ đứng bên cạnh đang nghĩ lung tung, Lãnh Tinh Hồn đã tỉnh dậy.

Đôi mắt hàn tinh bắn ra lãnh quang, thanh âm cũng lạnh lùng, "Bỏ tay cậu ra!"

Trầm Sở Thiên mặt dày, cười cười kề sát vào Lãnh Tinh Hồn, ôm lấy tay đối phương, tuy không động đậy nhưng miệng lại không nhàn rỗi, "Yêu, tiểu tinh nhi tỉnh rồi, a, thấy ca ca đến, cũng không cười với ca ca một cái, ca ca chính là nhớ cậu, nhớ đến khẩn trương nha…"

"Cậu câm miệng lại cho tôi, cút xéo!"

Trầm Sở Thiên nhào vào Lãnh Tinh Hồn, cọ cọ, tiếp tục chọc ghẹo, "Ân, tôi không đi, tôi không đi…"

Lãnh Tinh Hồn tái mặt, không nói không rằng nhấc chân lên, đem Trầm Sở Thiên đạp qua một bên.

Trầm Sở Thiên thoạt nhìn công phu không tồi, vừa rớt xuống đất lăn một vòng liền đứng lên, "Yêu, tiểu tinh nhi, có phải ngại ca ca gần đây không đến thăm cậu hay không, lại cáu rồi, đừng nha, ca ca không tới, nhưng trong lòng đều nhớ cậu…"

Lãnh Tinh Hồn vuốt lại mái tóc đen mềm rối bù của mình, cúi đầu quát: "Cậu cút ra ngoài cho tôi!"

"Đừng nha, tôi tìm cậu có chuyện chính đáng." Trầm Sở Thiên thu lại sắc mặt đùa giỡn, ngữ khí còn rất nghiêm túc.

"Vô nghĩa, không có việc gì cậu mới không tới."

Trầm Sở Thiên lại lộ ra nụ cười xấu xa, "Yêu, tiểu tinh nhi, sao có thể nói như vậy, cậu nói vậy làm ca ca đau lòng nha, tôi…"

Lãnh Tinh Hồn túm lấy cái gối ném tới, "Nếu không câm miệng, tôi dùng biện pháp khác khiến cậu câm miệng!"

Trầm Sở Thiên lập tức nghiêm chỉnh, thu lại nụ cười, "Tôi ở phòng khách tầng trệt chờ cậu."

Thấy Trầm Sở Thiên bước đi, Lãnh Tinh Hồn lại gục xuống giường, giận dữ hừ một tiếng, "Ngủ đang ngon… tên chết tiệt! Ai cho cậu ta vào?"

Ô Mễ một bên nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, là tôi… Tôi không biết anh ta…"

Lãnh Tinh Hồn ngồi dậy, phất tay, "Quên đi. Lần sau nhìn thấy cậu ta, không cần mở cửa!"

Rửa mặt xong, thay quần áo, Lãnh Tinh Hồn mang khí tức thanh sảng xuất hiện ở phòng khách tầng trệt. Trầm Sở Thiên lúc này đã sớm ngồi trên sofa đợi anh.

Cầm bữa sáng trong tay, Lãnh Tinh Hồn ngồi xuống đối diện với Trầm Sở Thiên.

Trút bỏ khí tức hỗn độn lúc mới tỉnh ngủ, Lãnh Tinh Hồn khôi phục sự tà mị của anh, Ô Mễ phát hiện, khí thế anh mạnh hơn rất nhiều, Trầm Sở Thiên rõ ràng không dám cợt nhả như vừa rồi nữa.

Xem ra, thời gian hai người nhận thức không ngắn, Trầm Sở Thiên nhất định hiểu tình hình, mới có thể giữa trưa thứ ba mà đến đây.

"Chuyện gì? Nói! Không có gì liền cút!"

Ăn xong miếng điểm tâm cuối cùng, uống trà, Lãnh Tinh Hồn nói.

"Coi cậu kìa, sao có thể nói với tôi như vậy?"

"Vậy cậu còn muốn thế nào! Phá giấc ngủ của tôi, giết không tha!"

"Cậu cũng nên tỉnh dậy được rồi. Tôi thật sự có chuyện mới đến."

"Nói!"

Trầm Sở Thiên từ trong túi lấy ra một tấm ảnh, đặt lên bàn trà, "Nhờ cậu nhìn giùm tôi, xem đó là gì?"

Ô Mễ không khỏi bắt đầu khẩn trương, mở to hai mắt.

Quả nhiên, cảnh sát ra mặt tìm Lãnh Tinh Hồn, nhờ sự giúp đỡ của Lãnh Tinh Hồn, xem ra, Lãnh Tinh Hồn thật sự là Âm Dương sư có linh lực.

Lãnh Tinh Hồn liếc liếc tấm ảnh một cái, nói đơn giản: "Tạp chủng."

"Sao là tạp pháp, cậu nói cho tôi biết a."

"Tạp chủng là tạp chủng, tạp pháp gì chứ."

"Vậy, như thế nào trị nó?" Trầm Sở Thiên hỏi thẳng.

Lãnh Tinh Hồn không kiên nhẫn nói: "Các cậu không phải có dụng cụ dùng để lộ nguyên hình sao, như thế nào, tiết kiệm không dùng?"

Trầm Sở Thiên lắc đầu, "Không phải, nhưng hiện hình rồi thì chưa ai thấy qua, giết không chết, lại làm nó trốn thoát."

"Đánh vào tim nó."

Trầm Sở Thiên khẽ nhíu mày, nhìn Lãnh Tinh Hồn, "Vậy tim nằm ở đâu a, ca ca của ta, cậu nói cho tôi biết đi a."

Lãnh Tinh Hồn lấy tay đẩy tấm ảnh về phía Trầm Sở Thiên ra hiệu, "Nhìn thấy không, kẻ này, chỗ bên dưới cánh tay. Hoả lực mạnh hơn một chút, bắn một phát."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Trầm Sở Thiên tựa hồ không quá tin tưởng, chớp mắt.

Lãnh Tinh Hồn ân một tiếng, coi như trả lời.

Được giải đáp thắc mắt, nụ cười Trầm Sở Thiên lộ ra, "Cám ơn."

"Ít giả bộ! Miệng thì cảm ơn tôi, thực sự chưa từng chứng minh!"

Ô Mễ nghĩ, Trầm Sở Thiên nghe Lãnh Tinh Hồn nói vậy, nhất định sẽ nói những câu mang tính đùa giỡn, kết quả anh ta không nói, ngược lại vẻ

mặt còn thành khẩn, "Tôi thật sự muốn mời cậu ăn cơm, nhưng cậu cũng biết, tôi chỉ là một cảnh sát nho nhỏ, chỉ kiếm được mấy đồng bạc, thiếu gia như cậu sao tôi mời được nổi."

"Được rồi, đừng giả bộ, không có gì thì mời ra về."

Trầm Sở Thiên mở to hai mắt nhìn, "Cậu không phải muốn ngủ nữa đi, đừng nha."

"Cậu quản tôi?"

Thấy Ô Mễ im lặng ngồi bên cạnh, Trầm Sở Thiên tìm được đề tài mới, "Tiểu gia này từ đâu tới? Trước đây chưa thấy qua."

"Trợ lý mới của tôi."

Trầm Sở Thiên cười xấu xa, "Bộ dáng không tồi, cậu thật sự có mắt nhìn."

Lãnh Tinh Hồn nhìn nhìn Ô Mễ, sau đó nói với Trầm Sở Thiên, "Thu lại ánh mắt xấu xa của cậu! Nói cho cậu biết, tôi đã giúp cậu ta làm chứng minh thư rồi. Hiện tại Ô Mễ là người của Lãnh gia chúng tôi. Giới thiệu kỹ với đám cấp dưới của cậu, sau này bên ngoài có nhìn thấy Ô Mễ chúng tôi, không được khi dễ cậu ta!"

"Biết rồi, biết rồi." Thấy biểu tình Lãnh Tinh Hồn nghiêm túc, Trầm Sở Thiên cười tươi trả lời.

Lãnh Tinh Hồn che chở mình như vậy, trong lòng Ô Mễ một trận thoải mái.

Lãnh Tinh Hồn vừa muốn tiễn khách, Trầm Sở Thiên hiển nhiên chưa muốn đi, kéo Lãnh Tinh Hồn ra hậu viện uống trà nói chuyện phiếm.

Ô Mễ nghĩ, nói chuyện phiếm nhất định là Trầm Sở Thiên ngồi nói, Lãnh Tinh Hồn ngồi nghe.

Nhìn thân ảnh hai người ngồi trong lương đình, Ô Mễ cảm thấy, quan hệ giữa bọn họ cũng không đơn giản như giữa Âm Dương sư và cảnh sát yêu thú, cũng không đơn giản quan hệ bạn bè.

Tựa hồ, thật sự có mối ràng buộc sâu hơn.

Buổi tối, chờ sau khi Lãnh Tinh Hồn đi ngủ, Ô Mễ đến hỏi Lôi Khắc Tư.

"Trầm Sở Thiên rất có khả năng, là cảnh sát yêu thú khá xuất sắc, tuy rằng không có linh lực, bất quá giác quan thứ sáu khá mẫn tuệ, điểm này thiếu gia cũng rất khen ngợi."

Lôi Khắc Tư đem những chuyện anh biết về Trầm Sở Thiên kể cho Ô Mễ nghe.

Trầm Sở Thiên hai mươi tám tuổi, là tiểu đội trưởng cảnh sát yêu thú, anh ta và đội viên của mình là tiểu đội cảnh sát yêu thú hùng mạnh của thành phố N. Vài vụ án lớn yêu thú đánh trọng thương người, cuối cùng đều do anh và đội viên giết yêu thú, giải trừ mối nguy.

Cuối cùng, Lôi Khắc Tư nói: "Kỳ thật, cách nhận biết bản thể yêu thú của anh ta, vẫn là thiếu gia dạy cho anh ta. Gặp vấn đề anh ta sẽ đến tìm thiếu gia, thiếu gia không ra mặt, vừa vặn anh ta đến xử lý."

"Bọn họ là bằng hữu sao?"

Lôi Khắc Tư nghĩ nghĩ, "Quan hệ không tồi. Thiếu gia vừa vào đại học thành phố N không bao lâu, liền nhận thức Trầm Sở Thiên, tính ra cũng năm sáu năm, thường xuyên qua lại."

Cuối cùng, Lôi Khắc Tư bổ sung: "Thiếu gia không thích bị quấy rầy, là Âm Dương sư nhưng không có ý định gây náo động, thích cuộc sống nhàn nhã thanh tĩnh, nhưng anh ấy lại thích cuộc sống phồn hoa náo nhiệt của thành phố, cho nên, cuộc sống hiện tại là thích hợp nhất với thiếu gia. Trầm Sở Thiên biết ý tưởng của thiếu gia, nên không nói cho ai biết thân phận của thiếu gia. Cậu có biết, có vài vị Âm Dương sư có được một chút linh lực, mỗi ngày đều lên TV, cố gắng gây náo động."

Ô Mễ nhớ tới bản tin hôm qua mới xem, gật gật đầu.

"Kỳ thật, thiếu gia so với bọn họ mạnh hơn rất nhiều."

Tuy nói như vậy, bất quá Ô Mễ chưa từng thấy Lãnh Tinh Hồn sử dụng linh lực, vẫn không tin lắm vào lời của Lôi Khắc Tư.

Một tối cuối tuần, Lãnh Tinh Hồn nói có một nhà hàng mới khai trương, muốn dẫn Ô Mễ và Lôi Khắc Tư đi ăn.

Thấy Ô Mễ lấy ra chìa khoá xe thường, trong mắt Lãnh Tinh Hồn loé lên một tia sáng nhỏ, sau đó nói Ô Mễ lấy chìa khoá xe khác đến.

Trên đường chạy đến nhà hàng, Ô Mễ phát hiện biểu tình Lãnh Tinh Hồn có chút nghiêm túc, thái độ khác thường không đùa giỡn với mình, mà Lôi Khắc Tư thì đang hầm hầm, hình như không vui, doạ Ô Mễ cũng không dám nói nhiều.

Lúc ăn cơm, không khí tốt hơn nhiều, Lãnh Tinh Hồn bắt đầu kể chuyện hài bậy, hai người còn lại ngồi nghe mà mi mắt giựt giựt.

Đến khi ăn cơm xong, ba người ra khỏi nhà hàng, người giữ cửa lái xe Lãnh Tinh Hồn đến, khi anh đang định nhận lại chìa khoá xe, từ rất xa, nghe được tiếng còi xe cảnh sát hú vang.

Ô Mễ không khỏi nhìn về hướng thanh âm truyền đến.

Một cơn gió thoảng qua, mùi huyết tinh xen lẫn trong đó, còn có… yêu khí!

Ô Mễ nhìn qua Lãnh Tinh Hồn, phát hiện nét mặt anh thực bình tĩnh, khoé miệng cong lên nụ cười yếu ớt như có như không, giống như sớm đoán được chuyện sẽ xảy ra.

Lôi Khắc Tư cũng không nói gì, kéo Ô Mễ lùi lại.

Lãnh Tinh Hồn nhảy lên xe thể thao, động cơ gầm khẽ, chạy ra đường chính.

Trong bóng đêm, chiếc xe màu đen giống như tia chớp đen, đèn hậu màu đỏ loé lên một cái, liền tiêu thất khỏi tầm nhìn của Ô Mễ.

Ô Mễ nhìn thấy Lôi Khắc Tư không vui, cậu không muốn chọc doberman đang tức giận, trên đường về nhà vẫn ngoan ngoãn ngồi trên ghế sau taxi.

Suốt một đêm, Lãnh Tinh Hồn vẫn chưa trở về.

Mười giờ sáng hôm sau, Lôi Khắc Tư nói Ô Mễ treo bảng tạm ngừng mở cửa lên cửa.

“Lãnh đại ca anh ấy…” Ô Mễ thực lo lắng, nhịn không được đến lúc giữa trưa đến hỏi Lôi Khắc Tư.

Lôi Khắc Tư hừ một tiếng, “Tôi thấy, con yêu thú Trầm Sở Thiên đang truy nhất định hiện thân. Hừ, thiếu gia thật là, cũng không ai mời hắn, lại cứ muốn xông vào, làm mấy chuyện nguy hiểm, thay cảnh sát xuất lực.”

“Lãnh đại ca là bảo vệ thành phố này…”

Lôi Khắc Tư cắt lời Ô Mễ, “Đương nhiên tôi biết! Nhưng rõ ràng có cảnh sát, hơn nữa người ta cũng không mời anh ta, lại rất dễ bị thương, thiếu gia lúc nào cũng vậy, cũng không quan tâm là tôi lo lắng cho anh ta đến mức nào!”

Ô Mễ ngồi xổm vuốt lưng Lôi Khắc Tư, “Lãnh đại ca nhất định không có việc gì.”

Lôi Khắc Tư dùng cái mũi ô một tiếng, “Dù như vậy cũng làm người ta lo lắng. Hừ, Trầm Sở Thiên, nếu không phải do yêu thú khó đối phó, anh ta sẽ không đến, sẽ lợi dụng thiếu gia! Quấn quýt lấy thiếu gia không rời, cợt nhả, thật đáng ghét! Sau này không được mở cửa cho anh ta!”

Chiều hôm sau, Lãnh Tinh Hồn trở về, sắc mặt như thường, vẻ mặt thì mỏi mệt.

Lôi Khắc Tư trước vẫn như sau, chỉ hỏi có muốn ăn gì hay không.

Lãnh Tinh Hồn không nói thêm gì, trong phòng bếp rửa mặt, lập tức trở về phòng ngủ.

Lôi Khắc Tư lòng vòng ngoài cửa phòng ngủ, không đành lòng quấy rầy, nằm canh chừng bên ngoài cửa phòng ngủ.

Mãi cho đến nửa đêm, Lãnh Tinh Hồn giật mình tỉnh giấc, nhẹ nhàng bước qua Lôi Khắc Tư đang ngủ, đi vào bếp tìm nước uống.

Ô Mễ không ngủ, nhìn những ánh đèn lặng lẽ lướt qua, Lãnh Tinh Hồn ra hiệu cho cậu, hai người rón rén rời đi.

"Lãnh đại ca, anh có muốn ăn gì không?"

Lãnh Tinh Hồn lắc đầu, "Để tôi ngủ tiếp."

Ô Mễ muốn làm gì đó cho Lãnh Tinh Hồn, nhìn đến sách ảnh rải rác trên giường, liền ra tay dọn dẹp lại giá sách, cậu phát hiện trong một quyển sách ảnh, rớt ra một quyển album.

Xem ra không giống như sách ảnh, Ô Mễ thấy Lãnh Tinh Hồn đang quay lưng về phía mình uống nước, liền vươn tay giở ra trang thứ nhất.

Bức ảnh hé ra, trên đó có hai người, dung mạo phi thường tưởng tượng, giống như cùng một người.

"Lãnh đại ca, anh có anh em sinh đôi?" Ô Mễ kinh ngạc hỏi.

Lãnh Tinh Hồn quay đầu lại, thấy Ô Mễ đang mở album ra, anh cong khoé miệng cười, "Rất giống đi. Bất quá không phải anh em sinh đôi, đó là anh trai tôi."

"Anh trai anh?" Ô Mễ mở to hai mắt, cậu chưa nghe Lôi Khắc Tư nhắc đến chuyện này.

"Sao? Lôi Khắc Tư không nói cho cậu?"

Việc mình hỏi Lôi Khắc Tư mấy chuyện bát quái nhất định đã bị Lãnh Tinh Hồn biết, Ô Mễ không khỏi đỏ mặt, "Ai… không có."

"Lôi Khắc Tư thật là… cậu ta không thích anh tôi, nên mới không nói với cậu đi."

Lãnh Tinh Hồn ngồi xuống giường, lấy album lật xem, "Anh hai hơn tôi một tuổi, bộ dáng chúng tôi phi thường giống nhau, chiều cao cũng không kém nhau nhiều, người khác vẫn nghĩ chúng tôi là song sinh. Lôi Khắc Tư có chút hiểu lầm với anh hai tôi, trong tiềm thức luôn mâu thuẫn với anh ấy. Sau khi cha mẹ qua đời, tôi và anh hai chia nhau ra ngoài học, rời khỏi nhà, vẫn chưa gặp mặt nhau."

Ô Mễ tính thầm trong đầu, nếu từ khi học đại học, hai anh em tách ra, đã gần năm sáu năm.

"Lãnh đại ca, anh… nhớ anh ấy sao?"

"Nhớ a," Lãnh Tinh Hồn nhìn thấy tấm ảnh, "Chính là, anh ấy vẫn luôn ở châu Âu, không muốn quay về, tôi cũng không có biện pháp."

"Anh ấy cũng là Âm Dương sư sao?"

"Đúng. Anh hai và tôi cũng không quá giống nhau, anh ấy có sở trường đối phó ác quỷ."

Ô Mễ chớp chớp, "Anh ấy bắt quỷ a."

Lãnh Tinh Hồn đóng album lại, đặt xuống gối, "Nếu nói đến anh hai tôi, cậu sẽ không thể gọi tôi là Lãnh đại ca, là anh ta mới đúng. Đúng rồi tiểu Ô Mễ, tên của anh hai tôi là Lãnh Tinh Dương."

Thấy Lãnh Tinh Hồn kéo mền, Ô Mễ cúi đầu, rời khỏi phòng ngủ.

Lãnh Tinh Hồn ngủ, ngủ suốt một ngày, Lôi Khắc Tư thuỷ chung không đi gọi anh ấy dậy.

Nhưng thật ra Trầm Sở Thiên gọi điện thoại lại hỏi, nghe ngữ khí thập phần cao hứng, có lẽ yêu thú ác đã bị tiêu diệt. Ô mễ nói với Trầm Sở Thiên là Lãnh Tinh Hồn vẫn còn đang ngủ, sau đó khéo léo từ chối lời đề nghị anh ta đến đây thăm.

Chiều hôm sau nữa, Lãnh Tinh Hồn tỉnh, sau khi ăn bữa cơm phong phú, liền ra lương đình ở hậu viện nghỉ ngơi.

Bệnh viện vẫn đang treo bản tạm ngừng mở cửa.

Ô Mễ mang trà lên cho Lãnh Tinh Hồn, thấy anh lười biếng nửa khép hờ mắt tựa lưng vào ghế, biểu tình như con mèo, trong lòng thầm mắc cười.

Nâng tay đặt lên vai Lãnh Tinh Hồn, Ô Mễ định nói với anh, nước trà phải uống lúc còn nóng, lại đột nhiên phát giác một tia khác thường.

Mùi máu…

Không đúng a, trước đó đều không cảm thấy.

Ô Mễ thầm trách vì sự sơ ý của mình.

“Lãnh đại ca anh…”

Lãnh Tinh Hồn vẫn như cũ khép hờ mắt, nhìn mây trên trời, khoé miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt, vươn tay vỗ vỗ lên tay Ô Mễ.

“Tôi sẽ không nói với Lôi Khắc Tư.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Ô Mễ liền hối hận, mình còn có thể phát hiện được, Lôi Khắc Tư càng có thể phát hiện được.

Lãnh Tinh Hồn tà mị cất tiếng cười trầm thấp, "Anh ta… nhiều nhất chỉ mắng thầm Trầm Sở Thiên một phen. Đừng lo lắng, vết thương nhỏ thôi."

"Bắt được không?" Ô Mễ hỏi.

"Khụ, ai muốn bắt nó, tiêu diệt mới là chính đạo."

"Anh vì sao phải làm như vậy? Trầm Sở Thiên bọn họ hẳn là có thể đối phó với nó."

"Nếu tôi ra tay, người bị thương sẽ không nhiều như vậy." Lãnh Tinh Hồn quay đầu, nhìn Ô mễ, giữa ánh sáng phản chiếu, ánh mắt anh tối trầm tĩnh yên lặng, giống như có thể đem người hút vào trong.

"Trầm Sở Thiên ra sinh vào tử, cũng không phải vì cậu ấy."

Nói xong, Lãnh Tinh Hồn cười với Ô Mễ, nụ cười tràn ngập mị lực, làm Ô Mễ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Theo bản năng liền vươn tay ra, ôm lấy người bị thương trước mắt.

"Lãnh đại ca…"

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp quen thuộc của Lãnh Tinh Hồn, "Hừ, Tiểu Ô Mễ, đừng gọi tôi là Lãnh đại ca, như thế nào tôi làm cậu thấy lạnh sao?"

Một ngày trước đây, nếu có người hỏi Ô Mễ có thích Lãnh Tinh Hồn không, Ô Mễ nhất định sẽ do dự, sau đó lắc đầu.

Nhưng hiện tại, nếu có người một câu giống như vậy, cho dù Ô Mễ không chịu nói, trong lòng cũng sẽ cho một câu trả lời thuyết phục khẳng định.

Thích… thích nam nhân nhìn như lãnh khốc tà mị, thực tế rất ôn nhu.

- HOÀN -

4. Quyển 2 - Chương 1-1: Văn Án - Tâm Trung Đích Ca

Đây là một thế giới mà người và yêu cùng tồn tại.

Yêu từ các loài động vật biến hóa thành, cũng có thể loài vật và con người cùng giúp nhau biến hóa. Bọn họ sinh sống trong xã hội con người, cũng có tình cảm hỉ, nộ, ái, ố giống như con người.

Nhân ngư trong các loài yêu, lại là sự tồn tại đặc biệt.

Vì giá bán của bọn họ ở chợ đen phi thường đắt đỏ, nên thường xuyên bị con người truy bắt.

Hoàng tử nhân ngư Lộ Địch An vì tránh bị con người phát hiện hành tung, nhiều năm qua chỉ có thể sống nơi biển sâu không có ánh mặt trời, vừa tịch mịch vừa cô đơn.

Truyền thuyết tiếng hát của nhân ngư cực kỳ tuyệt vời, nhưng chỉ người định mệnh mới có thể nghe được, Lộ Địch An lại không nghĩ rằng, bị tiếng hát của mình thu hút, cư nhiên lại là một con người tuấn mỹ, không chỉ như vậy, đối phương còn là một nam nhân…

5. Quyển 2 - Chương 1-2: Khúc Dạo Đầu – A Lâm Kể Chuyện Xưa

Trước đây rất lâu, cuộc sống yêu thú trong năm đại dương đông nhất chỉ có một loài – nhân ngư, nửa người trên của họ giống người, nửa người dưới là đuôi cá, ngao du giữa lòng biển sâu, họ sở hữu giọng hát rung động lòng người, nhưng tiếng hát đó chỉ người hữu duyên với họ mới có thể nghe thấy được.

Tuổi thọ của nhân ngư so với con người dài hơn một chút, ước chừng có thể đến một trăm năm mươi tuổi. Máu của nhân ngư màu lam lạnh buốt, truyền thuyết nói rằng máu của họ rất đặc biệt, mang tế bào có khả năng tái sinh cực mạnh, vì vậy nhân ngư liên tục bị con người săn bắt. Những nhân ngư bị bắt được

thường thường bị biến thành vật nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, thậm chí có người còn đem họ nuôi như sủng vật quý hiếm. Nhưng từ sau khi có 'Thú quyền pháp', các loài yêu cũng đã có được quyền sinh tồn như con người, không thể bị tùy ý săn bắt. Bởi vậy, mọi người bắt đầu thử nhân giống nhân tạo nhân ngư, nhưng điều đáng tiếc chính là, sức sinh sản của nhân ngư cực thấp, sinh sản vô tính chưa bao giờ thành công. Hiện tại trong lòng biển sâu số lượng nhân ngư sinh sống tương đối khá ít ỏi, trên toàn thế giới ước chừng chỉ còn khoảng mấy chục nhân ngư.

Giá bán nhân ngư ở chợ đen phi thường đắt đỏ, vả lại trong giới chợ đen còn tồn tại một truyền thuyết – truyền rằng chỉ cần có thể bắt được một nhân ngư, là có thể lợi dụng y để bắt những nhân ngư khác. Phương pháp này rất đơn giản, chính là ở trên người nhân ngư bị bắt họa một vết thương, sẽ làm máu lam sắc lạnh buốt của họ chảy ra. Đối với nhân ngư, chảy máu là sự thống khổ rất lớn, bọn họ vì vậy sẽ đau đớn mà khóc thật to, tiếng khóc của nhân ngư có thể tìm kiếm sự đồng cảm từ những nhân ngư khác, họ sẽ theo tiếng khóc chạy đến chỗ nhân ngư đang bị thương kia.

Vì lợi ích quá lớn, những con người ác độc cùng những con yêu thú gian ác khác luôn tìm kiếm tung tích của nhân ngư từ trên bờ lẫn dưới biển, rình bắt. Những nhân ngư đối với mặt đất đầy cỏ xanh, muôn chim bay lượn luôn tràn đầy khác khao và luôn hướng về đó, sống lâu trong lòng biển, những nhân ngư không được thấy ánh sáng thỉnh thoảng sẽ lên khỏi mặt biển, hưởng thụ ánh mặt trời, hoa cỏ, gió, mưa, mà đằng sau, chính là lúc nhân ngư gặp nguy hiểm nhất.

6. Quyển 2 - Chương 1-3: Mở Đầu

Thành phố Hương Đảo – hải cảng thành phố Lâm Hải, là một thành phố lớn đầy cơ hội và thách thức, dân số gần ba trăm ngàn người, nơi nơi tràn ngập phồn hoa, ồn ào náo nhiệt và cảnh tượng muôn màu muôn vẻ. Nơi đây đã được hiện đại hóa xi măng cốt thép từ rừng rậm, bạn có thể có được tất cả những gì bạn muốn, cũng có thể mất đi những gì bạn đã đạt được…

Ở Hương Đảo không chỉ có con người sống vội vội vàng vàng, mà đồng thời cũng có những sinh vật sống một cuộc sống không thuộc về mình, đương nhiên, đây không phải chỉ nói về các sủng vật, mà là – yêu thú.

Giống như con người, yêu thú cùng những người trong tộc mình cùng sinh tồn với con người trên thế giới này. Họ có những bộ phận của thú và ngoại hình của con người, hai hình thái đó sẽ tùy ý mà thay đổi cho nhau. Có lẽ yêu thú sống cạnh bạn, nói không chừng chính là người có khuôn mặt xanh mét, là lão bản động một chút liền gầm rú; hoặc là người luôn cười híp mắt, sau khi mượn tiền đồng sự liền quên luôn, cũng có thể là người hàng xóm thỉnh thoảng vẫn gặp nhau ở thang máy.

Yêu thú cùng con người sống chung với nhau, chính giữa vẫn tồn tại ranh giới vô hình. Giống như con người, yêu thú cũng đã lăn lộn trên thế gian này, khát vọng một cuộc sống thư thái mà yên bình, có dục vọng khôn ngừng lớn mạnh, theo đuổi quyền lực, tiền tài, địa vị, sắc đẹp…

Phần lớn yêu thú đều lấy hình thái của con người mà sinh sống trong xã hội, họ cũng tìm kiếm công việc, cuộc sống, kết hôn, sinh con, là một người dân thành thị có cuộc sống bổn phận giản dị, còn hơn yêu thú chỉ có thể lấy hình thái động vật mà tồn tại, cũng có tiểu bộ phận yêu thú mượn vào linh lực, biến thành người, vì để thỏa mãn dục vọng cá nhân, làm ăn trộm ăn cướp, thậm chí là thực hiện những hành động tội

ác như giết người cướp của.

Có loại người – giao du giữa hai thế giới người và yêu, đã lợi dụng khả năng vi diệu mà đặc biệt mình có được, cân bằng được cuộc sống giữa hai bên, họ được gọi là – Âm Dương sư thời hiện đại.

7. Quyển 2 - Chương 1-4

Quán rượu Thiên Không Thành! Khách sạn nổi tiếng lớn nhất tại thành phố Hương Đảo, nguy nga lộng lẫy, kiểu kiến trúc cung điện hoa mỹ tráng lệ là nơi tốt nhất để những người giàu có đãi khách, nơi này không bao giờ tắt đèn, uống rượu ngon xong còn có thể ngắm mỹ nữ, y hương tấn thải, xa hoa trụy lạc, xa xỉ và nhiều thứ sang trọng khác.

Trong một gian phòng VIP trang hoàng theo phong cách cung điện nước Pháp đang mở party, nhân viên phục vụ mặc lễ phục đang quan sát, phục vụ những khách nhân, trên bàn tròn lớn trong phòng bày đầy mỹ thực, ánh sáng từ ngọn đèn tháp hình quả cầu trên cao chiếu xuống đặc biệt chói mắt. Lúc này, một đám người tay cầm ly rượu, đồng loạt chúc mừng.

"Cạn ly!"

"Cạn ly!"

"Cạn ly vì Văn Sơ của chúng ta!"

Đàm Văn Sơ là chủ nhân của tiệc họp mặt này, anh vốn là một trong đám quý công tử của thành phố này, hai mươi sáu tuổi.

Đàm thị nổi tiếng là thế gia trong ngành vận tải đường thủy, từ đầu thế kỷ cũng đã có tàu hàng có thể kể đến hàng vạn chiếc. Hơn mười năm, Đàm thị trừ bỏ ngành vận tải đường thủy, lại mở rộng nghiệp vụ kinh doanh vào ngành thương mại cùng bất động sản, trở thành công ty tập đoàn khổng lồ.

Đàm Văn Sơ có xuất thân vững chắc này là thế hệ thứ ba của Đàm gia, cũng là nam tôn duy nhất, nên được mọi người trong dòng họ sủng ái gấp bội. Cách đây không lâu, anh đã đạt được học vị thạc sĩ, quay trở lại thành phố Hương Đảo, đang lập kế hoạch thi triển ngón nghề, phát huy thực lực và đón nhận thách đấu.

Hôm nay, Đàm Văn Sơ hẹn rất nhiều bạn bè, đồng học cùng nhau gặp mặt, chúc mừng anh sắp vào làm việc tại công ty của gia tộc.

Lúc trước vừa về đến thành phố Hương Đảo, Đàm Văn Sơ liền quang vinh nhận được mấy tin bát quái từ tạp chí có số lượng lớn nhất trong thành phố cùng danh hiệu 'Người đàn ông độc thân cao quý'. Trừ bỏ

xuất thân từ gia đình cự phú ra, ngoại hình của Đàm Văn Sơ cũng luôn chịu sự chú mục rất lớn.

Mái tóc đen hơn xoăn, đôi lông mày rậm và đôi mắt luôn cười, dáng người cao lớn, hơn nữa tướng mạo lại anh tuấn bất phàm, phảng phất nét nhân vật nữ chính từ trong truyện tranh đi ra, khiến người ta không thể không thừa nhận tạo hóa thiên vị với anh.

Mà con nhà giàu này cũng không phải hạng người vô năng chỉ biết hưởng thụ, anh có tâm huyết với công việc, cá tính cũng tốt, gan dạ, rộng rãi, hoạt bát, giản dị. Nếu kiên quyết phải nêu ra một khuyết điểm, anh thật ra chỉ có một, đó là anh trời sinh liều lĩnh mạo hiểm, đam mê thể thao đến cực hạn, một khắc cũng không thể ngồi yên, thường xuyên tham gia những hoạt động thể thao mạo hiểm mà người khác thấy tương đối nguy hiểm, khiến người nhà anh thường xuyên vì anh mà lo lắng.

Lúc này, nhóm bạn đều đang cùng nâng ly chúc mừng Đàm Văn Sơ.

"Văn Sơ, chúc mừng cậu."

"Cám ơn."

"Văn Sơ, khi nào rảnh, chúng ta đi lặn biển."

"Hảo."

"Cuối tuần này chúng ta đi leo núi đi."

"Không thành vấn đề."

Một đám người trẻ tuổi ca hát, nhảy múa, tán gẫu, ăn uống, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Dựa vào trên sofa, Đàm Văn Sơ nhìn những khuôn mặt tràn đầy tươi cười của các bạn, lúc này anh cảm thấy thỏa mãn, anh gần như cái gì cũng có, lại khắp khai sáng sự nghiệp, thật sự mãn nguyện, khí thế hăng hái.

Ngồi một lúc, Đàm Văn Sơ cảm thấy mùi rượu nồng nặc, đầu có chút choáng, ánh mắt cũng bắt đầu mờ mịt, bóng quần áo của những người đang khiêu vũ dưới ánh đèn lướt qua nhanh, khiến anh cảm thấy hoa mắt. Anh vừa định đứng lên, bên tai truyền đến một tiếng hát.

Là ai? Ai đang hát?

Khúc hát không biết tên vang lên bằng một ngôn ngữ nghe không hiểu, thanh âm của người hát du dương uyển chuyển, réo rắt động nhân, nghe tiếng hát, Đàm Văn Sơ cảm thấy một dòng suối ngọt thanh lương

nhẹ nhàng lưu chuyển trong lòng, nhất thời thanh tỉnh không ít. Anh có chút ngưng mắt nhìn, tiếng hát lại tiêu thất. Nhìn nhóm người xung quanh, Đàm Văn Sơ cảm thấy kỳ quái, những người bạn của anh không có người có khả năng hát những bài hát có ca từ như những khúc hát dân gian, những người kia đều thích loại nhạc thịnh hành, hip hop và R&B mới là sự lựa chọn của họ.

"Là ai vừa mới hát?" Đàm Văn Sơ cất tiếng hỏi.

"Ta." Một nữ hài tử giơ tay lên, tay kia vẫn còn đang cầm micro.

"Cô vừa hát gì vậy?"

Nữ hài tử giơ một ngón tay chỉ vào màn hình dàn karaoke, vẫn đang chiếu MV của ca khúc vàng đứng hạng nhất trong thời gian gần đây.

"Cô hát chính là bài này?" Đàm Văn Sơ không thể tin được, xác nhận lại.

"Đúng vậy, chúng ta đều đang nghe mà." Một người bạn nói.

Đàm Văn Sơ nói, cảm thấy rất kinh ngạc, sao thế này, chẳng lẽ anh nghe nhầm.

Xuyên qua đại sảnh, Đàm Văn Sơ bước vào WC rửa mặt, anh nhìn chiếc gương to lớn trên tường, người trong gương cũng đang mở to đôi mắt mê muội nhìn lại anh. Ở trong đây chỉ có thể nghe loáng thoáng được tiếng người náo nhiệt trong, khung cảnh so với vừa rồi yên tĩnh đi không ít.

Đàm Văn Sơ không rời đi ngay lập tức, ngược lại đứng bên cạnh bồn rửa mặt suy tư. Lúc này, tiếng hát lại vang lên tai Đàm Văn Sơ, lần này anh nghe được rõ hơn. Tiếng hát bằng ngôn ngữ khó hiểu khoan thai cất lên, như khóc như kể, trong tiếng hát tựa hồ hàm chứ tưởng niệm, sầu não, chờ mong, sự mất mác trong tiếng hát không thể nào kể hết được khuấy động nội tâm Đàm Văn Sơ.

Là ai? Ai hát được bài hát cảm động như vậy? Đàm Văn Sơ hoàn toàn bị tiếng hát làm xúc động, hoàn toàn say mê.

Bất giác nhìn nhìn xung quanh, không phát hiện thấy người nào khác, Đàm Văn Sơ không khỏi vỗ nhẹ lên mặt mình, muốn xác định lại một chút, anh chính xác là nghe được tiếng hát, nhưng có thể khẳng định người hát không ở đây.

Không kịp chờ bữa tiệc chấm dứt, Đàm Văn Sơ vội vàng rời phòng, bắt đầu trong câu lạc bộ hoàng cung tìm kiếm. Hỏi rất nhiều nhân viên phục vụ, lại gọi người quản lý đến hỏi, Đàm Văn Sơ vẫn không tìm được đáp án.

Người hát là ai? Ở đâu?

Mang theo tâm tình chán nản, Đàm Văn Sơ ra khỏi câu lạc bộ đêm, anh đứng trong bóng đối nhìn thấy trên con phố đông ngịt, đột nhiên có tia mờ mịt, không biết phải đi hướng nào thì tốt hơn.

Tài xế của Đàm gia lái xe đến, "Tam thiếu gia, mời lên xe."

Mới đi đến cửa, trong đầu Đàm Văn Sơ lại vang lên tiếng hát, anh bị chấn động một cái, bất giác nhảy dựng lên, đem tài xế kéo khỏi xe, tự mình ngồi vào ghế lái.

Tài xế khẩn trương kêu lên, "Thiếu gia, cậu muốn làm gì? Cậu uống rượu, không thể lái xe."

"Tôi có chỗ muốn đến."

Tài xế đầy trách nhiệm bổ nhào đến giữ chặt cửa xe, "Thiếu gia, không được a, cậu như vậy thì tôi sẽ bị đuổi việc đó."

Đàm Văn Sơ không nhúc nhích lấy một chút, sự chú ý của anh đều tập trung vào tiếng hát trong đầu, anh vội vàng nói: "Ông gọi một chiếc taxi đi theo tôi." Nói xong, anh liền xoay vô lăng, lái xe đi liền.

Tư Kỷ vội vàng đón một chiếc taxi đuổi theo, ngồi trong xe, ông rầu rĩ tự lẩm bẩm với mình, "Thiếu gia, taxi sao có thể theo kịp Aston Martin của cậu a."

Dưới sự dẫn dắt của tiếng hát trong đầu và tiềm thức của anh Đàm Văn Sơ lái xe về phía trước, xuyên qua những đường lớn ngõ nhỏ trong thành phố, anh một bên lái, một bên chuyên tâm lắng nghe tiếng nhạc bên tai, trong bóng đêm như thể có ma lực dẫn anh đi, xe không ngừng chạy về phía trước rồi lại chạy về phía trước.

Cuối cùng, Đàm Văn Sơ lái xe đến bờ biển.

Đêm trăng tròn, bầu trời phi thường thâm thúy, trời đêm như một bức màn nhung hắc sắc to lớn, tinh quang như những viên kim cương được điểm xuyết lên, nếu có thể nằm trên mái nhà, thưởng thức làn gió đêm, quả thật là sự hưởng thụ tuyệt vời của mùa thu.

Đàm Văn Sơ ngừng xe, đứng trên bãi cát, tiếng hát nhất thời không còn nghe thấy trong đầu, bên tai chỉ còn nghe được tiếng gió biển vù vù thổi.

Nhìn mặt biển trong bóng đêm tối đen, và bờ cát không giới hạn, lập tức Đàm Văn Sơ có cảm giác được đất trời mênh mông.

Đứng một lúc, Đàm Văn Sơ bắt đầu bước về trước, anh đột nhiên muốn cười thật lớn.

Mình bị làm sao vậy, quả thực là quỷ thần xui khiến, cư nhiên cửa đêm còn lái xe ra bờ biển hứng gió.

Anh thật sự nghe được tiếng hát sao? Hay là do gần đây quá mệt mỏi? Nên hay không nhờ gia đình mời bác sĩ đến khám? Vừa đi vừa nghĩ, Đàm Văn Sơ đột ngột ngẩng đầu, phát hiện các đó không xa có một người ngồi trên bãi đá ngầm.

Là ai? Đã khuya thế này cư nhiên còn ra biển hứng gió. *(thì cũng giống anh)*

Trăng rằm sáng tỏ, Đàm Văn Sơ nhìn thấy thập phần rõ ràng người trên bãi đá ngầm, anh ngơ ngác nhìn người nọ, đã quên bây giờ đã nửa đêm, đã quên mục đích anh tự dưng chạy đến bờ biển.

Trên bãi đá ngầm là một thiếu niên ngồi bó gối, mái tóc hắc sắc của cậu bị gió thổi có chút rối, đôi mắt màu ngọc bích, làn da màu ngọc thạch, đôi môi đầy đặn trơn bóng, dung nhân tuấn tú đẹp như thiên thần.

Thiếu niên mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, bị gió thổi tung. Đàm Văn Sơ chú ý đến đôi chân thon dài trần trụi nhẵn bóng của thiếu niên, dưới ánh trăng, làn da trần trụi hiện ra sáng rực như ngọc trai.

Tim Đàm Văn Sơ không khỏi đập binh binh, có cảm giác mê muội. Anh bị mị lực còn hơn siêu việt của thiếu niên kia mê hoặc, thiếu niên kia như một khối nam châm hút lấy anh.

Thiếu niên cũng thấy Đàm Văn Sơ, cậu mở to đôi mắt xanh biếc nhìn lại anh, đôi mắt có chút tò mò.

Đàm Văn Sơ từng bước từng bước đi về phía thiếu niên, càng bước càng gần, hai người cũng dần dần nhìn nhau rõ hơn, Đàm Văn Sơ có cảm giác nhìn thấy mình từ trong chấm nhỏ trong mắt thiếu niên, đây là cảm giác rung động sâu sắc trong tâm hồn anh, trong phút chốc, Đàm Văn Sơ như thấy mình nhận thức thiếu niên kia đã từ lâu, rất lâu…

Vẫn bước đến gần bãi đá ngầm, Đàm Văn Sơ nhẹ giọng hỏi: "Cậu là ai? Vì sao lại ở chỗ này?" Anh không dám nói quá lớn tiếng, sợ tất cả những gì trước mắt chỉ là một giấc mơ, chỉ cần một hơi thở, giấc mơ sẽ như khói mà tiêu tán.

Thiếu niên thùy hạ mi mắt nhìn Đàm văn Sơ, cậu không nói gì, trong đôi mắt to lóe lên tia tò mò cùng đề phòng, ánh mắt của cậu khiến anh càng không dám bước đến gần.

"Nhĩ hảo." Đàm văn Sơ thử chào.

Ánh mắt thiếu niên lộ ra nụ cười, khóe miệng loan loan (*cong cong*).

Được nụ cười hồn nhiên của thiếu niên khích lệ, Đàm văn Sơ đưa tay ra với cậu, "Khỏe không? Cậu là ai? Một mình ra biển ngoạn sao? Có muốn tôi đưa cậu về nhà không?"

Nhìn thấy cánh tay vươn ra, thiếu niên đột nhiên thay đổi sắc mặt, cậu chớp mắt, sau đó đột ngột nhảy xuống biển, bắn lên những bọt nước.

"A!" Đàm Văn Sơ kinh hồn, bất giác cũng nhảy vào trong biển không chút do dự, hoàn toàn không quan tâm đến sự an toàn của mình hoặc những thức khác, trong lòng anh chỉ có một ý niệm trong đầu, anh phải bắt được thiếu niên kia, anh không thể để cho cậu cứ như vậy mà nhảy trong làn nước biển, không thể để mất cậu.

Đàm Văn Sơ bơi rất giỏi, tuy rằng động tác chậm một nhịp, lại mặc áo sơ mi quần tây, nhưng khi vào trong nước anh giống như mũi tên đã rời khỏi cung bắn về phía trước, chỉ vài động tác đã lặn sâu xuống biển, vươn tay trong nước tìm kiếm thiếu niên kia, mượn lúc trồi lên khỏi mặt nước để thở liền lớn tiếng la, "Uy! Uy! Cậu ở đâu? Cậu không sao chứ? Uy!"

Tầm nhìn trong biển đêm hạn hẹp, Đàm văn Sơ cái gì cũng không nhìn thấy, anh bơi nửa ngày, càng lặn càng sâu, cuối cùng không thể không ngừng lại. Lên mặt nước, Đàm Văn Sơ nhìn mặt biển lóng lánh ngân quang, sóng lặng như gương, cái gì cũng không thấy.

Thiếu niên chạy đâu rồi?

Đàm Văn Sơ cực kỳ mất mác, anh chỉ mới nhìn thấy cậu liền mất đi cậu sao? Quần áo ướt nước biển bị gió thổi, dính chặt lên người, khiến Đàm Văn Sơ không khỏi rùng mình một cái, cái lạnh cho anh biết anh không phải đang nằm mơ, hiện tại tất cả đều là sự thật.

Ngay khi Đàm Văn Sơ tính từ bỏ, quay trở về, trên mặt biển cách anh không xa đột nhiên có thứ gì bật lên khỏi, tiếng nước vang lên 'Rầm' một cái, Đàm Văn Sơ kinh hỉ quay đầu lại.

"A, là cậu sao? Cậu có khỏe không?"

Mặt biển tĩnh lặng trở lại, người tiêu thất, Đàm Văn Sơ ngơ ngác nhìn xung quanh, lúc này, lại có thứ gì nhảy lên khỏi mặt biển, lần này Đàm văn Sơ nhìn thấy được phi thường rõ ràng.

Dưới ánh trăng, nhảy lên khỏi mặt nước chính là thiếu niên Đàm Văn Sơ đã nhìn thấy trên bãi đá ngầm, nửa người trên của thiếu niên không thay đổi, vẫn đang mặc áo sơ mi, nhưng phía dưới chiếc áo sơ mi không còn là đôi chân thon dài, mà là – ngư vĩ (đuôi cá) ngân bạch sắc!

Đàm Văn Sơ sợ ngây người, gần như khi chìm xuống nước biển mới thanh tỉnh lại, một lần nữa dùng sức đạp nước trồi lên. Tuy rằng chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng Đàm văn Sơ nhìn được phi thường rõ ràng, kia không phải la chân mà là ngư vĩ, thiếu niên kia là nhân ngư!.

Thiếu niên từ từ trồi lên khỏi mặt nước cách không xa Đàm văn Sơ, tựa hồ vì chứng minh thân phận, cậu vẫy đuôi cá, bắn ra những bọt nước.

Đàm văn Sơ lại một lần nữa đối diện với thiếu niên, trong lòng cũng không còn ngạc nhiên, sự xinh đẹp của thiếu niên như hải chi tinh linh (yêu quái biển?), cậu ta là nhân ngư, không còn nghi ngờ nữa. Chú ý thấy ánh mắt Đàm văn Sơ là một mảnh trong sáng, không toát lên vẻ hoang mang, ngạc nhiên, sợ hãi hoặc là chán ghét nào, thiếu niên không chìm ngay xuống nước, cậu nhìn anh, mang theo một chút tò mò cùng nghi vấn, không đến gần, cũng không rời đi.

"Là cậu hát phải không?" Nhớ đến nhân ngư trong truyền thuyết có tiếng nói của riêng họ, Đàm Văn Sơ hỏi. Nếu là thiếu niên trước mắt, như vậy những gì anh nghe vừa rồi không phải là huyễn thính.

Thiếu niên không trả lời.

"Tôi có thể nghe thấy, người khác lại không, vì sao?" Đàm Văn Sơ lại hỏi.

Thiếu niên vẫn không trả lời.

"Cậu… một mình ra ngoài ngoạn?" Đàm Văn Sơ thử hỏi thăm dò.

Thiếu niên mấp máy môi, sau đó đột nhiên ngả người, vẫy ngư vĩ ngân bạch, lại một lần nữa chìm xuống nước, thân ảnh tiêu thất, chỉ để lại một mình Đàm Văn Sơ đối diện với mặt biển mênh mông.

Bơi vào bờ, Đàm văn Sơ không khỏi ngồi trên bờ cát ngẩn người.

Những gì trải qua tối nay quá mức kỳ lạ, nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy bất khả tư nghị. Mà Đàm Văn Sơ cũng không định sẽ chia sẽ với bất kỳ ai những gì đã thấy trong tối nay, anh muốn đem cuộc gặp gỡ như trong đồng thoại lưu giữ trong trí nhớ của mình.

"Thiếu gia, thiếu gia."

Nghe tiếng người tài xế vang lên, Đàm Văn Sơ đứng lên gọi: "Tôi ở đây…"

Anh thấy ánh đèn xe phía xa xa, một chiếc taxi chạy lại, tài xế Đàm gia thò đầu ra ngoài cửa xe tìm, thanh âm nghẹn ngào: "Thiếu gia, cậu làm tôi sợ muốn chết! Tôi không theo kịp cậu a."

"Không phải anh đã tìm được tôi rồi sao?"

"Thiếu gia, van cầu cậu sau này đừng làm như vậy, tôi sẽ bị Hoa thúc mắng chết."

Tài xế phát hiện cả người Đàm văn Sơ ướt nhẹp, cậu còn có tâm huyết dâng trào xuống biển bơi, vị tam thiếu gia này thích vận động nhất, lại thường xuyên làm chuyện bất ngờ. Người tài xế không hỏi gì, cởi áo khoác của mình phủ thêm cho Đàm Văn Sơ, sau đó để Đàm Văn Sơ ngồi trong xe taxi, tài xế chạy xe thể

thao phía sau, hướng về Đàm gia.

Về nhà, tắm rửa qua, Đàm Văn Sơ lên giường nằm, còn mơ hồ cảm nhận được sóng biển bập bềnh. Anh gối đầu lên tay, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ, không thể ngăn được suy nghĩ của mình hướng trở lại thiếu niên kia.

Thật sự có nhân ngư sao? Đàm Văn Sơ không dám phủ nhận, bởi anh đã được thấy tận mắt, thế nhưng phải khẳng định, cũng quá khó khăn để nhận định, dù sao sự tồn tại của nhân ngư cũng chỉ trong truyền thuyết.

Nhớ đến dung nhan của thiếu niên, Đàm Văn Sơ chìm vào cơn tình tự tươi đẹp, thiếu niên kia chưa hề mở miệng thật đáng yêu, khiến anh không thể kìm lại được chỉ muốn thân cận, thậm chí… muốn đem cậu giữ lại bên cạnh, muốn một mình hoàn toàn giữ lấy cậu.

* * *

Trong một con đường nhỏ ở thành phố Hương Đảo có một tòa nhà cao hai tầng, tường trắng mái ngói đỏ có chút nổi bật.

Đây là một bệnh viện cho sủng vật, trước cửa bệnh viện không xa có một cây hạnh, tuổi của cây không thể đếm được, cành lá xum xuê tỏa bóng mát xuống khoảng sân trước bệnh viện.

Bên ngoài cửa lớn của bệnh viện treo bảng hiệu ‘Doanh nghiệp trung’, mà bác sĩ duy nhất lúc này đang nằm ngủ trên ghế sofa nằm trong góc phòng khám bệnh.

“Lãnh đại ca, trong thời gian làm việc không được ngủ.” Ô Mễ theo thường lệ làm xong công tác vệ sinh, phát hiện Lãnh Tinh Hồn lại bắt đầu ngủ, không khỏi nhăn mặt nhíu mày, bước đến đẩy nhẹ Lãnh Tinh Hồn.

Lãnh Tinh Hồn – bác sĩ thú y duy nhất trong bệnh viện sủng vật, ôm nệm sofa, trở mình, lẩm bẩm một câu: “Không có ai, đừng phiền ta…” sau đó tiếp tục ngủ.

Ô Mễ là một tùng thử (sóc) yêu thú, sau khi từ trong rừng lưu lạc đến thành phố Hương Đảo, được Lãnh Tinh Hồn thu nhận, trở thành thành viên của Lãnh gia.

Ở Lãnh gia gần nửa năm, Ô Mễ đối với thói quen của Lãnh Tinh Hồ vô cùng hiểu rõ, cậu bất đắc dĩ đứng nhìn nhìn, lấy ra một cái mền mỏng đắp lên người Lãnh Tinh Hồn, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Trên danh nghĩa, Lãnh Tinh Hồn là bác sĩ thú y, mở một phòng khám bệnh sủng vật, nhưng thân phận thực sự là Âm Dương sư, anh có linh lực cường đại, thường giúp đỡ cảnh sát yêu thú giải quyết mọi vấn đề khó khăn giữa người và yêu thú.

Thân là thành viên trong gia tộc Âm Dương sư nổi tiếng – Lãnh thị, Lãnh Tinh Hồn trong giới yêu thú ở thành phố Hương Đảo rất có danh tiếng, cũng được cảnh sát coi trọng.

Đến giữa trưa, bên ngoài cửa sổ bệnh viện bay vào một con thúy điểu (chim bói cá, chim trả), tiếng kêu êm tai khiến Ô Mễ đang chuẩn bị cơm trưa trong nhà bếp chú ý, cậu tò mò bước ra nhìn xung quanh.

Thúy điểu phát hiện Ô Mễ cũng là yêu thú, nó đập cánh ý nói Ô Mễ mở cửa sổ ra.

"Tiểu tùng thử, giúp ta mở cửa sổ ra được không?"

Ô Mễ cũng để ý thấy thúy điểu là đồng loại, liền giúp nó mở cửa, thúy điểu bay vào phòng rớt xuống đất, 'Phốc' một tiếng hóa thành hình người – một mỹ nữ mặc chiếc áo lụa màu xanh lá, mang đôi giày cao gót bằng bạc. Ô Mễ nhìn thấy mỹ nữ trước mặt y phục lộng lẫy, dáng người duyên dáng, mặt có chút đỏ.

Mỹ nữ mỉm cười gật đầu với Ô Mễ, sau đó cất giọng: "Lãnh Tinh Hồn, anh ở đâu, mời ra đây?"

Lãnh Tinh Hồ bị tiếng gọi đánh thức, từ phòng kế bên miễng cưỡng bước ra, nhìn thấy thúy điểu, anh cũng không lộ biểu tình bất ngờ nào, quen thuộc chào thúy điểu: "Bích Lạc, là cô a, tìm tôi có chuyện gì sao?"

Lục y mỹ nữ được gọi là Bích Lạc bước đến cười nói: "Âm Dương sư đại nhân, có người nhờ tôi nhắn với anh."

"Là ai?" Lãnh Tinh Hồn vẫn bộ dáng miễn cưỡng như ban đầu.

"Nói nhỏ, nói thầm thôi." Thúy điểu nói xong chớp chớp mắt với Lãnh Tinh Hồn, đi lên lầu trước.

Lãnh Tinh Hồn nhìn Ô Mễ, nhún vai, rồi cũng bước lên lầu, Ô Mễ nhìn chăm chăm vào thân ảnh bọn họ, trong lòng nghi hoặc.

Trước đây, nhờ Lãnh Tinh Hồn giúp đỡ lúc nào cũng là cảnh sát, cảnh sát yêu thú là Trầm Sở Thiên cũng thường tìm đến Lãnh Tinh Hồn. Hôm nay, thúy điểu này xem ra là sứ giả chuyên đưa tin quan trọng, là kiểu yêu thú nào lại tìm Lãnh Tinh Hồn giúp đỡ?

Một lúc sau, Bích Lạc đã hóa thân thành thúy điểu bay xuống dưới lầu, Lãnh Tinh Hồn đi theo sau nó. Thúy điểu vỗ vỗ cánh bay đến bệ cửa sổ, quay đầu nói: "Cám ơn Âm Dương sư đại nhân, tất cả đều kính nhờ Âm Dương sư đại nhân."

"Bích Lạc, các ơn cô đã truyền lời, thuận phong."

Chào xong, thúy điểu đập cánh, dáng hình phiên thiên, như một làn gió xanh biếc nhanh chóng tiêu thất

ngoài cửa sổ.

Ô Mễ bước đến nhẹ giọng hỏi: “Lãnh đại ca, có chuyện gì sao?”

Lãnh Tinh Hồn cười cười, “Không có gì.” Ngừng một chút, Lãnh Tinh Hồn nói, “Sắp tới sẽ có khách đến ở tạm, Ô Mễ, cậu và Lôi Khắc Tư đi dọn dẹp lại phòng khách trên lầu hai một chút, hai phòng.”

Hai vị khách sẽ đến.

Khi quét dọn phòng khách, Ô Mễ kìm lòng không được, cậu liền hỏi Lôi Khắc Tư: “Anh có biết là ai đến không?”

Lôi Khắc Tư là khuyển yêu, trong yêu hình là một đỗ tân khuyển (chó gác cửa) cường tráng uy vũ, nhân hình là một nam nhân thành thục to lớn lạnh lùng, nó là thức thần bảo hộ cho Lãnh Tinh Hồn, mới ra đời liền theo bên cạnh Lãnh Tinh Hồn.

Lôi Khắc suy nghĩ một chút: “Có thể sai thanh điểu đến truyền lời, chắc là khách rất quan trọng.”

“Thúy điểu kia sao?” Nhớ đến bộ dáng yếu ớt, nhỏ nhắn của tiểu điểu, Ô Mễ nghĩ không ra nó lợi ra như thế nào.

“Thanh điểu có thể thay hình đổi dạng, muốn bắt nó là chuyện không thể. Bởi vậy lời nó truyền đi nhất định là quan trọng, không thể để người ngoài biết, mà trong giới yêu thú, tộc có thể mời được thanh điểu truyền lời cũng không nhiều..”

Thời gian sau đó, Lãnh Tinh Hồn thay đổi hình dáng thường ngày, liên tiếp ra ngoài làm việc, chuẩn bị đón khách.

Nhìn thấy hành động của Lãnh Tinh Hồn, Ô Mễ đối với những vị khách sắp đến càng thêm tò mò.

Hoàng hôn hai ngày sau, Lãnh Tinh Hồn thay tây trang nghiêm túc, thấy bộ dáng như phải ra ngoài, Ô Mễ cảm thấy thập phần kỳ quái. Bởi vì Lãnh Tinh Hồn mê ngủ rất ít khi ra ngoài, ngày thường khi mặt trời lặn anh đã lên giường, bất quá lập tức Ô Mễ liền nhớ đến Lãnh Tinh Hồn phải đi đón khách nhân.

Khách nhân kia quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến nổi chủ nhân phải tự mình nghênh đón.

“Cùng đi.” Lãnh Tinh Hồn nói với Ô Mễ và Lôi Khắc Tư.

Xe lướt đi trong đêm, cuối cùng ra đến biển.

Nhưng Lãnh Tinh Hồn cũng không dừng lại ở bến, mà bước lên chiếc du thuyền đã chuẩn bị trước.

Ô Mễ nguyên bản đã một bụng đầy câu hỏi càng thêm kinh ngạc, rốt cuộc là phải đón ai? Lại còn đón trên biển.

Chiếc du thuyền rời bến, hướng ra chỗ sâu của biển. Khi phát hiện thuyền đã ra đến hải phận không còn thấy được hải đăng trong lục địa, nhìn bóng đêm bao trùm mặt biển, trong lòng Ô Mễ không hiểu sao cảm thấy một chút sợ hãi.

Chiếc du thuyền ngừng lại, Lãnh Tinh Hồn đứng nơi mạn thuyền, không biết trong bao lâu, đột nhiên, trên mặt nước gần thuyện hiện ra xoáy nước nho nhỏ, tiếng sóng vỗ ba ba trong đêm nghe thấy có chút quỷ dị, Ô Mễ không khỏi nắm lấy tay áo Lôi Khắc Tư.

Có hai người trồi lên khỏi mặt nước, Lãnh Tinh Hồn lộ ra một nụ cười, bước đến cầu thang nơi mạn thuyền, vươn tay kéo hai người nọ lên, sau đó lại đem khăn đã chuẩn bị sẵn, lau tóc cho khách.

Nương theo ánh trăng, Ô Mễ thấy rõ hai người nọ, đó là một mỹ nữ thành thục khoảng ba mươi tuổi và một mỹ thiếu niên.

Lãnh Tinh Hồn vươn tay ra đối với mỹ nữ thành thục kia, nói: "Nhĩ hảo, tôi là Lãnh Tinh Hồn."

Mỹ nữ mỉm cười, "Ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Lộ Vi." Sau đó, cô ta giới thiệu thiếu niên bên cạnh, "Đây là Lộ Địch An."

Lãnh Tinh Hồn gật gật đầu với thiếu niên, sau đó giới thiệu mọi người xung quanh: "Vị này chính là thức thần bảo hộ tôi, Khuyển yêu Lôi Khắc Tư, đây tiểu tùng thử Ô Mễ, hiện tại là trợ thủ của tôi." Sau đó, Lãnh Tinh Hồn chỉ vào Lộ Địch An, xoay qua Lôi Khắc Tư và Ô Mễ nói, "Vị này – là hoàng tử nhân ngư."

Ô Mễ không khỏi 'Hát' thất thanh, mở to mắt nhìn, dưới ánh trăng, Lộ Địch An thùy hạ mi mắt, làn mi dài tạo thành một bóng mờ, gương mặt hoàn mỹ anh tuấn cực kỳ.

Hiện tại Ô Mễ đã hiểu, hai người trước mặt là nhân ngư, hơn nữa một trong hai người thuộc vương tộc nhân ngư, trách không được bọn họ có thể thỉnh thanh điểu truyền tin.

Đến khi rời thuyền, khi ngồi trên xe trở về, Lộ Vi nhẹ giọng hỏi: "Không có ai biết chứ." Lời này chỉ rõ nội tâm bất an của nàng.

Lãnh Tinh Hồn cầm tay lái, cười nói: "Yên tâm, chỗ của tôi rất hẻo lánh. Chỉ có một hảo bằng hữu thỉnh thoảng sẽ đến, xin hãy tin tưởng y, y thập phần đáng tin."

Lộ Vin nhẹ giọng nói lời cảm ơn: "Cám ơn anh." Ngừng một lúc, nàng nói thêm: "Thật xin lỗi vì đã mạo

muội quấy rầy, là bởi vì chúng tôi không thể không lên bờ."

Ô Mễ lén liếc nhìn Lộ Địch An một cái, phát hiện cậu ta đang mím môi, tựa hồ như có tâm sự.

Lãnh Tinh Hồn cười nói: "Đừng nói quấy rầy, tôi rất hoan nghênh các người đến."

"Âm Dương sư, xin giúp đỡ chúng tôi, chúng tôi thực sự cần sự bảo hộ của anh." Trong ánh mắt Lộ Vi toát lên vẻ khẩn thiết.

"Tôi nguyện ý cống hiến sức lực, quý phu nhân xinh đẹp."

Nghe Lãnh Tinh Hồ trả lời có chút trêu đùa, Lộ Vi là người đầu tiên mỉm cười từ sau khi lên bờ. Nhìn thấy khách nhân vẻ mặt trấn an, Ô Mễ không hiểu sao thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lãnh Tinh Hồn ngày thường luôn là một bộ dáng lười biếng, kỳ thật anh ta là nam nhân phi thường ôn nhu, phi thường đáng tin.

Sau khi trở lại bệnh viện sủng vật, Lãnh Tinh Hồn nói Ô Mễ thỉnh khách nhân nghỉ ngơi trước, Ô Mễ chú ý thấy hai vị nhân ngư đều toát ra thần thái cực kỳ mệt mỏi.

Sau khi một lần nữa cám ơn chủ nhà, Lộ Vi và Lộ Địch An cùng đi tắm rửa, nghỉ ngơi, còn Lãnh Tinh Hồn thì đi ngủ, Ô Mễ ở lại phòng khách dưới lầu, cậu và Lôi Khắc Tư không ngủ bắt đầu hàn huyên.

"Nhân ngư a… bộ dạng thật đẹp, nghe nói nhân ngư đều là mỹ nhân." Ô Mễ nhớ đến dung mạo như thiên thần của Lộ Địch An, không khỏi tán thưởng.

"An, nam nhân ngư đều phi thường xinh đẹp." Lôi Khắc Tư gật gật đầu.

"Bọn họ vẫn sống ngoài biển sao?" Tiểu tùng thử ở trong rừng sâu đối với cuộc sống của nhân ngư không biết nhiều gì mấy, Ô Mễ biết khuyển yêu Lôi Khắc Tư vẫn đi theo Âm Dương sư nên kiến thức rộng, khẳng định biết không ít chuyện, chỉ cần hỏi Lôi Khắc Tư là có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ, vì thế Lôi Khắc Tư đem những chuyện anh biết từng chút từng chút nói với Ô Mễ.

"Bọn họ sống ngoài biển sâu, thỉnh thoảng sẽ lên bờ. Nghe nói nhân ngư thập phần thích lên bờ, phi thường thích hoa. Bất quá nhân ngư là yêu thú phi thường trân quý, giá trị nghiên cứu cũng cao, còn có người săn lùng nhân ngư làm thành sủng vật. Mà giá trị nhân ngư ở chợ đêm phi thường cao, đây cũng là nguyên nhân bọn họ là yêu thú bị con ngời bắt giữ. Nhân ngư không muốn họ bị trở thành sủng vật hoặc bị xem như hàng hóa, cho nên tính cảnh giác phi thường cao, không dễ dàng tin tưởng người khác, cũng hiếm khi lên bờ. Ta nghĩ, hai vị nhân ngư này khẳng định bị săn đuổi đến thập phần mệt mỏi, mới không thể không lên bờ trốn tránh. Thiếu gia là Âm Dương sư được yêu thú phi thường tin cậy, thiếu gia nhất định sẽ bảo hộ bọn họ."

"Như vậy a…" Ô Mễ cảm thán, trong lòng dâng lên sự đồng cảm với hai nhân ngư kia.

Nhân ngư cao quý lại xinh đẹp, nguyên lai cũng có lúc khó khăn như vậy…

"Bọn họ bị săn lùng sao?"

"Đương nhiên, bọn họ rất đáng quý – ân, đối với sự nghiên cứu của con người mà nói, bọn họ là sủng vật quý giá nhất trên thị trường. Con người muốn bắt nhân ngư không dễ, bởi vậy sẽ có những yêu thú bất lương đi truy lùng bọn họ, sau đó bán lại cho con người. Cuộc sống của nhân ngư trong truyền thuyết hẳn là rất lãng mạn, rất tốt đẹp, kỳ thật bọn họ có cuộc sống hỗn loạn bất an." Câu nói của Lôi Khắc Tư mang theo chút tiếc nuối.

"Thật quá đáng!" Ô Mễ không khỏi oán giận kêu lên.

"Đúng vậy." Lôi Khắc Tư nhìn Ô Mễ, "Đôi khi, bình thường một chút lại được phúc, bọn họ lại không phải là sinh vật tầm thường…"

"Hy vọng bọn họ có thể ở nơi này hảo hảo nghỉ ngơi." Ô Mễ cúi đầu, nhớ đến đôi mắt xanh biếc của Lộ Địch An khi thùy hạ làn mi, thiếu niên nhân ngư đáng yêu như vậy, thế nhưng lại là hoàng tử. Bất quá cuộc sống trốn tránh của bọn họ, đến khi nào thì dừng?

Lộ Vi và Lộ Địch An ở lại bệnh viện sủng vật.

Ô Mễ đối với Lộ Vi mang nhân hình là tỷ tỷ xinh đẹp rất có hảo cảm, thập phần muốn thân cận một chút với nàng, còn có Lộ Địch An, nhưng rất nhanh Ô Mễ liền phát hiện, Lộ Vi luôn mang nụ cười lịch sự với người khác thật sự rất cảnh giác, từ sau khi đến Lãnh gia, nàng chưa từng ra ngoài, cũng không cho Lộ Địch An ra khỏi cửa, hai người mỗi ngày đều ở trong phòng, dường như sợ có người nhìn thấy bọn họ.

Nghề bác sĩ thú ý của Lãnh Tinh Hồn chỉ là bề ngoài, sau khi có nhân ngư đến, anh chỉ đơn giản treo bảng 'Bác sĩ có việc, tạm ngừng hoạt động' lên, danh chính ngôn thuận nhàn hạ không làm việc. Mà sau khi tạm ngừng hoạt động, nguyên bản bệnh viện sủng vật đã không có sinh ý gì càng thêm vắng vẻ.

Ban đầu Lộ Vi có chút lo lắng, nàng kín đáo dò hỏi Lãnh Tinh Hồn không hoạt động có ảnh hưởng gì đến thu nhập hay không.

Lãnh Tinh Hồn cười đáp: "Vốn tôi làm bác sĩ thú y có mang tính chất bên ngoài, bất quá là tìm nơi che dấu thân phận. Từ sau khi có cảnh sát yêu thú, Lãnh thị không còn lấy thân phận là Âm Dương sư xuất hiện, cho nên trong nhà của tôi có vài người làm sinh ý, lại làm rất nhiều… Lãnh gia rất có tiền nga, nên cô không cần lo lắng về vấn đề sinh kế của tôi đâu."

Lộ Vi sau khi hiểu rõ tình hình liền thoải mái, thỉnh thoảng sẽ xuống lầu dưới ngồi chơi, tán gẫu vài câu với Lãnh Tinh Hồn, nhưng Lộ Địch An lại chưa từng ra khỏi phòng.

"Ngày nào cũng chết dí ở trong phòng… không tốt lắm đâu."

Cảm thấy Lộ Vi có chút bảo bộ Lộ Địch An thái quá, hơn nữa Ô Mễ cũng không cảm thấy xung quanh tràn ngập nguy hiểm, cậu lặng lẽ đem suy nghĩ nói với Lôi Khắc Tư.

Lôi Khắc Tư nghĩ nghĩ: "Có lẽ… nàng có sự lo lắng của nàng."

"Ta muốn tâm sự với Lộ Địch An, hoặc dẫn cậu ta ra ngoài ngoạn, hay chỉ là ra sân sau chơi một chút, cậu ta như vậy buồn đến hỏng người."

Ô Mễ cảm thấy, Lộ Vi đẹp thì có đẹp, đối với người khác luôn lạnh lùng, làm cậu có chút sợ nàng, Lộ Địch An tương đối dễ gần gũi hơn một chút.

Nhưng trên nét mặt của hoàng tử nhân ngư luôn luôn có nét u buồn khó hiểu, bất quá Ô Mễ phát hiện, khi Lộ Địch An ngẫu nhiên lộ ra nụ cười, đã có mị lực làm tan chảy lòng người.

Nhân hình của Ô Mễ và Lộ Địch An giống nhau đều là thiếu niên, cậu ta rất muốn làm bạn với vị khách mới đến, tiểu tùng thử có một tâm hồn ôn nhu thiện lương. Mỗi khi Ô Mễ muốn đến gần Lộ Địch An, lại phát hiện thấy Lộ Vi ở bên cạnh, cảm giác khách sáo và lạnh lùng khiến Ô Mễ đem tất cả nhiệt tâm áp xuống.

Hiểu ý Ô Mễ, Lôi Khắc Tư ngăn cản Ô Mễ, "Đừng, đừng làm như vậy, nếu Lộ Địch An nguyện ý ra khỏi phòng, tự cậu ta sẽ ra. Còn có, cậu đừng xen vào việc người khác, nhân ngư là sinh vật tự coi là cao quý, bọn họ không thích người ở bên cạnh khua tay múa chân, ba hoa chích chòe. Bọn họ là khách, khách thích như thế nào thì mình chìu theo như thế."

Ô Mễ thất vọng gục đầu: "Như vậy a…"

8. Quyển 2 - Chương 2

Vài ngày trôi qua, Ô Mễ thậm chí còn không nói được một câu với Lộ Địch An.

Lãnh Tinh Hồn đối với khách phi thường tốt, cũng không hỏi hoạt động của khách, tùy ý khách muốn làm gì thì làm, anh sẵn lòng phục vụ tất cả. Nhìn thấy chuẩn bị cho nhân ngư những vật dụng và các món ăn phong phú, ngay cả Ô Mễ cũng không khỏi vì sự hào phóng, hiếu khách của Lãnh Tinh Hồn mà kiêu ngạo.

"Thật không biết cảm ơn anh như thế nào mới được, chúng ta chỉ lo sẽ quấy rầy anh không ít ngày."

Tối ngày nọ, khi Lãnh Tinh Hồn nói chuyện với Lộ Vi trong phòng khách, Lộ Vi rất chân thành nói lời cảm ơn với Lãnh Tinh Hồn.

“Cô đừng khách sáo, yên tâm ở lại là được.”

Lộ Vi lộ gương mặt u buồn, có thể nhìn thấy nàng thật sự mù mờ, “Tiếp theo chúng tôi cũng không biết phải đi đâu…”

“Trước đây… đã xảy ra chuyện gì?” Từ sau khi khách đến, lần đầu tiên Lãnh Tinh Hồn chủ động hỏi thăm.

Đã biết được tính cách của Lãnh Tinh Hồn, Lộ Vi cũng không cảnh giác, kể lại nguyên nhân đến Hương Đảo.

“Vốn ta và Lộ Địch An đang ở tại Australia, nơi đó khí hậu thích hợp, quang cảnh cũng tương đối thanh bình. Không ngờ chúng ta bị phát hiện, nhờ sự giúp đỡ của Hải Quy (rùa biển) gia tộc mà trốn thoát nơi đó, nhưng lại bị đuổi theo. Quy trưởng lão nói với tôi về chuyện của anh, ông ta nói chúng tôi nếu ở trong sự bảo hộ của anh, những người truy đuổi chúng ta sẽ ngừng tay. Vì vậy, tôi liền dẫn theo Lộ Địch An trốn về hướng Bắc, thỉnh thanh điểu truyền lời giúp chúng tôi… Có thể bình an lên bờ thật sự là quá tốt.”

Lãnh Tinh Hồn nghe xong, gật gật đầu, “Ân, những yêu thú khác có lớn gan, cũng không dám làm càn trước mặt tôi. Cứ yên tâm ở nghỉ ngơi ở đây đi.”

“Cám ơn anh.”

“Lộ Địch An là hoàng tử nhân ngư, khí chất của cậu ta thập phần cao quý, là vì cậu ta có huyết thống thuần khiết sao?”

Trên mặt Lộ Vi hiện ra một nụ cười nhạt, dáng dấp mơ hồ của một tỷ tỷ vì đệ đệ xuất sắc của mình mà kiêu ngạo, “Đúng vậy, nhìn mắt cậu ta sẽ biết, chỉ có nhân ngư mang dòng máu thuần khiết nhất mới có đôi mắt xanh biếc xinh đẹp hoàn hảo như vậy, mắt của tôi cũng chỉ có màu hổ phách mà thôi.” Nhớ đến chuyện gì, trên mặt Lộ Vi lộ ra thần sắc mất mác, ngữ khí đau thương, “Ai, lại nói, nhân ngư chúng tôi bây giờ cũng không quan tâm đến thân phận huyết thống, tổng cộng chỉ còn gần một trăm người, ở các nước, hải vực khác. Tất cả, tất cả đều đã trở thành hư ảo, hoàng tộc hay không phải hoàng tộc a, có thể sống sót đã không tệ rồi…”

Nhìn vẻ sầu não của nhân ngư xinh đẹp, Lãnh Tinh Hồ vỗ vỗ lên tay Lộ Vi, động viên: “Đừng nghĩ như vậy.”

Lộ Vi than thở: “Tôi biết, tôi sẽ kiên cường, tôi còn phải chiếu cố Tiểu An, tôi nhất định phải kiên cường.”

“Cô rất kiên cường, quãng đường từ nam bán cầu chạy về bắc bán cầu thập phần vất vả.”

“Lặn giữa biển sâu, đối với chúng tôi mà nói, không phải việc khó.”

“Tiểu An giống như đệ đệ của cô mà.”

“Tôi vốn là thị nữ của hoàng hậu, hoàng hậu vẫn hay giao tiểu nhân ngư cho tôi chiếu cố, cậu ta có thể coi như được tôi nuôi từ nhỏ. Vì sinh tồn, nhân ngư chúng tôi không thể quần cư (sống tụ tập lại), chỉ có thể sống ở những hải vực khác nhau. Sau đó, vua và hoàng hậu đều…” Lộ Vi quay mặt đi giấu nước mắt, “… Hiện tại chỉ còn lại tôi và Tiểu an sống nương tựa lẫn nhau, tôi nhất định phải hảo hảo bảo hộ cậu ta.”

“Ta tin Tiểu An cũng là hài tử kiên cường.”

“Ân, cậu ta rồi sẽ dần trưởng thành.”

Sau một đêm tâm sự, tâm tình Lộ Vi từ khi đến đây đã bình tĩnh hơn rất nhiều, bắt đầu làm bạn với Lôi Khắc Tư ra ngoài mua sắm giải sầu, hơn nữa cũng ủy thác thanh điểu báo bình an cho Hải Quy gia tộc.

Lãnh Tinh Hồn hỏi Lộ Vi có cần cảnh sát giúp đỡ hay không, lại bị Lộ Vi cự tuyệt.

“Cô không tin cảnh sát sao? Đừng hiểu lầm, dưới sự bảo vệ của ‘Thú quyền pháp’, hai người sẽ được an bài chiếu cố ổn thỏa. Tôi nghĩ cô cũng không hy vọng cứ lưu lạc từ hải dương ra lục địa hoài như vậy.”

Lộ Vi lắc đầu: “Tôi không tin con người!”

Ngữ khí kiên định cùng lãnh khốc khiến Lãnh Tinh Hồn kinh ngạc, anh thử thuyết phục nàng: “Đều là sinh vật, nếu nhìn từ góc độ kia mà nghĩ…”

Lộ Vi lắc đầu bướng bỉnh: “Không!” sau đó không nói chuyện nữa.

Lãnh Tinh Hồn vốn muốn giới thiệu cảnh sát yêu thú Trầm Sở Thiên với Lộ Vi, nhưng anh thấy Lộ Vi có thành kiến quá lớn với con người nên tạm thời gạt bỏ ý nghĩ này trong đầu.

Ngược lại với Lộ Vi đã bắt đầu hoạt động, Lộ Địch An vẫn trầm tĩnh như trước, cậu rất ít nói, thậm chí Ô Mễ còn nghi ngờ hoàng tử nhân ngư có biết nói hay không, cậu cũng ít khi ra ngoài, luôn ôm gối ngồi ở xích đu trước cửa sổ, ngắm những chiếc xe thỉnh thoảng mới chạy vào, hoặc người đi ngang qua con phố nhỏ yên tĩnh này.

Tin rằng Lộ Địch An có tâm ôn nhu, Ô Mễ hy vọng có thể gần gũi vị hoàng tử nhân ngư trầm mặc này.

Ngày nọ, Lộ Vi và Lôi Khắc Tư ra ngoài, Ô Mễ mang trà bánh đi lên lầu hai, gõ cửa phòng Lộ Địch An.

“Cám ơn cậu.”

Đợi Ô Mễ đặt khay xuống, Lộ Địch An nói cảm ơn với cậu, sau đó quay mặt đi tiếp tục nhìn ra cửa sổ, nhìn thân ảnh có chút cô độc của Lộ Địch An, Ô Mễ cảm thấy mình như người có lỗi.

"Kia… cậu thích vị điểm tâm nào?" Ô Mễ lên tiếng hỏi, thấy Lộ Địch An quay đầu lại, cậu vội vàng bổ sung: "Sau này tôi có thể chuẩn bị những món điểm tâm hợp khẩu vị cậu hơn."

Lộ Địch An nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: "Không sao, món nào tôi cũng thích."

Ô Mễ giật mình một cái, cậu không bỏ đi, cũng không bước đến gần Lộ Địch An, tiếp tục nói: "Vậy có kiêng gì không? Có ghét món nào không?"

"Tàm tạm, không đặc biệt ghét cái gì." Lúc này, Lộ Địch An thậm chí còn không quay đầu lại.

Ô Mễ cảm giác có chút mất mác, cậu cúi đầu, muốn rời khỏi phòng nhưng lại không đành lòng, một bên xoay người một bên hỏi: "Cá cũng ăn sao?"

"Ân?" Lộ Địch An nghe được câu này, cậu quay đầu lại, "Cá?"

"Đúng, cá, cá cũng ăn sao? Cá gì cũng có thể ăn sao? Hoặc không ăn cá đi, tôm cua gì đó thì sao? Ô Mễ mang tâm lý 'dù sao, nhiều nhất cũng bị cậu ta ghét', cư nhiên đem những vấn đề cậu muốn hỏi nói ra.

"Ăn cá không phải rất bình thường sao?" Lộ Địch An khẽ nhíu mày, tựa hồ không hoàn toàn hiểu được câu hỏi của Ô Mễ.

Ô Mễ đột nhiên hiểu ra, cậu 'A' một tiếng, nói: "Giống như cá lớn nuốt cá bé vậy."

Lộ Địch An lúc này mới hiểu được rõ ràng ý của Ô Mễ, cậu cười, gật gật đầu, "Tuy rằng chúng tôi là nhân ngư, nhưng cũng không hề nói không ăn cá a, khi ở dưới biển, cá là thức ăn thường bị bắt nhất, ăn cá nhiều nhất, tiếp theo sẽ là tôm. Nếu chúng tôi hoạt động ở nơi biển cạn, cái gì cũng ăn, ví dụ như hải đảm và nghêu sò.

"Nga." Ô Mễ chớp mắt, liên tục gật đầu.

Lộ Địch An bị biểu tình ngây thơ của Ô Mễ làm cho bật cười, "Cậu là tiểu tùng thử, không biết cuộc sống ở biển, nên tò mò."

"Đúng vậy." Ô Mễ thành thật gật đầu, "Tôi lớn lên trong rừng."

"Như vậy cậu ăn các loại cây cỏ a?"

"Đúng, cây cỏ, còn có hoa a, lá a vân vân, chỉ cần không độc là được. Tôi thích nhất là hạt dẻ, hạt thông và hạt hồ đào. Lãnh đại ca rất tốt, luôn mua đủ loại hạt quả cho tôi." Nhắc đến Lãnh Tinh Hồn, vẻ mặt Ô Mễ đầy tiếu ý.

"Ân, anh ta thật sự rất tốt." Lộ Địch An đối với Âm Dương sư đã thu nhận và bảo hộ cậu đầy lòng cảm kích, "Anh ta mang cảm giác như một ca ca, hơn nữa còn đẹp trai."

"Đúng vậy, đúng vậy." Ô Mễ gật đầu liên tuc, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà đỏ lên.

Các bằng hữu quen thân tuy rằng khen Lãnh Tinh Hồn anh tuấn, nhưng đều nói đôi mắt hoa đào của anh có ba phần tà mị, khiến người khác sợ hãi, nên Ô Mễ nghe Lộ Địch An nói Lãnh Tinh Hồ giống như một ca ca cảm thấy thập phần vui vẻ.

"Cậu cũng rất tuấn tú." Lộ Địch An nhìn Ô Mễ, sau khi cậu đến liền cảm thấy tiểu tùng thử trợ thủ của Âm Dương sư này nhiệt tình thiện lương, nhân hình cũng không tồi, tóc đen mềm mại, làn da trắng nõn, tuấn tú nhu tình, nhu thuận động lòng người.

Được khen thẳng thắn như vậy, Ô Mễ đỏ mặt, "Cậu, cậu cũng rất tuấn tú a."

Lộ Địch An nghe xong nhún nhún vai, "Đẹp trai thì có lợi gì."

"Là nhân ngư, là hoàng tử a."

"Đã không còn bao nhiêu người, đối với chúng tôi, cái gọi là hoàng tộc không còn ý nghĩa, hơn nữa tôi cũng không làm được gì…" Lộ Địch An cúi đầu. Nói hoàng tộc nhân ngư suy vong cũng không hoàn toàn chính xác, nhưng thực tế, nhân ngư vô lực tự bảo vệ mình so với miêu cẩu yêu thú bình thường còn đáng thương hơn.

Ô Mễ bước đến đặt tay lên vai Lộ Địch An, muốn an ủi cậu ta, lại không biết nói gì thì tốt.

Lộ Địch An hít một hơi, ngẩng đầu nhìn Ô Mễ, "Cho dù lưu lạc khắp nơi như vậy, tôi vẫn sẽ hảo hảo mà sống."

"Ân." Ô Mễ gật đầu thật mạnh.

Nghe Lộ Địch An hỏi 'Có thể nhìn nguyên hình của cậu một chút được không?', Ô Mễ lập tức hiện ra thú hình, là một tiểu tùng thử lông xám nhảy lên bệ cửa sổ, chân trước khoanh lại trước ngực, đôi mắt đen lóng lánh đáng yêu.

"Oa, cậu…" Vẻ mặt của Lộ Địch An kinh hỉ, bắt tay với tiểu tùng thử, sau khi tiểu tùng thử đem bàn tay đặt lên ngón tay của Lộ Địch An, Lộ Địch An không khỏi thở dài, "… Động vật có lông, thật sự đáng yêu."

“Đúng, giống mấy con thú khác thôi. Còn cậu, không giống như vậy sao?”

“Đương nhiên không giống.”

Ô Mễ lại hóa thành người, tò mò hỏi: “Cậu không cần cách một khoảng thời gian lại phải trở về trong nước một lần đi? Có thể tùy ý biến hình sao? Lâu quá không trở về nước có được không?”

“Có thể lâu không cần xuống nước, chỉ cần lấy nhân hình sinh sống là được.”

“Ở nhân hình thì đặc biệt thích uống nước hơn không?”

“Tôi không biết, cảm giác vẫn bình thường, tôi cũng chưa so sánh qua.”

Hai người cứ cậu hỏi tôi trả lời, Lộ Địch An và Ô Mễ vui vẻ tán gẫu cả ngày, cuối cùng Lộ Địch An theo Ô Mễ xuống lầu, ra sân sau của bệnh viện ngoạn.

“Tôi rất thích hoa.” Nhìn thấy lương đình ở sân sau có cây tử đằng, vẻ mặt Lộ Địch An khát khao.

“Đáng tiếc chưa đúng mùa, nếu không, hoa nở còn đẹp hơn.” Trong lòng Ô Mễ thầm hối hận vì sân sau không có nhiều hoa cảnh, “Nghe nói nhân ngư rất thích hoa, quả nhiên là vậy.”

“Ân.” Lộ Địch An gật đầu thừa nhận, “Nhân ngư đối với hoa cỏ, bầu trời, bay lượn, núi non đặc biệt có hảo cảm, không, dùng hảo cảm vẫn chưa đủ hình dung, phải nói là chúng tôi đối với đất liền, bầu trời tràn đầy tình yêu say đắm. Hiện tại vì sinh tồn, cuộc sống của chúng tôi luôn ở trong biển sâu tối tăm, đối với vạn vật dưới ánh mặt trời đều có hảo cảm.”

“Biển sâu tối tăm?”

“Đúng vậy, cậu không phải nghĩ rằng ở sâu dưới biển cũng có ánh sáng đi.” Khi Lộ Địch An nói những lời này, Ô Mễ có cảm giác cậu ta đối với biển có một loại oán niệm đặc biệt.

Ô Mễ trầm mặc, cậu đã từng nghĩ khi lặn xuống nước sẽ nhìn được cảnh biển mỹ lệ, nhưng, Lộ Địch An lại không thể thường xuyên để lộ thân phận tại nơi cậu ta sống, nơi sinh sống của nhân ngư là biển sâu, mà biển sâu lại tối đến nỗi vươn tay ra cũng không thể thấy được năm ngón.

Nhìn lên bầu trời xanh, hít một hơi thật sâu, nói: “Nếu có thể, thật muốn ở nơi đây, vĩnh viễn.”

“Đương nhiên có thể, hai người cứ ở lại đi.” Ô Mễ nhiệt tình nói.

“Không được, chờ đến khi tìm được hải vực sinh sống thích hợp, Lộ Vi sẽ dẫn tôi đi.”

“Vì sao? Hai người vẫn có thể ở nơi này, Lãnh đại ca nhất định sẽ bảo vệ hai người thật tốt, không để hai người bị thương.” Ô Mễ giữ chặt Lộ Địch An, cậu có cảm giác Lộ Địch An cũng không thích cuộc sống ở biển, cậu cũng không mong muốn hoàng tử nhân ngư vừa mới lộ ra khuôn mặt vui vẻ này sẽ phải trở lại biển sâu tăm tối, “Nhân ngư không phải chỉ có thể sống dưới biển, ra khỏi nước, lấy nhân hình sinh hoạt trên đất liền cũng giống nhau.”

“Với chúng tôi, đất liền so với biển còn nguy hiểm hơn, dù sao, có thể sống dưới nước vẫn rất quan trọng. Nói như vậy để biết, biển mới chính là nhà của chúng tôi.” Lộ Địch An nhẹ nhàng nói, tiếp tục ngẩng đầu ngắm trời xanh.

Nhìn khuôn mặt lo lắng buồn rầu của Lộ Địch An, tâm Ô Mễ cũng nặng nề hơn.

Khi Lộ Vi trở về phát hiện Lộ Địch An đã ra khỏi phòng, thậm chí còn ra sân sau ngoạn, nàng nổi nóng một trận, Lộ Địch An trầm mặc không nói, nghe Lộ Vi quở mắng.

Lãnh Tinh Hồn khuyên: “Đây đâu phải là chuyện gì đáng lo ngại đâu? Chẳng lẽ cô muốn Tiểu An bị biệt giam ở trong phòng sao?”

Lộ Vi khẽ nói: “Ta sợ y gặp chuyện không mai! Hơn nữa thân thể y… nếu lỡ…”

“Sẽ xảy ra chuyện gì chứ?”

“Nếu bị người ngoài thấy rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

“Người ngoài thấy thì sao?” Lãnh Tinh Hồn xoa xoa tay, “Tôi không nghĩ Tiểu An sẽ gây rối.”

“Y anh tuấn như vậy, nhất định sẽ khiến người ngoài chú ý, sau đó sẽ có những chuyện không hay phát sinh…”

Lãnh Tinh Hồn nở nụ cười ăn tiền của mình, cười nói: “Lộ Vi, anh tuấn đến nỗi khiến người ngoài phải chú ý, là phải nói đến tôi đi.”

Lộ Vi ngẩn ra, cuối cùng nhịn không được mỉm cười hết giận, sau đó liếc Lãnh Tinh Hồn một cái.

Lãnh Tinh Hồn nói tiếp: “Lộ Vi, cô căng thẳng quá rồi, thoải mái một chút, Tiểu An bất quá chỉ là một nam hài bình thường thôi, hơn nữa, nhìn bộ dáng trước mắt xem, cô cảm thấy có người nhìn ra thân phận hoàng tử nhân ngư của Tiểu An sao? Đừng đem y nhốt trong phòng hoài, thỉnh thoảng ra ngoài một chút cũng không sao. Nếu cô lo lắng, để tôi bồi TIểu An ra ngoài, như vậy có thể chứ?”

Lộ Vi nghĩ nghĩ, bước đến cạnh Lộ Địch An khoát tay lên vai rồi ôm lấy cậu, Lộ Địch An dựa vào trong lòng Lộ Vi, áy náy nói, "Xin lỗi, Tiểu An, tha thứ cho tôi, tôi quá nóng nảy, tôi không nên như vậy…"

Lộ Địch An nhẹ giọng nói: "Tôi biết là chị nghĩ cho tôi, tôi biết chị lo lắng cho tôi."

"Thích làm gì cứ làm, cậu cũng có thể ra ngoài một chút, cậu đã ở dưới biển sâu quá lâu."

"Tôi sẽ cẩn thận, sẽ không ra khỏi ngôi nhà này."

Lộ Địch An quả nhiên nói là làm, cậu thật sự chưa hề bước nửa bước ra khỏi cửa bệnh viện, phạm vi sinh hoạt của cậu chỉ giới hạn trong toàn nhà hai tầng cùng sân sau.

Ô Mễ hy vọng Lộ Địch An có thể mở lòng hơn, thường xuyên kéo cậu ra xem TV hoặc chơi trò chơi điện, lại mua rất nhiều báo, tạp chí để cùng xem với Lộ Địch An.

"Cậu đừng đi, được không? Ở lại đây sống cùng chúng tôi, dù sao có Lãnh đại ca, không cần sợ."

Ô Mễ thực hy vọng bọn Tiểu An có thể ở lại, liền lặng lẽ thuyết phục Lộ Địch An.

"Tạm thời chúng tôi sẽ không đi." Lộ Địch An biết Lộ Vi vẫn chưa tìm được nơi sinh sống thích hợp. Hơn nữa muốn đến hải vực nào, cần một hành trình dài, chuyện này phải chuẩn bị chu đáo mới có thể lên đường, vì vậy bọn họ chưa thể rời khỏi thành phố nhanh như vậy.

"Nghe Lộ Vi nhắc đến thân thể cậu, cậu bị sao vậy…" Ô Mễ quan tâm hỏi han.

Lộ Địch An lắc lắc đầu, "không có gì, chỉ là áp lực dưới biển sâu không thoải mái, phải thường xuyên đến nơi biển cạn hơn. Ân, nếu nói theo ngôn ngữ của con người, chính là cơ thể tôi có điểm hư nhược."

"Có nghiêm trọng lắm không? Lãnh đại ca là bác sĩ, để anh ta khám cho cậu."

"Không sao, thật đó, không nghiêm trọng." Lộ Địch An an ủi ngược lại Ô Mễ.

"A, không có gì thì tốt quá." Ô Mễ an tâm, sau đó nói thêm: "Thật muốn dẫn cậu ra ngoài chơi." Đây là tâm nguyện lớn nhất bây giờ của Ô Mễ.

Cảm động trước tấm lòng chân thành của tiểu tùng thử, Lộ Địch An cười tươi. Để ý thấy khuôn mặt vui vẻ của Lộ Địch An, Lộ Vi cảm thấy áy náy vì từng đem cậu nhốt trong phòng, đồng thời trong lòng Lộ Vi vẫn tràn ngập bất an, dù sao bọn họ cũng đang trốn tránh, tùy thời đều có người xấu trốn trong góc tối chờ bọn họ hiện thân, sau đó bắt giữ bọn họ.

Vùng bán sơn ở ngoại ô phía tây thành phố Hương Đảo đều biết khu biệt thự ven biển, những biệt thự đó đều thuộc quyền sở hữu tư nhân, cũng có bãi biển riêng, đó là khu dân cư có sự bảo vệ nghiêm ngặt, người ngoài không thể tùy tiện ra vào nơi ven biển bán sơn này được.

Đàm Văn Sơ đang ngụ trong một ngôi biệt thự ven biển như thế, nhà của Đàm gia là ngôi biệt thự hai tầng màu trắng nằm trong diện tích khoảng gần một ngàn mét vuông, trong sân tràn ngập sắc hoa cỏ đủ loại, còn có một hồ sen đủ loại thủy sinh, hậu viện là một bãi cỏ lớn, một bên là sân tennis nhỏ và một sân bóng rổ nhỏ, còn có một nhà kính, một con đường lát bằng đá dẫn từ bãi cỏ đến sát triền núi, cuối cùng là nối liền với bờ biển cát mịn, chủ nhà có thể theo từ con đường nhỏ đi thẳng từ biệt thự xuống bờ biển.

Cuối tuần, lần đầu tiên mới sáng tinh mơ Đàm Văn Sơ đã tỉnh giấc, sau khi rửa mặt tắm táp xong, ngồi vào bàn ăn, anh vừa cầm tờ báo lên đọc, liền phát hiện trên khuôn mặt đang cười tươi Hoa thúc quản gia có một tia khác thường.

"Hoa thúc, chú cười cái gì vậy?" Đàm Văn Sơ hỏi.

"Tôi có cười sao?" Vị quản gia đã phục vụ nhiều năm trong Đàm gia rờ rờ mặt, lắc đầu phủ nhận.

Đàm Văn Sơ từ nhỏ đã được Hoa thúc chiếu cố, nhìn thấy bộ dáng vị quản gia giống y như ông già đứng trước tiệm KFC, lại chú ý thấy trong đôi mắt dưới hai hàng lông mày đang rũ xuống của vị quản gia tóc đã muối tiêu xẹt qua một tia giảo hoạt, nhất thời anh có dự cảm sẽ có điềm xấu, khi lão nhân luôn vui tươi hoạt bát này lộ ra ánh mắt đó, chỉ có thể nói những dự tính kế hoạch của Đàm Văn Sơ đã bị ông ấy biết được.

"Tôi hẹn đua xe với bằng hữu, đã hẹn trước rồi, không thể sai hẹn được. Còn có, tôi biết, an toàn là đầu tiên, Hoa thúc chú cứ yên tâm, trình độ của tôi đạt mức chuyên nghiệp, nhất định thắng chắc." Đàm Văn Sơ đánh phủ đầu trước, đem những dự tính trong ngày của anh nói hết ra.

Nụ cười của Hoa thúc có thâm ý khác, ông cũng không hy vọng vị thiếu gia từ nhỏ đã cực kỳ thích thể thao này gặp nguy hiểm, sau khi trưởng thành vẫn khiến người trong nhà lo lắng, cậu ta hiện tại đã làm việc trong tập đoàn của gia đình, không thể làm những việc mình thích như khi còn thiếu niên, cho dù thiếu gia yêu thích vận động, thì bây giờ cũng chơi thể thao thích hơn một chút, gofl hay như thế nào, hơn nữa, khẳng định sẽ không bị thương.

Còn đua xe? Không được!.

Đàm Văn Sơ làm bộ như không phát hiện thấy ánh mắt của Hoa thúc, ăn xong bữa sàng liền quan về phòng thay quần áo, chờ anh mặc y phục thể thao ra khỏi phòng, nhìn thấy Hoa thúc đứng bên cạnh mỉm cười, Đàm Văn Sơ cầm chìa khóa cười nói: "Tôi đi, đi rồi sẽ về."

"Cậu không cần đi thì tốt hơn."

"Hoa thúc, tôi rất lâu rồi chưa đua xe cùng bằng hữu, để cho tôi đi đi." Đàm Văn Sơ chuyển qua nhõng

nhẽo.

Hoa thúc nghĩ nghĩ, sau khi bắt đầu chính thức làm việc, buổi tối Đàm Văn Sơ vẫn thường xem tài liệu của công ty, quả thực cậu không giống như khi còn đi học mỗi đêm đều ra ngoài du ngoạn, hơn nữa, vị quản gia cũng phát hiện, từ sau hôm gặp mặt bằng hữu đến nay, Đàm Văn Sơ hình như mang tâm sự, có đôi lúc ngồi ngẩn người một mình, tình cảnh này chưa thấy qua trước đây…

Chính là, cho dù cậu có ngoan một chút, nhớ lại thành tích điên cuồng trước đây của cậu, vị quản gia quyết định vẫn cố gắng ngăn cản dự định tham gia vào trò thể thao nguy hiểm của Đàm Văn Sơ.

"Chỉ e rằng thiếu gia hôm nay phải sai hẹn." Vẻ mặt Hoa thúc tươi cười như đã tính trước.

"Tại sao?"

"Nhị tiểu thư gọi điện thoại đến nói, cô muốn cậu mang Thu Thu trong nhà đến khám bác sĩ." Hoa thúc không nhanh không chậm nói.

"Cái gì? Hôm nay?"

'Nhị tiểu thư' mà Hoa thúc nhắc chính là cô của Đàm Văn Sơ. Đàm Văn Sơ hiện tại đang sống cùng với cô mình, từ nhỏ anh đã được cô dẫn theo bên người, tình cảm hai người vô cùng tốt, Đàm Văn Sơ đối với người cô mạnh mẽ trong công việc của mình thập phần yêu thương và khâm phục, cũng rất nghe lời nàng, về phần Thu Thu, chính là con chó cưng của cô – một con chó hiếu động.

"Không thể nào? Hoa thúc, chú không thể gạt tôi a." Đàm Văn Sơ liếc Hoa thúc, bán tín bán nghi nói.

"Không tin thì cậu có thể gọi điện thoại hỏi a."

Nhìn bộ dáng tươi cười, Đàm Văn Sơ không thể không tin lời nói của Hoa thúc, hơn nữa anh cũng không muốn quấy rầy sự nghỉ ngơi của người cô hiện tại đang đi công tác nước ngoài, Đàm Văn Sơ trực tiếp đi tìm sổ khám bệnh của Thu Thu. Quả nhiên Hoa thúc không gạt người, đích thực hôm nay nó phải đến chỗ bác sĩ khám sức khỏe định kỳ.

Biết cô rất thương Thu Thu, Đàm Văn Sơ nhìn con chó chạy đến, con chó này ở trong nhà với ai cũng thân thiết, nhưng vừa ra khỏi cửa thì chỉ biết Đàm Văn Sơ và cô của anh, bất kỳ cũng đừng nghĩ kéo nó đi, bình thường đều là Đàm Văn Sơ cùng đi tản bộ với nó.

Nghĩ nghĩ, Đàm Văn Sơ lộ ra ánh mắt 'bị ngươi đánh bại', tiếp theo, trong tiếng cười ha ha của Hoa thúc buồn bực đi thay quần áo, sau đó, gọi điện thoại cho bằng hữu hẹn lại ngày đua xe khác.

Đàm Văn Sơ mang vòng cổ cho Thu Thu, chuẩn bị mang nó ra ngoài, nhìn thấy Hoa thúc tiễn bọn họ, Đàm

Văn Sơ cố ý nhìn ông một cái vừa ai oán vừa bất mãn, anh biết rõ Hoa thúc cũng biết anh vẫn sẽ đi đua xe, nhưng cũng sẽ vì chuyện ngăn cản anh thành công mà vui mừng.

Được rồi, để lão nhân chú thắng lần này.

Lái xe vào bệnh viện thú y quen thuộc, Đàm Văn Sơ ngoài ý muốn phát hiện thấy ngoài cửa bệnh viện treo tấm bảng 'Ngừng hoạt động', hỏi ra mới biết, nguyên lai bác sỹ ở đây là giả, Đàm Văn Sơ nhìn con chó đang ngồi ở băng sau, tính toán một chút, dự định mang nó đến bệnh viện khác kiểm tra, như vậy, nó sẽ không có lần thứ hai trở thành lý do ngăn cản anh ra ngoài nữa.

Lái xe ra đường lớn, Đàm Văn Sơ thỉnh thoảng chú ý những tòa nhà hai bên đường, tìm tới tìm lui cũng không được phòng khám thú y nào, trong lòng không khỏi có chút phiền não.

Ngay khi Đàm Văn Sơ dự định tìm chỗ nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục tìm phòng khám thú y, từ trong đáy lòng anh dâng lên cảm giác đặc biệt, cảm giác đó phi thường kỳ diệu, mơ hồ như có một bàn tay vô hình đang dẫn dắt anh.

Cảm giác này giống như cảm giác ngày đó Đàm Văn Sơ nghe được tiếng hát trong Thiên Không Thành, Đàm Văn Sơ nín thở tập trung tinh thần, bắt giữ cảm giác này, để thân thể đi theo tâm thức, hướng về phía trước.

Xe chạy ra ngoại ô thành phố, trước mặt đàm Văn Sơ xuất hiện một biệt thự có bờ tường màu đỏ, anh nhìn tấm bảng treo bên ngoài cửa lớn – bệnh viện thú y Sao Sáng. Đàm văn Sơ không khỏi bật cười, nguyên lai cảm giác kia còn có thể giúp được anh trong chuyện này, Đàm văn Sơ không khỏi thầm nghĩ, thật sự là kỳ diệu a.

Ôm chú cún xuống xe, Đàm Văn Sơ mới nhìn thấy tấm bảng 'Tạm ngừng hoạt động' treo ở cửa, nhưng nếu bị cảm giác khó hiểu kia thu hút đến đây, Đàm Văn Sơ không định từ bỏ, anh giơ tay lên gõ cửa.

Cửa mở, một thân ảnh xuất hiện bên trong cánh cửa, cậu đứng trong bóng râm, Đàm Văn Sơ trong nháy mắt không thấy rõ diện mạo, anh chỉ thấy đôi mắt xanh biếc như ngọc phỉ thúy, Đàm Văn Sơ trong phút chốc mê muội, thân hình lảo đảo một chút.

"Nguyên lai… là cậu ở đây…" Một lúc sau, Đàm Văn Sơ mới nhẹ giọng nói một câu.

Thiếu niên bên trong do dự, tay vẫn giữ chặt cửa, không có ý định mở ra cho người vào trong.

Thu Thu từ trong lòng Đàm Văn Sơ nhảy ra, chạy vào trong bệnh viện, thấy con chó của mình đã chạy vào trong, Đàm Văn Sơ cười hỏi: "Tôi có thể vào trong không?"

Lộ Địch An quay ra sau nhìn một chút, con cún kia không biết đã trốn vào chỗ nào, cậu quay đầu lại chăm chú nhìn Đàm Văn Sơ, đôi mắt người kia rực sáng, thùy hạ mi mắt, sau đó thả bàn tay đang chặn cửa ra,

người ngoài cửa nhận được tín hiệu, lập tức bước vào cửa.

Mơ hồ nhìn quanh một chút, Đàm Văn Sơ nhìn thiếu niên, hỏi: "Cậu là bác sỹ thú y sao? Thật là trẻ." Lại gặp nhau, Đàm Văn Sơ có chút mừng vui bất ngờ, anh thật sự rất nhớ cậu.

Lộ Địch An không lên tiếng.

Đối diện với sự trầm mặc khó hiểu, đàm Văn Sơ không biết phải làm sao, anh không biết có phải do thiếu niên sợ hay không, vội thấp giọng nói: "Tôi không nói cho bất kỳ ai chuyện của chúng ta." Lời vừa thốt ra, Đàm Văn Sơ có chút buồn bã, cái gì mà nói là 'chuyện của chúng ta', anh và cậu không phát sinh chuyện gì, nói như vậy, mơ hồ như ám chỉ rằng nhược điểm của thiếu niên đang nằm trong tay anh, nếu như bị thiếu niên này chán ghét thì không xong.

Đàm văn sơ vội vàng đính chính: "Tôi, tôi không có ý gì khác, tôi muốn nói, tôi chỉ… chuyện ngày đó chỉ có mình tôi biết, chính là như vậy."

Lộ Địch An nhướn mày nhìn vẻ mặt Đàm Văn Sơ, cậu có thể cảm nhận được cho đến giờ người này không hề có ác ý với cậu, cậu cười cười với Đàm Văn Sơ, tỏ ra cậu không hiểu lầm. Nhìn nụ cười đó, Đàm văn Sơ khẽ thở ra một hơi, anh vừa định nói thêm cái gì, thì có người bước ra, trong lòng còn ôm Thu Thu.

"Tiên sinh, chú cún này là của anh?" Lãnh Tinh Hồn đánh giá người lạ.

Lộ Địch An thấy Lãnh Tinh Hồn đi ra, lập tức xoay người đi vào phòng khách. Thấy Lộ Địch An ly khai, Đàm Văn Sơ vội vàng, thiếu chút nữa kêu lên, tiếp đó lại thấy ánh mắt nghi hoặc của Lãnh Tinh Hồn liền im lặng.

"Chú cún này bị làm sao?" Lãnh Tinh Hồn lại hỏi.

Đàm Văn Sơ giải thích: "Hôm này là ngày chú cún này xét nghiệm định kỳ, nhưng bệnh viện quen không mở cửa, tôi tìm được đến đây, xin hỏi anh là bác sỹ phải không? Phiền anh giúp tôi kiểm tra tình hình của nó một chút, cám ơn anh."

"Nga…" Lãnh Tinh Hồn ứng một tiếng, nhìn Đàm Văn Sơ từ trên xuống dưới, thanh niên trẻ tuổi trước mắt phi thường anh tuấn, có khí tức khỏe mạnh, sáng sủa.

Nhìn Đàm Văn Sơ chăm chú một chút, Lãnh Tinh Hồ gật gật đầu, "Cậu đi theo tôi." Nói xong, anh dẫn đầu hướng về phòng khám bệnh bước đi.

Đàm Văn Sơ bước theo Lãnh Tinh Hồn, nhìn thấy thân hình cao lớn của anh ta, trong lòng lòng có rất nhiều điều muốn hỏi, lại không biết mở miệng ra sao, gấp đến không biết phải làm như thế nào.

Đặt cún con lên bàn, Lãnh Tinh Hồn một bên kiểm tra cho nó, một bên liếc nhìn Đàm Văn Sơ đứng ngồi không yên.

Đàm Văn Sơ rất muốn đi gặp thiếu niên kia, anh lo sợ đến khi con cún kia được kiểm tra xong thì thiếu niên kia cũng sẽ không xuất hiện nữa, anh lại không thể ly khai để đi tìm cậu.

Cún con kiểm tra toàn thân xong, Lãnh Tinh Hồn điền xong tiểu sử bệnh án, ôm cún con đặt từ trên bàn đặt xuống đất, hướng qua Đàm Văn Sơ đang đứng một bên nói: "Qua kiểm tra sơ bộ thì cơ thể nó rất tốt, tôi sẽ lấy một ít máu đem xét nghiệm, kết quả đến ngày mai mới có, cậu…"

Không đợi Lãnh Tinh Hồn nói xong, Đàm văn Sơ nói trước: "Ngày mai tôi sẽ đến."

"Nga." Lãnh Tinh Hồn lên tiếng, dùng ánh mắt tò mò đánh giá Đàm Văn Sơ một chút, sau đó tỏ vẻ muốn tiễn khách.

Đàm Văn Sơ không tìm được lý do lưu lại, đành phải ôm chú cún rời khỏi bệnh viện.

Sau khi ngồi vào trong xe, cậu cũng không khởi động xe, mà chỉ ngồi yên trên ghế đậu trước cổng bệnh viện, hy vọng có thể nhìn thoáng thấy được thiếu niên kia.

Thu Thu ở phía ghế sau càng không ngừng quay vòng vòng, ô ô khẽ kêu, tựa hồ muốn đi về, Đàm Văn Sơ mặc kệ không để ý đến nó.

Trong lòng Đàm Văn Sơ chờ thiếu niên kia có thể ra ngoài mua sắm, cho dù chỉ là đi ngang qua cửa lớn cũng được, nhưng thẳng đến khi trời sắp tối cậu cũng không xuất hiện, vì vậy Đàm Văn Sơ không thể không khởi động xe rời đi.

"Tối như vậy! Thiếu gia, cậu hôm nay đi đâu vậy?" Thấy Đàm Văn Sơ trở về, Hoa thúc nghênh đón, vừa kinh ngạc vừa ân cần hỏi.

Đàm Văn Sơ lắc lắc đầu, cái gì cũng không nói.

Để ý thấy bộ dáng Đàm Văn Sơ có chút mất hồn mất vía, Hoa thúc cũng không truy vấn gì thêm, ông phân phó nhà bếp dọn bữa khuya lên.

Đàm Văn Sơ cả ngày gần như không ăn gì, lúc này một chút cũng không cảm thấy đói, anh chỉ cảm thấy trong lòng như có lửa đốt, vội vàng, nóng ruột, lại không thể nói để trút hết.

Đợi cả một ngày, thế nhưng cũng không thấy cậu ra đến cửa, chẳng lẽ… là trốn anh sao?

Nhìn Đàm Văn Sơ cầm muỗng, canh trong muỗng từng giọt từng giọt rơi xuống chén, Hoa thúc biết thiếu gia của mình lại có tâm sự. Đàm Văn Sơ từ nhỏ đến giờ vẫn như vậy, một khi suy nghĩ chuyện gì sẽ rất chuyên chú, nhất tâm không thể suy nghĩ hai chuyện.

"Thiếu gia, cậu làm sao vậy?"

Câu hỏi khiến Đàm Văn Sơ từ trong mạch suy nghĩ tỉnh lại, anh cười cười che giấu, sau đó, từ trong nụ cười nhạt nơi khóe miệng kia hiện ra sự cay đắng sâu sắc.

Từ sau đêm sơ ngộ tại bờ biển giống như cánh nhạn lướt qua, Đàm Văn Sơ thường xuyên nhớ đến thiếu niên xa lạ kia, nhớ đến đôi mắt xanh biếc như phỉ thúy xinh đẹp kia, còn có ca khúc vô danh kia; vào buổi tối khi đọc sách trong thư phòng, nhìn cảnh biển trong đêm bên ngoài cửa sổ, trong đầu Đàm Văn Sơ luôn hiện ra thân ảnh thiếu niên nhân ngư đang tung người lên khỏi mặt nước.

Cậu ta là nhân ngư, hiện tại đang ở trong bệnh viện thú y kia chăng? Cậu và vị bác sỹ khí chất tà mị có quan hệ gì? Cậu hẳn là sống ngoài biển, từ khi nào thì vào đất liền? Vì sao phải vào? Sẽ ở bao lâu? Những vấn đề này, Đàm Văn Sơ mỗi ngày đều nghĩ đến.

"Thiếu gia, rốt cuộc là cậu có nghe tôi nói hay không?" Hoa thúc lần thứ hai kêu lên, thấy Đàm Văn Sơ đang mất hồn mà không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

"A a? Chú vừa rồi nói gì?" Đàm Văn Sơ đem tâm tình đang bay đến bệnh viện thú y thu trở về, nhìn Hoa thúc nói.

"Tôi nói, cậu cứ múc canh lên lại đổ xuống hết như vậy, là do mùi vị không tốt hay là do quá nóng?" Hoa thúc nửa trêu chọc nửa nghiêm túc hỏi.

Đàm Văn Sơ nhìn canh đã không còn bốc hơi nóng, xấu hổ cười, "Tôi không đói bụng…"

"Như vậy thì ăn một cái bánh bao." Hoa thúc ân cần khuyên, ông thấy tình trạng Thu Thu ăn đến lang thôn hổ yết đoán rằng, Đàm Văn Sơ ra ngoài cũng không ăn gì cả, nếu cậu có ăn cơm, Thu Thu theo cậu ra ngoài cũng không đói khát đến như vậy.

Đàm Văn Sơ chậm rãi ăn bánh bao, vẻ mặt lại giống như đã đi vào cõi thần tiên nào đó, Hoa thúc nhìn trong mắt, nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay ra ngoài, gặp được người nào sao"

Đàm Văn Sơ không hề đề phòng, không khỏi gật đầu: "Ân, gặp được cậu ta, nhưng là một câu cũng không có nói…"

Trên khuôn mặt Hoa thúc lộ ra nụ cười, quả nhiên, tình trạng gần đây của thiếu gia, nguyên nhân chính là – tình yêu, cậu khẳng định là đã có người trong lòng.

Hoa thúc phục vụ trong Đàm gia đã hơn hai mươi năm, trung thành và tận tâm, vị quản gia một lòng hy vọng thiếu gia ông đã chăm sóc từ nhỏ đến lớn có thể tìm bạn đời.

"Là người như thế nào?" Hoa thúc nhẹ giọng hỏi.

Đàm Văn Sơ còn đang sa vào trong thế giới riêng của cậu, mơ hồ trả lời: "Hảo xinh đẹp, hảo đáng yêu…"

"Là nữ hài tử nhà nào? Hiện tại là còn đi học hay đi làm rồi?"

"Không biết…"

Ngay khi Hoa thúc còn đang kinh ngạc, Đàm Văn Sơ đã qua một thời gian dài như vậy cũng còn chưa biết hoàn cảnh bên nhà gái, Đàm Văn Sơ đã thanh tỉnh lại, cậu không khỏi mạnh mẽ quay đầu nhìn chằm chằm vị quản gia đứng sau lưng cậu, vẻ mặt như bị lừa: "Hoa thúc! Chú làm gì vậy?"

"Tôi, tôi quan tâm cậu nha." Hoa thúc nghiêm túc trả lời.

"Chú lừa tôi nói, thật sự là quá phận."

"Tôi là quan tâm, quan tâm. Thiếu gia, cậu bây giờ còn chưa biết tình huống cơ bản bên nhà gái sao? Chuyện này có điểm không thể không nói được, cậu phải mạnh mẽ hơn nữa nha."

Mạnh mẽ hơn? Đàm Văn Sơ thở dài trong lòng, đến mức nào cũng không biết nữa.

Sau khi trăn trở gần một đêm trên giường, hôm sau, sáng sớm Đàm Văn Sơ liền chạy đến bệnh viện thú y kia, trên danh nghĩa là lấy bản báo cáo kết quả của Thu Thu, nhưng thực tế là muốn giáp mặt người kia một lần. Kết quả là đi về tay không, ngay cả thân ảnh cậu cũng không thấy được. Bác sỹ Lãnh Tinh Hồn giao báo cáo cho anh, nói với anh cún con tất cả đều bình thường, sau đó tiễn khách, Đàm Văn Sơ chờ bên ngoài cả một ngày.

Mấy ngày kế tiếp, từ sáng sớm Đàm Văn Sơ dứt khoát trực tiếp lái xe đến chờ bên ngoài bệnh viện thú y. Đậu xe ở bên đường, sau đó lấy laptop ra, lại gọi điện cho thư ký nói hôm nay anh không đến công ty, có chuyện gì trực tiếp gọi điện thoại cho anh.

Đàm Văn Sơ một bên làm việc trên laptop, một bên nhìn chằm chằm cửa lớn của bệnh viện, anh hy vọng có thể nhìn thấy thân ảnh kia, cho dù chỉ là lướt qua. (Đàm ca si tình ghê luôn a~ Rất hâm mộ anh nha~)

Hai ngày trôi qua, Đàm Văn Sơ không nhìn thấy được gì, trong lòng phi thường mất mác, khi làm việc vẫn có thể hoàn toàn tập trung, nhưng buổi tối về đến nhà, nhàn rỗi liền thở ngắn than dài, Hoa thúc nhìn thấy, xem ra quá trình theo đuổi của cậu không thuận lợi, trong lòng thầm nghĩ không biết là nữ hài nhà nào, có thể đem Đàm Văn Sơ luôn lạc quan sáng lạn như mặt trời tra tấn thành bộ dáng này.

Người trong bệnh viện cũng chú ý chiếc xe kia đã đậu ngoài ngõ mấy ngày liền, tối hôm nay, Lãnh Tinh Hồn thấy Lộ Địch An đang xem TV với Ô Mễ trong phòng khách ở lầu hai, anh bước đến cùng ngồi xem, sau khi nhìn TV một lúc, dùng một ngữ khí rất bình thản nhắc đến chuyện này.

"Gần đây có chiếc xe vẫn đậu bên ngoài bệnh viện, các cậu có thấy không?"

Ô Mễ gật đầu, "Thấy chứ, chúng ở trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, bình thường ít khi có xe chạy qua đây, đột nhiên một chiếc Aston Martin đậu ở đó, rất đáng chú ý."

Mắt Lộ Địch An lóe sáng một chút.

Lãnh Tinh Hồn cười nói: "Nhìn bộ dáng dường như đang đợi người nào đó."

"Ân, tôi cũng cảm thấy như vậy. Xe đậu ở đó cả ngày, đến khuya mới rời đi. Nhiều ngày như vậy cũng chưa gặp được người đang đợi sao? Người này cũng thật là, không thể gọi điện thoại sao?" Ô Mễ đã sớm hảo tò mò về chiếc xe màu bạc thần bí kia, hưng phấn nói.

Lôi Khắc Tư cũng tham gia thảo luận, "Tôi nhớ chiếc xe này giống loại xe của người đã đưa một chú cún đến đây kiểm tra ba ngày trước, lúc đó không để ý biển số xe, không biết có phải là cùng một chiếc hay không."

"Di, người kia là đến chờ lấy báo cáo xét nghiệm máu sao? Anh ta đã sớm đến lấy rồi không phải sao?" Ô Mễ nghe Lôi Khắc Tư nói, cậu cũng nhớ lại, "Sức khỏe con cún kia rất tốt, không có vấn đề gì a… Kỳ quái, vì sao anh ta muốn chờ bên ngoài bệnh viện, anh ta đang đợi cái gì chứ?"

Lãnh Tinh Hồn để ý đến biểu tình của Lộ Địch An, Lộ Địch An nghe thảo luận, thùy hạ hai mắt, ánh mắt chuyển qua hướng khác, vẫn trầm mặc cúi đầu không nói.

Lãnh Tinh Hồn cười cười, không nói gì thêm.

Sáng ngày tiếp theo, Lộ Địch An tỉnh giấc, cậu bước đến cửa sổ kéo một góc rèm che lên, trời mưa, từng giọt nho nhỏ hắt lên trên mặt kính cửa sổ, sáng lấp lánh. Chiếc xe màu bạc đậu bên dưới cách không xa, không thấy rõ người ngồi bên trong, nhưng Lộ Địch An có thể cảm giác sự tồn tại của người đó.

Anh đang đợi cậu, hy vọng được gặp mặt một lần. Nhưng gặp nhau, thì có thể làm gì được đây? Trong mắt Lộ Địch An xẹt qua một tia thương cảm, sau đó buông rèm xuống.

Ăn xong bữa sáng, Lộ Vi nói phải ra ngoài làm việc, Lôi Khắc Tư đi cùng nàng, Lộ Địch An vẫn giống như ngày thường, im lặng ngồi trong phòng, lần này cậu khong ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh thành phố, mà cuộn mình trong sofa, cầm trong tay quyển sách, hơn nửa ngày mới lật được một tờ.

Những hạt mưa rơi xuống càng ngày càng nặng hơn, ngồi trong phòng có thể nghe được tiếng mưa rầm rầm. Lộ Địch An không ngồi yên được, cậu lại bước đến cạnh cửa sổ. Chiếc xe kia vẫn đậu trong mưa, xem tựa hồ cũng mang khí tức của chủ nhân, khiến người ta có cảm giác ôn nhu tĩnh lặng, thanh gạt nước phía trước lay động nhịp nhàng, từng chút từng chút, Lộ Địch An cũng có thể cảm nhận được nhịp tim đập của mình, từng nhịp từng nhịp.

Anh sao lại cố chấp như vậy? Không nên chờ ở đây, chờ không được thì cũng nên trở về, ngay cả thân ảnh cũng không để anh thấy được không lẽ anh vẫn còn chưa hiểu, anh không ngờ sẽ gặp lại sao? Lộ Địch An đưa tay đỡ lấy đầu, đột nhiên bật cười, sự cố chấp của người kia cũng giống y như cậu vậy.

Ăn cơm trưa xong, Lộ Địch An lại bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, xe vẫn còn đó. Người kia không ăn cơm sao? Anh có khát nước không, có lạnh không? Cuối cùng, Lộ Địch An chịu không được, cậu rót một tách trà nóng, lấy dù che, mở cửa lớn ra ngoài.

Từ trên lầu đứng nhìn bóng Lộ Địch An che dù đi ra cửa, Lãnh Tinh Hồn tựa người vào cửa sổ phòng anh, mỉm cười.

Đàm Văn Sơ đang xem tài liệu, tay đang bấm máy tính kiểm tra đối chiếu số liệu, đột nhiên, anh cảm thấy ánh sáng bên ngoài cửa xe cư nhiên tối lại, anh quay đầu, phát hiện ngoài xe có một người đang đứng, anh vươn tay kéo cửa xe xuống, vừa nhướn mắt nhìn, liền đối diện với mắt xanh phỉ thúy kia.

A, cuối cùng thì cậu cũng cuất hiện.

Lộ Địch An cầm trong tay tách trà nóng đưa cho Đàm Văn Sơ, cậu không dám nhìn thẳng vào mắt Đàm Văn Sơ, cậu sợ. Người lạ này chỉ mới qua hai lần gặp mặt, không hiểu sao lại có sự hấp dẫn mạnh mẽ với cậu, hấp dẫn cậu đến gần, hơn nữa người lạ này còn mang đến cảm giác tín nhiệm khó có thể giải thích rõ ràng trong cậu.

Ánh mắt vội vàng lướt qua gương mặt anh tuấn thành thục kia, Lộ Địch An không nói gì xoay người ly khai.

Sự xuất hiện của Lộ Địch An khiến Đàm Văn Sơ thập phần kinh hỉ, nhưng cậu không nói một câu đã nhanh chóng ly khai lại làm cho Đàm Văn Sơ thất vọng không thôi, nắm chặt tách trà, nhìn thân ảnh Lộ Địch An lại một lần nữa biến mất ở cửa, Đàm Văn Sơ chăm chú nhìn cánh cửa một lúc lâu, sau đó thu hồ ánh mắt nhìn tách trà nóng trong tay. Đàm Văn Sơ có thể xác định người kia nhớ rõ anh, chỉ là cậu vẫn không chịu nói gì, vì sao?

9. Quyển 2 - Chương 3

Đến tối khi Đàm Văn Sơ về đến nhà, ngồi một mình trong phòng làm việc, ngắm nghía tách trà trong tay, nâng niu như món đồ gốm sứ không ngừng nhìn ngắm. Đàm Văn Sơ buồn rầu nghĩ, ngày mai trời không mưa nữa, không biết cậu có còn xuất hiện hay không.

Hoa thúc đã bước vào phòng một lúc, ông phát hiện toàn bộ sự chú ý của Đàm Văn Sơ đều dồn vào tách trà trong tay, hoàn toàn không thấy ông, ông cũng nhân cơ hội này vui vẻ quan sát tách trà kia một chút, không phát hiện thấy cái gì khác lạ, không khỏi nghĩ thầm: cư nhiên đối với một tách trà mà tình tự miên miên, thiếu gia thật sự quá ngốc.

"Đó là quà tặng hay là kỷ vật?" Hoa thúc cất tiếng hỏi.

Đàm Văn Sơ hoảng sợ, nhảy dựng kêu lên: "Hoa thúc, xin chú gõ cửa trước."

Hoa thúc tủm tỉm cười, nói: "Tôi có gõ."

"Chú vào bao lâu rồi?" Đàm Văn Sơ hỏi, dùng ánh mắt đề phòng nhìn Hoa thúc, theo bản năng cất tách trà vào ngăn kéo bàn.

"Thiếu gia, dừng giấu, tôi thật sự thấy vật kia không có giá trị quý báu gì cả." Hoa thúc cố tình nói.

Vẻ mặt Đàm Văn Sơ lập tức thay đổi, chính anh cũng biết lần gặp gỡ kỳ quái kia cuối cùng chỉ còn một tách trà này thôi, có lẽ đây là vật chứng duy nhất chứng tỏ được sự gặp gỡ giữa hai người từ đầu đến cuối. Giật mình một cái, Đàm Văn Sơ nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn.

"Nàng ta cự tuyệt cậu?" Hoa thúc đoán có lẽ hai người hẹn nhau ở quán café, sau đó Đàm Văn Sơ bị cự tuyệt, lại cảm thấy quán café sử dụng tách trà này thì không đúng lắm, như vậy chẳng lẽ hẹn nhau ở quán thức ăn nhanh? Cũng không giống, không khí nơi đó không hợp, càng nghĩ càng không ra.

Đàm Văn Sơ mời Hoa thúc ngồi xuống, anh nghiêm túc nhìn Hoa thúc hỏi: "Chú có biết yêu thú không?"

Hoa thúc sửng sốt, lập tức liên tưởng đến mối bận tâm của Đàm Văn Sơ gần đây không phải người mà là yêu thú, ông lập tức gật đầu nói: "Biết."

"Có sợ không? Tôi nói, nếu nhìn thấy?" Đàm Văn Sơ có chút căng thẳng truy hỏi.

"Khụ, có gì phải sợ, trừ bỏ bản thể ra thì ngoại hình có gì khác chúng ta. Thiếu gia, cậu không nên thấy tuổi của tôi lớn nha, tôi cũng không phải người thủ cựu. A, đúng rồi, vợ của người làm vườn nhà chúng ta chính là yêu thú, là miêu, cậu xem ông ấy sau khi cưới lão bà là miêu thì có thay đổi gì không?" Hoa thúc lập tức thể hiện sự tiến bộ của ông.

"Nhìn thấy nguyên hình, tôi nói là bản thể, ông có sợ không?"

"Đúng a, không có gì đáng sợ. Cậu cho tôi là người nhát gan sao?" Hoa thúc lộ ra biểu tình bị xúc phạm, hơi nheo nheo mắt, 'Thiếu gia, khi tôi còn trẻ, có thể thích mạo hiểm hơn cậu nữa đó."

Đàm Văn Sơ nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Hoa thúc, tôi có chuyện muốn nói với chú…”

Hoa thúc lộ ra vẻ mặt rất hứng thú, Đàm Văn Sơ rốt cuộc cũng chịu thổ lộ những tâm sự gần đây của cậu với ông.

“Khi mới trở về Hương Đảo, tôi có tham gia tiệc họp mặt bạn bè, cuối cùng quần áo tôi ướt nhẹp trở về nhà, chú còn nhớ không?”

“Tài xế nói cậu sau bữa tiệc họp mặt trực tiếp chạy ra biển, vẫn mặc y phục mà bơi.” Khuôn mặt Hoa thúc không chút thay đổi trả lời, đồng thời giả vờ trừng mắt nhìn Đàm Văn Sơ, “Lớn như vậy rồi mà cậu vẫn không ngoan ngoãn.”

“Trong buổi họp mặt, tôi vẫn luôn mơ hồ nghe được tiếng hát, là tiếng hát phi thường phi thường tuyệt vời, tôi bị tiếng hát hấp dẫn, đi tìm tiếng hát đó, đến bờ biển nhìn thấy một nam hài tử…”

“Nam?” Hoa thúc kêu nhỏ một tiếng, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Đàm Văn Sơ lập tức khôi phục biểu tình bình tĩnh, “Thiếu gia, cậu nói tiếp đi.’

Đàm Văn Sơ cười, “Vừa rồi chú vừa nói mình không phải người thủ cựu.”

“Đương nhiên, thiếu gia, tôi không thủ cựu, bất quá… trước đây cậu cũng không tỏ ra mình đặc biệt chú ý đến đồng tính.” Hoa thúc lịch sự mỉm cười giải thích, “Tôi chỉ hy vọng cậu có thể tìm được người nguyện ý bên nhau cả đời, còn những chuyện khác không quan tâm.”

“Cám ơn chú.” Đàm Văn Sơ tiếp tục nói, “Cậu ta… cậu ta không phải là người, cậu ta là một nhân… nhân ngư…”

Chuyện kinh tâm kéo đến từng cái từng cái, toàn thân Hoa thúc lảo đảo, “Nhân ngư! Nga, kia chính là yêu thú phi thường phi thường trân quý.”

Đàm Văn Sơ nhớ lại, lộ ra nụ cười mơ hồ, “Cậu ta phi thường xinh đẹp, phi thường đáng yêu. Ban đầu tôi còn tưởng cậu ta là người, đã khuya lắm, tôi muốn đưa cậu ta về nhà, sau đó cậu ta để lộ ra ngư vĩ, là ngư vĩ ngân bạch sắc, xinh đẹp khó có thể diễn tả. Tôi hỏi cậu ta có phải một mình ra biển chơi hay không, cậu ta không nói gì, cuối cùng biến mất trong biển.”

“Sao cậu không cản lại không cho cậu ấy đi?” Hoa thúc chen vào hỏi một câu.

Đàm Văn Sơ lắc đầu, “Tôi, tôi muốn đuổi theo cậu ta, nhưng tôi làm không được.”

Nghĩ lại, đối phương là một nhân ngư, Hoa thúc không nói gì nữa.

"Sau khi trở về, tôi vẫn nhớ cậu ta, như thế nào cũng không quên được. Sau đó, tôi mang Thu Thu đi khám bác sỹ, trong một bệnh viện thú y thì được gặp cậu ta, tôi không biết vì sao cậu ta xuất hiện ở đó. Mỗi ngày tôi đều chờ bên ngoài bệnh viện, hy vọng có thể được gặp mặt một lần. Cậu ta vẫn một mực tránh né, chỉ có hôm nay, cậu ta rót một tách trà cho tôi, nhưng một chữ vẫn không chịu nói với tôi." Đàm Văn Sơ nhìn tách trà trên bàn, thở dài.

Hoa thúc cũng thở dài một tiếng, sau đó nhìn Đàm Văn Sơ chằm chằm, "Thiếu gia, tôi không thể không nói cậu một cậu – cậu rất vô dụng. Chẳng lẽ cậu không thể tự nhiên bước vào bệnh viện, tự giới thiệu một chút, sau đó đề nghị kết bạn sao?"

Đàm Văn Sơ ban đầu ngạc nhiên, sau đó vội vàng lắc đầu, "Không, không."

"Vì sao?"

"Tôi sợ dọa đến cậu ta. Nhân ngư vào đất liền là có lý do, hơn nữa tôi cảm thấy cậu ta chắc cũng không muốn bị người khác phát hiện thân phận. Nếu tôi hấp tấp dọa cậu ta sợ, như vậy không tốt."

Nghe được lý do của Đàm Văn Sơ, Hoa thúc không tránh được nghĩ cậu đã lo quá mức, xem ra thật sự coi trọng nhân ngư kia.

"Vậy tiếp theo cậu định làm gì?"

"Tôi, tôi thật sự hy vọng có lẽ làm bằng hữu, tôi muốn mỗi ngày được nhìn thấy cậu ta. Không hiểu vì sao, từ sau khi gặp mặt, tôi cảm thấy sự hiện hữu của cậu ta liên tục tác động đến tâm của tôi, cảm giác này rất kỳ diệu. Bằng hữu của tôi rất nhiều, nhưng tôi chưa bao giờ có cảm giác như vậy với bất kỳ ai khác."

Hoa thúc nhún vai đã hiểu, ngữ khí ra dáng người từng trải, "Tôi hiểu, tình yêu là chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt."

"Tình yêu…" Đàm Văn Sơ thì thầm niệm hai chữ này, ánh mắt lại dời đến chiếc tách trên bàn.

"Thiếu gia, muốn chiếm được trái tim thì cậu phải cố gắng, tôi không thể giúp gì được. Nếu người kia có thể đến ở đây, tôi sẽ cố gắng hết sức để cậu ta hài lòng mà ở lại. Đương nhiên, ở càng lâu càng tốt." Hoa thúc nói xong, chớp chớp mắt với Đàm Văn Sơ, sau đó xoay người ly khai.

Đàm Văn Sơ ngồi lại một mình bắt đầu ngẩn người nhìn tách trà.

Mấy ngày sau đó, chiếc xe màu bạc có rèm che vẫn đậu bên ngoài bệnh viện, lúc này, Lộ Vi cũng để ý đến chiếc xe, nàng căng thẳng hẳn lên, tiến đến hỏi Lãnh Tinh Hồn, "Anh có biết chiếc xe kia không?"

"Chỉ biết chủ xe có một con chó con."

“Hắn ta vì sao lại đậu ở đây hoài? Hắn đã phát hiện gì rồi?” Biểu tình Lộ Vi càng ngày càng ngưng trọng nghiêm túc, liên tục liếc nhìn ra ngoài.

“Tôi cảm thấy cậu ấy không có ác ý.” Lãnh Tinh Hồn trấn an Lộ Vi, ánh mắt lại nhìn Lộ Địch An. Lộ Địch An đang ngồi gần đó, hai tay nắm chặt, ngón tay xoắn lấy nhau, cúi thấp đầu.

“Khi hắn ta mang cún con kia đến khám có thấy Tiểu An hay không?” Lộ Vi đột nhiên hỏi.

Lộ Địch An trầm mặc gật gật đầu.

“Trời ơi! Không được, không được! Chúng ta phải rời khỏi đây, nhanh!” Lộ Vi nói xong liền đứng dậy, lôi Lộ Địch An tỏ ý muốn đi, Lãnh Tinh Hồn vươn tay kéo nàng lại, “Đừng khẩn trương, đừng khẩn trương, Lộ Vi. Người kia có gặp qua Tiểu An, không nghĩ cậu ấy biết Tiểu An là nhân ngư, có lẽ, xe của cậu ấy đậu ở đây là có nguyên nhân khác, ví dụ như cậu ấy đến đây thăm bằng hữu, hoặc công ty cậu ấy làm nằm gần đây, không có chỗ đậu xe nên phải đem xe để ở đây. Lộ Vi, thoải mái một chút.”

Lãnh Tinh Hồn cười trấn an làm Lộ Vi cũng bình tĩnh lại, nàng thở phào nhẹ nhõm, buông tay Lộ Địch An ra, “Vậy, phải làm sao bây giờ? Người kia cứ đậu ở đó không đi, tôi lo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu hắn ta thu hút người khác đến… tôi muốn nói…”

Lãnh Tinh Hồn vỗ nhẹ vai Lộ Vi, “Đừng lo, chỉ một chiếc xe thôi mà, nhiều lắm cũng chỉ sang trọng một chút. Thành phố có rất nhiều xe xịn, đừng quên trong garage của tôi cũng có một chiếc Ferrari, chiếc Aston Martin của cậu ấy cũng không tính là gì cả.”

Lộ Vi ngồi xuống, biểu tình vẫn lo lắng, nhìn thấy Lộ Địch An liền thở dài, Lộ Địch An vẫn cuối đầu xuống, mơ hồ như đang kêu cứu trong lòng.

Lãnh Tinh Hồn ngồi xuống bên cạnh Lộ Vi, nhẹ giọng khuyên: “Lộ Vi, đừng như vậy, cô muốn đem TIểu An giấu kín hoài sao?”

Trong thanh âm Lộ Vi mang theo một chút oán giận, “Nếu cậu cứ nghe lời hảo hảo ở trong phòng có lẽ sẽ không có chuyện như vậy.”

Lãnh Tinh Hồn vừa nghe xong, cau mày, mang chút trách cứ nói: “Lộ Vi, cô đối với Tiểu An như vậy không công bằng, đem cậu ta che mặt lại, cả đời không cho gặp bất kỳ ai? Trong mắt cô, đất liền tràn đầy nguy hiểm, biển cả cũng nguy hiểm, cô muốn Tiểu An trốn đến chỗ nào? Trên mặt trăng sao?”

Lộ Vi tựa hồ nhận ra, dùng ánh mắt áy náy nhìn Lộ Địch An, nàng biết nàng quá mức khắc nghiệt với Lộ Địch An, cũng hiểu nàng quá khẩn trương, nhưng cũng không chịu nói lời xin lỗi.

“Được rồi, vì sự an tâm của mọi người, tôi thỉnh người trong xe vào đây, hỏi cậu ấy rốt cuộc vì sao mỗi ngày đều đậu xe ở đây một chút. Thay vì ngồi chờ, không bằng chủ động ra tay trước.” Lãnh Tinh Hồn

đứng lên.

Đôi mắt Lộ Địch An chớp chớp một chút, mím môi không nói một tiếng.

"Tôi mời cậu ấy vào phòng khách, Lộ Vi, cô và Tiểu An có thể ngồi nghe trong phòng khám bệnh. Tuy rằng không thể xác định ngươi kia nói thật hay không, bất quá, nghe cậu ấy nói một chút cũng tốt." Lãnh Tinh Hồn nói xong liền đi ra ngoài.

Bị Lãnh Tinh Hồn thỉnh vào trong phòng khách, Đàm Văn Sơ có chút xấu hổ, nhất định là chuyện chờ đợi bị phát hiện, người ta nghi ngờ vì thế mới mời anh vào nhà. Ngồi trên sofa trong phòng khách, Đàm Văn Sơ chuẩn bị đón nhận những câu hỏi thật tốt, đồng thời, anh cũng muốn biết nhiều về người kia hơn một chút.

Lãnh Tinh Hồn nhấp một ngụm trà, đặt tách xuống, ngữ khí thoải mái giống như bằng hữu đang nói về chuyện gia đình: "Cún con của cậu có khỏe không?"

Đàm Văn Sơ giật mình, lập tức hỏi: "Anh nói Thu Thu? Nó rất khỏe, phi thường khỏe, mỗi ngày đều chạy tới chạy lui trong vườn hoa."

"Như vậy, tôi có nên hay không hỏi cậu, mỗi ngày đều đậu xe ngoài cửa bệnh viện của tôi là vì cái gì?"

Đề tài nói chuyện bỗng nhiên nhảy qua vấn đề khác, Đàm Văn Sơ lại ngẩn ra, anh nhìn bác sỹ thú y trước mắt, người kia có khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, khóe miệng nhếch lên cười mang theo ba phần tà mị, đôi mắt lạnh lẽo, sóng mắt lưu chuyển lấp lánh ánh sáng, mơ hồ như có thể nhìn thấu lòng người. Lúc này, ánh mắt kia rất thẳng thắn, cảm giác được thành ý trong lòng đối phương, Đàm Văn Sơ đem chuyện anh gặp gỡ nhân ngư nói từ đầu đến cuối một lượt. Nói xong lời cuối cùng, Đàm Văn Sơ giấu sự xấu hổ gãi gãi đầu, "Tôi không biết vì sao tôi lại cứ đứng chờ bên ngoài bệnh viện, tôi chỉ hy vọng có thể nhìn mặt cậu ta lần nữa, hy vọng chúng tôi có thể trở thành bằng hữu."

"Cậu khẳng định là cậu thấy rõ? Có lẽ khi họp mặt cậu uống nhiều rượu, ý thức mơ hồ." Lãnh Tinh Hồn hỏi.

Đàm Văn Sơ lắc đầu, "Tôi có uống chút rượu, nhưng tôi vẫn tỉnh táo. Ngư vĩ ngân bạch sắc dưới ánh trăng kia tôi không nhìn lầm, cũng sẽ không quên."

Trong phòng kế bên, Lộ Vi dùng ánh mắt trách cứ nhìn Lộ Địch An, Lộ Địch An nghiêng đầu quay sang chỗ khác, lần đầu tiên toát ra vẻ không thỏa hiệp. Lộ Vi nắm lấy tay Lộ Địch An, gắt gao bắt lấy, thanh âm đè thấp nói: "Cậu vì sao muốn cho hắn ta biết?"

"Bởi vì anh ấy nghe được tiếng hát của tôi." Lộ Địch An ngẩng đầu, nhìn vào mắt Lộ Vi, biểu tình bướng bỉnh của cậu khiến Lộ Vi ngẩn người, chậm rãi thả tay ra.

“Tiếng hát? Cậu khẳng định nghe được tiếng hát?” Lãnh Tinh Hồn lại hỏi.

“Phải.”

“Cậu thật sự nghe được?” Lãnh Tinh Hồn cười, “Có truyền thuyết về nhân ngư… Ai có thể nghe được tiếng hát của nhân ngư, đó chính là người y muốn ở bên cạnh suốt đời. Kỳ thật, mục đích thật sự của tiếng hát nhân ngư chính là – tìm bạn đời. Khi tìm bạn đời, nam nhân ngư sẽ hát, dùng tiếng hát thu hút người bạn đời của y, chỉ có duy nhất người bạn đời của y mới có thể nghe được tiếng hát đó, cho dù là những nhân ngư khác cũng không thể nghe được.”

“Tìm bạn đời?” Đàm Văn Sơ ngốc lăng.

“Đúng vậy, cho nên tôi mới buộc cậu phải xác định chuyện này, nói thẳng ra tôi không tin cậu nghe được.” Lãnh Tinh Hồn dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn Đàm Văn Sơ.

Đàm Văn Sơ nghĩ nghĩ, nhẹ giọng ngâm, tuy anh không thể bắt chước ngôn ngữ khó hiểu kia, nhưng giai điệu lại nhớ rất rõ. Lộ Vi ở phòng kế bên nghe Đàm Văn Sơ ngâm, biểu tình càng ngày càng kinh ngạc, ánh mắt của nàng dừng lại trên Lộ Địch An, chậm rãi buông tay ra, vỗ nhẹ lên vai Lộ Địch An.

Ngâm một đoạn, Đàm Văn Sơ nói: “Bây giờ anh đã tin chưa? Tôi không hiểu ca từ, bây giờ tôi nhớ lại, thì có lẽ ngôn ngữ kia không phải của loài người, nhưng tôi thật sự nghe được, hơn nữa, những người xung quanh lại không thể nghe.”

Lãnh Tinh Hồn nhìn Đàm Văn Sơ, cười nói: “Có ý tứ, cậu có thể nghe được tiếng hát của Tiểu An, điều này không có khả năng, vì sao lại không phải là một vị nữ nhân ngư nghe được?’

“Tiểu An?” nhãn tình Đàm Văn Sơ sáng lên.

“Đúng, Lộ Địch An.”

Đàm Văn Sơ cuối cùng cũng biết được tên của nhân ngư kia, trong lòng anh không ngừng lặp đi lặp lại.

Lãnh Tinh Hồn đứng lên, tỏ ý muốn tiễn khách, nhìn vào mắt Đàm Văn Sơ, anh cười cười: “Tôi biết cậu đang nghĩ gì, tôi muốn nói xin lỗi, tạm thời không thể giúp gì cho cậu được.”

Đàm Văn Sơ thất vọng, cúi đầu đi xuống dưới lầu, khi anh sắp sửa ly khai, Lãnh Tinh Hồn kêu anh lại: “Đàm tiên sinh, xin dừng bước.”

Đàm Văn Sơ dừng chân, quay đầu lại.

“Tôi muốn hỏi một câu, công ty vận tải đường thủy nổi tiếng của thành phố, chủ tịch là họ Đàm, ông ấy và cậu…’

Đàm Văn Sơ bình thản đáp: “Nga, đó là công ty tôi đang làm việc, chủ tịch là cha của tôi.”

“Cậu thích biển cả không?”

Đàm Văn Sơ nghe hỏi như vậy, ngạc nhiên, sau đó mỉm cười, “Thích.”

Nhìn xe Đàm Văn Sơ biến mất trong tầm mắt, Lãnh Tinh Hồn dựa vào khung cửa, dường như đang suy nghĩ chuyện gì, đến khi Ô Mễ gọi anh, anh mới đóng cửa lại.

Lộ Vi thấy Lãnh Tinh Hồn đi vào, nàng đón lấy, “Âm Dương sư đại nhân, cám ơn sự chiếu cố của anh trong mấy ngày này, bây giờ, chúng tôi phải đi.”

Lãnh Tinh Hồn hỏi: “Vì sao? Vì sao phải đi?”

“Chúng tôi phải rời khỏi đây!” Lộ Vi kiên quyết, ngữ khí hoàn toàn không có sự thay đổi nào.

“Cô sẽ không giao Tiểu An cho cậu ấy phải không?” Lãnh Tinh Hồn hỏi lại, “Cậu ấy khẳng định là người của Tiểu An, cậu ấy có thể nghe được tiếng hát của Tiểu An, cậu ấy và Tiểu An có cảm ứng tâm linh.”

“Đương nhiên không!” Lộ Vi cơ hồ không nhân nhượng.

“Cậu ấy nghe được tiếng hát của Tiểu An.” Lãnh Tinh Hồn lặp lại lần nữa, hy vọng Lộ Vi nhìn thẳng vào sự thật này.

“Kia chỉ là truyền thuyết, Âm Dương sư đại nhân.” Biểu tình Lộ Vi nghiêm túc hơn.

“Có phải truyền thuyết hay không, cô là nhân ngư nên biết rõ nhất.” Ngữ điệu của Lãnh Tinh Hồn vẫn không nhanh không chậm, trái ngược hoàn toàn với vẻ cấp thiết kinh hoảng của Lộ Vi.

“Tôi không thể tin vào con người!” Lộ Vi cất cao giọng.

“Cô có thành kiến, Lộ Vi, như vậy không công bằng.”

“Tôi không cần công bằng. Tôi chỉ biết Tiểu An ở đây sẽ gặp nguy hiểm, tôi hy vọng cậu ấy có cuộc sống yên bình.”

"Cô còn chưa hỏi qua Tiểu An, có thể Tiểu An nguyện ý làm bạn cùng cậu ta."

"Âm Dương sư đại nhân, bọn họ chỉ mới gặp nhau hai lần, tính ra thời gian cũng chưa quá nửa tiếng, hoàn toàn không đủ cơ sở lý giải tại sao hai người sẽ nguyện ý làm bạn? Tôi làm sao có thể đem Tiểu An giao cho cậu ta? Giữa bọn họ không có tình cảm!" Lộ Vi nói xong, tâm tình không khỏi phiền muộn hơn.

Hiện tại đã xảy ra kết quả nàng không muốn thấy nhất. Lộ Địch An đã trưởng thành, Lộ Vi không thể ngăn cản cậu tìm bạn đời, nhưng nàng trăm triệu lần không ngờ, bị tiếng hát thu hút đến lại là con người.

Trên mặt Lãnh Tinh Hồn lộ một nụ cười nhạt, anh ôn hòa nói với Lộ Vi: "Lộ Vi, rất chính xác, tình cảm là cần thời gian vun đắp, nhưng tình yêu thì không cần."

Lộ Vi sửng sốt một lúc, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

Lãnh Tinh Hồn nhíu mày, anh nhìn Lộ Địch An đứng bên cạnh, Lộ Địch An cúi gằm xuống.

"Tôi nghĩ, vẫn nên hỏi ý kiến Tiểu An một chút."

"Không cần!" Lộ Vi nói xong, nhìn về phía Lộ Địch An.

Vẻ mặt Lộ Địch An thường buồn bã. Nhưng từ khi nghe được thanh âm của Đàm Văn Sơ, Lộ Địch An cảm thấy vui vẻ hơn, khi anh không xuất hiện, Lộ Địch An nhớ anh, anh vừa xuất hiện, Lộ Địch An bất giác bị anh hấp dẫn, cậu muốn gần bên anh, hiểu về anh.

Yêu, lần đầu tiên ánh mắt chạm nhau, hoàng tử nhân ngư đã biết người kia là người cậu cần. Nhưng lo lắng của Lộ Vi là gì, vì sao lại không tin tưởng con người như vậy, Lộ Địch An đều biết, cậu thấy khó xử.

Rốt cuộc, Lộ Địch An thỏa hiệp, cậu cúi đầu, bước đến dựa vào Lộ Vi. Lộ Vi dang tay ôm lấy vai Lộ Địch An, biểu tình trong phút chốc ngập tràn yêu thương, sau đó, Lộ Vi ngước đầu lên kiên quyết nói với Lãnh Tinh Hồn: "Chúng tôi vẫn muốn đi."

Lãnh Tinh Hồn biết Lộ Địch An hiểu được sự quan tâm của Lộ Vi đối với cậu, anh cũng biết Lộ Vi liều thân để bảo vệ Lộ Địch An, anh gật gật đầu, hỏi: "Hai người có kế hoạch gì chưa?"

"Tôi vẫn luôn ủy thác hải đồn (cá heo) gia tộc tìm nơi cư trú giúp chúng ta, hiện tại cũng đã tìm được, vốn tôi vẫn muốn ở lại đây lâu một chút," nói đến đây, Lộ Vi nhìn nhìn vẫn Lộ Địch An cúi đầu không nói, nàng biết Lộ Địch An thích ánh mặt trời, thích đất liền, nàng vẫn dự định ở đây một thời gian để cậu vui, nhưng bây giờ không được, "Chúng tôi sẽ thu dọn, ngày mốt có thể rời đi."

"Nhanh như vậy a." Lãnh Tinh Hồn trong lòng hạ xá, bất quá anh tôn trọng lựa chọn của đối phương, gật gật đầu.

Lộ Địch An vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, khẩn thiết nhìn Lộ Vi thỉnh cầu, "Tôi muốn gặp anh ấy một lần cuối."

"Không được!" Lộ Vi lập tức cự tuyệt.

"Chỉ cần một ngày thôi là được." Lộ Địch An không muốn từ bỏ, tiếp tục thỉnh cầu, biểu tình đau thương khiến động lòng người.

"Không thể được!" Lộ Vi cự tuyệt thẳng thừng, nàng sợ, nàng không muốn người khác có bất kỳ cơ hội nào tổn thương đến Lộ Địch An, thà rằng đau bây giờ, nhưng nàng cũng không muốn nhìn thấy cậu vì tình yêu mà chịu bi thương.

"Chị yên tâm, tôi sẽ ngoan ngoãn đi theo chị, tôi biết chị muốn tốt cho tôi, nhưng xin cho tôi được ở lại trên đất liền trọn một ngày…"

"Không được. Tôi không thể đồng ý! Cậu nếu đã biết tôi chỉ muốn tốt cho cậu, tôi nghĩ cũng cậu cũng minh bạch lương khổ dụng tâm của tôi."

Mắt Lộ Địch An đã ươn ướt, trong lòng dâng lên nỗi xót xa, "Lộ Vi, chị cho đến bây giờ vẫn không biết mong muốn thực sự của tôi là gì."

Lộ Vi trầm mặc một lúc, chậm rãi nói: "Cậu vì một nam nhân gặp nhau chưa quá nửa giờ, hiện tại lại nói với tôi những lời như vậy."

Biểu tình Lộ Địch An trong phút chốc cứng đờ, một lúc sao, cậu gục đầu xuống, trong giọng nói mang theo sự ăn năn: "Xin lỗi, Lộ Vi."

Lộ Vi đưa tay nắm chặt vai Lộ Địch An, đem cậu ôm chặt trong lòng, hai gò má dán lên tóc mai Lộ Địch An, "Tiểu An… Tiểu An…" Trong lòng Lộ Vi thật khổ sở, nhưng, nàng lại càng không muốn bi kịch sẽ tái diễn.

Buổi tối, Lộ Địch An gõ cửa phòng Lộ Vi. Nhìn Lộ Địch An trong chiếc áo ngủ bằng vải nhung, Lộ Vi biết cậu vẫn muốn thuyết phục nàng chuyện sáng nay, nhìn thấy biểu tình cố chấp trên khuôn mặt thiếu niên nàng đã chăm sóc từ nhỏ, đột nhiên Lộ Vi không biết phải nói như thế nào.

"Lộ Vi, xin cho phép tôi được đi." Lộ Địch An ngồi xuống cạnh Lộ Vi, thấp giọng cầu xin.

"Vì sao?"

"Chỉ một ngày mà thôi, tôi cam đoan tôi sẽ trở về, sau đó sẽ đi theo chị."

"Cho nên tôi mới muốn biết là vì sao, người kia quan trọng với cậu như vậy sao?" trong lòng Lộ Vi có chút chua xót lại khó hiểu, hỏi lại.

Lộ Địch An suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói với Lộ Vi: "Tôi biết, chị vẫn luôn tự trách mình về chuyện của biểu tỷ, chị không muốn đặt niềm tin vào con người nữa, tôi cũng biết chị thương tôi, quan tâm đến tôi, hy vọng tôi luôn khỏe mạnh bình an, nhưng, chị có từng hỏi mong muốn thực sự của tôi là gì chưa? Tôi rất hâm mộ những yêu thú khác, có thể hòa nhập trong thế giới này, có bằng hữu, có đồng loại, có thể làm những chuyện mình muốn, làm cho cuộc sống của mình phong phú hơn, có thể không làm được những chuyện lớn, nhưng, ít ra vẫn có thể làm những việc mình thích, hơn nữa làm được những việc có ý nghĩa cho người khác."

Nói rồi nói, Lộ Địch An nhớ đến thân phận của cậu, nhớ đến những việc cậu đã trải qua trước đây, cậu thấp giọng đau khổ hỏi: "Lộ Vi, vì sao không đem tôi giấu trong chiếc chai? Để tôi nhìn thế giới này xuyên qua lớp thủy tinh dày không cách gì phá được, chị có biết tôi cô đơn biết bao nhiêu không? Cho dù luôn có chị bên cạnh, nhưng chúng ta vẫn là hai người cô đơn! Chị cảm thấy đây là cuộc sống mà chị và tôi mong muốn sao? Bảo hộ? Đúng, tôi biết, tôi rất cảm ơn, nhưng bảo hộ thái quá khiến tôi thống khổ. Tôi muốn được sống dưới ánh mặt trời, đi đến trường, học tập kiến thức, kỹ năng, sau đó làm một vài việc, chứng minh giá trị và ý nghĩa sự tồn tại của tôi. Cứ bơi rồi bơi miết dưới lòng biển sâu không một chút ánh sáng, bơi không ngừng nghỉ, đó không phải là cuộc sống tôi mong muốn, tôi không muốn cả đời đều như vậy. Xin lỗi, nói ra những lời này, tôi biết là tôi tùy ý, xin chị tha lỗi, nhưng là, cũng xin chị nghe tiếng lòng của tôi… còn có, Lộ Vi, tôi thương chị."

Nghe thấy câu cuối cùng, Lộ Vi khóc thành tiếng, "Tôi biết phải ăn năn với ai, tôi vẫn luôn sống trong ân hận…"

"Không phải là lỗi của chị, không ai trách chị hết. Nếu cha mẹ tôi còn sống, bọn họ cũng sẽ nói như vậy." Lộ Địch An ôm lấy Lộ Vi, đem mặt vùi trong tay nàng.

Biết rằng nói ta những lời kia sẽ khiến Lộ Vi thương tâm, Lộ Địch An cảm thấy thực có lỗi, "Xin lỗi, xin chị tha thứ cho tôi. Tôi chỉ muốn cho chị biết suy nghĩ chân thật nhất trong lòng tôi. Tôi sẽ đi theo chị, chính là, trước khi một lần nữa trở lại biển sâu tăm tối, xin cho tôi gặp anh ấy một lần. Chỉ ngày mai thôi, chỉ có ngày mai." Lộ Địch An nắm lấy tay Lộ Vi, tha thiết nói, cậu không muốn vì người kia mà ảnh hưởng đến tình cảm giữa cậu và Lộ Vi, nhưng, trong lòng cậu vẫn không thể buông người kia ra được.

Lộ Vi trầm mặc thật lâu, rốt cuộc cũng gật đầu, "Được rồi, cậu đi đi… Mọi thứ phải cẩn thận."

* * *

Sáng sớm, khi Đàm Văn Sơ lại đến bệnh viện thú y, Lộ Địch An đã thay quần áo xong, đứng đợi anh.

"Có thể mời tôi đến nhà anh chơi không?" Nhìn thấy Đàm Văn Sơ, Lộ Địch An cười hỏi.

Đàm Văn Sơ nhận được sự bất ngờ này liền kinh hỉ, vui mừng đến nỗi nói không thành lời, liên tục gật đầu.

"Trọn một ngày, được không?" Nói xong, Lộ Địch An cầm lấy cổ tay Đàm Văn Sơ nâng lên, nhìn nhìn vào đồng hồ của Đàm Văn Sơ, "Bây giờ… tám giờ rưỡi. Cùng tôi một chỗ trọn ngày hôm nay, được không?" Nói xong, Lộ Địch An ngước mắt lên nhìn chăm chăm Đàm Văn Sơ.

Bị đôi mắt xanh biếc trong veo kia nhìn chăm chú, Đàm Văn Sơ có chút lâng lâng.

Người trước mặt rõ ràng chỉ mới gặp qua vài lần, nhưng đã có cảm giác quen biết từ rất lâu, một chút cũng không khiếm người ta có cảm giác xa lạ.

"Trước khi chở cậu đi, để tôi nói vài câu với bằng hữu của cậu." Đàm Văn Sơ không quên lễ nghĩa, không lập tức mang người đi.

Lộ Địch An giới thiệu Đàm Văn Sơ với Lộ Vi, Lộ Vi nhìn thanh niên anh tuấn mơ hồ có nét như nhân vật nam chính trong manga được 3D hóa, Lộ Địch An đứng bên cạnh anh ta, cao vừa đến cằm Đàm Văn Sơ, thoạt nhìn hai người rất xứng đôi, Lộ Vi do dự một lúc, sau đó nàng gật gật đầu, "Cậu đi đi, nhớ kỹ trở về sớm."

"Chị đã đồng ý cho tôi đi cả ngày." Lộ Địch An nói, mang theo chút làm nũng.

"Ân, cả ngày." Lộ Vi gật đầu.

"Chúng ta đi thôi." Lộ Địch An giữa chặt tay áo Đàm Văn Sơ, cùng anh ly khai.

Nhìn bóng dáng hai người lên xe ly khai, Lộ Vi có cảm giác bất an, nàng đột nhiên cảm thấy, e rằng sau này Lộ Địch An sẽ không rời khỏi Đàm Văn Sơ.

"Cô không tin cậu ta?" Không biết từ khi nào, Lãnh Tinh Hồn đã xuất hiện sau lưng Lộ vi, hỏi.

"Không." Lộ Vi lắc đầu.

"Cậu ta là người rất tốt."

"Nhưng… cậu ta là con người…"

"Con người thì sao?"

"Âm Dương sư đại nhân, trong mắt anh yêu thú chúng tôi và con người không có gì khác nhau, nhưng con người có nghĩ như vậy không? Nhìn thấy bản thể của Tiểu An, hiện tại cậu ta không sợ hãi, không có nghĩa sau này sẽ không sợ hãi, thậm chí là ghét bỏ; ngủ bên cạnh Tiểu An, nửa đêm nằm mơ, cậu ta có kêu la sợ hãi hay không? Chúng tôi đều không phải là đồng tộc của con người, dù là những dân tộc khác nhau tự

nguyện kết hôn, bởi vì sự khác biệt về văn hóa, hoàn cảnh trưởng thành, những va chạm khác nhau trong cuộc sống, tôi lo…"

"Cho nên, ngay cả cơ hội cô cũng không chịu cho cậu ấy, cô như vậy, có phải hay không rất cực đoan, hơn nữa, tôi cảm thấy cô có chút… tàn nhẫn." Lãnh Tinh Hồn trầm tĩnh nói, anh đối với thái độ bảo hộ thái quá của Lộ Vi luôn không thể lý giải, anh tin rằng nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra, mối hình thành tính cách hơi chút là căng thẳng của Lộ Vi. Cố tình hỏi một chút, tháo gỡ những khúc mắc của Lộ Vi, Lãnh Tinh Hồn lại sợ sẽ chạm đến những vết thương cũ khiến Lộ Vi đau khổ, cho nên vẫn luôn không hỏi đến.

Khóe miệng Lộ Vi hiện lên một nụ cười xót xa, nàng lẩm bẩm: "Nhân ngư – là một loài kiêu ngạo tự phụ, tự cho mình cao quý, tự tin tự phụ, khát vọng yêu thương, độc chiếm tình dục, vì để có được vợ, không tiếc nước mắt nhân gian." Sau đó, biểu tình Lộ Vi kiên cường hẳn, ngữ khí cũng trở nên kiên quyết, "Chúng ta không chấp nhận sự phản bội."

"Lần đầu tiên nhìn thấy Đàm Văn Sơ, tôi liền có hảo cảm với cậu ta. Tôi có thể nhìn thấy trên người cậu ta tỏa ra hào quang lam nhạt, rất tinh khiết. Đương nhiên, tôi cũng sẽ dùng thuật đọc tâm, bất quá, tôi cũng không nhìn lầm người." Lãnh Tinh Hồn đưa tay đặt lên vai Lộ Vi, thử khuyên nhủ nàng, "Tôi cảm thấy cô cũng nên thử tin tưởng Đàm tiên sinh một chút, ví như để Tiểu An ở lại đây lâu thêm một chút, cho bọn họ cơ hội tiếp xúc, tìm hiểu nhau, có lẽ, sau khi cô hiểu rõ về Đàm Văn Sơ, suy nghĩ của cô sẽ thay đổi. Chờ đợi, Lộ Vi, đừng vội kết luận."

"Tôi đã cho cơ hội…" Lộ Vi thốt ra, lại chỉ nói nửa câu, sau đó nàng đột nhiên im lặng, thần sắc trở nên thương tâm và đau thương dị thường, mặt mày ảm đạm, xoay người bước đi.

"Lộ Vi," Lãnh Tinh Hồn gọi nàng lại, "Tôi biết cô vì Tiểu An, nhưng, tôi hy vọng cô đừng cực đoan, cô nên hỏi ý của Tiểu An."

Lộ Vi không quay mặt lại, không nói thêm, bước chân vội vàng rời đi.

Đàm Văn Sơ ngồi trên xe, vui vẻ đến nỗi cảm thấy không có thật, sau khi xe chạy ra đường lớn, anh hỏi: "Cậu muốn đi đâu?"

"Đến nhà anh trước được không? Tôi muốn nhìn thấy nơi anh sinh ra và lớn lên."

"Hảo, hảo."

Khi xe rời đường nội thành chạy ra quốc lộ ngoại ô, trong mắt Lộ Địch An một mảnh xanh ngát, cậu kinh hỉ dán mặt vào kính xe, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Suốt con đường thưởng thức phong cảnh, xe của Đàm Văn Sơ cuối cùng cũng dừng lại trước khu dân cư bên sườn núi, từ trong xe nhìn thấy được cánh cổng sắt hoa văn tinh xảo và đình viện rộng lớn trước tòa biệt thự kiểu Tây phương, Lộ Địch An có chút kinh ngạc, "Anh sống ở đây?"

"Phải."

“Từ nhỏ đã sống ở đây?”

“Ân, nguyên bản đây là nhà của tổ phụ tôi, bây giờ là nhà của cô tôi.”

Cánh cổng sát tự điều khiển từ từ mở ra, Đàm Văn Sơ lái xe vào đậu trong đình viện, dẫn Lộ Địch An đi dọc theo con đường đá hai bên sắc hoa rực rỡ tiến vào nhà chính.

Nhìn thấy xe Đàm Văn Sơ trở về, Hoa thúc sớm đã chở ở cửa, đến khi ông nhìn thấy nam sinh bên cạnh Đàm Văn Sơ, biểu tình thoáng chốc trở nên kinh diễm.

“Hoa thúc, đây là bằng hữu của tôi, Lộ Địch An. Vị này là Hoa thúc, chú là tổng quản của nhà này.” Đàm Văn Sơ giới thiệu hai người với nhau.

“Nhĩ hảo, gọi tôi Tiểu An là được.” Lộ Địch An lễ phép cúi đầu chào.

“A, rất đáng yêu.” Hoa thúc khen ngợi, sau đó chớp chớp mắt nhìn Đàm Văn Sơ, dùng biểu tình nói với thiếu gia là ông biết nam sinh này là người của Đàm Văn Sơ.

Đàm Văn Sơ không phủ nhận, cười cười, dẫn Lộ Địch An vào trong, “Đến đây, tôi dẫn cậu đi xem.” Đi được vài bước, anh quay lại hỏi Lộ Địch An, “Trước khi đi đã ăn sáng chưa?”

Lộ Địch An ngượng ngùng lắc đầu cười, sáng sớm cậu liền vội vàng thay quần áo chờ anh, không thèm ăn sáng.

Hoa thúc không đợi Đàm Văn Sơ phân phó liền lập tức nói: “Tôi đi chuẩn bị.”

“Cám ơn.” Đàm Văn Sơ hỏi Lộ Địch An, “Em muốn ăn món gì?”

“Cái gì cũng được.” Lộ Địch An mỉm cười nói, ánh mắt chuyển qua nhìn Hoa thúc.

“Ok.” Hoa thúc giơ ngón tay ra hiệu, vui vẻ xuống nhà bếp.

Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Địch An đi một vòng hết ngôi nhà, Lộ Địch An đối với bãi cỏ, sân bóng, còn có hồ bơi ở sân sau tỏ ra hứng thú, “Sân nhà anh rộng quá.”

“Ân, lúc trước khi mua, dự định xây để cả nhà cùng ở, cuối cùng lại không.”

“Vì sao?”

"Cha tôi thích khí hậu ở Nam Dương, sau khi thừa kế công ty liền chuyển đến Malaysia ở, ông đặc biệt thích khí hậu nơi đó, tôi và cô ở lại đây." Đàm Văn Sơ giải thích.

"Mẹ… anh đâu?" Ngữ khí Lộ Địch An cẩn thận, hỏi.

Đàm Văn Sơ cười cười, bây giờ, anh đối với vấn đề này đã hoàn toàn nguôi ngoai, "Khi tôi mười hai tuổi, cha mẹ tôi ly hôn, tôi ở cùng cha. Sau này vẫn là cô chăm sóc tôi, nàng đối với tôi như con ruột. Cô tôi lúc này đang công tác ở Châu Âu, hiện tại chỉ mình tôi coi nhà."

Lộ Địch An gật gật đầu.

"Đến đây, tôi có mấy thứ muốn cho em xem." Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Địch An vào phòng anh, lấy ra mấy cuốn album và đĩa CD, "Để tôi tự giới thiệu với em."

Lộ Địch An mang tâm tình tò mò cùng vui sướng bắt đầu xem hình chụp của Đàm Văn Sơ, lại xem đĩa phim ghi hình anh ở bên ngoài.

"Trời ơi, anh…" Nhìn trận đấu cực kỳ nguy hiểm Đàm Văn Sơ tham gia trong TV, Lộ Địch An kinh hô.

"Rất lợi hại đi." Đàm Văn Sơ có chút đắc ý, "Tôi là người toàn năng về thể thao. Bóng đá, bóng rổ, tennis, còn có lướt ván, trượt tuyết, nhảy dù, leo núi, đua xe, toàn bộ đều ok. Khi học trung học, tôi thích nhất là thể thao, trượt ván a, chạy nhanh a, vân vân, bị thương vài lần. Sau đó gia đình phản đối dữ dội, tôi cũng không chơi nữa, bất quá bây giờ thỉnh thoảng vẫn đi leo núi, trượt tuyết, lướt sóng… vân vân."

Khi nhìn trong TV thấy một cảnh, sau khi Đàm Văn Sơ đoạt giải quán quân giải đua xe nghiệp dư, vô số cô nàng tóc vàng vây lấy anh đang ra khỏi xe đua, Lộ Địch An liếc mắt nhìn Đàm Văn Sơ, Đàm Văn Sơ cảm thấy ánh mắt như có một luồng điện, tâm tình kích động, sau đó anh liền vội vàng giải thích, "Đó chỉ là những cô nàng trong cuộc đua, thật đó. Tôi thích thể thao, cũng thích giao lưu kết bạn, tôi có rất nhiều bạn, nhưng cũng chỉ là bạn mà thôi."

Lộ Địch An cười cười, "Điều kiện của anh rất tốt, nhất định rất được người khác phái hoan nghênh."

"Thật sự chỉ là bạn bè bình thường, tôi cái gì cũng không nghĩ đến."

Đến khi xem hình xong hết, Hoa thúc dọn bữa sáng lên. Lúc này, Đàm Văn Sơ đột nhiên thốt lên một câu, "A, hẳn phải để tôi chuẩn bị mới phải." Hiện tại anh mới nghĩ đến, bữa sáng do anh chuẩn bị sẽ tốt như thế nào, chính là, lại tiếc thời gian tán gẫu cùng Lộ Địch An. Hoa thúc đứng bên cạnh nháy mắt cười, "Thiếu gia, ngày còn rất dài mà."

Ý của Hoa thúc đây là lần hẹn hò đầu tiên của hai người, sẽ còn lần thứ hai, lần thứ ba, bọn họ còn rất nhiều thời gian. Nhưng nghe một câu như vậy, trong mắt Lộ Địch An xẹt qua một tia ưu thương, cậu thùy hạ mi mắt nhằm giấu đi tâm sự.

Đàm Văn Sơ kéo Lộ Địch An ngồi xuống bên cạnh, "Hy vọng em thích, tôi rất thích bữa sáng nhẹ nhàng, bất quá tôi nhất định phải ăn no, như vậy mới có sức làm việc."

Lộ Địch An cười trộm, đem chuyện u buồn của cậu vứt ra sau đầu. Hiện tại, cứ hưởng thụ sự khoái hoạt trước mắt.

Thoang thoảng mùa bánh bao, trứng chiên, bồi căn cuốn, salad, còn có nước chanh, hai người ăn bữa cơm hơi sớm, Đàm Văn Sơ hỏi Lộ Địch An, "Muốn cùng tôi ra ngoài chơi không?"

"Anh không đi làm?"

Đàm Văn Sơ xấu hổ cười cười: "Hôm nay… xin nghỉ phép."

Hoa thúc đứng bên cạnh nhìn biểu tình Đàm Văn Sơ, lập tức ông biết được, thiếu niên chỉ mới lần đầu đến đây nhưng có thể quản lý được Đàm Văn Sơ, chỉ có người trước mặt mới có thể làm cho Đàm Văn Sơ vừa nghe lời lại vừa cười tươi như thế, vì vậy Hoa thúc hỏi: "Hai người định đến đâu ngoạn?"

Đàm Văn Sơ nhanh chóng nói: "Tôi dẫn cậu đi xem đua xe được không?"

Không chờ Lộ Địch An trả lời, Hoa thúc đã kêu lên, "Không được!"

Đàm Văn Sơ bất mãn quay sang nhìn Hoa thúc, "Hoa thúc, chú nói gì vậy?"

Hoa thúc cũng không để ý đến Đàm Văn Sơ, ngược lại quay sang nói với Lộ Địch An: "Tiểu An, tôi nói cho cậu nghe, cậu cần phải hảo hảo quản đứa nhỏ không nghe lời này, y nha, rất khó quản lý, rất thích mấy thứ nguy hiểm, khiến cho người trong nhà vì y mà hao hết tâm tư. Hiện tại y không còn là một tiểu tử, không nên chơi mấy trò như trượt ván, leo núi đám, đua xe… hảo hảo chơi golf thì thích hợp hơn."

Lộ Địch An nhướn mày, trong mắt mang theo ý cười nhìn lướt qua Đàm Văn Sơ, mặt Đàm Văn Sơ đỏ lên một trận.

Hoa thúc tiếp tục nói, "Thiếu gia khi còn nhỏ chơi mấy trò cực kỳ nguy hiểm, cũng có lúc gần như ngủ quên trên ván trượt, lúc đó y còn là thiếu niên đầy nhiệt huyết, chúng tôi quản y không tốt, thật vất vả mới nhìn thấy được y lên đến đại học, vốn tưởng y sẽ dừng lại, ai ngờ cư nhiên còn trầm trọng hơn."

Đàm Văn Sơ thấy Hoa thúc tuôn ào ào, oán giận kêu lên: "Đừng nói xấu tôi chứ."

Hoa thúc trừng mắt nhìn Đàm Văn Sơ: "Cậu cũng không nghĩ đến tâm tình của chúng ta," sau đó chuyển qua Lộ Địch An, nói như lên án, "Năm nào thiếu gia cũng như vậy, lúc đi trượt tuyết ở Thụy Sĩ thì gãy chân, đến Australia lướt sóng thì biển đột nhiên có gió lớn, y gần như bị cuốn đi mất; lúc leo núi thì lạc đường, phải huy động một đội tuần tra đi tìm y. Còn có, khi y đua xe, đến Tây Ban Nha tham gia giải đua

xe thì bị lật xe, y…"

Đàm Văn Sơ kêu lên, "Hoa thúc, chú đang nói gì vậy, những lần đó là ngoài ý muốn, tôi vốn lái rất tốt, là bị xe khác đụng phải."

Hoa thúc hừ một tiếng, "Thấy cậu nằm trong bệnh viện, cậu cũng không cảm thông cho chúng tôi lo lắng cho cậu bao nhiêu."

Đàm Văn Sơ phẫn nộ oán giận nói, "Hoa thúc, làm ơn đi, trong thể thao sẽ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn. Giống như chú vừa kể vậy, không thể đem so với tôi được." Nói xong, anh nhìn Lộ Địch An, "Những chuyện như vậy rất ít khi xảy ra, thật đó."

Thấy Đàm Văn Sơ tranh cãi với Hoa thúc tràn nhập ôn nhu, Lộ Địch An cười không ngớt.

Hoa thúc quay sang dặn dò Lộ Địch An, "Tiểu An, đừng để y đua xe, hiện tại y đã vào công ty làm việc, nếu có chuyện ngoài ý muốn, hừ, " Hoa thúc nhìn Đàm Văn Sơ, "Thỉnh nghỉ bệnh không hưởng lương nha." Nói đến đây, Hoa thúc như nhớ ra chuyện gì, còn nói thêm: "Tiểu An, nếu thiếu gia rủ cậu tham gia hoạt động gì mà 'Hành trình xuyên quốc gia', đừng đáp ứng y, còn có, nếu vào mùa đông, thiếu gia hẹn cậu đến Thụy Sĩ hoặc Canada trượt tuyết, cản lại đừng cho y đi."

Đàm Văn Sơ mang biểu tình bị đả kích, liên tục cười khổ: "Hoa thúc, chú làm việc của chú được không?"

Hoa thúc ngước mặt lên cố tình nói, "Yêu, có người ghét lão nhân tôi nói nhiều, ân, vì sao người ta trước tiên không kiểm điểm lại những hành động nguy hiểm mình thích làm? Thích mạo hiểm như vậy, cũng không biết đứa nhỏ kia giống ai?"

Đàm Văn Sơ thật vất vả mới đem Hoa thúc cầm khay thức ăn đẩy ra khỏi phòng, quay sang hỏi Lộ Địch An: "Cậu muốn đi đâu? Tôi dẫn đi. Hoặc chúng ta cùng đi nghe hòa nhạc?"

Lộ Địch An cười nói: "Dẫn tôi đi xem đua xe được không?'

"Cậu nguyện ý đi?"

Lộ Địch An gật đầu, "Ân, tôi muốn xem. Còn có, anh trước tiên đáp ứng tôi, hôm nay anh sẽ không thi đấu."

Đàm Văn Sơ gật đầu, "Hảo. Kỳ thật, cũng không phải ngày nào cũng có cuộc thi. Chúng ta đi xem luyện tập."

Thấy hai người muốn đi, vẻ mặt Hoa thúc lo lắng theo sát phía sau, Lộ Địch An nói với ông ấy, "Chúng tôi chỉ đi xem luyện tập thôi."

“Tiểu An, cậu phải quản chặt y nha, không nên để cho y leo lên xe. Ai, tôi cũng không hiểu nổi, tốc độ cao nguy hiểm như vậy cũng có người thích. Tiểu An, cậu nhìn xe thể thao trong garage của y đi, đều có y phục tương ứng, sách.” Hoa thúc lắc lắc đầu, tiễn hai người ra ngoài.

“Anh có rất nhiều xe thể thao sao?” Lộ Địch An cười hỏi.

Đàm Văn Sơ ngượng ngùng cười cười, nâng tay rờ rờ mũi, “Không nhiều lắm, chỉ có chín chiếc mà thôi.”

“Vậy mà còn không nhiều.”

Đàm Văn Sơ chỉ cười, “Người nhà đối với tôi có chút rộng rãi.”

Khi bước vào trong trường đua, đã có vài chiếc xe mới đã chạy trên đường băng, Đàm Văn Sơ kéo Lộ Địch An đến ngồi vào chỗ trống trên khán đài, cùng nhau xem những người khác luyện xe. Tiếng gầm rú của động cơ, tung bụi lên mịt mù, có có mấy nàng đua xe mặc vày ngắn, tạo nên phong cảnh độc đáo ở đây.

“Quá nhanh.” Lộ Địch An cảm thán.

“Cảm giác tốc độ như thế thực hấp dẫn người khác.”

“Anh có từng nghĩ đến chuyện sẽ trở thành tay đua xe?” Lộ Địch An hỏi.

Đàm Văn Sơ trả lời rất thành thật, “Cha tôi không cho.”

Sau khi xem luyện tập một lúc, Đàm Văn Sơ đề nghị, “Cậu có muốn ngồi lên chiếc xe đua một chút không?”

“Có thể không?”

“Không thành vấn đề, tôi là hội viên ở đây, để tôi nói.”

Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Địch An đến bãi đậu xe của hội sở, giới thiệu cậu những tính năng của xe đua, lại để cậu ngồi vào trong chiếc xe đua thể nghiệm một chút, vuốt dọc theo tay lái, Lộ Địch An lộ ra biểu tình ngạc nhiên.

“Thật tiếc không được phép dẫn cậu đi thi đấu.” Đàm Văn Sơ nói.

Sau khi ngoạn xe đua, Đàm Văn Sơ phát hiện cư nhiên đã gần đến giữa trưa, anh không khỏi thầm cảm thán trong lòng thời gian trôi qua quá nhanh. Quả nhiên, cùng người mình thích một chỗ, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh.

Khi chọn địa điểm ăn trưa, Đàm Văn Sơ hỏi: "Cậu thích ngồi ăn – dưới biển, hay là trên núi?"

Lộ Địch An cười, "Trên núi."

"Không thành vấn đề."

10. Quyển 2 - Chương 4

Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Địch An đến một nhà hàng nằm lưng chừng núi có quang cảnh thanh nhã, ngồi trong phòng, một bên thưởng thức cảnh sắc một bên ăn cơm, tâm tình hai người đều đặc biệt hảo.

Khi uống trà, Đàm Văn Sơ hỏi dò: "Tôi có thể hỏi cậu mấy câu được không?"

Lộ Địch An gật gật đầu, "Anh nói đi."

"Cậu… ở trong bệnh viện thú y kia sao?"

Lộ Địch An biết, Đàm Văn Sơ muốn biết về cậu nhiều hơn một chút, cậu cũng không ngại nói với anh, "Không phải, chỉ ở tạm nơi đó không. Tôi và Lộ Vi vốn ở vùng phụ cận hải vực Australia, chúng tôi bị phát hiện, chúng tôi không muốn bị bán để thành sủng vật, lại càng không muốn vào phòng thí nghiệm, vì thế chúng tôi chạy trốn đến đây. Bác sỹ Lãnh thực tế là Âm Dương sư, là người liên lạc qua lại giữa hai giới yêu thú và con người, chúng tôi tin tưởng anh ta, anh ta sẽ bảo hộ chúng tôi."

Khi nghe thấy hai từ 'sủng vật' và 'phòng thí nghiệm', chân mày Đàm Văn Sơ nhíu lại, anh nói: "Lộ Vi là chị của cậu đi, vậy bây giờ những người trong nhà khác thì sao?"

"Tôi xem nàng giống như tỷ tỷ, nàng vẫn luôn chăm sóc tôi, hai người chúng tôi sống dựa vào nhau, hiện tại những người trong tộc chúng tôi cũng không còn đến quá một trăm người." Lộ Địch An cười cười thâm trầm, biểu tình không giống như một người ít tuổi, thực sự giống như một lão nhân đã trải qua những đau thương, vẻ mặt của cậu khiến trong lòng Đàm Văn Sơ đau xót. Là nhân ngư nên bị truy bắt, Đàm Văn Sơ thật sự muốn ngay lập tức vươn tay ra ôm cậu vào lòng, hảo hảo bảo hộ cậu, không để cho cậu mang cảm giác u buồn và thâm trầm này nữa.

"Ở lại nơi đây có lâu không?" Đây là câu hỏi Đàm Văn Sơ muốn hỏi nhất.

Mà đối với ánh mắt tha thiết của Đàm Văn Sơ, Lộ Địch An không trả lời.

Trong lòng Đàm Văn Sơ đương nhiên hy vọng Lộ Địch An có thể ở lại, anh sẽ thường xuyên hẹn cậu, theo đuổi cậu, Đàm Văn Sơ cũng đã nghĩ luôn đến chuyện kết hôn. Hiện tại, đã ban hành luật chính thức, bọn

họ có thể ra đăng ký, anh có thể đường đường chính chính cùng Lộ Địch An bên nhau. Biết chuyện này còn lâu mới đến, Đàm Văn Sơ không nói gì thêm nữa.

Tuy biết rõ Lộ Địch An đã trưởng thành, không còn là tiểu hài tử, nhưng ngoại hình như thiếu niên luôn làm cho Đàm Văn Sơ cảm thấy cậu vẫn còn rất nhỏ, cần hảo hảo bảo hộ, thậm chí là yêu thương. Đàm Văn Sơ đã từng nghe bằng hữu nói qua, 'Tiểu hài tử cũng giống như loài vật, anh yêu thương nó bao nhiêu, nó sẽ yêu lại anh bấy nhiêu'. Đàm Văn Sơ thường nghĩ, nếu anh yêu Lộ Địch An thật sự thật sự sâu sắc, có phải hay không… Lộ Địch An cũng sẽ yêu lại anh sâu sắc như thế? Lộ Địch An có phải hay không sẽ yêu anh? Nếu cậu không… Đàm Văn Sơ không dàm nghĩ tiếp nữa, nếu đáp án chính là không, khi biết được đáp án đó khẳng định còn khổ sở hơn so với dự cảm.

Ăn xong bữa trưa, Lộ Địch An yêu cầu trở về, hai người lại quay về Đàm gia. Cả một buổi chiều Đàm Văn Sơ đều chỉ cho Lộ Địch An chơi bóng, trước tiên là bóng rổ, sau đó là tennis. Đàm Văn Sơ là cao thủ, anh đem những động tác cơ bản cùng sự thành thạo chỉ lại cho Lộ Địch An, hai người một bên học một bên ngoạn, thập phần vui vẻ.

Khi hướng dẫn những động tác chụp và tung bóng, Đàm Văn Sơ nắm chặt tay Lộ Địch An, cũng ôm cậu vào lòng, trong khoảnh khắc, Đàm Văn Sơ cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, anh gần như muốn nói 'thỉnh vĩnh viễn ở lại bên anh', lại sợ sẽ quá đường đột, thật vất vả mới nhịn xuống được.

Khi Lộ Địch An ngoạn cùng Đàm Văn Sơ, cậu phát hiện Đàm Văn Sơ rất thích nói với cậu những câu như 'Không sao', 'Đừng sợ', 'Thêm một lần nữa nào'. Trên người Đàm Văn Sơ đều toát ra thái độ lạc quan hướng ngoại, thoải mái không thể nói hết được, có lẽ tính cách đó và những gì đã trải khi lớn lên có liên quan đến nhau, anh là kiểu người khi trời sập xuống sẽ lấy mền ra che chắn, Lộ Địch An nghĩ, nếu cùng Đàm Văn Sơ đi du lịch, bị lạc đường, Đàm Văn Sơ khẳng định sẽ không sợ hãi, anh sẽ chỉ cười ha ha, cho đó là thêm một lần mạo hiểm nữa.

Đàm Văn Sơ luôn tràn ngập dương quang, thu hút thiếu niên nhân ngư đã sống nhiều năm dưới đáy biển sâu tăm tối, Lộ Địch An cảm thấy nụ cười của Đàm Văn Sơ có thể chiếu sáng tất cả mọi vật.

Ngoạn mệt rồi, hai người ngồi xuống nghỉ, nhìn sân sau có rất nhiều chậu hoa to nhỏ khác nhau, Lộ Địch An ngạc nhiên, "Tôi có cảm giác những chậu hoa ở đây không giống với hoa ở sân trước."

Đàm Văn Sơ gật đầu, "Sân trước là để người khác ngắm, không tận tâm chọn lọc vun xén, có người làm vườn chăm sóc, có điều chủng loại nổi tiếng hơn một chút."

"Vậy còn sân sau này?"

Đàm Văn Sơ ghé sát vào Lộ Địch An, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, hạ giọng nói: "Là tôi trộm được."

"A!"

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ cười ha ha, "Không phải đâu, gạt cậu thôi, là

tôi xin người ta. Tôi thích hoa, cũng không phải những loại quý hiếm, chỉ cần đúng ý thích của tôi, tôi sẽ đến xin chủ nhân chiết cho tôi một nhánh. Sân sau này là do nhiều năm thu thập của tôi mới được, khi tôi ở Hương Đảo sẽ chăm sóc chúng.

"Thật không?" Lộ Địch An có chút không tin.

Đàm Văn Sơ cười nói, "Không tin? Nói cho cậu biết, trong cốp xe của tôi vẫn luôn chứa xẻng du lịch và túi chuyên dụng, chiến lợi phẩm rải rác toàn bộ thành phố Hương Đảo."

Lộ Địch An không khỏi cười lớn, "Đến đâu cũng xin được sao."

"Đến đây, tôi dẫn cậu đi xem." Đàm Văn Sơ kéo Lộ Địch An, dắt cậu đến trước mấy chậu hoa, từng chậu từng chậu mà giới thiệu. Qua sự giới thiệu của Đàm Văn Sơ, Lộ Địch An biết được hoa diên vĩ, tú cầu, hoa hồng, còn có rất nhiều loại hoa khác mà cậu chưa từng nghe qua.

"Thật đẹp." Lộ Địch An ngắm những bông diên vĩ.

"Ân, tôi còn biết khi nó nở sẽ thật sự xinh đẹp, tôi rất thích diên vĩ, lần đó mỗi ngày đi ngang đều nhìn ngắm, sau đó tôi tìm đến chủ nhân vườn hoa kia, quấn lấy y, xin y chiết cho tôi, cuối cùng y chịu không nổi sự phiền phức của tôi, liền đào lấy hai chậu nhượng cho tôi, sau đó lại tìm mua thêm, hiện tại đã có hơn năm mươi chậu."

Lộ Địch An vươn tay chạm nhẹ vào cánh hoa, hoa diên vĩ màu trắng, đầu hoặc rìa cánh hoa mang màu tím nhạt, chuyển màu phi thường tuyệt vời tự nhiên, Lộ Địch An kìm không được tán thưởng, "Thật đẹp, thiên nhiên thật sự điêu luyện."

"Đúng vậy."

Nhìn sân sau bao phủ bởi những chậu hoa lớn nhỏ, Lộ Địch An nhìn Đàm Văn Sơ cười không ngừng, "Chiến lợi phẩm của anh thực sự là nhiều."

"Bắt đầu từ tiểu học tôi đã đến New York học, ngày nghỉ hằng năm sẽ trở về, khi ra ngoài ngoạn, chỉ cần nhìn thấy hoa lại muốn mang một ít về nhà, trong nhiều năm mới có được như vậy."

"Anh du học ở New York?" Lộ Địch An kinh ngạc hỏi.

"A, cũng… có thể nói như vậy?"

"Vậy, khi anh xuống phố, có phải hay không mặc quần jean vừa dài vừa rộng, cột chiếc khăn ngang đầu, chân luôn nhịp nhịp, thấy người khác liền đấm nhẹ một cái lên ngực, chào một tiếng 'Hey, man'." (Bé An lậm phim cao bồi quá rồi…)

"A ha ha ha… cậu thật đáng yêu." Nhìn Lộ Địch An bắt chước sinh động y như thật, Đàm Văn Sơ nhịn không cười lớn, "Không, tôi không có, tôi chỉ đến công việc trượt ván với người ta thôi."

Trò chuyện cả ngày, Hoa thúc đứng cách đó không xa gọi hai người: "Thiếu gia, Tiểu An, các ngươi trở về nghỉ ngơi chút đi."

Một lần nữa Đàm Văn Sơ kinh ngạc thời gian trôi qua quá nhanh, anh nhìn nhìn đồng hồ, liền dẫn Lộ Địch An quay về. Chơi cả ngày, Đàm Văn Sơ lấy quần áo của anh đưa cho Lộ Địch An. Khi nhìn thấy Lộ Địch An quần áo thể thao, chiếc áo hơi dài, ống quần phải xắn lên, Đàm Văn Sơ cảm thấy cậu cực kỳ đáng yêu.

"Bữa tối muốn ăn món gì?" Ngữ khí nói chuyện của Hoa thúc với Lộ Địch An thập phần thân thiết, bộ dáng quen thân không câu nệ lễ tiết.

"Cái gì cũng được."

"Như vậy tôi sẽ tự chủ." Hoa thúc nói xong quay đi, lại bị Đàm Văn Sơ gọi lại, "Chú còn chưa hỏi tôi."

"Chẳng phải cậu thì cái gì cũng tốt sao?" Hoa thúc nghiêng đầu hỏi.

Đàm Văn Sơ chỉ cười cười, kéo Lộ Địch An cùng xem TV.

Khi Đàm Văn Sơ bày ly ra bàn, Hoa thúc hỏi Lộ Địch An, "Tiểu An… trưởng thành chưa?"

Lộ Địch An suy nghĩ một chút, "Nếu tính theo thời gian của con người, đã hai mươi tuổi rồi."

Hoa thúc dường như thập phần vui vẻ, "Như vậy uống rượu sẽ không sao."

Bữa tối phong phú và khéo léo, Lộ Địch An lần nữa chứng tỏ món ăn nào cậu cũng thích. Rượu nho được ủ từ trang viên bằng hữu của Đàm gia mang đến, có mùi thơm của hoa anh đào, vị tươi mát lại không mất vị nồng đậm, làm cho Lộ Địch An chưa từng uống rượu nho lại phi thường thích.

"Còn một chai, cậu mang về uống đi," Đàm Văn Sơ thấy Lộ Địch An thích, vô cùng cao hứng, "Chỉ tiếc là sản phẩm riêng của trang viên, số lượng hàng năm chỉ có hạn, hiện tại tôi cũng không có. Sang năm sẽ đòi chú ấy thêm một chút."

"Không cần, cám ơn anh."

"Đừng khách sáo, thích thì cứ lấy đi."

Lộ Địch An gật đầu nói: "Vậy thì tôi nhận thôi."

Ăn xong bữa tối, Đàm Văn Sơ đề nghị Lộ Địch An cùng đi tản bộ, hai người dắt theo Thu Thu, đi theo con đường riêng dẫn ra biển, đi ra bãi cát.

Đi dọc theo bãi cát một lúc, Lộ Địch An phát hiện nơi này phi thường yên tĩnh, cậu nhìn xung quanh, "Như thế nào lại không có người nào khác.?"

"Như vậy không tốt sao? Tôi nghĩ có lẽ các cậu cũng không thích đông người." Đàm Văn Sơ nhớ đến ánh mắt Lộ Vi nhìn anh, trực giác của anh cho biết Lộ Vi muốn như vậy.

"Tôi cảm thấy không sao, tôi cũng không sợ đông người, lại nói, những người bình thường cũng không biết chúng tôi là nhân ngư. Lộ Vi khá căng thẳng, nàng sợ tôi bị tổn thương. Những năm gần đây Lộ Vi vẫn bảo hộ tôi, chiếu cố tôi, nàng chịu áp lực rất lớn, tôi thực phải cảm ơn nàng." Lộ Địch An nói xong, lại nhìn nhìn xung quanh, sau đó nhìn lại Đàm Văn Sơ, hỏi: "Nơi này chắc không có người lạ xuất hiện đi."

Đàm Văn Sơ cười cười, "Phía sau núi là lục địa, còn bãi cát này, đích thực là của cá nhân, không có người ngoài bước vào."

"Vậy còn biển?" Lộ Địch An nâng tay chỉ ra biển trước mặt.

Đàm Văn Sơ ngượng ngùng cười, "Bờ biển này cũng của cá nhân." Rồi anh vội vàng bổ sung, "Tuy rằng có đánh dấu hải phận, nhưng nếu người bơi lội hay lướt ván vì hăng say mà lấn sang, chúng tôi cũng không để tâm."

"Đều thuộc gia đình anh?" Lộ Địch An truy hỏi.

Đàm Văn Sơ gật gật đầu.

Lộ Địch An ngồi lên ghềnh đá trên bãi cát, tỏ ý bảo Đàm Văn Sơ ngồi xuống cạnh bên cậu. Trời lúc này đã chạng vạng, nơi chân trời là một mạt hồng sắc mỹ lệ, mặt biển từ bích lam sắc chuyển sang thâm lâm, bán nguyệt đã dần xuất hiện, xung quanh còn có những vì sao nhỏ nhấp nháy sáng.

"Chúng ta ngồi nói chuyện chút đi." Lộ Địch An cười nói.

Đàm Văn Sơ liếc nhìn Thu Thu đang tự chơi đến vô cùng hăng say trên bờ cát, sau đó ngồi xuống cạnh Lộ Địch An.

"Gia đình anh làm gì?" Tuy rằng hoàng tử nhân ngư không thường lên lục địa, những cậu cũng không phải hoàn toàn không biết về xã hội con người, Đàm gia có thể mua được cả một mảnh đất lớn như vậy, nhà giàu bình thường khẳng định cũng không đủ để hình dung.

Đàm Văn Sơ vẫn nghiêm túc nói về gia đình anh, "Nhiều thế hệ của Đàm gia lái thuyền, cáp, hiện tại đã không còn. Tổ tiên nhà chúng tôi là thủy thủ, trước đây rất lâu theo các đội tàu thuyền đi qua những đại lục khác. Sau đó mua thuyền cho mình mà bắt đầu kinh doanh, vận chuyển. Kinh doanh càng ngày càng lớn. Sau khi tổ phục qua đời, gia sản chia làm ba phần, cho cha tôi, chú và cô. Hiện tại dưới tên công ty Đàm thị tại thành phố Hương Đảo không ít tàu thủy vạn tấn làm vận chuyển, bên cạnh đó còn kinh doanh xuất khẩu và bất động sản. Đương nhiên, Đàm gia và Onassis của Hy Lạp so sánh vẫn còn kém một bậc, nhưng ở trong nước, chúng tôi có thể xưng là vua về thuyền biển."

Nhìn mặt biển nhấp nhô những gợn sóng, Đàm Văn Sơ cảm thán, "Tôi từ nhỏ đã thích biển, ba tuổi bắt đầu theo người nhà xuống biển bơi, tôi đối với biển có hảo cảm và kính sợ một cách không giải thích được. Tôi thích những môn thể thao mạo hiểm, thích mạo hiểm, thích du lịch khắp nơi, cô nói đây nhất định là di truyền từ trưởng bối ngày trước. Trong những năm khoa học kỹ thuật còn chưa phát triển, tôi đã thay mặt những người trong gia đình đối với biển vẫn còn tràn đầy sự tò mò, vượt trùng dương xa xôi đi du lịch các nước..

Lộ Địch An nghe được, hâm mộ trong lòng, "Anh nhất định đã đi rất nhiều nơi."

"Có thể nói đã đi toàn bộ các đại lục, chỉ còn hai cực nam bắc vẫn chưa."

"Biển thì sao?"

Đàm Văn Sơ cười nhìn Lộ Địch An, "Tôi tin rằng những vùng biển tôi đi qua khẳng định không nhiều bằng cậu."

Lộ Địch An nghe xong, đầu tiên là cười gật đầu, sau đó biểu tình từ từ trở nên bất đắc dĩ, ngón tay vô tình vẻ trên cát, "Ai muốn bơi bơi khắp nơi đâu."

Đàm Văn Sơ nhìn Lộ Địch An lại chuyển biểu tình u buồn, tim như bị ai đó bóp chặt lấy, anh vội hỏi, "Vì sao?"

"Tôi ghét biển, không một chút ánh sáng, cái gì cũng nhìn không thấy. Tôi thường nghĩ: sẽ bao lâu nữa mắt mình sẽ bắt đầu thoái hóa? Tôi cảm thấy có nó hay không cũng không khác gì nhau."

Nghe thấy oán ý trong thanh âm của Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ không biết phải trấn an cậu như thế nào mới tốt. Anh hoàn toàn hiểu được những suy nghĩ này của tiểu nhân ngư, cậu không chịu nổi biển sâu và cô đơn, càng không chịu nổi sự thống khổ phải lãng phí sinh mệnh này.

"Tôi tưởng tượng đến rất nhiều đến những yêu thú bình thường, tầm thường một chút, không cần phải trốn đông trốn tây, không cần nhìn trước ngó sau. Tôi muốn đọc sách, học tập kiến thức, hoàn hảo được leo núi vài lần, bằng không tôi cái gì cũng không biết, giống như ngốc tử. Tôi hy vọng, có thể vào đại học, sau đó làm những chuyện tôi cảm thấy có ý nghĩa, công tác, phục vụ xã hội. Tôi không muốn lãng phí cuộc sống này, đợi trong lòng biển nhìn không thấy bàn tay, cứ bơi a, bơi a… Không biết sẽ dừng lại ở đâu, không biết ngày mai sẽ ra sao…"

Lộ Địch An nhìn biển, nói ra tâm nguyện trong lòng cậu, "Tôi có rất nhiều ước mơ, đọc sách, đi máy bay, trồng hoa, nhưỡng rượu, còn có ngoạn người tuyết..., nhận thức người trong mộng của tôi, cùng anh ta một chỗ, cho dù chỉ trải qua cuộc sống bình thường thậm chí là vô vị. Mỗi ngày chúng tôi sẽ cùng nhau tan tầm, bận rộn, cùng nhau nấu cơm, làm việc nhà. Bây giờ tôi cái gì cũng không làm được, không có việc làm, cuộc sống phí hoài, tôi hận tôi như vậy."

Những lời này Lộ Địch An ít khi thổ lộ, cậu ít khi oán giận trước mặt Lộ Vi, Lộ Vi vì bảo hộ cho cậu đã chịu rất nhiều áp lực, khi Lộ Vi biết được những điều này khẳng định sẽ rất thương tâm. Hiện tại Lộ Địch An có cơ hội được nói ra, cậu tin Đàm Văn Sơ có thể hiểu được cậu.

"Kỳ thật cậu rất thích đất liền, đúng không?" Đàm Văn Sơ hỏi, anh đã biết đáp án trong lòng, tuy rằng thời gian quen biết nhau rất ngắn, nhưng những tâm tư của người trước mặt này anh đều thấu hiểu.

"Đúng vậy."

"Lưu lại đây, được không?" Đàm Văn Sơ mang theo sự mong đợi, hỏi.

Lộ Địch An quay sang, cố tình cười nhẹ nhìn Đàm Văn Sơ, mơ hồ như muốn hỏi anh – "Anh dựa vào cái gì muốn tôi lưu lại đây?"

Đàm Văn Sơ cúi đầu không dám nhìn Lộ Địch An, cười ngượng ngùng giống như đứa nhỏ, anh thấp giọng nói: "Ở lại đi, Hương Đảo là một thành phố ven biển rất đẹp, phồn hoa, náo nhiệt, tràn trề sức sống, tràn đầy hấp dẫn, ở lại đây cậu nhất định sẽ vui vẻ. Còn có, nếu cậu nguyện ý, tôi muốn nói, tôi đương nhiên nguyện ý, cậu... không bằng chuyển đến nhà tôi, cậu có thể làm những chuyện cậu muốn, tôi sẽ giúp cậu. Tôi sẽ chiếu cố cậu, bảo hộ cậu, cùng tôi một chỗ cậu không phải sợ hãi, tôi có đủ năng lực."

Lộ Địch An nghe, cười, cậu biết Đàm Văn Sơ sớm muộn gì cũng sẽ nói những điều này, khi nghe được anh nói nguyện ý 'bảo hộ' cậu, Lộ Địch An cảm động, cậu cố tình không trả lời, ngược lại nói: "Nhưng anh bây giờ còn chưa đủ chín chắn, làm sao bảo hộ tôi?"

"Tôi sẽ học," Đàm Văn Sơ vội vàng nói, chạm phải ánh mắt Lộ Địch An đang nhìn anh lại bối rối cúi đầu, trong lòng thật sự sợ bị cự tuyệt, "Có lẽ bây giờ tôi vẫn chưa đủ chín chắn, nhưng cũng không sao, chúng ta có thể cùng nhau trưởng thành, nắm tay nhau cùng trưởng thành."

"Anh vẫn chưa biết gì về tôi."

Đàm Văn Sơ hắc hắc cười, "Cậu không phải cũng chưa biết về tôi sao."

Lộ Địch An nhớ đến lần hai người quen nhau, lòng cậu thoáng chốc trở nên dịu dàng, "Nói đến, chính tôi cũng cảm thấy kỳ quái, vừa nhìn thấy anh liền cảm thấy vô cùng thân thiết, tôi tuyệt không sợ anh, tôi biết anh cũng không sợ tôi."

Đàm Văn Sơ cười, nâng tay nhu mái tóc đen của Lộ Địch An, "Cậu có gì đáng sợ chứ."

"Tôi là ngư a, tôi không phải người, anh không sợ sao?"

"Đương nhiên không."

"Có những người a, miệng nói đừng sợ đừng sợ, đến khi nhìn đến bản thể chúng tôi lại sợ, còn có những người lúc đó không có cảm giác gì, chuyện qua rồi thì lại nói linh tinh như trong lòng cảm thấy không thoải mái, khẩu thị tâm phi."

Đàm Văn Sơ lắc đầu, "Tôi thật không sợ. Tôi hoàn toàn không nghĩ đến những chuyện đó, cậu chính là cậu, bộ dáng của cậu ra sao đi nữa tôi cũng không để ý, ngư cũng được, miêu cũng tốt, cho dù là bạch tuộc hay cá mập, thì cậu cũng là cậu."

Lộ Địch An nở nụ cười, "Bạch tuộc có rất nhiều tua, anh không ngại sao."

Đàm Văn Sơ cũng cười, "Hảo a, khi ôm cậu cảm giác sẽ thân mật hơn."

Biết người này tin mình cũng giống như mình tin anh ta, Lộ Địch An chỉ cảm thấy may mắn, không nghĩ tới vừa lên đất liền cư nhiên lại gặp được anh, đây không phải là sự thần kỳ của số mệnh đã chiếu cố cậu, từ nay về sau cậu sẽ không còn phải lang thang phiêu bạt, có thể ở lại bên cạnh người này.

"Ai, khúc ca kia, hát lần nữa nghe một chút đi." Nhìn trăng đang dần lên, Đàm Văn Sơ nhớ đến lúc trước, anh lấy vai đẩy đẩy vai Lộ Địch An, nói.

"Khúc ca nào chứ?"

"Còn khúc nào nữa?" Cấp Lộ Địch An một ánh mắt 'Cậu đừng giả bộ', Đàm Văn Sơ cười nói.

Lộ Địch An ôm đầu gối nhìn biển, chậm rãi hát khúc ca kia, giọng hát động lòng người, tiếng hát tuyệt vời, ca khúc trong truyền thuyết nhân ngư, mang theo nhớ nhung, chờ đợi, khát vọng, đây là khúc ca theo đuổi ái nhân từ xa xưa của tộc nhân ngư, thể hiện nội tâm hướng tới tình yêu hạnh phúc, nhất định chỉ có người kia mới có thể nghe được.

Hát hát, Lộ Địch An khẽ dựa lên vai Đàm Văn Sơ, cảm giác vừa lãng mạn lại vừa cảm thấy xót xa khiến Lộ Địch An khó chịu, cậu quay đi, không để Đàm Văn Sơ nhìn thấy mặt cậu. Đàm Văn Sơ chìm đắm trong tiếng hát, không chú ý thấy đau buồn trong mắt Lộ Địch An.

Hát xong, Lộ Địch An đứng lên, cũng kéo Đàm Văn Sơ đứng lên theo, "Đi, chúng ta bơi đi."

“Ngay bây giờ?”

“Như thế nào, anh không dám sao?”

Đàm Văn Sơ cười cười, nếu Lộ Địch An đã mời, anh đương nhiên phụng bồi, anh cởi chiếc áo sơ mi ngắn tay, quần jean và giày thể thao ra, bước xuống biển, nhìn thanh ảnh Đàm Văn Sơ dưới ánh trăng, qua nhiều năm rèn luyện thể thao làm anh có dáng người vô cùng đẹp, vai rộng eo thon, lưng mang hình chữ V tuyệt vời, đôi chân thon dài, nhìn bộ dáng anh đứng im cạnh bờ biển, Lộ Địch An thấp giọng nói: “Hải thần…” (theo tiếng Anh là Poseidon).

Đúng, Đàm Văn Sơ giống như Hải thần trong truyền thuyết, cao lớn, anh tuấn, nụ cười tỏa nắng, sức sống tràn đầy, còn có, anh kiên nghị như vậy, rất đáng tin cậy.

Bước xuống nước, Đàm Văn Sơ hơi hơi vươn người lên, nhẹ nhẹ bơi, anh quay đầu lại, lúc này Lộ Địch An đang đứng cách anh không xa lắm.

“Đến đấu một chút.” Lộ Địch An nói lớn, dẫn đầu bơi ra xa, Đàm Văn Sơ theo sát phía sau cậu. Rất nhanh Lộ Địch An liền phát hiện, Đàm Văn Sơ thật sự bơi rất giỏi, hoàn toàn không thua kém nhân ngư cậu, mặc dù Lộ Địch An tăng tốc như thế nào, Đàm Văn Sơ cuối cùng vẫn cách sau cậu một chút, thỉnh thoảnh anh vươn tay chạm nhẹ vào chân Lộ Địch An, giống như muốn nói ‘Tôi ở ngay bên cạnh cậu’.

Vươn người lên khỏi mặt biển, Lộ Địch An hóa thành hình dáng nhân ngư, ngư vĩ ngân bạch sắc dưới ánh trăng đặc biệt mỹ lệ, Đàm Văn Sơ kinh diễm.

Lộ Địch An dừng lại xoay người, trồi lên bên cạnh Đàm Văn Sơ, “Anh không thấy tôi đáng sợ sao?”

“Cái gì?”

Bày ra ngư vĩ, Lộ Địch An hỏi: “Nhìn thấy cái này, không thấy kỳ quái, đáng sợ sao?”

Đàm Văn Sơ cười, lắc đầu, “Tuyệt không có.” (Anh yêu em nó muốn chết, còn thấy cái gì kỳ quái nữa đâu)

“Như vậy, nói một chút cảm nghĩ đi.” Lộ Địch An truy vấn.

Đàm Văn Sơ nghĩ nghĩ, “Nếu nói thẳng, tôi đang nghĩ giày của cậu đâu mất rồi.”

Nhìn biểu tình vui đùa nhưng lại ra vẻ nghiêm túc của Đàm Văn Sơ, Lộ Địch An phải bật cười, “Biến thành ngư sẽ không còn, khi hóa lại thành người sẽ tự động lộ ra.”

“Sách, nói vậy, luôn có nhiều quần áo hơn chúng tôi a.” Đàm Văn Sơ cười nói.

Lộ Địch An nhịn không được vốc một ít nước biển hắt qua, "Anh nghĩ cái gì vậy a."

Đàm Văn Sơ lấy tay che, hai người lặn xuống dưới, bọn họ giống như đôi ngư nhi, thỏa thích bơi trong biển, đuổi bắt, đùa giỡn. Bơi cùng Đàm Văn Sơ, Lộ Địch An cảm thấy tuy rằng đang ở trong biển, nhưng có cảm giác như đang bay lên trời, tự do tự tại, tùy ý bay lượn.

Bơi mệt, hai người quay lại bờ, nhìn chiếc áo sơ mi trắng trên người Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ nói: "Cậu vẫn là mặc của tôi đi, sẽ bị cảm mất."

Lộ Địch An phục hồi nhân dạng, cậu nhìn nhìn áo sơ mi trắng ướt đẫm trên người, lớp vải ướt nước, có chút trong suốt, dính sát vào thân người, cậu ngước mắt nhìn Đàm Văn Sơ một chút, người phía sau quay mặt nhìn sang nơi khác, lông mi thùy hạ biểu hiện anh đang ngượng ngùng. Lộ Địch An cười, cởi chiếc áo trên người ra, Đàm Văn Sơ xoay người ra sau, Lộ Địch An nhìn thấy, thầm bật cười.

Người này, tuy rằng là thiếu gia nhà giàu, thật ra lại không tệ, thực tinh thuần.

Khi mặc áo sơ mi của Đàm Văn Sơ vào rồi, Lộ Địch An mới hỏi: "Vậy còn anh thì sao bây giờ?"

Đàm Văn Sơ xoay người lại, "Tôi, tôi không sao, tôi không sợ lạnh." Mới nói xong, anh liền 'cáp thu' một tiếng, Lộ Địch An bật cười lớn, "Chúng ta mau trở về thôi."

Hoa thúc thấy hai người trở về, đầu tiên là nói 'Chơi ngoài biển trễ như vậy, Thu Thu còn trở về sớm hơn các cậu', sau đó oán giận Đàm Văn Sơ 'Khẳng định là thiếu gia lôi kéo Tiểu An xuống biển, cũng không nhìn hiện tại đã là tháng mười một rồi', nghe thấy Đàm Văn Sơ nói 'Khí hậu thành phố Hương đảo là nhiệt đới', Hoa thúc liền phản đối 'Chỉ trên chí tuyến Bắc thôi, cậu nghĩ cậu và tôi đang ở trên đường xích đạo sao', thấy Hoa thúc và Đàm Văn Sơ, chú một lời, tôi một câu, Lộ Địch An cảm thấy giữa bọn họ thân tình nồng đậm, ấm áp cảm động.

Uống một chút sữa nóng, Lộ Địch An không cảm thấy lạnh chút nào, cậu quấn khăn lui vào trên sofa. Hoa thúc dọn bữa khuya cao lương trái cây, Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An mỗi người ăn một chén.

Hoa thúc lặng lẽ nhìn đồng hồ, phát hiện đã gần hai giờ sáng, ông không khỏi thầm nén giận Đàm Văn Sơ, "Ngoạn đến nỗi không thèm nhìn đồng hồ, cũng không nhớ Tiểu An cần nghỉ ngơi." Đàm Văn Sơ nhớ ra, lúc này Hoa thúc đến bên cạnh nói nhỏ, "Tiểu An có ở lại không? Tôi đã dọn dẹp lại khách phòng."

Đàm Văn Sơ nhìn qua Lộ Địch An, anh hy vọng có thể nghe được cậu nói sẽ ở lại qua đêm, kết quả Lộ Địch An nói: "Trễ rồi, tôi hẳn phải nên về."

Rất muốn nói ở lại, lại cảm thấy hai người chỉ mới gặp mặt lần đầu, giữ cậu lại như vậy hình như không ổn, Đàm Văn Sơ đứng lên, "Tôi tiễn cậu."

Lộ Địch An không cự tuyệt, ngồi lên xe Đàm Văn Sơ.

Xe chạy đến bệnh viện thú y Sao sáng, ngay đầu con hẻm nhỏ, Lộ Địch An có ý bảo Đàm Văn Sơ dừng xe, cậu đề nghị, "Chúng ta đi bộ vào."

Hai người kề vai nhau, giống như tản bộ, chậm rãi bước vào trong hẻm nhỏ. Biết sắp tới sẽ chia tay, Đàm Văn Sơ chỉ hy vọng có thể bước chậm lại một chút, con đường dưới chân dài thêm một chút.

Cuối cùng vẫn đến bệnh viện, Lộ Địch An ngước đầu, nhìn khuôn mặt Đàm Văn Sơ chăm chú vạn phần lưu luyến, cậu đột nhiên cảm thấy quá khó khăn, giống y như cô gái cùng nam nhân trong manga, rõ ràng là người cậu thích, thế nhưng cậu không thể không ly khai anh. Trong tương lai, anh có thể hay không sẽ còn nhớ đến cậu? Nhớ rõ đã từng gặp qua nhân ngư trên bờ biển, nhớ đã từng cùng nhân ngư bơi lội. Anh sẽ đem sự gặp gỡ bất ngờ của hai người chôn chặt dưới đáy lòng, hay là sau khi gặp được tình yêu mới liền quên đi?

Lúc đầu khi được Lộ Địch An ngắm nhìn, trong lòng Đàm Văn Sơ cảm thấy rất ngọt ngào, sau đó, bị Lộ Địch An nhìn quá lâu, Đàm Văn Sơ đột nhiên cảm thấy bất an, anh cảm nhận được Lộ Địch An có tâm sự, không khỏi hỏi: "Tiểu An, sao vậy?"

Lộ Địch An cười cười, trong nụ cười mang cảm giác vô lực ẩn hiện, "Ngày mai, nga, không, là hôm nay, tôi sẽ đi."

"Đi?" Đàm Văn Sơ kinh hãi, không khỏi nắm lấy vai Lộ Địch An, "Cậu nói cái gì?"

Lộ Địch An nhẹ thở dài một tiếng, "Tôi sẽ trở về biển."

Nụ cười trên mặt Đàm Văn Sơ thoáng chốc biến mất, anh ngơ ngác nhìn Lộ Địch An, mới vừa rồi còn hẹn hò cùng anh, tìm hiểu lẫn nhau, bắt đầu phát hiện đối phương rất tốt, hiện tại, cậu nói phải đi. "Vì sao? Cậu lại không thích? Vì sao còn muốn trở về?" Đàm Văn Sơ vội hỏi, "Không thể lưu lại sao? Vì anh…" Nói xong, Đàm Văn Sơ nhìn chăm chú Lộ Địch An rất lâu.

Lộ Địch An cúi đầu xuống, "… Không được."

"Vì sao?"

"Bởi vì đất liền đối với tôi mà nói, rất nguy hiểm."

"Biển thì không có sao?"

"Vẫn đỡ hơn một chút." Lộ Địch An gắng gượng nở nụ cười.

"Em không thích biển." Đàm Văn Sơ nói chắc chắn.

“Như thế nào có thể, tôi là nhân ngư, như thế nào lại không thích?” Lộ Địch An cuống quít phủ nhận.

“Em nguyện ý sống ở biển?”

Lại nhớ đến biển sâu tối đen không một chút ánh sáng, Lộ Địch An trầm mặc, một lúc sau, cậu lắc đầu, “Tôi không thích. Tôi ghét biển, không một chút ánh sáng, cái gì cũng nhìn không thấy. Dưới biển có những con cá khổng lồ tôi rất ghét, trong mắt chúng nó tôi bất quá cũng chỉ là một con cá, một con cá có thể ăn được.”

“Ở lại được không?” Đàm Văn Sơ thỉnh cầu, anh thật tình muốn giữ Lộ Địch An lại. Lộ Địch An trầm mặc, chậm rãi lắc đầu. Nhìn vẻ mặt Lộ Địch An, kiên quyết, ngưng trọng, Đàm Văn Sơ biết cậu đã quyết định sẽ phải đi, rất lâu Đàm Văn Sơ cũng không nói gì, qua một lúc, anh từ từ hỏi: “Đi lúc nào?”

“Hai giờ chiều.”

“Để anh tiễn em đi.”

“Không cần.”

“Đừng tàn nhẫn như vậy, có được không?” Đàm Văn Sơ thương cảm thỉnh cầu.

Nhớ đến hai người vừa trải qua một ngày hạnh phúc, cảm giác ngọt ngào vẫn còn đọng trong lòng, hiện tại lại nói với anh sẽ không còn gặp nhau nữa, Lộ Địch An cũng cảm thấy đau lòng, cậu gật đầu.

“Đừng gạt anh, không được để đến khi anh đến rồi lại phát hiện em đã rời đi. Hãy để anh tiễn em.”

“Hà tất phải như vậy.”

“Nhìn nhau thêm một chút, vẫn tốt hơn.” Đàm Văn Sơ nói thập phần thẳng thắn chân thành và tha thiết.

Thoáng chốc, cả hai đều không nói gì.

“Hảo, đi vào thôi, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.” Đàm Văn Sơ vươn tay vỗ lên vai Lộ Địch An một chút, lại thả tay xuống.

Lộ Địch An mở cửa bước vào trong, một lúc sau, một cửa sổ trên lầu hai sáng đèn, sau đó, tấm rèm được kéo ra, cửa sổ được mở rộng, thân ảnh Lộ Địch An lại lần nữa hiện ra trong tầm mắt Đàm Văn Sơ.

Đàm Văn Sơ đứng dưới lầu, nhìn thân ảnh gầy yếu của thiếu niên nhân ngư, tuy rằng cậu đã gần hai mươi

tuổi, tuy rằng cậu cao đến một mét bảy mươi tám, nhưng Lộ Địch An trong mắt Đàm Văn Sơ vẫn như một hài tử. Ngây ngốc nhìn nhau một lúc rất lâu, Lộ Địch An giơ tay lên vẫy vẫy, ý nói Đàm Văn Sơ nên về đi.

Nhìn động tác vẫy tay ngây thơ của Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ buồn bã không thể nói gì, thở dài một tiếng, lại luyến tiếc phải rời đi. Cuối cùng, Lộ Địch An đóng cửa sổ lại, thả rèm xuống, sau đó tắt đèn. Lúc này Đàm Văn Sơ mới chậm rãi xoay người, đi ra khỏi con hẻm.

"Như vậy có được không?"

Nghe thấy thanh âm của Lãnh Tinh Hồn vang lên từ sau lưng, Lộ Địch An quay đầu lại, trong bóng tối, đôi mắt Âm Dương sư sáng lấp lánh, mang cảm giác mị hoặc mê ly.

"Anh ấy sẽ quên tôi…" Lộ Địch An chậm rãi nói, mỉm cười, trong nụ cười mang theo thương cảm.

"Còn cậu? Cậu sẽ quên cậu ta?"

"Sao có thể. Đối với chúng tôi mà nói, tình yêu chính là tất cả, vì để được yêu, chúng tôi có thể hy sinh bất kỳ điều gì."

"Kết quả cậu lại chọn ly khai cậu ta?" Lãnh Tinh Hồn từng bước truy vấn bức bách.

Lộ Địch An tựa người vào khung cửa, ánh mắt dần ướt đẫm, "Nếu nói thẳng, con người anh ấy so với tưởng tượng của tôi còn tốt hơn gấp nhiều lần, tuy rằng thời gian bên nhau cũng chỉ có một ngày, nhưng tôi thật sự thích anh ấy. Tôi đã từng tưởng tượng hình dáng bên ngoài của vợ tương lai mình vô số lần, tôi cũng lo sợ, không biết người bị tiếng hát của tôi hấp dẫn đến có bộ dáng gì. Khi anh ấy xuất hiện trước mắt tôi, tôi thật sự không ngời rằng nguyên lai anh ấy thật sự tốt như vậy."

"Cho nên tôi muốn hỏi: Vì sao?"

"Bởi vì anh ấy là con người, bởi vì đất liền không an toàn, bởi vì… rất nhiều nguyên nhân."

"Là Lộ Vi sao? Tôi vẫn muốn biết. bất quá tôi biết nếu hỏi ra, chỉ là chạm vào vết thương cũ, cho nên nên tôi chưa hỏi qua nàng." Lãnh Tinh Hồn cuối cùng đã hỏi đến vấn đề anh vẫn luôn muốn biết.

Lộ Địch An tin tưởng Lãnh Tinh Hồn, cậu đem từng chuyện trước đây không bao giờ muốn để người ngoài biết kể lại: "Khi Lộ Vi còn nhỏ vẫn đi theo mẹ tôi, mẹ tôi xem nàng như muội muội. Vì sih sống, nhân ngư chúng tôi không thể không tách ra, khi đó mẹ tôi ủy thác nàng chiếu cố đường tỷ của tôi. Dưới biển cũng tràn đầy nguy hiểm, hải dương cũng có những yêu thú muốn bắt chúng tôi, còn có những con người luôn nghe ngóng săn lùng chúng tôi."

"Một lần, Lộ Vi dẫn đường tỷ lên núi, đường tỷ gặp một nam nhân, lúc đầu, biểu hiện của nam nhân kia tốt

như vậy, đường tỷ bị hắn ta thu hút cực kỳ, kết quả xem hắn ta là bạn đời. Chúng tôi luôn khát vọng đất liền, cũng không nguyện ý lại trốn tránh, Lộ Vi đối với việc đường tỷ đã có nơi đi về rất vui vẻ. Ngay khi các nàng mất cảnh giác, nam nhân lộ ra bộ mặt thật. Chuyện cụ thể tôi cũng không biết rõ lắm, chuyện thật sự ra sao trưởng lão Hải Quy tộc cũng không nói thẳng với tôi, chính là tôi biết tràn đầy sự phản bội, huyết tinh và tàn khốc, khi đó đường tỷ nhất định bi thương thấu tâm can, Lộ Vi khẳng định phi thường thất vọng và tự trách. Kết quả cuối cùng là đường tỷ chết, Lộ Vi mang theo thương tích trốn thoát."

Nhớ lại cái chết của đường tỷ, Lộ Địch An đau khổ nhắm mắt lại, Lộ Địch An khẽ xoa đầu cậu an ủi.

Vì chuyện này, Lộ Vị rất ân hận, nàng cảm thấy hoàn toàn là do sai lầm của nàng. Khi đó cha mẹ tôi đều đã qua đời, nàng ngay cả sám hối cũng tìm không thấy đối tượng. Từ đó về sau, nàng trở nên đa nghi, cố chấp, cũng không còn tin bất kỳ ai, cho dù yêu thú hải dương, nàng cũng chỉ tin tưởng duy nhất Hải Quy gia tộc đã quen biết tộc nhân ngư chúng tôi từ rất lâu. Khi tộc nhân đem tôi phó thác cho nàng, nàng bảo hộ tôi còn nghiêm ngặt hơn, nàng đã từng không để tôi thấy bất kỳ sinh vật nào. Có đôi khi, nàng khiến tôi cảm thấy thống khổ khi bị trói buộc, nhưng tôi hiểu nàng lo lắng điều gì, sợ hãi điều gù, Lộ Vi là vì tôi, bởi vậy, tôi cũng không muốn làm tổn thương tấm lòng của nàng, chúng tôi không muốn làm sủng vật, không muốn bị đem ra nghiên cứu, chúng tôi muốn sống." Nói xong lời cuối, vẻ mặt Lộ Địch An trở nên nghiêm túc, nhếch môi.

"Cho nên, cậu bỏ lỡ Đàm Văn Sơ." Lãnh Tinh Hồn nghe xong, khẽ hỏi.

"Con người a… luôn thương tổn trái tim nhân ngư chúng tôi." Lộ Địch An chậm rãi thở dài.

"Cậu cảm thấy cậu ta là người như vậy sao?" Lãnh Tinh Hồn hỏi lại.

"Âm Dương sư đại nhân, chuyện tương lai không ai biết được. Tôi nguyện ý tin tưởng Đàm Văn Sơ, nhưng tôi vẫn sợ. Thật đấy. Chúng tôi không thể chịu được sự lừa dối, không thể chịu được sự phản bội. Đứng ở quan điểm thế tục, Văn Sơ anh tuấn, giàu có, anh ấy sẽ có rất nhiều người theo đuổi, mà tôi, chỉ là một con cá." Lộ Địch An nói xong, thùy hạ mi mắt, tản ra một tia mất mác.

"Trong lòng cậu thật sự nghĩ như vậy sao?"

Lộ Địch An một lần nữa bướng bỉnh ngước đầu lên, nước mắt chảy xuống, nhưng khóe miệng lại mỉm cười, "Tôi chỉ nói ngoài miệng như vậy, tôi chỉ có thể dùng những câu này tự dối mình, để khi tôi rời khỏi anh ấy sẽ không cảm thấy khó chịu. Kỳ thật, trong lòng tôi rất đau khổ, tôi không muốn ly khai Văn Sơ, tôi hy vọng có thể ở lại bên cạnh anh ấy."

Lãnh Tinh Hồn bước đến, vươn tay lau nước mắt đang chảy xuống khuôn mặt Lộ Địch An.

Trong góc tối bên ngoài cửa, Lộ Vi đứng lặng lẽ, khuôn mặt cũng đầm đìa nước mắt, sau đó, nàng lặng yên xoay người tránh đi.

Một giờ chiều, Đàm Văn Sơ lại đến, Lãnh Tinh Hồn dẫn anh vào phòng khách, phát hiện thấy mắt anh hơi

đỏ, không biết là do một đêm không ngủ hay vì khóc. Biểu tình của Đàm Văn Sơ rất bình tĩnh, dường như đã chấp nhận chuyện Lộ Địch An phải rời khỏi là thật, khi Lộ Địch An xuất hiện, ánh mắt Đàm Văn Sơ lập tức sáng lên, hai người nhìn nhau thâm tình, nhìn nhìn, lại lộ ra nụ cười mang theo đớn đau.

"Chúng ta đi thôi." Lộ Vi bước qua, hai tay khoát lên vai Lộ Địch An.

Lộ Địch An không nói gì dựa vào người Lộ Vi, đem mặt vùi vào trong áo Lộ Vi.

Đàm Văn Sơ chạy xe đến trước của bệnh viện, Lộ Địch An giống như tiểu sơn dương bị đưa đến lò sát sinh ngoan ngoãn lên xe. Ô Mễ rất muốn đi theo tiễn tiểu bằng hữu, lại bị Lãnh Tinh Hồn cự tuyệt, còn anh lại lên xe.

Xe chạy về hướng bến tàu phía nam, Đàm Văn Sơ dùng thanh âm nhỏ xíu hỏi: "Để tôi tiễn các người ra biển được không?" Thấy Lộ Vi vẫn chưa hiểu, Đàm Văn Sơ nói thêm: "Để du thuyền của tôi chở hai người ra nơi xa một chút."

Lộ Vi hiểu, đây là cơ hội cuối cùng Đàm Văn Sơ muốn nắm chặt lấy, nàng không ngờ anh lại cố chấp như vậy, nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Lộ Địch An, Lộ Vi gật gật đầu: "Cám ơn cậu."

Bốn người bước lên chiếc du thuyền màu trắng, du thuyền này rất lớn, có vệ tinh định vị cùng trang thiết bị tự động hướng dẫn, Đàm Văn Sơ sau khi điều khiển vị trí và hướng đi trên máy tính xong xuôi đâu đó liền bước lên boong thuyền, cùng Lộ Địch An dựa vào mạn thuyền.

Hôm nay trời đầy mây, mịt mù, hải âu bay rất thấp, thỉnh thoảng kêu lớn. Lộ Địch An nhìn trời cười như khóc, "Tôi còn nghĩ trời sẽ nắng."

Đàm Văn Sơ không nói gì, anh nâng tay lên ôm lấy vai Lộ Địch An, đã sắp ly khai, anh hiện tại đã bất chấp rất nhiều thứ. Lộ Địch An dựa qua, gò má dán lên vai Đàm Văn Sơ. Đàm Văn Sơ vươn tay, từng chút từng chút khẽ vuốt tóc bên thái dương Lộ Địch An.

Lãnh Tinh Hồn im lặng đứng một góc boong thuyền nhìn thấy, trong lòng có chút phiền muộn, anh nhẹ giọng nói với Lộ Vi bên cạnh: "Cô hiện tại thay đổi quyết định, vẫn còn kịp."

"Tôi, nếu bị lừa một lần nữa, không bằng tôi chết cho xong."

"Lộ Vi, đừng cực đoan, tôi tin cô cũng thấy được bọn họ yêu nhau."

Lộ Vi nghĩ nghĩ: "Nếu thật sự có duyên…"

Thuyền đã tiến vào nơi vùng biển sâu, đã nhìn không thấy bờ, bốn phía đều là biển mờ mịt. Lộ Vi nhìn xung quanh một chút, sau đó bước về phía Lộ Địch An, đứng phía sau cậu nói: "Chúng ta đến nơi rồi."

Lộ Địch An lưu luyến nhìn Đàm Văn Sơ, từ từ rời khỏi anh, bước đến cạnh Lộ Vi.

Đàm Văn Sơ cùng Lãnh Tinh Hồn đứng cạnh mạn thuyền, nhìn Lộ Vi và Lộ Địch An cùng nhảy xuống nước, hóa thành hai nhân ngư, một trước một sau bơi về phía vùng biển sâu hơn.

Nhìn tiểu nhân ngư càng ngày càng khuất tầm mắt, càng ngày càng xa, cuối cùng là biến mất trong làn nước biển, Đàm Văn Sơ cuối cùng chịu không nổi, anh liều mạng nhảy xuống biển, Lãnh Tinh Hồn đứng phía sau anh kinh hô: "Uy, không được!"

Đàm Văn Sơ liều nàng bơi về hướng Lộ Địch An đã bơi đi, anh bơi rất nhanh, vượt qua bao nhiêu con sóng, giống như đã quên đi tất cả. Đáng tiếc là cho dù cố gắng như thế nào Đàm Văn Sơ cũng không đuổi kịp nhân ngư, nhân ngư có thể tùy ý lặn xuống hải vực rất sâu, mà Đàm Văn Sơ thân là người không thể làm được. Nhìn Đàm Văn Sơ ẩn trong nước, rất lâu vẫn chưa thấy nổi lên, Lãnh Tinh Hồn cực kỳ lo lắng, cậu ta tiếp tục như vậy sẽ không toàn mạng.

Đàm Văn Sơ trong nước biển cố gắng mở to mắt, nhìn trước lại nhìn xuống, anh cố gắng tìm kiếm thân ảnh Lộ Địch An, tuy rằng biết rõ bản thân mình nhìn không thấy, tìm không thấy, nhưng anh vẫn tiếp tục làm như vậy.

Lộ Địch An đã lặn sau xuống dưới đột nhiên ngừng lại, sau đó xoay người, cậu nhìn lại đằng sau, anh có thể cảm nhận được Đàm Văn Sơ đang ở trong biển, anh ấy đang tìm cậu.

Lộ Vi giữ chặt tay Lộ Địch An, Lộ Địch An rụt mạnh tay lại, lắc lắc đầu với LỘ Vi, sau đó liền xoay người vẫy mạnh ngư vĩ, bơi nhanh trở lại như tên bắn. Lộ Vi bất đắc dĩ nhìn Lộ Địch An bơi xa, nàng biết, cuối cùng nàng cũng không ngăn được cậu.

Tìm thấy Đàm Văn Sơ đang chìm dần trong bước, Lộ Địch An nâng gáy anh lên, cố gắng trồi lên mặt biển, Đàm Văn Sơ há miệng thở, một bên ho một bên thở.

Lãnh Tinh Hồn nhìn thấy Đàm Văn Sơ được Lộ Địch An cứu, anh cuối cùng thở một hơi nhẹ nhõm, đến khi Lộ Địch An mang Đàm Văn Sơ bơi đến gần, anh thả phao cấp cứu trên thuyền xuống, gọi bọn họ lên thuyền.

Được kéo lên thuyền rồi, Đàm Văn Sơ ngã ra, vẫn ho không ngừng, Lộ Địch An la anh: "Anh là đồ điên! Anh muốn tự sát sao?"

Đàm Văn Sơ ho đến không nói được, nhưng vẫn gắt gao nắm lấy tay Lộ Địch An không buông một chút.

Lộ Địch An tức giận kêu, "Anh là người, anh không thể ở mãi dưới nước, đồ lặn của con người có thể lặn xuống được sâu bao nhiêu, tôi nghĩ anh biết rõ, anh là đồ điên, anh nhảy xuống làm gì chứ..." Nói xong, Lộ Địch An hài lòng nén oán ý nhìn Đàm Văn Sơ.

Đàm Văn Sơ lại ho một trận, hắng giọng nói: "Anh… anh không biết…"

"Không biết cái gì?"

"Anh không biết vì sao anh lại nhảy xuống biển, giống như lần đầu tiên gặp được em, lúc đó anh cũng không biết được anh vì sao lại nhảy xuống biển mà không cần suy nghĩ gì cả."

"Ngu ngốc, ngu ngốc, khả năng của anh có hạn, lượng hô hấp cũng có hạn, nếu tôi không quay lại, cho dù anh không chết đuối, cũng sẽ bị đóng băng trong biển mà chết."

Đàm Văn Sơ xoay người một chút, nằm thẳng ra boong thuyền, nắm chặt lấy tay Lộ Địch An không buông, tuy rằng anh vừa lạnh vừa khó chịu, nhưng tâm tình đang cực kỳ hạnh phúc, anh nhìn bầu trời, lộ ra nụ cười mơ hồ, "Tiểu An, anh không muốn đứng trơ mắt như vậy nhìn em biến mất trong biển, anh chịu không nổi, ngày đó cũng như vậy, hôm nay cũng vậy. Anh biết anh nhảy xuống biển không khác gì tự sát, nhưng anh không thể khống chế bản thân mình, anh chỉ muốn nhảy xuống, nếu không có em, tất cả cũng không còn ý nghĩa. Chưa nhận thức em, anh sẽ không nghĩ như vậy, nhưng hiện tại nhận thức em rồi, anh không muốn tương lai mình phải hối hận."

Lộ Địch An ngồi xuống bên cạnh Đàm Văn Sơ, nhìn con người vì cậu mà bất chấp tất cả, cậu vươn tay vuốt tóc anh, đau lòng oán giận: "Anh là đồ điên, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác, nếu em tìm thấy anh chậm một chút, anh thật sự… Anh này, cũng không nhớ đến Hoa thúc đã lo lắng cho anh biết bao nhiêu, còn có người nhà của anh…"

Đàm Văn Sơ cười, "Anh biết a, nhưng anh cũng biết – làm như vậy, em sẽ quay lại. Mặc kệ dùng biện pháp gì, anh chỉ muốn em quay lại, ở lại bên cạnh anh."

Lãnh Tinh Hồn nhìn đôi tình nhân mất nhau rồi tìm được nhau, anh đi đến mạn thuyền, kéo Lộ Vi lên boong thuyền. Lộ Vi liếc mắt nhìn hai người nọ một cái, nhất thời không biết phải nói gì mới tốt.

Đàm Văn Sơ ngồi dậy, anh vẫn đang kéo lấy Lộ Địch An không buông, sợ cậu sẽ bị Lộ Vi mang đi lần nữa. Khẩn thiết nhìn Lộ Vi, Đàm Văn Sơ nói: "Xin đáp ứng tôi, để em ấy ở lại."

Lộ Vi bất đắc dĩ thở dài, nhìn nhìn Lãnh Tinh Hồn, Lãnh Tinh Hồn cũng đang dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn lại Lộ Vi, Lộ Vi cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói một câu: "Quay về đi."

Đàm Văn Sơ vui vẻ cười rộ lên, kìm lòng không được gắt gao ôm lấy Lộ Địch An.

Đàm Văn Sơ mang người kia trở lại nhà Đàm gia.

Nhìn Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An ngồi cạnh nhau trên sofa, tâm tình Lộ Vi rất phức tạp, nhất thời không biết phải nói gì, hai người kia mười ngón tay nắm chặt lấy nhau, Đàm Văn Sơ lộ ra vẻ mặt giống như vô luận như thế nào cũng sẽ không nhượng Lộ Địch An lại rời anh mà đi lần nữa.

Lãnh Tinh Hồn nhẹ giọng khuyên Lộ Vi, “Tôi thấy, không bằng cô cũng ở lại đây. Tôi biết cô không an tâm về cậu ta, không bằng trước hết cứ nhìn bọn họ kết giao, sau đó quyết định cũng không muộn.”

Ánh mắt Đàm Văn Sơ thỉnh cầu nhìn Lộ Vi.

Một tay Lộ Vi đỡ lấy đầu, suy nghĩ lại suy nghĩ, sau đó nói với Đàm Văn Sơ, “Nếu cậu có thể qua được khảo nghiệm của tôi, tôi có thể đồng ý với cậu, đem Tiểu An giao cho cậu.”

“Thật không?” Đàm Văn Sơ vừa mừng vừa sợ, “Khảo nghiệm gì?”

Nhìn xung quanh phòng khách Đàm gia một chút, Lộ Vi nói: “Cho dù không cần cậu nói, tôi cũng có thể đoán được gia thế gia đình cậu, có thân gia như vậy, cậu đương nhiên muốn gì đều có thể làm được, tôi đối với cậu như vậy cũng yên tâm. Tôi nghĩ, nếu cậu trở thành một người bình thường, trải qua một cuộc sống bình thường nhất của một cư dân thành phố, nếu Tiểu An vẫn vui vẻ ở bên cạnh, hai cậu lại có một cuộc sống tốt đẹp như vậy, như vậy tôi sẽ tin tưởng cậu.”

Đàm Văn Sơ minh bạch được ý tứ của LỘ Vi, “Hảo, một lời đã định.”

Hoa thúc nãy giờ vẫn đứng bên cạnh lúc này xen vô: “Di, vị tiểu này ruốt cuộc có ý gì? Có phải thiếu gia và Tiểu An phải ra ngoài ở không?”

Đàm Văn Sơ gật đầu nói: “Phải.” rồi quay sang Lộ Vi nói, “Tôi hiểu được ý của chỉ, tôi sẽ bắt đầu an bài, tôi và Tiểu An sẽ chuyển đến một nơi bình thường để ở, tôi sẽ làm việc ở tàu điện ngầm hoặc xe buýt, nhận mức lương căn bản, tất cả đều dựa theo tiêu chuẩn thấp nhất về cuộc sống của thành phố Hương Đảo mà bắt đầu. Thời gian khảo sát là bao lâu?”

Lộ Vi nghĩ nghĩ, quá lâu cũng không thể được, hơn nữa Lộ Địch An bị an bài ở khu dân cư bình dân, đông người phức tạp, dễ phát sinh nguy hiểm, nàng quyết định: “Một tháng là được. Trong thời gian đó tôi sẽ bất ngờ ghé thăm hai cậu.”

Đàm Văn Sơ nhìn Lộ Địch An bên cạnh, người đó mỉm cười với anh khiến anh an tâm, nắm chặt lấy tay Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ nới lớn: “Cứ quyết định như vậy.”

Lãnh Tinh Hồn hỏi Lộ Vi, “Như vậy được không? Để Tiểu An an bài nơi đông người, địa phương phẩm lưu phức tạp, cô không lo lắng?”

Lộ Vi nghe Lãnh Tinh Hồn nói, mắt nhìn Đàm Văn Sơ, “Không sao, nếu TIểu An quyết định ở lại đất liền sống, như thế nào không thể tiếp xúc với con người, sớm một chút để cậu ta nhận thức đủ mọi hạng người một chút coi là như rèn luyện. Hơn nữa, có Văn Sơ bên cạnh, nếu họ chiếu cố lẫn nhau tốt, như vậy tương lại khi tôi rời đi cũng phi thường yên tâm.”

Nghe Lộ Vi đã đổi sang ‘Văn Sơ’, Đàm Văn Sơ đặc biệt vui mừng, Lộ Vi đang từ từ chấp nhận cậu, anh lại

càng thêm tin tưởng vào cuộc sống tốt đẹp sau này.

11. Quyển 2 - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đệ ngũ chương

Sau khi đạt được thỏa thuận, Lộ Vi quay về, nhóm chú Hoa tiễn nàng và Lãnh Tinh Hồn ra cửa, Lộ Vi quay lại nói với chú Hoa: "Hy vọng sẽ không mang đến cho ông thêm phiền phức."

Chú Hoa mỉm cười lắc đầu, "Không có."

"Thiếu gia nhà ông phải chuyển ra ngoài sống một thời gian, không biết cậu ta có thích ứng với cuộc sống hoàn toàn khác biệt đó không."

Chú Hoa cười nói: "Cô cũng đừng xem thường cậu ta nha, tiểu thư, sau này cô sẽ biết, xin cô hãy tin tưởng cậu ta, mặc kệ đang ở trong hoàn cảnh nào cậu ta cũng sẽ chăm sóc người yêu cậu ta thật tốt, điểm này tôi rất tin tưởng, không hề nghi ngờ."

"Hy vọng có thể giống như ông nói." Nhìn nụ cười tự tin của chú Hoa, Lộ Vi mang theo một chút an tâm cùng một chút nghi hoặc ly khai.

Đàm Văn Sơ quả nhiên thực hiện y như lời ước định, nhanh chóng tìm được một phòng trọ, dẫn theo Lộ Địch An chuyển qua đó. Lộ Vi đến nhìn qua, phòng trọ nằm trong khu đại dân cư phía bắc thành phố, là một căn phòng nhỏ, hướng bắc, không quá mát mẻ và sáng sủa, chủ nhà chỉ cung cấp vật dụng trong nhà đơn giản cùng đồ điện gia dụng. Đối diện với khung cảnh ồn ào, căn phòng đơn sơ, hai người trẻ tuổi bộ dáng không chút hờn giận, ngược lại, bọn họ phi thường hưng phấn, người vừa đến đã vội vàng sắp xếp hành lý đâu đó, sau đó, quét dọn xung quanh, mua thêm vài vật dụng thường ngày.

Lộ Vi cùng Đàm Văn Sơ, Lộ Địch An đi mua thức ăn, sắm chăn mền chiếu gối, cô thấy Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Địch An khuôn mặt hớn hở chọn chọn lựa lựa tại một quầy hàng trong siêu thị, bàn bạc phải trang trí nhà mới như thế nào, Đàm Văn Sơ mua một cặp ly tình yêu hình con cá. Vốn Lộ Vi muốn dùng cuộc sống nghèo khó để gây khó khăn cho Đàm Văn Sơ thân là thiếu gia nhà giàu, nhưng đột

nhiên lại phát hiện, sự thích ứng với hoàn cảnh sống của Đàm Văn Sơ mạnh mẽ đến kinh ngạc, cậu ta dường như chuyện gì cũng đều ứng phó được. Lại nhìn thấy Lộ Địch An khi dựa vào Đàm Văn Sơ lộ ra nụ cười xuất phát từ trong tâm, Lộ Vi cảm thấy có lẽ để cậu ở lại là đúng, ở dưới biển sâu, nàng chưa từng nhìn thấy Lộ Địch An có nụ cười tươi như vậy.

Chú Hoa đưa ra lời mời, mời Lộ Vi đến Đàm gia ở, Lộ Vi nghĩ có thể tìm hiểu thêm về Đàm Văn Sơ hơn một chút từ những người trong Đàm gia, liền đáp ứng.

Một ngày bận rộn trôi qua, Đàm Văn Sơ nhìn nhà mới đã được quét dọn đổi mới hoàn toàn, có cảm giác hạnh phúc không diễn tả được, anh cuối cùng có thể sống chung với Tiểu An.

Phát hiện Đàm Văn Sơ cười đến quỷ dị, Lộ Địch An đứng một bên hỏi: “Anh cười cái gì vậy?”

“Lần đầu tiên anh cùng người yêu sống chung.”

Lộ Địch An đỏ mặt, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Không đúng, là lần đầu tiên sống chung với cá.”

“Cũng không khác gì nhau.”

Đàm Văn Sơ ở trong nhà bếp nấu bữa cơm đầu tiên, nhìn ba cái dĩa bày trên bàn, Lộ Địch An cố tình nói: “Cũng không biết ăn có được không, thoạt nhìn thật ra cũng không tệ lắm.”

Đàm Văn Sơ cười nói: “Nói cho em biết, anh đã học qua, nhanh chóng cảm ơn thần linh đi, em đã tìm được một người yêu toàn năng.”

Lộ Địch An cầm ly rượu Đàm Văn Sơ đã rót cho cậu, chúc mừng hai người đã dời đến chỗ tốt.

Ăn xong bữa tối, Đàm Văn Sơ rửa chén trong bếp, Lộ Địch An đứng bên cạnh giúp anh, một bên lau một bên hỏi: “Anh đã thấy quen chưa?”

“Cái gì?”

“Chỗ này có thấy quen không? Em là nói, anh trước đây vẫn luôn ở những nơi như thế này.”

Đàm Văn Sơ lấy ngón tay vẫn còn dính một ít bọt nước rửa chén nhéo mũi Lộ Địch An, "Đừng coi thường anh."

Lộ Địch An mỉm cười, dùng trán cọ cọ lên vai Đàm Văn Sơ, "Em chỉ biết em đã không tìm lầm người."

Nhìn chóp mũi Lộ Địch An dính bọt xà phòng trắng tinh đến đáng yêu, Đàm Văn Sơ nhịn không được ngừng tay lại, hơi hơi nghiêng người, nhanh chóng hôn lên môi Lộ Địch An một cái.

Lộ Địch An đầu tiên ngẩn ra, sau đó ôm chầm lấy Đàm Văn Sơ, nhiệt tình hôn lên. Tại nhà bếp, trong không khí vẫn còn thoang thoảng hương thức ăn nhẹ nhàng, chén trong bồn vẫn chưa được rửa xong, một đôi tình nhân gắt gao ôm lấy nhau, hôn đến thắm thiết. Chậm rãi tách ra, Đàm Văn Sơ nhìn Lộ Địch An, cảm thấy được trong đôi mắt trong suốt xanh biếc mang theo thủy quang, gương mặt xinh đẹp, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, Đàm Văn Sơ mỉm cười, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi dấu bọt xà phòng lưu lại trên chóp mũi Lộ Địch An.

Lộ Địch An vươn tay ôm lấy cổ Đàm Văn Sơ, thân hình cơ hồ dán sát lên trên người Đàm Văn Sơ, trong lòng ngọt ngào không nói nên lời, lại ngượng ngùng nhìn Đàm Văn Sơ, thùy hạ mi mắt.

"Chỉ có một phòng, ngủ như thế nào đây…" Đàm Văn Sơ nhẹ giọng hỏi, lấy trán mình khẽ cụng lên trán Lộ Địch An.

"Di…"

"Em không biết sao, muốn ngủ như thế nào?" Đàm Văn Sơ cố tình hỏi.

"Nha, chuyện này…" Do dự một chút, Lộ Địch An nhướng mắt, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Đàm Văn Sơ, biểu tình ngượng ngùng đáng yêu đến nỗi khiến người ta nhịn không được muốn một ngụm nuốt luôn cậu ta, "Quá nhanh, chuyện này…"

"Anh ngủ trên sofa là được rồi." Đàm Văn Sơ biết Lộ Địch An sẽ nói như vậy, anh nguyện ý cho cậu thời gian để đón nhận những tiếp xúc thân mật hơn.

"Vâng." Lộ Địch An đáp, cúi thấp đầu xuống.

Bên đây, Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An cùng nhau xem TV, còn bên kia, Lộ Vi và chú Hoa cùng ngồi tán gẫu.

"Ông không lo lắng?" Lộ Vi hỏi.

Chú Hoa chớp chớp mắt nhìn Lộ Vi, biểu tình hứng thú một cách kỳ lạ, nói: "Lo lắng cho cậu ta? Nếu cậu tara ngoài trượt tuyết, leo núi, đua xe, trái tim già nua của tôi mới chịu không nổi. Cùng sống với Tiểu An, thiếu gia sẽ không làm những chuyện nguy hiểm này nguy hiểm nọ, hiện tại cậu ta đã có ý thức và trách nhiệm hơn, cậu ta sẽ không làm tôi lo lắng, chỉ làm tôi hãnh diện."

"Như vậy…"

"Tôi đã nhìn thiếu gia lớn lên, một thay đổi nhỏ của cậu ta tôi cũng có thể phát hiện, tuy rằng thời gian còn quá ngắn, nhưng tôi có thể cảm thấy được, từ sau khi nhận thức Tiểu An, thiếu gia trưởng thành, thận trọng, tôi cảm thấy rất cao hứng, tình yêu khiến người ta trưởng thành, tôi hy vọng hai người họ có thể cùng nhau trưởng thành."

Lộ Vi than nhẹ một tiếng, “Tôi cũng hy vọng như vậy.’

Ngày đi làm đầu tiên sau khi sống chung, Đàm Văn Sơ gọi cho trưởng phòng tài chính của tập đoàn Đàm thị, đề xuất cần một số tiền.

“Cậu muốn mua cái gì sao?” Trưởng phòng tài chính cảm thấy kỳ quái, tiểu thiếu gia Đàm gia nếu muốn mua thêm một chiếc xe hoặc mua một căn biệt thự, không cần thông qua ông vẫn có thể có được.

“Món đồ kia rất quý, tôi phải nói với ông trước. Ngoài ra, cũng xin ông giúp tôi kiểm tra địa điểm thích hợp, sau đó sẽ bảo luật sư của tôi liên lạc với ông.”

“Thiếu gia, cậu rốt cuộc muốn mua cái gì a?”

Đàm Văn Sơ đem thứ cậu muốn nói ra, trưởng phòng tài chính ở bên kia đầu dây hít một hơi, “Yêu, chuyện này, tôi không thể làm chủ được, cần phải bàn bạc với chủ tịch.”

“Tôi nói, tôi sẽ nói với ông ấy. Hiện tại, tôi dùng tên của tôi mua trước, tôi sẽ vay tiền của ba.”

“Ha ha, vay nhiều tiền như vậy, cậu dự định sẽ trả như thế nào?” Trưởng phòng tài chính bắt đầu nói đùa.

Đàm Văn Sơ cũng cười, “Còn như thế nào? Thay ông ta cả đời làm công a.” Vì để mua được đồ vật anh muốn, Đàm Văn Sơ quyết định làm công cả đời trong công ty cũng xứng đáng.

Hai tuần sau, Lộ Vi thật sự không yên lòng, nàng chọn một buổi sáng cuối tuần cùng chú Hoa đến thăm Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An.

Khi hai người bước vào thang máy của tòa nhà cũ kỹ, chú Hoa liếc mắt nhìn Lộ Vi đang căng thẳng, cười nói: “Chúng ta đến lén. Có thể hai người kia đã đem căn phòng mới ngăn nắp làm cho loạn thất bát tao giống như bãi chiến trường rồi.”

Lộ Vi trong lòng khẩn trương, biểu tình càng nghiêm túc hơn.

Đứng trước cửa, chúvHoa có ý bảo Lộ Vi dừng ấn chuông cửa, đầu tiên ông cố tình gõ nhẹ lên cửa hai cái, sau đó lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Lộ Vi ngạc nhiên hỏi: “Sao ông có chìa khóa?”

Chú Hoa cười quỷ dị, sờ sờ cằm, “Đột ngột đánh lén thì phải có bộ dáng của đột ngột đánh lén.”

Bước vào cửa, một căn phòng nhỏ, tất cả đều nhìn không thiếu thứ gì. Lộ Địch An mặc áo sơ mi ngắn tay cùng quần jean, đang ở ban công tưới hoa, nắng sớm chiếu lên người cậu tỏa ra như hào quang, trong phòng khách tản mùi bánh mì nướng, Đàm Văn Sơ đang ở trong nhà bếp chuẩn bị bữa sáng. Lộ Vi thấy thân trên xích lõa của Đàm Văn Sơ, chỉ mặc chiếc quần vải rộng, thân trên săn chắc không một chút mỡ, dáng người nam tính mê người tràn đầy hấp dẫn. Lộ Vi chợt đỏ mặt, lui về sau từng bước.

Đàm Văn Sơ quay đầu lại, phát hiện trong phòng khách trống trải xuất hiện hai người, anh hoảng sợ: “Chú Hoa, chú lại không gõ cửa!”

“Tôi có gõ, cậu không có nghe mà thôi.”

“Cái gì chứ, căn bản là không có gõ, cho dù có gõ đi nữa thì cũng là kiểu không phát ra tiếng.” Đàm Văn Sơ oán giận nói, sau đó thoáng nhìn qua Lộ Vi, anh ngượng ngùng cười, vội vàng lấy áo sơ mi mặc vào.

“Hai người đến rồi sao!” Lộ Địch An đặt bình phun xuống từ ban công chạy vào, gắt gao ôm lấy Lộ Vi, “Tôi rất nhớ chị, Lộ Vi.”

Lộ Vi sau khi ôm lấy Lộ Địch An, lại chăm chú nhìn nhìn cậu, phát hiện sắc mặt Lộ Địch An hồng nhuận, vẻ mặt hạnh phúc, nàng biết hai tuần vừa qua Lộ Địch An thật sự rất hạnh phúc, tâm vẫn thấp thỏm không khỏi buông xuống.

Đàm Văn Sơ giơ cái chảo cùng chiếc sạn lên hỏi: “Hai vị, có cùng ăn bữa sáng không?”

Chú Hoa cướp lời: “Chuẩn bị cho chúng ta một chút.” Nói xong, ông nháy nháy mắt với Lộ Vi, Lộ Vi cũng muốn biết tài nấu ăn của Đàm Văn Sơ rốt cuộc như thế nào, nên cũng không cự tuyệt.

Lộ Địch An thấy Lộ Vi đến chơi, cực kỳ vui vẻ, cậu dẫn cô đến ban công ngắm hoa.

“Nhiều như vậy!” Phát hiện bên ngoài ban công còn có giá đỡ bằng gỗ, đặt ngay ngắn những chậu hoa đến chật ních, Lộ Vi kinh ngạc, chỉ mới qua hai tuần, hai người bọn họ cư nhiên mua nhiều hoa như vậy, “Mua ở đâu vậy?”

“Mới không thèm mua, là chúng tôi ‘trộm’ được.” Lộ Địch An cười hì hì nói.

“Trộm?” Lộ Vi càng kinh ngạc hơn.

Lộ Địch An nắm chặt tay lại giải thích, “Không phải, không phải. Kỳ thật là chúng tôi cùng nhau lấy. Văn Sơ dẫn tôi tản bộ gần đây, có nhiều người đang trồng hoa trên bãi đất trống ở tiểu khu, chúng tôi thấy hay, nên xin chủ nhân chia cho chúng tôi, họ đồng ý, chúng tôi liền lấy mấy chậu.”

“Có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể, người ta đều là người yêu hoa. Văn Sơ rất am hiểu về cây cỏ, biết rất nhiều lại, những chậu hoa này là chúng tôi lấy từ trên núi về, Văn Sơ nói trồng hoa này rất tốt. Chị xem, hoa hồng này nở ra rất đẹp, đây là diên vĩ, chậu là là sơn trà,

sơn trà rất khó trồng, đây là hoa anh thảo, sắp nở hoa rồi, màu tím đỏ thật xinh đẹp. Chậu này là hoa dại, không biết tên, tôi và Văn Sơ cảm thấy những đóa hoa nhỏ tử sắc của nó khi nở ra phi thường đáng yêu, liền lấy về." Lộ Địch An giống như khoe vật quý đem từng loại từng loại mà giới thiệu với Lộ Vi. Lộ Vi phát hiện, có những loại hoa khá quý, có loại khá phổ biến, thậm chí là những loại hoa dại không tên, bọn họ cũng lấy về, đôi thanh niên này con mắt ngắm hoa đều như nhau.

"Bây giờ chúng tôi ra ngoài chơi đều mang theo xẻng và túi nhựa, hì hì, khi trở về sẽ đem thêm một chậu hoa. Xem, còn mua những chậu không. Cái giá đỡ này là Văn Sơ tự mình làm, chúng ta cùng nhau bày lên." Lộ Địch An đắc ý nói không ngừng.

"Cậu và cậu ấy thường xuyên ra ngoài chơi sao?" Lộ Vi hỏi.

"Dạ, ra ngoài tản bộ, anh ấy dẫn tôi đi chợ đêm, ăn ở mấy quán cóc. A, hôm nay chúng ta cùng nhau đi ăn ở chợ đêm đi, có một món cua nướng, sau khi

tách ra thì chấm với sốt chua ngọt, mùi vị ngon cực kỳ, còn có tôm nướng, hến rang, cón có món ruột cá, đều ăn rất ngon, chị nhất định sẽ thích." Lộ Địch An nói xong mặt mày tươi rói.

"Đi ra ngoài không gặp chuyện gì nguy hiểm chứ, hoặc là gặp những người kỳ quái đi?" Lộ Vi không khỏi hỏi.

Lộ Địch An lắc đầu, "Không có. Người ta đều rất tốt."

Lộ Vi vươn tay khẽ vuốt lông mày Lộ Địch An, nhẹ giọng nói: "Cậu anh tuấn như vậy… phải cẩn thận."

"Văn Sơ còn đẹp trai hơn. Đúng rồi, nói cho chị biết, còn có người đến đưa danh thiếp nói muốn mời anh ấy chụp quảng cáo." Lộ Địch An nói xong, cười.

"Đến ăn sáng đi." Đàm Văn Sơ nói vọng ra với hai người đang nói chuyện phiếm ngoài ban công.

Lộ Địch An kéo Lộ Vi vào phòng khác, "Đến nếm thử tay nghề của Văn Sơ, anh ấy nấu ăn rất ngon, nếu không ở lại ăn trưa luôn đi." Lộ Địch An kiêu ngạo giới thiệu đủ thứ về Đàm Văn Sơ.

Trên bàn dọn bữa sáng phong phú, cũng không phải những món quá khó làm, nhưng Đàm Văn Sơ nguyện ý vì người yêu xuống bếp, chỉ một điểm này thôi Lộ Vi đã cảm thấy thích anh. Sau đó, Lộ Vi lại thấy Đàm Văn Sơ rửa chén, dọn lại bàn ăn, Lộ Địch An đứng giúp một bên, đôi tình nhân cứ anh đụng đụng em, em chạm chạm anh, hòa thuận vui vẻ, Lộ Vi cùng chú Hoa nhìn nhau trao đổi ánh mắt an tâm một chút.

Lộ Địch An phát hiện trái cây trong nhà không nhiều lắm, cậu định đi mua, Lộ Vi cùng đi với cậu, trên đường, Lộ Vi hỏi về chuyện công việc của Đàm Văn Sơ, Lộ Địch An trả lời: "Tốt lắm a, tất cả đều bình thường. Anh ấy mỗi ngày đi làm bằng tàu điện ngầm, còn thích thú, sau khi trở về sẽ kể cho tôi nghe những chuyện thú vị gặp được trên tàu. Thiên tính Văn Sơ lạc quan, mây đen còn nhìn thấy được hào quang, chị cũng không cần lo anh ấy không quen cuộc sống hiện tại. Gia đình Văn Sơ có tiền, nhưng anh ấy tuyệt đối không phải là kiểu được nuông chìu từ nhỏ, công tử cái gì cũng không biết."

Ở chợ, Lộ Địch An quen thuộc chào hỏi với người bán trái cây, nước ép, nhìn thấy Lộ Địch An như vậy, Lộ Vi gần như phải nhận thức cậu một lần nữa.

"Cậu thích ứng tốt như vậy." Khi xách túi trái cây đi về, Lộ Vi thở dài.

"Bởi vì tôi còn trẻ thôi." Lộ Địch An ngước mặt, cười nói, nụ cười sinh động khiến người ta mê mẩn.

"Là bởi vì cậu ta ảnh hưởng đến cậu đi."

"Ừhm."

Phát hiện Lộ Địch An đã bắt đầu dần hòa nhập vào xã hội này, Lộ Vi cảm thấy vui mừng. Trước kia, vì an toàn của cậu mà cô 'khóa' cậu dưới biển sâu, có lẽ, cậu thật sự thích hợp ở lại đất liền.

Đàm Văn Sơ đi rửa trái cây, đồng thời ở trong nhà bếp chuẩn bị cơm trưa, chú Hoa ngồi trên sofa đọc báo uống trà, Lộ Địch An lại ra ban công ngắm hoa, Lộ Vi mới biết nguyên lai Tiểu An lại thích hoa như vậy.

"Hoa trong nhà Văn Sơ còn nhiều hơn, anh ấy nói sau này có thể sân sau sẽ trở thành một vườn hoa

rất lớn, tôi muốn hoa tulip, thủy tiên, còn có cẩm chướng và lục bình (???), nhất định sẽ có rất nhiều sắc hoa, nhất định sẽ rất đẹp." Lộ Địch An nói chuyện tương lai, luôn luôn mỉm cười.

"Các cậu còn dự định nào khác không?"

"A, Lộ Vi, tôi, tôi đi học. Văn Sơ đã giúp tôi ghi danh học bổ túc, tôi học chương trình cao trung, rất khó, thật đó. Một tuần chỉ có bốn buổi, buổi đầu tiên Văn Sơ đưa đón tôi, lớp học và bạn học đều rất tốt, còn có người hỏi tôi có phải là con lai hay không." Lộ Địch An nói xong, nụ cười nguyên bản liền biến thành biểu tình buồn bực, "Tôi phát hiện cái gì tôi cũng không biết, tôi thực ngốc. Buổi tối, Văn Sơ giúp tôi bổ túc lại một ít kiến thức sơ trung, nếu tôi muốn bắt kịp tiến độ thì cần một thời gian nữa. Ai, ngồi trong lớp cảm thấy rất mất mặt." Lộ Địch An nói xong, thoáng nhìn Lộ Vi, mếu máo, sau đó cậu vội vàng bổ sung, "Tôi ghi danh học ban đêm, buổi tối Văn Sơ sẽ đưa tôi đi học, sau đó đón tôi về, đừng lo lắng. Ban ngày tôi ở nhà đọc sách, làm bài tập hoặc lên mạng học thêm, tôi cũng không

chạy lung tung, Văn Sơ rất lo lắng cho tôi, anh ấy quan tâm tôi rất nhiều."

Vươn tay xoa tóc Lộ Địch An, Lộ Vi ôn nhu nói: "Tôi biết rồi, tôi tin lời cậu."

"Anh ấy thật sự rất tốt."

"Tôi nhìn thấy được."

"Xin chị cũng thích anh ấy được không?" Lộ Địch An nhìn Lộ Vi, đôi mắt mở to tràn đầy mong đợi.

"Tôi đương nhiên thích cậu ta."

Mặt Lộ Địch An đột nhiên đỏ lên, cúi đầu cười, "Còn có, chúng tôi, chỉ có một phòng ngủ, chúng tôi…"

Lộ Vi nhớ nửa thân trần của Đàm Văn Sơ lúc mới đến, dáng người nam tính gợi cảm mị nhân, tản ra lực hấp dẫn không nói thành lời, Lộ Vi quay mặt đi, nhẹ giọng nói: "Cậu cũng không phải tiểu hài tử…"

Lộ Địch An cố gắng giữ Lộ Vi và chú Hoa ở lại, cậu hy vọng sẽ cùng họ đi chợ đêm, Lộ Vi và chú Hoa đồng ý sau khi ăn xong cơm trưa sẽ ly khai, chú

Hoa cười hì hì, "Thế giới của hai người, thêm hai người lớn chúng tôi, có thể không tốt lắm a."

Lộ Vi tạm biệt Đàm Văn Sơ, phát hiện cô dùng ánh mắt tán dương nhìn anh, Lộ Địch An hiểu được, Lộ Vi đã chấp nhận Đàm Văn Sơ.

Ngồi trên xe trở về, chú Hoa thử hỏi dò Lộ Vi, "Tôi nghĩ… không cần thời gian đến một tháng đi, lại nói, Tiểu An sống ở nơi tam giáo cửu lưu phức tạp, khả năng gặp nguy hiểm rất cao, cô thấy sao?"

Lộ Vi gật gật đầu, "Ông muốn nói, để bọn họ dọn về, tôi cũng thấy như vậy, bất kể sống ở đâu với bọn họ mà nói cũng đều giống nhau."

Chú Hoa cười nói: "Không phải tôi khoe khoang về thiếu gia mình, gia giáo Đàm gia rất nghiêm, từ nhỏ cậu ta đã tuân thủ đủ mọi lễ tiết nghiêm khắc, mười ba tuổi bị đưa đến New York tự mình đi học, sau khi mười lăm tuổi tự ra ngoài kiếm tiền nuôi bản thân, giao báo phát tờ rơi vân vân, không chỉ kiếm tiền sinh hoạt phí còn đủ để làm lộ phí quay về Hương Đảo nghỉ lễ. Nam hài tử phải bồi dưỡng

“Như thế nào, thở dài cái gì?” Nắm tay Lộ Địch An trở về, Đàm Văn Sơ hỏi.

“Còn đang muốn hỏi tên cậu ta, muốn làm bạn với cậu ta.” Những làn gió mát mẻ nhẹ nhàng thổi đi những cảm xúc trong lòng Lộ Địch An, cậu nắm lấy cánh tay Đàm Văn Sơ, đem đầu dựa sát vào.

“Cảm thấy có duyên sao?” Đàm Văn Sơ trêu chọc hỏi.

“Dạ, cậu ta cũng là yêu thú.”

“Di?” Chuyện này, đến lượt Đàm Văn Sơ kinh ngạc, “Nhìn không ra.”

“Đương nhiên, anh là người mà.” Lộ Địch An liếc nhìn Đàm Văn Sơ, “Có cảm giác cậu ấy hình như là hồ ly, bất quá huyết thống không tinh khiết, tựa hồ là lai giữa cẩu và hồ ly. Anh có chú ý không, bộ dáng cậu ấy rất đẹp, mắt và môi đều đặc biệt quyến rũ của yêu thú hồ ly. Xem ra cuộc sống không tốt, ốm nhom, gương mặt hơi tiều tụy, nếu nuôi tốt, cậu ấy nhất định là một anh chàng cực kỳ đẹp trai.”

“Mới không phải, em nói, em ám chỉ chúng ta cùng ngủ chung một phòng.” Lộ Địch An cúi đầu che giấu vẻ mặt của cậu.

“Nha, không có. Thiệt là, nếu Lộ Vi nghĩ anh là sắc lang thì làm sao bây giờ?” Đàm Văn Sơ nhíu mày, anh phi thường hy vọng có thể trước mặt Lộ Vị bảo trì hình tượng và lý lịch tốt đẹp của mình.

“Chị ấy sẽ không, chị ấy cũng đâu còn là tiểu hài tử, mới không ngây thơ như vậy.”

“Chuyện đó và tuổi tác không quan hệ, đáng tiếc, anh trong sáng lại gánh chịu hư danh.” Nghĩ đến chuyện không có bỗng trở thành sự thật, Đàm Văn Sơ không cam lòng.

“Không bằng…” Lộ Địch An cười hì hì, Đàm Văn Sơ giơ ngón trỏ xoa nhẹ lên gò má cậu một chút, “Nhóc con, em thật đúng là…” Đàm Văn Sơ ôm chặt Lộ Địch An, dựa đầu lên đầu cậu, hôn hôn mấy cái.

Ở chung một thời gian, Lộ Địch An và Đàm Văn Sơ đều đã thích ứng với đối phương, cảm giác ngượng

ngùng ban đầu dần dần không còn, cuộc sống hiện tại của bọn họ đã quen có đối phương.

Đến tối, Lộ Địch An quấn lấy Đàm Văn Sơ đòi xuống chợ đêm, biết Lộ Địch An muốn đến chợ đêm ăn vặt, Đàm Văn Sơ cười cậu, "Không quá mấy ngày, em sẽ biến thành một con cá béo."

"Anh quản em, sao, cá béo sẽ không thích nữa?" Lộ Địch An nhăn mặt với Đàm Văn Sơ, dẫn đầu nhảy ra khỏi cửa, Đàm Văn Sơ bước ra ngay sau cậu.

"Cá béo anh cũng thích. Đến, để anh xem thử, bây giờ ôm còn nổi không?" Đàm Văn Sơ nói xong liền vươn tay giả bộ như muốn ôm Lộ Địch An, người kia cười chạy về phía trước.

Vui vẻ đi dạo chợ đêm, hai người nắm tay nhau tản bộ về nhà. Đi ngang qua một tiệm bánh mì, bị mùi bánh nướng nồng đậm hấp dẫn, Lộ Địch An đứng bên ngoài tủ kính nghiêng đầu nhìn.

"Như thế nào, còn muốn ăn?" Đàm Văn Sơ đứng đằng sau Lộ Địch An trêu chọc nói.

“Mua một ít để làm điểm tâm?” Lộ Địch An đề nghị, quay lại nắm lấy tay Đàm Văn Sơ, muốn dẫn anh vào trong tiệm, ngay khi quay đầu lại, ánh mắt Lộ Địch An liếc thấy một người đứng hơi xa phía sau, thoạt nhìn nam sinh kia không chênh lệch với Lộ Địch An bao nhiêu tuổi, ánh đèn chỉ chiếu sáng nửa người cậu, nhìn không rõ đang mặc cái gì, Lộ Địch An chú ý thấy ánh mắt sáng ngời của nam sinh cũng đang nhìn vào tiệm bánh mì, sau đó lấy tay ôm bụng.

Cậu ta đói bụng.

Đàm Văn Sơ theo ánh mắt Lộ Địch An nhìn lại, sau đó anh lộ ra nụ cười nhẹ, kéo tay Lộ Địch An đi vào tiệm bánh mì.

“Anh kéo em làm gì?” Vào trong tiệm, khi đứng ở quầy chọn bánh mì, Lộ Địch An vẫn còn đang nghĩ về nam sinh ngoài cửa, không hiểu sao cậu đối với nam sinh kia có hảo cảm, hơn nữa cũng có cảm giác cậu ta đứng bên ngoài tiệm bánh mì như vậy có chút khổ sở. Không có tiền mua sao? Vì cái gì? Có

phải hay không rất đói bụng? Càng nghĩ, Lộ Địch An càng không có tư vị.

Đàm Văn Sơ cúi đầu nhìn vào quầy, nhẹ giọng nói: "Em nhìn cậu ta như vậy là không phải phép."

Lộ Địch An giật mình minh bạch, cậu ngập ngừng: "Em quan tâm cậu ta."

"Nhận thức sao?"

"Không, chính là chỉ cảm thấy nhìn cậu ta đứng ở đó như vậy trong lòng khó chịu. Em cũng từng đói bụng, em hiểu cảm giác đó."

Nhìn thoáng qua khuôn mặt mang biểu tình ủy khuất của Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ mỉm cười với cậu, "Không cần đồng tình."

"Em biết."

Mua bánh mì xong, hai người tính tiền rồi đi ra, Lộ Địch An liếc mắt nhìn, nam sinh kia vẫn còn ở đó. Ngay khi Lộ Địch An còn đang chần chừ nên hay không nên, Đàm Văn Sơ đã nhanh chóng bước qua, Lộ Địch An vội vàng chạy theo sau Đàm Văn Sơ.

Cầm trong tay một ổ bánh mì nhỏ đã được gói riêng đưa đến trước ngực nam sinh xa lạ, Đàm Văn Sơ nhìn cậu mỉm cười, nam sinh ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Đàm Văn Sơ cái gì cũng không nói, nụ cười thân thiện mà ấm áp của anh, một chút cũng không làm người ta cảm thấy đồng tình hay thương hại, ngược lại, giống như một người bạn cũ quen biết đã lâu đang nói 'Hi'. Nam sinh thoáng do dự một chút, vươn tay nhận bánh mì, cũng nhận sự quan tâm đầy thiện ý của Đàm Văn Sơ.

Lộ Địch An đứng bên cạnh nhìn một phần gương mặt tươi cười của Đàm Văn Sơ, đột nhiên cậu rất muốn rất muốn hôn anh.

Nam sinh không nói lời cảm ơn, chỉ dùng ánh mắt cảm kích nhìn Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An, sau đó cúi đầu xoay người, chỉ trong chốc lát thân ảnh cậu ta liền biến mất trong bóng đêm. Nhìn nơi thân ảnh tiêu thất của nam sinh, Lộ Địch An đang vui vẻ lại mang một chút phiền muộn, phát ra một tiếng thở dài.

“Như thế nào, thở dài cái gì?” Nắm tay Lộ Địch An trở về, Đàm Văn Sơ hỏi.

“Còn đang muốn hỏi tên cậu ta, muốn làm bạn với cậu ta.” Những làn gió mát mẻ nhẹ nhàng thổi đi những cảm xúc trong lòng Lộ Địch An, cậu nắm lấy cánh tay Đàm Văn Sơ, đem đầu dựa sát vào.

“Cảm thấy có duyên sao?” Đàm Văn Sơ trêu chọc hỏi.

“Dạ, cậu ta cũng là yêu thú.”

“Di?” Chuyện này, đến lượt Đàm Văn Sơ kinh ngạc, “Nhìn không ra.”

“Đương nhiên, anh là người mà.” Lộ Địch An liếc nhìn Đàm Văn Sơ, “Có cảm giác cậu ấy hình như là hồ ly, bất quá huyết thống không tinh khiết, tựa hồ là lai giữa cẩu và hồ ly. Anh có chú ý không, bộ dáng cậu ấy rất đẹp, mắt và môi đều đặc biệt quyến rũ của yêu thú hồ ly. Xem ra cuộc sống không tốt, ốm nhom, gương mặt hơi tiều tụy, nếu nuôi tốt, cậu ấy nhất định là một anh chàng cực kỳ đẹp trai.”

“A, chỉ có một chút thời gian, mà em quan sát thật cẩn thận.” Đàm Văn Sơ cố tình dùng ngữ khí có phần bất mãn nói.

“Em cũng từng lưu lạc qua…” Lộ Địch An không để ý Đàm Văn Sơ giả vờ như đang ghen, cậu nhớ đến cuộc sống trước đây. Đàm Văn Sơ nghe xong, vươn tay ôm lấy thắt lưng Lộ Địch An, đem cậu sát lại gần anh.

“Hiện tại đã có anh…” Lộ Địch An ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, ban đêm trong lành, đêm nay lại không có trăng, nhưng sao chiếu sáng rất đẹp.

“Chúng ta vẫn sẽ sống cùng nhau.” Đàm Văn Sơ nghiêm túc nói.

Lộ Địch An không trả lời, càng dán sát vào Đàm Văn Sơ hơn.

Về đến nhà, tắm rửa xong, Đàm Văn Sơ mặc áo sơ mi rộng thùng thình và quần sọt ngồi trên sofa hiện đang là giường của anh, đột nhiên nhớ đến những lời trêu đùa với Lộ Địch An ban ngày, không hiểu sao, thấy trong lòng nóng lên.

Điều kiện đầu tiên trước khi kết hôn của Đàm Văn Sơ là cùng Lộ Địch An kết giao, anh đã quyết định đợi đến khi chuyển về nhà sẽ cùng đi đăng ký với Lộ Địch An. Hiện tại khi hai người cùng một chỗ cũng có những hành động thân mật, ôm ôm, hôn hôn, Đàm Văn Sơ vẫn luôn không vượt quá khuôn phép, nhưng suy nghĩ một chút, cái gì cũng chưa làm giống như quá không bình thường đi.

Nghĩ nghĩ, Đàm Văn Sơ đứng lên bước đến cạnh cửa phòng ngủ, nhìn vào bên trong. Trong phòng đặt một chiếc gường nhỏ, drap giường có vẽ những bông hoa màu lục nhạt. Cũng là có tác dụng về tâm lý, chung quy Đàm Văn Sơ cảm thấy trong phòng ngủ mang hương vị của biển và bãi cỏ xanh hòa vào nhau, tựa như khi anh ôm Lộ Địch An, anh ngửi được mùi thơm của cơ thể cậu.

Lộ Địch An bước đến, cầm trong tay ly uống nước, cậu nhìn thấy Đàm Văn Sơ dựa vào cạnh khung cửa, ‘phốc’ cười một tiếng. Đàm Văn Sơ đỏ mặt, chân tay có chút lúng túng, cúi đầu.

Uống hết nước, đặt ly xuống, Lộ Địch An thản nhiên bước qua, khi đến cạnh Đàm Văn Sơ, cậu đùa nghịch nhéo lên tay Đàm Văn Sơ một cái, hỏi: "Đứng ở đây làm gì, muốn làm thần giữ cửa cho em sao? Chưa đến năm mới, không có tiền lì xì nga."

Đàm Văn Sơ ngượng ngùng cười cười.

Lộ Địch An chu môi, nghiêng đầu nhìn Đàm Văn Sơ, hỏi: "Muốn vào không?"

"A?" Biểu tình Đàm Văn Sơ nhất thời ngây ngẩn.

"Muốn hay không bước vào?" Lộ Địch An hỏi lại lần nữa.

Câu này, Đàm Văn Sơ nghe rõ rồi, anh vừa kinh vừa hỉ, lại ngượng ngùng, biểu hiện quá rõ ràng, thu liễm biểu tình, gật gật đầu.

Một tay nắm lấy Đàm Văn Sơ kéo vào trong phòng ngủ, Lộ Địch An phanh một tiếng đóng cửa lại, sau đó để Đàm Văn Sơ đứng ở cửa, còn cậu thì quăng dép, nhảy nhảy lên giường, xoay người lại. Thấy Lộ Địch An đột nhiên trở nên hoạt bát dị thường, Đàm Văn Sơ không biết phải ứng đối như thế nào.

Nhấc chân kéo lấy cái gối,Lộ Địch An nâng chân lên, giống như đá cầu đem cái gối đá về Đàm Văn Sơ, người kia theo bản năng vươn tay ra bắt được.

"Lại đây a, còn chờ gì nữa." Lộ Địch An nói xong lại bắt đầu giống như đang đấu quyền anh mà đạp đạp chân, ở trên giường nhảy tới nhảy lui, tay nắm lại múa may lung tung, Đàm Văn Sơ bị chọc đến không nhịn được cười, anh bước đến, ngẩng đầu, dừng lại cạnh Lộ Địch An đang ngồi trên giường.

Mặt Lộ Địch An hơi hơi đỏ lên, cậu vì che giấu sự căng thẳng, ngượng ngùng và xấu hổ mà không ngừng bắt chước những động tác quyền anh. Đàm Văn Sơ vươn tay đỡ lấy thắt lưng Lộ Địch An, tay anh vừa chạm vào thắt lưng, Lộ Địch An ngô một tiếng, thân thể nhuyễn ra giống như bị điện giật, Đàm Văn Sơ nhân cơ hội đem cậu ôm vào lòng.

Đổi lại bằng những cái hôn sâu đậm, những nụ hôn này khiến người ta cảm thấy như tham lam, chính là nhịn không được bị hấp dẫn, muốn hôn nhiều hơn nữa. Hôn rất lâu, Đàm Văn Sơ đem Lộ Địch An

trong lòng đặt lên giường, anh nằm xuống cạnh bên cậu.

Lộ Địch An ôm chặt cổ Đàm Văn Sơ, liếm liếm môi như quyến rũ người ta, sau đó chớp chớp mắt, hỏi: "Em có một điều kiện?"

"Em nói đi." Vào lúc này, Đàm Văn Sơ cảm thấy Lộ Địch An yêu cầu gì anh cũng sẽ đáp ứng.

"Em ở trên."

"A?" Đàm Văn Sơ trăm triệu lần cũng không ngờ lại là yêu cầu này, anh mở to hai mắt nhìn, không nói gì.

"Như thế nào, không chịu?" Lộ Địch An mím môi, cười, trên vẻ mặt có một chút trêu tức.

"Em thật sự…" Đàm Văn Sơ buồn bực mà nhíu mày, không phải là hoàn toàn không thể đáp ứng, bất quá, anh thật sự không hề nghĩ đến tình cảnh này.

"Yêu cầu nhỏ như vậy cũng không thể đáp ứng sao?" Lộ Địch An tiếp tục nói, nụ cười càng lúc càng sâu.

Đàm Văn Sơ bất đắc dĩ thở dài, "Được rồi…" Tuy rằng trong lòng cũng không thực sự tình nguyện, bất quá, nếu là yêu cầu của người yêu, vẫn là đồng ý đi.

Lộ Địch An 'phốc' một tiếng bật cười, tay xiết chặt lại, khiến cho mặt của cậu và Đàm Văn Sơ càng gần hơn, "Hi hi, kỳ thật là không muốn đáp ứng?"

Đàm Văn Sơ cười khổ.

Hơi hơi ngước lên, Lộ Địch An kề sát vào tai Đàm Văn Sơ, dùng thanh âm nhỏ xíu như tiếng thở nói: "Nột, ôn nhu một chút, không được làm em đau, da của em và con người có khác một chút, dùng sức một chút sẽ để lại dấu. Cho dù rất vội vàng, cũng đừng thô bạo với em…" Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của Lộ Địch An bắt đầu hấp dẫn hơn, mị lực khó có thể nói được.

Đàm Văn Sơ vươn tay ấn nhẹ lên đầu mũi Lộ Địch An, "Tiểu bất điểm, vừa rồi là đùa giỡn với anh."

"Thử xem anh có chịu hay không a."

Đàm Văn Sơ ôm Lộ Địch An, bàn tay trượt vào trong áo ngủ của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve làn da Lộ Địch An, xúc cảm nơi đầu ngón tay trơn nhẵn dị thường, khiến người ta chìm đắm trong sây mê. Cởi bỏ những chiếc nút áo ngủ, đem quần áo trên người Lộ Địch An thoát ra hết, đèn trong phòng ngủ vẫn chưa tắt, làn da Lộ Địch An sáng bóng như ngọc trai, khiến Đàm Văn Sơ không khỏi nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy cậu, đôi chân thon dài trần trụi của Lộ Địch An cũng có sắc da trong suốt.

"Dường như không giống với chúng ta…" đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt trên ngực Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ thở dài.

"Đúng, vì anh là loài có mao thôi."

"Mao… em không có sao?" Đàm Văn Sơ hôn lên vành tai Lộ Địch An, một bàn tay trượt dọc theo thân thể cậu, lướt qua tiểu phúc, cầm lấy khí quan ôn thuần giữa hai chân cậu.

"A…" Lộ Địch An phát ra một tiếng rên rỉ.

Vật trong tay bị lộng càng ngày càng nóng lên, phân thân càng ngày càng đứng thẳng, nhìm mi tâm đang nhíu lại cùng làn mi dài không ngừng run run của Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ cảm thấy sung sướng không nói nên lời.

"Thoải mái không?" Hơi thở ấm áp phả lên tai Lộ Địch An.

"Ưm…" Lộ Địch An thở dài nói, hơi hơi vặn vẹo thắt lưng, hai chân bất tri bất giác tách ra, dùng thân thể đòi hỏi âu yếm nhiều hơn nữa.

Đàm Văn Sơ hạ từng cái từng cái hôn thật khẽ lên cổ Lộ Địch An, trước ngực, lên môi lại theo thắt lưng trượt xuống bụng, đầu lưỡi đánh một vòng nơi rốn, cảm thấy hơi ngứa, Lộ Địch An cười khẽ một tiếng, thở hổn hển vươn tay vịn lên vai Đàm Văn Sơ, khi phân thân non nớt hồng nhạt bị khoang miệng ấm áp bao trụ gắt gao, Lộ Địch An nhịn không được kêu thành tiếng, theo bản năng muốn khép hai chân vào, lại bị Đàm Văn Sơ đẩy từ bên trong ra, tay Lộ Địch An đặt trên vai Đàm Văn Sơ

không còn nửa phần sức lực, cả thân thể đều như sa trong trong khoái cảm tình dục chưa từng được biết đến.

"A, a, em… em không được…" Lộ Địch An chỉ cảm thấy thắt lưng càng ngày càng nhuyễn, giống như có vật gì đang nâng người cậu lên, đem cậu đưa đến một vùng đất nào đó.

Trước khi bạo phát, Đàm Văn Sơ ngừng lại, Lộ Địch An không khỏi mở to mắt nhìn anh, trong đôi mắt ươn ướt vì khoái cảm khiến cho khuôn mặt nam nhân trước mắt có điểm mơ hồ.

Đem song khâu trắng nõn của Lộ Địch An tách ra, lộ ra bí sở hồng nhạt, Đàm Văn Sơ dùng ngón tay cùng đầu lưỡi nới rộng nơi chưa từng có người khai phá của Lộ Địch An, trải qua sự kích thích trước nay chưa từng có, Lộ Địch An bắt đầu khóc nức nở, địa phương nguyên bản vẫn còn căng thẳng dần dần thả lỏng, khi cảm thấy bí sở bị vật thô to cực nóng kiên quyết đâm vào, nhất thời cảm thấy khó chịu, sau đó từ từ thả lỏng thân thể, cảm giác tê dại sung

sướng truyền đến, Lộ Địch An bắt đầu đắm chìm vào trong khoái cảm.

Bị gắt gao vây trụ, cảm giác ấm áp ướt át khiến người ta say mê, cảm giác như dục tiên dục tử, Đàm Văn Sơ cơ hồ không khống chế được, ôm lấy thắt lưng Lộ Địch An bắt đầu di chuyển.

Khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, hai chân Lộ Địch An vòng qua thắt lưng Đàm Văn Sơ xiết lại ngày càng chặt, cậu chủ động nâng người lên nghênh hợp Đàm Văn Sơ. Khi những cơn sóng dần lên cao nhất, Đàm Văn Sơ dò xét hạ thân Lộ Địch An, một bàn tay vươn về phía trước, cầm lấy phân thân sớm đã đứng thẳng của cậu âu yếm, bị trước sau kích thích mãnh liệt phút chốc như rơi vào trong khoảng không, kiềm nén tiếng rên rỉ mà tiết ra tay, bên trong trường bích không ngừng xiết chặt bao vây lấy anh, Đàm Văn Sơ cũng bắn ra.

Thân thể nhuyễn xuống, Đàm Văn Sơ nằm sấp xuống bất động trên người Lộ Địch An, anh rất cẩn thận, cũng không đem sức nặng toàn thân đặt hết

lên trên người dưới thân mình. Ngực hai người dán sát lấy nhau, hơi thở hổn hển dồn dập, tiếng tim đập hợp lại làm một.

Sau tình sự, chiếm giữ toàn bộ nội tâm chính là cảm xúc vui vẻ, so với tự làm tình, có thể hoàn toàn có được đối phương càng khiến người ta cao hứng và thỏa mãn hơn. Đàm Văn Sơ trở mình nằm lên gối, Lộ Địch An gối đầu lên vai Đàm Văn Sơ, sau đó lười nhác xoay người một cái, vươn tay ôm lấy Đàm Văn Sơ, đỉnh đầu cọ cọ lên cằm anh, giống y như một con mèo.

“Đi tắm thôi.” Đàm Văn Sơ nhẹ giọng nói.

“Ưm ưm.” Lộ Địch An cảm thấy miễng cưỡng, cả người mệt mỏi, không muốn nhúc nhích.

Đàm Văn Sơ xuống giường, ôm lấy Lộ Địch An bước vào phòng tắm, nhìn cậu nhóc nhắm mắt nằm trong lòng mình, Đàm Văn Sơ không khỏi mỉm cười, anh ngồi trên ghế, để Lộ Địch An ngồi trong lòng anh, sau đó thay Lộ Địch An tẩy trừ thân thể.

Lộ Địch An giữa làn nước ấm mà ngủ luôn.

Trước mắt là một mảnh lam sắc trong suốt, thân thể như đang bay, Lộ Địch An ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhìn thấy Đàm Văn Sơ đang ở bên cạnh cậu mỉm cười, cậu kìm lòng không được vươn tay, khi hai bàn tay nắm lấy nhau, trong tâm Lộ Địch An dâng lên niềm hạnh phúc. Sau này, người này sẽ làm bạn bên cạnh cậu, bất ly bất khí. Luôn luôn như vậy, hoàng tử nhân ngư đều tưởng tượng cậu sẽ gặp người yêu như thế nào, sợ hãi hay sẽ sống cô độc đến hết quãng đời còn lại, hiện tại, yêu và được yêu, dũng cảm đánh đổi hơn nữa cũng không lo lắng sẽ không có hồi đáp.

Tất cả là thật sao…

Trước mắt càng ngày càng sáng, Lộ Địch An cố gắng mở to mắt, khi cậu phát hiện vừa rồi chỉ là một giấc mơ, cậu vội vàng nhìn qua người bên cạnh, đối diện với đôi mắt đen thâm thúy của Đàm Văn Sơ.

Nga, không phải mơ, hiện tại, anh đang ở bên cậu.

Xoay người ôm lấy Đàm Văn Sơ, Lộ Địch An đem mặt vùi vào lòng anh, ngửi được hơi thở quen

thuộc, thỏa mãn thở dài. Sau khi nằm trong lòng hưởng thụ một phen ôn tồn, Lộ Địch An đột nhiên nhớ đến chuyện gì, "A, bây giờ là mấy giờ?"

"Đã chín giờ."

"A, đã trễ thế rồi sao."

"Nhìn em ngủ say như vậy, anh không đành lòng đánh thức em." Đàm Văn Sơ vươn tay vuốt tóc Lộ Địch An, sủng ái nói.

"Anh, anh chưa đi làm? Như vậy có được không?" Thấy Đàm Văn Sơ không có ý muốn đi làm, chính mình cũng lỡ mất buổi học, Lộ Địch An hỏi.

"Có cái gì không thể, lâu lâu cũng được phép một lần. Anh là lần đầu tiên luyến ái, hơn nữa còn luyến ái rất nghiêm túc."

Nghe Đàm Văn Sơ nói xong, Lộ Địch An không khỏi ôm chặt lấy anh.

Vươn tay kéo tấm chăn lên vai Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ ôn nhu nói: "Anh biết em mệt, ngủ một chút nữa đi."

"Vâng."

Sự ràng buộc về thân thể càng tăng thêm sự sâu sắc trong tâm linh, Lộ Địch An phát hiện, cậu càng không thể ly khai Đàm Văn Sơ, đồng thời cậu cũng cảm nhận được, Đàm Văn Sơ càng yêu cậu thâm trầm hơn.

~oOo~

12. Quyển 2 - Chương 6

Đã tỏ ý hai người có thể chuyển về biệt thự Đàm gia ở, nhưng Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An lại kề cà không nhúc nhích, bọn họ hài lòng với cuộc sống an nhàn trước mắt, giả vờ làm lơ.

Đàm Văn Sơ vẫn mỗi ngày đi làm, Lộ Địch An đi học, lúc rỗi rãi hai người cùng nhau xuống phố mua sắm, ăn ở những quán ăn nhỏ, cùng nhau leo núi, cắm trại, thỉnh thoảng đi xem phim, Đàm Văn Sơ sẽ dành thời gian giúp Lộ Địch An bù lại kiến thức. Khi cùng Đàm Văn Sơ cắm trại trên núi, Lộ Địch An nhận ra được khả năng sinh sống bên ngoài của Đàm Văn Sơ, những hiểu biết của Đàm Văn Sơ đầy đủ trọn vẹn, Lộ Địch An càng ngày càng khâm phục người yêu cậu.

Ngày lại ngày yên bình nhẹ nhàng trôi qua, Lộ Địch An từ từ hòa nhập vào xã hội, cậu càng ngày càng giống một nam sinh bình thường, mỗi ngày đeo túi sách đến trường, về đến nhà thì làm bài tập, sau đó học Đàm Văn Sơ nấu cơm cùng những việc nhà khác, học sử dụng máy giặt, lò viba, cậu hòa nhập nhiệt tình cùng chăm chú vào cuộc sống khiến Lộ Vi khi đến thăm cũng cảm thấy vui mừng. Lộ Vi luôn có chút lo lắng với bọn họ về vấn đề này, nhưng nhìn thấy đôi tình nhân thân thân thiết thiết, nàng cái gì cũng không nói.

Vào một buổi chiều cuối tuần, thời tiết hảo, Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An xuống lầu tản bộ, Đàm Văn Sơ cầm bánh mì, ngồi trên ghế dài trong sân nhỏ uy bồ câu ăn, Lộ Địch An nhìn thấy hoa viên cách đó không xa, cậu hưng phấn chạy đến.

Bóp nát bán mì trong tay rồi rải lên đất, nhìn bồ câu trắng cô cô cô mổ xuống, Đàm Văn Sơ uy đến cao hứng, đột nhiên anh cảm thấy phát lạnh một trận đằng sau lưng, trái tim mơ hồ co thắt lại, dường như có chút căng thẳng, anh mạnh mẽ quay đầu lại.

Lộ Địch An ngã xuống cạnh hoa viên, tay đang ôm chặt lấy người.

Đàm Văn Sơ vội vàng chạy qua, ôm lấy Lộ Địch An, "Tiểu An, Tiểu An, em bị làm sao?"

Lộ Địch An dùng một bàn tay gắt gao xiết chặt lấy tay kia của cậu, răng cơ hồ muốn nghiến chặt lấy môi, cả thân người run rẩy kịch liệt, mồ hôi chảy ra khiến tóc mai bên thái dương dính bết vào, nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, Đàm Văn Sơ không biết được lý do, một bên hoảng hốt kiểm tra Lộ Địch An có chịu ngoại thương nào hay không, một bên kêu lên: "Tiểu An, Tiểu An, em bị làm sao?"

Lộ Địch An phun ra vài chữ giữa hàm răng đang nghiến chặt: "Hoa hồng… đâm… bác sĩ…."

Đàm Văn Sơ theo bản năng liếc mắt nhìn, những loại hoa nhỏ trong hoa viên có không ít hoa hồng, còn có nguyệt quế và tường vi, biết những loại hoa đó có gai, hơn nữa ngay cả trên phiến lá cũng có, chính là chỉ bị đâm một chút lại sinh ra hậu quả nghiêm trọng như vậy sao? Đàm Văn Sơ có chút không hiểu được.

"Đau… bác sĩ… Lãnh, Âm dương sư đại nhân…" Lộ Địch An phát âm mơ hồ, nói đứt quãng, hô hấp ngày càng dồn dập, môi cũng mất đi huyết sắc, trong lòng Đàm Văn Sơ cảm thấy khách thường, bộ dáng của Lộ Địch An xem ra cực kỳ đau đớn, hơn nữa, anh cũng cảm thấy cậu đang kiềm chế sự đau đớn này cực kỳ mãnh liệt, chẳng lẽ hoa này có độc? Đàm Văn Sơ ôm lấy Lộ Địch An xông ra đường, chặn một chiếc taxi, "Nhanh, đến bệnh viện!"

Dưới sự thỉnh cầu của Đàm Văn Sơ, taxi chạy như bay, gặp xe liền vượt qua. Không biết sau khi đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, xe cũng chạy đến bệnh viện sủng vật Sao Sáng, Đàm Văn Sơ móc hết tiền trong túi ra, tất cả đều cho tài xế, quăng lại một câu "Nếu không đủ tiền phạt, anh cứ đến tìm tôi", sau đó trong con mắt kinh ngạc của tài xế, ôm lấy Lộ Địch An chạy như bay ra khỏi xe.

Xông vào trong bệnh viên sủng vật, Đàm Văn Sơ gào thét, "Bác sĩ Lãnh, bác sĩ Lãnh, Tiểu An bị thương."

Lãnh Tinh Hồn chạy ra, anh nhìn Lộ Địch An nằm trong lòng Đàm Văn Sơ, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó liền ôm lấy cậu mang vào phòng khám, đóng cửa lại.

Đàm Văn Sơ đứng bên ngoài phòng khám gấp đến độ xoay vòng vòng, lại không ngừng nói, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hoa hồng có độc sao?"

Ô Mễ theo sau Đàm Văn Sơ an ủi: "Hãy thoải mái, đừng căng thẳng, y thuật của Lãnh đại ca rất tốt."

Đàm Văn Sơ thập phần khó hiểu, "Xem ra em ấy bị hoa hồng đâm phải, sẽ đâu đến như vậy sao? Đau đớn của Tiểu An tôi có cảm thấy được, chính là tôi thậm chí còn không nhìn thấy được vết thương, thực nghiêm trọng sao? Tôi không hiểu…"

"Chỉ là gai hoa hồng thôi sao? Có phải bị hàng rào sắt của hoa viên làm bị thương, nên mới đau như vậy hay không…?"

"Không có, không có hàng rào." Đàm Văn Sơ lắc đầu, anh đương nhiên không hy vọng Lộ Địch An bị

thương dù chỉ một chút, chỉ là biểu hiện của Lộ Địch An sau khi bị thương quá mức quái dị, khiến Đàm Văn Sơ cũng hoảng loạn, trong lòng anh thầm giận chính mình.

Sau khi lo lắng chờ đợi, Lãnh Tinh Hồn từ trong phòng khám bước ra, Đàm Văn Sơ vội vàng nghênh đón: "Em ấy thế nào?"

'Ngô, không có việc gì, Tôi đã tiêm một ít thuốc mê đặc trị cho cậu ấy, cậu ấy đã ngủ rồi."

Đàm Văn Sơ không hiểu, hoảng sợ hỏi: "Vì sao lại dùng thuốc mê?"

"Phải làm cho cậu ấy ngủ thật sâu mới được, bất đắc dĩ mới phải dùng một chút, tôi cũng biết thuốc mê đối với thân thể cậu ấy không tốt lắm, chính là, hiện tại đó là lựa chọn duy nhất. Thuốc an thần thì không được, hiệu quả rất nhỏ, dùng thì cũng vô ích."

"Rốt cuộc em ấy bị làm sao?" Đàm Văn Sơ vội hỏi.

Lộ Địch An vươn tay ra dấu một cái, "Nhạ, ngón trỏ bị hoa hồng đâm khiến bị thương."

Đàm Văn Sơ nhất thời ngẩn ra, há nửa miệng, "A… không phải đi, tôi thấy bộ dáng Tiểu An phi thường đau đớn, thỉnh anh hãy khám cẩn thận một chút nữa giúp em ấy, ta sợ Tiểu An bị thương ở chỗ nào khác nữa…"

Lãnh Tinh Hồn khoát tay, "Cậu ấy khỏe rồi, cậu yên tâm, đã không còn việc gì,", nói xong, Lãnh Tinh Hồn kéo Đàm Văn Sơ ngồi xuống, "Cậu nhất định vẫn chưa biết, tôi nghĩ Tiểu An sẽ nói cho cậu, xem ra là không có, vậy để tôi nói cho cậu biết đi."

Đàm Văn Sơ ngồi xuống yên lặng nghe Lãnh Tinh Hồn nói tỉ mỉ đầu đuôi.

"Nhân ngư có thể nói là yêu thú đặc biệt. Những yêu thú bình thường biến thành hình dáng con người, sau khi bị thương, thường thì vẫn có thể bảo trì hình dáng con người, hơn nữa có thể nhận sự chữa trị trong hình dáng con người đó, nếu bị thương nặng bắt buộc phải quay về bản thể. Nhân ngư cho dù sau khi biến thành người, máu trong cơ thể vẫn không thay đổi, khác hẳn với con người. Máu của họ là máu lạnh lam sắc, giống như chất lỏng lam sắc trong suốt vậy. Thể chất của nhân ngư phi thường đặc biệt, nếu bị thương, cho dù chỉ một vết thương nhỏ xíu, chẳng qua chỉ rỉ ra một giọt máu, cũng sẽ cảm thấy đau đớn cường đại kịch liệt, vì vậy, cuộc sống của họ trong lòng biển nếu như bị những sinh vật khác tấn công rất dễ dẫn đến cái chết, cũng không phải bọn họ đấu không lại các sinh vật đó, mà bởi vì khi đánh nhau sẽ rất dễ bị thương, chảy máu. Bọn họ không phải vì bị tấn công mà chết, mà là – chết vì đau đớn.

"Trời ơi… Sao có thể…" Đàm Văn Sơ thì thào lẩm bẩm, là con người như anh nghe được chuyện như vậy cảm thấy rất khó tin.

"Đúng vậy, là chết vì đau, cho nên có thể hiểu được bọn họ bị một chút tiểu thương sẽ đau đớn như thế nào.

Cảm giác này nếu không phải là tộc nhân ngư sẽ không thể nào tưởng tượng được. Thời cổ đại có kiểu pháp hình gọi là lăng trì, cậu chắc đã nghe nói qua, chính là dùng tiểu đao, một đao lại một đao đem thịt toàn thân cắt đi khiến người ta chết, người bị lăng trì trước khi chết phải chịu những đau đớn phi thường mãnh liệt. Nhân ngư chảy máu, từ một góc độ nhìn nhận thì cũng có cảm giác như con người bị lăng trì, không khác gì lắm. Tôi giải thích như vậy, cậu có thể hiểu một chút đi." Lãnh Tinh Hồn vẫn dùng ngữ khí giảng giải bình tĩnh, lại khó có thể che giấu khuôn mặt anh có chút nhăn nhó khi giải thích.

"Thật đáng sợ…"

"Đây cũng là nguyên nhân làm cho nhân ngư rất khó sinh tồn, bọn họ rất dễ bị thương, sau đó là chết. Số lượng nhân ngư không ngừng giảm đi, tỉ lệ sinh sản của họ lại thấp. Hiện tại, mỗi nhân ngư đều là bảo vật trân quý."

"Tôi, tôi thực không cẩn thận, là do tôi sai, tôi quá sơ ý, quá lo là…" Đàm Văn Sơ tự trách mình thậm tệ.

"Còn có một chuyện tôi muốn nói với cậu," Lãnh Tinh Hồn nói thêm, "Nhân ngư chảy máu, khi thấy đau đớn, nếu khóc, có thể giảm bớt sự đau đớn trong cơ thể đang quá sức chịu dựng, nhưng sẽ dẫn những đồng loại khác đến. Trong những lúc đó, nhân ngư có lực cảm ứng dị thường, nếu có nhân ngư khóc, mặc kệ khoảng cách hải lý giữa họ xa như thế nào, những đồng loại khác cũng sẽ cảm ứng tiếng khóc của y liền bơi đến giúp đỡ. Con người bắt giữ nhân ngư, sau đó cắt một vết thương nhỏ lên y, khiến y chảy máu, khiến cho y phải khóc lên, lấy chuyện này thu hút những nhân ngư khác xuất hiện."

"Cái gì?" Đàm Văn Sơ thoáng cái trừng lớn mắt nhì, sau đó lại lộ ra thần sắc chán ghét cực độ.

"Tiểu An có bao giờ đề cập về chuyện của đường tỷ cậu ấy với cậu chưa?"

"Có nói qua một chút."

Lãnh Tinh Hồn thở dài, vì vận mệnh của nhân ngư xinh đẹp ôn nhu kia mà khổ sở, "Đường tỷ cậu ấy sau khi bị con người bắt được, bọn chúng cắt cổ tay nàng, để cho máu từng giọt từng giọt mà chảy xuống, khiến cho nàng đau đớn, hy vọng tiếng khóc của nàng sẽ dẫn nhân ngư đến nhiều hơn, nhưng nàng vẫn rất khiên cường, ngay cả khi không chịu nổi đau đớn vẫn cố gắng kìm nén, cuối cùng, nàng vì quá đau đớn mà chết…"

Đàm Văn Sơ khiếp sợ không nói gì.

"Tiểu An cũng kiên cường như vậy, cậu ấy rất đau, nhưng vẫn cố kiềm chế không khóc lóc, cậu ấy thà để mình chết cũng không muốn liên lụy đến đồng loại. Nhân ngư đều là như vậy, cao ngạo, kiên cường, đối với đồng loại cùng ái nhân đều yêu thương vô cùng sâu nặng." Nói đến đây, Lãnh Tinh Hồn cảm khái không thôi.

"Tiểu An…" Đàm Văn Sơ gục đầu, anh vì nhân ngư của anh mà cảm động.

Lãnh Tinh Hồn an ủi: "Trước đây do cậu không biết, không thể trách cậu được. Lộ Vi bọn họ cũng không nói, có lẽ là không muốn cậu biết được nhược điểm của họ. Được rồi, hiện tại cậu đã biết rõ, sau này thỉnh dụng tâm nhiều hơn nữa chiếu cố Tiểu An. Nhân ngư là loài kiên cường, đồng thời cũng là sinh vậy yếu ớt. Vũ khí và tình yêu đối với họ mà nói đều là trí mạng. Tiểu An hoàn toàn tin tưởng cậu, đem chính cậu ấy giao cho cậu, thỉnh hảo hảo quý trọng."

Đàm Văn Sơ gật đầu, anh vẫn đang lẩn quẩn trong câu chuyện Lãnh Tinh Hồn vừa kể, vẫn chưa thu hồn thần trí, biểu tình có chút giật mình. Một lúc sau, anh hỏi: "Tôi có thể đến nhìn Tiểu An một chút không? Thuận tiện không?"

"Tôi đã làm cho cậu ấy ngủ, cậu đến với cậu ấy đi."

Đàm Văn Sơ bước vào phòng khám, nhìn thấy Lộ Địch An nằm trên giường bệnh, sắc mặt Lộ Địch An vẫn không vẫn không có gì thay đổi, ấn đường cau lại, lông mi khẽ run, trong lòng Đàm Văn Sơ tràn đầy ân hận, ngồi xuống bên cạnh Lộ Địch An, nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, lặng lẽ bồi cậu.

Lộ Vi vội vàng chạy đến, xông vào bệnh viện sủng vật, nàng nhìn thấy Lãnh Tinh Hồn, một phen giữ chặt lấy anh, "Tiểu An đâu? Tôi gọi điện thoại đến nhà bọn họ, không ai nghe máy, trong lòng cảm thấy không ổn, hình như Tiểu An bị thương…"

Lãnh Tinh Hồn giơ tay ra dấu im lặng, dẫn Lộ Vi qua một bên, "Yên tâm, Tiểu An không sao, cậu ấy đã ngủ."

"Quả nhiên cậu ấy ở đây, ngay khi tôi cảm thấy không ổn, lòng tôi thật phiền não, có cảm giác cậu ấy bị thương…"

"Cậu ta bị đâm vào ngón tay, chảy máu, tôi đã xem qua vết thương, không đáng lo. Tôi giúp cậu ta tiêm thuốc, để cậu ta ngủ yên."

Khuôn mặt căng thẳng của Lộ Vi thoải mái một chút, "Nga, cám ơn anh…"

"Đàm tiên sinh đang bồi cậu ta, cô không cần lo lắng. Các người không có cho y…"

Lộ Vi lắc đầu, "Còn chưa kịp…"

"Tôi cũng đã nói qua với y, tôi tin lần sau y nhất định sẽ phi thường phi thường cẩn thận. Tiểu An thật kiên cường."

Lộ Vi nắm hai tay lại, vì quá dùng sức mà các ngón tay trở nên trắng bệch, vẻ mặt khổ sở, "Kiên cường, đúng, cậu ấy rất kiên cường, nhưng mà cậu ấy cũng đau a, tôi cũng cảm thấy được, ai…"

“Sẽ dẫn tộc nhân của cô đến sao? Muốn tôi giúp cô đưa tin cho bọn họ tản ra không, rất nguy hiểm.” Lãnh Tinh Hồn hỏi.

Lộ Vi lắc đầu, “Không cần, trong lòng tôi đều biết. Tiểu An liều mạng kiềm nén đau đớn của cậu ấy, cảm ứng không thập phần mãnh liệt, tôi có thể cảm nhận được là do tôi ở rất gần cậu ấy.”

Nâng tay đặt lên vai Lộ Vi trấn an nàng, Lãnh Tinh Hồn nói: “Không cần lo lắng, đã không còn việc gì nữa.”

“Cám ơn anh.”

“Cô trở về đi, có Đàm tiên sinh ở đây chiếu cố Tiểu An là đủ rồi.” Nghĩ đến Đàm Văn Sơ nếu gặp mặt Lộ Vi khẳng định sẽ áy náy, Lãnh Tinh Hồn khuyên Lộ Vi hãy về trước.

Lộ Vi gật gật đầu, lặng lẽ rời đi.

Sáng hôm sau, Lộ Địch An tỉnh lại, cậu chỉ hơi động một chút, Đàm Văn Sơ bên cạnh liền bừng tỉnh, Đàm Văn Sơ lập tức nhào qua hỏi: “Tiểu An, Tiểu An, em khỏe không?”

Nhìn thấy Đàm Văn Sơ đầu tóc tán loạn, đôi mắt đỏ hồng, còn vẻ mặt thì bơ phờ, Lộ Địch An lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Nha, anh… sao anh lại sa sút như vậy…”

“Không cần lo cho anh, Tiểu An, em có khỏe không?”

“Ân.” Lộ Địch An gật gật đầu, cậu rút bàn tay trong chăn ra nhìn nhìn, vết thương nơi đầu ngón tay được băng lại, không biết bằng gì, hiện tại đã không còn cảm giác đau đớn, Lộ Địch An mỉm cười nhìn Đàm Văn Sơ khoe khoe ngón tay được băng lại.

“Thực xin lỗi…” Nhìn nụ cười của Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ cực kỳ ân hận, mặc dù hiện tại nụ cười của Lộ Địch An có hay không ý muốn an ủi anh, nhưng nghĩ đến sự sơ ý của mình, trong lòng Đàm Văn Sơ liền cực kỳ khó chịu.

“Không sao, em… trước đây không nói với anh.” Lộ Địch An vươn tay vuốt nhẹ hai gò má Đàm Văn Sơ, ý nói anh đừng để ý đến chuyện này.

Lúc nay cũng không cần nói gì nhiều nữa, Đàm Văn Sơ gắt gao nắm lấy tay Lộ Địch An.

“Em rất nhanh sẽ khỏe lại, anh không cần lo lắng.”

“Anh sẽ luôn bên cạnh em.”

Ngay khi Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An sau một chuyện ngoài ý muốn xảy ra làm tình cảm nhân lên gấp bội, thì tại một nơi trong thành phố Hương Đảo, có một đám người đang bí mật mưu tính một chuyện.

Tại một góc quán bar nào đó, một đám người đang ngồi nói chuyện phiếm, trong góc phòng sương khói lượn lờ, trên bàn chính giữa phòng, bên cạnh mấy chai rượu mà một xấp ảnh chụp.

"Có đáng tin không? Phải xác định rõ, nếu bắt nhầm người có thể gây phiền phức, hơn nữa thân phận của chúng ta cũng sẽ bại lộ."

"Chắc chắn! Ảnh tuy rằng chụp không được rõ lắm, nhưng ta đã an bài huynh đệ đến bệnh viện kia tận mắt nhìn đứa nhỏ,có thể khẳng định là hoàng tử nhân ngư." Người đang nói bộ dạng thập phần tự tin.

"Truy tìm đã lâu, biết y ẩn thân trong thành phố, tìm y lại giống như mò kim đáy bể. Rốt cuộc cũng mò được rồi." Một nam nhân có bộ dáng thoạt nhìn giống như đầu lĩnh nhếch môi cười.

"Ít nhiều cũng do chuyện vượt đèn đỏ kia, ai ngờ y lại ẩn thân trong khu bình dân, lúc trước chúng ta vẫn luôn lặng lẽ tìm trong khu dân cư cao cấp, thật đúng là tìm nhầm chỗ."

"Hanh hanh, nghe lầm nhìn lẫn."

"Y hình như bị thương ngoài ý muốn."

"Đợi khi y ra khỏi bệnh viện liền an bài người theo bắt y. Ngàn vạn lần cẩn thận, không được kinh động âm dương sư đại nhân, đợi y đi mới cho người đến bắt. Chúng ta truy tìm lâu như vậy, nhất định phải kiên nhẫn, từng bước từng bước tiếp cận y, dùng lưới bắt y." Nam nhân đầu lĩnh ra lệnh.

"Vâng!"

Đang mưu tính chuyện bắt cóc chính là một đám yêu thú, bọn chúng vẫn luôn truy tìm nhân ngư, từ hải dương đuổi đến đất liền. Bọn chúng sinh sống bằng việc bắt giữ hoặc bắt cóc những sinh vật trân quý, bắt được liền bán cho người ra giá cao nhất. Tập đoàn buôn lậu vẫn luôn là đối tượng cảnh sát nghiêm khắc trừng trị.

Vết thương của Lộ Địch An đã hảo, Đàm Văn Sơ lần nữa bàn bạc tính toán cùng cậu chuyển về nhà Đàm gia, hiện giờ Đàm Văn Sơ cũng không an tâm ở bên ngoài, vẫn nên để Tiểu An sống ở nơi anh quen thuộc nhất, so ra vẫn tốt hơn. Lại nói, Đàm Văn Sơ còn thầm hướng Lãnh Tinh Hồn hỏi han những thói quen cùng tập tính trong cuộc sống của nhân ngư, anh cảm thất cần phải hảo hảo bổ sung, không thể cứ nhìn nhân hình của Lộ Địch An liền nhất thời thỏa mãn, dù sao cậu vẫn là nhân ngư.

Lại trở về nhà trọ nhỏ quen thuộc, Lộ Địch An vội vàng đi thăm những chậu hoa trên ban công.

“A, nở hết rồi…” Nhìn những bông hoa nở rộ, Lộ Địch An quay sang nhìn Đàm Văn Sơ mỉm cười.

“Yên tâm, anh có quan tâm đến chúng mà.”

“Cám ơn anh.” Lộ Địch An từ ban công chạy vào, nhảy lên bám dính lấy cổ Đàm Văn Sơ, “Em thay mặt những chậu hoa cảm ơn anh.”

Ôm chặt ái nhân, Đàm Văn Sơ cảm thấy an tâm, anh đã vài ngày không ôm được cậu.

Thấy Đàm Văn Sơ thả tay ra, sau đó mở ngăn tủ tìm valy quần áo, Lộ Địch An có chút kinh ngạc, cậu vốn tưởng bọn họ có thể dây dưa một chút, không ngờ đến anh nhanh như vậy lại đi làm việc khác.

“Thu thập hành lý sao?” Lộ Địch An ngồi xuống bên cạnh Đàm Văn Sơ.

“Đúng vậy.”

“Gấp gì chứ.”

“Anh không yên tâm, vẫn nên chuyển về sớm một chút.”

“Chuyển về rồi, sẽ không thể đi chợ đêm, không được ăn bánh bao của tiệm nhỏ, đến ngắm hoa trong cửa hàng, còn có…” Lộ Địch An thích cuộc sống giản dị yên tĩnh bình yên, cậu có chút luyến tiếc những ngày được như vậy.

Nhẹ nhàng đặt lên lên đôi môi không ngừng khép mở của Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ nhìn cậu, “Anh cũng thích nơi này, sống rất tự tại, nhưng anh thật sự không yên tâm, hãy tha thứ cho sự tự quyết của anh. Anh biết em rất thích nơi đây, nhưng vẫn nên theo anh về nhà đi, hiện tại anh phi thường phi thường tự trách, em có thể hiểu được tâm tình của anh khi nhìn em nằm trên giường bệnh không? Anh không muốn trải qua chuyện đau lòng một lần nữa.” Nói xong, Đàm Văn Sơ nắm lấy tay Lộ Địch An, đặt lên ngực anh, bàn tay cảm nhận được những nhịp đập của trái tim, nhìn đôi mắt thâm tình của Đàm Văn Sơ, Lộ Địch An gật đầu.

“Nhưng, đồ đạc nhiều quá, không thể thu thập hết ngay lập tức.”

“Tính như vầy, cứ chuẩn bị tất cả trước, chủ nhà ở đây anh cũng đã liên lạc, chúng ta chuyển đi trước, anh sẽ bồi thường cho ông ấy. Khoảng ba ngày nữa, khoảng ba ngày có thể chuyển đi được rồi.”

“Hoa đều phải chuyển đi hết nga.”

“Biết rồi.”

Sáng sớm sau ngày Lộ Địch An về nhà, Đàm Văn Sơ rời giường, làm bữa sáng, ăn xong rồi đi làm. Anh đem phần của Lộ Địch An đậy khăn lên. Sau khi ôn nhu hôn cậu một cái, Đàm Văn Sơ mới ra khỏi nhà.

Lộ Địch An ôm chăn miễn cưỡng nằm trên giường không muốn nhúc nhích, an ủi triền miên đêm qua khiến hiện tại cậu chỉ muốn tiếp tục hưởng thụ dư vị. Vì sinh bệnh mà thiếu giờ học, Lộ Địch An một bên dự định học bù, một bên tiếp tục nằm trên giường.

Khoản chín giờ, Lộ Địch An vẫn còn đang lơ mơ lui trong chăn ấm áp, từ ngoài cửa truyền đến tiếng động, tưởng Đàm Văn Sơ đã quay lại, Lộ Địch An muốn ra khỏi giường nhìn, lại cảm thấy cả người rã rời, biết đối phương nhất định sẽ vào nhìn mình, cậu dứt khoát tiếp tục nằm.

Cửa phòng ngủ bị đẩy ta, nhìn thấy những người bước vào hoàn toàn xa lạ, Lộ Địch An kinh hãi, "Các ngươi là ai?"

Người vào đầu tiên đánh giá Lộ Địch An một chút, sau đó nhe răng cười, "Hoàng tử nhân ngư, chúng tôi tìm cậu đã lâu."

Lộ Địch An chấn động, ôm chăn ngồi dậy, cậu phát hiện những người vừa đến đều không phải con người, mà là cá chình trong hình người. Không đợi Lộ Địch An phản ứng nhiều hơn, bọn chúng liền nhào đến, dùng băng keo đã chuẩn bị sẵn dán kín miệng Lộ Địch An, thuần thục đem cậu trói lại, lấy bao bố lớn trùm lại, sau đó cùng nhau đi ra.

Băng này hiển nhiên đã sớm mưu tính, từ việc cạy cửa, xông vào, trói người đến việc mang Lộ Địch An ra xe, trước sau tổng cộng chỉ mất mười phút.

Một chiếc xe du lịch màu đen nghênh ngang cuốn theo gió bụi mịt mù rời đi.

Trong văn phòng, Đàm Văn Sơ cầm tách trà lên muốn uống, đột nhiên cảm thấy một trận sợ hãi, tay run lên, tách trà chao nghiêng, rớt xuống thảm.

"Tiểu An…" Thần sắc kinh hoàng nhìn xung quanh, từ đáy lòng Đàm Văn Sơ dự cảm có điềm xấu. Anh gọi điện thoại về nhà, không một ai nghe máy.

Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, Đàm Văn Sơ vội vàng nói với thư ký vài câu, sau đó liền chạy xe về nhà, khi anh xộc vào phòng, phát hiện nhà không một chút dấu vết hỗn độn nào, chính là chăn bị vứt trên giường, Lộ Địch An mất tích.

Không, Tiểu An khẳng định sẽ không để như vậy mà ra khỏi nhà, tuy rằng cửa không có dấu hiệu cạy mở, nhưng khu dân cư cũ kỹ này cũng không phải kiểu thường xuyên để cửa mở. Tâm Đàm Văn Sơ loạn một trận lại một trận, anh chạy xuống dưới, đến tìm Lãnh Tinh Hồn.

"Không thấy!" Lãnh Tinh Hồn kinh ngạc.

“Phải, tôi cảm thấy trong lòng rất lo lắng, đứng ngồi không yên, gọi điện thoại về nhà cũng không ai nghe, đến khi tôi chạy về nhà Tiểu An đã không thấy đâu. Cửa vẫn như cũ, trong nhà không loạn, nhưng chăn thì kéo từ trên giường xuống đất.

Lãnh Tinh Hồn thầm nghĩ, e rằng chuyện không muốn xảy ra nhất đã xảy ra – Lộ Địch An bị phát hiện, hơn nữa còn bị bắt đi. Đối với con người thì khó có thể xảy ra, nhưng đối với yêu thú mà nói lại rất dễ dàng.

“Tôi nghĩ, Tiểu An chỉ sợ đã bị bắt.”

“Cái gì?” Đàm Văn Sơ kinh hô thất thanh.

“Nghe tôi nói đã, có lẽ hai cậu không để ý đến những con mắt âm thần rình rập. Muốn bắt Tiểu An, trừ bỏ con người còn có yêu thú, nếu bọn chúng hóa thành nguyên hình, ví dụ như thành một con chim sẻ thậm chí là phi nga (bướm ngài), cậu và Tiểu An căn bản không để ý đến. Lộ Vi đã nói, sau khi hành tung bị lộ, nàng vẫn luôn trốn tránh, nhưng không cách nào thoát khỏi truy bắt, bất đắc dĩ nàng mới thỉnh cầu sự giúp đỡ của tôi. Đây là một thành phố lớn, tìm một người như mò kim đáy bể, nhưng là, dù cẩn thận mấy cũng có sai sót, chung quy cũng sẽ tìm ra dấu vết. Thật có lỗi, chuyện này tôi cũng có trách nhiệm.” Lãnh Tinh Hồn liên tục lắc đầu.

“Không, không phải anh, là tôi. Hiện tại phải làm sao? Nhất định phải tìm được em ấy.”

“Chúng ta báo cảnh sát.” Lãnh Tinh Hồn quả quyết nói.

“Báo cảnh sát? Cảnh sát thụ lý sao?”

“Đương nhiên. Mất tích chưa quá hai mươi bốn giờ, bất quá tôi có cách, đi theo tôi.”

Lãnh Tinh Hồn mang theo Đàm Văn Sơ chạy đến cảnh cục thành phố, tìm được bằng hữu Trầm Sở Thiên của anh.

Nhìn thấy nam nhân cao lớn một thân hắc y trước mắt, khuôn mặt anh tuấn, nụ cười có chút lưu manh, trong lòng Đàm Văn Sơ không khỏi sinh ra nghi hoặc.

Lãnh Tinh Hồn giới thiệu: “Vị này là cảnh sát yêu thú – Trầm Sở Thiên, cậu ấy là tiểu đội trưởng, chuyên phụ trách những án kiện hình sự về yêu thú.”

“Sao vậy? Hiếm khi thấy cậu đến đây nga.” Trầm Sở Thiên cũng chưa biết chuyện gì xảy ra, trêu chọc Lãnh Tinh Hồn.

Lãnh Tinh Hồn kéo Trầm Sở Thiên cùng Đàm Văn Sơ vào trong văn phòng Trầm Sở Thiên, đem đầu đuôi

mọi chuyện xảy ra kể lại, lại bảo Đàm Văn Sơ đem ảnh Lộ Địch An trong điện thoại di động đưa cho Trầm Sở Thiên xem qua. Nghe Lãnh Tinh Hồn nói xong, vẻ mặt Trầm Sở Thiên từ bỡn cợt chuyển sang thật sự nghiêm túc, "Nghe cậu nói như vậy, tôi cảm thấy cậu ta khẳng định là bị bắt cóc."

"Phải nhanh chóng tìm được em ấy!" Đàm Văn Sơ thập phần lo lắng, đứng lên đi đi lại lại.

"Trước tiên thông báo cho sân bay, nhà ga, tiến hành phong tỏa, cần phải làm cho những kẻ tình nghi mang nhân ngư không thể ra khỏi thành phố. Nếu bọn chúng chạy ra biển, ly khai bằng đường biển, vậy sẽ phi thường khó tìm." Trầm Sở Thiên nói xong liền gọi điện thoại, bình tĩnh thông báo cho các bộ ngành nhờ phối hợp cùng giúp đỡ.

"Sau đó thì sao?" Đàm Văn Sơ muốn ngồi xuống, lại thật sự không thể ngồi yên, muốn làm gì đó, lại không biết nên làm gì, bắt đầu từ đâu.

"Sau đó? Thỉnh cậu chờ đợi."

"Chờ đợi?"

"Phải." Trầm Sở Thiên gật đầu, "Chuyện nay giao cho cảnh sát xử lý là được rồi, hy vọng cậu có thể tin tưởng tôi."

Đàm Văn Sơ nhìn Trầm Sở Thiên, muốn gật đầu, lại không làm được.

"Nếu bọn chúng muốn tiền, hãy giúp tôi hỏi han tin tức, mặc kệ khách hàng của bọn chúng ra giá cao bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi. Xin nhất định nhất định đừng xúc phạm bọn chúng. Tôi, tôi rất lo bọn chúng sẽ làm em ấy bị thương, bởi vì..." Nghĩ đến Lộ Địch An có thể sẽ bị thương, những người kia sẽ khiến cậu ấy chảy máu khóc lóc để thu hút nhân ngư đến nhiều hơn, tim Đàm Văn Sơ chợt thắt lại, không nói được nữa.

Trầm Sở Thiên bước đến bên cạnh Đàm Văn Sơ, nhìn anh chăm chú, "Tôi hiểu tâm tình của cậu, tôi cũng hy vọng cứu cậy ấy càng sớm càng tốt. Bất quá, tôi vẫn muốn nói, có lẽ cậu ấy trong mắt cậu rất quan trọng, nhưng trong mắt tôi, tất cả yêu thú, mặc kệ là nhân ngư trân quý hay là miêu bình thường nếu bị bắt, đều ngang bằng nhau. Tôi sẽ cố gắng hết sức, hãy tin tôi."

Nhìn biểu tình Trầm Sở Thiên, Đàm Văn Sơ cảm động, anh vươn tay bắt lấy tay Trầm Sở Thiên, bàn tay đối phương cứng cáp hữu lực truyền ra suy nghĩ, Đàm Văn Sơ không kìm được liền gật đầu, "Cảnh sát Trầm, tôi tin anh."

"Các cậu về trước đi, nếu có tin, tôi sẽ thông báo cho các cậu ngay." Trầm Sở Thiên nói với Đàm Văn Sơ cùng Lãnh Tinh Hồn.

"Ân, chúng tôi về trước."

Lãnh Tinh Hồn và Đàm Văn Sơ rời khỏi cảnh cục.

Trở lại Đàm gia, khi biết Lộ Địch An mất tích, Lộ Vi ngã xuống sofa, hai tay bưng lấy mặt, vai co rúm. Biết nàng khóc, Đàm Văn Sơ ngồi xuống bên cạnh ôm lấy vai nàng.

"Xin lỗi, đều là do tôi sai…"

Lộ Vi vẫn ôm mặt, lắc lắc đầu.

"Tôi rất sơ sẩy, không để ý đến nguy hiểm, không, phải nói rằng, tôi biết có người truy tìm hai người, nhưng, cuộc sống yên bình khiến tôi mất cảnh giác, tôi, tôi hoàn toàn…" Đàm Văn Sơ không biết phải nói như thế nào, "Tôi thậm chí đã quên Tiểu An là nhân ngư, tôi vẫn coi em ấy giống như tôi, cho nên, tôi…"

Lộ Vi buông tay ra, nghiêng mặt, dùng mau bàn tay lau đi nước nơi khóe mắt, "Không, không trách cậu, ai có thể đoán trước được… Ai cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra…"

"Tôi đã báo cảnh sát, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra Tiểu An."

"Cảnh sát?" Lộ Vi hỏi lại, "Cảnh sát cũng quản chuyện của chúng ta?"

Lãnh Tinh Hồn ngồi bên cạnh nói, "Cảnh sát có khoa yêu thú, chuyên giải quyết những án hình sự có liên quan đến yêu thú. Cảnh sát kia đều có khả năng ứng đối với yêu thú, thỉnh tin tưởng bọn họ."

"Tôi sợ những yêu thú kia sẽ tổn thương Tiểu An, mỗi lần bắt được một nhân ngư, bọn chúng nhất định sẽ… Rõ ràng đã nói chúng tôi thà chết chứ không bán đứng đồng loại, bọn chúng vẫn không tin, một lần lại một lần thách thức lòng tin của chúng tôi. Tiểu An, nga, mọi người sẽ không hiểu được nỗi thống khổ khi nhân ngư chảy máu… Vì sao người bị bắt không phải là tôi? Vì sao lại là Tiểu An? Tiểu An kiên cường như thế, cậu ấy nhất định sẽ không khóc, nhưng…" Khuôn mặt Lộ Vi vì đau khổ mà vặn vẹo, "Tôi cho dù có chết cũng vô pháp tạ tội với cha mẹ Tiểu An, tôi có tội…"

"Không, Lộ Vi, không phải chị, kẻ có tội là những người đã tổn thương chị." Đàm Văn Sơ ôm Lộ Vi, thỉnh thoảng lại vỗ cỗ lưng nàng, "Đừng nghĩ như vậy, Lộ Vi, chị đã làm được rất nhiều, chúng tôi đều biết chị vì Tiểu An mà hao tổn tâm lực."

Lộ Vi khó nức nở nghẹn ngào, "Hai người chưa nhìn thấy bộ dáng đường tỷ của Tiểu An, rất đáng thương, rất thảm, đều là do tôi…"

Thấy Lộ Vi khóc, trong lòng Đàm Văn Sơ càng thêm khổ sở và bất an, anh nhìn Lãnh Tinh Hồn.

"Hãy tin Trầm Sở Thiên." Lãnh Tinh Hồn đối với năng lực của bằng hữu rất tin tưởng.

Cảnh cục thành phố, Trầm Sở Thiên mang theo những đội viên của anh liên lạc với không ít đường dây, đã tìm ra được một chút manh mối. Trừ bỏ hy vọng có thể tìm ra nhân ngư bị bắt bên ngoài, Trầm Sở Thiên càng lo hơn nữa chính là, y có thể bị thương hay chưa.

Qua một đêm, Trầm Sở Thiên đang định đến Đàm gia, Đàm Văn Sơ đã đến tìm anh trước. Hai người liếc nhìn nhau một cái, đều biết lời đối phương muốn nói, Đàm Văn Sơ thở dài một tiếng, ngồi xuống, "Tôi thật sự muốn làm một gì đó một chút, lại thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu."

"Cũng chưa phát hiện báo cáo ra khỏi thành phố." Trầm Sở Thiên an ủi cậu.

"Giữa tôi và Tiểu An có sự cảm ứng từ trong tâm, tôi muốn dùng sự cảm ứng này đi tìm cậu ấy, nhưng hiện tại tôi cố gắng tập trung cũng không giữ được một chút tin tức, thực gay go!" Ngay thời khắc quan trọng này, Đàm Văn Sơ lại không giữ được một chút tin tức từ Tiểu An, cậu biết vô cùng nguy hiểm.

"Có lẽ bởi vì cậu ấy ngủ rất say, tôi muốn nói, bọn bắt cóc không muốn cho cậu ấy phản kháng, có lẽ đã dùng biện pháp nào đó khiến cậu ấy ngủ say, chỉ có lý do đó."

"Nguyên lai là như vậy." Đàm Văn Sơ hiểu được chút chút.

Trầm Sở Thiên nói cho Đàm Văn Sơ những phát hiện của cảnh sát, "Bọn bắt cóc từ bên ngoài đến, cần sử dụng xe, còn phải tìm địa điểm dừng chân, chúng tôi đã kiểm tra khắp trong thành phố những chiếc xa cho thuê hoặc bán đi, cũng kiểm tra tất cả khách sạn, đang truy tìm mấy đối tượng. Mặt khác, chúng tôi cũng phát hiện một chuyện khác. Người cung cấp đã báo cho chúng tôi biết trước đây không lâu, từng có một chiếc taxi chạy nhanh vượt đèn đỏ, chuyện này đã khiến những người khác chú ý."

Đàm Văn Sơ kinh ngạc, "Là đang nói tôi sao? Trước đây khi Tiểu An bị thương, vì để đến được bệnh viện đã vượt rất nhiều đèn đỏ…"

"Tôi nghĩ, ngày đó chiếc taxi kia đã vượt đèn đỏ một chặng đường rất dài, có khá nhiều người chú ý đến chuyện này, tôi nghĩ có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến Tiểu An bị lộ, nên biết, đích đến của xe là bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn. Người bình thường đều nghĩ có là phòng khám sủng vật, nhưng nhóm yêu thú đều biết đó là chỗ của Âm Dương sư."

"Quả nhiên là lỗi của tôi!" Đàm Văn Sơ hối hận không ngừng.

"Đừng nghĩ như vậy, cậu cũng vì cứu Tiểu An. Chuyện này là ngoài ý muốn. Có được những tin tức này, giúp chúng tôi tìm bọn bắt cóc người."

"Xin nhanh chóng tìm được em ấy, cứu em ấy. Nếu cần giúp đỡ gì, tôi, còn có Đàm thị, đều tận lực giúp đỡ." Đàm Văn Sơ nắm chặt tay Trầm Sở Thiên, lúc này, cậu đối với nam nhân thoạt nhìn có chút cà lơ phất phơ đã không còn sự hoài nghi ban đầu, cậu nguyện ý tin tưởng anh.

“Tôi sẽ nhanh chóng.”

Thực tế, sau khi Lộ Địch An bị bắt, giống như Lãnh Tinh Hồn dự đoán, vì sợ làm người khác chú ý, bọn bắt cóc tiêm thuốc an thần cho Lộ Địch An, khiến cho cậu ngủ say, dán kín miệng cậu lại, cột chắc vào trong túi bố, ngụy trang như hàng hóa, và giấu kín trong một sào huyệt của bọn bắt cóc, hơn nữa đã bắt đầu liên lạc với khách hàng, chuẩn bị đem bán cậu đi.

Chạng vạng, trước một toàn nhà ở ngoại ô thành phố dừng lại một chiếc xe che rèm cẩn thận. Từ dưới đất nhìn lên, một cửa sổ không còn được cái khung lộ ra ánh đèn.

Một thiếu niên đơn độc trong đêm đi ngang qua tòa nhà xám xịt kia, cậu phát hiện thấy ánh đèn, lộ ra thần sắc kinh ngạc. Là ai? Ai còn đợi trên nóc tòa nhà, là công nhân xây dựng sao? Những chiếc bóng màu lam, giống như ánh sáng từ đèn pin khiến thiếu niên có cảm giác như ngửi được mùi khủng bố. Liếc mắt nhìn chiếc xe có rèm đậu khuất chỗ bí mật, thiếu niên nghi hoặc, cậu nhẹ bước vào trong tòa nhà, men theo cầu thang không còn tay vịn hướng lên lầu năm nơi hắt ra ánh sáng, muốn tìm đến cùng.

Khẽ đứng lại bên ngoài căn phòng đầy ánh sáng, không có cửa, thiếu niên nấp vào trong bóng tối, bóng đêm càng ngày càng đậm che giấu giúp cậu. Thiếu niên gắt gao dán sát người vào tường, cẩn thận nhìn xung quanh một lúc, sau đó vểnh tai, nghe ngóng động tĩnh bên trong, một cỗ hương vị thức ăn lan nhẹ ra, thiếu niên nhăn nhăn cái mũi.

Trong căn phòng trống lốc, mấy nam nhân vây xung quanh, bọn chúng trải báo ra làm khăn lót, trên báo bày một con gà quay, thơm nức, bánh mì và những thức ăn khác, hơi phong phú, có người đang nhai, có thể nghe được tiếng gặm xương rau ráu.

Vừa ăn, mấy nam nhân vừa nói chuyện với nhau.

“Khi nào thì xuất hàng a?”

“Còn phải chờ một chút, khách hàng còn phải kiểm tra.”

“Kiểm tra cái cùi lôi, không cần nói lôi thôi, với bộ dáng xinh đẹp của y, mua về cũng không thiệt thòi.”

“Thí, cái họ muốn mua chính là nhân ngư! Tiểu suất ca nơi đâu mà không thấy. Hơn nữa, nếu đã muốn mua một loài vật xinh đẹp, nam hài tử hồ ly có bộ dáng tốt cũng không ít. Bắt buộc phải là nhân ngư, nhân ngư, nhân ngư rất quý hiếm.”

Nghe thấy những từ nhân ngư này, thiếu niên đang nghe lén bên ngoài mạnh mẽ chấn động, mở to hai mắt.

“Nhân ngư thì dưỡng như thế nào a?” Một thanh âm tò mò hỏi.

“Còn dưỡng như thế nào nữa? Đào cái ao rồi dưỡng.”

“Ngu ngốc, ngươi cho là nuôi cá sao. Đó là nhân ngư! Phải dưỡng trong hồ.”

“Thí, tiểu tử cậu cái gì cũng không biết, phải dưỡng trong hồ nước mặn.” Một thanh âm trả lời chắc chắn.

“A, vậy phải cho muối vô nước, bỏ muối nhiều hay ít, chắc phải đến một tấn muối a?”

“Mày là đồ ngu, cái gì mà bỏ muối vào, trực tiếp lấy nước biển! Con chim ngốc.”

Thiếu niên nghe được ‘phanh’ một tiếng, thanh âm giống như một cái hũ rớt xuống đất lăn lốc.

“Mày súc miệng cho sạch một chút, hải sư mày cũng chỉ là một cái bị cơm.”

Có người lên tiếng giảng hoà, “Bớt đôi co, bớt đôi co. Quản y dưỡng như thế nào, không liên quan gì đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần yên ổn xuất hàng bán, thu được tiền là tốt rồi.”

Sau một trận những thanh âm lầm bầm tức giận, lại vang lên những tiếng nhai nuốt thức ăn.

Thiếu niên nghe trộm gần như đã có thể xác định, những người đang trốn trong tòa nhà này là bọn buôn lậu động vật, bọn chúng bắt được yêu thú trân quý là nhân ngư, hơn nữa tính bán y đi… Trong đầu thiếu niên liền dâng lên ý định muốn báo cảnh sát.

Không, cậu không thể đứng nhìn nhân ngư bị bán đi, cậu phải cứu y.

Muốn liếc nhìn để xác nhận, thiếu niên do dự, cậu sợ bị phát hiện, nếu đả thảo kinh xà, không nói không cứu được nhân ngư, chỉ sợ ngay cả cậu cũng khó bảo toàn, nghĩ nghĩ, nhẫn tình thiếu niên lóe sáng, cậu xoay người một cái, hóa thành tiểu hồ ly, nguyên lai thiếu niên này là một hồ ly yêu thú.

Thân hình hồ ly so với thiếu niên nhỏ hơn nhiều, nhẹ nhàng êm thấm mà bước, chậm rãi thò đầu dò xét bước ra ngoài, nhìn vào trong phòng. Cậu nhìn đến người bị trói rất chặt trong một cái túi bố nằm nơi góc phòng, toàn thân đều nằm trong túi, chỉ hé khuôn mặt, mặt người nọ hướng ra phía cửa phòng, nhắm mắt lại. Nhìn thấy mặt người kia, mắt tiểu hồ ly lập tức mở lớn.

Cậu đã gặp qua y! Bên ngoài tiệm bánh mì, thiếu niên đang bị trói cùng bằng hữu của y đã cho tiểu hồ ly bánh mì. Nhớ lại dung mạo tinh xảo của thiếu niên nhân ngư cùng đôi mắt xanh biếc, tiểu hồ ly khẳng định thân phận của y.

Cẩn thận mà chậm rãi lui về sau, tiểu hồ ly lặng lẽ theo cầu thang chạy xuống lầu, đến khi ra khỏi tòa nhà, cậu liền vội vã chạy, cậu muốn đi báo cảnh sát!

13. Quyển 2 - Chương 7

Lúc này ở cảnh cục, Trầm Sở Thiên đang đứng trước địa đồ mà nhìn, các đồng sự khoa hình sự yêu thú đang chạy tới chạy lui bận rộn sau lưng anh, các cảnh viên đang liên lạc với những người họ quen. Cửa khẩu và sân bay hạ lệnh kiểm tra nghiêm ngặt, Trầm Sở Thiên thập phần lo lắng anh sẽ chậm một bước, nếu nhân ngư bị mang ra khỏi Hương Đảo, muốn tìm được còn khó hơn lên trời.

Không thể để cho nhân ngư bị người khác mang đi, càng không muốn y bị tổn thương. Nghĩ đến bọn buôn lậu yêu thú này rất có thể sẽ làm nhân ngư bị thương, khiến y khóc trong đau đớn, lấy chuyện này thu hút nhiều nhân ngư hơn, Trầm Sở Thiên siết chặt tay lại, các khớp bàn tay kêu lên rôm rốp.

"Thật bực mình!"

Trầm Sở Thiên quay đầu lại gọi các đồng sự: "Bên hãng taxi có tin gì mới không?'

"Đã tìm ra được, có ba chiếc biến mất, hắc, thật là liên qua đến một đống sự kiện. Trầm ca, một chủ xe taxi sở hữu chiếc xe du lịch che rèm có chút vấn đề, đang điều tra khách sạn bọn họ nghỉ chân."

"Tiếp tục theo dõi, phải tìm cho đến cùng."

"Vâng!"

Trầm Sở Thiên lại nhìn bản đồ, Hương Đảo là một thành phố lớn, sát biển là núi, có rất nhiều cách có thể giúp bọn buôn lậu ra khỏi thành phố này. Phải như thế nào mới có thể bày thiên la địa võng khiến bọn trộm không thể rời khỏi, Trầm Sở Thiên nhíu mày.

Bên ngoài cảnh cục, một tiểu hồ ly băng ngang qua đường chạy vọt vào, có cảnh viên thấy có con thú đầy lông, kêu lên cả kinh: "A! Có cẩu, uy, không được chạy vào."

Cách làm việc nhanh nhẹn của các cảnh viên rất nhanh đã đem mấy người bên bảo vệ vây xung quanh tiểu hồ ly, muốn bắt nó lại, tiểu hồ ly gấp gáp nhảy, "Tôi muốn báo án, tôi muốn báo án!"

"Nga, nguyên lai là yêu thú nha." Các cảnh viên khoa hình sự khác rời đi, còn vị cảnh sát yêu thú ngồi xổm xuống nhìn tiểu hồ ly, đưa tay ra rờ đầu nó, "Là cẩu sao? Báo án gì?"

"Tôi không phải cẩu, tôi là hồ ly, tôi muốn gặp đội trưởng của các anh." Tim tiểu hồ ly đập mạnh, cậu không dám đem chuyện cậu biết nói với cảnh viên bình thường, nếu nói, nhất định phải nói cho cấp cao.

"Yêu, tiểu hồ ly, muốn gặp cấp trên chúng ta." Cảnh viên cười hắc hắc, cũng không cự tuyệt, dẫn tiểu hồ ly

đến khoa hình sự yêu thú, "Đi, theo tôi, khoa yêu thú ở bên cạnh."

Được dẫn vào văn phòng, khi nhìn thấy Trầm Sở Thiên, tiểu hồ ly ngạc nhiên, nam nhân anh tuấn có dáng vẻ phất phơ này không hiểu sao khiến tim cậu đập mạnh.

"Có chuyện gì, nói với tôi." Trầm Sở Thiên ngồi lên ghế dựa nhìn tiểu hồ ly có bộ dáng giống cẩu trước mặt, trong lòng thầm nghĩ cậu này rốt cuộc là hồ ly hay là cẩu, hoặc có thể là hỗn huyết.

Đợi một lúc, không thấy đối phương mở miệng, phát hiện ánh mắt nghi hoặc của hồ ly yêu thú, Trầm Sở Thiên nổi nóng, khẽ quát: "Tôi còn rất nhiều việc, không có thời gian rảnh, nói thì nói, không nói liền cút!" Hiện tại đang là thời điểm lộn xộn, tiểu gia hỏa này còn muốn đến góp vui.

"Tôi…" Mạc Ngữ Luân – hồ ly yêu thú, trong lòng rất muốn nói, rồi lại sợ nói không đúng người, liền do dự.

"Rốt cuộc ngươi có nói hay không?" Nam nhân nguyên bản đang im lặng đột nhiên trợn mắt quát lớn, nổi giận làm Mạc Ngữ Luân hoảng sợ.

"Cút! Cút đi, chạy đến chỗ tôi gây sự, thiệt bực mình! Tôi đang vội tìm nhân ngư, không rảnh để ý đến hồ ly không biết nói chỉ biết nhìn."

"Nghe được câu này, Mạc Ngữ Luân la lớn: "Tôi biết anh ấy ở đâu!"

"Cậu biết?" Trầm Sở Thiên nhất thời sửng sốt.

"Đúng," nghe thấy Trầm Sở Thiên đang tìm nhân ngư, Mạc Ngữ Luân cảm thấy có thể tin được Trầm Sở Thiên, vì thế đem chuyện tình cờ đi ngang tòa nhà cùng chuyện nghe lén được nói ra.

Trầm Sở Thiên nghe xong, không nói gì, trầm ngâm, ánh mắt lóe sáng cao thấp đánh giá Mạc Ngữ Luân, tựa hồ muốn đoán sự thành thật của cậu đến mức nào.

"Tôi không có lừa anh, thật đó!" Mạc Ngữ Luân cảm thấy ủy khuất, danh tiếng của gia tộc hồ ly trước nay không tốt, chuyện gì cũng bị nghi ngờ, thật sự rất phiền.

"Cậu không bị phát hiện, vì sao? Tôi không tin bọn yêu thú có thể bắt cóc nhân ngư lại trì độn như vậy." Trầm Sở Thiên hỏi.

"Bọn chúng là sinh vật biển, tôi nghe được có hải sư yêu thú cùng mấy loài chim, bọn họ không có khứu giác linh mẫn, tôi là hồ ly, bước chân nhẹ nhàng, tôi không bị phát hiện. Xin hãy tin tôi!" Mạc Ngữ Luân vội vàng nói, bất giác 'phốc' một tiếng hóa thành nhân hình, ngồi xổm trên đất trước mặt Trầm Sở Thiên.

Nhìn nam sinh có bộ dáng thiếu niên trước mắt, trong lòng Trầm Sở Thiên đột nhiên có cảm giác quen thuộc không giải thích được, anh có chút ngẩn ngơ.

"Cậu thật sự thấy rõ?" Có thể xác định người bị trói là nhân ngư?" Trầm Sở Thiên lại hỏi.

"Anh ta đang trong nhân hình, tôi không thể xác định thân phận, nhưng tôi thấy rõ anh ấy bị trói, những lời bọn bắt cóc tôi nghe rất rõ, bọn chúng nói anh ấy là nhân ngư. Xin tin tôi. Nhanh lên, tôi sợ bọn chúng sẽ làm nhân ngư bị thương."

Gọi cảnh viên giúp Mạc Ngữ Luân lấy lời khai, Trầm Sở Thiên đi vào phòng bên cạnh, đem những chuyện vừa nghe nói với những đồng sự khác, sau đó bọn họ nhỏ giọng cùng nhau bàn bạc.

"Trầm ca, bây giờ làm sao?"

"Có đáng tin không?"

Nhớ đến đôi mắt trong suốt long lanh của Mạc Ngữ Luân, tâm trí Trầm Sở Thiên không khỏi mơ màng một chút chút, anh tập trung suy nghĩ, gật đầu quyết đoán: "Lời nói của cậu ta, tôi tin. Vô luận thế nào, chúng ta cũng phải đến đó nhìn một chút. Nếu sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Việc không thể chậm trễ, Trầm Sở Thiên phân phó liền lập tức xuất phát, ngay khi anh ngồi vào trong xe cảnh sát, Mạc Ngữ Luân đã chạy vào, cậu lo lắng, muốn đi theo.

"Cậu đi theo làm gì, sẽ nguy hiểm, cậu ở lại đi!" Trầm Sở Thiên trầm giọng quát, nhìn bộ dáng gầy yếu của Mạc Ngữ Luân không khỏi nhíu mày.

"Tôi, tôi lo lắng, xin cho tôi theo, tôi sẽ không phiền đến hành động của các anh, xin tin tôi, cho tôi đi đi." Nhớ đến nhân ngư chỉ gặp qua nhưng đã đối xử tốt với cậu, Mạc Ngữ Luân cảm thấy cậu không thể ngồi chờ ở cảnh cục.

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, lại xoa xoa đầu Mạc Ngữ Luân: "Lên xe đi."

Mạc Ngữ Luân ngồi bên cạnh Trầm Sở Thiên, khứu giác mẫn cảm của yêu thú khiến cậu ngửi rất rõ hương vị nam nhân trên người Trầm Sở Thiên, đột nhiên đỏ bừng mặt. Hồ ly có tính mị, hơi thở nam tính như vậy đối với bọn họ mà nói rất hấp dẫn.

Để ý thấy thần sắc hoảng hốt của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên hỏi: "Cậu sao vậy? Thân thể không khỏe?"

"A, không có, không có." Mạc Ngữ Luân vội vàng phủ nhận.

“Đúng rồi, cậu tên gì?” Trầm Sở Thiên nhớ ra anh vẫn chưa biết tên người đến báo án này.

“Mạc… Mạc Ngữ Luân.”

“Nga.” Trầm Sở Thiên gật gật đầu, sau đó lại chìm vào trong mớ suy nghĩ về vụ án.

Thấy Trầm Sở Thiên không chú ý đến họ của cậu, Mạc Ngữ Luân thầm yên tâm.

Mạc thị bộ tộc hồ ly trong giới yêu thú là một dòng họ không quá danh tiếng, Mạc Ngữ Luân sợ Trầm Sở Thiên sẽ coi thường cậu.

Khi ngồi trên xe cảnh sát chạy đến tòa nhà, Trầm Sở Thiên đã tìm tư liệu trên máy về tòa nhà kia, căn cứ vào sơ đồ phác thảo của công ty kiến trúc đã vẽ tòa nhà kia do công ty xây dựng cung cấp, đã ghi rõ các cửa ra vào. Anh đưa sơ đồ phác thảo cho cấp dưới xem kỹ, sắp xếp người bao vây xung quanh. Xe chạy như bay trên đường, trong đầu Trầm Sở Thiên suy nghĩ kế hoạch hành động ổn thỏa nhất.

“Trầm ca, hành động như thế nào?” Cấp dưới khẽ hỏi.

Việc xảy ra quá đột ngột, thời gian lại khẩn cấp, mọi người trên xe đều nhìn Trầm Sở Thiên.

“Tôi đang nghĩ…” Trầm Sở Thiên khép hờ mắt suy nghĩ. Mặc kệ hành động ra sao, an toàn của nhân ngư là trên hết, nhất định phải bảo vệ cậu ấy trước, tránh cho bọn chúng vì muốn trốn tội mà giết cậu ấy, thậm chí hủy thi diệt tích (đốt xác xóa dấu vết).

“Cứu người trước tiên.”

“Chuyện này tôi đương nhiên biết.” Trầm Sở Thiên suy nghĩ, sau đó ra lệnh, “Báo cáo với tổng bộ, cho trực thăng sẵn sàng, chúng ta có thể cần sự hỗ trợ của viên cảnh phi công.”

“Này…” Cấp dưới do dự, “Trầm ca, điều động trực thăng cần phó tổng cảnh cục ký tên hạ lệnh.”

Trầm Sở Thiên liếc mắt nhìn cấp dưới một cái, lấy điện thoại ra, “Tôi tấn công trước. Có chuyện gì khẩn cấp, cần ký cái gì, tôi tự tính toán.”

Thấy mấy vị cảnh viên nhìn nhau cười, biểu tình như đang thưởng thức tác phong như sấm chớp của cấp trên bọn họ, Mạc Ngữ Luân kinh ngạc. Cảnh sát Trầm Sở Thiên này thật có chút đặc biệt, không chỉ có khí chất khắc hẳn với chính khí của cảnh sát bình thường, phong cách làm việc cũng thực đặc biệt, lại cường thế. Có thể cảm nhận được anh rất mạnh, rất có bản lĩnh, nhưng tác phong làm việc như trong đội cảnh sát có thể thuận lợi sao?

Trong bóng đêm, xe cảnh sát liền tắt hết đèn, lặng lẽ tiếp cận mục tiêu. Dưới sự sắp xếp của Trầm Sở Thiên, nhóm cảnh sát nhanh chóng chia thành mấy tiểu đội, bao vây tòa nhà.

Trầm Sở Thiên dẫn theo mấy cảnh viên phục phía sau hai đống cát đằng sau tòa nhà, nhìn lên hai cánh cửa phát ra ánh đèn mập mờ.

"Xông lên chưa?" có người hỏi.

"Chưa được." Trầm Sở Thiên quả quyết ra lệnh.

"Im lặng tiếp cận mục tiêu?"

"Để ta suy nghĩ một chút."

Lúc này, Mạc Ngữ Luân vẫn lặng lẽ bám theo phía sau Trầm Sở Thiên mở miệng, "Tôi, tôi đi xem thử được không?" cậu nhỏ giọng thỉnh cầu.

"Cái gì?" Trầm Sở Thiên nghiêng mặt nhướn mày, nhìn qua Mạc Ngữ Luân bên cạnh, "Tiểu Mạc, cậu định làm gì?"

Nghe thấy Trầm Sở Thiên gọi cậu thân thiết như vậy, Mạc Ngữ Luân sửng sốt, hồ ly yêu thú, riêng hồ ly của Mạc gia đều bị dùng sắc mặt hèn mọn đối xử, hiện tại cảnh sát này có thể sử dụng ngữ khí tôn trọng nói chuyện với cậu, hơn nữa đồng ý nghe ý tưởng của cậu, Mạc Ngữ Luân đột nhiên cảm thấy cái mũi có chút xót.

Khẽ hít mũi, Mạc Ngữ Luân trấn định cảm xúc, đem ý tưởng của cậu nói ra, "Tôi nghĩ, nếu có thể có ai đó gây chú ý ở cửa ra vào, sau đó có người leo vào bằng cửa sổ, cơ hội cứu được nhân ngư rất lớn. Khi tôi rời đi, đã nhìn thấy anh ấy được đặt rất gần cửa sổ, nếu có thể mang anh ấy từ cửa sổ ra, đối phó với những người trong phòng sẽ tốt hơn, làm như vậy cũng không cần lo nhân ngư sẽ trở thành phương tiện uy hiếp."

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, không nói gì, ngẩng đầu nhìn tòa nhà. Nếu nhân ngư thật sự gần cửa sổ, đề nghị nhỏ của tiểu hồ ly lại là là kế hoạch khả thi.

"Khi cậu đi cậu ta bị đặt gần cửa sổ, nếu hiện tại cậu ta bị chuyển qua chỗ khác, thậm chí là qua phòng khác, vậy phải làm sao?" Có người đưa ra câu hỏi.

Tất cả mọi người đều nhìn Trầm Sở Thiên.

"Lo trước lo sau sẽ không có cách hành động. Dù sao cũng phải mạo hiểm một chút." Trầm Sở Thiên nhìn nhóm đồng sự nói: "Cậu, phòng thủ ở lầu sáu; cậu, ở lầu bốn. Cậu, dẫn tiểu hồ ly đi lên bằng cầu thang, tôi sẽ vào bằng cửa sổ, khi nhận được tín hiệu của tôi, các cậu liền gây chý ý ngoài cửa. Cứ như vậy."

"Vâng."

Phải hành động, Mạc Ngữ Luân dù căng thẳng nhưng lại có chút hưng phấn. Mọi người đều vào vị trí, Trầm Sở Thiên đi vòng ra phía sau tòa nhà, Mạc Ngữ Luân bước đi mấy bước rồi lại muốn nhìn anh làm thế nào, khi cậu nhìn thấy Trầm Sở Thiên sử dụng dây thừng của bên thi công nhanh nhẹn leo lên, dáng người mạnh mẽ như một hình cắt ra trong bóng đêm làm trong lòng Mạc Ngữ Luân không khỏi sinh ra hâm mộ.

Lặng lẽ đi lên lầu, vị cảnh viên đi cùng Mạc Ngữ Luân đang ở đằng trước. Mạc Ngữ Luân thấy cảnh viên luôn tiến về phía trước, đồng thời vẫn chú ý bảo vệ cậu, bất giác Mạc Ngữ Luân sinh ra ngưỡng mộ nghề cảnh sát này, quả nhiên, bọn họ là là người đáng tin cậy nhất.

Nấp bên ngoài căn phòng ở lầu năm, cảnh viên ra hiệu Mạc Ngữ Luân nằm thấp người xuống, im lặng chờ lệnh. Khi cảnh viên nghe được mệnh lệnh của Trầm Sở Thiên truyền qua bộ đàm, anh đứng thẳng dậy chạy vào trong phòng. Trong tích tắc, trong đầu Mạc Ngữ Luân đột nhiên nảy ra một kế, cậu lập tức hóa thành tiểu hồ ly, lén chui vào trong, cũng không để ý trong phòng đang xảy ra chuyện gì, nhắm mắt nhắm mũi 'ngao ngao ngao ngao' gào một trận, tòa nhà trống lốc khiến tiếng kêu vang vang chấn động, giống như tiếng sấm.

Bóng đêm yên tĩnh đột nhiên vang lên thanh âm quá lớn, trong phút chốc có lực uy hiếp cực lớn, mấy nam nhân trong phòng đều ngây người, nhất thời chưa biết xảy ra chuyện gì, toàn bộ cứng đờ tại chỗ.

Lúc này, Trầm Sở Thiên đang lặng lẽ nấp ngoài cửa sổ chợt lăn người vào trong, kinh nghiệm của anh trong một giây đã đoán được rõ ràng tình huống đang xảy ra bên trong, nhìn thấy người đang bị trói trong cái túi cách cửa sổ không xa, Trầm Sở Thiên lao nhanh đến, ôm lấy cậu ta, sau đó xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, bọn người trong nhà đã nhìn thấy Trầm Sở Thiên, cũng thấy anh ôm nhân ngư nhảy ra ngoài cửa sổ, nhưng bọn họ muốn làm gì cũng không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Trầm Sở Thiên sớm đã xiết chặt dây thừng lên giàn giáo ngoài tòa nhà, người anh khẽ rung, một tay ôm chặt người trong lòng còn dùng thân thể bảo vệ cậu, giúp cậu tránh sự tấn công bất ngờ từ phía trên, tay kia nắm chặt dây thừng, nhanh chóng thả người xuống, ngay lập tức có cảnh viên tiếp ứng chạy đến đỡ lấy người trong lòng Trầm Sở Thiên.

Dựa vào ánh đèn nhấp nháy Trầm Sở Thiên vội nhìn mặt nhìn vừa được cứu, liếc mắt nhìn liền biết đã cứu đúng người. Trầm Sở Thiên lập tức phân phó: "Nhanh, mang vào trong xe, bảo vệ thật tốt, đưa cậu ta đến bệnh viện đi."

"Vâng."

"Đến bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn. Không cần nhiều người, dọc đường chú ý tình huống xung quanh. Liên tục giữ liên lạc."

“Vâng.”

Tiếng còi xe cảnh sát chở Lộ Địch An vang lên, Trầm Sở Thiên xoay người đi lên lầu, khi anh bước vào trong phòng, cảnh viên chạy vào đầu tiên đang đấu với yêu thú, Trầm Sở Thiên rút súng hướng lên trần nhà bắn một phát, “Cảnh sát đây! Không được nhúc nhích!”

Có mấy yêu thú lập tức ôm đầu ngồi xuống, nhưng vẫn còn vài con cố gắng chống cự, nhóm cảnh viên bao vây dưới lầu cũng đã chạy lên, không bao lâu đám yêu thú đã nhất nhất bị chế ngự, nhóm cảnh viên dùng còng tay chuyên dụng còng từng con từng con, có yêu thú hóa thành nguyên hình, cảnh viên đã sớm có chuẩn bị sử dụng võng thương (súng bắn ra lưới) và võng trụ (súng bắn ra cái ***g), sau đó trói lại mang xuống dưới.

Sau khi kết thúc hành động, Trầm Sở Thiên thở ra một hơi dài, anh nhớ đến tiểu hồ ly báo án, “Tiểu hồ ly kia đâu? Mạc Ngữ Luân đâu?”

“Di, vừa rồi còn ở đây a.”

Trầm Sở Thiên chạy lên lầu kiếm, nhưng không thấy được bóng dáng Mạc Ngữ Luân, cậu ấy thế nào rồi? Có bị thương? Trong lòng Trầm Sở Thiên nóng như lửa đốt, quanh quẩn tìm kiếm mấy lần trong phòng, lại túm lấy cấp dưới truy hỏi.

“Vừa rồi rất rối loạn, chúng tôi đều vội bắt người, không để ý đến tiểu hồ ly kia.”

“Cậu ấy có bị thương không?” Trầm Sở Thiên vội hỏi, Còn chưa kịp cảm ơn Mạc Ngữ Luân, nếu hại cậu ấy bị thường lại tìm cậu ấy không ra, anh không thể tha thứ cho mình, “Hẳn là không có, sau khi chúng tôi chạy vào phòng, cậu ta liền vọt qua một bên.”

“Cậu ấy ở đâu?”

“Có thể đi mất rồi.” Cảnh viên gãi đầu.

“Đi…” Trầm Sở Thiên sửng sốt, khó nén mất mác trên khuôn mặt, “Cậu ấy như thế nào…” sau đó nói tiếp, “Nhanh đi tìm cậu ấy!”

“Trầm ca, nếu cậu ta muốn rời đi ngay sau khi hành động kết thúc, chúng tôi đi đâu tìm cậu ta bây giờ?”

Trầm Sở Thiên giật mình, chưa cảm ơn được Mạc Ngữ Luân khiến trong lòng anh cảm thấy không thoải mái. Vì sao vừa kết thúc, Tiểu Mạc lại lặng lẽ rời đi? Không muốn gây rắc rối sao? Ngay từ đầu khi đi ngang qua tòa nhà xây dựng dở dang này, cậu ấy hoàn toàn có thể không để ý đến ánh đèn trên lầu. Cho dù cậu ta chỉ vô tình phát hiện bọn bắt cóc, nhưng… cậu ấy như vậy liền rời đi…

Tuy đã giải cứu nhân ngư thành công, trong lòng Trầm Sở Thiên lại không thoải mái, như bị mắc cổ, vẻ mặt buồn bực cùng đồng sự quay về cảnh cục.

Nhìn thấy cảnh viên đưa Lộ Địch An đến, Lãnh Tinh Hồn vui mừng thở dài nhẹ nhõm, một bên sai Ô Mễ gọi điện thoại cho Đàm Văn Sơ, một bên bắt đầu mang Lộ Địch An vào trong phòng khám kiểm tra thân thể.

Đến khi Đàm Văn Sơ và Lộ Vi cùng Hoa thú chạy như bay vào trong bệnh viện, Lãnh Tinh Hồn đã đợi sẵn.

"Tiểu An thế nào?" Đàm Văn Sơ vừa vào đến của đã túm lấy Lãnh Tinh Hồn hỏi.

"Yên tâm, yên tâm, cậu ta rất khỏe, không bị thương. Hiện tại dược hiệu còn chưa hết, cậu ta vẫn còn ngủ, tôi đã kiểm tra cho cậu ta, tất cả đều ổn."

Lộ Vi ôm lấy Đàm Văn Sơ vui mừng đến phát khóc.

Hoa thúc đứng một bên không ngừng lặp đi lặp lại: "Thật tốt quá, thật tốt quá…"

"Có thể mang cậu ấy trở về không?"

"Có thể. Chờ khi cậu ta tỉnh dậy, cho cậu ta uống một chút nước khoáng, sau đó tôi sẽ đến nhà cậu kiểm tra cho cậu ta một chút."

"Cám ơn!" Đàm Văn Sơ nắm chặt tay Lãnh Tinh Hồn, Lộ Vi đứng bên cạnh liền nói lời cảm tạ, "Cảm ơn anh, Âm Dương sư đại nhân."

"Vẫn nên cảm ơn cảnh sát đi."

Chạng vạng hôm sau, Lộ Địch An tỉnh lại, khi cậu mở mắt, nhất thời chưa nhận ra đang ở đâu, chỉ nghe bên tai những thanh âm vui mừng, "A, cậu ấy tỉnh, cậu ấy tỉnh…"

"Tiểu An, Tiểu An…"

Lộ Địch An quay đầu nhìn sang bên cạnh, dưới ánh sáng mờ mờ trong phòng, cậu thấy Đàm Văn Sơ ngồi đầu giường, Lộ Vi và Hoa thúc đứng phía sau anh, cách đó không xa, người giúp việc Đàm gia, tài xế, người làm vườn đều đứng đó nhìn cậu, tất cả mọi người lộ ra biểu tình vui mừng. Sau đó, trí nhớ trong mấy ngày qua đều quay về, giọng Lộ Địch An khàn khàn, cất tiếng, "Em… em đang ở nhà sao…"

"Tiểu An," Đàm Văn Sơ nắm lấy tay Lộ Địch An, không ngừng hôn lên tay cậu, "Đúng, Tiểu An, em đang ở nhà, em đang ở nhà."

“Anh tìm được em rồi?”

“Đúng, tìm được rồi.”

Nhớ lại sau khi bị trói, cậu bị ép uống thuốc, sau đó trong đầu chỉ là một mảnh hôn ám, Lộ Địch An vươn tay ôm chặt Đàm Văn Sơ, “Em còn sống?”

“Đương nhiên, Tiểu An, em rất khỏe, em rất khỏe.”

Nâng đầu ra khỏi vai Đàm Văn Sơ, nhìn Lộ Vi đứng một bên lặng lẽ khóc, Lộ Địch An vươn tay ra với lấy nàng: “Lộ Vi…”

Lộ Vi nghẹn ngào ôm lấy Lộ Địch An, không ngừng vuốt tóc cậu, “Tiểu An, cậu không sao, không sao cả, thật sự là quá tốt, thật quá tốt…”

Hoa thúc và nhóm người làm cũng vây xung quanh, từng người ôm lấy Lộ Địch An, biểu lộ sự nhớ nhung cùng trấn an cậu.

Nhượng Lộ Địch An uống hơn phân nửa ly nước khoáng, Đàm Văn Sơ muốn để cậu hảo hảo nằm nghỉ, “Tiểu An, nghỉ một chút đi.”

Lộ Địch An không chịu nằm xuống, “Em đã ngủ nhiều rồi, không muốn ngủ tiếp, đầu mơ màng.”

“Vậy dựa vào đây một chút.” Đàm Văn Sơ dựng gối thẳng lên, giúp Lộ Địch An ngồi lên, lại để cậu dựa vào thật thoải mái.

“Chúng ta để Tiểu An yên tĩnh nghỉ ngơi đi,” Lộ Vi khẽ hôn lên trán Lộ Địch An, sau đó ra hiệu cho những người khác, nàng kéo Hoa thúc và những người khác ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa phòng.

Thấy mọi người rời đi, Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An nhìn nhau cười, bọn họ biết, mọi người muốn cho bọn họ cơ hội bên nhau.

Lại nắm lấy tay Lộ Địch An, giữa hai người đã không còn cần lời nói, Đàm Văn Sơ vươn tay đặt lên sau cổ Lộ Địch An, kéo cậu đến gần, trán chạm trán, tư thế thân mật làm cả hai đều mỉm cười.

Thở dài một hơi, Đàm Văn Sơ nói, “Em đã trở lại… Anh rất vui, em có biết mấy ngày qua anh rất lo lắng cho em không? Thật sự rất nhớ em.”

“Em rất khỏe, em không sao.” Lộ Địch An ôm vai Đàm Văn Sơ, đem mặt vùi vào trong cổ anh.

“Xin lỗi, đều là anh không tốt.” Trong thanh âm của Đàm Văn Sơ tràn đầy ăn năn.

“Sao lại có thể trách anh được?”

“Là anh để em bị thương, anh phải biết cách bảo vệ em chứ, kết quả lại thành như vậy.”

“Xem này, em cũng không bị thương, hơn nữa em một chút cũng không sợ hãi, em biết em sẽ trở lại cạnh anh.”

“Anh sẽ không để em rời xa anh nữa.” Đàm Văn Sơ cực kỳ nghiêm túc hứa.

“Có một điều em muốn nói với anh,” Lộ Địch An ngồi thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn Đàm Văn Sơ, trong bóng tối cậu chỉ thấy được bóng dáng của Đàm Văn Sơ, đôi mắt sáng khiến Lộ Địch An mê mẩn, kìm lòng không được vươn tay vuốt hai má Đàm Văn Sơ, “Đầu tiên, em nghĩ nếu sau khi bị bắt rồi bị thương, em cũng đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, em nhất định sẽ không khóc. Anh hiểu ý em không?”

“Ân,” Đàm Văn Sơ nắm chặt tay Lộ Địch An, đầu ngón tay cảm nhận được sự mạnh mẽ toát ra từ đối phương.

“Nhân ngư chúng ta tuyệt đối không bán đứng đồng loại. Ngay khi bị bắt em đã quyết tâm như vậy. Em đau lòng, sợ hãi sẽ không còn gặp lại anh, nhưng không phải vì vậy mà em vứt bỏ lòng tin của mình. Văn Sơ, xin lỗi…”

“Đừng, đừng nói như vậy.” Đàm Văn Sơ không khỏi lại ôm chầm lấy Lộ Địch An, “Tiểu An, đừng nói như vậy.”

“Khi chúng ta chưa gặp nhau, em đã từng tưởng tượng ra bộ dáng của anh. Em thập phần chờ mong trong lòng, đồng thời cũng sợ hãi, sợ sẽ không gặp được anh, sợ em sẽ cô đơn một mình, sống suốt quãng đời còn lại. Ở mãi dưới đáy biển tăm tối, ngay cả khi mở to hai mắt cũng chỉ là một mảnh hắc ám nhìn không thấy gì. Mặc kệ là ngủ dưới đáy biển hay trên bùn nhão, ẩn nấp trong khe san hô, hay tránh né cá voi sát thủ, cá mập hổ cùng những người truy bắt chúng ta, em đều nghĩ, có lẽ trước khi gặp được anh thì em đã chết rồi. Khi đó em không biết anh ở đâu, em lại tự an ủi mình – nếu không gặp nhau, có lẽ em cũng không luyến tiếc nhiều như vậy.”

“Tiểu An…” Đàm Văn Sơ không biết phải nói gì, nhân ngư là loài vật chung tình, vì yêu mà bất chấp tất cả, thậm chí từ bỏ cả sinh mệnh. Biết Lộ Địch An yêu anh, Đàm Văn Sơ chỉ tiếc không sao đáp lại cho đủ.

Lộ Địch An nói tiếp: “Sau đó, em lên bờ, em thích đất liền, thích hoa, thích ánh mặt trời. Em thử hát ca khúc lưu truyền trong tộc, em nghĩ có thể sẽ gặp được. Anh xuất hiện, một chút cũng không sợ bộ dáng của em, không ngại em có đuôi cá, không giống như con người, anh vươn tay ra với em… Văn Sơ, em đối với anh, với đồng loại, nếu em phải chọn một trong hai, em hy vọng anh có thể hiểu cho em. Hiện tại, em muốn nói với anh rằng, em yêu anh ngang bằng em yêu chính bản thân mình, em hy vọng có thể cùng anh cả đời.”

Nghe Lộ Địch An bày tỏ tấm chân tình, Đàm Văn Sơ nghẹn ngào, anh gật đầu không ngừng, anh ôm lấy hai má Lộ Địch An kề sát vào mặt mình, "Anh hiểu, anh hiểu tất cả."

"Cám ơn anh đã hiểu."

"Anh sẽ không để em bị thương, em không để người ta tách em ra khỏi anh, đây là lời hứa của anh."

Lộ Địch An không nói gì nữa, nắm chặt hai vai Đàm Văn Sơ, "Con người, xin hãy hảo hảo chiếu cố em, em cũng hảo hảo chiếu cố anh."

"Ân, anh cũng sẽ như vậy."

Nghe nhịp tim đập của nhau, lặng lẽ ôm chặt lấy nhau, đôi tình đã trải qua kiếp nạn, tim như càng kết chặt hơn.

"Khuya rồi, ngủ đi." Lộ Địch An nâng đầu đang chôn trong lòng Đàm Văn Sơ lên, nhẹ giọng nói.

"Ân, hảo hảo nghỉ ngơi. Về nhà rồi, không sao cả." Đàm Văn Sơ nói xong, đỡ Lộ Địch An nằm xuống, anh đứng lên định rời đi, bị Lộ Địch An kéo góc áo lại.

Đang định Lộ Địch An còn có chuyện gì, Đàm Văn Sơ nhìn thấy Lộ Địch An xốc chăn lên, vỗ vỗ lên giường, Đàm Văn Sơ hiểu rõ ý cậu, cậu muốn anh lưu lại, vì thế Đàm Văn Sơ cởi áo sơ mi, cởi quần dài, nằm xuống bên cạnh Lộ Địch An.

Lộ Địch An giống như con cá, trượt vào trong lòng Đàm Văn Sơ, khi được ôm lấy, cậu nhắm mắt thỏa mãn khẽ nói: "Đây là nơi an toàn nhất thế giới."

* * *

Hôm sau, vụ án cần lấy khẩu cung của Đàm Văn Sơ, anh liền chạy đến cảnh cục, sau khi cung cấp toàn bộ thông tin cần thiết cho cảnh sát, Đàm Văn Sơ đến cảm ơn Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên không kể công, anh nói cho Đàm Văn Sơ biết có người qua đường đã cung cấp thông tin rất quan trọng, giúp cảnh sát cứu Lộ Địch An ra.

"Cậu ta ở đâu, tôi đến hảo hảo cảm ơn." Đàm Văn Sơ lập tức hỏi.

"Cậu ta," Trầm Sở Thiên thở dài, "Vừa bắt bọn bắt cóc xong, cậu ta liền ly khai, chúng tôi cũng không tìm thấy cậu ta. Căn cứ vào danh tính cậu ta cung cấp, bất quá vẫn chưa tìm thấy gì. Chỉ biết cậu ta là hồ ly yêu thú."

KHông thể hảo hảo biểu đạt lòng cảm ơn khiến Đàm Văn Sơ thất vọng, khi anh biết người qua đường kia là hồ ly yêu thú, trong lòng có cảm giác khác lạ, anh cảm thấy hẳn là hồ ly yêu thú anh từng gặp qua. Vì sao lại có ý nghĩ như vậy, tự Đàm Văn Sơ cũng không biết rõ.

Từ cảnh cục về nhà, Đàm Văn Sơ phát hiện Lộ Địch An đã ra khỏi giường, lúc này đang giúp người làm vườn tưới hoa, cậu nhìn thấy Đàm Văn Sơ trở về, vội chạy đến đón anh.

"Tiểu An, sao em lại ra đây?" Ôm lấy Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ vội hỏi.

"Em vốn không sao, tỉnh rồi đương nhiên phải dậy thôi. Văn Sơ, anh chuyển tất cả hoa về đây rồi sao? Cảm ơn!" Lộ Địch An tươi cười nói.

Đàm Văn Sơ đã đem những vật phẩm từ chỗ của chuyển về Đàm gia, nghe vậy liền gật đầu, "Phải."

"Chúng ta chuyển về đây ở sao?"

"Đúng."

"Vậy, đến hoàng hôn có thể đi dạo trên bờ biển sao?"

"Đúng."

"Thật tốt quá!" Hoan hô một tiếng, Lộ Địch An lại chạy về tưới nước, nhìn bóng cậu dưới ánh mặt trời, trong lòng Đàm Văn Sơ cảm thấy thật an tâm.

Sau khi tản bộ trên bãi biển của Đàm gia về cũng đã khuya, Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Địch An đi chân trần vào huyền quan, đặt ngón trỏ lên môi, bọn họ không muốn kinh động để phải nghe Hoa thúc giáo huấn. Sau khi im lặng chuồn vào phòng thành công, hai người dựa vào cửa nhìn nhau cười.

"Hôm nay chơi về trễ quá." Đàm Văn Sơ nhìn đồng hồ.

"Lần sau không như vậy nữa."

"May mắn là không bị phát hiện, bằng không khẳng định chắc chắn sẽ nghe Hoa thúc dài dòng – Thân thể Tiểu An mới tốt lên cậu liền dẫn y ra ngoài ngoạn lâu như vậy, một mình đi dạo trên biển cũng không sợ gặp chuyện không may, không được xuống biển bơi…" Đàm Văn Sơ bắt chước thanh âm Hoa thúc nhỏ giọng nói, còn học theo bộ dáng Hoa thúc đưa tay lên rờ cằm căn bản không có lấy một cọng râu.

Lộ Địch An nói tiếp theo: "…Sao lại đi chân trần lên sàn nhà, ngoan ngoãn đem bữa khuya ăn hết…"

Hai người cười rộ lên, dau đó Đàm Văn Sơ hỏi: "Em có đói bụng không, có muốn ăn gì không, khẳng định Hoa thúc vẫn còn để mấy món ngon trong bếp."

Lộ Địch An lắc đầu, "Không, không ăn."

"Vậy tắm sơ qua rồi ngủ đi." Đàm Văn Sơ nói xong, hôn khẽ lên thái dương Lộ Địch An, "Ngủ ngon."

Nhìn Đàm Văn Sơ giơ tay vặn chốt cửa muốn rời đi, Lộ Địch An vươn tay ra kéo góc áo anh, cúi đầu không nói gì. Đàm Văn Sơ giật mình, lập tức hiểu được ý Lộ Địch An, anh nhẹ giọng hỏi: "…Có thể chứ?"

Lộ Địch An ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, liếc mắt nhìn liền hiểu được suy nghĩ trong lòng đối phương, Đàm Văn Sơ mỉm cười ôn nhu, vươn tay nắm lấy thắt lưng Lộ Địch An kéo cậu vào trong lòng mình, "Nhớ anh sao?"

"Nhớ a."

"Anh cũng vậy."

Hơi nhón chân lên, Lộ Địch An đem môi kề sát đến bên tai Đàm Văn Sơ, "Chúng ta đi tắm đi."

"Hảo." Nói xong, Đàm Văn Sơ xoay người, ôm lấy Lộ Địch An bước đến phòng tắm. Đứng dưới vòi hoa sen, Đàm Văn Sơ không nhịn được hôn lên hai má Lộ Địch An, Lộ Địch An một bên cười tránh đi, một bên cởi nút áo sơ mi Đàm Văn Sơ.

Thấy Lộ Địch An vuốt ve người mình, Đàm Văn Sơ trêu: "Tiểu An háo sắc."

"Đó là vì dáng của anh đẹp." Lộ Địch An đối với từng góc cạnh trên cơ thể của Đàm Văn Sơ đều thập phần mê mẩn, là kết quả của nhiều năm vận động. Đối với cậu mà nói, nhân ngư cậu tuy rằng cũng không quá gầy yếu, nhưng lại có vẻ tinh tế (thon thả).

"Thấy anh rất đẹp trai sao?" Đàm Văn Sơ một bên hỏi, một bên liếm lỗ tai Lộ Địch An.

"Đẹp a, cực kỳ đẹp. Anh là một con người anh tuấn nhất."

"A, em nói thử xem, nếu ngày đó, anh đứng trước mặt em lại là một tên ngốc mập ù, em sẽ thế nào?" Đàm Văn Sơ tưởng tượng ra cảnh đó, chính anh cũng không nhịn được cười, "Ân, sẽ thích y sao?"

"Nếu y có thể nghe thấy tiếng hát của em, thì sẽ như thế." Lộ Địch An trả lời chắc chắn.

"A, không được, sao có thể để em thích người khác. May mắn, người nghe được tiếng hát của em là anh." Thấy đáp án không giống như suy nghĩ của mình, Đàm Văn Sơ có chút ghen tuông, nắm chặt thắt lưng của cậu kéo lại gần, "Hiện tại em là của anh, thuộc về anh, hiểu chưa?"

"Ân." Dịu dàng trả lời, Lộ Địch An giơ tay lên, để Đàm Văn Sơ giúp cậu cởi chiếc áo sơ mi trên người ra.

Mở nước ấm, Đàm Văn Sơ ôm Lộ Địch An dưới vòi sen, khẽ vuốt làn da ướt nước, "Sờ thực hảo hoạt (trơn nhẵn)…"

"Thích không?"

"Đương nhiên."

Cánh tay lướt lên bả vai đối phương, Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An ôm lấy nhau, hôn nhau thật sâu, tình cảm ái mộ cùng lưu luyến tràn ngập trong lòng cả hai, đem đối phương quý trọng như bảo vật.

"Muốn hay không trở về phòng?" Đàm Văn Sơ nhẹ giọng hỏi.

Lộ Địch An không trả lời, dùng thân thể cọ cọ lên người Đàm Văn Sơ, cảm thấy cậu vội vàng, Đàm Văn Sơ cười khẽ, giữ thành bồn tắm ngồi xuống, không đợi anh ôm lấy, Lộ Địch An đã tự ngồi khoá trên người anh.

"Hôm nay Tiểu An quá nhiệt tình…" Đàm Văn Sơ nỉ non, khẽ cắn lên cằm Lộ Địch An.

"Bởi vì nhớ anh…" Lộ Địch An nhỏm người lên, Đàm Văn Sơ đỡ lấy thắt lưng cậu, để cậu từ từ ngồi xuống, cảm nhận rõ ràng phân thân hỏa nhiệt từ từ tiến vào trong người, trong một thoáng Lộ Địch An cảm thấy ngượng ngùng, liền khép hờ mắt lại, nhưng ngay sau đó, đôi môi của Đàm Văn Sơ liền kề sát, hôn Lộ Địch An.

Thân thể chậm rãi thích ứng, sau khi cảm giác áp bách biến mất, Lộ Địch An khẽ động động thắt lưng, cảm giác tê dại cùng thoải mái từ nơi hai người kết hợp truyền đến, giống như sóng thủy triều dần dần lan tràn ra khắp thân thể. Mỗi lần đều muốn đem cảm giác khoái nhạc này lưu lại lâu một chút, nhưng Lộ Địch An biết cậu sẽ không kiên trì được lâu, rất nhanh sau đó sẽ vì theo đuổi khoái cảm cực hạn mà trở nên cuồng loạn hơn.

Ôm chặt vai Đàm Văn Sơ, trên người anh mà đong đưa thân thể, khoái cảm lấn áp ngượng ngùng, Lộ Địch An đã học được cách như thế nào để biểu đạt được sự khát vọng của cậu với Đàm Văn Sơ. Quả nhiên, Đàm Văn Sơ đã phối hợp được với Lộ Địch An mà bắt đầu những động tác luật động, khoái cảm ngày càng mãnh liệt, Lộ Địch An cảm thấy như cậu sắp bị nhấn chìm.

Dần dần thoát khỏi hoan ái, cánh tay Lộ Địch An nguyên bản vẫn ôm lấy vai Đàm Văn Sơ buông lỏng, thân thể đong đưa, cậu không cần, thả lỏng toàn thân, cậu biết Đàm Văn Sơ sẽ ôm chặt lấy cậu, hiện tại

cậu chỉ cần hảo hảo hưởng thụ những gì đối phương mang đến cho cậu. ở phía sau, tay Đàm Văn Sơ đang nắm chặt thắt lưng mang đến cảm giác an toàn cho Lộ Địch An.

Ngửa đầu ra sau, Lộ Địch An đã sắp lên đến đỉnh khoái cảm, nhưng thời khắc cực hạn kia lại chậm chạp không đến, trong lòng khao khát không ngừng, hơi hơi mở mắt, Lộ Địch An nhìn Đàm Văn Sơ, lúc này hai bên thái dương của Đàm Văn Sơ có một giọt nước, không biết là nước hau mồ hôi, Lộ Địch An nghiêng người, vươn đầu lưỡi liếm đi giọt nước kia. Ánh mắt hai người chạm nhau, trong đôi mắt là sự say mê đối phương, trong khoảnh khắc vui sướng đó, Lộ Địch An chỉ hận không thể đem thân thể mình hòa vào trong ngực Đàm Văn Sơ.

"Hô…" Chậm rãi thở ra một hơi, Đàm Văn Sơ đem cả người chìm vào trong bồn tắm, sau đó ôm vai Lộ Địch An, để cậu tựa vào ngực anh.

Dưới sự ấm áp của làn nước, Lộ Địch An thoải mái nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

"Thoải mái không?" Đàm Văn Sơ nhẹ giọng hỏi.

"Ân."

Bàn tay mơn trớn thắt lưng Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ cười hỏi: "Chúng ta như thế này, có giống như 'ngư thủy chi hoan' không?" (cá nước thân mật)

Lộ Địch An nắm ấy bàn tay Đàm Văn Sơ áp lên mặt mình, cậu rất thích bàn tay của Đàm Văn Sơ, bởi vì cậu biết, có rất nhiều điều cậu không hiểu, cũng không thể làm được những chuyện mà Đàm Văn Sơ có thể làm, "Anh là nước, hay là cá…"

"Anh?" Đàm Văn Sơ hôn lên cổ Lộ Địch An, "Anh là của em…"

Ngay khi Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An lại bắt đầu hưởng thu cuộc sống ngọt ngào, nỗi buồn bực của Trầm Sở Thiên càng ngày càng chồng chất. Anh nỗ lực tìm kiếm tiểu hồ ly kia, nhưng vẫn không có chút tin tức, thân là cảnh sát, Trầm Sở Thiên cảm thấy thật sự thất bại. Cố ý muốn đem tâm tình phiền muộn đến kể lể một phen với hảo bằng hữu, lại sợ sẽ vô tình bị trêu học, Trầm Sở Thiên chỉ có thể đem tất cả buồn phiền kia chôn trong lòng.

Chuyện bắt cóc đã được xác định, bọn tội phạm đều nhận sự trừng phạt tương xứng. Đàm Văn Sơ liền dự tính chính thức đăng ký cùng Lộ Địch An.

"Ở lại, sống cùng chúng tôi, được không?" Biết Lộ Vi muốn quay về đại dương, Lộ Địch An nắm tay nàng, cầu xin nàng có thể lưu lại.

"Cậu đã trưởng thành…" Nhìn người trước mặt mang đôi mắt xanh biếc đã mạnh mẽ hơn xưa rất nhiều, Lộ Vi chân thành nói, "Còn nhớ không? Cậu dẫn tôi xuống chợ đêm, ngay lúc đó, tôi đã thấy được, cậu có thể

sống một mình rất tốt, cậu không còn là tiểu nhân ngư lén khóc thầm trong huyệt động sau dãy san hô, hơn nữa còn có một người tốt như vậy bên cạnh cậu. Tôi muốn quay về đại dương, đó là khát vọng trong lòng tôi, đừng cố thuyết phục tôi nữa, cũng đừng lo khi tôi quay về sẽ cô đơn, trong biển sâu chúng ta còn vô số bằng hữu. Để tôi đi đi."

"Được rồi." Biết Lộ Vi không thể không đi, Lộ Địch An chỉ có thể đồng ý, "Cho dù phải đi, sau khi dự hôn lễ của tôi rồi đi,được không?"

"Đương nhiên."

Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An ai cũng không muốn chuyện kết hôn phải làm rầm rộ, chỉ đơn giản đi đăng ký, sau đó làm một bữa cơm nhỏ nhỏ ngay hậu viện của Đàm gia.

Vài người anh em họ của Đàm Văn Sơ đến dự lễ, cha và mẹ Đàm Văn Sơ đều không đến, bất quá bọn họ đều gửi lời chúc.

Ngày hôn lễ, sau khi đón khách, Đàm Văn Sơ ngồi xuống nghỉ ngơi, đó là một ngày nắng đẹp, trời xanh không một gợn mây, bãi cỏ hậu viên xanh ngát, bóng cây đong đưa, nhìn ra xa xa, dưới triền núi xanh biếc là bờ cát vàng óng ánh, xa hơn nữa là mặt biển xanh thẳm, cảnh sắc đẹp giống như một bức họa, Đàm Văn Sơ cảm thấy hạnh phúc đến xót xa. (???)

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Lộ Địch An bước đến, kéo Đàm Văn Sơ, "Dạy em khiêu vũ được không?"

"Em muốn học?"

"Đúng vậy. Em muốn rất nhiều thứ."

Đàm Văn Sơ đứng lên nắm lấy tay Lộ Địch An, đôi mắt xanh biếc dưới ánh mặt trời lấp lánh động nhân, cảm nhận được ấm áp từ bàn tay, biết ái nhân ngay bên cạnh, cảm giác mơ hồ liền tiêu thất, Đàm Văn Sơ cảm thấy trong lòng rất vững tâm.

Trong tiếng nhạc, Đàm Văn Sơ kéo Lộ Địch An chậm rãi nhảy, Lộ Địch An không theo kịp nhịp điệu, thường đạp lên chân Đàm Văn Sơ, cậu hối lỗi lè lưỡi, em họ Đàm Văn Sơ đứng một bên nhìn thấy cười rộ lên, sau đó mọi người cùng cười.

Hoa thúc nhẹ nhàng ôm lấy vai Lộ Vi, hai người nhìn trao nhau ánh mắt 'Nhìn bọn họ kìa', đều vì người mình quan tâm nhất đã có nơi quy túc mà cao hứng.

Trầm Sở Thiên một bên uống rượu, một bên dùng ánh mắt hâm mộ nhìn hai người đang nhảy kia, Lãnh Tinh Hồn ngồi bên cạnh chọc: "Như thế nào, tâm động rồi?"

“Ngô…”

“Tôi nhớ người nào đó đã nói rất kiên quyết, muốn lông bông cả đời.”

“Đó là cậu nói đi.” Trầm Sở Thiên tức giận liếc nhìn Lãnh Tinh Hồn.

* * *

“Các cậu đang nói gì vậy?” Trong lúc vô tình nghe được đoạn đối thoại của Đàm Văn Sơ và Lộ Địch An, Hoa thúc kêu lớn.

Đàm Văn Sơ quay đầu lại, bất mãn nhìn Hoa thúc, “Thân là lão nhân gia, sao ngài lại trốn trong góc nghe lén người trẻ tuổi nói chuyện.”

“Cậu nói ai là lão nhân gia!”

“Được rồi, được rồi, trưởng bối. Ngài sao lại đứng ở đó?”

“Tôi chỉ vừa đi đến,” Hoa thúc nói xong, bước xuống cầu thang, đi đến cạnh Lộ Địch An, “Tiểu An, cậu vừa rồi đã nói gì?”

“Nga,” Lộ Địch An giơ tài liệu trong tay, “Tôi muốn Văn Sơ dạy tôi lái xe, không biết lái xe cũng không thuận tiện, nếu tôi học được sẽ tự mình đến lớp học bổ túc.”

Hoa thúc kêu lên oai oái, “Không, không được, tuyệt đối không thể để cậu ta chỉ cho cậu, cậu ta chuyên gia tăng tốc, cậu ta không phải thầy giáo tốt.”

Đàm Văn Sơ cố tình dùng thanh âm phản đối: “Hoa thúc, chú như thế nào có thể đánh giá tôi như vậy được, lại nói, tôi cũng đã từng đoạt giải đua xe.”

“Cho nên, mới không thể để cậu chỉ,” Hoa thúc lập tức khuyên can Lộ Địch An, “Tiểu An, bây giờ cậu ra ngoài vẫn phải dẫn theo bảo vệ, chuyện này phải đồng ý với tôi. Mặt khác, muốn học lái xe, trong nhà có thầy giáo hướng dẫn cho cậu, hoặc là ghi danh vào trường học, tóm lại, học với ai cũng được, chỉ không thể học với thiếu gia.”

Lộ Địch An quay mặt đi, đánh giá vẻ mặt túng quẫn của Đàm Văn Sơ, ‘phốc’ một tiếng bật cười.

“Không công bằng, Hoa thúc.”

"Cái gì mà không công bằng! Tôi nói không được là không được. Khi Lộ Vi đi, vẫn luôn dặn tôi hảo hảo chiếu cố Tiểu An, tôi cũng không thể đem Tiểu An giao vào tay những phần tử nguy hiểm."

Nghe thấy Đàm Văn Sơ đã thăng cấp thành 'phần tử nguy hiểm', Lộ Địch An cười lớn thành tiếng.

Tìm lý do vớ vẩn đuổi Hoa thúc đi, Đàm Văn Sơ thở phì phì ngồi xuống, không cam tâm nói: "Thật là, đem anh so sánh đến mức không chịu nổi như vậy."

"Hoa thúc quan tâm anh mà."

"Anh muốn chỉ cho em, trừ bỏ lái xe, anh còn có thể chỉ em chơi bóng, cưỡi ngựa, trượt tuyết, nhảy dù, còn có đấu kiếm phương Tây, tất cả anh sẽ đều chỉ cho em hết."

"Còn có khiêu vũ nữa." Mắt Lộ Địch An sáng lên.

"Đúng, còn có khiêu vũ."

"Quyết định rồi đó." Lộ Địch An vươn tay ra, ra hiệu Đàm Văn Sơ cùng cậu bắt tay ước định, khi hai bàn tay nắm lấy nhau, Đàm Văn Sơ khẽ dùng lực đem Lộ Địch An ôm vào trong lòng, hai người cùng ôm chặt lấy nhau.

14. Quyển 2 - Chương 8: Vĩ Thanh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

– CHÍNH VĂN HOÀN –

Vĩ thanh

Một ngày, Đàm Văn Sơ tan ca về nhà, khi đi lên lầu bước vào trong phòng mình, anh nhìn thấy Lộ Địch An đang ngồi nơi bàn học làm bài tập, nhìn người yêu nhăn mặt nhíu mày, bộ dáng thật sự chú tâm làm bài tập, Đàm Văn Sơ bất giác muốn cười.

"Tiểu An."

"A, anh đã về." Lộ Địch An đặt bút xuống chạy đến, ôm lấy cổ Đàm Văn Sơ, bám dính lấy anh.

"Tiểu An, anh có vật này muốn cho em xem." Đàm Văn Sơ dẫn Lộ Địch An đến ngồi xuống sofa.

"Là gì vậy?" Lộ Địch An hưng phấn.

Đàm Văn Sơ từ trong cặp tài liệu lấy ra một tập hồ sơ, đưa cho Lộ Địch An, Lộ Địch An nhận lấy, lật lật xem, đột nhiên trừng mắt quay sang

nhìn Đàm Văn Sơ, "Uy, anh không phải muốn chỉnh em đấy chứ, rõ ràng biết em hiện tại học tiếng Anh chưa giỏi, còn đưa văn kiện bằng tiếng Anh cho em xem. Nếu thật sự muốn giúp em nâng cao trình độ, không bằng tặng em một quyển từ điển đi."

Đàm Văn Sơ lộ ra nụ cười hối lỗi, "A, xin lỗi, nhất thời quên mất."

Lộ Địch An lấy lại tập hồ sơ, "Rốt cuộc là cái gì, anh trực tiếp nói cho em biết là được rồi. A, em còn nghĩ là anh muốn tặng em một giống hoa mới."

"Anh cảm thấy cái này còn tốt hơn hoa." Đàm Văn Sơ vươn tay ôm lấy vai Lộ Địch An, bộ dáng như cùng cậu chia sẻ niềm vui, "Anh mua một hòn đảo tặng cho em."

"Ai," Nhất thời Lộ Địch An vẫn chưa hiểu ra, biểu tình thực mờ mịt, "Cái gì?"

“Một hòn đảo.”

“Đảo?”

“Đúng vậy, là một hòn đảo trong vùng phụ cận biển Hy Lạp, thực vật trên đảo rất phong phú, cây cối rất nhiều, hơn nữa vịnh hình bán nguyệt và một bờ cát phi thường xinh đẹp. Biệt thự nằm trên vách núi của đảo, cao hai tầng, tổng cộng có bảy phòng. Khoảng cách giữa đảo và đất liền vừa phải, có thể dùng thuyền hoặc máy bay đưa thức ăn cùng nước ngọt, trong biệt thự có hệ thống lọc nước biển cùng trang bị hệ thống năng lượng mặt trời, tóm lại, phi thường thích hợp cho nghỉ dưỡng hoặc sinh sống lâu dài. Anh nghĩ em nhất định sẽ thích.”

“Là của em?” Lộ Địch An hỏi, thanh âm run rẩy, nhìn vào mắt Đàm Văn Sơ.

“Nga, đương nhiên, đương nhiên là của em.”

“Nga!” Lộ Địch An hoan hô một tiếng, nhào qua ôm cứng lấy Đàm Văn Sơ, “Cám ơn anh!”

“Em thích món quà này là được rồi.”

“Nhất định là không rẻ.” Sau khi vui mừng, Lộ Địch An nghĩ đến vấn đề hiện thực.

Đàm Văn Sơ tháo cravat ra, gật đầu nói: “Đúng, cho nên, trong thời gian sắp tới, anh phải cố gắng làm việc, làm cật lực cho cha anh mới được.”

“Thật sự tặng cho em một hòn đảo.”

“Phải, sớm đã muốn tặng cho em. Muốn tìm một nơi thích hợp cũng không dễ dàng gì. Hiện tại thủ tục đã xong, hòn đảo này đứng tên em.”

“Có thể nhìn một chút không?” Lộ Địch An khẩn cấp muốn nhìn hòn đảo kia.

“Đương nhiên. Nếu em muốn gắn thêm thiết bị gì nữa cứ nói cho anh biết, anh sẽ lo.”

“Bây giờ?”

Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ đứng lên, "Anh gọi người chuẩn bị máy bay."

"Anh có máy bay?" Đôi mắt Lộ Địch An lập tức sáng lên, ngồi trên máy bay vẫn luôn là mơ ước của cậu, ở giữa không trung là nơi cậu khao khát, chỉ cần là vật có liên quan đến máy bay đều có thể khiến người ta hưng phấn.

"Đúng vậy."

"Vì sao em chưa thấy bao giờ."

"Vì nó nằm trong sân bay. Lên và xuống đều cần đường băng, không có cách nào tùy tiện đáp xuống chỗ khác."

"Anh biết lái không?"

Đàm Văn Sơ gật đầu, "Biết. Bất quá hiện tại chúng ta bay bằng máy bay đó thì không được, Tiểu An, thật sự muốn đi ngay bây giờ sao?"

Lộ Địch An đứng lên, nhân ngư vẫn hy vọng có được một hòn đảo của riêng mình, có thể tự do tự tại dạo chơi trong vùng biển phụ cận, sau đó quay về, không phải lo lắng sẽ bị những sinh vật khác tấn công, hơn nữa mỗi ngày còn có thể hưởng thụ ánh mặt trời, ngắm hoa cỏ. "Anh đối với em thật tốt…" Lộ Địch An ôm Đàm Văn Sơ, đem mặt vùi trong ngực anh.

Vuốt tóc Lộ Địch An, Đàm Văn Sơ cười, "Anh phải tốt với em rồi."

"Cần thu thập hành lý gì không?" Lộ Địch An hỏi,

"Suỵt" Đàm Văn Sơ đặt ngón tay lên môi, "Để chú Hoa biết thì chúng ta sẽ không đi được, ngoan, lặng lẽ đi, giống như đi dạo mọi khi, chờ đến lúc chú ấy phát hiện, chúng ta đã bay đến trời Ấn Độ, lúc đó chú ấy đã không còn cách ngăn cản."

Lộ Địch An cười trộm, hai người lộ ra biểu tình như trẻ con đang đùa dai.

“Tiểu An, mua hòn đảo này, anh còn một mục đích khác.”

“Cái gì?”

“Nếu có thể, anh hy vọng người trong tộc của em thỉnh thoảng có thể đến đảo sống. Anh biết, mọi người vì bảo đảm tính mạng mà phân tán. Bất quá anh nghĩ, cho dù là nhân ngư, bơi cũng có lúc sẽ mệt, hòn đảo nhỏ này rất an toàn, người trong tộc của em có thể xem nó như một chỗ để nghỉ ngơi.”

“Cám ơn anh! Cám ơn anh!” Biết Đàm Văn Sơ yêu cậu, đồng thời cũng nguyện ý chiếu cố đến người trong tộc, Lộ Địch An không biết biểu đạt sự biết ơn của cậu như thế nào mới phải.

“Suỵt, nếu muốn đi, chúng ta đi ngay bây giờ.”

“Được, được” Lộ Địch An kéo Đàm Văn Sơ ra ngoài cửa.

“Các ngươi là hai đứa không biết nghe lời!.” Lúc chú Hoa biết hai người họ lặng lẽ bỏ chạy đến hòn đảo xa xôi kia, đã là chuyện mấy tiếng đồng hồ sau.

~oOo~

15. Quyển 2 - Chương 9: Phiên Ngoại: Không Thể Quên

Tôi tên là Trầm Sở Thiên, là một cảnh sát, mỗi ngày đều tiếp xúc với những án kiện hình sự.

Đây là một công việc cần phải có tâm lý vững chắc cùng khả năng chịu đựng, luôn hướng đến một xã hội lành mạnh cùng những phần tử xấu xa, có vài người làm cảnh sát lâu, nên mất đi niềm tin vào nhân tính, nhưng tôi thì không, tôi biết mình đang làm gì, hơn nữa, trong công việc tôi muốn có được cảm giác thành công cùng hài lòng, tôi thích làm cảnh sát.

Những người tôi tiếp xúc cũng không phải những người phạm tội bình thường, nói chính xác, bọn họ không phải là người, tôi nói câu này không phải là mắng chửi người ta, bởi vì – tôi là cảnh sát yêu thú. Công việc của tôi có chút khác biệt với những cảnh sát khác, mỗi lần tôi nhìn kẻ tình nghi phạm tội do chính tay tôi bắt được lộ ra bộ mặt thật, từ bộ dáng cao lớn mập mạp biến thành một tiểu cẩu ốm nhom, hoặc một nam nhân yếu ớt nhỏ bé cư nhiên biến thành một đại bạch trư, chuyện này thật sự nhìn rất buồn cười.

Công việc của cảnh sát mang tính nguy hiểm, hơn nữa không giới hạn thời gian, những chuyện xảy ra bất ngờ nói đến là đến, chung quy chúng tôi không thể quy định khi nào thì được cướp bóc khi nào không, vì vậy tôi không có thời gian riêng tư nhiều, đương nhiên, cũng không có thời gian kết giao bạn gái.

Tình cảm cần có thời gian để vun đắp, vấn đề này người nhà của tôi lại không nghĩ như vậy. Bọn họ vẫn luôn tưởng tôi luôn dùng thái độ tùy tiện kia đi dọa hữ hài tử. Kỳ thật, tôi không phải không muốn tìm người bầu bạn, chỉ là, để người khác lo lắng thấp thỏm cho tôi, mỗi ngày xem tin tức trên TV mới biết được tôi đang làm gì, chuyện này…

Tính tôi thích thoải mái, tự do, ghét ràng buộc. Lãnh Tinh Hồn bạn tôi nói không chuyện gì có thể khiến tôi 'ổn định' được, câu nói của cậu ấy tôi cũng không hoàn toàn đồng ý, bất quá tôi thừa nhận, tôi cảm thấy rằng, vật có thể thu hút được ánh mắt của tôi, nga không, là người chứ, không nhiều lắm.

Cho đến một ngày, tôi gặp được cậu ấy.

Đó là một tiểu hồ ly chạy đến báo án, đúng, cậu ấy là yêu thú, tôi học được khả năng nhận ra yêu thú từ Lãnh Tinh Hồn, bất quá khi nhìn thấy tiểu hồ ly này tôi không xác định được cậu ấy có phải là yêu thú hay không, bộ dáng của cậu ấy hơi giống cẩu, phải nói hồ ly cẩu, chính là cái đôi to có lông xù lên, tai nhọn, thân thể xinh đẹp nhanh nhẹn lại có chút căng thẳng đặc tính của hồ ly cẩu. Đương nhiên, tiểu hồ ly này không căng thẳng.

Khi tôi nhìn thấy nhân hình của tiểu hồ ly kia, tôi cảm thấy như tôi đã từng gặp cậu ấy. Trong trí nhớ tương đối tốt của tôi, có thể nói là đã từng gặp qua sẽ không thể quên được, tiểu hồ ly này làm tôi cảm thấy quen thuộc, tôi lại không nghĩ ra được đã từng gặp cậu ấy ở đâu. Cảm giác quen thuộc này làm cậu ấy trong mắt tôi không giống như những người bình thường.

Cậu ấy, Mạc Ngữ Luân, bộ dáng rất xinh xắn, dung mạo tuấn tú thanh lệ giống như của gia tộc hồ ly, rõ ràng là nam nhân, đôi môi và ánh mắt lại thập phần quyến rũ. Nhưng thoạt nhìn thần sắc tiều tụy, giống như dinh dưỡng không được đầy đủ. Tiểu hồ ly này hiển nhiên không để ý rằng kỳ thật cậu rất đẹp, có lẽ, cậu ấy cũng không để ý, vì tôi phát hiện cậu ấy không có những biểu hiện tùy tiện phóng túng mà hồ ly thường đối xử với người khác, ngược lại, cậu ấy rất hồn nhiên, đôi mắt đen trong sáng long lanh, thanh khiết như bầu trời sau cơn mưa không một gợn mây.

Là tiểu hồ ly rất đặc biệt.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy tiểu hồ ly, tôi đột nhiên cảm thấy rằng, có lẽ có gia đình là một chuyện không tệ lắm. Nếu tôi muốn có gia đình, muốn có người ở nhà chờ tôi, tôi hy vọng đó sẽ là tiểu hồ ly kia.

Tôi biết vì tôi cà lơ phất phơ, tôi có biệt hiệu là 'lãng tử', bất quá thực oan uổng, tôi cũng chưa thương tổn trái tim một nữ hài tử nào, đương nhiên nam nhân lại càng không.

Người nhà của tôi thập phần hy vọng tôi có thể có được một tình yêu bền vững, thậm chí bọn họ còn tỏ ra 'Cho dù là đồng tính cũng không sao, chỉ cần con chịu lập gia đình', mỗi lần tôi nghe những câu kiểu như vậy đều cảm thấy dở khóc dở cười.

Cho con xin, anh hai không phải cũng chưa lập gia đình sao? Vì sao ba mẹ lại nhìn chăm chăm vào con, bởi vì anh hai là bé ngoan còn con là tiểu hài tử nghịch ngợm sao? Nhưng hiện tại tôi đột nhiên có cảm giác, vì câu nói kia tôi có thể cùng nam hài tử này một chỗ.

Mạc Ngữ Luân, Tiểu Mạc, Tiểu hồ ly.

Đáng tiếc a, kế hoạch lại không thay đổi nhanh, khi tôi còn đang tính toán phải làm sao xin số điện thoại

của tiểu hồ ly, thân là người báo án, nhưng án kiện còn chưa chấm dứt đã biến mất, tôi không thể tìm thấy cậu ấy.

Chưa nói đến chuyện lời khai của cậu ấy không lấy được, chính là địa chỉ số điện thoại tôi còn chưa xin được a.

Coi coi, đây là 'chiến tích tình trường' của 'lãng tử', ai cho tôi biệt danh xui xẻo này vậy chứ.

Sau đó, những lúc tôi đi ngoài đường, trong lòng sẽ hy vọng có thể ngẫu nhiên gặp được tiểu hồ ly kia, sau đó tôi sẽ bất chấp bắt cậu ấy mang về nhà tôi, trực tiếp nuôi dưỡng... Đúng, nuôi dưỡng một tiểu hồ ly xinh đẹp đáng yêu như vậy, tôi không thể, cũng không muốn đem cậu ấy giao cho người khác, tuy rằng tôi còn chưa biết cậu ấy, nhưng mà, nhìn đôi mắt cậu ấy, tôi có một cảm giác kỳ diệu, tôi chính là nguyện ý nuôi dưỡng cậu ấy.

Hồ ly trời sinh tính đa nghi, giả dối, bọn họ không tin vào tình yêu, thậm chí ngay cả đùa giỡn tình cảm cũng không thèm, ai cũng nói yêu hồ ly chính là tìm đường chết, hơn nữa nhóm hồ ly yêu thú hơn phân nửa là làm những công việc tình sắc. Tôi tin Tiểu Mạc của tôi đặc biệt, tôi tin như vậy.

Đôi mắt đen ướt át ngẫu nhiên xuất hiện trong giấc mơ khiến tôi biết tôi không quên được tiểu hồ ly kia, tôi rất hối hận, lần trước có được một chút xíu thời gian tiếp xúc với cậu ở cảnh cục, tôi như thế nào chỉ nghĩ đến chuyện phá án mà không nói với cậu thêm mấy câu, không lưu lại một chút tin tức về cậu? Ai ~

Tôi đã nghĩ, mặc kệ quá khứ của tiểu hồ ly này như thế nào, tôi cũng sẽ đón nhận cậu ấy, bắt đầu từ bằng hữu trước, để cậu ấy chấp nhận tôi, tôi sẽ không thay đổi cậu ấy, tôi sẽ làm cho cậu ấy nguyện ý vì tôi mà thay đổi.

Tiểu hồ ly, Tiểu Mạc, cậu rốt cuộc bây giờ đang ở đâu, mau mau xuất hiện có được không?

16. Quyển 3 - Chương 1-1: Văn Án - Đặc Biệt Đích Nhĩ

Trầm Sở Thiên còn tưởng rằng hồ ly lăn lộn trong con hẻm đầy rác rưởi kia, là một tên tiểu thâu yêu thú.

Lại không nghĩ rằng đó chính là thiếu niên mình luôn tâm tâm niệm niệm – Mạc Ngữ Luân.

Thiên a! Trầm Sở Thiên không dám tưởng tượng quá khứ của Mạc Ngữ Luân đến tột cùng là một cuộc sống như thế nào.

Nhưng anh thề, từ nay về sau, anh sẽ càng yêu thương cậu, bảo vệ cậu...

Mạc Ngữ Luân bối rối cúi đầu, không thể tin được mình lại lần nữa gặp mặt Trầm Sở Thiên.

Nhưng vì mình đói đến đầu óc mê muội, phải hóa thành nguyên hình – thành hồ ly đi bới rác.

Nguyên bản tưởng rằng bọn họ không có khả năng gặp lại, nhưng sự an bài của vận mệnh lại trùng hợp như thế.

Vì vậy, hai người không thể xa rời nhau…

17. Quyển 3 - Chương 1-2: Khúc Dạo Đầu – A Lâm Kể Chuyện Xưa

Trong yêu thú có một chi với số lượng khổng lồ, tộc nhân đông đảo, đó chính là – bộ tộc hồ ly.

Nhắc đến hồ ly, mọi người nhất định đều biết, người tộc này đều là nam suất nữ mỹ, yên hành mị thị. Đúng vậy, từ thời xa xưa, tộc hồ ly chỉ nhờ vào ngoại hình mị nhân, là vốn nguyên thủy, từ người tâm phúc trở thành đế vương cùng phú hào, trải qua cuộc sống cẩm y ngọc thực.

Bản tính hồ ly đa nghi lại thêm trời sanh có tính phóng đãng, mị và hoặc là chuyện bọn họ thích nhất. Ra vào chốn phong nguyệt với bọn họ mà nói là chuyện bình thường, bọn họ với bất kỳ ai cũng nói yêu, nhưng cũng không kẻ nào, nhìn những chân tâm tan vỡ thành từng mảnh, bất quá chỉ là 'phốc xích' cười một tiếng.

Lại nói hồ ly khi lấy chồng cũng chỉ là chơi một trò chơi ái tình, cũng không giao phó chân tâm, bất quá trong tộc hồ ly cũng có những ví dụ đặc biệt, họ không vào những nơi phong nguyệt, không chơi trò chơi ái tình, dùng chân tâm trong sáng mà đáp trả tình cảm, những hồ ly như vậy đương nhiên rất ít, nếu có thể gặp được, chính là người hữu duyên của tạo hóa, hồ ly như vậy sẽ bồi bên cạnh người mình yêu nhất sinh nhất thế.

18. Quyển 3 - Chương 1-3: Tự Mạc

Nửa đêm, khu bắc thành phố Hương Đảo. Ánh đèn đường chiếu lên một con hẻm nhỏ chật hẹp, ánh sáng được hắt ra từ những ô cửa sổ chằng chịt của những ngôi nhà cũ kỹ trong con hẻm, nơi đây là khu bình dân của thành phố Hương Đảo, không giống những con đường đèn đuốc rực rỡ nơi phồn hoa. Hiện tại trong con hẻm nhỏ rất yên tĩnh, mọi người đã trải qua một ngày mệt nhọc nên phân nửa đã tiến nhập mộng đẹp.

Một trận tiếng động tất tất tốt tốt phá vỡ sự yên tĩnh xung quanh, thanh âm vang lên từ khu tập trung rác thải nơi đầu con hẻm, dưới ánh đèn đường có thể nhìn thấy những chiếc túi rác bằng nhựa lớn đặt cạnh thùng bằng xi măng cốt thép, đang chờ xe xử lý rác mang đi vào sáng mai. Rõ ràng không nhìn thấy bóng người, nhưng tiếng tất tất tốt tốt vẫn truyền đến từng đợt, nếu có người tình cờ đi ngang qua, thanh âm này nhất định sẽ khiến họ sợ hãi. Bất quá… vẫn có người không sợ.

"Ai? Ai ở đó?" Một tiếng hét vang lên, một thân ảnh cao lớn lập tức bước đến cạnh khu tập trung rác, giơ chiếc đèn pin hình cây viết chiếu vào.

"Ngao ô…"

Một tiếng kêu kỳ lạ vang lên, một cái gì như một nhúm lông nhảy ra, hướng thẳng về mặt nam nhân đang kiểm tra, nam nhân phản ứng khá nhanh, giơ một tay lên che, một tay tóm lấy, bắt được nhúm lông kia, cổ tay xoay một cái, đèn pin hình cây viết đã giắt vào dây lưng, lại vươn tay ra nắm chặt lấy, nhúm lông kia lập tức bị khống chế hoàn toàn.

"Ngao ô, uông uông…" Nhúm lông phát ra tiếng kêu chói lói, vùng vẫy, vặn vẹo, muốn thoát khỏi sự khống chế.

"Mày đang làm gì? Không lộn xộn, còn lộn xộn nữa tao sẽ không khách khí với mày!" Nam nhân trầm giọng quát, bàn tay đang giữ càng ngày càng xiết chặt, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

"Tôi không làm chuyện xấu, buông ra, tôi không làm chuyện xấu!" Nhúm lông phát ra thanh âm của người.

"Di… Mày là yêu thú…" Bày tay đang giữ nới lỏng một chút, nhưng vẫn giữ chặt nhúm lông không buông.

"Nhẹ một chút, đau…" Nhúm lông bắt đầu xin tha.

"Nói không chạy tao sẽ thả mày ra." Nam nhân nói.

"Hảo, hảo, tôi không chạy, tôi không chạy…"

Nam nhân từ từ thả tay ra, nhúm lông nhào xuống đất. Dưới ánh sáng của đèn đường, nam nhân thất rõ nhúm lông anh vừa bắt được nguyên lai là tiểu tiểu hồ ly.

"Mày làm gì trong thùng rác?" Nam nhân hỏi, cúi người xuống, chống hai tay lên đầu gối, cẩn thận đánh giá hồ ly, "Là yêu thú đi, giấy chứng nhận đâu?"

Hồ ly giật giật thân mình, vẫy vẫy cái đuôi to xù, lại nâng nâng bàn chân, y bị nam nhân bắt vừa nhanh lại vừa đau, không thể không giãn giãn thân thể một chút.

"Ai, hỏi mày đó, giấy chứng nhận đâu? Lấy ra đây." Nam nhân tiếp tục hỏi, vừa nói vừa đứng thẳng người lên.

Trong nháy mắt khi thần tình nam nhân lơi lỏng một chút, hồ ly mạnh mẽ nhảy về phía trước, tung chân bỏ chạy. Trong bóng đêm, có thể thấy đước đôi mắt nam nhân hơi nheo lại, trong đôi mắt xẹt qua một tia

sáng, sau đó bàn tay đang chống nơi thắt lưng vung lên, một sợi dây thừng mảnh từ trong tay nam nhân bay ra, sợi dây thừng nhỏ như có suy nghĩ, với tốc độ bất khả tư nghị cùng luồn lách qua mọi góc cạnh trong không trung, quấn quanh ngay chân sau của hồ ly một cách chuẩn xác, nam nhân kéo một cái, hồ ly đang chạy trốn liền bổ nhào xuống, phanh một tiếng té lăn ra đất, đau đớn mà kêu thành tiếng: "A yêu!"

Khóe miệng nam nhân hiện ra một mạt tiếu văn, đôi mắt lạnh lùng, "Chạy? Hừ! Cho mày chạy!"

Hồ ly cuối cùng chỉ biết vùng vẫy, quay đầu dùng răng cắn dây thừng, "Buông ra! Buông ra! Tôi không làm chuyện xấu!"

Nam nhân không nhanh không chậm bước đến, một tay xách hồ ly trên mặt đất lên, giơ ra trước mặt, nhìn khuôn mặt nhỏ kia, "Không làm chuyện xấu? Không làm chuyện xấu thì mắc mớ gì mày chạy! Trước mặt lão tử dám giỡn sao, muốn chết!"

Nói xong, hắn co ngón trỏ, lấy hết sức búng lên ót hồ ly một cái, khiến hồ ly ai ai kêu đau, "A! Đau!"

"Kêu la cái gì! Xú tiểu tử, muốn chết a! Hỏi mày, mày không trả lời, còn dám chạy! Chạy a, còn chạy nữa, tao đánh gãy chân mày!"

"Tôi không làm chuyện xấu, tôi không làm chuyện xấu…" Hồ ly quơ quào cái chân nhỏ trong không trong, phản kháng một cách vô ích.

"Nói rõ cho tao, bằng không, tao bắt mày vào cảnh cục." Nam nhân lộ ra nụ cười vô lại.

"Anh cũng không phải là cảnh sát!"

"Hừ, xú tiểu tử, còn cãi bướng, tao chính là cảnh sát!" Nam nhân vừa nói vừa rút giấy chứng nhận trong chiếc ví da ra, quơ quơ trước mặt hồ ly, "Cảnh sát yêu thú Trầm Sở Thiên. Tiểu tử, hiện ta tao đem mày về cảnh cục, thành thật một chút, bằng không tao cho mày thêm một tội là đánh lén cảnh sát." Nói xong, nam nhân dùng dây thừng trói hồ ly lại.

"Không cần, không cần, Trầm Sở Thiên, không cần…" Hồ ly bắt đầu kêu ai ai, "Xin anh, tôi không đến cảnh cục, tôi là… tôi là… tôi là Tiểu Mạc… Ô…"

Nghe được câu cuối cùng, Trầm Sở Thiên liền dừng lại hành động trói người, "Tiểu Mạc…" Anh nghiêng đầu, đánh giá hồ ly trong tay, "Cậu là Tiểu Mạc…"

"Ân, tôi là Tiểu Mạc…" Hồ ly cúi thấp đầu, không còn vùng vẫy.

Đem dây thừng thu lại xong, Trầm Sở Thiên đặt hồ ly xuống đất, "Tiểu mạc, cậu ở trong đây làm gì? Đã khuya thế này… Tôi vẫn luôn tìm cậu."

Hồ ly 'phốc' một tiếng hóa thân thành một người, chính xác mà nói là một nam hài, ngồi trên đất.

"Tiểu Mạc." Trầm Sở Thiên ngồi xuống đánh giá nam hài đang ngồi trên đất, "Đã khuya thế này cậu còn ở đây làm gì?"

Nam sinh tên Tiểu Mạc cắn môi, cúi thấp đầu xuống.

"Cậu tìm cái gì trong thùng rác? Làm rơi vật gì sao? Để tôi tìm giúp cậu." Trầm Sở Thiên toát ra biểu tình lo lắng, đưa sát mặt vào hỏi.

Tiểu Mạc – Mạc Ngữ Luân – lắc lắc đầu. Trong bóng tối, Trầm Sở Thiên không nhìn thấy được biểu tình của Mạc Ngữ Luân. Thực tế lúc này Mạc Ngữ Luân đang cực kỳ bối rối, vừa xấu hổ, vừa bàng hoàng bất lực.

"Cô lỗ..." Một tiếng từ trong bụng truyền ra, trong bóng đêm yên tĩnh nghe cực kỳ rõ ràng, mà tình huống hiện tại giữa hai người đã nghe được tiếng 'cô lỗ' đói bụng kia, càng có vẻ như không phù hợp mà lại buồn cười.

Mạc Ngữ Luân ôm bụng, đầu cúi xuống càng thấp. Trầm Sở Thiên lập tức hiểu ra, Mạc Ngữ Luân đói bụng, vừa rồi cậu lục lọi trong thùng rác chính là kiếm thức ăn. Nếu dùng nhân hình đi làm chuyện này rất mất mặt, cho nên cậu đã hóa nguyên hình, biến thành hồ ly.

Hai người im lặng một lúc, trong khoảng thời gian đó, Mạc Ngữ Luân xấu hổ đến mức gần như muốn chạy trốn mà lại không đi được.

Trầm Sở Thiên vươn tay kéo Mạc Ngữ Luân từ dưới đất lên. "Vật đã đánh rơi rồi cũng không dễ gì tìm lại được, là rất quan trọng sao? Nếu không thì coi như mất đi. Đúng rồi, tôi vừa mới tan ca, đang chuẩn bị đi ăn khuya, cậu có hứng thứ không? Đi, ăn bữa khuya một mình cũng không có ý nghĩa, cậu theo bồi tôi đi." Trầm Sở Thiên tự quyết mà lôi kéo Mạc Ngữ Luân ra khỏi con hẻm nhỏ, đi ra đường lớn đã bắt đầu đông đúc xe cộ ngược xuôi.

Mạc Ngữ Luân vẫn cúi đầu nhưng không vùng vẫy nữa, cậu biết Trầm Sở Thiên nói giúp cậu, giả vờ như không biết gì cả.

Đột nhiên, Mạc Ngữ Luân có chút biết ơn nam nhân đang nắm lấy tay cậu.

Duyên phận chính là kỳ lạ như vậy, luôn không thể biết được khi nào thì bắt đầu. Hai người kia lúc này vẫn chưa biết, một lần vô tình gặp gỡ trong đêm khuya, từ đó về sau liền đem hai người họ gắn liền với nhau.

19. Quyển 3 - Chương 1-4

Trầm Sở Thiên dẫn Mạc Ngữ Luân bước vào một quán ăn anh thường đến, phi thường hùng hồn kêu một đống lớn thức ăn, sau đó nhìn Mạc Ngữ Luân ăn đến phong quyển tàn vân (*gió cuốn mây tan*). Trong lòng Trầm Sở Thiên thầm lấy làm kỳ lạ, người trước mắt rốt cuộc đã bao lâu không được ăn no rồi?

Dạ dày trống rỗng đến phát đau từ từ được lấp đầy, tình tự Mạc Ngữ Luân cũng dần dần khôi phục, uống trà xong, cậu có chút ngượng ngùng giương mắt nhìn nhìn Trầm Sở Thiên, tay đặt trên đầu gối xiết chặt lại, "Cám ơn anh, ân… Cám ơn anh."

"Không cần khách khí." Trầm Sở Thiên lại giúp Mạc Ngữ Luân rót thêm một tách trà.

Mạc Ngữ Luân nâng tách trà lên, nắm chặt chiếc tách màu trắng trong tay, rất ấm, ánh mắt cậu lặng lẽ lướt ngang qua Trầm Sở Thiên. Trong lòng Mạc Ngữ Luân rất sợ Trầm Sở Thiên sẽ hỏi cậu những vấn đề, ví dụ như vì sao nửa đêm lại lang thang bên ngoài, vì sao lại lục lọi trong thùng rác tìm thức ăn, đang ở đâu, nhà có ai không… vân vân. Mấy câu hỏi đó Mạc Ngữ Luân cũng không nguyện ý nói đến.

"Ăn no rồi." Thấy bộ dáng không an tâm lo lắng của Mạc Ngữ Luân, trong lòng Trầm Sở Thiên thầm buồn cười. Thật sự có rất nhiều vấn đề anh muốn biết, bất quá, xem ra tiểu hồ ly này không muốn nói, thì thôi, không hỏi nữa, biết cậu ta là người lương thiện là được.

"Sau đó, tôi muốn nói, sau sự kiện kia, có người đến tìm cậu gây rắc rối không?" Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, hỏi một câu.

Mạc Ngữ Luân lắc lắc đầu, động tác có chút hàm hồ này khiến Trầm Sở Thiên thấy bất đắc dĩ.

Yêu thú hồ ly Mạc Ngữ Luân trong một lần vô tình, đã giúp Trầm Sở Thiên và bằng hữu của anh cứu được hoàng tử nhân ngư bị bắt cóc, khi đó, sau khi đã bị cảnh sát khống chế khắp nơi, Trầm Sở Thiên vẫn luôn tìm Mạc Ngữ Luân, thật ra án kiện này không nhất thiết phải lấy khẩu cung của cậu, mà là Trầm Sở Thiên và bằng hữu của anh đều muốn cảm tạ tiểu hồ ly này, nếu không phải nhờ cậu phát hiện được nơi nhốt hoàng tử nhân ngư, còn chưa biết yêu thú nhân ngư quý giá đã bị hành hạ đến mức nào.

Sau khi làm việc tốt, tiểu hồ ly biến mất, Trầm Sở Thiên tìm cậu một khoảng thời gia rất lâu, trong lòng rất lo lắng cho cậu, lo cậu sẽ bị bọn tội phạm đồng đảng trả thù sau chuyện đó, hơn nữa Trầm Sở Thiên còn nợ Mạc Ngữ Luân một lời cảm ơn. Không ngờ đến hôm nay cư nhiên dưới tình huống kia, anh lại bất ngờ gặp lại cậu.

"Thật sự không có chuyện gì?" Trầm Sở Thiên một câu hai ý hỏi lại.

Mạc Ngữ Luân cúi đầu xuống, lắc lắc.

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, cười, ngoắc người phục vụ kêu tính tiền. Ra khỏi quán ăn, Trầm Sở Thiên hỏi Mạc Ngữ Luân: "Cậu ở đâu? Tôi đưa về."

“Cám ơn, không cần, tôi có thể tự mình đi về.” Mạc Ngữ Luân không muốn nói chỗ ở của cậu cho Trầm Sở Thiên.

“Không sao, dù sao tôi cũng rảnh, đưa cậu về được không?” Trầm Sở Thiên không chịu buông tha.

“Thật sự không cần, tôi có thể đi về.” Mạc Ngữ Luân cũng không nhượng bộ.

Trầm Sở Thiên đứng đó, khoanh hai tay lại, nghiêm mặt nhìn đến thấu suốt Mạc Ngữ Luân, anh có thể khẳng định đằng sau tiểu hồ ly giống như đang lang thang này có nhiều chuyện cũ. Nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên cười nói: “Nếu tôi nói – tôi không thể không đưa cậu về, vậy cậu sẽ thế nào?”

“Ai?”

Mạc Ngữ Luân ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn Trầm Sở Thiên một chút, lộ ra vẻ mặt khó xử, cái miệng nhỏ khe khẽ mấp máy, Trầm Sở Thiên nhìn trong mắt, lập tức cảm thấy tiểu hồ ly này thật thú vị.

“Quá khuya rồi, không cho tôi đưa về, vậy đến nhà của tôi thì sao?” Trầm Sở Thiên trong lòng khẽ động, nói.

“Cái gì?”

“Cậu thấy thế nào? Đến nhà của tôi đi.” Trầm Sở Thiên nhiệt tình mời, ý đồ hấp dẫn tiểu hồ ly đi cùng anh.

Mạc Ngữ Luân lắc đầu, “Đến – nhà cảnh sát, không thuận tiện lắm.” Cậu biết Trầm Sở Thiên là cảnh sát yêu thú, hơn nữa còn chỉ huy một tiểu đội cảnh sát tài giỏi.

“Không sao, cậu cũng không phải tội phạm.” Trầm Sở Thiên xoa xoa tay, lộ ra nụ cười có chút hương vị của một hoa hoa công tử, Mạc Ngữ Luân nhìn thấy trong lòng nhói lên một cái.

“Tôi không muốn.” Mạc Ngữ Luân kiên cường lắc đầu, xoay mặt nhìn sang bên cạnh, vừa định nói ‘Ngủ ngon’ sau đó chạy trốn, còn chưa kịp mở miệng, cánh tay cậu bị Trầm Sở Thiên bắt được.

“Như thế nào, muốn chạy?” Trầm Sở Thiên cười cười hỏi.

Mạc Ngữ Luân bị nói trúng tim đen, mặt hơi đỏ lên, mới vừa để người ta mời một bữa ăn, giờ lại phủi tay muốn trốn, thật có chút không thể nào nói được, chính là cậu thật sự không muốn đến Trầm gia. Không hiểu tại sao, hiện tại chỉ đến gần Trầm Sở Thiên một chút, Mạc Ngữ Luân liền cảm thấy khẩn trương, đó là một loại cảm giác run rẩy rất kỳ lạ.

“Ngoan ngoãn đi thôi.” Trầm Sở Thiên trực tiếp kéo Mạc Ngữ Luân lên taxi.

Ngồi trên xe, Trầm Sở Thiên nhìn qua kính chiếu hậu thấy biểu tình có vẻ bất an của Mạc Ngữ Luân, anh thầm nghĩ, tối nay anh không có việc gì đi ra ngoài dạo mát, cư nhiên bắt được tiểu hồ ly anh vẫn luôn tìm kiếm, lucky!

Nhìn phòng khách rộng lớn của nhà Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân không khỏi quay đầu hỏi anh: “Anh ở trong một căn nhà lớn như vậy, là nhà chính phủ cấp cho nhân viên công vụ sao?”

Trầm Sở Thiên cười cười hắc hắc, “Này hả, không phải, đây là quà tặng của mẹ tôi, chúc mừng tôi trở thành cảnh sát.”

Mạc Ngữ Luân có chút nghi hoặc, lại thay đổi suy nghĩ, cậu đối với Trầm Sở Thiên không có hứng thú gì, ở nhờ một đêm sáng sớm liền rời đi, không cần hỏi thăm chuyện gia đình người ta, vì thế Mạc Ngữ Luân không nói thêm gì nữa.

Khi Trầm Sở Thiên xuống bếp uống nước, Mạc Ngữ Luân lặng lẽ đứng dậy tham quan nhà Trầm Sở Thiên một chút. Có lẽ là do nội thất ít cùng trang trí cẩn thận, căn nhà mang đến cho người ta cảm giác phi thường lớn, có hai phòng ngủ, thư phòng, nhà bếp độc lập, còn có hai ban công đều rộng rãi. Một căn nhà tốt như vậy lại là của một cảnh sát yêu thú bình thường có thể mua được sao? Trong lòng Mạc Ngữ Luân sinh ra nghi hoặc, trước tiên không nói đến khoản tiền để mua được nó, chỉ riêng chi phí quản lý của xã khu này là không thấp đi, cho dù Trầm Sở Thiên là cảnh sát cấp cao, nhưng thu nhập của anh ta dù sao vẫn là hữu hạn. Nói cái gì mà ‘mẹ tôi tặng’, có thể tin được sao? Anh ta… anh ta có phải hay không còn có thu nhập ‘đen’ khác?

Mạc Ngữ Luân ngồi trên sofa, trong lòng hồ nghi. Mạc Ngữ Luân đã trải qua cuộc sống lang thang nhiều năm như vậy, một bữa đói một bữa no, còn thường xuyên bị khi dễ, vì vậy cậu đối với những việc mang tính chất đặc biệt nguy hiểm rất mẫn cảm. Bây giờ ngồi trong nhà Trầm Sở Thiên, tuy rằng biết đối phương là cảnh sát, hẳn phải mang đến cho cậu cảm giác an toàn mới đúng, cũng không biết vì sao, Mạc Ngữ Luân chỉ cảm thấy hoảng sợ, căng thẳng.

Trầm Sở Thiên mang một ly nước chanh đến, đặt ly lên bàn trước mặt Mạc Ngữ Luân, ý bảo cậu uống, “Cậu ngủ ở khách phòng đi, trong khách phòng có phòng tắm riêng, hơi nhỏ nên không thể ngâm mình tắm được, chấp nhận một chút. Tôi cho cậu mượn quần áo để thay.”

Đối phương khách khí như thế, Mạc Ngữ Luân cảm thấy không yên tâm, vì suy nghĩ đề phòng Trầm Sở Thiên mà cảm thấy có lỗi. Không hiểu sao cậu hơi sợ Trầm Sở Thiên, là vì cảm xúc mãnh liệt trên người Trầm Sở Thiên sao? Mạc Ngữ Luân không rõ lắm, trong lòng rối loạn.

“Sao vậy?” Phát hiện Mạc Ngữ Luân thụy hạ mi mắt giống như phát ngốc, Trầm Sở Thiên hỏi, anh nghĩ Mạc Ngữ Luân có tâm sự.

“Không, không có gì.” Mạc Ngữ Luân vội vàng lắc đầu, tránh né ánh mắt Trầm Sở Thiên, cậu sợ bị Trầm Sở Thiên nhìn thấu tâm sự. Cảnh sát yêu thú này, anh có thể ngồi ở vị trí hiện tại, đã chứng tỏ anh cũng

không đơn giản.

"Nga, cậu không cần khách sáo với tôi." Trầm Sở Thiên nói xong liền vươn vai, "Tôi đi tắm trước." sau đó xoay người, mở TV rồi mới rời đi.

Mạc Ngữ Luân căn bản không có tâm tình xem TV, cậu mang một chút lo sợ nghi hoặc ngồi đó.

Gặp lại nam nhân mình không muốn gặp, nhưng lại dưới tình huống lúng túng, sau đó bị anh ta 'lượm' đem về nhà, Mạc Ngữ Luân xấu hổ, chính là hiện tại không phải muốn đi là đi, thứ nhất Mạc Ngữ Luân cũng không có chỗ nào để đi, vả lại, Trầm Sở Thiên biết được khẳng định sẽ nổi giận.

Tuy rằng hai người chỉ mới gặp mặt hai lần, tương giao không sâu, nhưng Mạc Ngữ Luân cảm thấy cậu cùng anh ta có cảm giác như tâm linh tương thông. Cảm giác này – thật kỳ lạ, thật sự giống như truyền thuyết… Mạc Ngữ Luân không dám nghĩ tiếp nữa.

Không biết Mạc Ngữ Luân đã ngồi trong phòng khách bao lâu, Trầm Sở Thiên tắm xong đi ra, vung tay lên, anh đem một đoàn quần áo sạch ném cho Mạc Ngữ Luân, "Chụp lấy."

Mạc Ngữ Luân theo bản năng vươn tay đón lấy quần áo bị ném tới, cậu vừa ngước đầu nhìn Trầm Sở Thiên, đột nhiên cảm thấy máu cả người đều dồn hết lên mặt.

Trầm Sở Thiên, anh ta cư nhiên bán lõa (*trần trụi nửa người*)! Chỉ mặc một chiếc quần thể thao rộng rãi, nửa người trên cường tráng, chân thon dài, làn da màu mật, cơ thể thon thả cân xứng, vừa thất đã biết trải qua nhiều năm rèn luyện. Bộ dáng của anh ta phi thường đẹp trai, mái tóc đen dài ngắn vừa phải, đôi mắt đen sáng ngời, tinh quang trong mắt khiến người ta không dám nhìn gần. Trên người anh ta tồn tại cảm giác mãnh liệt dị thường, thuộc kiểu người dù đứng trong đám đông liếc mắt một cái vẫn nhìn thấy được. Trong sự anh tuấn của Trầm Sở Thiên mang theo một tia lưu manh, khóe miệng khi cười khiến người ta có cảm giác 'xấu xa', trên người anh có lực lấp dẫn nguyên thủy của một nam nhân. Mạc Ngữ Luân biết, kiểu nam nhân như Trầm Sở Thiên khẳng định có thể thu hút rất nhiều nữ nhân.

Đột nhiên phát hiện cậu đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân xoát một cái đỏ mặt, chuyển ánh mắt, sau đó liền thấy được một thứ khiến cậu kinh hãi – trên người Trầm Sở Thiên có hình xăm. Là đồ án hình rồng, đầu rồng nơi vai trái của anh, nơi thắt lưng phải có thể nhìn thấy được đuôi rồng, tin rằng thân rồng chiếm hết cả lưng của anh ta.

Nhìn hình xăm, Mạc Ngữ Luân đột nhiên nhớ đến chuyện cũ thời thơ ấu, trong lòng toát ra cảm giác vô cùng sợ hãi, hơi thở bắt đầu dồn dập, theo bản năng muốn chạy trốn.

"Tiểu Mạc, sao vậy?" Trầm Sở Thiên phát hiện sắc mặt Mạc Ngữ Luân bất thường, vừa lau tóc vừa bước về phía cậu.

"Không được, không được…" Mạc Ngữ Luân thấp giọng lẩm bẩm, theo bản năng lùi người về sau, bày ra tư thế phòng ngự khi bị đánh nhưng không thể phản kháng, chỉ có thể cầu xin đừng bị thương quá nặng.

"Cậu đang làm gì vậy?" Trầm Sở Thiên nhìn phản ứng của Mạc Ngữ Luân cảm thấy rất kỳ quái, anh lập tức bước đến trước mặt Mạc Ngữ Luân, cúi người xuống nhìn cậu, "Cậu làm sao vậy? Trốn cái gì?"

Khoảng cách ngày càng gần làm Mạc Ngữ Luân ngửi được hơi thở trên người Trầm Sở Thiên, hương vị sữa tắm mùi trà xanh pha lẫn hương hormone nam tính của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân kìm lòng không được mà run rẩy, trong lòng bắt đầu phấn chấn, cậu phát hiện mùi vị trên người Trầm Sở Thiên hấp dẫn cậu rất mãnh liệt, làm cho cậu tâm viên ý mã.

Chẳng lẽ, mình thật sự… Mạc Ngữ Luân nhớ đến những lời những tộc nhân đã từng nói với cậu, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, gần như muốn nhảy dựng lên.

"Rốt cuộc là làm sao vậy?" Muốn biết rõ tình trạng nên Trầm Sở Thiên vẫn hỏi, vươn tay sờ đầu Mạc Ngữ Luân, "Tiểu Mạc, cậu không thoải mái?"

Mạc Ngữ Luân mạnh mẽ lắc đầu, tránh đi bàn tay đang vươn ra của Trầm Sở Thiên, sau đó nhanh chóng né khỏi người anh.

Nhìn Mạc Ngữ Luân giống như đang muốn trốn đến phòng bên kia, Trầm Sở Thiên càng không biết chuyện gì, "Uy, Tiểu Mạc, rốt cuộc làm sao vậy, chẳng lẽ…" Trầm Sở Thiên nâng tay mình lên ngửi ngửi, "Tôi vừa mới tắm xong, không hôi đi."

Sau đó Trầm Sở Thiên lại giả vờ dùng ánh mắt u buồn nhìn Mạc Ngữ Luân sắc mặt đang tái nhợt, "Tiểu Mạc, cho dù thật sự không muốn đến gần tôi cũng đừng dùng biểu hiện rõ ràng như vậy đi… Tốt xấu gì cũng chừa chút mặt mũi cho tôi."

Mạc Ngữ Luân lắc đầu giấu diếm, "Không phải, không phải. Tôi… tôi mệt, muốn ngủ."

"Ngô," Trầm Sở Thiên gật gật đầu, "Không còn sớm, đi ngủ đi, ngủ ngon." Nói xong, anh xoay người bước về phía phòng ngủ, đi được nửa đường lại dừng chân, "Tiểu Mạc."

Mạc Ngữ Luân lại cả kinh, co vai lại trừng mắt. Trầm Sở Thiên nhìn thấy, mi tâm khẽ nhíu lại, nhưng anh cũng không hỏi gì thêm chỉ nói: "Tiểu Mạc, phải tắm rồi mới có thể ngủ nga."

"Ân." Mạc Ngữ Luân gật đầu, hy vọng Trầm Sở Thiên mau mau trở về phòng. Ngửi hơi thở nam tính trên người Trầm Sở Thiên còn thoang thoảng trong phòng khách, chân Mạc Ngữ Luân muốn nhuyễn ra. Mắt thấy Trầm Sở Thiên đóng cửa phòng, lúc này Mạc Ngữ Luân mới nhẹ nhàng thở ra một hơi dài.

Nằm trên chiếc giường nhỏ trong phòng khách, Mạc Ngữ Luân không ngủ được, trừng mắt nhìn trần nhà, bên tai cậu vang lên những câu nói mà đồng tộc hồ ly đã nói trước mặt cậu khiến cậu mất ngủ.

"Ngươi là tên tạp chủng!"

"Giả vờ ngây thơ cái gì, hồ ly vẫn là hồ ly, là tạo hóa do trời sinh, mày còn tưởng rằng mày không giống như chúng tao sao!"

"Cẩu tạp chủng, tạp chủng!"

"Làm gì? Sờ mày còn không được nha, mày là vàng sao? Hừ, vẫn là xử nam đi, là muốn treo lên bán đấu giá sao? Ha ha ha… tạp chủng còn muốn bay lên dẫn đầu, nói cho mày biết, có người chịu mày thì mày phải ngoan ngoãn nằm xuống…"

"Ngủ với từng người thì sao chứ, ha ha, đợi đến lúc thì tự nhiên mày biết thôi, dâm là bản tính của hồ ly, mày trốn cũng không thoát đi! Tương lai, chính là ngửi được một chút ý vị trên người nam nhân, mày sẽ muốn y thượng mày! Đến lúc đó, mày khẳng định sẽ ở dưới thân nam nhân mà nhếch mông lên phóng túng…"

Mạc Ngữ Luân giơ tay lên che lỗ tai lại, cố gắng đem những thanh âm đó đuổi đi, chính là những câu vũ nhục từ trong đáy lòng như thế nào cũng vô phát hủy diệt. Có phải hay không cậu đã thật sự trưởng thành, đã cần có nam nhân đến thỏa mãn thiên tính hồ ly của cậu? Mạc Ngữ Luân không dám nghĩ tiếp, cuộn mình lại trong chăn, hai tay ôm chặt lấy người, mắt nhắm lại, trong lòng thầm cầu nguyện hy vọng có thể sớm ngủ được một chút, không cần nhớ đến những chuyện khiến cho cậu cảm thấy thống khổ không chịu nổi.

Trong một căn phòng khác, Trầm Sở Thiên vẫn còn chưa ngủ, anh nhớ lại những hành động đủ loại của cậu từ lúc dẫn Mạc Ngữ Luân về nhà, nghĩ thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Tiểu Mạc có ghét anh không? Nghĩ một chút như vậy bắt đầu làm Trầm Sở Thiên buồn bực, lần đầu tiên khi nhìn thấy tiểu hồ ly kia, anh liền có hảo cảm khó hiểu với cậu, anh cũng không hy vọng Mạc Ngữ Luân ghét anh.

Nhớ đến bộ dáng của Mạc Ngữ Luân, trên môi Trầm Sở Thiên lộ ra một mạt tươi cười. Tiểu Mạc thực đáng yêu, bộ dáng thực tuấn tú, rõ ràng là một nam sinh, ánh mắt và đôi môi đều làm cho người ta có cảm giác quyến rũ dị thường. Cậu có mái tóc đen mềm mại, mắt to tròn như quả hạnh, đồng nhân đen thẳm, ánh mắt rất buồn bã, giống như cất giấu rất nhiều tâm sự không nói được; mà khi cười rộ lên ánh mắt loan thành hình nguyệt nha nhi (*hình trăng lưỡi liềm, trăng non*), có loại hương vị câu nhân, nó và đôi mắt u buồn của cậu tồn tại mâu thuẫn, làm cho người ta khó hiểu, cũng làm cho người ta muốn tìm hiểu. Nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên cảm thấy không thể nghĩ tiếp được nữa, nếu còn nghĩ tiếp, sẽ không còn chính xác nữa.

* * *

Sáng sớm vừa ra khỏi giường Mạc Ngữ Luân đã muốn rời đi, Trầm Sở Thiên kiên trì bắt cậu lưu lại ăn bữa sáng. Nhìn Trầm Sở Thiên đi tới đi lui chuẩn bị trong nhà bếp, Mạc Ngữ Luân ngồi một bên chờ đợi vì không giúp được gì mà có chút xấu hổ.

Hai người vốn không quen biết, anh ta vì cái gì lại đối xử tốt với cậu như vậy? Anh ta có ý định gì đây? Mạc Ngữ Luân không rõ. Một mặt muốn biết nguyên nhân, mặt khác lại cảm thấy cậu nghi ngờ lòng tốt của người ta như vậy có phải hay không đã quá đáng.

“Tiểu Mạc,” Trầm Sở Thiên phát hiện Mạc Ngữ Luân cầm miếng bánh mì ngẩn người, anh cất tiếng gọi cậu, “Tiểu Mạc, Tiểu Mạc!”

“Ân? A!” Mạc Ngữ Luân giật mình muốn tỉnh lại, mờ mịt ngước mắt nhìn TrầmSở Thiên, “Cái gì?”

“Cậu còn hỏi, cậu vừa rồi đang nghĩ gì vậy?” Nhìn Mạc Ngữ Luân đang hé miệng, Trầm Sở Thiên buồn cười. TIểu Mạc thật đáng yêu.

“Tôi… tôi không nghĩ gì hết.”

Trầm Sở Thiên chớp chớp mắt, cũng không hỏi tiếp. Ăn sáng xong, Mạc Ngữ Luân lại muốn cáo từ, thấy Trầm Sở Thiên đang bận rộn dọn dẹp trong nhà bếp, cậu không mở miệng được. Trong khi đợi Trầm Sở Thiên sắp xếp trong nhà bếp, Mạc Ngữ Luân nghĩ: không thể lưu lại cùng một chỗ với anh ta, càng lưu lại, càng hoảng loạn. Cố lấy dũng khí, Mạc Ngữ Luân mở miệng nói: “Tôi, tôi phải đi.”

Trầm Sở Thiên lại giống như không thấy những lời này, ngồi xuống sofa, gác chân lên, hỏi: “Cậu hiện tại đang làm gì, vẫn còn đi học hay bắt đầu đi làm?”

“Tôi…” Mạc Ngữ Luân không biết phải trả lời như thế nào mới được, dĩ nhiên không thể nói thật, nếu nói dối, cậu cảm thấy Trầm Sở Thiên nhất định sẽ biết được, cậu cũng không có gan đi lừa anh ta.

“Nếu cậu không ngại, không bằng ở lại chỗ tôi vài ngày, cậu thấy thế nào?”

Trầm Sở Thiên thản nhiên nói, giống như đối diện với lão bằng hữu không cần bồi bên cạnh cũng có thể đến chơi, Trầm Sở Thiên đã đóan được tiểu hồ ly có nỗi niềm khó nói, cũng có thể xác định tiểu hồ ly không có chỗ nào để đi. Trầm Sở Thiên không vội đào sâu hỏi han cặn kẽ, chính là anh cũng không yên tâm cứ để cậu đi như vậy, Mạc Ngữ Luân này vừa đi, Trầm Sở Thiên chỉ e rằng sẽ không thể may mắn tìm được cậu như lần này.

“Di?” Mạc Ngữ Luân có chút không rõ. Trầm Sở Thiên dứt khoát chuyển đến ngồi sát xuống bên cạnh Mạc Ngữ Luân, “Cứ ở lại nhà tôi vài ngày, muốn đi đâu chơi cứ đi, trở về ăn cơm, đi ngủ là được.”

Khí tức nam nhân hòa lẫn hương trà xanh lập tức bao quanh, trong lòng Mạc Ngữ Luân căng thẳng, rụt vai lại, thoáng nhích người ra, hé ra một khoảng giữa cậu và Trầm Sở Thiên, “Chuyện này… chuyện này không tốt lắm, tôi như thế nào có thể làm phiền anh.”

“Đâu có tính là làm phiền.” Trầm Sở Thiên nói xong, duỗi cánh tay gác lên thành ghế sofa, thoạt nhìn giống như muốn ôm lấy vai Mạc Ngữ Luân, trong lòng thầm tức giận, tiểu hồ ly này, đem anh thành đăng đồ tử (kẻ xấu) sao? Như thế nào anh mới đến gần, cậu ta liền trốn.

“Chúng ta, chúng ta không quá thân, vốn là không quen biết, tôi như thế nào có thể…” Mạc Ngữ Luân vẫn phản đối.

“Nhất hồi sinh, nhất hồi thục thôi mà, sau này từ từ sẽ thân.” Trầm Sở Thiên cười hì hì nói.

Trong lòng Mạc Ngữ Luân sinh ra dự cảm bất an, Trầm Sở Thiên vì sao lại đối với cậu như vậy? Cậu có chỗ nào tốt chiếm lấy sao? Bản năng tiểu hồ ly từ nhỏ đã bị khi dễ trước tiên tìm cách tự bảo vệ mình.

“Tôi… tôi không cần!”

“Cái gì?” Trầm Sở Thiên nhướn mi, bắt đầu tức giận trong bụng, anh hạ mình xuống dịu dàng thương lượng với Mạc Ngữ Luân, vì cái gì cậu lại không chịu.

“Tôi… Anh… Anh nên đi làm, tôi.. tôi cũng nên đi.” Phát hiện Trầm Sở Thiên đúng như cậu dự đoán bắt đầu sinh khí, Mạc Ngữ Luân càng thêm bất an, nhưng vẫn cố lấy dũng khí đem những lời cự tuyệt nói ra.

“Đi làm cái gì! Một chút nữa sẽ đi, trước tiên cậu phải nói rõ cho tôi.”

Trầm Sở Thiên quả nhiên sinh khí. Mạc Ngữ Luân lui người chui vào góc sofa, sợ sệt nhìn Trầm Sở Thiên. Trầm Sở Thiên nghĩ Mạc Ngữ Luân nhất định bất hòa với người nhà nên lang thang bên ngoài, anh nguyện ý lưu cậu lại, chiếu cố cậu, tiếp theo sẽ thành bằng hữu, trong thâm tâm anh nguyện ý đối tốt với tiểu hồ ly có đôi mắt u buồn này. Hiện tại nhìn tiểu hồ ly có phản ứng như vậy, cơn giận của Trầm Sở Thiên dồn lại một chỗ. Nghĩ anh đường đường là một cảnh sát yêu thú, trong thành phố Hương Đảo cũng là nhân vật có tên tuổi, như thế nào đã bị Mạc Ngữ Luân dùng ánh mắt như nhìn thấy người xấu vậy chứ?

“Cậu ít giả bộ vô tội cho tôi. Nói! Vì sao không muốn ở lại chỗ tôi?” Trầm Sở Thiên khẽ quát.

Mắt Mạc Ngữ Luân liếc nhìn Trầm Sở Thiên phía trước, trong lòng thực mất hứng. Nói cái gì mà giả bộ vô tội, rõ ràng là anh kéo tôi, kiên quyết bắt lưu lại, hiện tại lại thành ra lỗi của Mạc Ngữ Luân, “Tôi mới không có!”

“Không có, kia vì sao lại không chịu?”

“Tôi… Chúng tôi không quen biết.”

“Cậu không ở lại thì quen biết kiểu gì?”

“Không biết thì làm sao mà ở lại!”

Hai người đấu võ mồm châm chích lẫn nhau, đối diện nhau mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không chịu nhường ai.

“Tôi không cho cậu đi!” Trầm Sở Thiên còn nói thêm.

"Anh… anh không thể bắt bớ phi pháp." Mạc Ngữ Luân sợ hãi, cậu không muốn ở lại bên cạnh nam nhân, bồi bên cạnh anh ta, Mạc Ngữ Luân ngửi được mùi nguy hiểm, đồng thời cũng ngửi thấy sự hấp dẫn.

Mạc Ngữ Luân sợ, sợ vị cảnh sát có hình xăm này một ngày nào đó đột nhiên cởi bỏ khuôn mặt tươi cười thân mật ôn hòa này, lộ ra bộ mặt đáng sợ giống như tộc nhân của cậu, càng sợ một ngày cậu sẽ không chống sự được lực hấp dẫn phát ra từ trên người nam nhân, khiến cậu chủ động nhào vào trong lòng nam nhân này.

"Còn muốn chạy, cũng đúng a, vậy cậu cần phải thành thật nói cho tôi biết mọi chuyện." Trầm Sở Thiên lộ ra chiêu bài của anh trong nụ cười 'xấu xa', khóe miệng cong lên, trong mắt toát ra khiêu khích cùng trêu trọc, "Cậu phải nói cho tôi biết cậu đang ở đâu, năm nay bao nhiêu tuổi, học hành hay làm việc chỗ nào, trong nhà còn có ai, còn có, số điện thoại di động, điện thoại nhà, điện thoại công ty, điện thoại trường học tất cả đều phải nói hết với tôi." Trầm Sở Thiên đắc ý nói, chỉ cần biết những thông tin đó, anh tin rằng Mạc Ngữ Luân dù bỏ chạy cũng không thoát khỏi tầm mắt của anh.

Mạc Ngữ Luân sửng sốt, sau đó thùy hạ mi mắt. Nhà, câu nói của Trầm Sở Thiên gợi lại những hồi ức của cậu, vẻ mặt cậu xẹt qua một tia đau đớn. Trầm Sở Thiên đem tất cả thu vào trong mắt, trong lòng đối với thân thế của Mạc Ngữ Luân càng thêm nghi hoặc.

"Anh… không cần anh xen vào!" Mạc Ngữ Luân đột nhiên kêu lên, sau đó đứng dậy.

Trầm Sở Thiên giữ chặt lấy cổ tay Mạc Ngữ Luân, "Cậu định làm gì?"

"Đừng chạm vào tôi!"

Mạc Ngữ Luân hét lên một tiếng, hất tay Trầm Sở Thiên ra, trái tim của cậu đập bang bang mạnh mẽ, chỗ da thịt bị nắm lấy nơi cổ tay có chút nóng lên, dòng một điện chạy dọc khắp thân thể. Thiên a, chỉ bị nam nhân này chạm một chút liền biến thành như vậy, nếu… Mạc Ngữ Luân cực kỳ sợ hãi, muốn bỏ chạy.

Trầm Sở Thiên bị phản ứng kịch liệt vừa rồi của Mạc Ngữ Luân làm ngạc nhiên, anh lập tức liên tưởng đến Mạc Ngữ Luân nhất định không thích người khác đụng vào cậu. Tiểu hồ ly này như thế nào lại mẫn cảm như vậy, chẳng lẽ nam nam thụ thụ cũng bất thân luôn sao?

Trầm Sở Thiên ngăn Mạc Ngữ Luân lại, tiếp tục nói với cậu, "Tiểu Mạc, đừng chạy, tôi sẽ không làm gì cậu, không cần sợ tôi. TIểu Mạc, Tiểu Mạc, cậu rốt cuộc có chuyện gì, vì sao lại không thể nói cho biết tôi chuyên của cậu?"

"Tôi không muốn nói, tôi không muốn nói…" Mạc Ngữ Luân cố gắng lắc đầu. Sợ chạm vào Mạc Ngữ Luân khiến cho cậu phản ứng kịch liệt nữa, Trầm Sở Thiên chỉ giang hai tay chặn cậu lại.

"Tiểu Mạc!" Trầm Sở Thiên kêu, ý muốn trấn an Mạc Ngữ Luân thoạt nhìn đã muốn lâm vào tình trạng hoảng loạn.

“Tôi mới không muốn với anh, anh là người xấu!” Mạc Ngữ Luân tiếp tục hét, nói năng có chút lộn xộn.

“Cậu nói cái gì, tôi là cảnh sát, như thế nào là người xấu được.” Trầm Sở Thiên bối rối, anh đối với cậu tốt như vậy, như thế nào đảo mắt đã bị chụp mũ ‘người xấu’ chứ?

“Cảnh sát, cảnh sát mới không có hình xăm, anh nói không chừng chính là đồ bại hoại của cảnh sát!” Mạc Ngữ Luân luống cuống, nói không lựa lời, chuyện không nên nói đều nói ra. Lời vừa ra khỏi miệng chính cậu cũng có chút hối hận, rõ ràng còn chưa hiểu biết về Trầm Sở Thiên, như thế nào có thể dễ dàng nhận xét anh như vậy.

Trầm Sở Thiên nhất thời nổi giận đùng đùng, anh rõ ràng muốn đối tốt với Mạc Ngữ Luân, lại bị hiểu lầm như thế. Trầm Sở Thiên cũng nổi nóng, quát: “Cậu nói cái gì! Cậu không biết rõ sự tình mà nói như vậy, tôi làm sao mà giống người xấu! Có hình xăm thì không thể làm cảnh sát? Cậu có biết vì sao tôi có hình xăm không? Thật là, nhìn bộ dáng cậu ngay thẳng như vậy, sao lại hồ đồ như thế chứ! Cậu là con chó sống trong bụng người ta chắc?”

Rống xong, Trầm Sở Thiên phát hiện sắc mặt Mạc Ngữ Luân trong phút chốc trở nên trắng bệch, hoảng sợ, bất giác cảm thấy vừa rồi nhất định anh đã nói gì không đúng, trong lòng thầm nhớ lại một lần, phát hiện không nói những từ ngữ gì quá cường liệt. Trầm Sở Thiên vừa định giải thích một chút, không đợi anh mở miệng, Mạc Ngữ Luân đã xoay người bỏ chạy.

“Tiểu Mạc!” Trầm Sở Thiên đuổi theo, giữ chặt Mạc Ngữ Luân, lúc này Trầm Sở Thiên đã có kinh nghiệm, anh không chạm vào da thịt Mạc Ngữ Luân, chỉ kéo lấy y phục cậu.

Mạc Ngữ Luân quay đầu hung hăng trừng Trầm Sở Thiên, đôi mắt đen thoạt nhìn rất quyến rũ giờ đây đầm đìa nước mắt, ánh mắt oán hận làm tâm Trầm Sở Thiên đau đớn, ngay khi anh còn đang ngẩn người, Mạc Ngữ Luân đã tránh được tay của Trầm Sở Thiên, chạy mất.

Nghe tiếng bước chân vội vàng chạy đi xa, Trầm Sở Thiên tựa vào khung cửa, mạnh mẽ bứt tóc mình, trong lòng cực kỳ hối hận. Thực đáng chết, cư nhiên đem tiểu hồ ly bức đến chạy mất tiêu.

Trầm Sở Thiên tâm tình buồn bực đi đến cảnh cục, đồng sự thấy anh đều cảm thấy kinh ngạc.

“Trầm ca, không phải hôm nay anh nghỉ sao?”

Trầm Sở Thiên hừ một tiếng, hỏi: “Gần đây có án kiện nào phải làm không, lấy ra đây cho tôi!”

* * *

Mạc Ngữ Luân chạy một hơi cách rất xa chỗ của Trầm Sở Thiên, lúc này mới dám ngừng lại nghỉ, cậu không biết có thể bị Trầm Sở Thiên bắt lại hay không, Trầm Sở Thiên muốn tìm cậu cũng không phải quá khó, dù sao anh ta cũng là cảnh sát yêu thú đại danh đỉnh đỉnh. Nhớ đến những lời Trầm Sở Thiên nói với

cậu, trong lòng Mạc Ngữ Luân cảm thấy thực đau xót, giống như có thứ gì chẹn ngang cổ họng. Rõ ràng được anh chiếu cố sưởi ấm một hồi, hiện tại, Mạc Ngữ Luân đối với Trầm Sở Thiên lại có một cổ hận ý. Tư vị ngọt ngào cùng cay đắng đan xen trong tâm Mạc Ngữ Luân, khiến cho lòng dạ cậu rối bời.

Đôi mắt không mục đích bắt đầu liếc ngang liếc dọc trên đường cái, Mạc Ngữ Luân lại một lần nữa lạc hướng. Cậu nhớ đến gia tộc của cậu – gia tộc Mạc thị, có số lượng đông nhất trong tộc hồ ly yêu thú, kinh doanh rất phát đạt, tài hùng thế mạnh, nhưng cũng chính người của gia tộc này bức Mạc Ngữ Luân đến tình cảnh phải lang thang. Bọn chúng chính là muốn Mạc Ngữ Luân mất đi phương hướng, sau đó ngoan ngoãn để mặc cho chúng điều khiển. Mạc Ngữ Luân thầm cắn răng, chính là dù có đói chết, cậu cũng không quay về.

Đang đi một mình, đằng sau có người vỗ vai Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân từ đáy lòng sợ hãi, sợ đám anh em của Mạc thị tìm được cậu, rồi muốn bắt cậu trở về, cậu hoảng sợ quay đầu lại.

"Tiểu Mạc, là ta." A Lẫm nhìn biểu tình sợ hãi như nhìn thấy quỷ của Mạc Ngữ Luân, y nhếch môi cười.

"A Lẫm, là cậu a." Mạc Ngữ Luân thở dài một hơi nhẹ nhõm, biểu tình khẩn trương trên mặt dịu đi. A Lẫm và Mạc Ngữ Luân cũng là hồ ly yêu thú giống nhau, là một bằng hữu hồ ly trong đám bằng hữu ít ỏi của cậu. A Lẫm tuy rằng là lưu manh đường phố, nhưng y đối với Mạc Ngữ Luân rất tốt, có chút quan tâm đến Mạc Ngữ Luân.

"Đã lâu không gặp."

"Đúng vậy, khỏe không?"

"Rất tốt. Đúng rồi, gần đây vẫn không gặp được cậu, có khoẻ không?" A Lẫm thân thiết hỏi.

Mạc Ngữ Luân bĩu môi, "Vẫn chỉ một mình."

"Việc làm lúc trước…"

Nghe A Lẫm hỏi, Mạc Ngữ Luân nhún vai, chứng tỏ cả hai đều hiểu được.

"Thực đáng tiếc." A Lẫm chắt lưỡi tiếc nuối.

"Không còn cách nào khác, bọn chúng muốn như vậy, khiến tôi không có nơi sống yên ổn, không có đường lui, cuối cùng phải về gia tộc." Mạc Ngữ Luân nói xong, trong lòng bất giác đau đớn. Người ngoài như Trầm Sở Thiên và A Lẫm, còn có thể ôn hòa với cậu, còn đánh cậu, khi dễ cậu, vũ nhục cậu, uy hiếp cậu chỉnh đốn cậu, hoàn toàn lại là người trong gia tộc họ Mạc, Mạc Ngữ Luân không khỏi cúi đầu.

A Lẫm vỗ vỗ vai Mạc Ngữ Luân, "Thôi quên đi."

Mạc Ngữ Luân ngẩng đầu, không quên đi thì có thể làm gì khác, cậu thân cô thế cô, sao có thể đấu với nhân lực vật lực tài lực của gia tộc Mạc thị khổng lồ, chính là, cậu cũng không thể cứ như thế mà cúi đầu!.

"Yên tâm, tôi không sao, tôi cũng không sợ, tôi sẽ chịu đựng được." Thấy A Lẫm lộ ra thần sắc lo lắng, ngược lại Mạc Ngữ Luân còn an ủi y.

"Tìm được chỗ ở mới chưa?" A Lẫm hỏi.

Mạc Ngữ Luân lại nhớ đến Trầm Sở Thiên. A, nếu… nếu có thể dừng chân ở Trầm gia, tin rằng người Mạc gia cũng không dám đến ép buộc cậu, mà cậu có thể trải qua cuộc sống bình thường. Nhưng, lại nhớ đến hình xăm trên tấm lưng trần của Trầm Sở Thiên, còn có cảm giác áp bách khi Trầm Sở Thiên đứng trước mặt cậu, Mạc Ngữ Luân thầm lắc đầu. Cho dù Trầm Sở Thiên tốt, cũng là hoa trong gương, trăng trong nước, không thể có được.

"Bây giờ thì chưa."

"Đi, cùng ăn một bữa cơm." A Lẫm kéo Mạc Ngữ Luân bước đi. A lẫm biết Mạc Ngữ Luân thường xuyên bữa đói bữa no, hơn nữa cậu cũng ngại để người khác mời, sợ đem đến phiền phức cho người ta, vì thế không đợi Mạc Ngữ Luân nói liền kéo cậu lên xe buýt.

Ngồi trong một quán cơm nhỏ, A Lẫm hỏi Mạc Ngữ Luân: "Chuyện lần trước, cuối cùng giải quyết như thế nào?"

Mạc Ngữ Luân lộ ra vẻ mặt xấu hổ, "Người Mạc gia mỗi ngày đều đến làm khó dễ, ảnh hưởng sinh ý, lão bản là người tốt, không nói đuổi tôi, nhưng tôi tự thấy không thể đợi người ta đuổi, liền xin nghỉ."

A Lẫm cắn một miếng thịt, oán hận nói, "Đám người Mạc gia quá xấu xa, quá ác độc. Lúc trước bọn chúng đuổi cậu đi, căn bản mặc kệ cậu sống chết ra sao, hiện tại lại muốn cậu về trong tộc. cậu không quay về, bọn chúng không dám công khai đánh chửi cùng bắt cóc, liền quấy rầy cuộc sống của cậu, không cho cậu làm việc bình thường. Bọn chúng nhất định muốn cậu cùng đường, không một xu dính túi, nhưng lại muốn sống, nhất định sẽ tự động quay về. Hừ, một đám người khốn nạn."

Mạc Ngữ Luân im lặng nghe, A Lẫm nói đều là sự thật. Nguyên bản Mạc Ngữ Luân còn có mấy bằng hữu, sau vì bị người của Mạc gia quấy rầy, các bằng hữu sợ rước họa vào thân, đều bất hòa với Mạc Ngữ Luân, hiện tại chỉ còn một mình A Lẫm, bản thân y đần độn, cái gì cũng không sợ, nếu không có y, Mạc Ngữ Luân càng cô đơn hơn.

"Này, tôi nói… cậu còn muốn tìm việc làm không?" A Lẫm lại hỏi.

"Muốn, muốn!" Mạc Ngữ Luân dùng sức gật đầu, cậu cần công việc, chỉ có tìm được việc làm, có được tiền lương, cuộc sống mới có thể tiếp tục duy trì. Sau đó, Mạc Ngữ Luân lại do dự, mỗi lần tìm được công việc, không quá lâu người Mạc gia sẽ tìm đến cửa, bọn chúng cũng không đả đả sát sát ồn ào, nhưng lại càng không ngừng gây phiền phức nho nhỏ. Người bình thường không muốn tự tìm phiền toái, lại càng không

muốn chọc đến gia tộc yêu thú Mạc gia có hắc đạo chống lưng. Đến cuối cùng, Mạc Ngữ Luân luôn phải áy náy cùng phẫn nộ rời đi.

"Có thể không? Tôi… tôi bây giờ…" Trong mắt Mạc Ngữ Luân toát ra nét u buồn. Vì người Mạc gia không ngừng gây phiền phức, thậm chí Mạc Ngữ Luân cũng không dám vào cô nhi viện, cũng không thể đi học, cậu muốn làm việc chỉ có thể tận lực tìm vài công việc đơn giản không có đòi hỏi gì nhiều.

"Mặc kệ nó." A Lẫm giải thích, "Là một siêu thị ở ngoại ô thành phố, lão bản là một bằng hữu của bằng hữu tôi, muốn tìm người làm. Người muốn làm không nhiều lắm, vì đi làm chỗ đó mất thời gian đi lại rất nhiều, người trẻ tuổi không chịu được. Tôi hỏi qua, bao hai bữa cơm, còn có thể ngủ ở phòng thay đồ, chính là thời gian làm việc lâu hơn một chút, tạm thời cũng không có thêm tiền trợ cấp. Nếu cậu không ngại có thể đến xem thử." A Lẫm cổ vũ Mạc Ngữ Luân.

"Cám ơn cậu!" Mạc Ngữ Luân nhìn A Lẫm cảm kích.

"Khụ, đừng khách khí."

Kế tiếp đã có nơi dừng chân, trong lòng Mạc Ngữ Luân có chút kiên định. Ăn cơm xong, trong lúc uống trà nghỉ ngơi, Mạc Ngữ Luân thử hỏi thăm A Lẫm, "Cậu có biết một cảnh sát yêu thú tên là Trầm Sở Thiên hay không?"

A Lẫm là lưu manh đường phố, người quen rất nhiều, ngẫu nhiên sẽ cấp cảnh sát vài thông tin, y vừa nghe Mạc Ngữ Luân nói, lập tức gật đầu: "Ai mà chẳng biết anh ta?"

"Rất nổi tiếng sao?" Mạc Ngữ Luân bán tín bán nghi, nhìn A Lẫm.

A Lẫm nói: "Trầm Sở Thiên là cảnh sát yêu thú rất có tiếng, tuổi còn trẻ mà đã là cảnh sát cấp cao, phá không ít đại án, nghe nói năng lực mạnh mẽ số một."

"Thật không?" Nghe A lẫm nói như vậy, Mạc Ngữ Luân có một chút hảo cảm với Trầm Sở Thiên, nguyên lai anh ta là một cảnh sát xuất sắc như vậy, có lẽ, cậu thật sự đã hiểu lầm Trầm Sở Thiên.

A Lẫm kề sát vào Mạc Ngữ Luân, biểu tình thần bí nói thêm: "Anh ta còn có một biệt danh, gọi là 'Hỏa bạo lãng tử', sách sách, nghe đi, lợi hại chưa."

"Cái gì?" Mạc Ngữ Luân nhíu mày. Biệt danh này không đứng đắn lắm.

A Lẫm hạ giọng nói: "Trong nhóm yêu thú của thành phố Hương Đảo ai mà không biết đến Trầm Sở Thiên. Tính tình anh ta rất nóng nảy, công phu lại tuyệt vời, thuật bắn súng cũng tốt, hạ thủ không chút lưu tình. Cá tính anh ta ngay thẳng, phàm là yêu thú bình thường bị những yêu thú xấu xa khác khi dễ, nói với Trầm Sở Thiên, Trầm Sở Thiên khẳng định sẽ ra tay, bọn giang hồ kia đối với anh ta vừa hận vừa sợ. Bất quá…" A Lẫm nói xong, dáng vẻ lưu manh cười rộ lên, "Trầm Sở Thiên này nha, bộ dáng cực kỳ đẹp trai,

rất nhiều nữ nhân thích, không biết có bao nhiêu nữ nhân, nga không, nữ yêu thú muốn dâng cho anh ta, cho dù là Mạc gia các người, cũng không ít nữ yêu thú trong các hộp đêm muốn tìm anh ta làm chỗ dựa vững chắc. Hắc hắc, bằng không sao lại kêu là 'lãng tử', đều nói anh ta phi thường có duyên với nữ nhân, tôi còn nghe nói, các nàng còn lén nói với nhau anh ta là cảnh sát đẹp trai nhất, khiêu gợi nhất."

Nghe A Lẫm nói, Mạc Ngữ Luân cảm thấy trong lòng nhói nhói. Ban đầu, cậu còn tưởng Trầm Sở Thiên là cảnh sát chính nghĩa, sau nghe hết, hảo cảm của cậu với anh bay biến hết, nguyên lai cũng là đồ háo sắc. Nhắc đến hình xăm của Trầm Sở Thiên, từ nhỏ Mạc Ngữ Luân đã biết Mạc gia làm sinh ý tình sắc, trong hộp đêm và quán rượu thường dưỡng những đả thủ, những đả thủ này đều có hình xăm. Lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy hình xăm của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân đã liên tưởng đến những đả thủ của Mạc gia, bản năng liền nảy sinh chán ghét Trầm Sở Thiên, bây giờ nghe A Lẫm nói xong, Mạc Ngữ Luân nghĩ chắc chắn Trầm Sở Thiên vì muốn để nữ nhân thích, muốn để người ta cảm thấy lạnh lùng, đẹp trai, có hình mới oai, trong lòng cậu càng thêm khinh bỉ.

Thấy Mạc Ngữ Luân trề môi, A Lẫm cười nói: "Ai, cảnh sát cùng đạo chích vốn luôn cùng một chỗ, Trầm Sở Thiên là cảnh sát, đương nhiên mỗi ngày đều giao tiếp với hắc bang. Những nữ hài tử nghĩ như vậy cũng có thể hiểu được, tìm anh ta làm chỗ dựa vững chắc, tôi thấy so với tìm hắc bang làm chỗ dựa còn vững chắc hơn."

"Vậy anh ta đồng ý sao? Anh ta là cảnh sát, là người chấp pháp, anh ta sao có thể làm như vậy được!" Mạc Ngữ Luân trách mắng.

A Lẫm thấy Mạc Ngữ Luân tự nhiên nổi giận, y có chút bối rối, nói vòng vo: "Chuyện này tôi cũng không thể biết được. Tôi chỉ nghe nói thôi, Tiểu Mạc cậu cũng biết, tôi chỉ là lưu manh, không phải hắc bang. Tôi là người đứng giữa. Trầm Sở Thiên nha, dù sao tôi chỉ biết hắc bang đều sợ anh ta, anh ta rất lợi hại, là sĩ quan cấp cao của bộ hình sự. Mấy án kiện yêu thú hành hung, cướp bóc, sát hại vô tội phát sinh trong thành phố này đều là do anh ta phá án đầu tiên. Năng lực anh ta mạnh mẽ, cá tính mạnh mẽ, toàn bộ cảnh cục đều nói là làm, nghe nói anh ta còn dám đập bàn cục trưởng.'

Tưởng tượng ra hình ảnh Trầm Sở Thiên đập bàn của vị cảnh sát cao nhất trong thành phố, Mạc Ngữ Luân không khỏi muốn cười, cậu cảm thấy Trầm Sở Thiên hoàn toàn có thể làm được chuyện này, anh ta rống một tiếng, tòa nhà cảnh cục cũng phải run rẩy một chút.

Thấy Mạc Ngữ Luân đột nhiên cười, A Lẫm càng không hiểu, y hỏi: "Tiểu Mạc, cậu cười cái gì? Cậu biết Trầm Sở Thiên?"

"A, không!" Mạc Ngữ Luân vội vàng phủ nhận.

A Lẫm chắc lưỡi, "Nếu cậu biết thì tốt rồi, để anh ta bảo hộ cậu, người nhà cậu có thấy cũng không thể hại cậu, cậu sẽ hoàn toàn tự do."

Mạc Ngữ Luân sửng sốt, sau đó liền cười khổ, một lúc sai, Mạc Ngữ Luân nhẹ giọng hỏi A Lẫm, "Tôi có một chuyện không hiểu được, muốn cậu chỉ cho."

“Cái gì, nói đi.” A Lẫm vỗ ngực, bộ dáng cái gì cũng biết.

“Tôi… tôi gần đây hình như có chút kỳ quái.”

Bộ dáng Mạc Ngữ Luân ấp a ấp úng của Mạc Ngữ Luân làm A lẫm sốt ruột, “Cậu bị làm sao? Bị bệnh, không thoải mái?”

“Không phải!”

“Nói rõ chút coi.”

Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, thanh âm càng nhỏ, “Tôi… tôi phát hiện, tôi ngửi thấy mùi cơ thể một người, đã muốn, đã muốn…”

A Lẫm ‘a ha’ một tiếng, cười, “Cậu thích người ta.”

“Mới không có!” Mạc Ngữ Luân đỏ mặt nghiêm túc phủ nhận.

“Ha ha, khẳng định là có,” A Lẫm chỉ vào Mạc Ngữ Luân cười rộ lên, “Tiểu Mạc, cậu trưởng thành nga.”

“Không phải, không phải, cậu nói tầm bậy.” Mạc Ngữ Luân gấp đến độ kêu toáng lên.

“Tôi cũng không có. Ai, chuyện này cũng không có gì a, hồ ly chúng ta chính là như vậy mà, thực bình thường, Tiểu Mạc, cậu không cần quá áp bức bản tính. Tôi biết vì người nhà buộc cậu phải tham gia phục vụ nghề tình sắc, cậu không chịu, cho nên trong lòng đối với chuyện này có khó chịu, chính là có tiếp xúc thân mật với người mình thích rất bình thường.”

“Tôi… tôi ghét bị như vậy.” Mạc Ngữ Luân gục đầu xuống.

“Tiểu Mạc, đừng nghĩ nhiều, gặp được người ngưỡng mộ trong lòng, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, hơi thở của nàng, muốn cùng nàng làm tình, là rất bình thường.” A Lẫm an ủi Mạc Ngữ Luân, “Cậu xem, tôi có rất nhiều bạn gái đấy thôi. Hồ ly háo sắc là thiên tính, sắc này cũng không phải là chỉ trên giường, mà có ý nói rộng hơn, ví dụ như nói về khuôn mặt xinh đẹp, thân hình cường tráng, mùi dễ ngửi vân vân.”

“Không, không phải.” Mạc Ngữ Luân nhớ ra Trầm Sở Thiên là nam nhân, đột nhiên cậu thấy luống cuống.

“Cậu chính là thích nam nhân đi.” A Lẫm đột nhiên nói. Mạc Ngữ Luân bị nói trúng tim đen, nhất thời không nói gì, biểu tình kinh ngạc. A lẫm cười nói, “Đối với hồ ly chúng ta mà nói, cho dù thích nam nhân cũng rất bình thường. Tiểu Mạc, hồ ly mắt đen giống như cậu vậy, chỉ sợ không thể ôm nữ nhân, mà là thích được nam nhân ôm mới đúng. Còn hơn cả nữ nhân xinh đẹp, cậu thích hẳn là người đẹp trai anh

tuấn cường hãn, ha hả. Đây là thiên tính của hồ ly mắt đen các cậu, không cần cảm thấy xấu hổ, thật đó. Cứ thuận theo bản tính mới tự nhiên."

Mạc Ngữ Luân không cam lòng, rồi lại không thể phản bác A Lẫm, cậu mím chặt môi. Thấy bộ dáng đó của Mạc Ngữ Luân, A lẫm cũng không nói gì thêm nữa.

20. Quyển 3 - Chương 2

Từ quán cơm nhỏ đi ra, A Lẫm dẫn Mạc Ngữ Luân đi thực tập. A Lẫm giới thiệu siêu thị nơi ngoại ô thành phố, mặt tiền còn rất lớn, lão bản là nam nhân trung nhiên bình thường, vừa thấy Mạc Ngữ Luân đến liền thập phần cao hứng, bởi vì nhu cầu của ông cấp bách cần phải có người giúp một tay. Không yêu cầu nhiều về tiền lương và thời gian làm việc, Mạc Ngữ Luân liền ưng thuận làm việc ở đây.

Trở thành nhân viên của siêu thị, Mạc Ngữ Luân phát hiện công việc so với tưởng tượng của cậu vất vả hơn nhiều, cậu phải giúp bốc dỡ hàng hoá, thường xuyên khiêng những thùng sữa bò lớn hoặc hải sản đông lạnh đưa vào tủ đông trước cửa hàng. Bởi vì buổi tối ngủ trong phòng thay quần áo, cho nên thời gian làm việc cũng tự nhiên kéo dài, có chuyện gì xảy ra Mạc Ngữ Luân sẽ giải quyết ngay, nhưng cuộc sống như vậy lại làm Mạc Ngữ Luân cảm thấy phong phú, cậu miệt mài làm việc không một lời oán thán.

Lão bản đối với nhân viên mới có vẻ thích, nhưng cũng không nhắc đến chuyện tăng thêm tiền lương khi làm việc tốt hơn, Mạc Ngữ Luân không hỏi, có thể tìm được chỗ dừng chân cậu đã rất hài lòng.

Những ngày bình yên trôi qua cũng không được lâu, mới qua hai tuần, vào chạng vạng, Mạc Ngữ Luân đang dỡ hàng ở cửa sau siêu thị nhìn thấy mấy nam nhân ăn mặc sặc sỡ bước tới.

Mạc Ngữ Luân thấy được bọn họ không phải khách đến mua sắm, tính cảnh giác trời sinh nói cho cậu biết, người của Mạc gia lại tìm được cậu. Trong lòng Mạc Ngữ Luân cực hận, bất luận cậu ở chỗ nào trong thành phố bọn chúng cũng tìm được, chẳng lẽ thật sự muốn khiến cậu cùng đường, phải đi khỏi quê nhà hoặc là làm thiếu gia của hộp đêm? Nhìn mấy nam nhân cà lơ phất phơ nhuộm tóc, đeo những trang sức kiểu dáng kỳ quái, từ đầu đường đi đến, theo huyết thống mà nói bọn chúng đều là anh em họ của Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân thầm xiết chặt nắm tay.

"Yêu, Tiểu Mạc, đã lâu không thấy." Nam nhân đi đầu vẻ mặt tươi cười chào Mạc Ngữ Luân, "Nguyên lai là làm việc ở đây."

"Sách, loại công việc nặng nhọc này không thích hợp với mày đâu." Có người nói tiếp.

Mạc Ngữ Luân kiềm chế không mở miệng, cậu biết quy định của luật pháp, đối phương cũng sẽ không quá phận, cậu không muốn để siêu thị này bị liên lụy, cố gắng dàn xếp ổn thỏa mới đúng nhất.

"Tiểu Mạc, mày nói, đứa nhỏ như mày sao lại ngoan cố như vậy, có việc làm thoải mái và kiếm được nhiều

tiền thì không làm, lại chạy đến ra chỗ ngoại ô này làm việc cực khổ."

"Đúng vậy, đúng vậy, ở hộp đêm mà một buổi tối, cũng sống được vài năm." Có đứa nháy mắt một cái rồi nói, "Tiểu Mạc, điều kiện của mày tốt như vậy, không làm thật đáng tiếc."

"Tôi không đi." Mạc Ngữ Luân tận lực làm ngữ khí bình thản, tiếp tục khiêng thùng hàng chuyển vào trong siêu thị.

"Giả bộ ngây thơ cái gì, hồ ly cũng là hồ ly, hồ ly chúng ta trời sinh chính là làm nghề này. Tiểu Mạc, hiện tại mày cũng đã trưởng thành hơn một chút, đến tối có cảm thấy khó chịu không? Chưa phát tình qua sao? Ha ha, đừng giả bộ, như thế nào, lão bản siêu thị kia là một lão nhân có thể thỏa mãn mày sao?" Lời vừa dứt, mấy thanh âm bỉ ổi đều cười rộ lên.

Mạc Ngữ Luân cắn răng giả vờ như không nghe thấy. Những người này không chỉ vũ nhục cậu, còn vũ nhục cả người khác.

Những người dừng lại không lâu lắm, sau khi bọn chúng đi hết, tâm tình Mạc Ngữ Luân càng nặng nề hơn, cậu biết, sau khi đã tìm được, những người đó sẽ không ngừng đến quấy rầy, cho đến khi một lần nữa cậu buộc phải bỏ đi.

Quả nhiên, ngày hôm sau, những con hồ ly xấu xa của Mạc gia lại đến, đem hàng hóa siêu thị đảo loạn một trận rồi không mua, còn dọa những người khách đến mua khác. Bọn chúng làm lại khéo, không trộm cũng không làm hư đồ đạc, những trường hợp như vậy không thể báo cảnh sát, Mạc Ngữ Luân đành phải chờ bọn chúng đi rồi dành rất nhiều thời gian sắp xếp lại hàng hóa.

"Là ai a?" Lão bản đợi cho bọn chúng đi rồi mới lặng lẽ từ phòng thay quần áo phía sau đi ra.

Mạc Ngữ Luân cúi đầu, cậu biết, cậu không thể ở đây lâu.

Lại vào sáng ngày nọ, Mạc Ngữ Luân phát hiện cửa kính siêu thị đối diện với ngã tư đường bị đập bể rơi vương vãi trên đất, cậu thở một hơi thật dài, sau khi quét dọn sạch sẽ trước siêu thị, Mạc Ngữ Luân xin nghỉ việc với lão bản.

"A, sao cậu lại đi?" Lão bản không rõ nguyên nhân tiếc nuối nói, đôi mắt toát ra ý không muốn. Tuy nam nhân này đối với Mạc Ngữ Luân cũng không quá rộng rãi, nhưng trong lúc này Mạc Ngữ Luân vẫn có chút cảm động. Cậu lấy lý do trong nhà có việc nên phải rời đi.

Sau khi lãnh hết tiền lương, Mạc Ngữ Luân rút ra một khoản tiền lớn đưa lại cho lão bản, "Cái này trả cho ông, đền tấm kính cửa, là do tôi không tốt."

Lão bản kinh hãi, đẩy trả tiền lại, "Ai… Cậu, đứa nhỏ này, cũng không phải do cậu đập bể cửa kính, nhất định là do đám tiểu lưu manh không chịu học hành, nhàn rỗi không có việc gì làm. Cậu cũng không thể

coi chừng cửa hàng suốt hai mươi bốn giờ, việc này không trách cậu được."

Hai người đẩy qua đẩy lại một phen, lão bản kiên trì không nhận, Mạc Ngữ Luân cất tiền vào, sau đó ly khai siêu thị cậu chỉ mới ở được chưa đến ba tuần.

Thẩn thờ bước đi, Mạc Ngữ Luân từ ngoại ô thành phố đi thẳng vào nơi phồn hoa, cậu không cảm thấy mệt, trong đầu là một mảnh trống rỗng. Mờ mịt nhìn quanh ngã tư đông đúc, Mạc Ngữ Luân hít hít mũi, cố gắng mở to mắt, đứng thẳng lưng, cậu không muốn cứ như vậy mà thua cuộc, cậu không muốn từ bỏ, lại càng không muốn trở lại Mạc gia, làm những chuyện cậu không thích, cậu muốn cố gắng thay đổi vận mệnh của mình.

Bước rồi lại bước, Mạc Ngữ Luân đột nhiên phát lạnh, tóc sau gáy đều dựng đứng lên, cậu vừa quay đầu, phát hiện những gương mặt quen thuộc đang cách đó không xa. Đáng giận! Mấy con hồ ly xấu xa lại xuất hiện nữa!

"Yêu, Tiểu Mạc." Nam nhân cầm đầu tóc nhuộm vàng chào Mạc Ngữ Luân, thân đều là tộc hồ ly, kỳ thật bộ dáng cũng rất xinh đẹp, nhưng có lẽ do làm chuyện bất chính, nên nhìn đầy tà khí yêu ma.

Mạc Ngữ Luân quay mặt đi, không muốn đối diện với bọn chúng.

"Yêu, tiểu xử nam trong sạch xem thường chúng ta, ha ha." Nam nhân cầm đầu nói với mấy người khách, sau đó bọn chúng cười ầm lên.

"Các anh muốn làm gì?" Nơi này là đường chính đông người qua lại, Mạc Ngữ Luân không sợ bọn chúng làm xằng bậy, nhưng trong lòng cũng đã nghĩ đến có lẽ hôm nay phải chịu vài quyền vài cước.

"Muốn đem mày trở về. Tiểu Mạc, mày thử nhìn lại mày coi, ăn mặc rách rưới như vậy, theo bọn tao đi, về nhà. Sau khi trở về hảo hảo ăn mặc lại một chút, mày khẳng định rất xinh đẹp, nhất định vừa ra trận là có thể kiếm được khách hàng lớn có tiền có thế, chỉ cần y bằng lòng bao dưỡng mày, sau này mày sẽ không cần làm việc nữa."

"Tôi sẽ không đi theo các anh." Mạc Ngữ Luân lạnh lùng nói.

"Hừ, Tiểu Mạc, đừng mạnh miệng." Có kẻ thốt lên với giọng ngoan độc.

Mạc Ngữ Luân ngẩng đầu, nhìn thẳng đối phương, cậu sẽ không lùi bước, đánh nhau thì đánh nhau, cậu cũng sẽ không quay về Mạc gia. Lúc này, Mạc Ngữ Luân đột nhiên phát hiện, khuôn mặt mấy kẻ đứng đối diện đều toát ra vẻ sợ hãi, bộ dáng vênh váo tự đắc vừa rồi biến mất, tất cả đều tỏ vẻ phục tùng.

Mạc Ngữ Luân kinh ngạc, quay đầu lại, cậu liền thấy được nam nhân đứng phía sau cậu. Đập vào mắt Mạc Ngữ Luân đầu tiên là đôi giày chiến nam nhân mang ở chân, sau đó là quần jean màu đen bó sát đôi chân thon dài, chiếc áo thun ngắn tay màu trắng cùng chiếc áo khoác da màu đen bên ngoài, là một nam

nhân có thân hình cao lớn, Mạc Ngữ Luân cao chỉ đến cằm anh ta, nam nhân có mái tóc đen cắt ngắn gọn gàng, khuôn mặt anh tuấn, khóe miệng cong lên thành nụ cười có chút vô lại. Tư thái anh ta thoạt nhìn có vẻ lười nhác, rồi lại tùy ý toát ra mị lực gợi cảm… Trầm Sở Thiên!

Lúc này, Trầm Sở Thiên mỉm cười, giơ ngón tay chỉ đám hồ ly đối diện với Mạc Ngữ Luân, "Chuyện gì vậy a?"

Mấy con hồ ly đều rụt đầu, cười nịnh nọt, "A! Trầm ca, không có việc gì, không có việc gì."

"Chặn đường, muốn cướp gì sao?"

"Đâu có, đâu có a, chúng tôi làm sao dám trước mắt Trầm ca làm loại chuyện này a, không đúng! Chúng tôi căn bản không dám làm mấy chuyện này, chúng tôi đều là người lương thiện." Nam nhân buột miệng nói sai gấp đến độ hận không thể tát vào miệng mình.

Trầm Sở Thiên hừ một tiếng, "Tụi bây không ở coi giữ hộp đêm, ban ngày ban mặt chạy đến đây làm gì?"

"Không có gì, chúng tôi tùy tiện đi dạo, đi dạo phố vẫn có thể đi, Trầm ca, chúng tôi đi đây." Nói xong, mấy con hồ ly yêu thú giống như bị lửa đốt ở mông xoay người bỏ chạy, nhanh đến mức trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Mạc Ngữ Luân nhìn theo hướng mấy con hồ ly kia đào tẩu, quả nhiên bọn chúng đều sợ anh ta, giống như mấy tiểu quỷ thấy Diêm vương. Là vì Trầm Sở Thiên đủ ngoan độc, đủ dũng cảm sao? Đối phương cũng nhiều hơn mấy người, liên thủ nhau đánh cũng không lại Trầm Sở Thiên sao?

Ngay khi Mạc Ngữ Luân còn đang miên man nghĩ ngợi, Trầm Sở Thiên đã bước đến bên cạnh cậu, "Tiểu Mạc, cậu có khỏe không?"

Mạc Ngữ Luân hoảng sợ, lập tức nhảy xa khỏi Trầm Sở Thiên, cậu sợ đến gần anh, lực hấp dẫn của Trầm Sở Thiên đối với cậu rất lớn, vòng ngực rộng rãi bên dưới chiếc áo thun ngắn tay mày trắng như muốn đem cậu hút vào trong.

Nhìn thấy phản ứng của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên nhíu mày lại, sau đó hỏi: "Bọn chúng có phải hay không tìm cậu gây phiền phức? Muốn cướp thứ gì của cậu?"

Mạc Ngữ Luân cười khổ, nhiều năm qua cậu không có dư dả, làm gì có thứ gì tốt để người ta đoạt, cậu lắc đầu, "Không phải."

"Vậy bọn chúng chặn cậu lại làm gì?"

"Tôi, tôi không biết."

Mi tâm Trầm Sở Thiên nhíu lại càng chặt, anh vừa định hỏi tiếp, Mạc Ngữ Luân đã tỏ vẻ phải đi, "Cảnh sát Trầm, tôi… tôi còn có việc." Nói xong, Mạc Ngữ Luân đi như chạy.

Miệng Trầm Sở Thiên mở ra, không phát thành tiếng, anh bất đắc dĩ thở một hơi thật dài. Tiểu hồ ly vẫn không muốn để ý đến anh, thật đáng buồn.

Hôm nay, nguyên bản Trầm Sở Thiên vẫn ở trong cảnh cục, những án kiện trong tay đã xử lý xong, anh rảnh rỗi liền gác chân lên bàn làm việc chơi game trên PSP, đột nhiên tâm thần không yên, cảm thấy trong lòng chua xót, Trầm Sở Thiên ngay ngẩn nửa ngày, trong tiềm thức nói cho anh biết có thể Mạc Ngữ Luân xảy ra chuyện. Trầm Sở Thiên quăng PSP chạy đi, theo tiềm thức dẫn dắt anh tìm thấy Mạc Ngữ Luân, từ xa đã nhìn thấy mấy con hồ ly yêu thú đã hóa nhân hình chặn cậu lại. Quả nhiên Mạc Ngữ Luân xảy ra chuyện, Trầm Sở Thiên lập tức đuổi tới. Tuy rằng đã giải quyết xong, nhưng tiểu hồ ly dường như vẫn còn rất sợ anh, không chịu gần gũi.

Một màn này giống như một khúc nhạc đệm, qua được vài ngày Mạc Ngữ Luân lại gặp phiền phức.

Mạc Ngữ Luân muốn liên lạc với A Lẫm, nói cho y biết cậu đã mất việc. A Lẫm thường lui tới con hẻm nhỏ của chợ đêm náo nhiệt gần phường Lan Quế (nằm ở trung tâm Hong Kong), buổi tối Mạc Ngữ Luân đi tìm y.

Đi ngang qua một quán nhỏ ngay góc ngã tư, Mạc Ngữ Luân một tay đút túi quần, vuốt tờ tiền mặt, đó là tiền công cậu kiếm được, phải tiêu xài tiết kiệm, công việc sau này còn chưa biết có hay không. Nhìn những món ăn thoang thoảng mùi thơm từ những những quầy hàng rong trong đêm, Mạc Ngữ Luân khụt khịt mũi, đang muốn bước ngang qua, đột nhiên một bàn tay vươn ra kéo tay cậu lại.

Mạc Ngữ Luân rùng mình, quay đầu lại, a, lại là mấy con hồ ly xấu xa chuyên đi gây chuyện với cậu. Mạc Ngữ Luân liếc mắt trừng bọn chúng một cái, nghĩ đến người trong chợ đêm cũng nhiều, lại có cảnh sát tuần tra, cậu cũng không đem bọn chúng để trong lòng, tiếp tục bước đi.

Mấy con hồ ly xấu xa kia cũng không dễ dàng buông tha cho Mạc Ngữ Luân như vậy, bọn chúng huýt sáo đi theo đằng sau cậu. Có những tên bộ dáng lưu manh theo đuôi, Mạc Ngữ Luân đành phải từ bỏ ý niệm mua một ít ăn cho no bụng trong đầu đi.

Đi đến đoạn đường ít người, mấy con hồ ly yêu thú trong nhân hình đột nhiên ào một cái vây xung quanh Mạc Ngữ Luân.

"Các anh làm gì vậy?" Mạc Ngữ Luân trầm giọng hỏi.

"Hừ, Tiểu Mạc, hiện tại mày có người làm chỗ dựa phải không, nói chuyện cũng lớn tiếng?" Hồ ly cầm đầu hung dữ nói, "Nói cho mày biết, hôm nay mày cũng không tốt số có người giúp đỡ như vậy đâu."

"Tiểu Mạc, trách không được mày không chịu đem bán vào trong hộp đêm, nguyên lai là đã bán cho Trầm Sở Thiên, mày điên rồi, cư nhiên lại mang ảo tưởng với Trầm lão đại, nhưng đừng trách tụi tao không báo

trước, Trầm Sở Thiên y dù có mạnh mẽ bao nhiêu cũng là cảnh sát, phải tuân theo…" Có con hồ ly âm âm nói, hiển nhiên là những chuyện ghi hận trong lòng.

Mạc Ngữ Luân lười cùng bọn chúng giải thích, đẩy một đứa ra muốn đi, những đứa khác lại xúm quanh cậu lần nữa.

Nghe thấy tiếng khua gõ 'đinh đinh', Mạc Ngữ Luân để ý thấy trong tay vài đứa đều cầm những chai nước có gas bằng thủy tinh, cậu hiểu đó là vũ khí của bọn chúng. Không cần nhìn những chai nước có gas kia, dùng sức ném một cái vẫn tạo lực thương tổn rất lớn, hơn nữa có thể tùy tiện cầm mà không bị tra hỏi. Biết vô luận ra sao cũng không tránh được nổi đau thân xác, Mạc Ngữ Luân hít sâu một hơi, định đấu với bọn chúng.

Thấy vẻ mặt Mạc Ngữ Luân nghiêm túc, hồ ly yêu thú cầm đầu cười nói: "Quả nhiên có người làm chỗ dựa có khác."

Những đứa khác cũng trêu chọc, "Tiểu Mạc, Trầm Sở Thiên đối với mày như thế nào?"

"Nghe nói nổi tiếng là lãng tử, người muốn dâng lên cho y rất nhiều nha!"

"Trầm lão đại nói về khuôn mặt dáng người đều là nhất đẳng, Tiểu Mạc, nhìn không ra được, mày cũng có chút thủ đoạn, mơ mộng với vị cảnh sát đẹp trai nổi tiếng như vậy. Trong hộp đêm, quán bar nhà chúng ta, không nhiều thì ít các công chúa muốn dâng lên làm thiếp cho y!"

"Tiểu Mạc này gọi là thâm tàng bất lộ. Tiểu Mạc, khi nào đến hộp đêm chơi một chuyến, nếu ngay cả nam nhân tiêu chuẩn như Trầm Sở Thiên cũng có thể câu được, biết đâu còn có mấy kiểu nam nhân khác mà mày muốn 'bắt' không chừng? Đến lúc đó, nhất định sẽ kiếm được từng bao từng bao lớn, phát tài cũng đừng quên tụi tao nha!"

Nghe tộc nhân vũ nhục, sắc mặt Mạc Ngữ Luân vẫn rất bình tĩnh, cái gì cũng không nói.

Mấy kẻ kia không ngừng khua khoắng chai thủy tinh trong tay, nhịp điệu càng ngày càng nhanh, Mạc Ngữ Luân bắt đầu căng thẳng, bày ra tư thế tự vệ, không biết đến khi nào thì những chai thủy tinh kia sẽ đập xuống cậu.

Khi hai bên đang giằng co, một âm thanh như từ trên trời giáng xuống, "Như thế nào lại là tụi bây!"

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, chỗ bọn họ đứng cách không xa Trầm Sở Thiên, lúc này ánh mắt đang trừng trừng nhìn bọn họ. Những tên côn đồ vừa rồi còn đang huênh hoang trong phút chốc cả đám mất hết khí thế, có tên hai chân còn nhũn ra, liên tục cười ha ha chào hỏi, "Trầm ca hảo."

"Tụi mày làm gì ở đây? Lại muốn cướp nữa!"

"Thiên a, Trầm ca, chúng tôi cũng không phải loại người đó, chúng tôi là người lương thiện." Mấy con hồ ly yêu thú mang nhân hình mặt mày xám xịt định nói xong sẽ chạy trốn, có thể thấy được bọn chúng thật sự rất sợ Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên trầm giọng quát: "Đứng lại!"

Mấy tên kia ngoan ngoan đứng lại, giống như mấy học sinh tiểu học bị phạt ở lại trường, nhìn Trầm Sở Thiên tội nghiệp, chờ anh sai bảo.

"Trên tay cầm gì đó, buông ra!" Trầm Sở Thiên đơn giản nói.

Mấy tên đó đều buông mấy chai nước có gas xuống, sau đó bỏ chạy trối chết.

Trầm Sở Thiên quay sang nhìn Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân cũng đang nhìn anh, hai người nhìn nhau một lúc, sau đó đều ngượng ngùng không nói lời nào.

Đối diện một hồi, Trầm Sở Thiên hỏi: "Có muốn đi ăn khuya hay không?" Hôm nay anh vừa kết thúc ngày làm việc, định đi ăn gì đó rồi về nhà, trong đầu lại giống như có chuyện gì, đi đến chợ đêm này, sau đó liền thấy được màn vừa rồi. Trầm Sở Thiên không khỏi nghĩ ngợi, anh thật sự có cảm ứng tâm linh khó hiểu với Mạc Ngữ Luân.

Mạc Ngữ Luân lắc lắc đầu, "Tôi… tôi phải về."

"Tôi tiễn cậu!" Trầm Sở Thiên bước lên từng bước, nói.

"Không… không cần. Cám ơn anh." Mạc Ngữ Luân nói xong xoay người bước đi.

Trầm Sở Thiên cũng không đuổi theo, chỉ nhìn thân ảnh kia biến mất.

Mạc Ngữ Luân không hy vọng Trầm Sở Thiên biết cậu ở đâu, kỳ thật, cậu có một nơi ẩn náu, là ban công của tòa nhà cũ kỹ nằm ở khu nam thành phố. Mạc Ngữ Luân trong lúc vô tình đã phát hiện được trên ban công có mấy phòng nhỏ bằng tôn chồng lên nhau, đã không còn ai sử dụng, cậu lặng lẽ đem chỗ đó thành nơi ẩn náu của mình. Chỗ này tuy đơn sơ, nhưng có thể tránh mưa tránh gió. Sợ rằng chỗ yên thân duy nhất bị cũng bị phát hiện, bình thường Mạc Ngữ Luân ít khi trở về đây.

Sau khi chạy thoát khỏi Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân đi đến cái tổ nhỏ của cậu. Dựa vào thành lan can của tòa nhà, nhìn thành phố đèn đuốc rực rỡ trong đêm, trong lòng Mạc Ngữ Luân có cảm giác thống khổ, còn phải lang thang đến khi nào mới kết thúc…

Khuôn mặt Trầm Sở Thiên xuất hiện trong đầu Mạc Ngữ Luân, cậu không thể không thừa nhận cậu thật sự để ý đến người này. Nhưng, thân là hồ ly thân thế phức tạp lại lang thang đi bên cạnh một cảnh sát,

khả năng cũng không lớn. Nghĩ đến sự quan tâm của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân cảm thấy trong lòng ấm áp, còn nhớ đến hình xăm trên ngực Trầm Sở Thiên, cậu lại cảm thấy ý lạnh tâm tro. Tiểu hồ ly bị chính những tình tự của mình làm cho phiền não, chuyện có thể làm cuối cùng là cuộn tấm thảm lại kê lên đầu mà ngủ.

Lẻ loi một mình ăn bữa khuya không có tư vị gì, Trầm Sở Thiên trở về nhà, ngã xuống giường, làm như thế nào anh cũng không ngủ được, trong đầu đều là chuyện của Mạc Ngữ Luân. Ba lần ngẫu nhiên gặp Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên cảm thấy khẳng định giữa họ có cảm ứng tâm linh. Nhớ đến truyền thuyết trong giới yêu thú, Trầm Sở Thiên không khỏi than thầm – anh và tiểu hồ ly chính là một đôi trời định?

Đem những chuyện đã xảy ra từ những ngày đầu gặp nhau từ từ loại bỏ, nghi vấn của Trầm Sở Thiên càng ngày càng nhiều. Vì sao mấy con hồ ly lưu manh kia một mực tìm Mạc Ngữ Luân gây phiền phức, sau lưng Mạc Ngữ Luân rốt cuộc còn giấu chuyện gì? Trầm Sở Thiên phi thường hy vọng có thể biết được cặn kẽ.

Một đêm gần như không ngủ, ngày hôm sau Trầm Sở Thiên trở lại cảnh cục, nhóm đồng sự nhìn khuôn mặt đen thui quạu đeo của anh đều có chút ngoài ý muốn. Một cấp dưới không sợ chết nhào qua hỏi: “Trầm ca, không phải hôm nay anh nghỉ phép sao? Như thế nào lại trở về, có án mới?”

Trầm Sở Thiên tức giận rống: “Còn chưa có phát sinh!”

Tất cả mọi người không dám chọc đến Trầm Sở Thiên giống như một núi lửa đang phun trào, đều hiểu rõ tính tình của anh, mọi người đều tự động tránh ra, tận lực đem tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện giảm nhỏ lại.

Trầm Sở Thiên ngồi sau bàn làm việc, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra đôi mắt quyến rũ lại kiên cường của Mạc Ngữ Luân, càng nghĩ trong lòng càng không có tư vị. Một lúc sau, anh đi đến phòng lưu hồ sơ, ngồi xuống cạnh người nhân viên phụ trách quản lý tài liệu yêu thú, nói: “Tìm thử một tài liệu cho tôi xem.”

Đồng sự liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái hỏi: “Trầm ca, phải tìm ai a.”

“Yêu thú hồ ly, Mạc Ngữ Luân.”

Đồng sự gõ vài chữ, nhíu mày nói: “Trong nhóm hồ ly không có tên này.”

“Cái gì!” Trầm Sở Thiên bật dậy khỏi ghế, càng cảm thấy ngạc nhiên, “Như thế nào lại như vậy!”

“Tên có đúng không? Nếu đúng, trực tiếp dùng tên để kiểm tra đi.” Đồng sự đề nghị, sau đó nhập tên vào, tiếp theo mấy phần tài liệu đều xuất hiện. “Trầm ca, người nào là người anh cần tìm?”

Trầm Sở Thiên trực tiếp đem màn hình máy tính chuyển qua mình, xem từng phần từng phần, rất nhanh tìm được tư liệu của người muốn tìm. Nhìn thấy thông tin trên màn hình, Trầm Sở Thiên cực kỳ kinh ngạc, nguyên lai Mạc Ngữ Luân là hỗn huyết yêu thú. Trong tài liệu cũng không ghi lại có phạm tội gì, Mạc Ngữ

Luân cực kỳ trong sạch, hơn nữa còn quá trong sạch. Trong tư liệu trừ bỏ ghi ngày tháng năm sinh, bệnh viên sinh, cũng không có thông tin gì khác, trường mẫu giáo, tiểu học, cao trung tất cả đều không có ghi chép gì, công việc đã làm cũng không. Nhìn thấy tư liệu gần như chỉ là một trang giấy trắng, Trầm Sở Thiên trầm mặc.

* * *

Cho đến khi tan tầm trở về nhà, Trầm Sở Thiên vẫn luôn nghĩ đến chuyện của Mạc Ngữ Luân. Vì sao hồ sơ của Mạc Ngữ Luân lại trống không? Vì sao những hồ ly yêu thú luôn tìm cậu gây phiền toái? Trầm Sở Thiên có thể cảm thấy tâm địa Mạc Ngữ Luân tinh thuần, cậu rốt cuộc đã chọc đế cái gì mới có thể phát sinh chuyện như vậy? Càng nghĩ lại càng không yên lòng, Trầm Sở Thiên đứng lên khỏi sofa, nếu hồ sơ lưu trong máy tính ở cảnh cục không có, anh chỉ có thể đến tìm hảo bằng hữu của mình – Âm dương sư Lãnh Tinh Hồn. Quyết định vô luận thế nào cũng phải biết những chuyện đằng sau tiểu hồ ly kia, cũng không nhìn đến giờ giấc, Trầm Sở Thiên chạy ra khỏi cửa.

Trầm Sở Thiên vội vàng chạy đến nhà của Lãnh Tinh Hồn – Bệnh viện sủng vật Sao Sáng ở khu Tây thành phố Hương Đảo, lúc này đã hơn chín giờ tối, nhân viên của bệnh viện – tùng thử yêu thú Ô Mễ mở cửa cho Trầm Sở Thiên, cậu ngạc nhiên hỏi: "Trầm đại ca, đã trễ như vậy, có người bệnh sao?" Ô Mễ nghĩ có yêu thú bị thương, một bên nói một bên còn nhìn ra ngoài cửa đánh giá, tìm xe cứu thương.

Trầm Sở Thiên nói: "Không có, tôi tìm Lãnh Tinh Hồn có việc, con heo mê ngủ kia đâu, đã ngủ chưa?"

Ô Mễ mời Trầm Sở Thiên vào phòng khách, "Lãnh đại ca đã ngủ rồi."

Trầm Sở Thiên lập tức hướng phòng ngủ của Lãnh Tinh Hồn trên lầu hai mà đi, "Tôi đi gọi cậu ta."

Ô Mễ không muốn Lãnh Tinh Hồn đã ngủ còn bị người khác quấy rầy, bất quá cậu cũng biết tính tình của Trầm Sở Thiên, một khi Trầm Sở Thiên quyết định muốn làm chuyện gì, bất luận kẻ nào cũng không ngăn được, cậu đành trơ mắt nhìn Trầm Sở Thiên đi lên lầu.

Lãnh Tinh Hồn đã ngủ, Trầm Sở Thiên không cần suy xét, vọt vào trong phòng ngủ đá một cái thật mạnh đem Lãnh Tinh Hồn từ trên giường rớt xuống, sau đó còn nắm áo Lãnh Tinh Hồn vẫn còn đang nhắm mắt kéo lên thụi một đấm vào bụng y, Lãnh Tinh Hồn kêu lên một tiếng đau đớn, mở bừng mắt, hét lớn: "Trầm Sở Thiên, cậu có phải không muốn sống nữa không?"

"Bớt nói nhảm, cậu đứng lên cho tôi." Trầm Sở Thiên rống ngược lại.

"Có người bạn nào như cậu không?" Lãnh Tinh Hồn tức giận với Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên thấy Lãnh Tinh Hồn đã tỉnh hẳn, vì vậy lộ ra nụ cười nịnh nọt, buông tay ra ngồi xuống cạnh giường, "Bạn già, tôi có chuyện tìm cậu."

"Hừ." Lãnh Tinh Hồn trừng mắt nhìn Trầm Sở Thiên một cái, "Là có chuyện nhờ tôi đi. Trầm Sở Thiên, có người đi nhờ người khác như cậu sao?"

Trầm Sở Thiên bắt đầu xoa dịu Lãnh Tinh Hồn, "Xin lỗi, có hơi thô bạo. Nhưng một khi cậu đã ngủ sẽ không tỉnh lại, không làm như vậy sao được?"

"Hừ! Cậu cũng biết vậy." Lãnh Tinh Hồn trợn mắt.

"Được rồi, đừng tức giận," Trầm Sở Thiên nói xong liền kéo Lãnh Tinh Hồn. Lãnh Tinh Hồn lại quay về nằm xuống giường, kéo chăn lên đắp chân, Trầm Sở Thiên cun cút đem gối dựng thẳng ngay ngắn giúp y, để Lãnh Tinh Hồn dựa vào thoải mái. Sau đó Lãnh Tinh Hồn hỏi: "Khuya khoắt cậu còn đến nháo tôi, rốt cuộc có chuyện gì?"

Trầm Sở Thiên gãi gãi đầu, vuốt ngược tóc lên, có chút không biết mở miệng như thế nào. Nhìn thấy bộ dáng của Trầm Sở Thiên, Lãnh Tinh Hồn có thể đoán được chuyện anh muốn nói đến, vì thế lên tiếng hỏi trước: "Yêu, lãng tử, cậu có tâm sự. Là ai đem 'Hỏa bạo lãng tử' tra tấn thành như vậy?"

Trầm Sở Thiên liếc mắt nhìn Trầm Sở Thiên một cái: "Hừ, cậu nói bậy bạ cái gì đó."

"Yêu, còn không chịu nhận, mặt cũng đỏ rồi."

Trầm Sở Thiên vội vàng che mặt, "Có sao? Có sao? Không có!"

Lãnh Tinh Hồn cười thầm, Trầm Sở Thiên cá tính ngay thẳng như vậy, là nam nhân rất kiên định, cũng có lúc trẻ con, y đưa tay vỗ vỗ vai Trầm Sở Thiên, "Hảo, không đùa nữa, cậu đến tìm tôi trễ như vậy, nói đi."

"Chưa trễ, mới hơn chín giờ thôi, đồng hồ sinh học của Lãnh Tinh Hồn cậu có vấn đề." Trầm Sở Thiên cãi bướng.

"Cậu có nói hay không!" Lãnh Tinh Hồn đập tay xuống giường.

Trầm Sở Thiên thu lại biểu tình, ngượng ngùng nhìn Lãnh Tinh Hồn, cúi đầu xuống, Lãnh Tinh Hồn cười thầm.

"Cậu còn nhớ Tiểu Mạc không? Mạc Ngữ Luân, là tiểu hồ ly kia, còn nhớ rõ không?"

Lãnh Tinh Hồn nhanh chóng lục lọi trong đầu, tập trung mục tiêu, sau đó y có chút kinh ngạc mở mắt liếc nhìn Trầm Sở Thiên, nguyên lai Trầm Sở Thiên vừa ý Tiểu Mạc kia a.

"Nhớ, sao vậy?" Trầm Sở Thiên có gắng dùng ngữ khí bình thường nói.

“Cậu ta, chuyện của cậu ta, cậu có biết không?” Trầm Sở Thiên hỏi.

“Di, cậu là cảnh sát yêu thú, sao vậy? Phòng lưu trữ hồ sơ cảnh cục cậu không được phép vào sao? Không thể nào, cảnh sát Trầm, ai chẳng biết, ở thành phố Hương Đảo này, bề ngoài cảnh cục thì cục trưởng là lớn nhất, kỳ thật cậu mới lớn nhất.” Lãnh Tinh Hồn châm chọc.

Trầm Sở Thiên liếc xéo Lãnh Tinh Hồn một cái, “Nếu tôi tìm được, còn phải đến hỏi cậu sao?”

“Như thế nào, không tìm được?” Lãnh Tinh Hồn có chút hứng thú truy hỏi.

“Đúng vậy,” Trầm Sở Thiên thở một hơi thật dài, cho đến giờ anh vẫn không quá tin vào hồ sơ anh đã đọc, thật sự quá đơn giản, “Tôi tra xét, hồ sơ trong sạch của cậu ta làm người ngạc nhiên, chỉ có ngày sinh, giới tính, bệnh viện sinh, còn dựa vào thuộc tính yêu thú của bệnh viện để chứng minh, kỳ thật cũng có chỉ có vài thông tin. Tôi thật sự lấy làm ngạc nhiên, như thế nào lại đơn giản như vậy? Tiểu Mạc thoạt nhìn đã trưởng thành, qua nhiều năm như vậy cư nhiên vẫn trống không, như thế nào có thể?” Trầm Sở Thiên nói xong nhíu mày.

Nhìn hảo bằng hữu, Lãnh Tinh Hồn vỗ vỗ anh trấn an, Trầm Sở Thiên nhìn Lãnh Tinh Hồn hỏi: “Cậu có biết chuyện của cậu ta không? Tôi cuối cùng vẫn cảm thấy cậu ta có điểm kỳ quái.”

Lãnh Tinh Hồn cố tình truy hỏi: “Cậu ta kỳ quái ra sao?”

Trầm Sở Thiên một bên hồi tưởng một bên nói: “Ánh mắt của cậu ta, đôi mắt đen láy rất đẹp, nhưng ánh mắt rất u buồn, nam hài ở tuổi của cậu ta không nên có ánh mắt như thế, hơn nữa, trong đôi mắt đó lại có hương vị quyến rũ.” Nói xong, Trầm Sở Thiên ‘A’ cười lên một tiếng, “Cậu ta là hồ ly, cảm giác khiến người ta thấy quyến rũ cũng không kỳ quái, chuyện này cũng không làm người ta cảm thấy cậu ta nữ tính, tóm lại, là một nam sinh rất đáng yêu.”

Nhìn bộ dáng say mê chìm trong hồi ức của Trầm Sở Thiên, Lãnh Tinh Hồn cười thầm, bất động thanh sắc tiếp tục truy vấn: “Còn gì nữa?”

“Còn có, a… Tôi nhớ rõ vào lần đầu tiên gặp cậu ta, chính là lần cậu ta chạy đến cảnh cục báo tin, lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, trong lòng liền ‘Đông’ một tiếng, giống như bị cái gì gõ vào đầu một cái, liền cảm thấy nam sinh này hảo đáng yêu, bộ dáng khí suất lại thanh thuần, làm cho người ta mê mẩn… A!” Trầm Sở Thiên nói xong, đột nhiên bừng tỉnh, kêu lên một tiếng quái dị, đánh Lãnh Tinh Hồn một quyền, “Cậu đồ hỗn trướng, dám dụ cho tôi nói!”

Lãnh Tinh Hồn cười ha ha tránh né, “Là cậu tự mình nói ra, tôi cũng đâu có ép cậu.”

“Là cậu gạt cho tôi nói!”

Chặn nắm đấm của Trầm Sở Thiên, Lãnh Tinh Hồn cười nói: “Cậu rốt cuộc còn muốn biết chuyện của cậu

ta hay không, cậu còn như vậy tôi sẽ không nói a."

Trầm Sở Thiên thu tay lại, ngoan ngoãn ngồi xuống giường, chờ Lãnh Tinh Hồn nói.

Lãnh Tinh Hồn suy nghĩ một chút, nói: "Kỳ thật, những chuyện tôi biết cũng không quá nhiều. Mạc gia cậu cũng biết đi, Mạc Ngữ Luân chính là hồ ly Mạc gia."

Trầm Sở Thiên bừng tỉnh: "A! Nguyên lai là gia đình bọn họ."

Mạc thị mà Lãnh Tinh Hồn nhắc đến là gia tộc yêu thú co danh tiếng, trong tộc tất cả đều là hồ ly, tương truyền nhiều thế hệ đều kinh doanh về tình sắc, là hắc bang gia tộc chuyên vơ vét. Trời sinh hồ ly hảo dâm, làm nghề này có thể nói là trở về nghề chính. Từ sau khi 'Thú Quyền pháp' được ban hành, các yêu thú có thể tự do kinh doanh sinh ý, kinh doanh tình sắc ở thành phố Hương Đảo là hợp pháp, chỉ cần không phải vị thành niên, chỉ cần là tự phát tự nguyện, vì vậy gia tộc hồ ly Mạc thị không ngừng mở rộng quy mô, trong tộc có rất nhiều hộp đêm xa hoa, những khách sạn tình nhân, quán bar cùng những quán ăn khuya kinh doanh ở những nơi sang trọng, còn có rất nhiều nam nữ hồ ly yêu thú mỹ mạo lấy thân phận là 'công chúa', 'thiếu gia' vì những người háo sắc đến nơi đó để chờ đợi được phục vụ đặc biệt. Dựa vào vốn thiên nhiên, hàng năm Mạc thì đều kiếm được một số tiền rất lớn.

Trầm Sở Thiên vò vò tóc, "Tôi như thế nào lại quên, Tiểu Mạc mang họ Mạc, nguyên lai cậu ấy là hồ ly trong bộ tộc Mạc thị."

"Cậu ta chỉ ở đó khi còn nhỏ, khoảng chừng ba tuổi, đã bị đuổi ra, bọn chúng không chấp nhận cậu ta."

"Vì sao?'

"Cậu không phải đã đọc hồ sơ của cậu ta sao? Hẳn phải biết cậu ta là hồ ly lai cẩu, mang một phần tư huyết thống của cẩu. Trong giới hồ ly, coi trọng nhất chính là huyết thống, từ khi Mạc gia nắm quyền, những hồ ly mắt xanh mới có được chấp nhận. Huyết thống của Mạc Ngữ Luân không tinh khiết, bọn chúng không muốn thừa nhận cậu ta."

"Sao lại như vậy được!" Trầm Sở Thiên kêu lên, trong lòng tức giận lạ thường, "Còn nhỏ như vậy đã bị đuổi ra ngoài, đáng giận!"

"Cấp bậc trong thế giới yêu thú cũng rất nghiêm ngặt, chuyện này không là gì cả, còn có những chuyện đáng khinh hơn, những người trong gia tộc hồ ly đó coi thường loại hỗn huyết, Mạc Ngữ Luân từ nhỏ đã bị gọi là 'cẩu tạp chủng'.

Nói đến đây, Trầm Sở Thiên đột nhiên nhớ đến chuyện gì, anh la to bất mãn, "Ai nha, tôi nhớ rồi, khi Tiểu Mạc ở gần tôi, chúng tôi có tranh cãi, tôi có nói một câu "Cậu là con chó sống trong bụng người ta", sau đó tôi thấy mắt cậu ấy rưng tưng, thiên a! Tôi sai rồi tôi sai rồi, tôi không nên nói như vậy, trách không được cậu ấy lại ghét tôi."

Lãnh Tinh Hồn trừng mắt liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, "Sau này đừng nhắc đến chữ 'cẩu' trước mặt Tiểu Mạc, sẽ làm tổn thương trái tim cậu ta."

"Cậu ấy còn nhỏ như vậy đã bị đuổi đi, sống đơn độc, cậu ấy trải qua như thế nào?" Trầm Sở Thiên đau lòng nói.

Lãnh Tinh Hồn nhíu mày, chậm rãi nói, "Còn trải qua như thế nào nữa, tự chịu đựng mà lớn lên."

Nhớ đến tình cảnh Mạc Ngữ Luân phải lục lọi thức ăn trong thùng rác, Trầm Sở Thiên cảm thấy cái mũi xót xót, tiểu hồ ly thật đáng thương.

"Chỉ là gần đây," Lãnh Tinh Hồn tiếp tục nói, "Tôi nghe một ít bằng hữu yêu thú nói qua, ban đầu Mạc thị không chịu thừa nhận Mạc Ngữ Luân là hồ ly, đem cậu ta đuổi đi. Sau đó, bọn chúng phát hiện bộ dáng của Mạc Ngữ Luân rất tốt, đã nghĩ bắt cậu ta trở về gia tộc, làm công tác cung cấp phục vụ tình sắc, Mạc Ngữ Luân không chịu, nên những người trong Mạc gia đã nghĩ những biện pháp chỉnh cậu ta, khi dễ cậu ta, thậm chí dùng bạo lực ép buộc cậu ta phải đi vào khuôn khổ."

"A, đúng!" Trầm Sở Thiên gật đầu, "Vài lần tôi thấy có mấy tên côn đồ tìm cậu ấy gây sự, tôi càm thấy kỳ quái, cậu ấy như thế nào lại chọc đến nanh vuốt của Mạc gia, nguyên lai là như vậy."

Lãnh Tinh Hồn gật đầu, "Mạc Ngữ Luân rất kiên cường, không chịu khuất phục. Người của Mạc gia cũng biết nếu quá mạnh bạo sẽ phạm pháp, sau đó chúg đổi lại dùng ám chiêu, Mạc Ngữ Luân đến chỗ nào làm việc, bọn chúng đến chỗ đó quấy rối, cuối cùng khiến cậu ta không thể tiếp tục công tác. Bọn chúng chính là muốn bức Mạc Ngữ Luân đến đường cùng, không thể sinh sống, đành phải quay trở về Mạc gia. Kỳ thật, hồ ly của Mạc gia rất nhiều, xinh đẹp cũng rất nhiều, chỉ có một Mạc Ngữ Luân cũng không tính là gì. Hiện tại Mạc gia không muốn cho Mạc Ngữ Luân đi, có thể là do cảm thấy cứ như vậy để cậu ta tự do, để cho cậu ta không đi theo lối cũ của hồ ly là chuyện rất mất mặt, hơn nữa bọn chúng lo lắng sẽ tạo thành tiền lệ, sau này nếu có tiểu hồ ly không nghe lời sẽ không thể hảo dạy dỗ, cho nên nhất định phải bắt Mạc Ngữ Luân trở về."

Trầm Sở Thiên đập mạnh xuống giường, "Đáng giận! Vì sao lại không chịu buông tha cậu ấy!"

"Xem ra tiểu hồ ly này rất có cá tính, cậu ta không muốn theo con đường tình sắc mà bán thân, cậu ta một mực phản kháng vận mệnh phía trước, không khuất phục." Lãnh Tinh Hồn khen.

Nhớ đến bộ dáng của Mạc Ngữ Luân, lại nghĩ đến có lẽ cậu ta sẽ phải bán thân để duy trì mạng sống, Trầm Sở Thiên cả kinh, nghiến chặt răng. Không nói đến Mạc Ngữ Luân sẽ không chịu, hiện tại Trầm Sở Thiên cũng tuyệt đối sẽ không để Mạc Ngữ Luân làm chuyện này.

Nhìn thấy sắc mặt đen thui của Trầm Sở Thiên, Lãnh Tinh Hồn cười nói, "Thật khó cho Tiểu Mạc, kiên cường nhiều năm như vậy, không van xin, lại càng không buông tha cho chính cậu ta, giữ thân như giữ ngọc không dễ dàng gì. Tôi nói, ông bạn già, nếu thích người ta, đối xử với người ta hảo một chút, tính tình ôn hòa một chút hơn là gào thét với người ta, có nghe hay không."

Trầm Sở Thiên ngẩn ra, nói lảng đi, "Cái gì a, bát tự còn chưa quăng đi đâu nha! Cái gì thích hay không thích, thiệt là." Trầm Sở Thiên đỏ mặt hiếm thấy, quay mặt đi tránh né.

Lãnh Tinh Hồn thấy bộ dáng quẫn bách của hảo bằng hữu, cười 'phốc' một tiếng, thản nhiên nói: "Bát tự đã có thêm một nét phiết rồi!"

Không muốn để Lãnh Tinh Hồn tiếp tục đem anh ra trêu chọc, Trầm Sở Thiên đổi đề tài, hỏi: "Cậu còn biết chuyện gì khác nữa không?"

Lãnh Tinh Hồn lắc lắc đầu, "Cũng chỉ có bao nhiêu đó, đều đã nói cho cậu hết rồi."

"Kỳ quái, nếu cậu biết, vì sao lại không chịu giúp cậu ấy!" Trầm Sở Thiên quát Lãnh Tinh Hồn, vẻ mặt oán giận.

Lãnh Tinh Hồn cười cười, "Bạn già, yêu thú có thế giới của yêu thú, thân là Âm Dương sư tôi không tiện can thiệp vào chuyện gì hết. Lại nói, vấn đề của Tiểu Mạc, cuối cùng vẫn phải để tự Tiểu Mạc đối mặt với nó."

Trầm Sở Thiên gật gật đầu, sau đó nét mặt trở nên buồn bực, "Không biết phải làm như thế nào đây, hình như Tiểu Mạc rất sợ tôi."

"Đương nhiên là sợ cậu rồi, hỏa bạo lãng tử, vừa hỏa bạo, vừa lãng tử, tiểu hồ ly thanh thuần có thể không sợ sao." Lãnh Tinh Hồn liếc mắt nhìn Trầm Sở Thiên một cái, cười nói, trong lòng cũng không vì hoàn cảnh của hảo bằng hữu là kiềm chế được vui vẻ.

"Mới không phải!" Trầm Sở Thiên phủ nhận, "Có lúc tính tôi hơi gấp gáp, thanh âm lúc nói chuyện có chút lớn, nhưng đó cũng không phải là khuyết điểm. Lại nói, tôi cũng không hại cậu ấy, cậu sợ tôi cái gì chứ."

Lãnh Tinh Hồn tặc lưỡi, "Coi đó, coi đó, cho dù với Tiểu Mạc cũng đừng lớn tiếng như vậy, khiến người ta sợ, nói chuyện phải ôn nhu. Cậu nghĩ lại coi, hồ ly còn nhỏ như vậy, một mình lăn lộn mà lớn lên, ăn không đủ no, không có chỗ ở, tìm một công việc để kiếm một ít tiền còn phải bị người khác cản tới cản lui, động hay không động cũng bị người ta gây sự, khi dễ, cậu ta có thể không cảnh giác sao? Cậu nha, nếu muốn theo đuổi tiểu hồ ly, ôn nhu là vũ khí duy nhất."

Bị Lãnh Tinh Hồn giáo huấn một phen, Trầm Sở Thiên không nói gì. Một lát sau, Trầm Sở Thiên ảo não nói: "Tiểu Mạc nhìn thấy hình xăm của tôi, cậu ấy nói tôi có hình xăm thì là người xấu, hỏng bét. Còn có, tôi bất quá chỉ kéo cậu cậu ấy một chút cậu ấy liền kêu to, giống y như điện giật, thiệt là, tôi nhìn giống sắc lang lắm sao?"

Lãnh Tinh Hồn phốc cười, "Sắc lang thì không giống, cậu đẹp trai như vậy, hút người khác dâng lên cho mình, cậu không sắc của người ta. Cậu a, mấy năm nay cậu ở cảnh cục đều nói một không hai, những anh em cùng phòng đều sợ cậu, còn có, đến hắc bang giang hồ càng sợ cậu hơn, có thể xem như là khắc tinh. Chuyện hình xăm cậu đã nói cho cậu ta biết chưa?"

“Tôi chưa có cơ hội để nói.” Trầm Sở Thiên mang vẻ mặt ủy khuất.

Đưa lên vuốt môi, mắt Lãnh Tinh Hồn đột nhiên sáng lên, “Cậu vừa nói, khi cậu kéo Tiểu Mạc, cậu ta tựa như bị điện giật?”

“Đúng vậy, còn kêu lớn hơn nữa. Lần trước tôi gặp cậu ấy, dẫn về nhà tôi để cậu ấy ngủ một đêm, cậu ấy hình như rất sợ bộ dáng của tôi, có lẽ là thấy được hình xăm của tôi đi, cậu ấy đều tránh tôi, tránh rất xa. Ai, bộ tôi không đủ tư cách sao?” Trầm Sở Thiên trong lòng thập phần không cam lòng.

Lãnh Tinh Hồn cười rộ lên, liên tục vỗ Trầm Sở Thiên, “Ông bạn, duyên phận tới rồi.”

“Cái gì?” Trầm Sở Thiên khó hiểu.

“Yêu thú nếu gặp đúng người định mệnh, sẽ có cảm ứng tâm linh với người đó, chuyện này cậu cũng biết đi.”

Trầm Sở Thiên gật đầu.

Đôi mắt hoa đào của Lãnh Tinh Hồn cười đến loan loan, “Tôi nghĩ a, có lẽ cậu nhất định chính là người kia của Tiểu Mạc! Cho nên khi các cậu đến gần nhau, cậu ta sẽ cảm thấy như bị điện giật, cậu ta sợ cậu cũng bởi vì lý do này. Hồ ly có tính mị, mỗi khi cậu ta đến gần cậu có lẽ là muốn được ở trong lòng cậu. Chính vì gia tộc của cậu ta một mực ép buộc cậu ta làm những chuyện câu dẫn người khác, hiện tại mà nói, cậu ta chủ động yêu thương nhớ nhung một nam nhân khác cảm thấy đó là chuyện xấu đáng hổ thẹn, cho nên cậu ta sẽ trốn tránh cậu.”

Nghe Lãnh Tinh Hồn phân tích xong, Trầm Sở Thiên liên tục gật đầu, trong lòng như nở hoa, “A, đúng vậy! Chính là thế. Tôi và Tiểu Mạc quả nhiên có duyên phận.”

Thấy Trầm Sở Thiên vui vẻ, Lãnh Tinh Hồn cũng vui vẻ hơn, “Lão hữu, mạnh mẽ lên, nếu thích thì hảo theo đuổi, duyên phận có thể thấy mà không thể cầu, thấy rồi phải quý trọng.”

Trầm Sở Thiên liên tục gật đầu, cuối cùng vui mừng ly khai bệnh viện sủng vật Sao sáng của Lãnh Tinh Hồn.

Về đến nhà, Trầm Sở Thiên nằm trên giường, lại liên tục lăn qua lộn qua không ngủ được. Sau lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Ngữ Luân, thân ảnh Mạc Ngữ Luân liền khắc sâu là lòng Trầm Sở Thiên. Từ lần đầu tiên gặp mặt, Trầm Sở Thiên cũng đã rất để ý đến tiểu hồ ly kia rồi.

Trầm Sở Thiên nhớ lại chuyện xảy ra giữa anh và Mạc Ngữ Luân, những lời Lãnh Tinh Hồn nói vẫn còn vang trong đầu. Nghĩ đến Mạc Ngữ Luân còn rất nhỏ đã bị đuổi ra ngoài sống một mình, lại nghĩ đến cậu ấy bị những hồ ly xấu xa khác khi dễ, nghĩ đến người Mạc gia buộc cậu ấy bán thân theo nghề tình sắc, nghĩ đến Mạc Ngữ Luân đã tìm được một công việc lại bị người Mạc gia phá hỏng, bọn chúng muốn cậu ấy cùng đường. Càng nghĩ, Trầm Sở Thiên càng khó chịu.

Rốt cục, Trầm Sở Thiên nằm không được, anh đứng lên nhìn đồng hồ, đã gần hai giờ sáng. Ngồi trên giường, Trầm Sở Thiên thử tập trung tinh thần, nghĩ đến Mạc Ngữ Luân, muốn dùng cảm ứng tâm linh trong truyền thuyết để tìm Mạc Ngữ Luân. Một lúc sao, trong lòng Trầm Sở Thiên có cảm giác mơ hồ, anh cảm thấy được Mạc Ngữ Luân đang rất lạnh, còn rất rất đau. Khẳng định Mạc Ngữ Luân có thể đang bị khi dễ, Trầm Sở Thiên rốt cuộc ngồi không yên, rời giường thay quần áo, lấy chìa khóa xe rồi chạy ra khỏi nhà.

Lái vòng vòng qua những con hẻm nhỏ ra đường lớn trong đêm, Trầm Sở Thiên vẫn dùng cảm ứng tâm linh giống như tiềm thức để tìm Mạc Ngữ Luân, những cố gắng cuối cùng cũng có kết quả, anh đi theo cảm giác chạy về phía bắc thành phố.

Xe chạy qua cầu vượt, cảm giác trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ, Trầm Sở Thiên dừng xe lại ven đường. Anh xuống xe đứng trên lề, nhìn qua cầu vượt. Hơi xa, càng nhìn càng không thấy rõ, nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên đơn giản leo qua thanh chắn bảo vệ rồi đi xuống cầu.

Gần đến trụ cầu, Trầm Sở Thiên thấy một đám gì đó đen thui. Trong lòng anh đã xác định được, rồi bước đến. Nghe được tiếng chân, đám đó bắt đầu tản ra. Trong bóng tối, Trầm Sở Thiên nhìn thấy Mạc Ngữ Luân đang cuộn người lại dựa vào trụ cầu, trên mặt có vài vết thương, áo khác trên người bị xé rách mấy chỗ, một tay đặt lên trên mắt cá chân trái. Cậu ấy bị thương. Trầm Sở Thiên gần như có thể khẳng định đằng trước chính là tay chân của người họ Mạc đánh Mạc Ngữ Luân, khẳng định bọn chúng đang trả thù.

Nhìn đôi mắt trong suốt của Mạc Ngữ Luân, trong lòng Trầm Sở Thiên thấy chua chát, anh cởi áo khoác trên người, đắp lên vai Mạc Ngữ Luân. Chiếc áo ấm áp mang theo nhiệt độ cơ thể bao lấy Mạc Ngữ Luân, tiểu hồ ly bị thương một trận ủy khuất trong lòng, đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ Trầm Sở Thiên. Trong lòng Trầm Sở Thiên kích động một trận, kìm lòng không được gắt gao ôm lấy Mạc Ngữ Luân, sau đó anh ôm cậu đi dọc theo sườn núi lên trên, đem Mạc Ngữ Luân đặt vào trong xe, lái thẳng một đường đến bệnh viện sủng vật Sao Sáng.

Lãnh Tinh Hồn cũng không phải bị lôi ra khỏi giường mà sinh khí, anh thay quần áo, khử trùng, sau đó vào trong phòng kiểm tra thân thể cho Mạc Ngữ Luân. Trầm Sở Thiên lo lắng, đứng chờ ngoài cửa, Ô Mễ quan tâm mang một ly trà nóng cho Trầm Sở Thiên.

"Thế nào?" Thấy Lãnh Tinh Hồn bước ra, Trầm Sở Thiên liền chạy đến hỏi.

"Bị đánh, trên người đều là vết thương ngoài da, không thương đến bên trong. Chân trái bị trật, phải dùng băng cố định, cần tĩnh dưỡng một thời gian."

Trầm Sở Thiên cắn răng, "Tôi sẽ không tha cho đám bại hoại kia."

"Cậu định làm gì bây giờ?" Lãnh Tinh Hồn hỏi, anh muốn biết Trầm Sở Thiên có muốn đem Mạc Ngữ Luân về Trầm gia tĩnh dưỡng hay không.

Nghĩ đến Mạc Ngữ Luân sợ anh, rất có thể không muốn cùng anh ở chung một nhà, hơn nữa bọn họ lúc này có hiểu lầm chưa giải tỏa được, Trầm Sở Thiên lắc đầu, hỏi lại, "Ở chỗ này của cậu tĩnh dưỡng được

không?"

Lãnh Tinh Hồn gật đầu, "Không thành vấn đề."

Trầm Sở Thiên nhướn mắt nhìn Lãnh Tinh Hồn, biểu tình đau thương thấp giọng thỉnh cầu: "Lão hữu giúp tôi chiếu cố cậu ấy, còn có, bảo hộ cậu ấy."

Lãnh Tinh Hồn đã quen nhìn Trầm Sở Thiên hoặc mạnh mẽ như sấm chớp, hoặc bộ dáng cà lơ phất phơ, giờ thấy anh như vậy, thâm tình như thế, không khỏi xúc động, vươn tay khoác lên vai Trầm Sở Thiên, gật đầu: "Yên tâm, giao cho tôi đi."

"Còn có, có thể nghĩ cách giữ cậu ấy lại một thời gian nữa được không?" Trầm Sở Thiên nghĩ đến Mạc Ngữ Luân vết thương lành sẽ rời đi, có thể sẽ lại bị người nhà đến phá rối, bức bách, anh muốn cậu ở lại nơi an toàn này.

"Không thành vấn đề. Tôi sẽ giữ cậu ta lại." Lãnh Tinh Hồn cam đoan.

"Cám ơn, lão hữu." Trầm Sở Thiên nói xong lại buồn rầu đứng lên, nhìn ra cửa, "Tôi đi trước đây."

"Đi đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu." Lãnh Tinh Hồn tiễn Trầm Sở Thiên rời đi.

Ô Mễ đỡ lấy Mạc Ngữ Luân đã được quấn băng nơi cổ chân ra phòng ngoài, Mạc Ngữ Luân đánh giá phòng khách, nói: "Trầm…"

"Cậu hỏi Trầm ca sao, anh ấy về nhà rồi." Đến đây, tôi đỡ cậu lên khách phòng, Lãnh đại ca nói mắt cá chân cậu bị trật, phải tĩnh dưỡng một thời gian dài, thời gian tới chân trái không được gắng sức thì tốt hơn." Ô Mễ nói xong liền đỡ Mạc Ngữ Luân lên lầu hai, "Đúng rồi, tôi có thể gọi cậu là Tiểu Mạc không? Cậu có đói bụng không, tôi nấu vài thứ cho cậu ăn."

Cám ơn sự nhiệt tình của Ô Mễ, đáy lòng Mạc Ngữ Luân có chút thất vọng, Trầm Sở Thiên… Anh ta sao lại đi.

21. Quyển 3 - Chương 3

Mạc Ngữ Luân ở lại trong bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn dưỡng thương, cậu đã biết Lãnh Tinh Hồn chính là đại danh đỉnh đỉnh Âm Dương sư của Lãnh Thị bộ tộc, trong lòng các yêu thú đều đặc biệt sùng kính Âm Dương sư, Mạc Ngữ Luân đối với Lãnh Tinh Hồn càng phi thường tôn trọng.

Trong bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn còn có hai thành viên yêu thú khác, một là khuyển yêu Lôi Khắc Tư, hình dáng yêu thú là một Đỗ Tân khuyển (Doberman)* màu đen, nhân hình là một nam nhân cao lớn

thành thục, anh ta là thức thần bảo hộ của Lãnh Tinh Hồn; còn lại tùng thử yêu thú Ô Mễ, nhân hình là một tiểu nam sinh tuấn tú dễ thương, cậu ta là trợ thủ của Lãnh Tinh Hồn. Ô Mễ nhiệt tình cởi mở lại hiếu khách, rất nhanh đã trở thành bằng hữu với Mạc Ngữ Luân.

Một thời gian sau, Trầm Sở Thiên cũng không đến, Mạc Ngữ Luân có chút nghi hoặc, như thế nào, Trầm Sở Thiên bỏ mặc cậu sao? Là do cậu biểu hiện quá sợ hãi Trầm Sở Thiên, còn nói những lời quá đả thương người, cho nên Trầm Sở Thiên không hề xuất hiện? Trong lòng cảm thấy Mạc Ngữ Luân có chút thất lễ.

"Anh ấy… không đến?" Nhìn Lãnh Tinh Hồn giúp cậu băng bó lại chân trái, Mạc Ngữ Luân kìm lòng không được bèn hỏi.

Lãnh Tinh Hồn không ngừng tay, nhướng mày liếc mắt nhìn Mạc Ngữ Luân, ngữ khí trêu chọc hỏi: "Như thế nào, cậu muốn cậu ta đến, hay không muốn cậu ta đến?"

Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, nói không nên lời.

"Cậu ta cũng không rảnh rỗi như vậy, cậu ta là cảnh sát phụ trách những án hình sự của yêu thú, có trách nhiệm bảo hộ mọi người bình an, mặc kệ có vụ án lớn hay không, cậu ta gần như đều đem hết sức lực tập trung vào công việc, cố gắng làm cho những vụ án ác độc biến mất khi vừa phát sinh. Công việc của cậu ta làm hết phận sự cũng rất vất vả."

Mạc Ngữ Luân im lặng nghe Lãnh Tinh Hồn nói.

Qua vài ngày, chân trái của Mạc Ngữ Luân cùng những vết thương khác trên người đã tốt hơn rất nhiều. Lãnh Tinh Hồn biết Mạc Ngữ Luân là bị những người trong tộc Mạc thị đánh, anh nghĩ Mạc Ngữ Luân khẳng định không muốn nhắc đến, anh chỉ chăm sóc mà không hỏi gì nhiều. Biết Mạc Ngữ Luân muốn rời đi, Ô Mễ khuyên cậu ở lại.

"Vậy cũng không tốt lắm, cái gì tôi cũng không biết làm." Mạc Ngữ Luân do dự. Đến bây giờ Trầm Sở Thiên cũng chưa một lần đến thăm, Mạc Ngữ Luân vừa cảm thấy mất mác, lại vừa sợ sẽ gặp anh ở chỗ này, tâm tình thập phần mâu thuẫn.

"Không biết thì học, khi tôi vừa mới đến cũng không biết gì hết." Ô Mễ cố hết sức khuyên Mạc Ngữ Luân ở lại.

Bản thân cũng không muốn tiếp tục một cuộc sống lang thang, nghĩ đến người Mạc gia lại càng không dám đến nơi này gây rắc rối, Mạc Ngữ Luân đồng ý. Lãnh Tinh Hồn cũng là người nhiệt tình hiếu khách, Mạc Ngữ Luân ở đây cảm thấy ấm áp và an toàn, thậm chí anh còn mua sách để Mạc Ngữ Luân và Ô Mễ cùng nhau học.

"Lãnh đại ca là người rất tốt." Khi vừa mới đến Mạc Ngữ Luân vẫn gọi Lãnh Tinh Hồn là 'Âm Dương sư đại nhân', sau khi đã quen thân hơn liền sửa lại, gọi 'Lãnh đại ca' giống Ô Mễ.

"Ân, anh ấy rất tốt, bề ngoài thoạt nhìn sẽ khiến người ta cảm thấy hơi lạnh lùng, ánh mắt có chút tà mị, kỳ thật a, đối với người rất ôn nhu." Mỗi khi Ô Mễ nhắc đến Lãnh Tinh Hồn là khen không dứt lời.

"Cậu thích Lãnh đại ca?" Mạc Ngữ Luân hỏi.

Ô Mễ sửng sốt, sắc mặt thay đổi, sau đó đẩy Mạc Ngữ Luân một cái, "Cậu không được nói lung tung."

"Rõ ràng là như vậy, ai cũng nhìn thấy." Mạc Ngữ Luân đối với lời phủ nhận của tiểu tùng thử cảm thấy kỳ quái.

Ô Mễ cúi đầu, "Cậu, cậu đừng nhắc đến nữa."

"Vì sao?"

"Không vì sao cả, tóm lại, cậu không được nói."

Mạc Ngữ Luân đoán hiện tại Ô Mễ vẫn còn đang thầm thương trộm nhớ, cậu gật gật đầu. Lúc này, Ô Mễ bị chọc đến ỉu xìu liền mở miệng, "Vậy còn cậu, cậu không phải cũng thích Trầm đại ca."

"Cái gì!" Mạc Ngữ Luân kinh hãi.

"Trầm Sở Thiên đó, cậu không thích anh ấy? Anh ấy có lẽ là thích cậu, còn đặc biệt đưa cậu đến đây."

"Mới, mới không phải, anh ấy thấy tôi đang bị thương, sau đó mới đưa đến đây. Yêu thú bị thương, đương nhiên phải nhờ Âm Dương sư khám, không thể đưa đến bệnh viện." Mạc Ngữ Luân càng nói càng nhỏ, ngay bản thân mình cũng cảm thấy không tự tin.

"Khi anh ta đưa cậu đến đây khẩn trương muốn chết, Lãnh đại ca xem thương thế cho cậu, anh ta ở ngay phòng ngoài đi qua đi lại, anh còn cố ý nhờ Lãnh đại ca hảo hảo chiếu cố cậu, anh ta cũng chưa từng đối với những yêu thú khác như vậy. Còn nói là không thích?" Ô Mễ cũng thấy Mạc Ngữ Luân không thành thật. Yêu thú bị thương vẫn có thể đưa đến chuyên khoa yêu thú ở những bệnh viện lớn để điều trị, không cần phiền đến Âm dương sư đại nhân. Nếu yêu thú đều đến đây khám, Lãnh Tinh Hồn căn bản một giấc cũng không thể ngủ được.

"Có… có không?"

"Có chứ." Ô Mễ nhìn trời.

Mạc Ngữ Luân trầm mặc.

Phát hiện Mạc Ngữ Luân tựa hồ có chút túng quẫn, Ô Mễ ngược lại nói: "Gần đây Trầm đại ca cũng không đến đây a! Anh ta và Lãnh đại ca là bạn thân, trước kia thường xuyên lui tới."

"Bọn họ là bạn thân?"

"Đúng vậy, Lãnh đại ca nói người mà anh ấy thích nhất chính là Trầm đại ca."

Nghĩ ngay cả Âm dương sư đại nhân cũng nói thích Trầm Sở Thiên, vậy rốt cuộc anh ấy là người tốt hay người xấu? Trong lòng Mạc Ngữ Luân vẽ một dấu chấm hỏi lên Trầm Sở Thiên.

Lại mấy ngày sau, không kiềm chế lo lắng trong lòng, Trầm Sở Thiên do dự mãi, vẫn là đến bệnh viện Lãnh Tinh Hồn. Ô Mễ và Mạc Ngữ Luân đang trong phòng bếp rửa hoa quả, đột nhiên phát hiện Trầm Sở Thiên dựa vào khung cửa nhìn bọn họ, hay người giật nảy mình.

Ô Mễ sẵng giọng, "Trầm đại ca thiệt là, đến đây rồi cũng không nói một tiếng, muốn làm chúng ta sợ a."

Kỳ thật, Trầm Sở Thiên hy vọng có thể nhìn Mạc Ngữ Luân nhiều hơn một chốc lát.

Ô Mễ mang hoa quả ra khỏi phòng bếp, để không gian lưu lại cho hai người kia.

Trầm Sở Thiên thấp giọng hỏi: "Thương thế của cậu tốt hơn chưa?"

"Ân! Tốt lắm, y thuật Lãnh đại ca giỏi lắm."

Trầm Sở Thiên mỉm cười, "Cái tên đó. Thời gian vừa qua cậu đều ở lại đây sao?"

"Ân."

Sau những câu thăm hỏi đơn giản, hai người không ai mở miệng tiếp. Nhìn nhau, lại ngượng ngùng làm đối phương phát hiện mình đang nhìn người kia, liền nhìn thẳng tránh né ánh mắt đối phương, không khí trong phòng bếp mang một loại lưu luyến không rời. Thời gian trôi qua một lúc lâu, Trầm Sở Thiên nhắc người ra khỏi khung cửa, nói với Mạc Ngữ Luân: "Cậu ra phòng khách ngồi đi."

Mạc Ngữ Luân cúi đầu, đi lướt qua trước ánh mắt của Trầm Sở Thiên, thấy cổ đang cúi xuống của Mạc Ngữ Luân, tóc gáy nhung nhung cùng làn da trắng mịn khiến cho từ đáy lòng Trầm Sở Thiên dâng lên một trận kích động, rất muốn vươn tay giữ chặt lấy cậu, lại không dám lỗ mãng, mắt Trầm Sở Thiên mở lớn nhìn cậu bước ngang qua anh.

Lãnh Tinh Hồn không biết ở trong góc nào từ từ đi ra, đứng bên cạnh Trầm Sở Thiên, nhìn về phía Mạc Ngữ Luân vừa rời đi, anh ghé vào tai Trầm Sở Thiên nói: "Là thích đi."

Trầm Sở Thiên nâng tay phủi lỗ tai, sau đó đẩy Lãnh Tinh Hồn đang dựa sát vào mình ra, nhìn anh chằm chằm nói: "Đáng ghét."

"Yêu, cậu mà cũng đỏ mặt a, hiếm thấy hiếm thấy, biết cậu lâu như vậy, tôi chỉ biết cậu bì thô nhục hậu, nóng nảy mạnh mẽ, ha hả." Lãnh Tinh Hồn trêu chọc lão bằng hữu.

"Gần đây cậu ấy vẫn ở đây sao?" Trầm Sở Thiên cố không để Lãnh Tinh Hồn trêu chọc anh thêm nữa, anh truy hỏi về cuộc sống vừa qua của Mạc Ngữ Luân.

"Ân, vẫn không đi. Sau khi dưỡng thân thể hảo thì vẫn ở lại giúp tôi này nọ."

"Đừng để cậu ấy vất vả."

Lãnh Tinh Hồn liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, "Như thế nào, đau lòng? Cũng dễ thôi, toàn bộ công việc ở đây cậu gánh vác hết nha, như thế nào?" Lãnh Tinh Hồn nguyên bản chỉ nói vui, không nghĩ đến Trầm Sở Thiên tin thiệt, anh thẳng thắn gật đầu, "Đi đi."

"Nha, cậu nghiêm túc?" Lãnh Tinh Hồn nói.

"Tôi… tôi không biết." Trầm Sở Thiên không thẳng thắn thừa nhận.

"Tiểu hồ ly rất tốt, thật sự thích thì đối xử tốt với cậu ta."

"Cậu toàn nói gì đâu!"

Trong lòng sợ làm cho Mạc Ngữ Luân hữu vi hòa cảm, lại lo lắng anh đến sẽ làm cậu chạy mất, Trầm Sở Thiên cũng không ở lâu, chỉ chốc lát sau liền cáo từ rồi đi. Khi Trầm Sở Thiên ở đó, Mạc Ngữ Luân cảm thấy căng thẳng, anh vừa đi, trong lòng Mạc Ngữ Luân cũng tràn đầy thất vọng.

Lại qua vài ngày, Mạc Ngữ Luân cứ thắc mắc về Trầm Sở Thiên, cậu không biết Trầm Sở Thiên có phải do bận rộn công việc hay không. Nếu cảnh sát bận bịu, nghĩa là nguy cơ gặp nguy hiểm rất lớn. Thật rất muốn biết tình hình của Trầm Sở Thiên gần đây, Mạc Ngữ Luân do dự mãi, cuối cùng vẫn đến hỏi Lãnh Tinh Hồn.

"Nga, cậu ta nha, gần đây có án, công việc bận rộn thôi." Lãnh Tinh Hồn thản nhiên đáp, ánh mắt lặng lẽ quan sát biểu tình của tiểu hồ ly. Quả nhiên là tiểu hồ ly lo lắng. Lãnh Tinh Hồn thầm buồn cười, hai người này, tôi nghĩ về anh, anh nghĩ về tôi, lại không thẳng thắn thừa nhận.

"Có án…"

“Trầm Sở Thiên là cảnh sát giỏi không phải là thùng rỗng nha, cậu ta luôn luôn xung phong trước tiên. Tuy rằng cậu ta không có linh lực, nhưng đối phó với yêu thú, đặc biệt là các yêu thú hắc bang cực kỳ giỏi, trong cảnh cục tương đối coi trọng cậu ta.”

Thế là thế nào? Mạc Ngữ Luân nhớ đến hình xăm của Trầm Sở Thiên, không hé răng.

Mấy ngày sau, vào một buổi chiều, Lãnh Tinh Hồn nhận điện thoại, sau đó nói với Mạc Ngữ Luân muốn dẫn cậu ta đến bệnh viện.

“Có chuyện gì sao?”

“Trầm Sở Thiên bị thương, cậu và tôi đến thăm cậu ta đi.”

Vừa nghe nói Trầm Sở Thiên bị thương, Mạc Ngữ Luân cực kỳ khẩn trương, theo sau Lãnh Tinh Hồn ra ngoài. Chạy đến bệnh viện, Mạc Ngữ Luân phát hiện trong phòng bệnh cao cấp Trầm Sở Thiên ở đã có rất nhiều cảnh sát đến thăm. Có người nhận ra Mạc Ngữ Luân từng giúp cảnh sát phá án, còn đến nói lời cảm ơn.

Đột nhiên nhìn thấy Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên vừa mừng vừa lo. Thấy Trầm Sở Thiên nằm trên giường bệnh tinh thần rất tốt, Mạc Ngữ Luân thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Mạc Ngữ Luân ngồi trên ghế, nghe Trầm Sở Thiên và những cảnh sát đến thăm khác tán gẫu về chuyện phá án.

“Vẫn là Trầm ca gan dạ nhất, lấy một địch ba.”

“Trầm ca, anh hảo hải nghỉ ngơi, dưỡng thân thể hảo rồi trở về.”

“Gần đây trong cảnh cục không nghe tiếng gào thét của Trầm ca, thật đúng là không quen.” Vài cảnh viên cười nói.

Trầm Sở Thiên nhìn những viên cảnh khác, “Các cậu không được vì không có tôi ở đó mà lơi lỏng!”

“Chúng tôi nào dám.” Các cảnh viên cười đáp.

Nhìn thấy các đồng sự của Trầm Sở Thiên đều phi thường kính trọng anh, trong lòng Mạc Ngữ Luân có chút kinh ngạc, như thế nào, bọn họ đều không nhìn thấy hình xăm đầu rồng rất rõ ràng trên đầu vai Trầm Sở Thiên đang xích lõa nửa người trên sao?

Mọi người ngồi một lúc, khi Lãnh Tinh Hồn đề nghị ‘Để người bệnh an tĩnh nghỉ ngơi’ liền cáo từ ly khai,

Lãnh Tinh Hồn quăng lại một câu 'Tôi ra ngoài một chút' liền biến mất sau cánh cửa, trong căn phòng mới rồi còn rất náo nhiệt trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Lúc này Mạc Ngữ Luân mới dám lén cẩn thận đánh giá Trầm Sở Thiên một chút, tay anh quấn băng vải trắng như tuyết kín mít, những chỗ khác không thấy có thương tích gì, tâm Mạc Ngữ Luân rốt cục cũng thả lỏng.

Ngửi thấy hương vị nam nhân trên người Trầm Sở Thiên hòa lẫn với mùi thuốc sát trùng trong phòng bệnh, Mạc Ngữ Luân vì cảm giác linh mẫn của mũi mình mà ngượng ngùng, cậu nắm chặt tay cúi đầu ngồi trên ghế, muốn nói vài câu an ủi, nhưng một chữ cũng không nói được. Trầm Sở Thiên cũng không nói ra lời, anh nhìn Mạc Ngữ Luân cúi đầu ngồi đó, anh rất muốn vươn tay ra sờ sờ tay Mạc Ngữ Luân, lại sợ cử chỉ đó quá đường đột, sẽ dọa tới tiểu hồ ly.

Qua một lúc lâu, Lãnh Tinh Hồn quay lại, anh nhìn hai người im lặng ngồi đối diện, nhịn không được cười thành tiếng.

Trầm Sở Thiên liếc mắt trừng Lãnh Tinh Hồn một cái, "Cậu chạy đi đâu, cũng không quan tâm tôi đang bị thương hơn một chút."

"Cậu cần tôi quan tâm sao?" Lãnh Tinh Hồn một câu hai ý nói,

Đầu Mạc Ngữ Luân cúi càng thấp hơn.

Đánh giá Trầm Sở Thiên cao thấp một phen, Lãnh Tinh Hồn cười nói: "Cậu sẽ sinh long hoạt hổ mà quay về cảnh cục ngay tức khắc thôi, tôi yên tâm rồi, tôi về đây."

"Từ từ," Trầm Sở Thiên vội vàng kêu lên, sau đó liếc nhìn Mạc Ngữ Luân một cái, ngữ khí khẩn cầu, "Ngồi thêm một chút nữa thôi."

"Thấy thương thế của cậu cũng không quá nặng như vậy, không ngồi." Ném cho Trầm Sở Thiên một ánh mắt 'Cậu thực không biết nắm lấy cơ hội', Lãnh Tinh Hồn dẫn Mạc Ngữ Luân ly khai.

* * *

Để ý thấy tiểu hồ ly có tâm sự, Lãnh Tinh Hồn khẳng định có liên quan đến Trầm Sở Thiên. Biết Mạc Ngữ Luân đối Trầm Sở Thiên có chút hiểu lầm, lại thấy hai người họ ngượng ngùng không được tự nhiên, cũng không ai chịu mở miệng trước, Lãnh Tinh Hồn quyết định ra tay, tháo bỏ khúc mắc. Sau bữa cơm tối, Lãnh Tinh Hồn pha trà, cùng Mạc Ngữ Luân lên phòng khách nhỏ trên lầu hai xem TV, bắt đầu tán gẫu câu được câu không.

Đầu tiên là hàn huyên chuyện đông chuyện tây, sau đó, Lãnh Tinh Hồn làm như vô tình hỏi thăm: "Hình xăm của cậu ta rất đẹp đi."

Mạc Ngữ Luân lắc đầu, “Tôi không thấy rõ.”

Làm ra vẻ kinh ngạc, “Yêu, tôi còn nghĩ tên gia hỏa kia đã cho cậu xem. Như thế nào, hôm nay cậu ta không có ý xoay lưng lại cho cậu thấy hả?”

Cảm thấy Trầm Sở Thiên sẽ không làm mấy chuyện con nít nhàm chán đó, Mạc Ngữ Luân lắc lắc đầu, “Tôi chỉ nhìn thấy đầu rồng trên vai và cái đuôi ở thắt lưng thôi.”

“Nga.”

“Lãnh đại ca, cảnh sát cũng có thể xăm mình sao? Hẳn là không được đi.” Mạc Ngữ Luân đem vấn đề vẫn tồn tại trong lòng hỏi ra.

Lãnh Tinh Hồn bắt đầu kể lại tỉ mỉ, “Hình xăm kia của Trầm Sở Thiên là cần thiết, đã được thượng cấp cảnh cục đặc biệt phê chuẩn. Ba năm trước, trong thành phố có một tội phạm yêu thú lưu nhập, lên các kế hoạch cướp bóc, cậu ta nhận lệnh giả làm tù nhân trà trộn vào trong đó, phải có hình xăm, mà phải là hình xăm thật, không có cách nào khác, vì nhiệm vụ thôi. Sau khi vụ án kết thúc thành công, cậu ta muốn xóa hình xăm đó đi, nhưng diện tích quá lớn, cuối cùng phải từ bỏ. Sau này, hình xăm đó có tác dụng tốt ở chỗ, hiện tại phàm là yêu thú hắc bang ở thành phố Hương Đảo nhìn thấy hình xăm con rồng đó, là biết Trầm Sở Thiên, bọn họ lập tức sẽ trở nên thành thật.”

Nguyên lai là như vậy, Mạc Ngữ Luân nhớ Trầm Sở Thiên đã từng nói “Cậu biết vì sao tôi lại có hình xăm không”, hiểu lầm Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân cảm thấy thật ngượng ngùng.

Lãnh Tinh Hồn tiếp tục nói: “Trầm Sở Thiên vừa trở thành cảnh sát đã được chuyển đến khoa hình sự yêu thú, liên tục xử lý những vụ án hình sự, giao tiếp với hắc bang. Có thể người ngoài nhìn cậu ta, sẽ thấy cậu ta có chút dáng dấp lưu manh, có chút vô lại, nhưng này là chuyện vô pháp. Nếu làm cho có nề nếp, người còn chưa tiếp cận được với côn đồ, bọn chúng đã chạy trước, như thế nào tra án? Nếu muốn thống trị bọn chúng, đầu tiên ngoại hình phải làm sao để chúng không đề phòng được. Có người vừa nhìn thấy được tính tình cậu ta, đã hiểu lầm cậu ta trước rồi, kỳ thật cậu ta không thuộc kiểu nam nhân phóng đãng, thái độ làm người của cậu ta rất nhiệt tình thẳng thắn, có một tấm chân tình.”

Nguyên lai là vậy, Mạc Ngữ Luân nghe, thầm gật đầu.

“Mấy năm nay, Trầm Sở Thiên hoàn thành công việc rất xuất sắc, bất kể là ở cảnh cục hay trong hắc bang cậu ta đều có uy tín. Phải tiêu diệt hoàn toàn tội phạm chính là lý tưởng, tôi nghĩ cậu hiểu được chuyện này. Sự có mặt của Trầm Sở Thiên rất quan trọng, bất kỳ chỗ nào – chỉ cần có cậu ta, tội phạm yêu thú luôn được khắc chế ở mức thấp nhất, cậu ta dẫn đầu đội cảnh sát thống trị rất tốt yêu thú hắc bang trong thành phố. Tuy rằng không phải không có xảy ra chuyện các băng nhóm sống chết với nhau, không có những cuộc mua bán ngầm, nhưng có thể cố định số lượng tội phạm ở mức tiêu chuẩn, là đã phải bỏ ra rất nhiều công sức. Trầm Sở Thiên có trí tuệ, có can đảm, tầm nhìn xa, cũng nỗ lực thực hiện. Cậu ta là kiểu người thích hợp đứng ở tuyến đầu xông pha. Vì phi thường được nể trọng, cậu ta thực vất vả, thường xuyên bị thương. Vết thương trên người cậu ta, cậu nhìn qua chưa? Đều là móng vuốt hoặc răng nanh lợi hại của yêu thú lưu lại, cậu ta cũng rất lợi hại.”

Nói xong, Lãnh Tinh Hồn đột nhiên cười phì một cái, anh hỏi Mạc Ngữ Luân: "cậu có biết biệt danh của Trầm Sở Thiên không?"

Mạc Ngữ Luân ngoài mặt lắc đầu, trong đầu lại nhớ đến cái tên 'Hỏa bạo lãng tử' nghe được từ A Lẫm.

Lãnh Tinh Hồn cười nói: "Biệt danh của Trầm Sở Thiên là 'Hỏa bạo lãng tử', ha ha, tôi rất muốn biết là do ai đặt cho cậu ta, rất có ý tứ. Tính tình cậu ta nóng nảy là thật, bất quá cho đến bây giờ chỉ đối với công việc chứ không phải với người. Phá án đương nhiên phải nhanh chóng, đối phó với hắc bang phải coi trọng việc vừa đấm vừa xoa, bên trong cảnh cục Trầm Sở Thiên được gọi là 'mặt đen'. Cậu đừng thấy cấp dưới của Trầm Sở Thiên sợ cậu ta, đồng thời bọn họ cũng biết đội trưởng của bọn họ là người khá mạnh. Về phần lãng tử, hì hì, cậu ta còn chưa quen bạn gái đâu! Cậu ta rất tuấn tú, mạnh mẽ, là một hán tử xương bằng thép gõ nghe boong boong, rất có vị nam nhân, tôi biết không ít các nữ nhân thầm mến cậu ta, bất quá cậu ta đều khéo léo cư tuyệt. Ha ha, Trầm Sở Thiên luôn cà lơ phất phơ, thoạt nhìn giống sắc lang, kỳ thật a, là một quân tử."

Cuối cùng, Lãnh Tinh Hồn nói với Mạc Ngữ Luân vẫn luôn yên lặng: "Trầm Sở Thiên, nam nhân kia vào sinh ra tử, cũng không phải vì chính cậu ta. Tiểu Mạc, tôi nghĩ cậu hiểu được ý tôi muốn nói."

Nghe Lãnh Tinh Hồn kể mấy chuyện cũ của Trầm Sở Thiên, tối đó sau khi nằm xuống, Mạc Ngữ Luân vẫn không ngủ, những lời Lãnh Tinh Hồn nói thỉnh thoảng vang lên trong đầu. Nguyên lai, Trầm Sở Thiên là một nam nhân như thế, Mạc Ngữ Luân vì những hiểu lầm về anh mà cảm thấy xấu hổ.

Nhớ đến câu nói của Lãnh Tinh Hồn "Cậu ta vào sinh ra tử, cũng không phải vì chính cậu ta.", tâm Mạc Ngữ Luân bỗng trở nên ám áp, trước mắt dường như xuất hiện dáng người cao lớn của Trầm Sở Thiên, ấm áp, ôn nhu, hơn nữa lại mạnh mẽ.

Tiểu hồ ly phát hiện, hắn đã thật sự yêu nam nhân thoạt nhìn thì xấu xa, kỳ thật lại rất rất tốt. Cảm thấy trong lòng vừa ngọt lại vừa chát, Mạc Ngữ Luân không khỏi đem mặt vùi vào trong gối.

Nên làm gì bây giờ? Mạc Ngữ Luân thầm tự hỏi mình.

Thân thể Trầm Sở Thiên bình phục, lại quay về làm việc. Ngày đầu tiên trở lại cảnh cục, anh đến văn phòng thượng cấp chào hỏi.

"Thân thể tốt rồi sao?" Thượng cấp ngồi sau bàn làm việc, biểu tình thập phần thân thiết.

Trầm Sở Thiên không để ý vung vung tay, "Đều tốt lắm."

"Cũng vừa lúc, có vụ án đặc biệt đang chờ cậu."

Trầm Sở Thiên hơi bất mãn trừng thượng cấp, "Còn tưởng chú quan tâm tôi, nguyên lai lại muốn tôi nhận một vụ án nữa."

Thượng cấp buông tay, "Không có biện pháp, ai biểu cậu là người phụ trách khoa yêu thú làm chi."

"Vụ án gì, nói đi."

Thượng cấp mở ngăn kéo lấy ra một tập hồ sơ, đưa đến trước mặt Trầm Sở Thiên, "Gần đây, tổ trọng án vẫn luôn phái người theo dõi một nhóm buôn lậu thuốc phiện. Có một nhóm người từ ngoài thành phố Hương Đảo, thường xuyên lui tới những quán bar hộp đêm lớn lớn nhỏ nhỏ, bán thuốc lắc hoặc heroin. Phái cảnh viên đến điều tra thì thu được những tin tức đáng tin, nhóm người kia là yêu thú hóa nhân hình. Tổ trọng án đề nghị cùng tổ của cậu kết hợp phá án.

"Nga, vậy không thành vấn đề." Trầm Sở Thiên trả lời khá sảng khoái.

Ở thành phố Hương Đảo, buôn lậu thuốc phiện là một trọng tội, nhưng vì lợi nhuận rất lớn, vẫn có người hoặc yêu thú bí quá hóa liều làm những chuyện xấu gây hại đến những người khác.

"Cậu chủ yếu vẫn dựa vào tuyến yêu thú sao?" Thượng cấp hỏi.

"Sao vậy?"

"Là vầy, chúng tôi đã điều tra được địa điểm yêu thú giấu thuốc phiện, là một quán ăn khuya lốn, chỗ đó thường có người lui tới rất phức tạp. Có cảnh viên cải trang trà trộn vao, tựa hồ bị những yêu thú có khứu giác linh mẫn phát hiện. Thời gian gần đây, tuy rằng bọn chúng vẫn đến mỗi ngày, nhưng làm việc đã cẩn thận hơn. Sợ đả thảo kinh xà, ý tổ trọng án muốn đánh lạc hướng, phái yêu thú xâm nhập vào hộp đêm làm bầu nóng không khí trong đó, làm người cảnh giới để diệt trừ nhóm buôn thuốc phiện."

Trầm Sở Thiên suy nghĩ lời thượng cấp nói, "Chuyện này có chút nguy hiểm."

"Cũng không coi là nội ứng chính thức. Hộp đêm kia cũng có thể sẽ có người phát hiện sự tồn tại cảnh sát mang thường phục, không khí giảm xuống không ít, có điều thanh tĩnh hơn, đối với việc điều tra chứng cứ cùng tìm vật chứng phi thường bất lợi. Chỉ cần là yêu thú có thể vào quán ăn, khuấy động không khí, làm cho đám người kia muốn uống rượu thì uống, muốn nhảy thì nhảy, tóm lại không khí càng náo nhiệt càng loạn càng tốt, như vậy những cảnh viên trà trộn vào trong có thể nghe ngóng được, tiến hành thu thập chứng cứ. Cậu hiểu ý tôi không?" Thượng cấp hỏi.

Trầm Sở Thiên gật gật đầu, "Hiểu."

"Tôi biết cậu nắm trong tay không ít tin tức từ những yêu thú, khẳng định sẽ chọn được người thích hợp." Thượng cấp bắt đầu tâng bốc Trầm Sở Thiên, hy vọng anh không cự tuyệt.

"Nữ cảnh sát không được sao?" Trầm Sở Thiên hỏi, "Không có em gái thích hợp nào nguyện ý nhận nhiệm vụ này?"

Thượng cấp nhún vai, “Hộp đêm kia có nhiều gay thường lui tới.”

Trầm Sở Thiên ho khan, “Khụ khụ! Chú nói cái gì?”

“Sao, coi thường gay? Gay lại không phạm pháp, phạm pháp chính là bọn người buôn lậu thuốc phiện đầu độc người khác.” Thượng cấp không khách sáo nhìn coi thường, giống như đang cười nhạo Trầm Sở Thiên, “Ý cấp trên muốn nhanh chóng phá án, những cảnh sát ngầm đã gần tiếp cận mục tiêu, không thể để cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Nhất định phải nhanh chóng gây rối loạn để che mắt.” Cuối cùng, thái độ của thượng cấp đã còn để cho anh có đường cự tuyệt.

Trầm Sở Thiên gật đầu, cầm hồ sơ rời đi.

Trở lại văn phòng của anh, Trầm Sở Thiên bắt hai tay sau gáy, gác hai chân lên bàn, trong đầu tự kiểm tra lại những yêu thú anh quen, xem ai có thể hoàn thành được nhiệm vụ mang tính nguy hiểm này. Trái lo phải nghĩ, Trầm Sở Thiên vẫn không tìm được người thích hợp. Muốn đến hộp đêm tạo bầu không khí náo nhiệt, đầu tiên phải tìm người có bộ dáng phi thường phiêu lượng, tiếp đó, phải biết khiêu vũ giỏi, tiếp rượu, những chuyện đó không thể chỉ học là sử dụng được, hơn nữa người đó phải thông minh, dũng cảm, người ra vào ở hộp đêm toàn là loại tam giáo cửu lưu, phải hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa phải an toàn trở ra, thực sự rất khó.

Buổi tối, Trầm Sở Thiên tự mình cải trang, đến hộp đêm kia xem xét trước. Quả nhiên giống y như trong báo cáo, phải nói không giống một hộp đêm lắm, giống trà quán hơn. Khách đến cũng không ít, có người ca hát, có người uống rượu, có người đánh nhau, nhưng không khí không đủ high, sàn nhảy chỉ có vài người cả trai lẫn gái khiêu vũ qua lại. Trầm Sở Thiên thầm lo, khi không khí ở đây yên tĩnh lại, những cảnh sát lẻn vào thật sự không dễ làm việc.

Một ly whiskey sang trọng được đặt xuống quầy bar, Trầm Sở Thiên cười cười hướng người pha chế rượu hỏi dò, “Sao người khiêu vũ lại ít vậy?”

Người pha chế rượu mê muội nhìn khí chất tà tà cùng hương vị nam nhân toát ra khắp người Trầm Sở Thiên, lộ ra nụ cười nịnh nọt, “Khụ, ai biết đâu. Sinh ý hoàn hảo. Nhưng không khí đột nhiên xuống, không ai muốn khiêu vũ thôi.”

“Mở nhạc lớn lớn lên.”

Người pha chế vặn vặn người, lắc lắc ngón tay, “Hư, tôi nói cho anh, nguyên bản chỗ này là sân chơi về đêm, mấy tiểu tử khiêu vũ đáng yêu muốn chết luôn. Đáng tiếc, nghe nói trước đây có một trận bị cảnh sát thường phục đến, hộp đêm này có kinh doanh thứ cấm, mấy tiểu gia hỏa kia đều bị dọa một trận. Anh nếu muốn, chờ vài ngày nữa lại đến chơi, ân?” Người pha chế nói xong nháy mắt với Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên thầm buồn cười, mấy cảnh viên ngầm có lẽ còn chưa kinh động đến mấy tên bán thuốc phiện, lại kinh động đến mấy tên bán xuân.

Về đến nhà, Trầm Sở Thiên tắm rửa sạch sẽ, cầm ly trà ngồi suy tư ở sofa. Anh nhớ đến A Lẫm, lại lập tức gạt đi, A Lẫm tuy rằng đủ thông minh cũng có can đảm, chính là cậu ta không đủ xinh đẹp, tướng mạo lại nam tính, là tiểu tử hấp tấp, nếu để cậu ta đến hộp đêm, chưa hẳn đã đạt đến hiệu quả mong muốn.

Đột nhiên, trong đầu Trầm Sở Thiên hiện lên một khuôn mặt khác. Kia cũng là một hồ ly, ánh mắt và đôi môi quyến rũ, vòng eo mảnh khảnh, khuôn mặt tuấn tú, là cậu ta. Trong lòng cảm thấy hình như có chút không ổn, cân nhắc hồi lâu, Trầm Sở Thiên vẫn quyết định đến tìm Mạc Ngữ Luân nhờ hỗ trợ.

Ở chỗ Lãnh Tinh Hồn, Trầm Sở Thiên tìm Mạc Ngữ Luân một mình trao đổi. Anh không tiện đem tất cả mọi chuyện nói cho cậu ta, chỉ nói là cần cậu đến làm việc ở một hộp đêm một thời gian. Mạc Ngữ Luân đoán có lẽ liên quan đến kế hoạch của cảnh sát, cần đến cậu có thể giúp đỡ Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân bắt đầu kích động, ngay lập tức đáp ứng.

Buổi tối, Mạc Ngữ Luân diện một chút rồi đi đến hộp đêm mục tiêu để thăm dò tình hình, cậu vừa tiến vào liền thu hút ánh mắt mọi người. Mái tóc đen mềm kiểu của những nam hài trung học thường cắt, vài sợi lất phất trước trán, đôi mắt trong veo mang theo nét quyến rũ đặc biệt của hồ ly, làn mi dài nơi khóe mắt cong lên, liếc mắt nhìn rất câu nhân, khí chất tiểu nam sinh sạch sẽ lại thanh sảng toát ra vài phần phong tình trưởng thành sớm. Mạc Ngữ Luân mới ngồi xuống, lập tức có người mời rượu với cậu, trong lòng không muốn uống, nhưng Mạc Ngữ Luân vẫn cầm ly nhấp môi một chút. Có người sáp lại, Mạc Ngữ Luân như nữ vương không thèm để ý.

Ngồi đến gần khuya, DJ của hộp đêm phát những vũ khúc mang tiết tấu mạnh mẽ, Mạc Ngữ Luân bước ra sàn nhảy nhảy vài điệu. Kỳ thật Mạc Ngữ Luân cũng không biết nhảy, cậu cảm thấy mình vụng về lắc lắc nhảy nhảy, nhưng những người khác xem vào trong mắt, lại bị cái mông nhỏ được ôm chặt trong chiếc quần jean bó sát lại tràn đầy hấp dẫn.

Nhảy xong một bản, Mạc Ngữ Luân ngồi trở lại quầy bar nghỉ ngơi, có người bước đến chào, “Nhĩ hảo, tôi là quản lý ở đây.”

Mạc Ngữ Luân cố ý chớp chớp mắt nhìn y, “Có việc gì?”

“Ngươi muốn đến chỗ chúng tôi làm dance hay không?”

Mạc Ngữ Luân cười khẽ một tiếng, bày ra nét mặt con buôn, giơ tay phải lên, ngón trỏ xoa xoa vào ngón cái, “Cấp bao nhiêu tiền?”

Nam nhân quản lý chỉ nói vài từ, “Chỉ cần cậu làm cho bầu không khí nơi này high lên, muốn bao nhiêu đều được.”

Lời nói của nam nhân làm tâm Mạc Ngữ Luân kích động, đây chẳng phải là mục đích của cậu sao? Mạc Ngữ Luân cố tình do dự một chút, gật đầu, “Hảo a, khi nào làm? Nói trước một chút, tôi rất sợ mệt, chỉ có thể nhảy một chút thôi.”

“Ngày mai. Nếu cậu lo lắng, chúng tôi sẽ tính tiền mỗi ngày cho cậu, hơn nữa hôm nay tôi có thể chi tiền lương trước cho cậu.” Quản lý sợ Mạc Ngữ Luân chỉ đáp ứng bằng miệng, ngày mai sẽ không đến, tấn công bằng tiền trước.

“Còn có, tôi cũng không bán.” Mạc Ngữ Luân nói xong liếc mắt nhìn người quản lý.

“Đương nhiên, chỗ chúng tôi đặc biệt không buôn bán, sẽ không để cho người ta làm sinh ý ở trong đây.” Nam nhân quản lý vội vàng nói rõ.

Nghe nam nhân nói như vậy, Mạc Ngữ Luân thầm bĩu môi. Cậu đã nhìn được chỗ này thường có trai bao trong bộ dáng nam hài lui tới.

Trở về bệnh viện sủng vật, Mạc Ngữ Luân gọi điện thoại cho Trầm Sở Thiên, báo cáo tình hình ngày hôm nay, đây là việc hai người đã hẹn nhau trước đó.

“Cái gì? Khiêu vũ?”

“Đúng vậy. Chung quy cũng không thể mỗi ngày đến uống rượu.”

Trầm Sở Thiên không dự đoán được nhanh như vậy đã có tin tốt, anh suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng được, dặn dò: “Vậy, cậu phải cẩn thận.”

“Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, Mạc Ngữ Luân vui vẻ nghĩ có thể giúp được Trầm Sở Thiên, nghĩ sau này mỗi ngày đều có thể nói chuyện điện thoại với Trầm Sở Thiên, tâm tình liền tốt hơn.

Bên này, Trầm Sở Thiên lại càng bất an hơn. Tiểu hồ ly phải nhảy cho người khác xem? Cậu đáng yêu lại mê người như vậy, thả vào một chỗ như hộp đêm, hơn nữa quán kia lại có gay thường xuyên đến, nếu bị kẻ nào nhìn trúng, ăn luôn… Trầm Sở Thiên càng nghĩ càng khó chịu. Vì để nhanh chóng kết thúc vụ án này, anh đành nhẫn nhịn.

Sáng hôm sau, Trầm Sở Thiên liền vội vàng phân phó tất cả anh em dưới trướng, đem ảnh của Mạc Ngữ Luân cho bọn họ xem, sau đó tỏ vẻ nếu nhìn thấy có người gây bất lợi cho Mạc Ngữ Luân, phải lập tức giúp đỡ cậu ta hơn nữa phải thông tri cho Trầm Sở Thiên.

“Trầm ca, vì sao vậy? Tiểu hồ ly này làm sao?” Có cảnh viên khó hiểu hỏi lại.

“Không vì sao hết! Tóm lại, tôi tuyệt đối không muốn cậu ấy gặp chuyện không may!” Trầm Sở Thiên còn cẩn thận dặn bọn họ.

22. Quyển 3 - Chương 4

Đến đêm, Trầm Sở Thiên lo lắng liền lặng lẽ đến hộp đêm thăm dò.

Mạc Ngữ Luân thật sự ra nhảy. Cậu và người phụ trách tiết mục biểu diễn của hộp đêm đã thỏa thuận mỗi ngày nhảy nhiều nhất chỉ ba mươi phút, vì Trầm Sở Thiên đã dặn dò an toàn là trên hết, Mạc Ngữ Luân không dám ở trong này quá lâu. Người quản lý yêu cầu trang phục nhảy phải theo quy định, hơn nữa còn giao cho Mạc Ngữ Luân một số lượng lớn những chiếc váy rất ngắn. Mạc Ngữ Luân thực sự kháng cự chuyện giả thành nữ ra nhảy, nguyên bản vẫn kiên quyết cự tuyệt, thế nhưng người phụ trách vẫn tỏ ý cậu mặc vào nhất định nhìn rất đẹp, không thể làm gì khác, Mạc Ngữ Luân chỉ có thể đồng ý.

Sàn nhảy sau nửa đêm, Mạc Ngữ Luân mặc một chiếc sườn xám cực ngắn màu đen thêu hoa kiểu Trung Quốc bước vòng quanh một cột thép, uốn éo theo tiếng nhạc. Trầm Sở Thiên vừa nhìn thấy, ngay lập tức đem toàn bộ bia vừa uống vào miệng phun ra hết.

Thật quá đáng! Không thể chịu được!

Mặc dù bị người quản lý yêu cầu trang điểm, nhưng Mạc Ngữ Luân cũng không trang điểm gì kỳ quái, chỉ là đánh một chút phấn nhẹ nhàng, dung mạo thanh thuần đáng yêu kết hợp với điệu nhảy lẳng lơ dụ nhân, phi thường đặc biệt, cũng phi thường gợi cảm. Thắt lưng Mạc Ngữ Luân nhỏ nhắn và mềm mại, đôi chân thon dài, đôi chân trần vũ động thân thể trong tiếng nhạc, nhìn như vũ đạo đơn giản, nhưng Mạc Ngữ Luân làm lại hé ra nét phong tình không nói thành lời. Cậu rõ ràng là một nam sinh, vì tướng mạo tuấn tú, dáng người lại hảo, mặc chiếc sườn xám ngắn bó sát người lại không làm cho người ta thấy được sự khác biệt, mà dụ nhân ngoài ý muốn.

Quả nhiên hồ ly vẫn là hồ ly, trời sinh sẽ mị nhân.

Những khách trong quán nhìn say mê, nhao nhao kêu gào, thỉnh thoảng có người huýt sáo, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, không khí nguyên bản vẫn vô vị đã high rồi lên đến đỉnh điểm. Người quản lý đem tất cả thu vào trong mắt cũng khá cao hứng.

Nhảy hơn mười phút, Mạc Ngữ Luân ngừng lại, hôn gió với khác, sau đó biến mất trong một thông đạo bên hông dãy ghế lô.

Trầm Sở Thiên ngồi đó há hốc mồm, không biết nên khóc hay nên cười. Nguyên bản tưởng rằng mục đích đã hoàn toàn đạt được, hoa nở trong đêm, không khí nơi này rất nhanh sẽ tăng vọt, không gian càng hỗn loạn càng có lợi cho cảnh viên trà trộn vào; thế nhưng, nghĩ đến bộ dáng mê người kia của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên thập phần không yên lòng.

Trầm Sở Thiên lặng lẽ ly khai, chờ ở cửa sau hộp đêm, không lâu sau anh liền nhìn thấy Mạc Ngữ Luân đã thay đổi trang phục bằng chiếc sơ mi ngắn tay quần dài ngó qua ngó lại bước ra, anh lập tức nghênh đón. Phát hiện đó là Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân ngẩn người, hai người nhìn nhau, ai cũng không nói gì.

Vẫn là Trầm Sở Thiên mở miệng trước, “Có muốn ăn khuya hay không?”

“Tôi… tôi không quá đói.”

“Tôi đưa cậu về.”

Trên đường lái xe về bệnh viện sủng vật, thỉnh thoảng Trầm Sở Thiên nhìn lén Mạc Ngữ Luân qua kính chiếu hậu, nhớ đến thân hình nam hài trong chiếc sườn xám ngắn ngây ngô lại vừa quyến rũ, Trầm Sở Thiên đột nhiên cảm thấy rất hối hận, anh không muốn bất kỳ ai nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

“Tiểu Mạc, cậu có sợ không?” Trầm Sở Thiên hỏi.

“Anh muốn nói ở hộp đêm kia?” Trong lòng Mạc Ngữ Luân thật sự sợ hãi, ở một nơi trước ánh mắt như sói của những nam nhân mà uốn éo thân thể, cậu có cảm giác như bị thị gian (cưỡng gian bằng mắt). Nhưng sau đó cậu suy nghĩ kiên định hơn, cho dù cậu có đói đến chết cũng không trở lại Mạc thị, bước theo con đường tình sắc của những hồ ly kia, lợi dụng vào vốn tự có để đổi lấy một cuộc sống thoải mái. Mà hiện tại, Mạc Ngữ Luân càng kiên cường hơn, là vì Trầm Sở Thiên.

“Nếu không muốn, thì không cần đi nữa.” Trầm Sở Thiên rất hy vọng Mạc Ngữ Luân không quay về hộp đêm nữa.

“Anh bảo tôi đến hộp đêm, có liên quan đến án kiện không?” Mạc Ngữ Luân hỏi.

Trầm Sở Thiên gật đầu.

“Rất quan trọng?”

“Ân.”

“Nhanh chóng phá án?”

“Ân.”

Nghe được câu trả lời chắc chắn của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân càng thêm củng cố quyết tâm là phải hoàn thành nhiệm vụ này, cậu muốn trợ giúp Trầm Sở Thiên, giúp anh nhanh chóng phá án, cậu cũng không hy vọng Trầm Sở Thiên sẽ bị thương lần thứ hai. Cho dù cảm thấy thống khổ trước những ánh mắt ở nơi có chút dâm ô, Mạc Ngữ Luân cũng không định sẽ từ bỏ.

“Đã đáp ứng anh rồi, tôi sẽ hoàn thành.” Mạc Ngữ Luân nhẹ giọng nói.

Trong lòng thầm trách tiểu hồ ly cố chấp, Trầm Sở Thiên đành phải dặn đi dặn lại: "Mọi chuyện đều phải để ý, đừng để kẻ khác đến gần cậu, những thức uống người ta mời cũng không cần uống, có người hút thuốc phải tránh đi, hiểu chưa? Mỗi ngày tôi sẽ đến đón cậu."

Nghe được câu cuối cùng, trong lòng Mạc Ngữ Luân cảm thấy thực ngọt ngào. Mỗi ngày đều có thể ngồi chung xe với Trầm Sở Thiên, quá tốt.

Điệu múa cột của Mạc Ngữ Luân trở thành cơ hội để hộp đêm khôi phục sân khấu biểu diễn đêm khuya, sau đó những tiết mục đêm khuya càng ngày càng nhiều, không khí trong hộp đêm cũng càng ngày càng tốt hơn, khách đến ngày càng nhiều. Trầm Sở Thiên xem trong mắt chỉ thấy toàn là bọn yêu ma quỷ quái, chướng khí mù mịt nặng nề. Nhưng tình hình hiện tại chính là đúng ý muốn của cảnh sát, Trầm Sở Thiên không thể làm gì khác.

Tiết mục múa cột của Mạc Ngữ Luân rất được chào đón, ngoài cậu ta ra, trong hộp đêm cũng có thêm nhiều tiểu nam sinh xinh đẹp đến nhảy, bên cạnh đó còn có những thanh niên khỏe mạnh đẹp trai biểu diễn đấu sức. Ánh mắt của khách nam bị phân tán, ít nhiều cũng làm cho tâm Trầm Sở Thiên thư thái hơn một chút.

Vào một đêm mấy ngày sau đó, Mạc Ngữ Luân nhảy xong, nhìn đồng hồ, dự định thay quần áo sau đó lặng lẽ chờ Trầm Sở Thiên đến đón, cậu vừa mới bước đến căn phòng nhỏ bên ngoài đã biến trở thành phòng thay quần áo, đột nhiên phát lạnh một trận, sau đó cậu liền thấy một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt.

Tay chân của Mạc gia!

"Yêu, Tiểu Mạc, đã lâu không gặp, nguyên lai mày ở chỗ này a." Hồ ly yêu thú cầm đầu chào Mạc Ngữ Luân, trên mặt là điệu cười hèn hạ.

Lại bị bọn chúng tìm thấy rồi!

Mấy nam nhân kia vây Mạc Ngữ Luân vào giữa, bắt đầu cợt nhả.

"Không nghĩ đến tiểu tạp chủng còn biết câu dẫn người khác, nhìn ngươi xoay đến chóng mặt!"

"Vũ điệu đẹp mắt đến nỗi thú vị, thật là lẳng lơ."

"Sao phải đến mấy nơi ô hợp như vầy, Tiểu Mạc, nếu muốn nhảy, về hộp đêm nhà chúng ta mà nhảy, đảm bảo mày kiếm tiền nhiều gấp đôi."

"Thứ lẳng lơ trời sinh!"

“Hiện tại mày còn có thể nổi tiếng nha, kiều đồn tiểu xử nam, ha ha ha ha…”

“Còn tưởng mày rất thanh thuần như vầy, cuối cùng vẫn phải lộ ra bản tính dâm đãng của hồ ly. Tiểu tạp chủng, thật khó cho mày trước đây còn giả vờ trinh liệt đến như vậy, chúng tao đều bị mày lừa hết rồi.”

Mạc Ngữ Luân cắn chặt môi, mặc cho những tiếng mắng chửi bằng những từ ngữ ô uế, cậu cảm thấy ủy khuất này vẫn có thể chịu đựng được, nghĩ đến Trầm Sở Thiên, trong lòng cậu trở nên ấm áp hẳn lên.

Mấy kẻ kia nói xong, bắt đầu động tay, kéo lấy Mạc Ngữ Luân, lúc này Mạc Ngữ Luân kinh hoảng, bắt đầu vùng vẫy.

“Ít giả vờ đi, đi theo chúng tao.”

Bỏ mặc mấy kẻ cậy mạnh kéo Mạc Ngữ Luân đi, ở nơi hộp đêm hỗn loạn này, ép buộc người khác là chuyện thường xuyên xảy ra, không ai quản. Lúc này, có người đột nhiên đi đến, quát hỏi: “Làm gì vậy?”

“Cút ngay, không phải chuyện của mày.”

“Chỗ này không có giấy phép, không được kinh doanh tình sắc, muốn bán thì ra khỏi hộp đêm mà giao dịch.” Người nọ nói xong liền kéo lại Mạc Ngữ Luân đang bị dùng sức lôi đi.

Mấy người Mạc gia cũng bu lại, bị người nọ ngăn lại, Mạc Ngữ Luân thừa dịp chạy trốn ra cửa sau, cậu nhìn thấy xe Trầm Sở Thiên đã chờ ở đằng kia, vội vàng chạy lại mở cửa xe trốn vào trong.

Trầm Sở Thiên nhìn thấy Mạc Ngữ Luân thất kinh, ngay cả quần áo cũng chưa thay, anh lập tức hiểu Mạc Ngữ Luân đã gặp chuyện phiền phức, Trầm Sở Thiên một bên oán hận mắng chửi trong lòng, một bên lập tức khởi động xe chạy đi. Khi xe vừa cách xa hộp đêm, Mạc Ngữ Luân nhìn qua chiếc kính chiếu hậu thấy bọn tay chân của Mạc gia vọt ra, bất quá, bọn chúng đã không thấy được Mạc Ngữ Luân.

Mạc Ngữ Luân thở một hơi nhẹ nhõm trong bụng, nhìn Trầm Sở Thiên cảm kích.

“Đến chỗ Lãnh Tinh Hồn sao?” Trầm Sở Thiên liếc nhìn chiếc sườn xám thêu hoa màu xanh ngọc Mạc Ngữ Luân đang mặc, “Nếu không, tôi chở đến nơi nào đó thay quần áo rồi về?”

Không muốn để Âm dương sư đại nhân cậu tôn kính nhìn thấy bộ dáng cậu lúc này, Mạc Ngữ Luân gật gật đầu.

Lại chở tiểu hồ ly về nhà, tâm tình Trầm Sở Thiên đột nhiên tốt hẳn lên, gần như muốn huýt sáo.

Về đến nhà Trầm Sở Thiên, Trầm Sở Thiên lấy ra một bộ quần áo sạch đưa cho Mạc Ngữ Luân, sau đó đi

xuống phòng bếp làm bữa khuya, anh muốn giữ tiểu hồ ly ở lại đây ăn cơm, đương nhiên, chủ yếu là muốn nhờ vào bữa khuya mà được ở bên cạnh tiểu hồ ly lâu hơn một chút.

Trong phòng tắm thay quần áo xong xuôi, Mạc Ngữ Luân bước ra, cậu nhìn thấy Trầm Sở Thiên nấu này nấu nọ trong phòng bếp, liền bước đến dựa vào khung cửa nhìn anh.

Trầm Sở Thiên đang dùng cháo ăn liền nấu thành món cháo hải sản, tay anh thuần thục lột vỏ tôm, dùng rượu ướp, rửa rong biển, lại xắt rau. Biết Mạc Ngữ Luân đang nhìn, Trầm Sở Thiên cố tình tỏ ra xuất sắc, anh muốn trước mặt tiểu hồ ly thể hiện một chút, để tiểu hồ ly biết anh là nam nhân tốt thời đại mới có thể quản lý được cả phòng bếp.

"Anh biết nấu cơm nha." Mạc Ngữ Luân khen, cậu không nghĩ nam nhân với cá tính hấp tấp nóng nảy, cư nhiên lại biết làm những chuyện này hẳn là kiểu nam nhân gương mẫu.

"Hi, đương nhiên. Như thế nào, cậu không biết sao?" Trầm Sở Thiên trêu.

Mạc Ngữ Luân đỏ mặt cúi đầu, Trầm Sở Thiên biết Mạc Ngữ Luân vì lang thang suốt, căn bản không có cơ hội học, anh rửa tay thật sạch, lau khô, sau đó bước đến sờ sờ đầu Mạc Ngữ Luân, "Sau này tôi sẽ nấu cho cậu ăn."

Những câu đối thoại giống như tình nhân với nhau càng làm mặt tiểu hồ ly đỏ hơn. Trầm Sở Thiên đứng một bên thầm đắc ý, lucky!

Ăn xong cháo hải sản thơm ngon, Trầm Sở Thiên lại pha ấm trà thượng hạng, tư tâm anh hy vọng tiểu hồ ly có thể ở lại đây một đêm. Hai người cùng nhau ngồi trên sofa uống trà, xem tin tức đêm khuya. Thấy Mạc Ngữ Luân không chú ý, Trầm Sở Thiên từ từ nhích người sát về Mạc Ngữ Luân, nhích nữa ngày, rốt cục cũng vai kề vai cùng Mạc Ngữ Luân thành công, không gian ấm áp giữa hai người làm Trầm Sở Thiên cười đến đơ luôn.

Mạc Ngữ Luân biết Trầm Sở Thiên nhích lại gần, lúc này cũng không còn cảm thấy khẩn trương, cũng không muốn tránh né, nghiêng đầu hưởng thụ cảm giác tốt đẹp dựa vào Trầm Sở Thiên.

Cuối cùng, tiểu hồ ly vẫn trở về bệnh viện sủng vật. Trầm Sở Thiên tuy rằng không cam lòng, nhưng nghĩ giữa hai người coi như đã tiến thêm một bước, trong lòng thầm thích thú.

Ngày hôm sau, Trầm Sở Thiên mặt mày rạng rỡ bước vào cảnh cục, có cấp dưới đến nói với anh: "Trầm ca, hôm qua tôi thấy có vài người quấy rầy tiểu hồ nhà anh."

Trầm Sở Thiên vừa định rống lên, đột nhiên nghĩ đến từ 'tiểu hồ ly nhà anh', trong bụng phi thường đắc ý, cơn giận vừa bốc lên lập tức tiêu tán trong nháy mắt, "A, đến gây rối? Tình huống nào?"

"Xem ra là tự kiếm chuyện gây rắc rối. Tôi chặn bọn chúng lại. Trầm ca yên tâm, chỉ cần có người quấy

phá tiểu hồ ly nhà anh, tôi sẽ khéo léo ngăn bọn chúng lại, để tiểu hồ ly rời đi bình an."

Trầm Sở Thiên thập phần hài lòng, dùng sức đập tay lên vai cấp dưới, "Ân, hảo, cám ơn cậu! Không ngừng cố gắng!"

Biết bọn tay chân Mạc gia nhất định sẽ còn đến gây chuyện rắc rối, Mạc Ngữ Luân vẫn kiên trì đến nhảy ở hộp đêm. Khách đến giải trí ở hộp đêm ngày càng nhiều, chuyện bán xuân bên trong rất lặng lẽ, bên ngoài lại thập phần náo nhiệt ồn ào. Trong tình hình hỗn loạn náo nhiệt như vậy, trừ bỏ bọn yêu thú cảnh giác vì đây là nơi giấu thuốc phiện, bọn chúng thừa dịp mua bán đủ loại hàng hóa, mà nhóm cảnh sát cũng thừa dịp hỗn loạn nhất nhất nắm bắt từng cử động của đối phương.

Biết các đồng nghiệp sẽ bảo vệ Mạc Ngữ Luân, nhưng Trầm Sở Thiên vẫn không yên tâm. Cách vài ngày, anh lại lặng lẽ cải trang đến hộp đêm, định sẽ nhìn trộm. Bên trong hộp đêm đang phát tờ rơi, viết rõ sân khấu đêm nay sẽ biểu diễn điệu múa sắm vai, nhìn thấy hai chữ 'điệu múa', Trầm Sở Thiên còn cảm thấy buồn cười, mấy tiểu tử kia cùng mấy tên cơ bắp lên nhún nhảy mà cũng dám gọi là múa sao?

Qua nửa đêm, Mạc Ngữ Luân bước ra, nhìn thấy trang phục của cậu, Trầm Sở Thiên lại lần nữa phun hết rượu trong miệng.

Đêm nay, Mạc Ngữ Luân hóa thành y tá, cậu mặc một chiếc áo y tá cực ngắn màu hồng phấn, còn đội mũ y tá, chiếc nón vuông nhỏ xíu đội lên trên mái tóc ngắn học sinh của Mạc Ngữ Luân nhìn đẹp đến bất ngờ. Nhìn Mạc Ngữ Luân mặc chiếc váy ngắn gần như không qua khỏi mông, bên dưới mang đôi vớ quần màu trắng, Trầm Sở Thiên thầm nguyền rủa người chuẩn bị trang phục cho Mạc Ngữ Luân, đồng thời, đối với trang phục đáng yêu mà Mạc Ngữ Luân mặc lại cảm thấy mình có chút biến thái.

Mạc Ngữ Luân xoay xoay thắt lưng theo tiếng nhạc mị hoặc, động tác cuộn người quanh cột ngay trên sân khấu khiến từ trong đáy lòng cậu thấy xấu hổ. Cậu không cần phải cố tình chứng tỏ mình nhảy đẹp. Hấp dẫn chính là bản năng của hồ ly, Mạc Ngữ Luân hoàn toàn biết nên làm thế nào để có thể dễ dàng thu hút những ánh mắt nam nhân hảo nam sắc. Cậu hành động như vậy mà chính mình cũng cảm thấy sợ hãi. Có thể tiếp tục kiên trì hoàn toàn là vì Trầm Sở Thiên, đồng thời, từ trong thâm tâm, Mạc Ngữ Luân tuy rằng không muốn thừa hận, cậu cũng đã hiểu được bản tính trong nội tâm mình. Bản tính này làm cho Mạc Ngữ Luân cảm thấy thống khổ, thống hận, đồng thời, cậu cũng hiểu cậu không thoát khỏi dòng máu trong người mình.

Trầm Sở Thiên phát hiện tất cả khách trong đại sảnh của hộp đêm đều đang nhìn Mạc Ngữ Luân, rất nhiều nam nhân đều dùng ánh mắt mang theo dục vọng rõ rệt chăm chú nhìn cậu, Trầm Sở Thiên cảm thấy cực kỳ không thoải mái trong lòng. Anh sợ, rất sợ sẽ đột nhiên xuất hiện những nam nhân khác, vấy bẩn tiểu hồ ly của anh.

Không được, tiểu hồ ly là của anh, anh phải chắc chắn có được, anh không thể cứ tiếp tục theo đuổi, nếu không ra tay, Trầm Sở Thiên sợ rằng anh sẽ phải hối hận. Anh tuyệt đối sẽ không đem tiểu hồ ly tặng cho bất kỳ ai. Trong nháy mắt, Trầm Sở Thiên đã ra quyết định.

Sau khi đưa Mạc Ngữ Luân trở về chỗ Lãnh Tinh Hồn, Trầm Sở Thiên lặng lẽ tìm Lãnh Tinh Hồn kể ra những bất mãn trong lòng, "Tôi ghen tỵ, ghen tỵ, ghen tỵ! Ghen đến nỗi như có lửa trong ngực, ngay cả

chính tôi cũng cảm thấy tôi không đúng! Trước kia chưa từng có cảm giác thế này. Nếu đổi là người khác, căn bản tôi sẽ không để ý, khi xem nhảy múa có lẽ tôi sẽ cùng huýt sáo ồn ào chung với mọi người. Lão hữu, tôi bị sao vậy? Là tình yêu sao?"

"Vô nghĩa." Lãnh Tinh Hồn nửa đêm còn bị dựng đầu dậy đi tư vấn tình yêu cho lão hữu cảm thấy có chút bực bội, tức giận trả lời.

Trầm Sở Thiên gục đầu xuống, "Không xong…"

"Thừa nhận đã yêu tiểu hồ ly?" Lãnh Tinh Hồn chọc lão bằng hữu.

"Phải!" Trầm Sở Thiên gật đầu thật mạnh. Anh đã sớm yêu tiểu hồ ly kia, anh đã không còn muốn đấu tranh với chính trái tim mình, anh để ý tiểu hồ ly này, phi thường phi thường để ý. Đã đến mức này, nói không yêu thì chỉ là gạt người.

"Thẳng thắn chút đi, lão hữu. Cậu và cậu ta có duyên phận, hai người đều có cảm ứng tâm linh với nhau, cậu chính là người cậu ta cần, mà cậu ta cũng chính là người cậu muốn, đừng nghĩ quá rắc rối, cùng một chỗ là tốt rồi. Cậu hảo hảo chiếu cố tiểu hồ ly."

"Tôi định để cho cậu ta nhập tịch." Trầm Sở Thiên bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai.

Lãnh Tinh Hồn cảm thấy buồn cười vì cái tính nôn nóng của Trầm Sở Thiên, đồng thời, cũng cảm động với tình cảm chân thật của anh, "Ân, rất tốt, tôi biết cậu nghiêm túc, cậu ta cũng cần sự chấp thuận này. Sở Thiên, cậu là một hảo nam nhân."

Trầm Sở Thiên cười phốc một cái, "Nói một nam nhân là hảo, nghe ra giống như không phải chuyện tốt."

"Lão hữu, đừng hiểu lầm, ý của tôi là – cậu là người đáng được quý trọng, xứng đáng đến nỗi là một nam nhân tuyệt đối sẽ không làm người ta hối hận, tiểu hồ ly thực may mắn."

"Tôi cũng rất may mắn, vận mệnh đã không bắt tôi phải chờ đến năm năm mươi tuổi."

"Như thế nào, còn muốn lang thang đến năm mươi tuổi?" Lãnh Tinh Hồn trêu.

Trầm Sở Thiên sờ sờ gáy, "Từng nghĩ như vậy. Kết hôn sẽ gặp nhiều phiền phức, liên lụy a. Hiện tại không nghĩ như vậy."

"Hảo hảo thổ lộ với tiểu hồ ly, hai người sẽ hạnh phúc."

"Cám ơn lời chúc phúc của cậu."

“Người nhà cậu không thành vấn đề đi?”

“Hẳn là sẽ không. Mẹ tôi rất tiến bộ, anh tôi là thuận theo tự nhiên, ba tôi… mẹ và anh tôi cũng chưa có ý kiến, ba tôi tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến.” Đối với người nhà, Trầm Sở Thiên tự tin thuyết phục được họ chấp nhận Mạc Ngữ Luân, anh bắt đầu hy vọng vào một tương lai tốt đẹp.

Nhớ đến Trầm phụ, Lãnh Tinh Hồn cười, “Nói cũng đúng.”

* * *

Hôm sau, vừa đến cảnh cục, Trầm Sở Thiên liền đến văn phòng của thượng cấp trước, yêu cầu ngưng nhiệm vụ nội ứng lại.

“Cái gì! Sao có thể như vậy! Các cảnh viên thật vất vả mới trà trộn vào được, hôm qua tổ trọng án mới báo cáo với tôi đã bắt đầu kế hoạch tóm gọn, bây giờ cậu lại nói ngưng?” Thượng cấp la lớn, tức giận với Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên xua tay, “Chú đừng hiểu lầm, tôi không phải ý này, tôi muốn nói là không cho yêu thú đến hộp đêm nữa.”

“Nga,” Thượng cấp hạ khẩu khí, một lần nữa ngồi xuống ghế dựa, sau đó ông lập tức bật dậy, “Không được, không được, Trầm Sở Thiên, lần này yêu thú thực hiện nhiệm vụ rất tốt, tình hình ở hộp đêm đã quay về đúng mong muốn của chúng ta, trước khi còn chưa thực hiện được kế hoạch thì cậu ta không thể ngưng được.”

“Không đi thì sẽ không đi, không thể đi được.” Trầm Sở Thiên nói ngắn gọn, giọng điệu phân phó, giống như thượng cấp là hạ cấp của anh.

Thượng cấp không hiểu, “Tại sao?”

“Tôi không muốn.”

Trước lý do đơn giản như thế, thượng cấp dù bình tĩnh cũng muốn nổi nóng, “Cậu nói cái gì?”

Trầm Sở Thiên nhướng mắt, liếc nhìn thượng cấp một cái, “Chú gào cái gì chứ.”

Thượng cấp bị mắc nghẹn, nuốt một ngụm nước miếng sau đó mới trả lời, “Thanh âm của tôi không lớn.” Một bên biện bạch, một bên nghĩ thầm: Cả cảnh cục ai mà không biết công phu sư tử hống của cậu.

“Dù sao chính là tôi không cho cậu ta đi.” Biểu tình Trầm Sở Thiên tỏ vẻ không thể thương lượng, miệng

cười đến mang tai, đôi mắt đen loé lên một đạo hàn quang, đáng sợ đến mức thượng cấp khẽ quay mặt đi.

Biết tính Trầm Sở Thiên nóng nảy, thượng cấp quyết định dùng nhu thắng cương, từ từ khuyên nhủ, "Nhiệm vụ có sự đột phá, vì sao phải gây thêm rắc rối? Bất quá chỉ là nhảy nhảy múa múa thôi mà. Hiệu quả cậu ta mang đến rất rõ, tiểu hồ ly này thật không tệ, vừa đến, đã đem không khí nóng lên, lập tức khách đến ngày càng nhiều, càng có nhiều người, bọn chúng càng mất cảnh giác. Tôi thấy cậu ta nhảy cũng không lâu nữa, Sở Thiên, đừng như vậy, nếu cậu có yêu cầu khác, như tăng công tác phí vân vân, chúng ta hảo hảo bàn bạc, nhưng nhiệm vụ thì không thể không hoàn thành a, cậu nói, có đúng không? Nhiều anh em đã bỏ ra thời gian, tính mệnh, thật vất vả mới làm cho vụ án đến được tình huống này, cậu cũng không hy vọng tâm huyết của mọi người hoá thành công cốc hết đi." Thượng cấp một bên nói, một bên nhìn chằm chằm Trầm Sở Thiên, lòng tràn đầy hy vọng khuyên bảo có lý lẽ của mình có thể thuyết phục hạ cấp luôn khiến người ta đau đầu này.

"Không được!" Trầm Sở Thiên nghe xong một câu dài kia, mí mắt cũng không nhếch lên được một chút, trảm đinh tiệt thiết cự tuyệt.

"Tại sao chứ?" Thượng cấp cũng nổi nóng.

"Tôi nói không được là không được, không đi sẽ không đi!."

"Còn cậu ta đâu? Là do cậu ta không muốn đi sao? Để tôi nói với cậu ta." Thượng cấp dự định tự mình thuyết phục.

"Chỉ không muốn để cậu ta đi, không thương lượng gì thêm." Trầm Sở Thiên một câu cự tuyệt thẳng ý định muốn gặp tiểu hồ ly của thượng cấp.

"Cậu để tôi tự nói với cậu ta."

"Tôi chính là người phát ngôn của cậu ta."

"Thúi hoắc!." Thượng cấp nóng nảy thốt ra một câu không nên nói.

Trầm Sở Thiên đấm một đấm lên bàn, mạnh đến nỗi khiến mấy vật dụng trên bàn nảy bật lên, "Tôi – nói – không – đi!"

"Dù sao cậu cũng phải cho tôi lý do chứ, Trầm Sở Thiên, dù sao vụ án này vẫn phải phá, cậu không cho cậu ta đi, là sợ nguy hiểm sao? Vậy cậu cho tôi có được không, vụ án này sắp phá được, cậu…" Thượng cấp nói đến mức môi run rẩy, ánh mắt uỷ khuất nhìn Trầm Sở Thiên.

"Chuyện phá án giao cho tôi, trong vòng mười ngày tôi nhất định giải quyết gọn băng nhóm đó. Tiểu Mạc sẽ không đến đó khiêu vũ nữa, tôi không thể để cậu ta đi, cứ như vậy đi." Nói xong, Trầm Sở Thiên xoay người muốn đi, lại bị thượng cấp một phen kéo tay áo lại.

“Trầm Sở Thiên, cậu định làm gì? Mười ngày? Thật sự có thể làm được? Rốc cuộc vì sao lại không cho, dù sao cũng phải nói cho tôi biết, lại nói, tôi dù sao…” Thượng cấp sợ hãi liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, “Lại nói, tôi dù sao cũng là thượng cấp của cậu, nói cho tôi biết cũng không có gì là không đúng quy định.”

“Tôi không muốn cậu ta đi.”

“Cái gì?!” Thượng cấp hét lên.

Trầm Sở Thiên ngoáy ngoáy lỗ tai, “Chú rống cái gì? Một chút phong độ cũng không có.”

Thượng cấp tức giận đến mức thở hồng hộc, “Trầm Sở Thiên cậu…!”

“Tôi không thích Tiểu Mạc nhảy trong đó, những nam nhân kia nhìn y giống sói săn mồi, hừ, thật sự muốn móc mắt bọn chúng ra. Không đi, cậu ta không được đi.” Trầm Sở Thiên phất phất tay giống như đuổi ruồi.

“Nháo nửa ngày mới biết thì ra đó là chủ ý của cậu.” Thượng cấp cuối cùng cũng hiểu ra một chút, không khỏi trừng mắt nhìn Trầm Sở Thiên.

“Đúng thì sao!” Trầm Sở Thiên một dấu hiệu yếu thế cũng không có.

“Trầm Sở Thiên cậu…!” Thượng cấp giơ tay lên muốn đập bàn thị uy cộng với biểu lộ bất mãn.

Trầm Sở Thiên hung hăng nhìn thượng cấp, thượng cấp sợ tới mức rụt cổ lại, thả bàn tay đang giơ cao xuống, đặt mông ngồi lại xuống ghế.

“Sẽ không ảnh hưởng đến chuyện phá an, tôi cam đoan với chú! Tiểu Mạc cũng không nhảy nữa!.”

“Vì sao?” Thượng cấp vẫn không cam lòng bỏ qua.

“Vì sao là vì sao, chú có thấy phiền không, không cần biết lý do, tôi không thích nam nhân khác nhìn cậu ta.”

“Cậu ta là hồ ly, trời sinh đã mị nhân, đương nhiên…” Ánh mắt hung hăng của Trầm Sở Thiên khiến thượng cấp đem những lời đang nói nuốt ngược trở lại.

“Tôi nói với chú, người khác có thể tiếp tục nhảy, Tiểu Mạc thì không, đó là người của tôi! Chú hiểu chưa? Trầm Sở Thiên tôi là ai, tôi có thể để người của tôi tuỳ tiện cho người khác nhìn sao? Hừ! Được rồi, chuyện đó tôi tự lo được, Tiểu Mạc sẽ không đi, vụ án tôi sẽ phá, chú hiểu chưa?” Đối với chuyện phá án, Trầm Sở Thiên đã tính sẵn trong đầu, anh đã nghĩ tới nghĩ lui trong đầu mấy ngày nay để lên kế hoạch thật tốt

trong đầu, mà anh nỗ lực liều mạng nôn nóng muốn chấm dứt vụ án như thế hoàn toàn đều vì Mạc Ngữ Luân.

Thượng cấp chỉ có thể gật gật đầu, nhìn Hỏa bạo lãng tử ly khai, ông ngồi xuống ghế lầm bầm: "Hai chúng ta, ai là thượng cấp vậy không biết…"

Đến tối, Mạc Ngữ Luân đang định đi đến hộp đêm, Trầm Sở Thiên đến, nói cậu không cần đi nữa.

"Vụ án đã phá được?" Mạc Ngữ Luân kinh hỉ hỏi.

Trầm Sở Thiên vờ ậm ừ một tiếng, Mạc Ngữ Luân lập tức cảm thấy dường như anh đang giấu cậu, mất hứng nhìn chăm chăm Trầm Sở Thiên, "Anh nói thật chứ."

Trầm Sở Thiên nâng tay nhu nhu chóp mũi, "Khụ, vụ án vẫn chưa phá, bất quá không cần đến đó nhảy nữa."

"Tôi không tin." Biểu tình Mạc Ngữ Luân bắt đầu cương quyết.

"Thật sự không cần." Nói xong, Trầm Sở Thiên từ trong túi lấy ra một bao thư, "Đây là phần của cậu, là công tác phí mà cảnh sát trả."

Nhìn bao thư trong tay Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân cảm thấy rất chói mắt. Cậu chỉ muốn giúp Trầm Sở Thiên, nhưng anh lại không cho cậu cơ hội đó. Vì sao chứ? Không tin cậu sao? Vì cảm thấy cậu làm không tốt? Sự vũ nhục khó có thể chịu được nhưng vẫn phải chịu trong mấy ngày qua là vì ai? Mạc Ngữ Luân cảm thấy tức giận, vừa không cam lòng lại vừa ủy khuất, hốc mắt cậu trong trận nóng rực, đột ngột 'ba' một tiếng hất bao thư trong tay Trầm Sở Thiên đi, hành động này làm Trầm Sở Thiên sửng sốt.

"Anh… có phải anh coi thường tôi, cảm thấy tôi sẽ liên lụy các anh không hoàn thành nhiệm vụ?" Mạc Ngữ Luân ngước mặt nhìn Trầm Sở Thiên, lệ ý trong đáy mắt làm Trầm Sở Thiên luống cuống tay chân.

"Không… không… không có!" Trầm Sở Thiên vội vàng giải thích.

Mạc Ngữ Luân nhìn chằm chằm Trầm Sở Thiên, cậu không tin lời anh nói, "Vậy tại sao không để tôi tiếp tục, ban đầu không phải là anh tìm đến tôi sao?"

"Tiểu Mạc, cậu hiểu lầm rồi." Mồ hôi Trầm Sở Thiên đều túa ra.

Mạc Ngữ Luân cảm thấy cực kỳ ủy khuất, "Tôi biết tôi ngốc, không thể giúp gì hơn, tôi vô dụng, vậy anh sao còn tìm tôi! Cảm thấy tôi không được thì đừng tìm tôi a. Tôi chỉ là một hồ ly, trời sinh lẳng lơ, tôi cũng tự biết mình như vậy. Tôi bị người nhà đuổi đi, lưu lạc khắp nơi, không chốn dung thân, không học không hành, không công việc ổn định. Tôi không có cha, không có mẹ, tôi cũng không biết bản thân mình

là ai. Anh thương hại tôi sao? Không cần! Nếu tôi đã đáp ứng anh thì tôi sẽ cố gắng thực hiện thật tốt, sao anh có thể quyết định như vậy? Tôi không cần tiền của anh!" Nói xong câu cuối cùng, Mạc Ngữ Luân đã không còn biết cậu đang nói gì, chỉ cảm thấy buồn bã cần phát tiết.

Trầm Sở Thiên nhíu chặt mày, "Tiểu Mạc, cậu đang nói gì vậy." Anh cúi người nhặt phong thư lên, "Đây là tiền cảnh sát đưa cho cậu, nhận lấy đi."

"Tôi không cần!" Mạc Ngữ Luân không chịu nhận, cậu cảm thấy căn bản cậu vẫn chưa làm được chuyện gì."

"Tiểu Mạc!."

"Tôi ghét anh!" Trong thanh âm của Mạc Ngữ Luân mang theo tiếng nức nở, Trầm Sở Thiên nghe thấy mà xót xa trong lòng, anh biết tiểu hồ ly lại hiểu lầm anh.

"Tiểu Mạc, nghe tôi nói đã, ban đầu tôi tìm cậu đến nhảy ở hộp đêm, đó một kiểu nhiệm vụ làm nội ứng, mang tính nguy hiểm, tôi không nói với cậu tình huống thật sự ở hộp đêm, tôi vẫn cảm thấy áy náy. Hiện tại, không để cậu đến đó nữa là vì lo lắng cho cậu, cậu nghĩ nhiều quá, thật đó. Nếu cậu ở đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi thực có lỗi với cậu. Trước đây tôi giấu cậu, là tôi sai. Tiền vẫn phải đưa cho cậu, không được cảm thấy chưa làm nên chuyện gì rồi lại không nhận."

Nghe Trầm Sở Thiên giải thích, tự đáy lòng Mạc Ngữ Luân báo cho cậu biết Trầm Sở Thiên nói là thật, nhưng Trầm Sở Thiên vẫn có điều giấu cậu, anh không đem mọi chuyện nói ra hết. Nhìn thẳng vào đôi mắt nhìn chăm chú nhìn mình của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân hỏi: "Thật không?"

"Thật!"

"Gạt người! Anh không nói hết toàn bộ.!"

"Ách…" Trầm Sở Thiên ngẩn người.

Nghĩ đến chuyện bất quá cậu hy vọng có thể giúp Trầm Sở Thiên, vậy mà anh cũng không cho cậu cơ hội, Mạc Ngữ Luân cảm thấy không cam tâm, lại cảm thấy chắc chắn là Trầm Sở Thiên không tin tưởng cậu, "Anh vì sao lại không cho tôi đi?"

"Cậu đừng hỏi, tóm lại là tôi có kế hoạch khác, vụ án tôi sẽ giải quyết."

"Tôi muốn giúp anh."

Nhức đầu với tiểu hồ ly cố chấp, cũng cảm động với sự kiên quyết của tiểu hồ ly, Trầm Sở Thiên không biết phải nói gì.

"Anh xem thường tôi, tôi biết, vì tôi là hồ ly." Mạc Ngữ Luân cúi đầu.

Trầm Sở Thiên nổi nóng, "Hồ ly thì làm sao?"

"Hồ ly mà ngay cả chuyện nhỏ đó cũng không làm được, vô dụng." Mạc Ngữ Luân tự ti.

Thấy Mạc Ngữ Luân để tâm những chuyện vụn vặt, Trầm Sở Thiên rốt cục nhịn không được, anh hơi hơi cúi người, hai tay nắm chặt vai Mạc Ngữ Luân, nhìn vào mắt Mạc Ngữ Luân thật sâu, "Hồ ly, chỉ là tôi không muốn để cậu đến hộp đêm đó nữa, hiểu chưa? Không liên quan gì đến vụ án cả, là do tôi, do tôi." Trầm Sở Thiên chỉ vào ngực mình, "Tôi không muốn để cậu đến đó, vì sao ư? Vì tôi ghét ánh mắt nhìn cậu của những người kia, ghét đến nỗi muốn móc mắt chúng ta. Cậu muốn biết lý do? Đó chính là lý do!."

Lời vừa ra khỏi miệng, Mạc Ngữ Luân liền giật mình, sửng sốt một lúc, sau đó cả hai đều ngượng ngùng quay mặt đi, người nhìn sang trái, kẻ nhìn sang phải.

Xấu hổ mà căng thẳng một lúc, Trầm Sở Thiên kéo Mạc Ngữ Luân, "Đi thôi, đi ăn khuya với tôi. Từ ngày mai, một thời gian dài tôi sẽ không thể đến đây được."

Sau khi biết Trầm Sở Thiên chắc chắn sẽ bận rộn phá án, không rảnh rang, Mạc Ngữ Luân ngoan ngoãn theo sau anh.

Trầm Sở Thiên chạy xe đến chợ đêm gần bến tàu, dẫn Mạc Ngữ Luân đi ăn hải sản nướng, anh chỉ một con cua thật lớn, lại thêm tôm nướng. Mạc Ngữ Luân lần đầu tiên ăn cua nướng, Trầm Sở Thiên quan tâm lột vỏ cua cho cậu. Mạc Ngữ Luân bắt chước người khác lấy thịt cua ra chấm một chút dầu cùng dấm rồi ăn, phát hiện mùi vị ngon quá sức tưởng tượng.

"Ân, ăn rất ngon."

Nhìn Mạc Ngữ Luân ăn cua, khóe miệng còn dính một chút dầu mỡ, Trầm Sở Thiên cười rút khăn tay ra lau cho cậu.

Động tác ôn nhu như những tình nhân làm cho tiểu hồ ly đỏ mặt.

Ăn xong bữa khuya, vốn tưởng Trầm Sở Thiên sẽ chở cậu quay trở về chỗ của Lãnh Tinh Hồn, Mạc Ngữ Luân lại phát hiện Trầm Sở Thiên lái xe hướng lên núi, nguyên lai, anh chở cậu đi ngắm cảnh đêm. Xe dừng nơi sườn núi, nhìn lại phía chân núi, cảnh đẹp cả thành phố cùng hải cảng thu hết vào trong tầm mắt, ánh đèn rực rỡ tựa như ảo mộng, đẹp không sao tả xiết, làm động lòng người.

Lặng lẽ nghiêng mặt nhìn, Mạc Ngữ Luân phát hiện Trầm Sở Thiên đầy ẩn tình nhìn lại cậu, Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Trầm Sở Thiên cảm thấy hạnh phúc tràn đầu, nói như thì thầm với Mạc Ngữ Luân, "Khi vừa mới nhận thức, còn không nghĩ chúng ta sẽ được như thế này."

Mạc Ngữ Luân cười, "Tôi còn hiểu lầm anh.", nói xong, cậu nhướng mắt liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, "Chuyện của anh tôi đều biết hết rồi."

Trầm Sở Thiên cũng cười, "Tôi cũng biết chuyện của cậu."

Câu nói đơn giản này như chạm vào nỗi đau chôn sâu trong lòng Mạc Ngữ Luân, ánh mắt cậu lướt ngang qua kính chiếu hậu, cậu thấy khuôn mặt mình, đột nhiên động lòng. Nếu cậu không phải hồ ly, là loài vật nào cũng được, có lông cũng được, không có cũng không sao, mập, ốm, xấu... là cái gì cũng được, chỉ cần không phải là hồ ly. Giây phúc này, Mạc Ngữ Luân cảm thấy cực kỳ chán ghét dòng máu đang chảy trong người mình. Cậu cực kỳ mong muốn trong cảm nhận của Trầm Sở Thiên, cậu là một tiểu động vật thanh thuần lại nhu thuận đáng yêu, chứ không phải là hồ ly lẳng lơ trời sinh hảo dâm, Mạc Ngữ Luân đột nhiên muốn khóc.

Thấy sắc mặt Mạc Ngữ Luân thay đổi, Trầm Sở Thiên nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Mạc Ngữ Luân không nói.

"Muốn trở về sao?"

Mạc Ngữ Luân lắc đầu.

"Xin lỗi, là do tôi nói bậy?" Trầm Sở Thiên có thể cảm giác được trong lòng Mạc Ngữ Luân lúc này rất khó chịu, anh vội vàng xin lỗi.

Mạc Ngữ Luân cúi đầu xuống, "Không, không phải anh, là bản thân tôi thôi."

Trầm Sở Thiên nâng tay đặt lên gáy Mạc Ngữ Luân, nhẹ nhàng vuốt ve an ủi, giống như đang an ủi một bằng hữu, "Tiểu Mạc, đừng suy nghĩ nhiều, cậu chính là cậu, chính là cậu mà thôi."

Mạc Ngữ Luân hít hít mũi, "Tôi là hồ ly, nhưng là lai hồ ly, từ nhỏ tôi đã biết mình không có cha, không có mẹ, không có lấy một người thân, những người trong tộc khinh bỉ tôi, gọi tôi là tạp chủng. Tôi không biết tại sao cha mẹ tôi lại không cần tôi, lại càng không biết bọn họ là ai. Có một lần, có một người trong tộc chỉ vào một nữ nhân và nói đó chính là mẹ tôi, nhưng mà nàng ta cũng chỉ bước ngang qua tôi mà không liếc mắt một cái, tôi nghĩ có lẽ người đó gạt tôi, nữ nhân kia căn bản chỉ là người xa lạ."

"Từ nhỏ, tôi đã biết gia tộc kinh doanh tình sắc. Nhóm hồ ly gần như đều đi theo con đường này, nhưng mà tôi không muốn. Tôi ghét làm chuyện này, tôi không tin đó là sự lựa chọn duy nhất của tôi. Ban đầu, khi tôi bị gia tộc đuổi ra, cảm thấy rất ủy khuất, cực kỳ bất công, sau này lại cảm thấy nếu như vậy mà có thể không bán mình làm thiếu gia phục vụ nam nhân trong các hộp đêm thì tốt lắm, nhưng sau đó bọn

chúng lại không chịu buông tha tôi, bắt tôi phải trở về. Tôi lang thang đến quá mỏi mệt, quá mỏi mệt, tôi chưa từng có một giấc ngủ an ổn, thật sự rất mệt mỏi, rất mệt mỏi…" Trong thanh âm Mạc Ngữ Luân lộ ra bi thương cùng mệt mỏi sâu sắc, giống như một lữ nhân phải đi trên con đường quá dài, không được nghỉ ngơi, không có nước uống.

Trầm Sở Thiên xúc động, vươn tay kéo tiểu hồ ly bên cạnh vào trong lòng.

Dựa vào bờ ngực rộng ấm áp của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân thầm nghĩ, nếu có nam nhân này bên cạnh, cho dù theo anh lang thang, nhất định cũng có thể ngủ yên hàng đêm. Nhưng mà thân thế của mình phức tạp như vậy, Mạc Ngữ Luân cực kỳ tự ti.

Mơ hồ cảm thấy Mạc Ngữ Luân đang suy nghĩ gì đó, Trầm Sở Thiên lên tiếng trước, "Tiểu Mạc, chúng ta quen nhau được không?'

Mạc Ngữ Luân trầm mặc, cậu vẫn đang cảm thấy tự ti, cảm thấy mình là tạp chủng hồ ly có hoàn cảnh phức tạp, không thể đường đường chính chính sánh đôi với Trầm Sở Thiên.

"Tôi không nói đùa, thật đó, nếu chưa thể đáp ứng ngay lập tức, thử một chút cũng được." Trầm Sở Thiên tha thiết nói, tay nắm chặt vai Mạc Ngữ Luân, nhìn thấy ánh mắt anh, vẻ mặt nhiệt tình mà nôn nóng, giống như nhân viên tiếp thị kênh mua sắm trên TV, Mạc Ngữ Luân hận không thể đồng ý ngay tức khắc.

"Cho cậu thử một chút cũng được, ân, thử một chút thôi. Nếu thử rồi cảm thấy tốt, thì theo tôi nhập tịch đi." Trầm Sở Thiên tận lực đem ngữ điệu ôn hoà và hấp dẫn hết mức.

"Để tôi suy nghĩ…" Mạc Ngữ Luân nói.

"Thử lâu một chút cũng không sao, tôi không ngại." Trầm Sở Thiên nói xong, xoè ngón trỏ ra, "Cho cậu thử một trăm năm cũng được."

Mạc Ngữ Luân bị anh làm cho bật cười, lập tức cảm thấy nơi khoé mắt hơi xót, cậu vội vàng cúi đầu xuống.

Trên đường đưa Mạc Ngữ Luân về bệnh viện, Trầm Sở Thiên nghĩ trong lòng muốn nói Mạc Ngữ Luân đừng ở nhà Lãnh Tinh Hồn nữa, anh muốn Mạc Ngữ Luân chuyển đến nhà anh, tiểu hồ ly đáng yêu vẫn luôn ở trong tầm mắt thì anh mới có thể yên tâm. Nhưng, anh lại lo sau khi nói ra sẽ khiến tiểu hồ ly cảm thấy mình quá nóng vội, sẽ để lại ấn tượng không tốt, Trầm Sở Thiên quyết định sau khi kết giao một thời gian sẽ đề cập đến lần nữa.

23. Quyển 3 - Chương 5

Đến đêm, Trầm Sở Thiên lo lắng liền lặng lẽ đến hộp đêm thăm dò.

Mạc Ngữ Luân thật sự ra nhảy. Cậu và người phụ trách tiết mục biểu diễn của hộp đêm đã thỏa thuận mỗi ngày nhảy nhiều nhất chỉ ba mươi phút, vì Trầm Sở Thiên đã dặn dò an toàn là trên hết, Mạc Ngữ Luân không dám ở trong này quá lâu. Người quản lý yêu cầu trang phục nhảy phải theo quy định, hơn nữa còn giao cho Mạc Ngữ Luân một số lượng lớn những chiếc váy rất ngắn. Mạc Ngữ Luân thực sự kháng cự chuyện giả thành nữ ra nhảy, nguyên bản vẫn kiên quyết cự tuyệt, thế nhưng người phụ trách vẫn tỏ ý cậu mặc vào nhất định nhìn rất đẹp, không thể làm gì khác, Mạc Ngữ Luân chỉ có thể đồng ý.

Sàn nhảy sau nửa đêm, Mạc Ngữ Luân mặc một chiếc sườn xám cực ngắn màu đen thêu hoa kiểu Trung Quốc bước vòng quanh một cột thép, uốn éo theo tiếng nhạc. Trầm Sở Thiên vừa nhìn thấy, ngay lập tức đem toàn bộ bia vừa uống vào miệng phun ra hết.

Thật quá đáng! Không thể chịu được!

Mặc dù bị người quản lý yêu cầu trang điểm, nhưng Mạc Ngữ Luân cũng không trang điểm gì kỳ quái, chỉ là đánh một chút phấn nhẹ nhàng, dung mạo thanh thuần đáng yêu kết hợp với điệu nhảy lẳng lơ dụ nhân, phi thường đặc biệt, cũng phi thường gợi cảm. Thắt lưng Mạc Ngữ Luân nhỏ nhắn và mềm mại, đôi chân thon dài, đôi chân trần vũ động thân thể trong tiếng nhạc, nhìn như vũ đạo đơn giản, nhưng Mạc Ngữ Luân làm lại hé ra nét phong tình không nói thành lời. Cậu rõ ràng là một nam sinh, vì tướng mạo tuấn tú, dáng người lại hảo, mặc chiếc sườn xám ngắn bó sát người lại không làm cho người ta thấy được sự khác biệt, mà dụ nhân ngoài ý muốn.

Quả nhiên hồ ly vẫn là hồ ly, trời sinh sẽ mị nhân.

Những khách trong quán nhìn say mê, nhao nhao kêu gào, thỉnh thoảng có người huýt sáo, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, không khí nguyên bản vẫn vô vị đã high rồi lên đến đỉnh điểm. Người quản lý đem tất cả thu vào trong mắt cũng khá cao hứng.

Nhảy hơn mười phút, Mạc Ngữ Luân ngừng lại, hôn gió với khác, sau đó biến mất trong một thông đạo bên hông dãy ghế lô.

Trầm Sở Thiên ngồi đó há hốc mồm, không biết nên khóc hay nên cười. Nguyên bản tưởng rằng mục đích đã hoàn toàn đạt được, hoa nở trong đêm, không khí nơi này rất nhanh sẽ tăng vọt, không gian càng hỗn loạn càng có lợi cho cảnh viên trà trộn vào; thế nhưng, nghĩ đến bộ dáng mê người kia của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên thập phần không yên lòng.

Trầm Sở Thiên lặng lẽ ly khai, chờ ở cửa sau hộp đêm, không lâu sau anh liền nhìn thấy Mạc Ngữ Luân đã thay đổi trang phục bằng chiếc sơ mi ngắn tay quần dài ngó qua ngó lại bước ra, anh lập tức nghênh đón. Phát hiện đó là Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân ngẩn người, hai người nhìn nhau, ai cũng không nói gì.

Vẫn là Trầm Sở Thiên mở miệng trước, “Có muốn ăn khuya hay không?”

“Tôi… tôi không quá đói.”

“Tôi đưa cậu về.”

Trên đường lái xe về bệnh viện sủng vật, thỉnh thoảng Trầm Sở Thiên nhìn lén Mạc Ngữ Luân qua kính chiếu hậu, nhớ đến thân hình nam hài trong chiếc sườn xám ngắn ngây ngô lại vừa quyến rũ, Trầm Sở Thiên đột nhiên cảm thấy rất hối hận, anh không muốn bất kỳ ai nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

“Tiểu Mạc, cậu có sợ không?” Trầm Sở Thiên hỏi.

“Anh muốn nói ở hộp đêm kia?” Trong lòng Mạc Ngữ Luân thật sự sợ hãi, ở một nơi trước ánh mắt như sói của những nam nhân mà uốn éo thân thể, cậu có cảm giác như bị thị gian (cưỡng gian bằng mắt). Nhưng sau đó cậu suy nghĩ kiên định hơn, cho dù cậu có đói đến chết cũng không trở lại Mạc thị, bước theo con đường tình sắc của những hồ ly kia, lợi dụng vào vốn tự có để đổi lấy một cuộc sống thoải mái. Mà hiện tại, Mạc Ngữ Luân càng kiên cường hơn, là vì Trầm Sở Thiên.

“Nếu không muốn, thì không cần đi nữa.” Trầm Sở Thiên rất hy vọng Mạc Ngữ Luân không quay về hộp đêm nữa.

“Anh bảo tôi đến hộp đêm, có liên quan đến án kiện không?” Mạc Ngữ Luân hỏi.

Trầm Sở Thiên gật đầu.

“Rất quan trọng?”

“Ân.”

“Nhanh chóng phá án?”

“Ân.”

Nghe được câu trả lời chắc chắn của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân càng thêm củng cố quyết tâm là phải hoàn thành nhiệm vụ này, cậu muốn trợ giúp Trầm Sở Thiên, giúp anh nhanh chóng phá án, cậu cũng không hy vọng Trầm Sở Thiên sẽ bị thương lần thứ hai. Cho dù cảm thấy thống khổ trước những ánh mắt ở nơi có chút *** ô, Mạc Ngữ Luân cũng không định sẽ từ bỏ.

“Đã đáp ứng anh rồi, tôi sẽ hoàn thành.” Mạc Ngữ Luân nhẹ giọng nói.

Trong lòng thầm trách tiểu hồ ly cố chấp, Trầm Sở Thiên đành phải dặn đi dặn lại: “Mọi chuyện đều phải để ý, đừng để kẻ khác đến gần cậu, những thức uống người ta mời cũng không cần uống, có người hút thuốc phải tránh đi, hiểu chưa? Mỗi ngày tôi sẽ đến đón cậu.”

Nghe được câu cuối cùng, trong lòng Mạc Ngữ Luân cảm thấy thực ngọt ngào. Mỗi ngày đều có thể ngồi chung xe với Trầm Sở Thiên, quá tốt.

Điệu múa cột của Mạc Ngữ Luân trở thành cơ hội để hộp đêm khôi phục sân khấu biểu diễn đêm khuya, sau đó những tiết mục đêm khuya càng ngày càng nhiều, không khí trong hộp đêm cũng càng ngày càng tốt hơn, khách đến ngày càng nhiều. Trầm Sở Thiên xem trong mắt chỉ thấy toàn là bọn yêu ma quỷ quái, chướng khí mù mịt nặng nề. Nhưng tình hình hiện tại chính là đúng ý muốn của cảnh sát, Trầm Sở Thiên không thể làm gì khác.

Tiết mục múa cột của Mạc Ngữ Luân rất được chào đón, ngoài cậu ta ra, trong hộp đêm cũng có thêm nhiều tiểu nam sinh xinh đẹp đến nhảy, bên cạnh đó còn có những thanh niên khỏe mạnh đẹp trai biểu diễn đấu sức. Ánh mắt của khách nam bị phân tán, ít nhiều cũng làm cho tâm Trầm Sở Thiên thư thái hơn một chút.

Vào một đêm mấy ngày sau đó, Mạc Ngữ Luân nhảy xong, nhìn đồng hồ, dự định thay quần áo sau đó lặng lẽ chờ Trầm Sở Thiên đến đón, cậu vừa mới bước đến căn phòng nhỏ bên ngoài đã biến trở thành phòng thay quần áo, đột nhiên phát lạnh một trận, sau đó cậu liền thấy một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt.

Tay chân của Mạc gia!

"Yêu, Tiểu Mạc, đã lâu không gặp, nguyên lai mày ở chỗ này a." Hồ ly yêu thú cầm đầu chào Mạc Ngữ Luân, trên mặt là điệu cười hèn hạ.

Lại bị bọn chúng tìm thấy rồi!

Mấy nam nhân kia vây Mạc Ngữ Luân vào giữa, bắt đầu cợt nhả.

"Không nghĩ đến tiểu tạp chủng còn biết câu dẫn người khác, nhìn ngươi xoay đến chóng mặt!"

"Vũ điệu đẹp mắt đến nỗi thú vị, thật là lẳng lơ."

"Sao phải đến mấy nơi ô hợp như vầy, Tiểu Mạc, nếu muốn nhảy, về hộp đêm nhà chúng ta mà nhảy, đảm bảo mày kiếm tiền nhiều gấp đôi."

"Thứ lẳng lơ trời sinh!"

"Hiện tại mày còn có thể nổi tiếng nha, kiều đồn tiểu xử nam, ha ha ha ha…"

"Còn tưởng mày rất thanh thuần như vầy, cuối cùng vẫn phải lộ ra bản tính *** đãng của hồ ly. Tiểu tạp chủng, thật khó cho mày trước đây còn giả vờ trinh liệt đến như vậy, chúng tao đều bị mày lừa hết rồi."

Mạc Ngữ Luân cắn chặt môi, mặc cho những tiếng mắng chửi bằng những từ ngữ ô uế, cậu cảm thấy ủy khuất này vẫn có thể chịu đựng được, nghĩ đến Trầm Sở Thiên, trong lòng cậu trở nên ấm áp hẳn lên.

Mấy kẻ kia nói xong, bắt đầu động tay, kéo lấy Mạc Ngữ Luân, lúc này Mạc Ngữ Luân kinh hoảng, bắt đầu vùng vẫy.

"Ít giả vờ đi, đi theo chúng tao."

Bỏ mặc mấy kẻ cậy mạnh kéo Mạc Ngữ Luân đi, ở nơi hộp đêm hỗn loạn này, ép buộc người khác là chuyện thường xuyên xảy ra, không ai quản. Lúc này, có người đột nhiên đi đến, quát hỏi: "Làm gì vậy?"

"Cút ngay, không phải chuyện của mày."

"Chỗ này không có giấy phép, không được kinh doanh tình sắc, muốn bán thì ra khỏi hộp đêm mà giao dịch." Người nọ nói xong liền kéo lại Mạc Ngữ Luân đang bị dùng sức lôi đi.

Mấy người Mạc gia cũng bu lại, bị người nọ ngăn lại, Mạc Ngữ Luân thừa dịp chạy trốn ra cửa sau, cậu nhìn thấy xe Trầm Sở Thiên đã chờ ở đằng kia, vội vàng chạy lại mở cửa xe trốn vào trong.

Trầm Sở Thiên nhìn thấy Mạc Ngữ Luân thất kinh, ngay cả quần áo cũng chưa thay, anh lập tức hiểu Mạc Ngữ Luân đã gặp chuyện phiền phức, Trầm Sở Thiên một bên oán hận mắng chửi trong lòng, một bên lập tức khởi động xe chạy đi. Khi xe vừa cách xa hộp đêm, Mạc Ngữ Luân nhìn qua chiếc kính chiếu hậu thấy bọn tay chân của Mạc gia vọt ra, bất quá, bọn chúng đã không thấy được Mạc Ngữ Luân.

Mạc Ngữ Luân thở một hơi nhẹ nhõm trong bụng, nhìn Trầm Sở Thiên cảm kích.

"Đến chỗ Lãnh Tinh Hồn sao?" Trầm Sở Thiên liếc nhìn chiếc sườn xám thêu hoa màu xanh ngọc Mạc Ngữ Luân đang mặc, "Nếu không, tôi chở đến nơi nào đó thay quần áo rồi về?"

Không muốn để Âm dương sư đại nhân cậu tôn kính nhìn thấy bộ dáng cậu lúc này, Mạc Ngữ Luân gật gật đầu.

Lại chở tiểu hồ ly về nhà, tâm tình Trầm Sở Thiên đột nhiên tốt hẳn lên, gần như muốn huýt sáo.

Về đến nhà Trầm Sở Thiên, Trầm Sở Thiên lấy ra một bộ quần áo sạch đưa cho Mạc Ngữ Luân, sau đó đi xuống phòng bếp làm bữa khuya, anh muốn giữ tiểu hồ ly ở lại đây ăn cơm, đương nhiên, chủ yếu là muốn nhờ vào bữa khuya mà được ở bên cạnh tiểu hồ ly lâu hơn một chút.

Trong phòng tắm thay quần áo xong xuôi, Mạc Ngữ Luân bước ra, cậu nhìn thấy Trầm Sở Thiên nấu này nấu nọ trong phòng bếp, liền bước đến dựa vào khung cửa nhìn anh.

Trầm Sở Thiên đang dùng cháo ăn liền nấu thành món cháo hải sản, tay anh thuần thục lột vỏ tôm, dùng rượu ướp, rửa rong biển, lại xắt rau. Biết Mạc Ngữ Luân đang nhìn, Trầm Sở Thiên cố tình tỏ ra xuất sắc, anh muốn trước mặt tiểu hồ ly thể hiện một chút, để tiểu hồ ly biết anh là nam nhân tốt thời đại mới có thể quản lý được cả phòng bếp.

"Anh biết nấu cơm nha." Mạc Ngữ Luân khen, cậu không nghĩ nam nhân với cá tính hấp tấp nóng nảy, cư nhiên lại biết làm những chuyện này hẳn là kiểu nam nhân gương mẫu.

"Hi, đương nhiên. Như thế nào, cậu không biết sao?" Trầm Sở Thiên trêu.

Mạc Ngữ Luân đỏ mặt cúi đầu, Trầm Sở Thiên biết Mạc Ngữ Luân vì lang thang suốt, căn bản không có cơ hội học, anh rửa tay thật sạch, lau khô, sau đó bước đến sờ sờ đầu Mạc Ngữ Luân, "Sau này tôi sẽ nấu cho cậu ăn."

Những câu đối thoại giống như tình nhân với nhau càng làm mặt tiểu hồ ly đỏ hơn. Trầm Sở Thiên đứng một bên thầm đắc ý, lucky!

Ăn xong cháo hải sản thơm ngon, Trầm Sở Thiên lại pha ấm trà thượng hạng, tư tâm anh hy vọng tiểu hồ ly có thể ở lại đây một đêm. Hai người cùng nhau ngồi trên sofa uống trà, xem tin tức đêm khuya. Thấy Mạc Ngữ Luân không chú ý, Trầm Sở Thiên từ từ nhích người sát về Mạc Ngữ Luân, nhích nữa ngày, rốt cục cũng vai kề vai cùng Mạc Ngữ Luân thành công, không gian ấm áp giữa hai người làm Trầm Sở Thiên cười đến đơ luôn.

Mạc Ngữ Luân biết Trầm Sở Thiên nhích lại gần, lúc này cũng không còn cảm thấy khẩn trương, cũng không muốn tránh né, nghiêng đầu hưởng thụ cảm giác tốt đẹp dựa vào Trầm Sở Thiên.

Cuối cùng, tiểu hồ ly vẫn trở về bệnh viện sủng vật. Trầm Sở Thiên tuy rằng không cam lòng, nhưng nghĩ giữa hai người coi như đã tiến thêm một bước, trong lòng thầm thích thú.

Ngày hôm sau, Trầm Sở Thiên mặt mày rạng rỡ bước vào cảnh cục, có cấp dưới đến nói với anh: "Trầm ca, hôm qua tôi thấy có vài người quấy rầy tiểu hồ nhà anh."

Trầm Sở Thiên vừa định rống lên, đột nhiên nghĩ đến từ 'tiểu hồ ly nhà anh', trong bụng phi thường đắc ý, cơn giận vừa bốc lên lập tức tiêu tán trong nháy mắt, "A, đến gây rối? Tình huống nào?"

"Xem ra là tự kiếm chuyện gây rắc rối. Tôi chặn bọn chúng lại. Trầm ca yên tâm, chỉ cần có người quấy phá tiểu hồ ly nhà anh, tôi sẽ khéo léo ngăn bọn chúng lại, để tiểu hồ ly rời đi bình an."

Trầm Sở Thiên thập phần hài lòng, dùng sức đập tay lên vai cấp dưới, "Ân, hảo, cám ơn cậu! Không ngừng cố gắng!"

Biết bọn tay chân Mạc gia nhất định sẽ còn đến gây chuyện rắc rối, Mạc Ngữ Luân vẫn kiên trì đến nhảy ở

hộp đêm. Khách đến giải trí ở hộp đêm ngày càng nhiều, chuyện bán xuân bên trong rất lặng lẽ, bên ngoài lại thập phần náo nhiệt ồn ào. Trong tình hình hỗn loạn náo nhiệt như vậy, trừ bỏ bọn yêu thú cảnh giác vì đây là nơi giấu thuốc phiện, bọn chúng thừa dịp mua bán đủ loại hàng hóa, mà nhóm cảnh sát cũng thừa dịp hỗn loạn nhất nhất nắm bắt từng cử động của đối phương.

Biết các đồng nghiệp sẽ bảo vệ Mạc Ngữ Luân, nhưng Trầm Sở Thiên vẫn không yên tâm. Cách vài ngày, anh lại lặng lẽ cải trang đến hộp đêm, định sẽ nhìn trộm. Bên trong hộp đêm đang phát tờ rơi, viết rõ sân khấu đêm nay sẽ biểu diễn điệu múa sắm vai, nhìn thấy hai chữ 'điệu múa', Trầm Sở Thiên còn cảm thấy buồn cười, mấy tiểu tử kia cùng mấy tên cơ bắp lên nhún nhảy mà cũng dám gọi là múa sao?

Qua nửa đêm, Mạc Ngữ Luân bước ra, nhìn thấy trang phục của cậu, Trầm Sở Thiên lại lần nữa phun hết rượu trong miệng.

Đêm nay, Mạc Ngữ Luân hóa thành y tá, cậu mặc một chiếc áo y tá cực ngắn màu hồng phấn, còn đội mũ y tá, chiếc nón vuông nhỏ xíu đội lên trên mái tóc ngắn học sinh của Mạc Ngữ Luân nhìn đẹp đến bất ngờ. Nhìn Mạc Ngữ Luân mặc chiếc váy ngắn gần như không qua khỏi mông, bên dưới mang đôi vớ quần màu trắng, Trầm Sở Thiên thầm nguyền rủa người chuẩn bị trang phục cho Mạc Ngữ Luân, đồng thời, đối với trang phục đáng yêu mà Mạc Ngữ Luân mặc lại cảm thấy mình có chút biến thái.

Mạc Ngữ Luân xoay xoay thắt lưng theo tiếng nhạc mị hoặc, động tác cuộn người quanh cột ngay trên sân khấu khiến từ trong đáy lòng cậu thấy xấu hổ. Cậu không cần phải cố tình chứng tỏ mình nhảy đẹp. Hấp dẫn chính là bản năng của hồ ly, Mạc Ngữ Luân hoàn toàn biết nên làm thế nào để có thể dễ dàng thu hút những ánh mắt nam nhân hảo nam sắc. Cậu hành động như vậy mà chính mình cũng cảm thấy sợ hãi. Có thể tiếp tục kiên trì hoàn toàn là vì Trầm Sở Thiên, đồng thời, từ trong thâm tâm, Mạc Ngữ Luân tuy rằng không muốn thừa hận, cậu cũng đã hiểu được bản tính trong nội tâm mình. Bản tính này làm cho Mạc Ngữ Luân cảm thấy thống khổ, thống hận, đồng thời, cậu cũng hiểu cậu không thoát khỏi dòng máu trong người mình.

Trầm Sở Thiên phát hiện tất cả khách trong đại sảnh của hộp đêm đều đang nhìn Mạc Ngữ Luân, rất nhiều nam nhân đều dùng ánh mắt mang theo dục vọng rõ rệt chăm chú nhìn cậu, Trầm Sở Thiên cảm thấy cực kỳ không thoải mái trong lòng. Anh sợ, rất sợ sẽ đột nhiên xuất hiện những nam nhân khác, vấy bẩn tiểu hồ ly của anh.

Không được, tiểu hồ ly là của anh, anh phải chắc chắn có được, anh không thể cứ tiếp tục theo đuổi, nếu không ra tay, Trầm Sở Thiên sợ rằng anh sẽ phải hối hận. Anh tuyệt đối sẽ không đem tiểu hồ ly tặng cho bất kỳ ai. Trong nháy mắt, Trầm Sở Thiên đã ra quyết định.

Sau khi đưa Mạc Ngữ Luân trở về chỗ Lãnh Tinh Hồn, Trầm Sở Thiên lặng lẽ tìm Lãnh Tinh Hồn kể ra những bất mãn trong lòng, "Tôi ghen tỵ, ghen tỵ, ghen tỵ! Ghen đến nỗi như có lửa trong ngực, ngay cả chính tôi cũng cảm thấy tôi không đúng! Trước kia chưa từng có cảm giác thế này. Nếu đổi là người khác, căn bản tôi sẽ không để ý, khi xem nhảy múa có lẽ tôi sẽ cùng huýt sáo ồn ào chung với mọi người. Lão hữu, tôi bị sao vậy? Là tình yêu sao?"

"Vô nghĩa." Lãnh Tinh Hồn nửa đêm còn bị dựng đầu dậy đi tư vấn tình yêu cho lão hữu cảm thấy có chút bực bội, tức giận trả lời.

Trầm Sở Thiên gục đầu xuống, “Không xong…”

“Thừa nhận đã yêu tiểu hồ ly?” Lãnh Tinh Hồn chọc lão bằng hữu.

“Phải!” Trầm Sở Thiên gật đầu thật mạnh. Anh đã sớm yêu tiểu hồ ly kia, anh đã không còn muốn đấu tranh với chính trái tim mình, anh để ý tiểu hồ ly này, phi thường phi thường để ý. Đã đến mức này, nói không yêu thì chỉ là gạt người.

“Thẳng thắn chút đi, lão hữu. Cậu và cậu ta có duyên phận, hai người đều có cảm ứng tâm linh với nhau, cậu chính là người cậu ta cần, mà cậu ta cũng chính là người cậu muốn, đừng nghĩ quá rắc rối, cùng một chỗ là tốt rồi. Cậu hảo hảo chiếu cố tiểu hồ ly.”

“Tôi định để cho cậu ta nhập tịch.” Trầm Sở Thiên bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai.

Lãnh Tinh Hồn cảm thấy buồn cười vì cái tính nôn nóng của Trầm Sở Thiên, đồng thời, cũng cảm động với tình cảm chân thật của anh, “Ân, rất tốt, tôi biết cậu nghiêm túc, cậu ta cũng cần sự chấp thuận này. Sở Thiên, cậu là một hảo nam nhân.”

Trầm Sở Thiên cười phốc một cái, “Nói một nam nhân là hảo, nghe ra giống như không phải chuyện tốt.”

“Lão hữu, đừng hiểu lầm, ý của tôi là – cậu là người đáng được quý trọng, xứng đáng đến nỗi là một nam nhân tuyệt đối sẽ không làm người ta hối hận, tiểu hồ ly thực may mắn.”

“Tôi cũng rất may mắn, vận mệnh đã không bắt tôi phải chờ đến năm năm mươi tuổi.”

“Như thế nào, còn muốn lang thang đến năm mươi tuổi?” Lãnh Tinh Hồn trêu.

Trầm Sở Thiên sờ sờ gáy, “Từng nghĩ như vậy. Kết hôn sẽ gặp nhiều phiền phức, liên lụy a. Hiện tại không nghĩ như vậy.”

“Hảo hảo thổ lộ với tiểu hồ ly, hai người sẽ hạnh phúc.”

“Cám ơn lời chúc phúc của cậu.”

“Người nhà cậu không thành vấn đề đi?”

“Hẳn là sẽ không. Mẹ tôi rất tiến bộ, anh tôi là thuận theo tự nhiên, ba tôi… mẹ và anh tôi cũng chưa có ý kiến, ba tôi tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến.” Đối với người nhà, Trầm Sở Thiên tự tin thuyết phục được họ chấp nhận Mạc Ngữ Luân, anh bắt đầu hy vọng vào một tương lai tốt đẹp.

Nhớ đến Trầm phụ, Lãnh Tinh Hồn cười, "Nói cũng đúng."

Hôm sau, vừa đến cảnh cục, Trầm Sở Thiên liền đến văn phòng của thượng cấp trước, yêu cầu ngưng nhiệm vụ nội ứng lại.

"Cái gì! Sao có thể như vậy! Các cảnh viên thật vất vả mới trà trộn vào được, hôm qua tổ trọng án mới báo cáo với tôi đã bắt đầu kế hoạch tóm gọn, bây giờ cậu lại nói ngưng?" Thượng cấp la lớn, tức giận với Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên xua tay, "Chú đừng hiểu lầm, tôi không phải ý này, tôi muốn nói là không cho yêu thú đến hộp đêm nữa."

"Nga," Thượng cấp hạ khẩu khí, một lần nữa ngồi xuống ghế dựa, sau đó ông lập tức bật dậy, "Không được, không được, Trầm Sở Thiên, lần này yêu thú thực hiện nhiệm vụ rất tốt, tình hình ở hộp đêm đã quay về đúng mong muốn của chúng ta, trước khi còn chưa thực hiện được kế hoạch thì cậu ta không thể ngưng được."

"Không đi thì sẽ không đi, không thể đi được." Trầm Sở Thiên nói ngắn gọn, giọng điệu phân phó, giống như thượng cấp là hạ cấp của anh.

Thượng cấp không hiểu, "Tại sao?"

"Tôi không muốn."

Trước lý do đơn giản như thế, thượng cấp dù bình tĩnh cũng muốn nổi nóng, "Cậu nói cái gì?"

Trầm Sở Thiên nhướng mắt, liếc nhìn thượng cấp một cái, "Chú gào cái gì chứ."

Thượng cấp bị mắc nghẹn, nuốt một ngụm nước miếng sau đó mới trả lời, "Thanh âm của tôi không lớn." Một bên biện bạch, một bên nghĩ thầm: Cả cảnh cục ai mà không biết công phu sư tử hống của cậu.

"Dù sao chính là tôi không cho cậu ta đi." Biểu tình Trầm Sở Thiên tỏ vẻ không thể thương lượng, miệng cười đến mang tai, đôi mắt đen loé lên một đạo hàn quang, đáng sợ đến mức thượng cấp khẽ quay mặt đi.

Biết tính Trầm Sở Thiên nóng nảy, thượng cấp quyết định dùng nhu thắng cương, từ từ khuyên nhủ, "Nhiệm vụ có sự đột phá, vì sao phải gây thêm rắc rối? Bất quá chỉ là nhảy nhảy múa múa thôi mà. Hiệu quả cậu ta mang đến rất rõ, tiểu hồ ly này thật không tệ, vừa đến, đã đem không khí nóng lên, lập tức khách đến ngày càng nhiều, càng có nhiều người, bọn chúng càng mất cảnh giác. Tôi thấy cậu ta nhảy cũng không lâu nữa, Sở Thiên, đừng như vậy, nếu cậu có yêu cầu khác, như tăng công tác phí vân vân, chúng ta hảo hảo bàn bạc, nhưng nhiệm vụ thì không thể không hoàn thành a, cậu nói, có đúng không? Nhiều anh em đã bỏ ra thời gian, tính mệnh, thật vất vả mới làm cho vụ án đến được tình huống này, cậu cũng không hy vọng tâm huyết của mọi người hoá thành công cốc hết đi." Thượng cấp một bên nói, một bên

nhìn chằm chằm Trầm Sở Thiên, lòng tràn đầy hy vọng khuyên bảo có lý lẽ của mình có thể thuyết phục hạ cấp luôn khiến người ta đau đầu này.

"Không được!" Trầm Sở Thiên nghe xong một câu dài kia, mí mắt cũng không nhếch lên được một chút, trảm đinh tiệt thiết cự tuyệt.

"Tại sao chứ?" Thượng cấp cũng nổi nóng.

"Tôi nói không được là không được, không đi sẽ không đi!."

"Còn cậu ta đâu? Là do cậu ta không muốn đi sao? Để tôi nói với cậu ta." Thượng cấp dự định tự mình thuyết phục.

"Chỉ không muốn để cậu ta đi, không thương lượng gì thêm." Trầm Sở Thiên một câu cự tuyệt thẳng ý định muốn gặp tiểu hồ ly của thượng cấp.

"Cậu để tôi tự nói với cậu ta."

"Tôi chính là người phát ngôn của cậu ta."

"Thúi hoắc!" Thượng cấp nóng nảy thốt ra một câu không nên nói.

Trầm Sở Thiên đấm một đấm lên bàn, mạnh đến nỗi khiến mấy vật dụng trên bàn nảy bật lên, "Tôi – nói – không – đi!"

"Dù sao cậu cũng phải cho tôi lý do chứ, Trầm Sở Thiên, dù sao vụ án này vẫn phải phá, cậu cho cho cậu ta đi, là sợ nguy hiểm sao? Vậy cậu cho tôi có được không, vụ án này sắp phá được, cậu…" Thượng cấp nói đến mức môi run rẩy, ánh mắt uỷ khuất nhìn Trầm Sở Thiên.

"Chuyện phá án giao cho tôi, trong vòng mười ngày tôi nhất định giải quyết gọn băng nhóm đó. Tiểu Mạc sẽ không đến đó khiêu vũ nữa, tôi không thể để cậu ta đi, cứ như vậy đi." Nói xong, Trầm Sở Thiên xoay người muốn đi, lại bị thượng cấp một phen kéo tay áo lại.

"Trầm Sở Thiên, cậu định làm gì? Mười ngày? Thật sự có thể làm được? Rốt cuộc vì sao lại không cho, dù sao cũng phải nói cho tôi biết, lại nói, tôi dù sao…" Thượng cấp sợ hãi liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, "Lại nói, tôi dù sao cũng là thượng cấp của cậu, nói cho tôi biết cũng không có gì là không đúng quy định."

"Tôi không muốn cậu ta đi."

"Cái gì?!" Thượng cấp hét lên.

Trầm Sở Thiên ngoáy ngoáy lỗ tai, "Chú rống cái gì? Một chút phong độ cũng không có."

Thượng cấp tức giận đến mức thở hồng hộc, "Trầm Sở Thiên, ngươi.."

"Tôi không thích Tiểu Mạc nhảy trong đó, những nam nhân kia nhìn hắn giống sói săn mồi, hừ, thật sự muốn móc mắt bọn chúng ra. Không đi, cậu ta không được đi." Trầm Sở Thiên phất phất tay giống như đuổi ruồi.

"Nháo nửa ngày mới biết thì ra đó là chủ ý của cậu." Thượng cấp cuối cùng cũng hiểu ra một chút, không khỏi trừng mắt nhìn Trầm Sở Thiên.

"Đúng thì sao!" Trầm Sở Thiên một dấu hiệu yếu thế cũng không có.

"Trầm Sở Thiên ngươi!" Thượng cấp giơ tay lên muốn đập bàn thị uy cộng với biểu lộ bất mãn.

Trầm Sở Thiên hung hăng nhìn thượng cấp, thượng cấp sợ tới mức rụt cổ lại, thả bàn tay đang giơ cao xuống, đặt mông ngồi lại xuống ghế.

"Sẽ không ảnh hưởng đến chuyện phá án, tôi cam đoan với chú! Tiểu Mạc cũng không nhảy nữa!."

"Vì sao?" Thượng cấp vẫn không cam lòng bỏ qua.

"Vì sao là vì sao, chú có thấy phiền không, không cần biết lý do, tôi không thích nam nhân khác nhìn cậu ta."

"Cậu ta là hồ ly, trời sinh đã mị nhân, đương nhiên…" Ánh mắt hung hăng của Trầm Sở Thiên khiến thượng cấp đem những lời đang nói nuốt ngược trở lại.

"Tôi nói với chú, người khác có thể tiếp tục nhảy, Tiểu Mạc thì không, đó là người của tôi! Chú hiểu chưa? Trầm Sở Thiên tôi là ai, tôi có thể để người của tôi tuỳ tiện cho người khác nhìn sao? Hừ! Được rồi, chuyện đó tôi tự lo được, Tiểu Mạc sẽ không đi, vụ án tôi sẽ phá, chú hiểu chưa?" Đối với chuyện phá án, Trầm Sở Thiên đã tính sẵn trong đầu, anh đã nghĩ tới nghĩ lui trong đầu mấy ngày nay để lên kế hoạch thật tốt trong đầu, mà anh nỗ lực liều mạng nôn nóng muốn chấm dứt vụ án như thế hoàn toàn đều vì Mạc Ngữ Luân.

Thượng cấp chỉ có thể gật gật đầu, nhìn Hỏa bạo lãng tử ly khai, ông ngồi xuống ghế lầm bầm: "Hai chúng ta, ai là thượng cấp vậy không biết…"

Đến tối, Mạc Ngữ Luân đang định đi đến hộp đêm, Trầm Sở Thiên đến, nói cậu không cần đi nữa.

“Vụ án đã phá được?” Mạc Ngữ Luân kinh hỉ hỏi.

Trầm Sở Thiên vờ ậm ừ một tiếng, Mạc Ngữ Luân lập tức cảm thấy dường như anh đang giấu cậu, mất hứng nhìn chăm chăm Trầm Sở Thiên, “Anh nói thật chứ?”

Trầm Sở Thiên nâng tay nhu nhu chóp mũi, “Khụ, vụ án vẫn chưa phá, bất quá không cần đến đó nhảy nữa.”

“Tôi không tin.” Biểu tình Mạc Ngữ Luân bắt đầu cương quyết.

“Thật sự không cần.” Nói xong, Trầm Sở Thiên từ trong túi lấy ra một bao thư, “Đây là phần của cậu, là công tác phí mà cảnh sát trả.”

Nhìn bao thư trong tay Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân cảm thấy rất chói mắt. Cậu chỉ muốn giúp Trầm Sở Thiên, nhưng anh lại không cho cậu cơ hội đó. Vì sao chứ? Không tin cậu sao? Vì cảm thấy cậu làm không tốt? Sự vũ nhục khó có thể chịu được nhưng vẫn phải chịu trong mấy ngày qua là vì ai? Mạc Ngữ Luân cảm thấy tức giận, vừa không cam lòng lại vừa ủy khuất, hốc mắt cậu trong trận nóng rực, đột ngột ‘ba’ một tiếng hất bao thư trong tay Trầm Sở Thiên đi, hành động này làm Trầm Sở Thiên sửng sốt.

“Anh… có phải anh coi thường tôi, cảm thấy tôi sẽ liên lụy các anh không hoàn thành nhiệm vụ?” Mạc Ngữ Luân ngước mặt nhìn Trầm Sở Thiên, lệ ý trong đáy mắt làm Trầm Sở Thiên luống cuống tay chân.

“Không… không… không có!” Trầm Sở Thiên vội vàng giải thích.

Mạc Ngữ Luân nhìn chằm chằm Trầm Sở Thiên, cậu không tin lời anh nói, “Vậy tại sao không để tôi tiếp tục, ban đầu không phải là anh tìm đến tôi sao?”

“Tiểu Mạc, cậu hiểu lầm rồi.” Mồ hôi Trầm Sở Thiên đều túa ra.

Mạc Ngữ Luân cảm thấy cực kỳ ủy khuất, “Tôi biết tôi ngốc, không thể giúp gì hơn, tôi vô dụng, vậy anh sao còn tìm tôi! Cảm thấy tôi không được thì đừng tìm tôi a. Tôi chỉ là một hồ ly, trời sinh lẳng lơ, tôi cũng tự biết mình như vậy. Tôi bị người nhà đuổi đi, lưu lạc khắp nơi, không chốn dung thân, không học không hành, không công việc ổn định. Tôi không có cha, không có mẹ, tôi cũng không biết bản thân mình là ai. Anh thương hại tôi sao? Không cần! Nếu tôi đã đáp ứng anh thì tôi sẽ cố gắng thực hiện thật tốt, sao anh có thể quyết định như vậy? Tôi không cần tiền của anh!” Nói xong câu cuối cùng, Mạc Ngữ Luân đã không còn biết cậu đang nói gì, chỉ cảm thấy buồn bã cần phát tiết.

Trầm Sở Thiên nhíu chặt mày, “Tiểu Mạc, cậu đang nói gì vậy.” anh cúi người nhặt phong thư lên, “Đây là tiền cảnh sát đưa cho cậu, nhận lấy đi.”

“Tôi không cần!” Mạc Ngữ Luân không chịu nhận, cậu cảm thấy căn bản cậu vẫn chưa làm được chuyện gì.

“Tiểu Mạc!.”

“Tôi ghét anh!” Trong thanh âm của Mạc Ngữ Luân mang theo tiếng nức nở, Trầm Sở Thiên nghe thấy mà xót xa trong lòng, anh biết tiểu hồ ly lại hiểu lầm anh.

“Tiểu Mạc, nghe tôi nói đã, ban đầu tôi tìm cậu đến nhảy ở hộp đêm, đó một kiểu nhiệm vụ làm nội ứng, mang tính nguy hiểm, tôi không nói với cậu tình huống thật sự ở hộp đêm, tôi vẫn cảm thấy áy náy. Hiện tại, không để cậu đến đó nữa là vì lo lắng cho cậu, cậu nghĩ nhiều quá, thật đó. Nếu cậu ở đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi thực có lỗi với cậu. Trước đây tôi giấu cậu, là tôi sai. Tiền vẫn phải đưa cho cậu, không được cảm thấy chưa làm nên chuyện gì rồi lại không nhận.”

Nghe Trầm Sở Thiên giải thích, tự đáy lòng Mạc Ngữ Luân báo cho cậu biết Trầm Sở Thiên nói là thật, nhưng Trầm Sở Thiên vẫn có điều giấu cậu, anh không đem mọi chuyện nói ra hết. Nhìn thẳng vào đôi mắt nhìn chăm chú nhìn mình của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân hỏi: “Thật không?”

“Thật!”

“Gạt người! Anh không nói hết toàn bộ.!”

“Ách…” Trầm Sở Thiên ngẩn người.

Nghĩ đến chuyện bất quá cậu hy vọng có thể giúp Trầm Sở Thiên, vậy mà anh cũng không cho cậu cơ hội, Mạc Ngữ Luân cảm thấy không cam tâm, lại cảm thấy chắc chắn là Trầm Sở Thiên không tin tưởng cậu, “Anh vì sao lại không cho tôi đi?”

“Cậu đừng hỏi, tóm lại là tôi có kế hoạch khác, vụ án tôi sẽ giải quyết.”

“Tôi muốn giúp anh.”

Nhức đầu với tiểu hồ ly cố chấp, cũng cảm động với sự kiên quyết của tiểu hồ ly, Trầm Sở Thiên không biết phải nói gì.

“Anh xem thường tôi, tôi biết, vì tôi là hồ ly.” Mạc Ngữ Luân cúi đầu.

Trầm Sở Thiên nổi nóng, “Hồ ly thì làm sao?”

“Hồ ly mà ngay cả chuyện nhỏ đó cũng không làm được, vô dụng.” Mạc Ngữ Luân tự ti.

Thấy Mạc Ngữ Luân để tâm những chuyện vụn vặt, Trầm Sở Thiên rốt cục nhịn không được, anh hơi hơi cúi người, hai tay nắm chặt vai Mạc Ngữ Luân, nhìn vào mắt Mạc Ngữ Luân thật sâu, “Hồ ly, chỉ là tôi

không muốn để cậu đến hộp đêm đó nữa, hiểu chưa? Không liên quan gì đến vụ án cả, ta do tôi, do tôi." Trầm Sở Thiên chỉ vào ngực mình, "Tôi không muốn để cậu đến đó, vì sao ư? Vì tôi ghét ánh mắt nhìn cậu của những người kia, ghét đến nỗi muốn móc mắt chúng ta. Cậu muốn biết lý do? Đó chính là lý do!."

Lời vừa ra khỏi miệng, Mạc Ngữ Luân liền giật mình, sửng sốt một lúc, sau đó cả hai đều ngượng ngùng quay mặt đi, người nhìn sang trái, kẻ nhìn sang phải.

Xấu hổ mà căng thẳng một lúc, Trầm Sở Thiên kéo Mạc Ngữ Luân, "Đi thôi, đi ăn khuya với tôi. Từ ngày mai, một thời gian dài tôi sẽ không thể đến đây được."

Sau khi biết Trầm Sở Thiên chắc chắn sẽ bận rộn phá án, không rảnh rang, Mạc Ngữ Luân ngoan ngoãn theo sau anh.

Trầm Sở Thiên chạy xe đến chợ đêm gần bến tàu, dẫn Mạc Ngữ Luân đi ăn hải sản nướng, anh chỉ một con cua thật lớn, lại thêm tôm nướng. Mạc Ngữ Luân lần đầu tiên ăn cua nướng, Trầm Sở Thiên quan tâm lột vỏ cua cho cậu. Mạc Ngữ Luân bắt chước người khác lấy thịt cua ra chấm một chút dầu cùng dấm rồi ăn, phát hiện mùi vị ngon quá sức tưởng tượng.

"Ân, ăn rất ngon."

Nhìn Mạc Ngữ Luân ăn cua, khóe miệng còn dính một chút dầu mỡ, Trầm Sở Thiên cười rút khăn tay ra lau cho cậu.

Động tác ôn nhu như tình nhân làm cho tiểu hồ ly đỏ mặt.

Ăn xong bữa khuya, vốn tưởng Trầm Sở Thiên sẽ chở cậu quay trở về chỗ của Lãnh Tinh Hồn, Mạc Ngữ Luân lại phát hiện Trầm Sở Thiên lái xe hướng lên núi, nguyên lai, anh chở cậu đi ngắm cảnh đêm. Xen dừng nơi sườn núi, nhìn lại phía chân núi, cảnh đẹp cả thành phố cùng hải cảng thu hết vào trong tầm mắt, ánh đèn rực rỡ tựa như ảo mộng, đẹp không sao tả xiết, làm động lòng người.

Lặng lẽ nghiêng mặt nhìn, Mạc Ngữ Luân phát hiện Trầm Sở Thiên đầy ẩn tình nhìn lại cậu, Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Trầm Sở Thiên cảm thấy hạnh phúc tràn đầu, nói như thì thầm với Mạc Ngữ Luân, "Khi vừa mới nhận thức, còn không nghĩ chúng ta sẽ được như thế này."

Mạc Ngữ Luân cười, "Tôi còn hiểu lầm anh,", nói xong, cậu nhướng mắt liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, "Chuyện của anh tôi đều biết hết rồi."

Trầm Sở Thiên cũng cười, "Tôi cũng biết chuyện của cậu."

Câu nói đơn giản này như chạm vào nỗi đau chôn sâu trong lòng Mạc Ngữ Luân, ánh mắt cậu lướt ngang qua kính chiếu hậu, cậu thấy khuôn mặt mình, đột nhiên động lòng. Nếu cậu không phải hồ ly, là loài vật nào cũng được, có lông cũng được, không có cũng không sao, mập, ốm, xấu… là cái gì cũng được, chỉ cần không phải là hồ ly. Giây phúc này, Mạc Ngữ Luân cảm thấy cực kỳ chán ghét dòng máu đang chảy trong người mình. Cậu cực kỳ mong muốn trong cảm nhận của Trầm Sở Thiên, cậu là một tiểu động vật thanh thuần lại nhu thuận đáng yêu, chứ không phải là hồ ly lẳng lơ trời sinh hảo ***, Mạc Ngữ Luân đột nhiên muốn khóc.

Thấy sắc mặt Mạc Ngữ Luân thay đổi, Trầm Sở Thiên nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Mạc Ngữ Luân không nói.

"Muốn trở về sao?"

Mạc Ngữ Luân lắc đầu.

"Xin lỗi, là do tôi nói bậy?" Trầm Sở Thiên có thể cảm giác được trong lòng Mạc Ngữ Luân lúc này rất khó chịu, anh vội vàng xin lỗi.

Mạc Ngữ Luân cúi đầu xuống, "Không, không phải anh, là bản thân tôi thôi."

Trầm Sở Thiên nâng tay đặt lên gáy Mạc Ngữ Luân, nhẹ nhàng vuốt ve an ủi, giống như đang an ủi một bằng hữu, "Tiểu Mạc, đừng suy nghĩ nhiều, cậu chính là cậu, chính là cậu mà thôi."

Mạc Ngữ Luân hít hít mũi, "Tôi là hồ ly, nhưng là lai hồ ly, từ nhỏ tôi đã biết mình không có cha, không có mẹ, không có lấy một người thân, những người trong tộc khinh bỉ tôi, gọi tôi là tạp chủng. Tôi không biết tại sao cha mẹ tôi lại không cần tôi, lại càng không biết bọn họ là ai. Có một lần, có một người trong tộc chỉ vào một nữ nhân và nói đó chính là mẹ tôi, nhưng mà nàng ta cũng chỉ bước ngang qua tôi mà không liếc mắt một cái, tôi nghĩ có lẽ người đó gạt tôi, nữ nhân kia căn bản chỉ là người xa lạ."

"Từ nhỏ, tôi đã biết gia tộc kinh doanh tình sắc. Nhóm hồ ly gần như đều đi theo con đường này, nhưng mà tôi không muốn. Tôi ghét làm chuyện này, tôi không tin đó là sự lựa chọn duy nhất của tôi. Ban đầu, khi tôi bị gia tộc đuổi ra, cảm thấy rất ủy khuất, cực kỳ bất công, sau này lại cảm thấy nếu như vậy mà có thể không bán mình làm thiếu gia phục vụ nam nhân trong các hộp đêm thì tốt lắm, nhưng sau đó bọn chúng lại không chịu buông tha tôi, bắt tôi phải trở về. Tôi lang thang đến quá mỏi mệt, quá mỏi mệt, tôi chưa từng có một giấc ngủ an ổn, thật sự rất mệt mỏi, rất mệt mỏi…" Trong thanh âm Mạc Ngữ Luân lộ ra bi thương cùng mệt mỏi sâu sắc, giống như một lữ nhân phải đi trên con đường quá dài, không được nghỉ ngơi, không có nước uống.

Trầm Sở Thiên xúc động, vươn tay kéo tiểu hồ ly bên cạnh vào trong lòng.

Dựa vào bờ ngực rộng ấm áp của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân thầm nghĩ, nếu có nam nhân này bên cạnh, cho dù theo anh lang thang, nhất định cũng có thể ngủ yên hàng đêm. Nhưng mà thân thế của mình

phức tạp như vậy, Mạc Ngữ Luân cực kỳ tự ti.

Mơ hồ cảm thấy Mạc Ngữ Luân đang suy nghĩ gì đó, Trầm Sở Thiên lên tiếng trước, "Tiểu Mạc, chúng ta kết giao được không?'

Mạc Ngữ Luân trầm mặc, cậu vẫn đang cảm thấy tự ti, cảm thấy mình là tạp chủng hồ ly có hoàn cảnh phức tạp, không thể đường đường chính chính sánh đôi với Trầm Sở Thiên.

"Tôi không nói đùa, thật đó, nếu chưa thể đáp ứng ngay lập tức, thử một chút cũng được." Trầm Sở Thiên tha thiết nói, tay nắm chặt vai Mạc Ngữ Luân, nhìn thấy ánh mắt anh, vẻ mặt nhiệt tình mà nôn nóng, giống như nhân viên tiếp thị kênh mua sắm trên TV, Mạc Ngữ Luân hận không thể đồng ý ngay tức khắc.

"Cho cậu thử một chút cũng được, ân, thử một chút thôi. Nếu thử rồi cảm thấy tốt, thì theo tôi nhập tịch đi." Trầm Sở Thiên tận lực đem ngữ điệu ôn hoà và hấp dẫn hết mức.

"Để tôi suy nghĩ…" Mạc Ngữ Luân nói.

"Thử lâu một chút cũng không sao, tôi không ngại." Trầm Sở Thiên nói xong, xoè ngón trỏ ra, "Cho cậu thử một trăm năm cũng được."

Mạc Ngữ Luân bị anh làm cho bật cười, lập tức cảm thấy nơi khoé mắt hơi xót, cậu vội vàng cúi đầu xuống.

Trên đường đưa Mạc Ngữ Luân về bệnh viện, Trầm Sở Thiên nghĩ trong lòng muốn nói Mạc Ngữ Luân đừng ở nhà Lãnh Tinh Hồn nữa, anh muốn Mạc Ngữ Luân chuyển đến nhà anh, tiểu hồ ly đáng yêu vẫn luôn ở trong tầm mắt thì anh mới có thể yên tâm. Nhưng, anh lại lo sau khi nói ra sẽ khiến tiểu hồ ly cảm thấy mình quá nóng vội, sẽ để lại ấn tượng không tốt, Trầm Sở Thiên quyết định sau khi kết giao một thời gian sẽ đề cập đến lần nữa.

24. Quyển 3 - Chương 6

Thay quần áo xong, Mạc Ngữ Luân liền bước ra ngoài. Trầm Sở Thiên đương nhiên không yên lòng, anh gọi điện thoại đến cảnh cục, sau đó đi theo Mạc Ngữ Luân.

Nhìn bóng Mạc Ngữ Luân chầm chậm bước trên đường, dáng người gầy guộc nhỏ bé, quần áo có chút rộng, Trầm Sở Thiên nghĩ, sau khi ở chung nhất định sẽ đem tiểu hồ ly dưỡng cho mập lên một chút.

Mạc Ngữ Luân bước đi vô định, cậu chỉ muốn đến một nơi nào đó yên tĩnh không có Trầm Sở Thiên, cân nhắc về chuyện sau này rồi sẽ làm gì. Nguyên bản thật sự là định sẽ trả lời Trầm Sở Thiên muốn kết giao hay không, không nghĩ tới trước khi nói ra đã xảy ra chuyện như vậy. Nếu không đồng ý kết giao, Mạc Ngữ Luân không thể nói được những lời trái ngược với lương tâm, hơn nữa, cậu lại thích Trầm Sở Thiên

như vậy kia mà; nhưng nếu đồng ý kết giao, có bị nghĩ rằng dựa vào chuyện trên giường mà uy hiếp hay không? Mạc Ngữ Luân biết Trầm Sở Thiên sẽ không nghĩ như vậy, nhưng nhớ đến đêm qua cuồng dã mê loạn như vậy, cậu vẫn cảm thấy có chút ít không dễ chịu trong lòng.

Cứ đi tới rồi đi tới, Mạc Ngữ Luân đến một khu vui chơi, cậu nhớ đến tuổi thơ của mình. Tiểu hồ ly không cha không mẹ bị đuổi đi, không thể kết bạn cùng đồng loại, các nhóm yêu thú khác thì lại khinh thường gia tộc hồ ly chỉ biết kinh doanh về tình sắc, luôn luôn cô đơn lẻ loi. Cậu quá nhỏ, căn bản không có cách nào nuôi được bản thân, đàn phải biến thành hồ ly lưu lạc khắp nơi, khi đói khát cùng cực phải lục thùng rác kiếm thức ăn, riết rồi thành thói quen. Cho đến một ngày, ở ngay cạnh thùng rác gặp được Trầm Sở Thiên.

Nghĩ đến Trầm Sở Thiên, biểu tình Mạc Ngữ Luân trở nên ôn hòa hơn. Sau đó, cậu bước vào khu vui chơi, nhìn ngắm mọi thứ xung quanh, khi còn nhỏ cậu đã vô cùng hy vọng được đến khu vui chơi này, nhưng chỉ có thể đứng bên ngoài hâm mộ nhìn những đứa nhỏ khác chơi đùa trong tiếng cười rộn ràng của cha mẹ, tiểu hồ ly tự ti và cô đơn căn bản không có dũng khí bước vào trong. Bây giờ đã trưởng thành, Mạc Ngữ Luân đối với bánh xe đu quay, trò chơi cướp biển đã mất đi hứng thú, nhưng, từ trong đáy lòng vẫn có chút tiếc nuối.

Trầm Sở Thiên bước theo sau Mạc Ngữ Luân, dừng lại trước bánh xe đu quay và vòng xoay ngựa gỗ, anh có thể cảm nhận được tâm Mạc Ngữ Luân đang khẽ xót xa, anh thật sự rất muốn bước đến ôm thật chặt lấy Mạc Ngữ Luân.

Đi một vòng hết khu vui chơi, Mạc Ngữ Luân phát hiện sắc trời có chút tối, cậu cũng đã mệt, nên từ từ quay trở về, một quán kem ven đường thu hút ánh mắt cậu. Mạc Ngữ Luân rất thích ăn kem, vì không bao giờ dư dả nên rất ít khi được ăn, cậu nhìn thấy, muốn mua, moi móc trong túi nhưng không có tiền. Mạc Ngữ Luân không khỏi cười khổ, cậu đã bao giờ có tiền đâu.

Lúc này, một thân ảnh xuất hiện bên cạnh, Mạc Ngữ Luân quay đầu lại, nhận ra Trầm Sở Thiên, cậu có chút kinh ngạc, nguyên lai Trầm Sở Thiên vẫn luôn đi theo cậu, lập tức Mạc Ngữ Luân thấy ngượng ngùng, nói như vậy, nãy giờ cậu làm chuyện gì đều bị Trầm Sở Thiên nhìn thấy hết.

Trầm Sở Thiên mua một cây kem vị táo, đưa cho Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân nhận lấy. Cậu hơi ngạc nhiên, vì sao Trầm Sở Thiên biết cậu thích vị táo. Nghĩ rằng giữa hai người có lẽ thật sự tâm ý tương thông, Mạc Ngữ Luân cũng không còn ngạc nhiên khi thấy Trầm Sở Thiên có thể biết được những chuyện này.

Trầm Sở Thiên kéo tay Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân ngoan ngoãn đi theo anh, vừa đi vừa liếm cây kem có màu xanh nhạt cầm trên tay. Đi được một lúc, Mạc Ngữ Luân phát hiện họ đang đứng trước một tòa nhà, cậu vừa ngước lên nhìn, nhất thời ngây dại.

Là nơi đăng ký hộ khẩu, nói chính xác, là phòng đăng lý hộ khẩu đặc biệt, cũng chính là nơi đăng ký dành cho người và yêu thú. Khi đã đăng ký xong, người và yêu thú được coi như chính thức kết hôn, được pháp luật bảo vệ và được hưởng mọi quyền lợi liên quan giống như quan hệ hôn nhân giữa người và người.

Ngẩng đầu lên, Mạc Ngữ Luân nhìn thấy Trầm Sở Thiên, cậu không biết nên nói gì, có chút mơ màng, lại có chút do dự.

“Sao vậy, không định đi vào sao?” Trầm Sở Thiên cười hỏi, nụ cười ấm áp làm cho tâm Mạc Ngữ Luân dậy sóng.

“Anh thật sự…”

“Đúng vậy.”

“Nhưng, tôi là hồ ly a.”

Trầm Sở Thiên cười cười xấu xa, “Anh đã sớm biết.”

Trong mắt Mạc Ngữ Luân toát lên nét u buồn, “Tôi… tôi là hồ ly, là một hồ ly háo sắc, một tạp chủng hồ ly, không cha không mẹ, chưa từng đi học một ngày nào, cái gì cũng không biết, rất ngốc, hơn nữa…”

Trầm Sở Thiên ấn nhẹ ngón trỏ lên môi Mạc Ngữ Luân, ý nói cậu không cần phải nói gì thêm nữa, sau đó nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, “Những chuyện đó đâu có liên quan gì? Anh thích em a, lý do như vậy là đủ rồi. Vì sao em cứ luôn mặc cảm? Vì sao chứ? Đi theo anh như vậy em thấy khó xử sao, là vì lời ra tiếng vào của người ta? Đã nói em cứ dựa vào anh, như dựa vào cây đại thụ vậy. A, nếu anh thật có thể làm một đại thụ che chắn tất cả gió mưa cho em, anh sẽ rất hạnh phúc. Tiểu Mạc, yêu một người, sẽ chịu trách nhiệm với người đó, sẽ quan tâm đến người đó, sẽ mang đến cuộc sống hạnh phúc, ấm áp và yên bình cho người đó. Anh hy vọng có thể mang đến cho em một gia đình, cho em một cuộc sống mà em hằng mong muốn.”

Mạc Ngữ Luân nghe Trầm Sở Thiên nói, những giọt nước mắt ứa ra đọng lại trên mi, cậu cố gắng chớp chớp mắt, quay mặt sang, dùng vạt áo của Trầm Sở Thiên lau nước mắt mình, cậu không muốn khóc trước mặt Trầm Sở Thiên.

“Tiểu Mạc ngốc…” Trầm Sở Thiên đặt cằm mình lên đầu Mạc Ngữ Luân, thở dài thật sâu, “Tiểu Mạc ngốc của anh…”

“Tôi là hồ ly, nhưng là hỗn huyết hồ ly, mang một phần tư huyết thống của cẩu, nhưng bản tính của tôi là của hồ ly, hồ ly…” Mạc Ngữ Luân lẩm bẩm nho nhỏ, như tự nói với chính mình, lại giống như đang nói với Trầm Sở Thiên.

“Anh yêu em.”

“Anh không khinh chê tôi?”

“Anh còn sợ em sẽ ghét bỏ anh, anh là kẻ thô kệch, đôi khi không biết khéo léo là gì, anh sợ sẽ không hiểu hết lòng em. Hơn nữa anh cũng có nhiều khuyết điểm, tính tình anh nóng nảy, lớn tiếng, khi ngủ còn ngáy… Ách, đây là do các anh em nói lại, nhưng cho đến giờ anh cũng chưa từng nghe thấy anh ngáy bao giờ.”

Mạc Ngữ Luân bị câu nói cuối cùng làm cho bật cười, sau đó xấu hổ lấy tay che mắt lại.

"Vậy cuối cùng có muốn đi theo anh hay không?" Thanh âm của Trầm Sở Thiên thật nhỏ, ngữ khí có điểm ủy khuất, dùng ánh mắt giống một con chó nhỏ vừa như lấy lòng vừa như tội nghiệp nhìn Mạc Ngữ Luân.

"Muốn…"

"Chúng ta đi đăng ký."

"Thật không?"

"Thật. Như vậy, em sẽ chính thức là tiểu hồ ly của anh."

Mạc Ngữ Luân gật gật đầu, đây là khát vọng lớn nhất từ sâu tận đáy lòng cậu, sau khi nhập hộ khẩu, cậu sẽ chỉ là người của Trầm Sở Thiên, là người mà nam nhân kia yêu thương, hơn nữa, cậu sẽ chính thức thoát khỏi những ràng buộc của Mạc gia, là một người tự do.

"Người nhà của anh…" Mạc Ngữ Luân nói, đây cũng là một trong những vấn đề cậu lo lắng.

"Yên tâm, anh sẽ dẫn em đi gặp họ."

"Có được không?"

"Gạo đã nấu thành cơm, đừng lo." Trầm Sở Thiên cười tiêu sái, thái độ của anh cũng ảnh hưởng đến Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân cũng nở nụ cười, nắm lấy tay Trầm Sở Thiên.

"Còn có, em không có chứng minh thư, em chỉ có giấy chứng nhận tạm thời, toàn bộ giấy khai sinh, chứng minh thư đều bị tộc nhân giữ hết…" Mạc Ngữ Luân lại nhớ đến một vấn đề khác.

"Không sợ, anh có cách." Trầm Sở Thiên nháy mắt với Mạc Ngữ Luân, sau đó liền dẫn cậu đi thẳng vào phòng đăng ký hộ tịch.

Ở quầy đăng ký hộ tịch, Trầm Sở Thiên đưa hồ sơ chứng nhận của anh ra, sau đó lại thì thầm một trận với nhân viên đăng ký một cách lộ liễu, tiếp theo anh kéo Mạc Ngữ Luân qua phòng họp ngồi chờ.

Một lúc sau, có nhân viên nghiệp vụ đến mời hai người hai người đi chụp hình, lưu vân tay và trảo ấn, lại điền thêm một vài bản kê khai, cuối cùng, giấy chứng nhận nhập hộ khẩu của hai người cũng làm xong.

"Thế nào? Rất hiệu quả đi." Trầm Sở Thiên cầm giấy chứng nhận, có chút đắc ý nói.

Mạc Ngữ Luân biết Trầm Sở Thiên chắc chắn đã lợi dụng thân phận cảnh sát đi đường tắt, cậu liếc anh một cái.

"Anh giúp em xin cấp một chứng minh thư khác, một tháng nữa mới có."

"Cái trước kia…" Mạc Ngữ Luân nhớ giấy chứng nhận vẫn còn nằm trong tay tộc nhân.

"Tự động trở thành đồ bỏ."

Trước khi rời phòng đăng ký hộ tịch, Trầm Sở Thiên lấy từ trong áo khoác ra một vật, là một cái vòng cổ, được thắt lại một cách tinh tế từ những sợi tơ màu đen, trên đó đính một khối ngân sức hình dầu dục, trên ngân sức có khắc những ký hiệu kỳ quái. Trầm Sở Thiên đeo chiếc vòng lên cổ Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân nâng tay vuốt ve ngân sức, sau đó nhìn Trầm Sở Thiên như muốn hỏi.

"Đây là của mẹ anh, là bùa hộ mệnh, mẹ anh nói vật này đã thỉnh Âm Dương sư làm phép, rất linh nghiệm," nói xong, Trầm Sở Thiên cười cười, "Tặng em rất thích hợp."

"Không, là của anh…" Mạc Ngữ Luân vội vàng nói, ngay sau đó dưới ánh mắt chăm chăm của Trầm Sở Thiên liền nuốt mấy lời còn lại xuống.

Trầm Sở Thiên dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Mạc Ngữ Luân, anh tin Mạc Ngữ Luân hiểu được vì sao anh tặng bùa hộ mệnh đó cho cậu. Đối với Trầm Sở Thiên, bình an của người mình yêu còn lớn hơn chính bản thân anh. Khẽ nâng tay lau đi mồ hôi trên trán Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên nói: "Đi thôi."

"Ân."

"Tiếp theo em muốn đi đâu?"

Mạc Ngữ Luân suy nghĩ một chút, "Về nhà."

Trầm Sở Thiên vui vẻ cười, "Hảo, chúng ta về nhà." Anh nắm lấy tay Mạc Ngữ Luân, dắt cậu ly khai phòng đăng ký hộ tịch.

Cả thành phố chìm trong sắc vàng của hoàng hôn, hai thân ảnh thân thiết gắn bó cùng bước về nhà.

Đến tối, Trầm Sở Thiên bàn bạc với Mạc Ngữ Luân, "Anh muốn sửa nhà lại một chút, em thấy sao?"

"Em nghe theo anh."

"Chỗ này rất đơn giản," Trầm Sở Thiên nhìn quanh phòng khách, "Trước kia anh chỉ có một mình, công việc cũng nhiều, cũng ít để ý. Bây giờ đã là của cả hai, sửa lại nhà mới, sắp xếp lại một chút, em thấy sao?"

"Em nghe lời anh."

Trầm Sở Thiên cười rộ lên, nâng tay vuốt tóc Mạc Ngữ Luân, "Tiểu Mạc, em thật đáng yêu."

"Trong lúc sửa chữa, chúng ta sẽ ở đâu?" Mạc Ngữ Luân nghĩ đến vấn đề khác.

"Ở khách sạn là được."

Mạc Ngữ Luân còn đang suy nghĩ không biết Trầm Sở Thiên sẽ nói đến nhà cha mẹ ở hay không, vừa nghe nói sẽ ở khách sạn, cậu thầm nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt, nhưng cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đến gặp cha mẹ Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên lấy thẻ tín dụng ra đưa cho Mạc Ngữ Luân, "Ban ngày anh còn phải đi làm, chuyện sửa sang em toàn quyền quyết định, ân." Bằng lòng để Mạc Ngữ Luân quyết định, Trầm Sở Thiên hy vọng có thể mang đến một ngôi nhà mới khiến cậu hài lòng.

Lo sợ Mạc Ngữ Luân sẽ cảm thấy xấu hổ, Trầm Sở Thiên cố tình tắm rửa thật lậu, anh muốn chờ đến khi Mạc Ngữ Luân ngủ rồi mới vào. Đến khi Trầm Sở Thiên bước vào phòng, Mạc Ngữ Luân dường như đã ngủ say, nhìn dáng ngủ cuộn người, hai chân cong gập lại, hai tay ôm bụng, lưng dựa sát vào tường, trong lòng Trầm Sở Thiên đột nhiên cảm thấy chua xót. Anh biết đó là thói quen khi ngủ của Mạc Ngữ Luân để tự bảo vệ mình, cậu lo sợ không biết khi nào tộc nhân sẽ bắt được cậu, sợ bọn chúng thừa lúc cậu ngủ sẽ giết cậu, thương tổn cậu.

Trầm Sở Thiên nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Mạc Ngữ Luân, sau đó ôm lấy cậu, nhiệt độ cơ thể cũng tự nhiên thu hút Mạc Ngữ Luân nhích người sát qua, nhìn Mạc Ngữ Luân đang rúc vào lòng mình, Trầm Sở Thiên thầm quyết định sau này nhất định sẽ mang đến cảm giác an toàn cho cậu.

Sáng hôm sau, Mạc Ngữ Luân và Trầm Sở Thiên gần như thức giấc cùng lúc, nhìn bộ dáng mông lung vừa mới tỉnh dậy của đối phương, hai người đều cảm thấy có chút ngượng ngùng lại thấy rất ấm áp. Ngửi được hơi thở khiến cậu say mê từ trên người Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân buông rụt rè, chủ động nhào vào lòng Trầm Sở Thiên, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng Trầm Sở Thiên. Trầm Sở Thiên bị hành động này làm cho mừng rỡ đến phát điên.

Nhớ đến chuyện đêm trước, đã có những ân ái nồng nàn làm Mạc Ngữ Luân cảm thấy giữa cậu và Trầm Sở Thiên đã không còn khoảng cách nào nữa, lúc đó cả hai dường như đã rất rất quen thuộc, cậu không kìm được lòng kéo vạt áo sơ mi Trầm Sở Thiên xuống, nhắm mắt lại, khẽ dán khuôn mặt mình lên.

Nhìn tiểu hồ ly đáng yêu làm nũng trong lòng mình, Trầm Sở Thiên cảm nhận được một tình yêu sâu sắc, anh ôm Mạc Ngữ Luân thật chặt, khẽ hôn lên tai Mạc Ngữ Luân. Sự thân mật khi vành tai và tóc mai chạm vào nhau khiến cả hai đều cảm thấy cả thế giới trở nên ngọt ngào hơn.

Trên đường đi làm, Trầm Sở Thiên cảm thấy mình như đang bay. Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, cục trưởng cảnh sát thành phố Hương Đảo liền gọi điện cho Trầm Sở Thiên, bảo anh đến văn phòng của ông ngay lập tức.

"Tìm con?" Trầm Sở Thiên gõ cửa bước vào, sau đó liền tùy tiện ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn cục trưởng.

"Hôm qua nhà ngươi đã đi đăng ký kết hôn?" Cục trưởng hỏi thẳng.

"A, ngài biết rồi." Ngữ khí Trầm Sở Thiên thật bình thản, giống như là một chuyện bình thường, như là đến chợ đêm ăn tôm nướng.

"Chuyện lớn như vậy, con cư nhiên không báo trước!" Cục trưởng nhướng mày, nổi giận hét.

"Đây là chuyện của con a." Trầm Sở Thiên ngước nhìn trời, nâng tay ngoáy ngoáy hai lỗ tai.

"Con… thái độ của con là gì đây!"

"Nếu ngay cả chuyện này mà con cũng không được tự chủ, con sống còn ý nghĩa gì nữa." Trầm Sở Thiên dẹp bỏ sắc mặt đùa giỡn, nghiêm túc nói.

Cục trưởng sửng sốt, sau đó chột dạ chuyển chuyển nhãn châu, "Nhưng… nhưng… con vẫn có thể bàn bạc với ta một chút."

"Con thích Tiểu Mạc."

"Cậu ta là hồ ly, còn là nam."

"Thì sao, nếu ngài biết con đăng ký, cũng đã điều tra cậu ta rồi, cậu ta là hảo hồ ly." Trầm Sở Thiên nói xong, nhìn Cục trưởng một chút, "Trước đây không phải đã nói, chỉ cần con ổn định cuộc sống, sống cùng ai cũng được kia mà."

Chân mày cục trưởng lại nhíu chặt, "Đó là… đó là vì lúc đó nhà ngươi cứ lông bông, căn bản không ra dáng là người muốn thành gia lập nghiệp, thật sự là cho chúng ta lo lắng, chúng ta mới nói như vậy, nhưng bây giờ…"

"Như thế nào, hiện tại không muốn thừa nhận những lời mình đã nói?"

Cục trưởng nhìn thấy căn bản là không thể lay chuyển được anh, muốn nói gì đó, cuối cùng lại nuốt trở vào, "Ai, con… đứa nhỏ này, ta phải bắt con làm gì bây giờ a."

“Mẹ chắc chắn sẽ không phản đối, ngài cũng sẽ đồng ý đi. Con đối với Tiểu Mạc là thật lòng, chúng con sẽ sống chung thật tốt, cha yên tâm.” Trầm Sở Thiên chân thành nói.

“Khụ, hồ ly Mạc gia, con nha…”

“Hồ ly Mạc gia thì sao?” Trầm Sở Thiên cảm thấy trong câu nói của Cục trưởng có ý gì đó, anh truy vấn.

Cục trưởng nheo mắt, không trả lời ngay, Trầm Sở Thiên biết ông thừa nước đục thả câu, cố tình kích ông: “Thân thế Tiểu Mạc ngay cả Lãnh Tinh Hồn cũng không biết nhiều, khẳng định cha cũng không biết được bao nhiêu.”

“Ai nói, Âm Dương sư không biết, không có nghĩa người khác cũng không biết.” Quả nhiên, cục trưởng trúng kế.

“Vậy cha nói thử coi.” Trầm Sở Thiên cũng rất muốn biết người nhà Mạc Ngữ Luân là ai, cho dù những hồ ly kia không nhận cậu, khi dễ cậu, nhưng, người đã cho cậu sinh mệnh, Trầm Sở Thiên vẫn muốn biết đó là ai.

“Chuyện này… ta cũng biết chút ít.” Cục trưởng sờ sờ cằm.

“Đừng thừa nước đục thả câu, nói nhanh đi!”

“Con gấp cái gì!” Cục trưởng trừng mắt, đối diện với Trầm Sở Thiên.

“Không nói thì con đi đây.” Trầm Sở Thiên giả bộ như muốn đi.

“Con… con… hiếm khi con đến đây, gấp cái gì, uống một tách trà đã.” Cục trưởng nói, sau đó đi pha hai tách trà mang đến.

“Ai muốn uống trà trong văn phòng cha.” Miệng nói vậy, nhưng Trầm Sở Thiên vẫn cầm lấy tách, “Ngô, trà mới cũng không tệ, ngửi thấy rất thơm, con nhớ cha vẫn thích Thiết Quan Âm.”

Cục trưởng hừ một tiếng, sau đó quay lại đề cũ, “Cha biết một chuyện – mẹ của Mạc Ngữ Luân chính là Monica, nàng ta, con đã từng nghe qua đi.”

“Là bà ta!” Trầm Sở Thiên không khỏi kinh hô, đó là người phụ nữ mạnh mẽ nổi tiếng trong giới yêu thú, thân là cảnh sát yêu thú, Trầm Sở Thiên cũng đã từng nghe đến danh tiếng của bà ta.

“Mạc gia mở những hộp đêm, đó là mô hình kinh doanh có nguồn lợi rất lớn. Vì tranh quyền đoạt lợi, bề ngoài thì gia tộc này có sự nghiệp lớn, thế lực hùng hậu. Nhưng thực tế, mỗi người đều có những toan tính

nhỏ nhặt. Hồ ly trời sinh đa nghi, nội bộ vẫn luôn bất hòa, mà cảnh sát cũng lợi dụng điểm này, khéo léo dẫn dắt để khống chế thế lực bọn họ, bảo trì thế cân bằng."

"Đừng dài dòng, nói vô trọng tâm!"

"Hừ!" Cục trưởng trừng mắt liếc Trầm Sở Thiên, "Monica là một nữ nhân tài giỏi, đại khí, can đảm, có nghĩa khí, bộ dáng của nàng rất xinh đẹp, có mị công của hồ ly, hiện tại nắm trong tay ba hộp đêm kinh doanh rất phát đạt, trong gia tộc cũng có địa vị. Trước đây, nàng đã từng là tình nhân của một hắc đạo đại ca, nữ nhân là có thủ đoạn, theo nam nhân kia được vài năm, moi tiền đương nhiên không cần nói đến, nàng còn nhận được nhân mạch rất tốt. Mọi chuyện nàng làm đều ổn thỏa, sau khi chia tay, nam nhân kia vẫn còn quan tâm đến nàng, vì vậy, nàng đi lại trên giang hồ cũng khá thuận lợi.

"Vẫn không nói đến vấn đề chính." Trầm Sở Thiên nhíu mày.

"Con từ từ mà nghe," Cục trưởng liếc mắt nhìn Trầm Sở Thiên một cái, tiếp tục chậm rãi nói, "Yêu thú hồ ly kết hôn rất ít, căn bản bọn họ không tin vào tình yêu. Rất lâu trước đây, khi Monica vẫn là thiếu nữ, nàng nhận thức một nam nhân, nga không, một yêu thú, nam nhân kia là hổn huyết giữa cẩu và hồ ly, tựa hồ còn có quan hệ thân thích với Mạc gia. Nghe nói bộ dáng người nọ cũng không tệ, tính tình ôn nhu, rất biết quan tâm chăm sóc Monica, Monica thiếu nữ rơi vào lưới tình, nàng yêu nam nhân kia, thậm chí còn lên kế hoạch kết hôn, còn hoài đứa nhỏ với nam nhân đó. Không ngờ nam nhân kia lại là kẻ lừa tình lừa tiền, hắn bỏ rơi Monica, cuỗm sạch tiền bỏ trốn. Mạc gia treo giải thưởng bắt hắn, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm được."

"Cho đến giờ, chỉ có hồ ly bọn họ đùa giỡn tình cảm người khác, cư nhiên cũng có hồ ly bị lừa, sự kiện đó gây ồn ào rất lớn trong nội bộ Mạc thị, gia tộc hồ ly vì nó mà cảm thấy vô cùng nhục nhã, chuyện Monica bị người ta lừa cho mất cả tiền lẫn tình không bị truyền ra ngoài, nhưng Monica bị người trong tộc chê cười rất lâu. Trong Mạc gia có người ghen tỵ với năng lực của Monica, tìm cách đối phó nàng, bắt được việc này làm yếu điểm của nàng, chính vì vậy Monica mất đi sự tín nhiệm của tộc trưởng, bằng không, bây giờ nàng không chỉ sở hữu ba hộp đêm thôi đâu."

Cục trưởng nhấp một ngụm trà, nói tiếp: "Sau khi nam nhân kia rời đi không bao lâu, Monica nói rằng ra nước ngoài du lịch, đi gần hai năm, sau đó mang theo một tiểu nam anh trở về, chính là Mạc Ngữ Luân. Bên ngoài đều đồn đại Tiểu Mạc chính là hài tử của Monica và nam nhân kia, nhưng Monica không nhận, nói là tiểu hài tử nàng nhận nuôi. Khi đứa nhỏ được ba tuổi thì đuổi nó ra ngoài, không muốn nghe cũng không muốn nhắc đến. Có người từng đem tiểu hài tử uy hiếp nàng, ý muốn lợi dụng để khống chế Monica, Monica cũng không động tâm, cũng không theo sự điều khiển. Chuyện về Mạc Ngữ Luân, Monica làm đến tuyệt tình, sau này, rốt cuộc Tiểu Mạc có phải là con của nàng hay không, năm kia nàng đã bỏ đứa nhỏ đang mang trong bụng hay không, đều là bí ẩn."

"Tiểu Mạc…" Trầm Sở Thiên nghe được chuyện cũ, kinh ngạc đến ngẩn người.

Nguyên lai, đây là thân thế của Mạc Ngữ Luân, cậu có một người mẹ lạnh lùng và thủ đoạn, cũng có một người cha lừa đảo. Nghĩ đến mẹ của Mạc Ngữ Luân vì yêu mà mang thai cậu, Trầm Sở Thiên cảm thấy vui mừng, cậu cũng không phải là hài tử được sinh ra sau chuyện tình một đêm của nhóm hồ ly; nghĩ đến Mạc Ngữ Luân sau khi sinh ra lại bị mẹ hắt hủi, xem như người lạ, Trầm Sở Thiên lại cảm thấy đau lòng. Nữ nhân kia, cư nhiên có thể ác độc đến mức đứng nhìn Mạc Ngữ Luân bị đuổi đi, bị khi dễ trong nhiều năm

như vậy.

Thật lâu sau, Trầm Sở Thiên mới hít một hơi, đứng lên, "Con đi đây."

"Di, a, ở lại tâm sự một chút nữa." Cục trưởng giữ lại.

"Không phải cha đã nói xong rồi sao?"

Cục trưởng trừng mắt, "Xú tiểu tử, liền như vậy thì không còn muốn nghe ta nói nữa."

"Con đi làm việc, làm việc." Trầm Sở Thiên nói, lộ ra biểu tình 'Con làm việc mà cha còn không cao hứng sao', đẩy tách trà trước mặt ra, "Lần sai sẽ tặng trà Ô Long cho cha."

"Con… con… con đừng nghĩ dùng trà ngon là có thể hối lộ ta, Trầm… Trầm… Trầm Sở Thiên! Con… Xú tiểu tử…"

25. Quyển 3 - Chương 7

Tối về đến nhà, Trầm Sở Thiên thấy Mạc Ngữ Luân đeo tạp dề vụng xoay xở vụng về trong nhà bếp, nhớ đến những gì Cục trưởng đã nói lúc sáng, Trầm Sở Thiên định tạm thời sẽ không nói cho Mạc Ngữ Luân biết thân thế của cậu. Cậu biết rồi thì sao? Cha thì tìm không thấy, mẹ thì không nhận mặt. Ánh mắt Trầm Sở Thiên nhìn Mạc Ngữ Luân càng thêm yêu thương.

Phát hiện Trầm Sở Thiên ôn nhu khác thường với cậu, Mạc Ngữ Luân có chút khó hiểu, nên đến khi ăn cơm, cậu cố tình hỏi: "Anh… chắc không nhanh như vậy mà đã làm gì có lỗi với em đúng không?"

Trầm Sở Thiên thót bụng, anh sợ Mạc Ngữ Luân đã phát hiện ra chuyện gì, anh không muốn cậu biết, anh sợ sự thật sẽ khiến Mạc Ngữ Luân thương tâm

"Anh… anh có sao đâu? Anh không làm gì sai hết." Trầm Sở Thiên buông đũa, giơ hai tay lên như đầu hàng.

"Nếu không làm chuyện gì có lỗi với em, sao anh…" Mạc Ngữ Luân cũng không nói tiếp, cậu muốn nói – vì sao lại chìu chuộng, vì sao lại ôn nhu với em như vậy.

"Anh luôn đối với em rất tốt mà." Trầm Sở Thiên giải thích, lộ ra biểu tình của một nam nhân tốt luôn yêu chìu vợ.

Mạc Ngữ Luân bị Trầm Sở Thiên làm cho bật cười, cậu tiếp tục ăn cơm, Trầm Sở Thiên thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người chính thức cùng một chỗ, có rất nhiều thói quen cần hòa hợp, Mạc Ngữ luân phát hiện Trầm Sở Thiên còn chu đáo hơn so với trước đây, anh để ý quan sát cậu, sau đó kiểm soát cậu, cho cậu sự ôn nhu, quan tâm đến tâm tư của cậu; mà Mạc Ngữ Luân cũng đối xử với Trầm Sở Thiên y như vậy, hai người đều cố gắng điều chỉnh để hòa hợp với đối phương, một đời sống hôn nhân như vậy làm Mạc Ngữ Luân cảm thấy hài lòng, trong cuộc sống luôn có những niềm vui bất ngờ.

Trầm Sở Thiên nói chuyện kết hôn của anh với nhóm đồng nghiệp, tổ chức liên hoan. Sau đó, chuyện Mạc Ngữ Luân trở thành hồ ly của Trầm gia được truyền ra ngoài, Mạc Ngữ Luân đi lại trên phố, cậu bỗng thấy không còn sợ hãi, mà đám tay chân Mạc gia cũng không thấy xuất hiện, khiến Mạc Ngữ Luân cảm thấy cậu như một chú chim nhỏ được bay lượn giữa trời xanh.

Nhận được giấy chứng minh mới, Mạc Ngữ Luân vui mừng cất cẩn thận, bây giờ cậu không còn phải lo lắng nữa, có thể đường hoàng đi xin việc, đi học bổ túc.

Nguyện vọng của mạc Ngữ Luân là được đi học, tiếc rằng kiến thức căn bản của cậu hơi kém, nên trước tiên cậu mua sách về, tự bổ sung những kiến thức căn bản từ trên mạng.

Trừ bỏ mỗi ngày đúng giờ lên mạng học bài, công việc của cậu còn có – sửa lại phòng ở.

Hai người tạm thời chuyển vào ở trong khách sạn, mỗi ngày Trầm Sở Thiên đi làm, một mình Mạc Ngữ Luân khắp các cửa hàng mua sắm vật dụng. Ban đầu, Mạc Ngữ Luân chỉ muốn sửa nhà tắm cho rộng thêm một chút, lại mua thêm vài vật dụng, sau đó mua một ngọn đèn trang trí, rèm vải và vân vân, nhưng cậu mua đến không thể ngừng tay.

Mạc Ngữ Luân nhìn thấy một bức ảnh chụp chiếc bánh ngọt, thèm chảy nước miếng, cậu mua một cái lò nướng, dự định sẽ học nấu ăn, rồi dưới sự giới thiệu nhiệt tình của nhân viên bán hàng mua thêm cái máy pha cà phê, máy ép trái cây, sau đó lại bị bộ đồ ăn bằng pha lê lóng lánh thu hút, nên mua tất cả, cuối cùng đem đồ dùng trong bếp đổi mới toàn bộ.

Công ty nội thất giao giường đến tận nhà, Mạc Ngữ Luân nhìn thấy chiếc giường king size kiểu cổ điển thì thập phần hài lòng, cậu vẫn thích loại giường kiểu dáng châu Âu, trụ ở bốn góc có thể hạ màn xuống, ngủ trên đó nhất định sẽ có cảm giác an toàn. Nằm xuống chiếc giường lớn, hai gò má dán xuống tấm drap, Mạc Ngữ Luân nhịn không được ôm chặt gối đầu lăn lộn một cách vui vẻ.

Cảm giác có nhà, nguyên lai chính là như vậy.

Sau khi xếp những đồ vật nội thất được bổ sung vào đúng chỗ, Mạc Ngữ Luân bắt đầu sửa sang lại quần áo Trầm Sở Thiên, cậu đem những bộ đã cũ, mòn sờn vứt tất cả, sau đó kéo Trầm Sở Thiên xuống phố mua đồ mới, nào là áo sơ mi, áo khoác, áo lạnh, rồi mua thêm quần dài, thắt lưng, còn mua cả giày đá banh và vớ, đương nhiên Trầm Sở Thiên cũng mua thêm đồ mới cho Mạc Ngữ Luân.

Nhìn áo mơ mi mới được xếp gọn trong tủ quần áo, Trầm Sở Thiên chọc: “Em định biến anh thành người mẫu, hay thành ‘Kent’…”

Mạc Ngữ Luân biết ‘Kent’ là tên bạn trai của búp bê Barbie, cậu nhìn nhìn Trầm Sở Thiên, còn nói rất chân thành: “Bộ dáng anh đẹp trai hơn hắn nhiều.”

Rời khách sạn chuyển về sống trong ngôi nhà đã đổi mới hoàn toàn, Mạc Ngữ Luân đợi Trầm Sở Thiên khen ngợi, phần thưởng cậu nhận được là một nụ hôn thắm thiết của anh.

Thích cảm giác mua sắm, nên sau khi mua thức ăn Mạc Ngữ Luân vẫn thường vào những cửa hàng trên phố, tìm những vật dụng cậu mơ ước. Cậu không phát hiện được đám tay chân Mạc gia đã xuất hiện, nghĩ rằng bọn chúng nhất định đã biết chuyện hắn kết hôn, trong lòng Mạc Ngữ Luân tràn ngập cảm giác tự do, rốt cục cậu có thể tự nhiên bước đi trên phố, mà không cần phải lo lắng chuẩn bị sẽ có người nào đó từ một góc khuất nhảy ra khi dễ cậu.

Ô Mễ và Lãnh Tinh Hồn là nhóm đầu tiên đến mừng tân gia, Mạc Ngữ Luân mang cà phê sữa thơm phức cùng trái dâu đãi khách.

Để ý thấy Lãnh Tinh Hồn cứ nhìn cậu cười cười, Mạc Ngữ Luân hơi đỏ mặt, tìm cớ dẫn Ô Mễ tham quan ngôi nhà, kéo y ly khai phòng khách.

“Bạn già, cuộc sống tân hôn thế nào?” Lãnh Tinh Hồn cười hỏi.

“Thập phần tốt đẹp.” Trầm Sở Thiên đắc ý rung chân, còn cố ý đẩy tới đẩy lui, Lãnh Tinh Hồn nhịn không được đá một cái, khiến anh la lên: “Uy!.”

“Bài trí không tồi, so với cái gọi là phong cách giản dị trong thời gian làm người đàn ông độc thân của cậu thì cứng cỏi hơn nhiều.”

“Đương nhiên, hiện tại có cảm giác là gia đình hơn đúng không?”

“Dẫn cậu ta về chưa?” Lãnh Tinh Hồn hỏi

“Đang tính dẫn cậu ấy về gặp cha mẹ.”

Ở bên kia, Ô Mễ thấy chiếc giường lớn do Mạc Ngữ Luân mua, kêu lên một tiếng, “A…”

Mạc Ngữ Luân đột nhiên ngượng, cậu hy vọng Ô Mễ sẽ không hiểu lầm.

“Thiệt là đã nha,” Ô Mễ vuốt vuốt tấm màn treo, “Lúc ngủ thì thả xuống sao?”

"Ừ."

"Có khó chịu không?"

"Không, ngủ trong màn thì an ổn hơn."

"Vậy a," Ô Mễ gật đầu, "Công việc của Trầm đại ca bận rộn như vậy, anh ấy cần được ngủ ngon."

Mạc Ngữ Luân gật đầu liên tục tỏ vẻ đồng ý.

"Nội thất trong nhà thật sự xa hoa nga." Ô Mễ so sánh thời kỳ độc thân của Trầm Sở Thiên mà cảm thán.

Câu nói vô tình của Ô Mễ làm Mạc Ngữ Luân suy nghĩ, khách ra về rồi, cậu ngồi trên sofa lo lắng suy nghĩ. Đúng vậy, mua sắm thêm những vật dụng đã vượt xa dự đoán, Mạc Ngữ Luân chỉ kiểm sơ qua, thậm chí còn chưa cộng tất cả chi phí lại, nghĩ đến tính cách ham thích hư vinh của hồ ly, thói quen thích hào nhoáng bên ngoài, Mạc Ngữ Luân đột nhiên cảm thấy khó chịu trong lòng, cho dù không muốn nhìn thẳng vào sự thật, cố tình tránh né, thì cậu – vẫn là hồ ly.

Để ý thấy vẻ mặt sầu não của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên bước đến ngồi xuống bên cạnh, kéo cậu ôm vào lòng để đầu cậu tựa vào ngực anh, "Tiểu Mạc, em làm sao vậy?"

"Anh, thật sự anh có thích không?" Mạc Ngữ Luân ngước mắt, nhìn Trầm Sở Thiên từ bên dưới.

"Đương nhiên rồi."

"Anh không thấy là quá xa hoa, quá đẹp, quá…"

Trầm Sở Thiên khẽ nhíu mày, anh vốn tưởng Mạc Ngữ Luân hỏi anh có thích cậu ấy không, thì ra không phải như vậy, "Áo sơ mi mới của em sao? Không đẹp."

"Ai hỏi anh chuyện đó, em muốn hỏi, anh có thể trang trí trong nhà quá đẹp, quá xa xỉ. Em… em cũng chưa tính tổng cộng là bao nhiêu tiền…" Mạc Ngữ Luân bất an nói nhỏ.

"Sẽ không a, anh cảm thấy rất tốt, có phong cách cổ điển, dù sao em cũng không mua quá nhiều."

"Em…" Mạc Ngữ Luân hơi hối hận, tuy rằng những món đồ kia là do cậu rất thích nên mới mua, nhưng hiện tại lại thấy hối hận, có lẽ lúc trước nên mua những món đơn giản hơn một chút, chứ không phải chọn những món cổ điển gì gì đó.

Trầm Sở Thiên xoa đầu Mạc Ngữ Luân, "Tiểu Mạc ngốc, mình thích là tốt rồi, nhà của mình mà, mình thích như thế nào là trang trí như thế đó. Cho dù chúng ta sơn nhà tắm thành màu hồng, thì cũng là chuyện của chúng ta. Về phần xài tiền, dù sao thì anh kiếm tiền cũng để cho em, chỉ vậy thôi."

"Em… em… Em thấy cái gì đẹp đẹp liền thích, cái gì lung linh liền thích, nhịn không được muốn mua ngay, hồ ly là như vậy, yêu thích hư vinh, hào nhoáng, hơn nữa…"

"Được rồi," Trầm Sở Thiên ngăn Mạc Ngữ Luân lại, không để cậu nói tiếp, "Em chỉ cần trả lời anh một vấn đề là được rồi."

"Cái gì?" Đôi mắt đen láy của Mạc Ngữ Luân nhìn Trầm Sở Thiên.

"Em có cảm thấy anh đẹp đến mức nhịn không được liền mua không?"

"Di…" Thấy biểu tình Trầm Sở Thiên đang từ nghiêm túc thoáng cái đã chuyển qua mặt quỷ, Mạc Ngữ Luân đánh lên tay anh, "Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh."

"Anh cũng đang nói chuyện nghiêm túc với em." Trầm Sở Thiên buông tay.

"Hừ!" Biết không còn cách nào nói chuyện tiếp, cũng đã hiểu được tâm ý đối phương, Mạc Ngữ Luân cũng không nói tiếp nữa.

"Tiểu Mạc, cuối tuần này, anh muốn dẫn em về nhà." Trầm Sở Thiên nói ra dự định của mình.

"A!" Mạc Ngữ Luân giật mình, biết sớm hay muộn cũng đến ngày này, nhưng khi đến rồi Mạc Ngữ Luân vẫn cảm thấy sợ hãi.

"Yên tâm, người nhà anh sẽ không phản đối."

Nghe Trầm Sở Thiên nói như vậy, cảm giác bất an của tiểu hồ ly vẫn y nguyên đến cuối tuần.

Theo sau Trầm Sở Thiên bước vào Trầm gia, Mạc Ngữ Luân thấp thỏm lo lắng, ngay cả đầu cũng không dám ngước lên.

"Tụi con về rồi." Trầm Sở Thiên tùy tùy tiện tiện hô lên.

"Sở Thiên!" Một tiếng kêu nghe dễ thương, nữ nhân xinh đẹp từ phòng trong chạy ra, ôm lấy cổ Trầm Sở Thiên.

“Nghẹt thở, buông.” Trầm Sở Thiên bối rối vùng vẫy thoát ra, mở to mắt nhìn nữ nhân, “Đừng có vừa thấy mặt liền nhào đến ôm được không.”

Nữ Nhân miệng nói “Được”, buông tay ra, ánh mắt niềm nở nhìn chằm chằm Trầm Sở Thiên, sau đó, nàng nhìn Mạc Ngữ Luân đang trốn phía sau Trầm Sở Thiên, “A, đây là Tiểu Mạc đi.”

“Ân.”

Nữ nhân xinh đẹp thét lên một tiếng chói tai, sau đó nhào đến ôm lấy Mạc Ngữ Luân, nàng có dáng người nhỏ nhắn đáng yêu giống búp bê, bị nữ sinh ôm chặt như vậy, Mạc Ngữ Luân không khỏi đỏ mặt.

“Yêu, Tiểu Mạc đáng yêu.” Nữ nhân vuốt mái tóc đen mềm mại của Mạc Ngữ Luân, khuôn mặt tươi cười.

Mạc Ngữ Luân lén đánh giá nữ nhân, tuổi nàng còn rất trẻ, bộ dáng giống như khoảng hai mươi, dung mạo xinh đẹp, mái tóc xoăn nhuộm thành màu café dùng kẹp tóc kẹp lại, mặc bộ quần áo ở nhà thắt nơ, quả thực giống y như búp bê Barbie. Trong lòng Mạc Ngữ Luân tràn đầy nghi hoặc, cậu đã từng nghe Ô Mễ nói Trầm gia trừ bỏ cha mẹ thì còn một người, như vậy nữ nhân này là….

Đang suy tư, một nam nhân khác bước ra, khụ một tiếng, làm ba người trong phòng khách chú ý.

Đó là nam nhân trung niên, dáng người trung bình, khuôn mặt tròn tròn có hàng ria mép nhỏ, tướng mạo có chút tương tự Trầm Sở Thiên, nhưng nếu đem nam nhân có tướng mạo có chút giống ‘chiêu tài miêu’ và Trầm Sở Thiên cao lớn anh tuấn ra so sánh, thật sự phải cần một chút tưởng tượng. Nhìn khuôn mặt đó, Mạc Ngữ Luân đột nhiên cảm thấy hình như đã từng gặp qua.

“Ngài là… Cục trưởng!” Mạc Ngữ Luân thốt lên, cậu nhớ ra, khuôn mặt này đã từng xuất hiện trên báo, vì tướng mạo có chút đặc biệt nên cậu nhớ kỹ, đúng vậu, ông chính là người cao nhất trong cảnh cục thành phố – Cục trưởng Cục cảnh sát.

“Ân. Tiểu Mạc, không thể gọi là Cục trưởng, phải gọi là ba.” Trầm Sở Thiên hừ một tiếng, chỉ bảo.

Mạc Ngữ Luân liền mở to mắt.

“Ba… Ba…”

“Ân.” Cục trưởng, cũng chính cha của Trầm Sở Thiên, gật gật đầu, sau đó ngồi xuống sofa. Mạc Ngữ Luân nhìn ông, lúc này mới phát hiện ông có vài phần bộ dáng của một vị trưởng bối.

“Rốt cục mi cũng biết đường về nhà rồi.” Cha Trầm bất mãn lên tiếng.

“Con bận phá án, giờ mới có thời gian rảnh rỗi, đâu phải ba không biết.”

“Xú tiểu tử, lúc nào mi cũng có lý do.”

Trầm Sở Thiên cũng không hơn thua với cha, kéo Mạc Ngữ Luân đến đứng đối diện với ‘Barbie’, “Tiểu Mạc, đây là mẹ anh.”

Mạc Ngữ Luân ngạc nhiên đến ngây người, trăm triệu lần cậu cũng không nghĩ mẹ Trầm Sở Thiên lại trẻ như thế. Trong tưởng tượng của Mạc Ngữ Luân, mẹ của Trầm Sở Thiên hẳn phải gần trung niên, hơi mập, là người phụ nữ thành thị bình thường, kết quả, cư nhiên lại là chị gái nhỏ nhắn xinh đẹp trước mắt, nói nàng mà em gái của Trầm Sở Thiên thì không sai biệt lắm.

“Mẹ.” Mạc Ngữ Luân thưa.

“A, ngoan.” Mẹ Trầm cười tươi như hoa, “Đến đây, Tiểu Mạc, ngồi xuống, để mẹ chuẩn bị điểm tâm cho các con, Sở Thiên, ăn cơm tối rồi hãy đi, nếu muốn thì ngủ lại cũng được.”

Mẹ Trầm cười nói rồi đi. Ngồi bên cạnh cha Trầm, Mạc Ngữ Luân tự nhiên căng thẳng, cậu ngồi ngay ngắn, tay cũng ngoan ngoãn đặt lên đùi.

Cha Trầm nhìn Mạc Ngữ Luân từ đầu đến chân một lần, hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Mẹ Trầm mang trà bánh ra, sau đó ngồi xuống cạnh Mạc Ngữ Luân, nắm chặt tay Mạc Ngữ Luân, “Tiểu Mạc, để mẹ hảo hảo nhìn con một cái.”

Dưới cái nhìn chăm chú của mẹ Trầm, Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, sau đó nàng bị Trầm Sở Thiên kéo ra, “Mẹ, có cái gì đẹp hơn đâu, mỗi ngày mẹ đều soi gương chẳng lẽ vẫn chưa thấy đủ?”

“Di, tiểu tử, mẹ ngắm một chút thì sao? Con không cần bá đạo như vậy chứ?”

Nghe Trầm Sở Thiên cùng mẹ anh lời qua tiếng lại, trong lòng Mạc Ngữ Luân hâm mộ không thôi, cậu chưa từng có cơ hội được như vậy.

Bên cạnh mẹ Trầm được một lúc, Mạc Ngữ Luân bỗng cảm thấy nàng có chút khác biệt, không, đương nhiên không nói về cá tính của nàng, mà là… chung quy vẫn cảm thấy nàng không giống lắm.

“Tiểu Mạc, con cảm thấy được không?”

“A…” Mạc Ngữ Luân không biết phải nói như thế nào.

“Chúng ta a, là cùng loại nga.”

Một lần nữa Mạc Ngữ Luân mở to mắt nhìn, quả nhiên, suy đoán của cậu là chính xác, mẹ của Trầm Sở Thiên không phải như bình thường, mà giống như Mạc Ngữ Luân, là yêu thú.

“Ta là hải âu.” Mẹ Trầm kiêu ngạo nói.

Mạc Ngữ Luân ‘A’ một tiếng, mẹ Trầm Sở Thiên là yêu thú, như vậy vẻ ngoài trẻ trung của nàng cũng không kỳ lạ lắm. Mạc Ngữ Luân vừa rồi cũng đoán nàng có thể là bồ câu, lại cảm thấy không giống lắm, bồ câu thường yếu đuối một chút, mà mẹ Trầm lại làm người ta có cảm giác hoạt bát, dũng cảm, nguyên lai nàng chính lá hải âu luôn quyết liệt giữa biển cả.

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa mẹ Trầm và Mạc Ngữ Luân được kéo lại gần hơn, nàng trở nên thân thiện hơn trong mắt cậu.

“Vậy Trầm Sở Thiên…” Mạc Ngữ Luân nhịn không được nhìn Trầm Sở Thiên.

“Nó, nó không được di truyền của mẹ, nó và anh nó chỉ được một chút gien lặn, bọn nó giống ba hơn. Bất quá, diện mạo bọn nó đều giống ta.” Mẹ Trầm vươn tay phải ra, dùng ngón trỏ so với ngón cái có ý như ‘một chút’.

Lúc này, thần sắc trên mặt Cục trưởng lộ ra sự ngượng ngùng.

Thái độ của Mạc Ngữ Luân tự nhiên hơn rất nhiều, bắt đầu nói chuyện với mẹ Trầm, rất nhanh cậu liền phát hiện, Cục trưởng đại nhân nghiêm nghị nguyên lai là thê nô, ông đối với hải âu yêu thú rất thương yêu.

Cả nhà đang nói chuyện, anh cả Trầm gia đã trở về. Y có bộ dáng phi thường giống Trầm Sở Thiên, thân hình cao lớn, mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng đến nỗi làm người khác mê muội, nhưng khí chất cả hai lại không giống nhau. Trầm Sở Thiên kế thừa tính hoạt bát của mẹ, lạc quan và cởi mở, mà đại ca Trầm gia, anh ta nghiêm cẩn khác thường, đoan chính, hướng nội, không nói nhiều lời. Nếu nói Trầm Sở Thiên làm người ta cảm thấy thoải mái, thì đại ca Trầm gia có thể dùng tảng đá để hình dung, anh ta là một tảng đá.

Lúc ăn cơm, cha Trầm gắp một cái đùi gà đặt vào trong chén Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân biết, đây là ông tỏ ý chấp thuận.

Đêm đã khuya, Trầm Sở Thiên phải đi, mẹ Trầm kéo Mạc Ngữ Luân qua một bên, “Tiểu Mạc, mong con hảo hảo chiếu cố Sở Thiên, trước đây Sở Thiên như thế nào cũng không chịu yên ổn, thực sự làm người ta lo lắng. Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng nó cũng thành gia.”

“Anh ấy chiếu cố con nhiều hơn.”

Mẹ Trầm vươn tay vào trong áo Mạc Ngữ Luân, đem vòng cổ Mạc Ngữ Luân đeo nhẹ nhàng rút ra, nhìn nhìn. Mạc Ngữ Luân biết bùa hộ mệnh đó là mẹ Trầm cho Trầm Sở Thiên, hiện tại, anh đưa cho cậu. Ôm Mạc Ngữ Luân gắt gao, mẹ Trầm chân thành nói: "Hãy làm bùa hộ mệnh cho nó thay chúng ta."

"Ân."

Ngồi trong xe về nhà, Trầm Sở Thiên nói với Mạc Ngữ Luân: "Mẹ anh là hải âu, họ của nàng là Mục, là gia tộc hải âu kinh doanh ngọc trai, trong nhà có nuôi ngọc trai, còn có nhà máy gia công ngọc trai và công ty thiết kế trang sức, lại nói mẹ anh cũng là thiên kim đại tiểu thư sống an nhàng sung sướng, sau đó gả cho cha anh."

"Tình cảm của họ rất tốt."

"Đúng vậy." Trầm Sở Thiên nói xong liền Mạc Ngữ Luân qua kính chiếu hậu, "Trầm gia có truyền thống yêu chìu vợ."

"Thật đúng là không biết Cục trưởng kết hôn với yêu thú."

"Địa vị của cha anh khác bình thường, không nên tiết lộ chuyện này."

"Anh của anh, trước đây anh chưa nói qua."

"Tảng đá đó có gì hay để nói."

Nghe Trầm Sở Thiên nói về anh trai anh như vậy, Mạc Ngữ Luân bật cười, "Anh ấy cũng là cảnh sát đi."

"Đúng, anh ta ở khoa thứ bảy."

"Di, làm gì có khoa thứ bảy." Hiện tại, trong cảnh sát hoặc quân đội có phòng nào Mạc Ngữ Luân đã biết rất rõ, cậu không khỏi phản đối.

"Đó là một khoa mà người ngoài không biết được."

"Có một khoa thần bí như vậy, có phải là khoa bí mật không?"

"Linh – dị – khoa." Trầm Sở Thiên nói từng từ, "Anh trai anh a, chuyên giao tiếp với quỷ, rất lợi hại đi. Thể chất của anh ta đặc biệt, thông linh."

"A…" Mạc Ngữ Luân lại mở to mắt nhìn, miệng hé mở, như thế nào cũng không tin được.

Nguyên lai người của Trầm gia, mỗi người đều đặc biệt như vậy.

"Em không tin…"

Trầm Sở Thiên bật cười, "Yêu, tin hay không, dù sao anh cũng tin mấy chuyện anh ta nói linh tinh quái quỷ gì đó. Bất quá a, em đã biết chuyện trong nhà anh, hiện tại cảm thấy, là một hồ ly yêu thú cũng không có gì đặc biệt đi."

Đúng, Mạc Ngữ Luân thừa nhận trong lòng, thật sự là như vậy.

26. Quyển 3 - Chương 8

Tối về đến nhà, Trầm Sở Thiên thấy Mạc Ngữ Luân đeo tạp dề vụng xoay xở vụng về trong nhà bếp, nhớ đến những gì Cục trưởng đã nói lúc sáng, Trầm Sở Thiên định tạm thời sẽ không nói cho Mạc Ngữ Luân biết thân thế của cậu. Cậu biết rồi thì sao? Cha thì tìm không thấy, mẹ thì không nhận mặt. Ánh mắt Trầm Sở Thiên nhìn Mạc Ngữ Luân càng thêm yêu thương.

Phát hiện Trầm Sở Thiên ôn nhu khác thường với cậu, Mạc Ngữ Luân có chút khó hiểu, nên đến khi ăn cơm, cậu cố tình hỏi: "Anh… chắc không nhanh như vậy mà đã làm gì có lỗi với em đúng không?"

Trầm Sở Thiên thót bụng, anh sợ Mạc Ngữ Luân đã phát hiện ra chuyện gì, anh không muốn cậu biết, anh sợ sự thật sẽ khiến Mạc Ngữ Luân thương tâm

"Anh… anh có sao đâu? Anh không làm gì sai hết." Trầm Sở Thiên buông đũa, giơ hai tay lên như đầu hàng.

"Nếu không làm chuyện gì có lỗi với em, sao anh…" Mạc Ngữ Luân cũng không nói tiếp, cậu muốn nói – vì sao lại chìu chuộng, vì sao lại ôn nhu với em như vậy.

"Anh luôn đối với em rất tốt mà." Trầm Sở Thiên giải thích, lộ ra biểu tình của một nam nhân tốt luôn yêu chìu vợ.

Mạc Ngữ Luân bị Trầm Sở Thiên làm cho bật cười, cậu tiếp tục ăn cơm, Trầm Sở Thiên thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người chính thức cùng một chỗ, có rất nhiều thói quen cần hòa hợp, Mạc Ngữ luân phát hiện Trầm Sở Thiên còn chu đáo hơn so với trước đây, anh để ý quan sát cậu, sau đó kiểm soát cậu, cho cậu sự ôn nhu, quan tâm đến tâm tư của cậu; mà Mạc Ngữ Luân cũng đối xử với Trầm Sở Thiên y như vậy, hai người đều cố gắng điều chỉnh để hòa hợp với đối phương, một đời sống hôn nhân như vậy làm Mạc Ngữ Luân cảm thấy hài lòng, trong cuộc sống luôn có những niềm vui bất ngờ.

Trầm Sở Thiên nói chuyện kết hôn của anh với nhóm đồng nghiệp, tổ chức liên hoan. Sau đó, chuyện Mạc Ngữ Luân trở thành hồ ly của Trầm gia được truyền ra ngoài, Mạc Ngữ Luân đi lại trên phố, cậu bỗng thấy không còn sợ hãi, mà đám tay chân Mạc gia cũng không thấy xuất hiện, khiến Mạc Ngữ Luân cảm thấy cậu như một chú chim nhỏ được bay lượn giữa trời xanh.

Nhận được giấy chứng minh mới, Mạc Ngữ Luân vui mừng cất cẩn thận, bây giờ cậu không còn phải lo lắng nữa, có thể đường hoàng đi xin việc, đi học bổ túc.

Nguyện vọng của mạc Ngữ Luân là được đi học, tiếc rằng kiến thức căn bản của cậu hơi kém, nên trước tiên cậu mua sách về, tự bổ sung những kiến thức căn bản từ trên mạng.

Trừ bỏ mỗi ngày đúng giờ lên mạng học bài, công việc của cậu còn có – sửa lại phòng ở.

Hai người tạm thời chuyển vào ở trong khách sạn, mỗi ngày Trầm Sở Thiên đi làm, một mình Mạc Ngữ Luân khắp các cửa hàng mua sắm vật dụng. Ban đầu, Mạc Ngữ Luân chỉ muốn sửa nhà tắm cho rộng thêm một chút, lại mua thêm vài vật dụng, sau đó mua một ngọn đèn trang trí, rèm vải và vân vân, nhưng cậu mua đến không thể ngừng tay.

Mạc Ngữ Luân nhìn thấy một bức ảnh chụp chiếc bánh ngọt, thèm chảy nước miếng, cậu mua một cái lò nướng, dự định sẽ học nấu ăn, rồi dưới sự giới thiệu nhiệt tình của nhân viên bán hàng mua thêm cái máy pha cà phê, máy ép trái cây, sau đó lại bị bộ đồ ăn bằng pha lê lóng lánh thu hút, nên mua tất cả, cuối cùng đem đồ dùng trong bếp đổi mới toàn bộ.

Công ty nội thất giao giường đến tận nhà, Mạc Ngữ Luân nhìn thấy chiếc giường king size kiểu cổ điển thì thập phần hài lòng, cậu vẫn thích loại giường kiểu dáng châu Âu, trụ ở bốn góc có thể hạ màn xuống, ngủ trên đó nhất định sẽ có cảm giác an toàn. Nằm xuống chiếc giường lớn, hai gò má dán xuống tấm drap, Mạc Ngữ Luân nhịn không được ôm chặt gối đầu lăn lộn một cách vui vẻ.

Cảm giác có nhà, nguyên lai chính là như vậy.

Sau khi xếp những đồ vật nội thất được bổ sung vào đúng chỗ, Mạc Ngữ Luân bắt đầu sửa sang lại quần áo Trầm Sở Thiên, cậu đem những bộ đã cũ, mòn sờn vứt tất cả, sau đó kéo Trầm Sở Thiên xuống phố mua đồ mới, nào là áo sơ mi, áo khoác, áo lạnh, rồi mua thêm quần dài, thắt lưng, còn mua cả giày đá banh và vớ, đương nhiên Trầm Sở Thiên cũng mua thêm đồ mới cho Mạc Ngữ Luân.

Nhìn áo mơ mi mới được xếp gọn trong tủ quần áo, Trầm Sở Thiên chọc: “Em định biến anh thành người mẫu, hay thành ‘Kent’…”

Mạc Ngữ Luân biết ‘Kent’ là tên bạn trai của búp bê Barbie, cậu nhìn nhìn Trầm Sở Thiên, còn nói rất chân thành: “Bộ dáng anh đẹp trai hơn hắn nhiều.”

Rời khách sạn chuyển về sống trong ngôi nhà đã đổi mới hoàn toàn, Mạc Ngữ Luân đợi Trầm Sở Thiên khen ngợi, phần thưởng cậu nhận được là một nụ hôn thắm thiết của anh.

Thích cảm giác mua sắm, nên sau khi mua thức ăn Mạc Ngữ Luân vẫn thường vào những cửa hàng trên phố, tìm những vật dụng cậu mơ ước. Cậu không phát hiện được đám tay chân Mạc gia đã xuất hiện, nghĩ rằng bọn chúng nhất định đã biết chuyện hắn kết hôn, trong lòng Mạc Ngữ Luân tràn ngập cảm giác tự do, rốt cục cậu có thể tự nhiên bước đi trên phố, mà không cần phải lo lắng chuẩn bị sẽ có người nào đó từ một góc khuất nhảy ra khi dễ cậu.

Ô Mễ và Lãnh Tinh Hồn là nhóm đầu tiên đến mừng tân gia, Mạc Ngữ Luân mang cà phê sữa thơm phức cùng trái dâu đãi khách.

Để ý thấy Lãnh Tinh Hồn cứ nhìn cậu cười cười, Mạc Ngữ Luân hơi đỏ mặt, tìm cớ dẫn Ô Mễ tham quan ngôi nhà, kéo y ly khai phòng khách.

"Bạn già, cuộc sống tân hôn thế nào?" Lãnh Tinh Hồn cười hỏi.

"Thập phần tốt đẹp." Trầm Sở Thiên đắc ý rung chân, còn cố ý đẩy tới đẩy lui, Lãnh Tinh Hồn nhịn không được đá một cái, khiến anh la lên: "Uy!."

"Bài trí không tồi, so với cái gọi là phong cách giản dị trong thời gian làm người đàn ông độc thân của cậu thì cứng cỏi hơn nhiều."

"Đương nhiên, hiện tại có cảm giác là gia đình hơn đúng không?"

"Dẫn cậu ta về chưa?" Lãnh Tinh Hồn hỏi

"Đang tính dẫn cậu ấy về gặp cha mẹ."

Ở bên kia, Ô Mễ thấy chiếc giường lớn do Mạc Ngữ Luân mua, kêu lên một tiếng, "A…"

Mạc Ngữ Luân đột nhiên ngượng, cậu hy vọng Ô Mễ sẽ không hiểu lầm.

"Thiệt là đã nha," Ô Mễ vuốt vuốt tấm màn treo, "Lúc ngủ thì thả xuống sao?"

"Ừ."

"Có khó chịu không?"

"Không, ngủ trong màn thì an ổn hơn."

"Vậy a," Ô Mễ gật đầu, "Công việc của Trầm đại ca bận rộn như vậy, anh ấy cần được ngủ ngon."

Mạc Ngữ Luân gật đầu liên tục tỏ vẻ đồng ý.

"Nội thất trong nhà thật sự xa hoa nga." Ô Mễ so sánh thời kỳ độc thân của Trầm Sở Thiên mà cảm thán.

Câu nói vô tình của Ô Mễ làm Mạc Ngữ Luân suy nghĩ, khách ra về rồi, cậu ngồi trên sofa lo lắng suy nghĩ. Đúng vậy, mua sắm thêm những vật dụng đã vượt xa dự đoán, Mạc Ngữ Luân chỉ kiểm sơ qua, thậm chí còn chưa cộng tất cả chi phí lại, nghĩ đến tính cách ham thích hư vinh của hồ ly, thói quen thích hào nhoáng bên ngoài, Mạc Ngữ Luân đột nhiên cảm thấy khó chịu trong lòng, cho dù không muốn nhìn thẳng vào sự thật, cố tình tránh né, thì cậu – vẫn là hồ ly.

Để ý thấy vẻ mặt sầu não của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên bước đến ngồi xuống bên cạnh, kéo cậu ôm vào lòng để đầu cậu tựa vào ngực anh, "Tiểu Mạc, em làm sao vậy?"

"Anh, thật sự anh có thích không?" Mạc Ngữ Luân ngước mắt, nhìn Trầm Sở Thiên từ bên dưới.

"Đương nhiên rồi."

"Anh không thấy là quá xa hoa, quá đẹp, quá…"

Trầm Sở Thiên khẽ nhíu mày, anh vốn tưởng Mạc Ngữ Luân hỏi anh có thích cậu ấy không, thì ra không phải như vậy, "Áo sơ mi mới của em sao? Không đẹp."

"Ai hỏi anh chuyện đó, em muốn hỏi, anh có thể trang trí trong nhà quá đẹp, quá xa xỉ. Em… em cũng chưa tính tổng cộng là bao nhiêu tiền…" Mạc Ngữ Luân bất an nói nhỏ.

"Sẽ không a, anh cảm thấy rất tốt, có phong cách cổ điển, dù sao em cũng không mua quá nhiều."

"Em…" Mạc Ngữ Luân hơi hối hận, tuy rằng những món đồ kia là do cậu rất thích nên mới mua, nhưng hiện tại lại thấy hối hận, có lẽ lúc trước nên mua những món đơn giản hơn một chút, chứ không phải chọn những món cổ điển gì gì đó.

Trầm Sở Thiên xoa đầu Mạc Ngữ Luân, "Tiểu Mạc ngốc, mình thích là tốt rồi, nhà của mình mà, mình thích như thế nào là trang trí như thế đó. Cho dù chúng ta sơn nhà tắm thành màu hồng, thì cũng là chuyện của chúng ta. Về phần xài tiền, dù sao thì anh kiếm tiền cũng để cho em, chỉ vậy thôi."

"Em… em… Em thấy cái gì đẹp đẹp liền thích, cái gì lung linh liền thích, nhịn không được muốn mua ngay, hồ ly là như vậy, yêu thích hư vinh, hào nhoáng, hơn nữa…"

"Được rồi," Trầm Sở Thiên ngăn Mạc Ngữ Luân lại, không để cậu nói tiếp, "Em chỉ cần trả lời anh một vấn đề là được rồi."

“Cái gì?” Đôi mắt đen láy của Mạc Ngữ Luân nhìn Trầm Sở Thiên.

“Em có cảm thấy anh đẹp đến mức nhịn không được liền mua không?”

“Di…” Thấy biểu tình Trầm Sở Thiên đang từ nghiêm túc thoáng cái đã chuyển qua mặt quỷ, Mạc Ngữ Luân đánh lên tay anh, “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh.”

“Anh cũng đang nói chuyện nghiêm túc với em.” Trầm Sở Thiên buông tay.

“Hừ!” Biết không còn cách nào nói chuyện tiếp, cũng đã hiểu được tâm ý đối phương, Mạc Ngữ Luân cũng không nói tiếp nữa.

“Tiểu Mạc, cuối tuần này, anh muốn dẫn em về nhà.” Trầm Sở Thiên nói ra dự định của mình.

“A!” Mạc Ngữ Luân giật mình, biết sớm hay muộn cũng đến ngày này, nhưng khi đến rồi Mạc Ngữ Luân vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Yên tâm, người nhà anh sẽ không phản đối.”

Nghe Trầm Sở Thiên nói như vậy, cảm giác bất an của tiểu hồ ly vẫn y nguyên đến cuối tuần.

Theo sau Trầm Sở Thiên bước vào Trầm gia, Mạc Ngữ Luân thấp thỏm lo lắng, ngay cả đầu cũng không dám ngước lên.

“Tụi con về rồi.” Trầm Sở Thiên tùy tùy tiện tiện hô lên.

“Sở Thiên!” Một tiếng kêu nghe dễ thương, nữ nhân xinh đẹp từ phòng trong chạy ra, ôm lấy cổ Trầm Sở Thiên.

“Nghẹt thở, buông.” Trầm Sở Thiên bối rối vùng vẫy thoát ra, mở to mắt nhìn nữ nhân, “Đừng có vừa thấy mặt liền nhào đến ôm được không.”

Nữ Nhân miệng nói “Được”, buông tay ra, ánh mắt niềm nở nhìn chằm chằm Trầm Sở Thiên, sau đó, nàng nhìn Mạc Ngữ Luân đang trốn phía sau Trầm Sở Thiên, “A, đây là Tiểu Mạc đi.”

“Ân.”

Nữ nhân xinh đẹp thét lên một tiếng chói tai, sau đó nhào đến ôm lấy Mạc Ngữ Luân, nàng có dáng người nhỏ nhắn đáng yêu giống búp bê, bị nữ sinh ôm chặt như vậy, Mạc Ngữ Luân không khỏi đỏ mặt.

"Yêu, Tiểu Mạc đáng yêu." Nữ nhân vuốt mái tóc đen mềm mại của Mạc Ngữ Luân, khuôn mặt tươi cười.

Mạc Ngữ Luân lén đánh giá nữ nhân, tuổi nàng còn rất trẻ, bộ dáng giống như khoảng hai mươi, dung mạo xinh đẹp, mái tóc xoăn nhuộm thành màu café dùng kẹp tóc kẹp lại, mặc bộ quần áo ở nhà thất nơ, quả thực giống y như búp bê Barbie. Trong lòng Mạc Ngữ Luân tràn đầy nghi hoặc, cậu đã từng nghe Ô Mễ nói Trầm gia trừ bỏ cha mẹ thì còn một người, như vậy nữ nhân này là….

Đang suy tư, một nam nhân khác bước ra, khụ một tiếng, làm ba người trong phòng khách chú ý.

Đó là nam nhân trung niên, dáng người trung bình, khuôn mặt tròn tròn có hàng ria mép nhỏ, tướng mạo có chút tương tự Trầm Sở Thiên, nhưng nếu đem nam nhân có tướng mạo có chút giống 'chiêu tài miêu' và Trầm Sở Thiên cao lớn anh tuấn ra so sánh, thật sự phải cần một chút tưởng tượng. Nhìn khuôn mặt đó, Mạc Ngữ Luân đột nhiên cảm thấy hình như đã từng gặp qua.

"Ngài là… Cục trưởng!" Mạc Ngữ Luân thốt lên, cậu nhớ ra, khuôn mặt này đã từng xuất hiện trên báo, vì tướng mạo có chút đặc biệt nên cậu nhớ kỹ, đúng vậu, ông chính là người cao nhất trong cảnh cục thành phố – Cục trưởng Cục cảnh sát.

"Ân. Tiểu Mạc, không thể gọi là Cục trưởng, phải gọi là ba." Trầm Sở Thiên hừ một tiếng, chỉ bảo.

Mạc Ngữ Luân liền mở to mắt.

"Ba… Ba…"

"Ân." Cục trưởng, cũng chính cha của Trầm Sở Thiên, gật gật đầu, sau đó ngồi xuống sofa. Mạc Ngữ Luân nhìn ông, lúc này mới phát hiện ông có vài phần bộ dáng của một vị trưởng bối.

"Rốt cục mi cũng biết đường về nhà rồi." Cha Trầm bất mãn lên tiếng.

"Con bận phá án, giờ mới có thời gian rảnh rỗi, đâu phải ba không biết."

"Xú tiểu tử, lúc nào mi cũng có lý do."

Trầm Sở Thiên cũng không hơn thua với cha, kéo Mạc Ngữ Luân đến đứng đối diện với 'Barbie', "Tiểu Mạc, đây là mẹ anh."

Mạc Ngữ Luân ngạc nhiên đến ngây người, trăm triệu lần cậu cũng không nghĩ mẹ Trầm Sở Thiên lại trẻ như thế. Trong tưởng tượng của Mạc Ngữ Luân, mẹ của Trầm Sở Thiên hẳn phải gần trung niên, hơi mập, là người phụ nữ thành thị bình thường, kết quả, cư nhiên lại là chị gái nhỏ nhắn xinh đẹp trước mắt, nói nàng mà em gái của Trầm Sở Thiên thì không sai biệt lắm.

“Mẹ.” Mạc Ngữ Luân thưa.

“A, ngoan.” Mẹ Trầm cười tươi như hoa, “Đến đây, Tiểu Mạc, ngồi xuống, để mẹ chuẩn bị điểm tâm cho các con, Sở Thiên, ăn cơm tối rồi hãy đi, nếu muốn thì ngủ lại cũng được.”

Mẹ Trầm cười nói rồi đi. Ngồi bên cạnh cha Trầm, Mạc Ngữ Luân tự nhiên căng thẳng, cậu ngồi ngay ngắn, tay cũng ngoan ngoãn đặt lên đùi.

Cha Trầm nhìn Mạc Ngữ Luân từ đầu đến chân một lần, hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Mẹ Trầm mang trà bánh ra, sau đó ngồi xuống cạnh Mạc Ngữ Luân, nắm chặt tay Mạc Ngữ Luân, “Tiểu Mạc, để mẹ hảo hảo nhìn con một cái.”

Dưới cái nhìn chăm chú của mẹ Trầm, Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, sau đó nàng bị Trầm Sở Thiên kéo ra, “Mẹ, có cái gì đẹp hơn đâu, mỗi ngày mẹ đều soi gương chẳng lẽ vẫn chưa thấy đủ?”

“Di, tiểu tử, mẹ ngắm một chút thì sao? Con không cần bá đạo như vậy chứ?”

Nghe Trầm Sở Thiên cùng mẹ anh lời qua tiếng lại, trong lòng Mạc Ngữ Luân hâm mộ không thôi, cậu chưa từng có cơ hội được như vậy.

Bên cạnh mẹ Trầm được một lúc, Mạc Ngữ Luân bỗng cảm thấy nàng có chút khác biệt, không, đương nhiên không nói về cá tính của nàng, mà là… chung quy vẫn cảm thấy nàng không giống lắm.

“Tiểu Mạc, con cảm thấy được không?”

“A…” Mạc Ngữ Luân không biết phải nói như thế nào.

“Chúng ta a, là cùng loại nga.”

Một lần nữa Mạc Ngữ Luân mở to mắt nhìn, quả nhiên, suy đoán của cậu là chính xác, mẹ của Trầm Sở Thiên không phải như bình thường, mà giống như Mạc Ngữ Luân, là yêu thú.

“Ta là hải âu.” Mẹ Trầm kiêu ngạo nói.

Mạc Ngữ Luân ‘A’ một tiếng, mẹ Trầm Sở Thiên là yêu thú, như vậy vẻ ngoài trẻ trung của nàng cũng không kỳ lạ lắm. Mạc Ngữ Luân vừa rồi cũng đoán nàng có thể là bồ câu, lại cảm thấy không giống lắm, bồ câu thường yếu đuối một chút, mà mẹ Trầm lại làm người ta có cảm giác hoạt bát, dũng cảm, nguyên lai nàng chính lá hải âu luôn quyết liệt giữa biển cả.

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa mẹ Trầm và Mạc Ngữ Luân được kéo lại gần hơn, nàng trở nên thân thiện hơn trong mắt cậu.

"Vậy Trầm Sở Thiên..." Mạc Ngữ Luân nhịn không được nhìn Trầm Sở Thiên.

"Nó, nó không được di truyền của mẹ, nó và anh nó chỉ được một chút gien lặn, bọn nó giống ba hơn. Bất quá, diện mạo bọn nó đều giống ta." Mẹ Trầm vươn tay phải ra, dùng ngón trỏ so với ngón cái có ý như 'một chút'.

Lúc này, thần sắc trên mặt Cục trưởng lộ ra sự ngượng ngùng.

Thái độ của Mạc Ngữ Luân tự nhiên hơn rất nhiều, bắt đầu nói chuyện với mẹ Trầm, rất nhanh cậu liền phát hiện, Cục trưởng đại nhân nghiêm nghị nguyên lai là thê nô, ông đối với hải âu yêu thú rất thương yêu.

Cả nhà đang nói chuyện, anh cả Trầm gia đã trở về. Y có bộ dáng phi thường giống Trầm Sở Thiên, thân hình cao lớn, mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng đến nỗi làm người khác mê muội, nhưng khí chất cả hai lại không giống nhau. Trầm Sở Thiên kế thừa tính hoạt bát của mẹ, lạc quan và cởi mở, mà đại ca Trầm gia, anh ta nghiêm cẩn khác thường, đoan chính, hướng nội, không nói nhiều lời. Nếu nói Trầm Sở Thiên làm người ta cảm thấy thoải mái, thì đại ca Trầm gia có thể dùng tảng đá để hình dung, anh ta là một tảng đá.

Lúc ăn cơm, cha Trầm gắp một cái đùi gà đặt vào trong chén Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân biết, đây là ông tỏ ý chấp thuận.

Đêm đã khuya, Trầm Sở Thiên phải đi, mẹ Trầm kéo Mạc Ngữ Luân qua một bên, "Tiểu Mạc, mong con hảo hảo chiếu cố Sở Thiên, trước đây Sở Thiên như thế nào cũng không chịu yên ổn, thực sự làm người ta lo lắng. Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng nó cũng thành gia."

"Anh ấy chiếu cố con nhiều hơn."

Mẹ Trầm vươn tay vào trong áo Mạc Ngữ Luân, đem vòng cổ Mạc Ngữ Luân đeo nhẹ nhàng rút ra, nhìn nhìn. Mạc Ngữ Luân biết bùa hộ mệnh đó là mẹ Trầm cho Trầm Sở Thiên, hiện tại, anh đưa cho cậu. Ôm Mạc Ngữ Luân gắt gao, mẹ Trầm chân thành nói: "Hãy làm bùa hộ mệnh cho nó thay chúng ta."

"Ân."

Ngồi trong xe về nhà, Trầm Sở Thiên nói với Mạc Ngữ Luân: "Mẹ anh là hải âu, họ của nàng là Mục, là gia tộc hải âu kinh doanh ngọc trai, trong nhà có nuôi ngọc trai, còn có nhà máy gia công ngọc trai và công ty thiết kế trang sức, lại nói mẹ anh cũng là thiên kim đại tiểu thư sống an nhàng sung sướng, sau đó gả cho cha anh."

"Tình cảm của họ rất tốt."

“Đúng vậy.” Trầm Sở Thiên nói xong liền Mạc Ngữ Luân qua kính chiếu hậu, “Trầm gia có truyền thống yêu chìu vợ.”

“Thật đúng là không biết Cục trưởng kết hôn với yêu thú.”

“Địa vị của cha anh khác bình thường, không nên tiết lộ chuyện này.”

“Anh của anh, trước đây anh chưa nói qua.”

“Tảng đá đó có gì hay để nói.”

Nghe Trầm Sở Thiên nói về anh trai anh như vậy, Mạc Ngữ Luân bật cười, “Anh ấy cũng là cảnh sát đi.”

“Đúng, anh ta ở khoa thứ bảy.”

“Di, làm gì có khoa thứ bảy.” Hiện tại, trong cảnh sát hoặc quân đội có phòng nào Mạc Ngữ Luân đã biết rất rõ, cậu không khỏi phản đối.

“Đó là một khoa mà người ngoài không biết được.”

“Có một khoa thần bí như vậy, có phải là khoa bí mật không?”

“Linh – dị – khoa.” Trầm Sở Thiên nói từng từ, “Anh trai anh a, chuyên giao tiếp với quỷ, rất lợi hại đi. Thể chất của anh ta đặc biệt, thông linh.”

“A…” Mạc Ngữ Luân lại mở to mắt nhìn, miệng hé mở, như thế nào cũng không tin được.

Nguyên lai người của Trầm gia, mỗi người đều đặc biệt như vậy.

“Em không tin…”

Trầm Sở Thiên bật cười, “Yêu, tin hay không, dù sao anh cũng tin mấy chuyện anh ta nói linh tinh quái quỷ gì đó. Bất quá a, em đã biết chuyện trong nhà anh, hiện tại cảm thấy, là một hồ ly yêu thú cũng không có gì đặc biệt đi.”

Đúng, Mạc Ngữ Luân thừa nhận trong lòng, thật sự là như vậy.

27. Quyển 3 - Chương 9

Khi nhìn thấy đám tay chân Mạc gia đứng trước mặt mình, Mạc Ngữ Luân cảm thấy lạ lẫm, lại nói, bọn chúng thật sự đã rất lâu không xuất hiện trước mặt Mạc Ngữ Luân.

"Mấy người... định làm gì?" Mạc Ngữ Luân hỏi.

"Như thế nào? A, tiểu tạp chủng, không phải là mày không biết tụi tao đó chứ."

"Hừ, mới có mấy ngày cư nhiên quên chúng tao, chết tiệt!"

Mạc Ngữ Luân nhẩm tính trong đầu, thời gian cậu và Trầm Sở Thiên kết hôn cũng chưa lâu, nhưng giống như đã rất lâu rồi, nụ cười dạt dào hạnh phúc luôn nở trên miệng cậu, điều này làm tộc nhân của cậu cảm thấy rất bực mình.

"Tiểu tạp chủng, chết tiệt!"

La xong, đám bọn chúng liền nhào đến tóm lấy Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân vùng vẫy phản kháng, "Buông ra, buông ra! Tôi không còn là người trong nhà với mấy người nữa! Các ngươi buông ra! Các người dựa vào cái gì mà bắt tôi!"

Một cái tát nổ đom đóm giáng lên mặt Mạc Ngữ Luân, khóe miệng bị rách, nửa bên mặt lập tức sưng vù lên, Mạc Ngữ Luân bị đánh, ngước mắt lên nhìn đám tộc nhân đánh cậu.

"Tiểu tạp chủng, nói cho mày biết, hồ ly thì mãi là hồ ly, đừng tưởng đăng ký nhập hộ khẩu với con người thì mày sẽ không còn là hồ ly nữa! Tao đánh mày, là tại mày!" Nói xong, những nắm đấm tiếp tục trút xuống, sau đó bọn chúng trói Mạc Ngữ Luân lại tha đi, hoàn toàn không để ý vẻ mặt kinh ngạc của đám người đang đứng bu xung quanh nhìn.

Sau khi xe chở Mạc Ngữ Luân đi, những người chứng kiến lập tức báo cảnh sát.

Từ trên xe bị kéo xuống hầm, Mạc Ngữ Luân không biết lần này cậu sẽ bị gì tiếp theo, cậu căng thẳng, trong lòng cố gắng kêu cứu Trầm Sở Thiên.

Mấy người đi đến, lần này không phải là mấy người trước đây thường tìm Mạc Ngữ Luân gây chuyện, mà là những gương mặt xa lạ, Mạc Ngữ Luân cảnh giác nhìn bọn chúng, giãy dụa lui về sau.

Một nam nhân bước đến, túm chặt Mạc Ngữ Luân, không nói không rằng ba ba tát Mạc Ngữ Luân mấy cái, sau đó xé quần áo cậu, lại thò tay vào trong quần Mạc Ngữ Luân.

"Dừng lại! Không được! Buông ra! Dừng tay!" Mạc Ngữ Luân sợ hãi vì bị xâm phạm, cậu la lớn.

Nam nhân đấm vào bụng Mạc Ngữ Luân một cái, đau đớn làm Mạc Ngữ Luân nhắm mặt lại, há miệng nhưng không phát ra thanh âm nào.

"Tiểu tạp chủng. Thứ như mày, mà cũng có người chịu thượng, đồ chó! Mày là cái gì, chỉ là thứ tạp chủng, thân hình này thì có gì hấp dẫn, bất quá chỉ mê hoặc được Trầm Sở Thiên, thế mà mày dám nghĩ ai cũng mê mày! Đừng nằm mơ!" Nam nhân gào thét, sau đó rút roi da, không nói thêm lời nào đánh túi bụi vào đầu Mạc Ngữ Luân.

Mạc Ngữ Luân đau đớn kêu la, lăn lộn trên mặt đất trong tiếng roi da quật vun vút.

"Tao đánh mày! Đánh chết mày! Chết tiệt! Hôm nay tao nhất định phải đánh chết mày!"

Roi vun vút trong không trung, tiếng roi da quật vào người vang vọng xung quanh, Mạc Ngữ Luân cảm thấy thân thể đau đớn một chút lại một chút, ngay cả trái tim cũng run rẩy.

Cũng không biết đánh nhiều ít, nam nhân tựa hồ đánh cũng mệt mỏi, gã quăng roi cho người khác, phân công: "Tiếp tục đánh, đánh thật mạnh, hôm nay nhất định phải hảo hảo giáo huấn tiểu tạp chủng này!"

Chiếc roi lại tiếp tục múa, Mạc Ngữ Luân quỳ rạp trên đất, từ lưng đến đùi chằng chịt vết thương, máu chảy ra đỏ cả mặt đất.

Trầm Sở Thiên ngồi trong văn phòng đột nhiên cảm thấy một trận hoảng sợ, lo lắng bất an đi đi lại lại, trong lòng anh bắt đầu nghi ngờ, muốn uống một ngụm nước để bình tâm, vừa vươn tay cầm đến cái ly, Trầm Sở Thiên phát hiện tay anh không thể kìm chế được run rẩy không ngừng.

Sao lại thế này… Là Tiểu Mạc sao? Trầm Sở Thiên nhăn mặt.

"Trầm ca!" Một tiếng kêu vang lên, một đồng sự vọt vào văn phòng, thở phì phì kêu Trầm Sở Thiên: "Nhận được tin báo của dân, có người bị bắt cóc, theo miêu tả thì rất giống tiểu hồ ly nhà anh…"

Trong lòng Trầm Sở Thiên thầm kêu một tiếng 'Không ổn rồi', lập tức lấy điện thoại ra tìm vị trí của Mạc Ngữ Luân, quả nhiên, anh phát hiện cậu không ở nhà, cũng không ở lớp học đêm hoặc những nơi quen thuộc khác.

"Trầm ca, làm gì bây giờ?"

Trầm Sở Thiên phất tay, "Theo tôi, tôi biết cậu ta ở đâu."

Một chiếc xe cảnh sát chạy đến ngoài cửa một hộp đêm, Trầm Sở Thiên nhảy xuống xe chạy về phía cửa, liền bị cản lại. Trầm Sở Thiên đưa thẻ nghành ra: "Cảnh sát!"

"Xin hỏi cảnh sát Trầm đến có chuyện gì? Điều tra? Có lệnh khám không? Không có lệnh thật thì không thể cho anh vào." Tên hồ ly gác cửa từ từ hỏi thăm.

Trầm Sở Thiên đẩy y ra, hét: "Lục soát!"

Chạy vào trong hộp đêm rồi, Trầm Sở Thiên vội vàng tìm từng phòng từng phòng một, bất quá lúc này là buổi chiều, hộp đêm vẫn chưa bắt đầu kinh doanh, chỉ có một vài nhân viên tạp vụ, nhìn thất Trầm Sở Thiên mang cảnh viên tiến vào, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Trầm Sở Thiên cố tình không để ý đến chuyện đó, anh nôn nóng muốn tìm thấy Mạc Ngữ Luân, anh cảm thấy tim mình đập mạnh bất thường, từ trong tiềm thức cảm nhận được lúc này Mạc Ngữ Luân nhất định bị thương rất dữ dội.

Một nam nhân xuất hiện trước mặt Trầm Sở Thiên, giang hai tay cản anh, "Cảnh sát Trầm, anh đang làm gì vậy, đang làm chuyện không đúng quy định của nhân viên nhà nước đi."

Trầm Sở Thiên nhìn người mới đến, quát hỏi: "Tiểu Mạc đâu? Cậu ta ở đâu?"

"Cảnh sát Trầm, những hồ ly yêu thú ở đây đều họ Mạc, anh muốn hỏi ai?"

Trầm Sở Thiên kéo áo người nọ, "Đừng giả bộ, tôi biết Tiểu Mạc ở đây, các người bắt cậu ta làm gì? Giao cậu ta ra đây!"

"Cậu ta không ở chỗ chúng tôi." Người kia vùng vẫy, phủ nhận.

Trầm Sở Thiên bỏ y ra, lại chạy vào sâu trong hộp đêm, anh có thể cảm nhận một cách mãnh liệt được Mạc Ngữ Luân đang ở nơi này.

Mấy nam nhân lao đến, vây xung quanh Trầm Sở Thiên, không cho anh chạy tiếp vào trong.

"Tránh ra!" Trầm Sở Thiên trầm giọng.

"Cảnh sát Trầm, nếu anh không có lệnh khám thì không thể tùy tiện xông vào làm loạn trong này."

Trầm Sở Thiên căn bản không để ý đến mấy kẻ chặn đường anh, anh nhướng mày, lạnh lùng đánh giá đối phương một chút, "Nếu tôi không tìm được người tôi muốn tìm ở trong này, các người có thể đến cảnh cục khiếu nại tôi, cho dù đến phòng liêm chính cũng có thể, Trầm Sở Thiên tôi nhất định chịu trách nhiệm những gì đã gây ra, đến lúc đó mấy người muốn 'chỉnh' tôi thế nào cũng được. Nhưng nếu, tôi tìm được người ở đây, vậy đám các người… có thể biết được chết là như thế nào…"

Lời nói lạnh băng ngoan độc của Trầm Sở Thiên làm đám người chặn anh ngây ngẩn, tiếp theo Trầm Sở Thiên nghiêng người, len qua đám người chặn đường, sau đó tiếp tục tìm kiếm.

Theo sự dẫn dắt từ tiềm thức, Trầm Sở Thiên chạy xuống hầm, liền thấy những gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt, những tên hồ ly vẫn luôn gây phiền phức cho Mạc Ngữ Luân.

Bọn kia nhìn thấy Trầm Sở Thiên, trên mặt đều lộ ra thần sắc sợ hãi, tên cầm đầu khẽ nói: "Không phải tôi, không phải tôi, tôi chỉ bắt cậu ta về, tôi không đánh cậu ta…"

Trầm Sở Thiên nghe được, mắt khẽ nheo lại, nghiến chặt răng, sau đó anh đẩy bọn chúng ra, tiếp tục đi vào trong.

Đã tìm thấy Mạc Ngữ Luân! Nhìn Mạc Ngữ Luân trần trụi quỳ rạp trên đất, tấm lưng trần cơ hồ không còn nguyên vẹn, từng vết roi quật xuống ngang dọc chi chít rỉ máu, Trầm Sở Thiên cảm thấy tất cả trong trong người dồn lên trên mặt, sao độc ác như vậy, sao có thể thương tộc Tiểu Mạc vô tội như vậy được!

Sai cảnh viên theo phía sau gọi xe cứu thương, sau đó Trầm Sở Thiên quay đầu nhìn đám người trong gian phòng, anh biết bọn chúng đều là hồ ly của Mạc gia, xiết xiết nắm tay, Trầm Sở Thiên hỏi: "Tại sao? Tại sao lại đối xử với cậu ta như vậy? Rốt cục cậu ta đã làm gì? Nói cho tao biết!"

"Nó… nó…"

Trầm Sở Thiên một tay túm lấy kẻ gần anh nhất, ánh mắt lợi hại như muốn xuyên thủng đối phương, người kia sợ run người, "Mấy năm nay tao không dám ra tay, tụi bây có biết vì sao không?"

Đối phương lắc đầu không biết.

"Là vì tao biết mình ra tay rất nặng!" Trầm Sở Thiên nói xong, đấm một cái, đánh đối phương phun ra một bụm máu, gào thét lăn lộn trên đất, mấy người thấy vậy liền muốn chạy trốn, bị một tiếng quát ra lệnh "Đứng lại! Dám động đậy liền bị gấp bội!" làm cho không dám nhúc nhích.

"Lúc trước đuổi cậu ta đi, hoàn toàn không để ý cậu ta nhỏ tuổi như thế nào, sau có thể nhìn cậu ta khi trưởng thành thì khả ái, phiêu lượng lại bắt cậu ta trở về, tại sao? Tại sao không thể buông tha cậu ta?"

"Nó… là mẹ nó đuổi đi, cũng không phải tụi tôi…"

"Đều như nhau!" Tiếp theo là một cú đá hung hăng vào sườn, thân thể hồ ly bị đá trúng bay ra ngoài, đập vào tường bất tỉnh.

Thấy từng thủ hạ bị đánh, tên chủ mưu bắt Mạc Ngữ Luân từ từ lui về sau, nói: "Mày… Mày không được làm bậy, tao có thể kiện mày!"

“Kiện đi, kiện đi, tao sẽ chịu trách nhiệm những gì tao đã làm, trước khi ra tay tao đã biết hậu quả rồi! Bất quá, trước khi mày kiện, tao sẽ đánh cho nhừ xương!” Trầm Sở Thiên nói xong liền bước tới.

Người kia sợ tới mức la lên, “Nó… nó đáng bị như vậy, ai biểu nó là con của Monica!”

“Chỉ tại như vậy thôi hả?”

“Nó là tạp chủng! Nó không phải hồ ly!”

Trầm Sở Thiên không nói nữa, đem toàn bộ sức lực dồn vào nắm đấm, đánh một cái thật mạnh! Thực sảng khoái!

Sau khi đánh bọn kia xong, Trầm Sở Thiên ngồi xuống bên cạnh Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân đã hôn mê bất tỉnh, Trầm Sở Thiên nhẹ nhàng nâng mặt cậu lên, lau đôi môi bê bết máu, nhìn gương mặt bầm dập cùng khóe miệng bị rách, Trầm Sở Thiên khẽ lẩm bẩm: “Là anh không tốt, thực không nên để em ra khỏi nhà…”

Xe cứu thương đến, Mạc Ngữ Luân được đưa lên cáng khiêng ra ngoài, Trầm Sở Thiên theo sát phía sau, sau đó anh nói với những cảnh viên: “Gọi tiểu đội đến, mang theo lệnh khám, tôi phải kiểm tra xem ở đây có hàng cấm hay không, còn có…” Anh hất cằm về phía mấy thằng bị đánh, “Mang mấy người này về cục, kiện bọn chúng tội giam giữ bất hợp pháp, nga, thêm một tội, đánh lén cảnh sát.”

“Dạ.”

Trầm Sở Thiên lại đi ra ngoài, khi xuyên qua hành lang lầu một, anh nghe tiếng bước chân, tiếng đăng đăng của giày cao gót vang lên trong không gian im ắng nghe dồn dập và bất an khác thường, Trầm Sở Thiên liền bước chậm lại.

Một nữ nhân dáng người cao gầy xuất hiện trong tầm mắt Trầm Sở Thiên, khi nàng nhìn thấy Trầm Sở Thiên, cũng dừng chân lại.

Đó là một nữ nhân xinh đẹp, dung mạo mỹ lệ, mái tóc búi cao, mặc một chiếc váy dự tiệc chít eo màu trần bì, trên cổ, cổ tay đeo trang sức hoa lệ, tuy rằng trang phục của nàng không phải màu đỏ, nhưng làm người ta cảm nhận được tính cách tràn đầy sôi động toát ra từ người nàng. Nàng chạy rất nhanh, sau khi dừng lại vẫn không ngừng thở dốc, một bàn tay đặt lên ngực, tay kia nâng váy lên.

Trầm Sở Thiên cảm thấy nữ nhân không có ác ý, anh bình tĩnh lại, muốn đi tiếp, lại để ý thấy nữ nhân vẫn luôn chăm chú nhìn anh, đôi mắt long lanh lóe lên tia nhìn phức tạp. Trầm Sở Thiên bắt đầu nghi hoặc.

Nữ nhân kìm hơi thở lại, khẽ liếm môi, nhẹ giọng hỏi: “Nó…”

Một chữ đơn giản kia, lại xẹt lên như tia lửa điện, Trầm Sở Thiên biết nữ nhân này là ai – Monica.

Nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên nói: "Bị thương."

Khuôn mặt nữ nhân vẫn bình tĩnh, trong mắt lại xe qua tia hối hận cùng đau đớn, tuy rằng chỉ trong tích tắc, nhưng Trầm Sở Thiên nhìn thấy rất rõ. Là vì không chạy đến kịp thời sao? Trầm Sở Thiên không biết, nhưng anh có thể khẳng định, Monica vội vàng chạy đến nhất định là vì Mạc Ngữ Luân.

"Cậu ta sẽ không sao."

Sau khi chỉ thốt ra một chữ Monica vẫn luôn im lặng, biểu tình trở nên hờ hững, khi đôi mắt nàng chuyển sang lãnh đạm, nàng xoay người, sau khi bước được vài bước lại ngừng lại.

"Cậu có thể đáp ứng tôi một việc được không?" Monica xoay lưng về phía Trầm Sở Thiên hỏi.

"Xin cứ nói."

"Tôi bắt cậu phải đáp ứng – suốt đời này cậu phải đối xử tốt với nó." Monica nói xong, hai vai khẽ run, bóng dáng đứng ở đó thoạt nhìn thật cô độc, kiên cường nhưng lại buồn bã.

Trầm Sở Thiên cười, "Trầm Sở Thiên tôi suốt đời này sẽ đối xử tốt với Mạc Ngữ Luân, tôi yêu cậu ấy suốt đời."

"Lời nói của con người… sao ta có thể tin được?" Monica nhẹ giọng nói.

Trầm Sở Thiên cười, "Tôi tuyệt đối không hứa hẹn với bất kỳ ai một chuyện gì, nhưng một khi tôi đã hứa, tôi sẽ cố gắng làm."

Monica khẽ run, sau đó thẳng lưng, thái độ tỏ ra quả quyết, nâng váy bước đi.

Trầm Sở Thiên đứng phía sau Monica nói: "Kỳ thật, bà vẫn luôn dõi theo cậu ấy phải không? Bà vẫn luôn bảo hộ cậu ấy, phải không?"

Monica dừng lại một chút, sau đó kiên quyết rời đi, không quay đầu lại.

Nhìn Monica bước đi, Trầm Sở Thiên cảm thấy buồn bã không sao diễn tả được, vì Mạc Ngữ Luân, mà cũng vì Monica. Anh tin rằng Monica yêu thương Mạc Ngữ Luân, nhưng, nàng cũng không dám thể hiện tình yêu thương của nàng.

Tiểu Mạc đáng thương, Trầm Sở Thiên nghĩ, rời hộp đêm chạy đến bệnh viện.

Nhìn Mạc Ngữ Luân nằm trên giường bệnh bị băng bó gần giống cái xác ướp, Trầm Sở Thiên cực kỳ đau lòng, nhớ đến mấy tên khi dễ Tiểu Mạc cũng bị anh đánh một trận, anh mới cảm thấy cảm thoải mái trong lòng hơn một chút.

Mạc Ngữ Luân bị đánh đến nỗi hoảng sợ, khi tỉnh lại như thế nào cũng không chịu ở bệnh viện, một hai kéo Trầm Sở Thiên về nhà, nhìn tiểu hồ ly khóc đến nỗi nước mắt tuôn như mưa, Trầm Sở Thiên hỏi bác sĩ, biết được cậu chỉ bị phần lớn là ngoại thương, có thể tĩnh dưỡng tại nhà, Trầm Sở Thiên liền mang cậu về nhà, để y tá hằng ngày đến khám cho cậu, còn anh xin nghỉ phép, mỗi ngày đều ở nhà chăm sóc tiểu hồ ly.

Mỗi ngày, y tá đến thay băng cho Mạc Ngữ Luân, nhìn thấy cả tấm lưng cậu huyết nhục mơ hồ, Trầm Sở Thiên cảm thấy đau lòng đến mức từng mạch máu trong người cũng run rẩy.

Mạc Ngữ Luân cắn răng chịu đau để thay băng.

Lãnh tinh hồn mang thuốc trị thương ngoài da đến, hiệu quả không tệ, những vết thương nhỏ bắt đầu liền miệng, những vết thương lớn hơn bắt đầu kéo da non.

"Có phải em thực không có tiền đồ?" Hôm nay, khi Trầm Sở Thiên thay băng cho Mạc Ngữ Luân, cậu liền hỏi. Sau khi những vết thương lớn đóng mày, Trầm Sở Thiên liền thay thế công việc của y tá.

"Sao có thể, anh cảm thấy Tiểu Mạc rất kiên cường."

"Nhưng, em có khóc a."

"Khóc thì vẫn kiên cường."

Băng vết thương thật tốt xong, giúp Mạc Ngữ Luân nằm sấp xuống. Mạc Ngữ Luân bị thương hết cả lưng, trong một thời gian dài không dám nằm thẳng. Trầm Sở Thiên khẽ vỗ vỗ vai Mạc Ngữ Luân, hỏi cậu, "Tiểu Mạc, em muốn cái gì, bất kỳ cái gì anh cũng sẽ làm cho em."

Mạc Ngữ Luân nhướng mắt nhìn Trầm Sở Thiên, vươn tay có chút khó khăn, ngón tay cuốn lấy ngón tay Trầm Sở Thiên, "Em muốn… anh, muốn anh? Anh có thể đáp ứng không? Đừng rời xa em, đừng bỏ em, yêu em, mãi mãi… mãi mãi…"

"Anh sẽ làm được."

"Mãi mãi yêu em, không gạt em, không rời xa em…." Tiểu hồ ly thì thầm.

“Nhất định!”

Trầm Sở Thiên kết thúc kỳ nghỉ phép, phải trở lại cảnh cục, anh mời Lãnh Tinh Hồn và Ô Mễ đến chăm sóc Mạc Ngữ Luân, có hai người họ chăm sóc, thân thể Mạc Ngữ Luân mỗi ngày khỏe hơn.

Lần cuối cùng đến bệnh viện kiểm tra, thấy bác sĩ đã không còn tỏ vẻ lo lắng, dặn chỉ cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian thì sẽ khỏe lại như trước, trong lòng Trầm Sở Thiên mới thư thái.

“Em khỏe rồi, không sao hết, anh không cần hứng em như hứng hoa nữa.” Mạc Ngữ Luân nhìn giấy khám bệnh vui vẻ nói.

“Tóm lại là vẫn phải cẩn thận.”

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi ra cửa bệnh viện, đột nhiên một thân ảnh màu cam lọt vào trong tầm mắt Trầm Sở Thiên, anh ngẩng đầu nhìn, phát hiện Monica đứng cách đó không xa.

Sao nàng lại đến đây? Trầm Sở Thiên nghi hoặc trong lòng, ngay lập tức liền trở lại bình thường, sau chuyện lần trước, Trầm Sở Thiên hung hăng giáo huấn người Mạc gia, thể hiện rõ thái độ, những kẻ muốn tìm Mạc Ngữ Luân để lợi dụng cậu đả kích Monica đã không suy nghĩ cặn kẽ, hơn nữa Mạc Ngữ Luân cũng đã nhập hộ khẩu vào Trầm gia, cho nên Monica mới dám ra mặt gặp cậu.

“Sao không đi tiếp?” Thấy Trầm Sở Thiên dừng lại, Mạc Ngữ Luân nhìn theo anh, nhìn theo hướng anh đang nhìn, cũng chú ý đến Monica đang đứng gần đó.

Thấy tinh thần Mạc Ngữ Luân tốt, Monica lộ vẻ trấn an, khóe miệng khẽ nhếch lên, sau đó thùy hạ mi mắt, quay người bước đi. Thời gian nàng xuất hiện không quá một phút.

Mạc Ngữ Luân nhìn theo hướng Mạc Ngữ Luân biến mất, huyết thống cậu đang mang trong người trong tích tắc báo cho cậu biết nàng là ai, môi cậu giật giật, nhưng không phát ra âm thanh nào. Trầm Sở Thiên khẽ vuốt tóc Mạc Ngữ Luân, để cậu dựa vào vai anh, “Chúng ta đi thôi.”

Ngồi trên xe, Mạc Ngữ Luân nằm trong lòng Trầm Sở Thiên, nhẹ giọng nói: “Anh biết nàng ta là ai.”

“Đương nhiên.”

“Anh đã gặp mặt trước rồi.”

“Bộ dạng của em rất giống nàng.”

“Thật không?”

“Đúng, chính em cũng cảm nhận được, người ngoài nhìn thấy liền biết, em và nàng ta như cùng đúc một khuôn ra.”

“Lần đầu tiên nhìn thấy nàng… Không ngờ trong hoàn cảnh này…”

“Nàng vẫn luôn lo lắng cho em.” Trầm Sở Thiên thật tình nói, anh không muốn tiểu hồ ly thương tâm khổ sở chỉ liếc mắt nhìn mẫu thân một cái rồi thôi.

“Lúc em còn rất nhỏ, chỉ biết mình bị mẹ vứt bỏ, nàng không cần em, cũng không nhận em. Kỳ thật, em không hận nàng, chúng ta chưa bao giờ sống cùng nhau, nàng với em mà nói giống như người lạ, em muốn hận cũng không hận được.”

“Đừng hận nàng, nàng ta có nỗi khổ.”

“Chẳng lẽ em lại không có? Sống với em là chuyện thống khổ, nhục nhã sao?” Mạc Ngữ Luân ngẩng đầu nhìn Trầm Sở Thiên.

“Tiểu Mạc, đừng như vậy.” Trầm Sở Thiên vuốt tóc Mạc Ngữ Luân an ủi, “Qua lần gặp mặt này, nàng có thể thanh thản hơn một chút. Nhưng, nàng vẫn quan tâm em, bằng không nàng đã không đến.” Trầm Sở Thiên nhớ đến lần gặp mặt đầu tiên nàng đã bắt anh phải hứa hẹn.

Mạc Ngữ Luân lặng lẽ khóc, Trầm Sở Thiên ôm cậu vào lòng, “Tiểu Mạc, đừng đau khổ, em còn có anh. Chúng ta cùng một chỗ, em muốn gì anh sẽ làm cho em, Tiểu Mạc, đừng khóc.”

28. Quyển 3 - Chương 10: Vĩ Thanh

Trước năm mới, Trầm Sở Thiên và Mạc Ngữ Luân đi mua sắm, mua quà cho cha mẹ, lại mua quần áo cùng thức ăn, gói to gói nhỏ ra khỏi siêu thị. Mạc Ngữ Luân mua một cây kem, mùi rất ngon, nhìn cậu ăn ngon lành, Trầm Sở Thiên cũng muốn ăn, hai người ngay tại bãi xe liền xé ra ăn ngay.

Mạc Ngữ Luân nghĩ Trầm Sở Thiên sẽ không ăn, không ngờ Trầm Sở Thiên thật tình há miệng cắn một ngụm kẹm của cậu, gò má anh chạm khẽ lên má cậu, Mạc Ngữ Luân cảm thấy ngượng vô cùng, cậu đẩy anh ra. Trầm Sở Thiên cười, Mạc Ngữ Luân phát hiện chóp mũi anh dính một chút bơ, vươn tay khẽ lau cho anh, hai người nhìn nhau cười.

Đương chìm đắm trong không khí ngọt ngào, lúc này, Mạc Ngữ Luân nhìn thấy bên kia đường một người bước ra khỏi xe.

Nữ nhân dáng cao gầy, mặc chiếc áo màu cam cao cổ bằng lông, váy ngắn màu đen ôm sát người, nữ nhân tháo mắt kính râm, Mạc Ngữ Luân liền nhìn thấy mặt nàng.

Là nàng ta!

Mạc Ngữ Luân lặng lẽ nhìn Monica, Monica cũng nhìn cậu. Hai mẹ con đứng cách nhau không xa nhìn nhau chăm chú.

Trầm Sở Thiên nhìn thấy Monica, nghĩ nghĩ, khoát tay lên vai Mạc Ngữ Luân, đẩy nhẹ về trước, nếu gặp nhau, nói với nhau một câu cũng tốt.

Mạc Ngữ Luân tiến lên từng bước, Monica thấy động tác của cậu, nàng khẽ mấp máy môi, lập tức đeo kính lên, tay đặt lên cửa xe, ra vẻ muốn lên xe, Mạc Ngữ Luân vừa thấy nàng làm như vậy, trong lòng đột nhiên trầm xuống, cậu biết nàng ta không muốn gặp cậu, cảm giác vừa buồn vừa thất vọng như thủy triều dâng lên trong lòng, khóe mắt Mạc Ngữ Luân ươn ướt, cậu dừng lại, môi khẽ giật giật, muốn nói gì đó lại không nói nên lời.

Mẹ ơi, từ này Mạc Ngữ Luân chưa từng gọi qua, hiện tại cũng không có cách nào để nói.

Monica quay đầu lưu luyến nhìn, sau đó kéo cửa xe, quyết đoán ngồi vào trong, rời đi.

Mạc Ngữ Luân đứng ở lề đường, nhìn xe rời đi, gục đầu xuống, que kem trong tay cậu tan ra, nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất.

Trầm Sở Thiên giữ chặt lấy vai Mạc Ngữ Luân, "Tiểu Mạc, đừng khổ sở."

Mạc Ngữ Luân quay mặt đi, "Em biết."

"Nàng quan tâm đến em, nàng lo lắng, cho nên đến nhìn em, xem anh có quan tâm tốt đến em hay không."

"Em biết."

Trầm Sở Thiên khuyên nhủ, "Đừng trách nàng, nàng không nhận em là con, nàng cũng có nỗi khổ."

Mạc Ngữ Luân gật đầu, "Em hiểu."

"Em thật sự hiểu?"

"Phải!"

"Nếu nàng nhận em là con, thì em chính là người của Mạc gia, những người trong tộc sẽ có lý do để ép buộc em làm những chuyện em không thích, anh nghĩ, có lẽ trong lòng nàng, cũng có khát vọng được thoát khỏi

sự trói buộc của vận mệnh, được tự do, muốn đi theo con đường của riêng mình, nhưng lại không thành công. Nàng là mẹ em, nàng biết giọt máu của nàng là em cũng được kế thừa suy nghĩ giống như vậy, nàng biết em sẽ theo đuổi một cuộc sống khác, cho nên cố tình không nhìn nhận em, sớm để em ly khai Mạc gia, đối với em như vậy là một cách để giải thoát, em có thể tự do tìm kiếm một thế giới mà em ao ước."

"Mẹ ơi..." Mạc Ngữ Luân rốt cục cũng gọi lên hai tiếng từ khi còn nhỏ chưa từng được kêu qua, cậu khóc, nước chảy xuống, Trầm Sở Thiên ôm cậu, để cậu vùi đầu vào trong lòng, "Tiểu Mạc, đừng trách nàng ta, trong lòng nàng nhất định rất yêu thương em."

"Nhưng... nhưng... Nàng ta không cần em, chưa từng ôm em..."

"Tiểu Mạc, đừng để trong lòng những chuyện này, giải thoát cho chính em. Lại nói, em cũng không cô đơn, em còn có anh."

Nghe Trầm Sở Thiên ôn nhu nói, Mạc Ngữ Luân ôm chặt thắt lưng Trầm Sở Thiên, dựa sát vào lòng anh.

"Tiểu Mạc, chúng ta về nhà thôi."

"Ân."

Nắm tay Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên dẫn cậu đi, trở về thế giới của riêng họ.

29. Quyển 3 - Chương 11: Người Phục Vụ Ở Tiệm Bánh

Khi hẹn sẽ về Trầm gia ăn cơm vào cuối tuần, Mạc Ngữ Luân một mực muốn mang một chút quà.

Từ lúc tiểu hồ ly được chính thức 'gả' vào Trầm gia luôn được ba và mẹ yêu thương, bọn họ đối xử với hắn như chính con ruột của mình, điều này làm Mạc Ngữ Luân đã từng sợ hãi sẽ không được tiếp nhận vui vẻ cực kỳ.

Buổi tối, Trầm Sở Thiên phát hiện Mạc Ngữ Luân ngồi ở góc giường, ôm gối ngẩn người, anh ngồi xuống bên cạnh ôm lấy cậu, "Sao vậy? Đang suy nghĩ chuyện gì?"

"Đang nghĩ lần này về nhà sẽ mua gì."

"Vì chuyện này mà lo lắng sao?" Trầm Sở Thiên bật cười.

Nhìn Trầm Sở Thiên cười nham nhở, Mạc Ngữ Luân khẽ cau mày đẩy anh ra. Trầm Sở Thiên đương nhiên

không lo, vì đó là về nhà anh, cho dù hai tay anh trống trơn cũng không sao, nhưng Mạc Ngữ Luân thì khác, cha mẹ đối với cậu tốt như vậy, cho đến giờ cũng chưa từng đòi hỏi cả hai phải chu cấp tiền bạc, ngược lại mẹ Trầm còn mở tài khoản ngân hàng cho Mạc Ngữ Luân, gửi cho cậu một số tiền kha khá để tiêu vặt. Mạc Ngữ Luân cảm thấy không an tâm, lại không thể từ chối, vì vậy mỗi lần về nhà thăm cha mẹ, cậu đều thật tâm chọn quà kỹ càng.

"Đâu phải lặn lội đường xa về thăm nhà, đều cùng trong thành phố, không cần trịnh trọng như vậy. Lại nói, chúng ta trở về là bọn họ vui rồi."

"Như vậy thì ngại quá."

"Ngại cái gì, trưởng bối thương yêu thì sẽ như thế, hì hì, như anh thương em vậy mà." Nói xong, Trầm Sở Thiên kéo Mạc Ngữ Luân dựa vào lòng, ôm lấy thắt lưng cậu, ôm cậu thật chặt. Biết Trầm Sở Thiên muốn bắt cậu đi ngủ, Mạc Ngữ Luân kéo hai tay Trầm Sở Thiên ra, "Anh ngủ trước đi, em phải suy nghĩ chuyện này đã."

"Nghĩ cái gì mà nghĩ nữa, ngày mai rồi suy nghĩ tiếp." Trầm Sở Thiên nói xong, không để Mạc Ngữ Luân phản kháng, kéo cậu vào trong giường, đè xuống, Mạc Ngữ Luân vùng vẫy, "Đáng ghét, đáng ghét."

"Đáng ghét? Một chút nữa sẽ hết đáng ghét." Trầm Sở Thiên cười xấu xa, vung tay lên kéo màn xuống, khi tay anh tiến vào trong áo ngủ Mạc Ngữ Luân, vuốt ve vùng bụng của cậu, Mạc Ngữ Luân theo bản năng cong thắt lưng lên, nhìn chằm chằm đối phương, cảm giác tê dại làm trong mắt cậu lóe lên một mạt mị ý.

"Được rồi, ngày mai nghĩ tiếp, ngoan nào." Tay kia của Trầm Sở Thiên tiến vào giữa hai chân Mạc Ngữ Luân, đồng thời liếm nhẹ lên lỗ tai cậu, tiểu hồ ly 'ngô' một tiếng, không chút phản kháng.

Sáng sớm hôm sau, sau khi tiễn Trầm Sở Thiên đi làm, Mạc Ngữ Luân một mình ra chợ, muốn nhìn thử xem có gì mua được không. Dạo một vòng quanh chợ, Mạc Ngữ Luân bị một cửa hàng nhỏ hấp dẫn. Đó là một cửa hàng nhỏ bán bánh cookie, mặt tiền không lớn, trước kia Mạc Ngữ Luân cũng từng qua lại con đường trước cửa hàng, để ý thấy hôm nay có mấy người xếp hàng bên ngoài cửa tiệm, Mạc Ngữ Luân sinh ra tò mò, bánh cookie ngon như vậy sao? Mỗi lần đều thấy có người xếp hàng đứng chờ.

Mạc Ngữ Luân cũng xếp hàng, khi cậu bước vào trong, lập tức bị mùi chocolate thoang thoảng trong tiệm hấp dẫn. Nguyên lai tiệm này không chỉ bán đủ loại bánh cookie, đồng thời cũng bán chocolate do tự tay ông chủ làm, trách không được sinh ý tốt như vậy.

Đứng trước quầy, nhìn thấy đủ loại chocolate trưng bày, Mạc Ngữ Luân chưa biết chọn loại nào. Lúc này, một người bước đến cạnh cậu, cầm trong tay một cái khay nhỏ đưa cho cậu, "Chọn một loại ăn thử xem."

Mạc Ngữ Luân ngẩng đầu định nói cảm ơn, khi nhìn rõ người kia, không khỏi lui về sau mấy bước, ngạc nhiên mở to hai mắt. Cũng không phải do người kia có diện mạo hung dữ, ngược lại, anh ta anh tuấn dị thường, điều làm cho Mạc Ngữ Luân kinh ngạc là vì cậu phát hiện người kia là đồng loại với cậu – yêu thú.

Bản năng trong người Mạc Ngữ Luân khiến cậu tiếp tục lui về sau, không ngờ lại đụng phải mấy người khách khác, va chạm này làm Mạc Ngữ Luân thanh tỉnh, cậu không muốn kinh động người khác. Nhân viên nọ hiển nhiên hiểu Mạc Ngữ Luân đã nhìn thấy bản thể của mình, khẽ nhíu mày, có chút bất đắc dĩ lại vừa mất hứng bĩu môi, hạ thấp giọng nói: "Cậu đừng sợ."

Không sợ thì đúng, Mạc Ngữ Luân biết người kia là thổ lang, là lang, mà trong người Mạc Ngữ Luân có huyết thống của cẩu, cẩu gặp lang, phòng ngự và đối kháng căn bản chỉ là bản năng.

Nhân viên cửa hàng áp ngón trỏ lên miệng, ý bảo Mạc Ngữ Luân đừng nói ra, sau đó anh ta đưa cái khay đang cầm trong tay cho Mạc Ngữ Luân, xoay người đi ra phía sau cửa tiệm.

Mạc Ngữ Luân hoảng sợ nhận lấy, nhất thời có chút luống cuống. Khi cậu còn đang thấy xấu hổ, một nam nhân mang tạp dề đã bước đến, nhẹ giọng nói với Mạc Ngữ Luân: "Cậu không cần sợ, cậu ta không có ác ý."

Nam nhân trung niên đến bắt chuyện với cậu có vẻ là chủ tiệm, Mạc Ngữ Luân không khỏi nhìn nhìn anh ta, nam nhân có vẻ hiểu được ánh mắt của Mạc Ngữ Luân, mỉm cười nói: "Cậu ta rất ôn hòa, không có ý tấn công, cậu ta là nhân viên cửa tiệm, đã làm việc ở đây một thời gian."

Lúc này, có khách đã chọn hàng xong muốn tính tiền, nhân viên cửa hàng thổ lang yêu thú kia tính trên máy rồi thu tiền, đưa túi bánh cho khách, mỉm cười nói cám ơn, nhìn nụ cười y ôn hòa, tâm Mạc Ngữ Luân bình tĩnh hơn, cậu không khỏi thầm trách, cảm thấy cậu quá căng thẳng, quá nhạy cảm.

"Muốn mua chocolate không? Thử ăn một chút đi, xem có hợp khẩu vị với cậu không?" Nam nhân chủ tiệm ân cần khuyến khích.

Mạc Ngữ Luân lấy mấy viên chocolate nhỏ ăn thử, phát hiện chocolate của tiệm ngon đặc biệt, hương vị thuần túy, khẩu vị cũng đa dạng, thử ăn vài loại, Mạc Ngữ Luân chọn được mấy loại cậu thích, vừa định nói, lại phát hiện quầy bên trong còn có chocolate hình vỏ sò các loại, nhớ đến mẹ của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân nói: "Tôi muốn loại ít ngọt, sữa nhiều, mấy loại chocolate hình vỏ sò kia có khẩu vị như vậy không?"

Chủ tiệm quay nhìn thoáng nhìn, lắc đầu: "Loại đó là chocolate thuần túy, hơi đắng một chút, cậu chọn được vị cậu thích, tôi có thể dùng khuôn làm riêng theo ý của cậu."

"A, vậy rất cảm ơn."

"Bất quá, hôm nay chưa thể lấy được, nhanh nhất cũng phải ngày mai."

"Vậy ngày mai tôi đến lấy."

Nhân viên cửa hàng lấy đơn đặt hàng ra để Mạc Ngữ Luân điền vào, để ý thấy ánh mắt y nhìn Mạc Ngữ

Luân hơi có oán ý, chủ tiệm kéo tay y: "Gia Hoa, đừng như vậy."

Nhân viên cửa hàng Mạc Ngữ Luân, nhỏ giọng: "Rõ ràng giống y như tôi. Có thành kiến."

Biết mình thất lễ, Mạc Ngữ Luân lén nhìn qua mấy khách hàng khác, dùng thanh âm không để người khác chú ý nói: "Xin lỗi, tôi không có thành kiến, tôi chỉ bị dọa sợ thôi."

"Tôi không hung dữ mà." Tai nhân viên cửa hàng nghe được, bất mãn phản bác.

Mạc Ngữ Luân còn chưa trả lời, chủ tiệm đứng một bên vội nói: "Gia Hoa, đừng như vậy.", nói xong, anh ta đẩy cậu ấy đi, nói với Mạc Ngữ Luân, "Thật sự cậu đừng hiểu lầm, cậu ta rất tốt."

"Y là… lang…"

"Ta biết." Chủ tiệm mỉm cười, nhìn nụ cười mang ý thấu hiểu, tín nhiệm của nam nhân trung niên, Mạc Ngữ Luân bình thường trở lại.

"Tôi là hồ ly." Mạc Ngữ Luân nhỏ giọng nói, không biết vì sao, cậu không ngại tiết lộ với chủ tiệm.

Chủ tiệm cười cười vươn tay rờ rờ đầu Mạc Ngữ Luân, giống như cảm ơn cậu.

"Đại thúc, chú không được chạm vào cậu ta." Nhân viên cửa hàng thổ lang đứng bên trong kêu lên, vẻ mặt bất mãn.

Mạc Ngữ Luân nhìn nhìn nhân viên đứng phía trong cửa hàng, mặc quần đen áo đen, đeo tạp dề màu xanh nhạt, cậu ta có đôi mắt đen láy, hàng lông mày tuấn lãng, lúc này, cậu ta đang liếc Mạc Ngữ Luân, bộ dáng như… đang ghen.

Mạc Ngữ Luân cười trộm, sau đó nói với chủ tiệm: "Cám ơn anh, ngày mai tôi sẽ đến lấy."

Khi bước ra khỏi cửa tiệm, Mạc Ngữ Luân nghĩ: nguyên lai thổ lang cũng không hoàn toàn mang bộ dáng giống như trong truyền thuyết, cũng là một người rất thú vị nha.

30. Quyển 3 - Chương 12: Không Giống Nhau

Tộc Mạc thị – gia tộc yêu thú hồ ly nổi tiếng sinh sống tại thành phố Hương Đảo. Gia tộc có nhiều thế hệ làm sinh ý về tình sắc, có rất nhiều cổ phần trong các hộp đêm, đương nhiên, có nhiều nhất chính là các thiếu nữ xinh đẹp, cung cấp phục vụ cho các khách nhân hảo sắc.

Tộc trưởng đương nhiệm của Mạc thị tên là Mạc Ngữ Phi, là một nam nhân thông minh, trường tụ thiện vũ, dưới sự dẫn dắt của y, sinh ý của Mạc thị càng ngày càng rộng lớn, còn lấy được quyền kinh doanh cả sòng bài, tiền – giống như nước – chảy thẳng vào tài khoản ngân hàng. Trừ bỏ hộp đêm, hiện tại Mạc thị còn kinh doanh cả bất động sản và khách sạn, cộng thêm những sản nghiệp khác. Đây là ý muốn của Mạc Ngữ Phi, y không muốn đem tất cả tài lực đặt hết vào một chỗ, dĩ nhiên lợi nhuận nhiều, nhưng nếu một ngày chính phủ ra luật mới, nhiều khi Mạc thị trong một đêm trở nên trắng tay, y mới không muốn mạo hiểm như vậy. Trứng chim đương nhiên phải đặt ở những tổ khác nhau.

Hồ ly nổi tiếng là giả dối, đa nghi và lãnh khốc, có thể trở thành tộc trưởng tộc hồ ly, Mạc Ngữ Phi là kiểu nam nhân như thế nào, không cần nói cũng biết.

Y đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp được xưng tụng là – Dạ chi đế vương.

Sau giờ ngọ một ngày mùa thu trong trẻo, bầu trời xanh ngắt, ánh mặt trời vàng chói làm thành phố có cảm giác mệt mỏi. Mạc Ngữ Phi đột xuất đến kiểm tra một hộp đêm xa hoa của y, kế hoạch làm việc đã được sắp xếp rất tốt.

Dạ chi đế vương đi kiểm tra, mỗi lần đều bằng xe xịn, bảo vệ phục vụ, cái mà gia tộc hồ ly không thiếu nhất chính là nam nữ anh tuấn mạo mĩ, toàn bộ bảo vệ của Mạc Ngữ Phi đều là nam sinh cực kỳ đẹp trai, mặc tây trang kiểu Trung Quốc màu đen, rất có phong cách.

Hồ ly thích khoe mẽ, hiệu quả mong muốn chính là hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Người phụ trách hộp đêm sớm biết tộc trưởng sẽ đến, đã đứng ngoài cửa cung kính chờ, cúi thấp đầu đón Mạc Ngữ Phi vào trong.

Mạc Ngữ Phi đến thu hút rất nhiều công chúa trong hộp đêm, các nàng đã chờ sẵn, muốn nhìn nam nhân trong truyền thuyết này một lần.

Tộc hồ ly dư thừa mỹ nhân, Mạc Ngữ Phi thân là tộc trưởng, trừ bỏ huyết thống thuần khiết, tướng mạo cũng không thể so bì. Y có gương mặt đẹp đến nỗi có thể làm cho người khác nhìn thấy liền nín thở. Gương mặt tuyệt sắc, dung nhan thanh tú đến cực điểm, làn da màu mật nhạt, mái tóc đen bóng mềm mại, đôi mắt phượng với làn mi dài, ánh mắt thâm trầm lộ ra khí chất thoáng u buồn. Nữ nhân vừa nhìn thấy thì mẫu tính toàn bộ toát ra; nam nhân nhìn thấy, lại giống như nam tử trưởng thành. Mạc Ngữ Phi nho nhã, động tác ngôn ngữ cực kỳ có giáo dưỡng, nếu chỉ đơn giản nhìn vào dung mạo tuyệt đối sẽ không tin y là người thống trị sự nghiệp tình sắc, là hồ ly phong lưu phóng đãng nhất. Y nhìn tao nhã, lại có khí chất cực kỳ cường hãn, làm người khác vừa nhìn liền không dám kinh thường.

Mạc Ngữ Phi nhanh nhẹn bước trên hành lang dài, nữ hài tử nhìn lén y đi qua nhiệt tình bàn tán, lại không ngừng nhỏ giọng la hét.

Ra vẻ như kiểm tra sơ sài Mạc Ngữ Phi lại không ngừng chỉ ra những chỗ cần thay đổi, quản lý đi sau lưng y thỉnh thoảng lau mồ hôi, uy nghiêm của tộc trưởng y đã từng chứng kiến, mỗi lần bị kiểm tra đều lo lắng đề phòng, sợ làm không đúng sẽ bị hung hăng trừng phạt.

Khi kiểm tra đến tầng năm, Mạc Ngữ Phi để ý thấy một nam nhân im lặng đứng dựa vào cửa, tựa hồ đang ngắm phong cảnh, phát hiện nam nhân này không phải đồng tộc, Mạc Ngữ Phi trầm giọng hỏi: "Người kia là ai? Sao lại ở trong này?"

Quản lý nhỏ giọng nói: "Anh ta là cảnh sát."

"Cái gì?" Mạc Ngữ Phi trừng mắt, quản lý nhất thời toàn thân toát mồ hôi hột.

"Cảnh sát làm gì ở đây? Ông không muốn sống nữa phải không?"

"Không, không phải." Hai chân quản lý nhũn ra, vội vàng giải thích, "Là như vầy, là như vầy, ba tuần trước có một người khách dẫn theo nữ hài tử đến đây chơi, không biết như thế nào lại cãi nhau, sau đó cụt hứng bỏ về, đâu biết sau đó nữ hài tử kia tự sát, nghe đồn là vì tình…"

"Liên quan gì đến hộp đêm!" Mạc Ngữ Phi trầm giọng quát, đôi mắt phượng xinh đẹp hiện lên hàn quang, sắc như kiếm.

"Tôi biết… tôi biết, nhưng… nhưng mà căn phòng bọn họ từng ở, không biết tại sao, liền xảy ra chuyện, khách ca hát bên trong, thì có những âm thanh lạ lùng phát ra theo, đèn cũng chớp tắt, ban đầu chúng tôi tưởng điện áp không ổn định, sau đó, càng ngày càng bất bình thường, khách ở trong phòng đó đều nói… nói không sạch sẽ gì gì đó…" Quản lý lắp bắp giải thích, sắc mặt Mạc Ngữ Phi càng ngày càng khó coi.

"Sau đó thì sao?"

"Chúng tôi… chúng tôi chỉ có thể mời cảnh sát đến xem."

"Chuyện đó có liên quan gì đến cảnh sát!"

"Sau khi chuyện lạ truyền ra, rất nhiều công chúa sợ đến mức không dám bước vào đó, tôi sợ ảnh hưởng đến sinh ý. Mời cảnh sát phòng thứ bảy – Phòng xử lý những vụ án kỳ lạ, chuyện như vậy đương nhiên giao cho họ thì hợp lý hơn, hơn nữa… hơn nữa mọi người đều nói, trên người cảnh sát có chính khí, dương khí nặng, có thể trấn… trấn…" Quản lý vừa nói vừa hoảng sợ nhìn Mạc Ngữ Phi.

Mạc Ngữ Phi phụt cười, "Cảnh sát, còn là thiên sư bắt quỷ, chính khí cái gì chứ, hừ!" Nói xong, y nhanh chóng bước về phía trước.

Khi Mạc Ngữ Phi sắp bước ngang qua vị cảnh sát đang dựa vào cửa sổ, y liếc mắt nhìn anh ta một cái, cước bộ chậm lại một chút.

Nam nhân này, Mạc Ngữ Phi đã từng gặp.

Nhìn gương mặt kiên nghị của nam nhân, đường cong gương mặt kiên định, trong đầu Mạc Ngữ Phi liền nhớ ra, không phải nam nhân này chính là anh trai của cảnh sát yêu thú Trầm Sở Thiên sao? Y đã từng gặp anh ta một lần ở cảnh cục, nguyên lai anh ta là cảnh sát bắt quỷ, chuyện này làm Mạc Ngữ Phi thầm thán phục.

Phát hiện nam nhân y như lần đầu gặp nhau, khuôn mặt không có cảm xúc, thần thái bình tĩnh, động tác nghiêm trang, giống như – một tảng đá. Trong lòng Mạc Ngữ Phi đột nhiên có cảm giác khác thường, tảng đá này, rất đặc biệt.

"Cảnh sát… Trầm?" Mạc Ngữ Phi theo bản năng cất tiếng hỏi.

Nam nhân vẫn luôn nhìn ra bên ngoài cửa sổ nghe tiếng, quay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh lướt qua mặt Mạc Ngữ Phi, nhìn thấy một nam nhân tuyệt đẹp như thế, biểu tình cảnh sát Trầm vẫn không có chút thay đổi.

Nếu dựa vào huyết thống, Mạc Ngữ Phi là anh họ của người yêu Trầm Sở Thiên. Trong lòng biết hai người mối quan hệ 'thân thích', Mạc Ngữ Phi lại không biết tên của nam nhân, chỉ có thể gọi là cảnh sát. Khi y phát hiện trên mặt nam nhân cũng không có biểu tình gọi là quen biết, trong lòng không khỏi thầm hận – tại sao, anh ta quên đã từng gặp nhau sao? Cảnh sát không phải là có một trí nhớ đã gặp qua là không thể quên sao? Chết tiệt! Anh ta cư nhiên quên y!

"Xin hỏi anh có chuyện gì?" Thanh âm của nam nhân cứng nhắc, hoàn toàn phù hợp với khí chất của một tảng đá.

Nguyên bản muốn hỏi 'Anh có nhớ tôi không?', Mạc Ngữ Phi dùng khóe mắt liếc người quản lý bên cạnh, nếu người kia nói 'Không nhớ rõ', vậy còn mất mặt hơn. Nhưng vừa rồi nhịn không được lỡ kêu nam nhân này, vì thế Mạc Ngữ Phi đổi giọng, "Tìm được gì chưa?"

"Tôi đang chờ nàng xuất hiện." Nam nhân vẫn trả lời cứng nhắc.

"Hy vọng anh có thể giải quyết nhanh chóng."

"Tôi sẽ."

Mạc Ngữ Phi bước tiếp về phía trước, trong lòng y lúc này cực kỳ mất bình tĩnh. Chết tiệt! Chết tiệt! Thực chết tiệt! Lần đầu tiên gặp mặt nam nhân hoàn toàn không nhìn y, lần này cũng vậy. Như thế nào, y ở trong mắt người khác là mỹ mạo kinh diễm, trong mắt anh ta lại giống như chưa từng tồn tại!

Vẫn không dừng chân, Mạc Ngữ Phi hỏi người quản lý theo bên cạnh, "Tên của anh ta là gì?"

"Cánh sát Trầm hả? Tôi… tôi không biết…"

Mạc Ngữ Phi ngừng lại, ánh mắt lạnh lùng quét qua quản lý, thấp giọng nói: "Đi điều tra!"

"Dạ... dạ... ngay lập tức... ngay lập tức!"

Mạc Ngữ Phi vừa tiếp tục bước, vừa tự thầm mắng mình, kỳ quái, kỳ quái, thật là kỳ quái, vì sao lại cảm thấy hứng thú với cảnh sát giống y như tảng đá kia, vì sao? Những nam nhân xuất hơn y còn chưa để vào mắt, vì sao? Vì sao lại là nam nhân này? Vì sao mỗi lần nhìn thấy anh ta, y đều không kiềm chế được sự hứng thú? Đáng giận! Y là ai chứ! Y là tộc trưởng tộc hồ ly, là Mạc Ngữ Phi cao cao tại thượng, y như thế nào có thể có hứng thú với một vị cảnh sát nho nhỏ được?

"Không, không cần điều tra, tôi không muốn biết." Mạc Ngữ Phi đột nhiên ra lệnh.

Quản lý gật đầu, "Dạ dạ, không điều tra, không điều tra." Cảm thấy rất kỳ quái đối với sự thay đổi thất thường của Mạc Ngữ Phi, bất quá hắn cũng không dám tỏ thái độ.

Ánh mắt Mạc Ngữ Phi khẽ mị, khóe miệng chợt lộ nụ cười làm người ta khó hiểu, nam nhân kia đứng ở một thế giới hoàn toàn khác biệt với y.

Không giống nhau, thì không cần gặp nhau.

31. Quyển 3 - Chương 13: Anh Họ

Có lẽ, từ khi có con người, các tộc đàn yêu thú liền cùng con người sinh tồn trên thế giới này. Họ có bản thể và ngoại hình của con người, tùy ý chuyển đổi qua lại giữa hai hình thái.

Yêu thú chung sống cùng con người, giữa hai bên có một khoảng cách vô cùng mỏng manh. Cũng giống như con người, yêu thú cũng lăn lộn giữa cát bụi hồng trần, cũng khát vọng cuộc sống thoải mái mà yên bình, cũng không cách nào thỏa mãn được dục vọng, quyền lực, tiền tài, địa vị, mỹ nữ...

Tộc đàn lớn nhất trong yêu thú – tộc hồ ly. Dựa vào mỹ mạo trời sinh, hồ ly mặc dù ở bất kỳ nơi nào cũng có thể có được cuộc sống thoải mái. Phụ thuộc vào cường quyền, lợi dụng nhan sắc để có những gì họ muốn được tất cả hồ ly coi như là chuyện hiển nhiên, họ cũng không vì ánh mắt khinh thường của người khác mà cảm thấy hành vi của họ có gì đó xấu hổ. Ngược lại, nếu có hồ ly nào dựa vào sắc đẹp mà được ăn trên ngồi trước, thì trong nhóm hồ mới được coi là có bản lĩnh, là chuyện đáng ca ngợi.

Bản tính của hồ ly đa nghi, lại thêm phóng đãng trời sinh, họ rất hiếm khi trao chân tâm của họ. Tình yêu, loại tình cảm này hồ ly vừa không tin tưởng, lại không thú vị. Rất ít hồ ly giống như người bình thường, nguyện ý có một tình cảm yên bình duy nhất, những hồ ly như vậy phi thường hiếm hoi, có thể thấy mà không thể cầu.

Thành phố N, cảng Lâm Hải của thành phố, là nơi phồn hoa đô thị, dân cư khoảng một ngàn hai trăm vạn người. Từ ngày đến đêm, số người đi lại trên phố chỉ trên dưới hai trăm vạn mà thôi.

Đây là một thành phố không có đêm.

Trong một thành phố tấp nập như vậy, con người và yêu thú đều giống như nhau, cũng bận rộn suốt ngày, mọi người cùng sống hòa bình, tựa như không có ranh giới nào giữa con người và yêu thú.

Sáng thứ hai, tại nhà của trưởng khoa cảnh sát hình sự và an ninh yêu thú Trầm Sở Thiên.

"Trầm Sở Thiên… Trầm Sở Thiên…" Tiếng người yêu êm ái vang lên bên tai, cũng không biết Trầm Sở Thiên có nghe hay không, chỉ thấy anh ngoáy ngoáy lỗ tai rồi xoay người ngủ tiếp.

"Trầm Sở Thiên… Trầm Sở Thiên…" Mạc Ngữ Luân – người yêu Trầm Sở Thiên, nhìn người lười biếng hiếm thấy đang nằm trên giường, trong lòng có vài phần kinh ngạc.

"Trầm Sở Thiên…" Thử gọi lớn hơn tiếp tục đánh thức, đổi lại, Trầm Sở Thiên che luôn lỗ tai, nhoi nhoi chui vào trong chăn, miệng còn lẩm bẩm: "Đừng ồn…" Trầm Sở Thiên chui vào chăn, cuộn mình lại giống như cái kén, làm thành một cái bao lớn trên giường. Mạc Ngữ Luân lại kéo kéo chăn, chỉ tiếc, Trầm Sở Thiên quấn rất chặt, Mạc Ngữ Luân căn bản không thể so khí lực với Trầm Sở Thiên, kéo đến mức cậu thở hổn hển vẫn không có động tĩnh nào.

Thở dài bó tay, Mạc Ngữ Luân ngồi xuống mép giường, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nhìn bao tải bự trên giường. Trầm Sở Thiên luôn làm việc rất nghiêm túc, nhận thức lâu như vậy, cho đến bây giờ nl vẫn chưa thấy Trầm Sở Thiên trốn việc như thế này lần nào. Nhíu mày, Mạc Ngữ Luân cảm thấy sự việc có gì đó khác lạ.

Khẽ than một tiếng, Mạc Ngữ Luân đứng dậy, lại nhìn nhìn người đang quấn chặt trong chăn, sau đó cậu vỗ vỗ nhẹ lên vai đang hở ra bên ngoài của Trầm Sở Thiên, nói nhỏ: "Được rồi, không đi làm thì thôi, anh nằm đàng hoàng lại đi, muốn ngủ thì phải ngủ cho ngon, đừng bực mình." Nói xong, Mạc Ngữ Luân bước về phía cửa sổ, buông rèm cửa đã được cột cẩn thận ra, ánh sáng trong phòng ngủ lập tức tối đi.

Lại ngồi xuống giường, Mạc Ngữ Luân vuốt vuốt người bên dưới chăn, ngữ khí nhẹ nhàng: "Anh cảm thấy không thoải mái hả? Hay là đau ở đâu? Em rót cho anh một ly nước nhé?"

Vỗ về Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân không nói tiếp, một lát sau, Trầm Sở Thiên tự thò đầu ra, Mạc Ngữ Luân nhìn Trầm Sở Thiên cười cười, "Nếu còn muốn ngủ thì nằm lại đàng hoàng. Muốn em gọi điện thoại xin phép giúp anh không?"

Nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu của người yêu, Trầm Sở Thiên trừng mắt nhìn, sau đó quay đi không thèm nhìn cậu nữa. Để ý thấy Trầm Sở Thiên tránh nhìn cậu, Mạc Ngữ Luân biết bây giờ Trầm Sở Thiên đang suy nghĩ có nên nói sự thật với cậu hay không, Mạc Ngữ Luân cúi người, chống tay hai bên eo Trầm Sở Thiên, đối diện với anh, nhìn thẳng vào mắt anh.

Do tâm ý tương thông nhau của đôi tình nhân, giữa bọn họ luôn có sự vi diệu, giống như luôn có sự trao đổi ý thức theo những cách thông thường, Mạc Ngữ Luân cảm thấy Trầm Sở Thiên đang khó xử, mà khó xử của anh lại không liên quan gì đến công việc, là những chuyện khác khiến anh bối rối.

"Không thể nói với em thì không nói nữa." Mạc Ngữ Luân nói xong, thẳng người lên, vươn tay đỡ lấy đầu Trầm Sở Thiên, định nâng đầu anh đặt lên gối làm anh nằm thẳng lại, Trầm Sở Thiên níu tay ngăng Mạc Ngữ Luân, lại giữ chặt tay cậu, ôm cậu vào trong lòng. Dựa vào ngực Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân ngước mặt lên nhìn anh.

Mạc Ngữ Luân là một hồ ly yêu thú nam tính không thuần chủng, nhân hình là một tiểu nam hài tuấn lãng, dung mạo anh tuấn suất khí, mắt và môi lại phi thường quyến rũ. Tuy rằng không xinh đẹp nữ tính, nhưng khi sóng mắt lưu chuyển, mị ý ẩn ẩn cũng có vài ba phần liêu nhân. Tính tình Trầm Sở Thiên nóng nảy cường hãn luôn bị đánh bại dưới sóng mắt tiểu hồ ly của anh.

"Từ hôm nay anh đã kỳ lạ." Mạc Ngữ Luân vừa nói, vừa gảy gảy nút áo ngủ Trầm Sở Thiên.

"Hôm nay anh không muốn đến cảnh cục." Trầm Sở Thiên lo lắng, chậm rãi nói.

"Sao vậy, Cục trưởng đại nhân lại vừa giáo huấn?" Giọng điệu Mạc Ngữ Luân trêu chọc hỏi lại.

"Không phải."

"Nếu anh thấy không có việc gì quan trọng, muốn nghỉ một ngày cũng được. Em gọi điện thoại giùm anh." Mạc Ngữ Luân biết công việc người yêu rất vất vả, nếu anh muốn nghỉ ngơi, Mạc Ngữ Luân không phản đối.

Bàn tay đặt trên vai Mạc Ngữ Luân khẽ vuốt, Trầm Sở Thiên suy nghĩ nên nói như thế nào với người yêu, tiểu hồ ly của anh cũng giống như những hồ ly khác tương đối nhạy cảm lại thêm đa nghi, muốn làm cậu yên tâm nhất định phải đem mọi chuyện đầu đuôi kể lại chính xác rõ ràng.

"Hôm nay có hẹn với một người."

"Nga."Mạc Ngữ Luân lên tiếng, thầm nghĩ là người nào có thể khiến Trầm Sở Thiên để tâm như vậy.

"Thật vất vả mới hẹn được, nhóm luật sư của y tương đối khó đối phó."

"Ân."

"Gần đây, trong thành phố xảy ra hai vụ án ngộ độc CAK."

Mạc Ngữ Luân đánh thót trong bụng, CAK là một loại bột thuốc phiện, sau khi hút có thể làm người ta gặp ảo giác, hút ít trong thời gian ngắn không ảnh hưởng gì lớn đến cơ thể, nếu hút lâu dài, sẽ tổn thương trung khu thần kinh, một khi còn sót trong cơ thể một lượng nhất định thì trong một thời gian ngắn sẽ bị trúng độc ở thần kinh dẫn đến tử vong. Buôn lậu thuốc phiện là tội rất nặng, hiện tại ít có người nào túng quá hoá liều, làm những chuyện này hơn phân nửa là yêu thú, vì tiền bất kể chuyện gì. Yêu thú có luật riêng, Thú quyền pháp trừng phạt rất nặng những yêu thú buôn lậu thuốc phiện gây chết người. Vậy mà cư nhiên có người dám làm? Mạc Ngữ Luân nghĩ như vậy, nhưng vẫn không lên tiếng, chờ Trầm Sở Thiên nói tiếp.

"Khoa hình sự định ngày hẹn với người kinh doanh chốn ăn chơi, muốn bàn bạc một chút biện phát giải quyết tốt nhất có thể."

Mạc Ngữ Luân nghe xong, cả người rõ ràng có chút run rẩy, có thể thấy được những lời kia gây chấn động với cậu đến mức nào. Trầm Sở Thiên đương nhiên hiểu được chuyện gì đã gây phản ứng như vậy với Mạc Ngữ Luân, nhưng anh vẫn nói tiếp, "Cấp trên phân công cho anh tiếp chuyện y, có có lẽ có liên quan đến anh và em đi. Em không cần suy nghĩ nhiều, em vẫn là chính em."

Mạc Ngữ Luân đã hiểu nguyên nhân vì sao hôm nay Trầm Sở Thiên không muốn đi làm, cậu chậm rãi rời khỏi ngực Trầm Sở Thiên, gục đầu ngồi bên mép giường, hai chân đung đưa trong vô thức.

Trầm Sở Thiên ngồi dậy, ôm Mạc Ngữ Luân từ phía sau, "Mạc Ngữ Phi đồng ý phối hợp, hôm nay y sẽ đến cảnh cục."

Nghe thấy cái tên kia, Mạc Ngữ Luân chấn động một chút. Họ tên đó cùng tên của Mạc Ngữ Luân chỉ khác nhau một chữ, bằng chứng cho mối quan hệ không thể không thừa nhận của bọn họ.

"Y không phải là anh họ của em." Mạc Ngữ Luân hung hăng cắn môi. Thấy răng ngày càng cắn chặt vào đôi môi mềm mại, Trầm Sở Thiên vội vàng lấy tay giữ chặt cằm Mạc Ngữ Luân, làm cậu phải buông ra.

"Đúng, y không phải. Em chỉ mang họ Mạc thôi, không có chút quan hệ nào với y."

Mạc Ngữ Luân cười cười nhợt nhạt. Cậu không thể phủ nhận xuất thân của mình, giống như cậu cũng không thể phủ nhận cậu là một yêu thú lai, mặc dù cậu ghét dòng họ này đến thế nào, từ khi chào đời cậu đã là người của Mạc gia.

"Anh có thể không đi được không?" Mạc Ngữ Luân hỏi.

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu.

"Vậy thì mau rời giường." Mạc Ngữ Luân vươn tay kéo Trầm Sở Thiên đứng lên, "Đừng đến trễ."

"Sẽ không trễ." Trầm Sở Thiên nói xong nhoài người ngồi dậy.

Ăn sáng xong, Trầm Sở Thiên thay quần áo chuẩn bị đi làm, Mạc Ngữ Luân tiễn anh đến cửa. Mấy ngày nay, Mạc Ngữ Luân có kiểm tra cuối kỳ, cậu ở nhà ôn tập. Trầm Sở Thiên lấy tay xoa xoa đầu Mạc Ngữ Luân, "Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về."

"Ân." Mạc Ngữ Luân trả lời một tiếng, nhìn bóng người yêu vào trong thang máy, sau đó cậu mới đóng cửa lại.

Tựa vào cửa, Mạc Ngữ Luân nhắm lại, nghiến chặt răng. Nghe Trầm Sở Thiên nhắc đến người Mạc gia, tâm tình của cậu không thể bình tĩnh. Thật vất vả cậu mới thoát khỏi những ràng buộc của cậu với gia tộc, không phải trở lại thế giới chìm đắm trong tiền tài, xa hoa truỵ lạc, không phải bị buộc phải bán thân và hạnh phúc của mình. Đối với Mạc gia, Mạc Ngữ Luân chỉ có những ký ức đau xót sâu sắc cùng hận ý đến tận xương tuỷ.

Chậm rãi quay về phòng ngủ, Mạc Ngữ Luân gục đầu trên giường, drap giường bằng gấm đã không còn ấm áp, nhưng vẫn còn vương hơi thở Trầm Sở Thiên. Mạc Ngữ Luân túm một cái gối ôm vào lòng. Nhớ đến Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân không khỏi đem mặt vùi chiếc gối trong lòng. Chính nam nhân này đã mang đến cho Mạc Ngữ Luân bầu trời tự do, cho cậu cuộc sống mà cậu mong muốn, được theo đuổi lý tưởng cậu muốn. Bất luận là thân thể hay tâm linh, Mạc Ngữ Luân đều không bao giờ muốn rời ra Trầm Sở Thiên.

Gõ cửa phòng của trưởng phòng, không có gì bất ngờ ngoài câu trách cứ vang lên: "Cậu đến muộn."

Trầm Sở Thiên cười meo meo bước vào, tuỳ tiện ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc, "Tôi đâu có muộn nếu so với y."

"Hừ, y thì một phút cũng không chờ. Cậu cẩn thận một chút giùm tôi." Nói xong, thủ trưởng cầm lấy bút chỉ chỉ Trầm Sở Thiên.

"Hắc hắc." Trầm Sở Thiên cười một tiếng.

Trưởng phòng có chút bất đắc dĩ, tính nóng nảy cương trực của Trầm Sở Thiên là độc nhất trong cảnh cục, Cục trưởng cũng không có cách nào nói được anh, năng lực của anh cao, dũng cảm lại nghĩa khí, không một đồng sự nào mà không phục anh, tuy rằng Trầm Sở Thiên chỉ phụ trách những vụ án hình sự của khoa yêu thú, nhưng thực tế anh là nhân vật nói sao làm vậy duy nhất trong cảnh cục.

"Cậu đã chuẩn bị tốt rồi?"

"Chuyện này thì có gì để chuẩn bị, không phải đã nói là bàn bạc bình thường thôi sao?" Nụ cười của Trầm Sở Thiên vẫn không đổi.

"Cậu nhìn nhận thực tế giùm tôi một chút đi, tộc trưởng của Mạc gia không dễ đối phó, hừ, y thật sự là một hồ ly! Tận lực mong muốn y đồng ý phối hợp điều tra với chúng tra. Cũng mới kiểm tra đầu tháng xong, mặc dù cũng có tác dụng răn đe, nhưng đó không phải là mục đích cuối cùng của chúng ta. Cũng vì

chúng ta kiểm tra quá nhiều mà bị khiển trách, cấp trên ra lệnh, đám người kia đều có người đỡ đầu. Còn có, nói chuyện với y cũng cẩn thận, tiểu tử cậu, đám luật sư của y rất khó đối phó."

Trầm Sở Thiên cười hì hì nghe trưởng phòng nói lảm nhảm, trong lòng lại suy nghĩ những chuyện khác.

Gần đến mười một giờ trưa, Trầm Sở Thiên dựa vào cửa sổ trong văn phòng, nhìn xuống cổng ra vào của cảnh cục bên dưới.

Mạc Ngữ Phi vẫn chưa đến. Nam nhân xinh đẹp như đế vương, được xưng tụng 'Dạ chi đế vương', y sẽ đến đúng giờ sao?

Khi kim đồng hồ của Trầm Sở Thiên chỉ vào phút thứ năm mươi chín mười giờ, một đoàn xe xuất hiện trong tầm mắt Trầm Sở Thiên, nhìn hàng xe dài, Trầm Sở Thiên khẽ nhíu mày. Dẫn đầu đoàn xe là hai chiếc Volvo màu đen có rèm che, theo sau là một chiếc Cadillac màu trắng, theo sau nữa là những chiếc xe Trầm Sở Thiên nhìn rất quen, nhưng không cách nào nhớ được tên nó.

"Aston Martin DB5, Dettori Marcesu Pantera, Ferrari Maranello và Testarosa, Lamborghini Diablo, Mercury Custom, Porsche…"

"Ồn ào, ai nha!" Có người kinh hô, "Sao lại đến cảnh cục triển lãm xe vậy."

Lúc này, người đi bộ nơi ngã tư cũng đứng lại nhìn những danh xe hiếm thấy đang xếp theo hàng dọc dừng lại.

"Kháo! Tiểu tử cậu sao biết hết tất cả vậy!" Trầm Sở Thiên trừng mắt với một cảnh sát yêu thú đứng bên cạnh, những danh xe vừa rồi chính xe y niệm ra.

Cảnh sát kia vừa nhìn xuống dưới vừa chậc lưỡi, "Trầm ca, em thì không thể có sở thích sao!"

Đen, vàng chanh, đỏ thẫm, lam đậm, trắng, những danh xe nhiều màu sắc khác lần lượt mở cửa ra, một đám người bước xuống xe, nối đuôi nhau bước vào cửa cảnh cục, trong đó một mạt bạch sắc thân ảnh rõ ràng dị thường.

Là y sao? Trầm Sở Thiên nhìn chằm chằm thân ảnh kia, người nọ cúi đầu, Trầm Sở Thiên đứng trên lầu nhìn xuống nên không thấy rõ mặt y.

Từ tầng dưới lên trên phòng họp lầu hai, mất một phút, xem ra, nam nhân này phi thường biết rõ bố trí bên trong cảnh cục. Nghĩ như vậy, Trầm Sở Thiên vuốt lại áo, xoay người ra khỏi phòng.

Đầu tiên là chuyện lễ nghĩa, đương nhiên, nhưng phần nhiều là xuất phát từ việc tò mò, Trầm Sở Thiên đứng ở đầu hành lang lầu hai đợi người hôm nay anh phải gặp. Anh phát hiện trong hành lang có rất nhiều

đồng sự dừng lại, không cần phải nói, nhất định bọn họ đã nghe được hơi gió, biết kẻ cầm đầu nghiệp tình sắc trong thành phố đến đây, tất cả mọi người muốn nhìn một chút xem nam nhân kia có hình dáng như thế nào.

Một đám người đi lên lầu, còn chưa thấy người bóng người, Trầm Sở Thiên đã nghe bên tai một mảnh kinh hô. Chuyện gì vậy? Người gì mà có thể khiến cho đám cảnh sát quá quen với những bất thường lại kinh ngạc đến thế.

Khi thân ảnh đầu tiên đập vào mắt anh, Trầm Sở Thiên minh bạch vì sao mọi người lại kinh hô, trong lòng anh cũng chấn động một trận!

Thực là tiểu nam sinh anh tuấn!

Mặc chiếc áo dài không cổ kiểu Trung Quốc, vạt áo dài ngang gối, nam hài tử đi đầu tiên có dung nhan tuyệt sắc làm người ta kinh diễm, theo sau y là một đám nam sinh nữ sinh xinh đẹp cũng có thể khiến người ta ngừng thở. Tộc hồ ly, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Trong cả đám người hắc sắc nổi lên một mạt bạch sắc.

Mạc Ngữ Phi!

Trầm Sở Thiên sớm đã nghe nói đến vị 'Dạ chi đế vương' này mỗi lần ra ngoài, nhất định đem theo một đám bảo vệ cùng tuỳ tùng mỹ mạo theo bên người, anh không ngờ rằng bọn họ lại trẻ tuổi như vậy. Yêu thú, dựa vào ngoại hình thì không thể đoán được tuổi, có thể khẳng định đám nam nữ này tuyệt đối đã trưởng thành.

"Sách, rất có phong cách!" Không biết ai thốt lên câu này. Đúng vậy, nếu đi đến đâu cũng có một đám tiểu suất ca và tịnh muội muội gắt gao theo sau, thật đúng là – rất có phong cách!

Theo lời hẹn trước, những bảo vệ và tuỳ tùng của Mạc Ngữ Phi được an bài vào một phòng khách nghỉ tạm, Mạc Ngữ Phi cùng luật sư của y tạm thời cùng đi vào một phòng khách nhỏ khác. Cửa phòng đóng lại, tiếng thì thầm bàn luận trong hành lang vẫn chưa ngừng lại. Thậm chí mấy ngày sau đó, đám thiếu niên thiếu nữ xinh đẹp kia vẫn là đề tài đàm luận của mọi người trong cảnh cục.

Trầm Sở Thiên đã sớm ngồi chờ trong phòng khách.

Mạc Ngữ Phi vào trong phòng khách, y vẫn không mở miệng, chỉ dùng mắt hỏi có thể ngồi xuống hay không, sau đó chủ động kéo ghế ra ngồi, ngồi xuống rồi, hai tay nắm lại, khuỷu tay đặt lên bàn, tiếp theo y lấy nắm tay che miệng lại, ho khẽ mấy tiếng. Những động tác liên tiếp của y như nước chảy mây trôi, có cảm giác tao nhã không nói nên lời.

Trầm Sở Thiên cũng không mở miệng, y chỉ quan sát Mạc Ngữ Phi. Nam nhân trước mặt thực trẻ, bộ dáng

ước chừng hai mươi tuổi, y mang khuôn mặt tuyệt sắc, dung mạo cực kỳ thanh tú, mái tóc y sáng bóng mềm mại cùng đôi mắt đen, ánh mắt thâm trầm lộ ra khí chất u buồn, chắc chắn nữ nhân vừa nhìn thấy khẳng định mẫu tính sẽ bị kích thích hoàn toàn. Trầm Sở Thiên nhớ đến ánh mắt đều thay đổi của mấy nữ cảnh sát.

Thanh tú, nho nhã, cử chĩ nhã nhặn, ngôn ngữ hình thể rất có giáo dưỡng. Nhìn bàn tay tinh tế của Mạc Ngữ Phi, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, Trầm Sở Thiên không khỏi cảm thấy nam nhân trước mặt này như thế nào cũng không thể là kẻ xấu được. Nếu không phải đã biết trước, Trầm Sở Thiên cảm thấy anh cũng sẽ không thể tin được nghề kinh doanh đặc thù người kia đang làm. Toàn thân bạch sắc của y thoạt nhìn tinh khiết trong sáng. Nhớ đến bản báo cáo những chuyện liên quan đến Mạc Ngữ Phi dày đến mấy trăm trang, Trầm Sở Thiên không thể không thay đổi cái nhìn về y.

"Chào, tôi là Trầm Sở Thiên, trưởng khoa hình sự và an ninh yêu thú."

"Tôi là Mạc Ngữ Phi, tộc trưởng tộc hồ ly. Mạc gia kinh doanh cái gì, Trầm trưởng khoa cũng đã biết rõ." Mạc Ngữ Phi nói, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, nói xong, y lại nắm tay lại che miệng, ho khẽ vài tiếng.

Trầm Sở Thiên nghi hoặc, cũng mê mẩn, thoạt nhìn nam nhân này có chút yếu ớt, thậm chí trên người còn toát ra vài phần khí chất không tranh giành, y thật sự là kẻ điều khiển tám mươi phần trăm hộp đêm, khu giải trí và sòng bài, mỗi ngày đều liếu con dao nhuốm máu tanh sao?

"Trầm trưởng khoa…"

Nghe thấy tiếng gọi, Trầm Sở Thiên từ trong mơ màng thanh tỉnh lại, anh vội vàng định thần.

"Anh đang nhìn tôi sao?" Mạc Ngữ Phi đột nhiên hỏi một câu, nụ cười trên mặt có vài phần coi thường.

"Ách…"

"Tôi và y… rất giống sao?"

Trầm Sở Thiên hoàn toàn biết rõ 'y' trong lời nói của Mạc Ngữ Phi ám chỉ ai, anh lập tức trả lời, "Không, tuyệt đối không giống!"

"Đều là người họ Mạc, không thể nào không giống, Trầm trưởng khoa, anh không thành thật nga."

Câu nói mềm mại từ trong miệng nam nhân tuấn mỹ thốt ra, Trầm Sở Thiên không thể không cảm thấy trong lời ấy mang theo vài phần khiêu khích, trong lòng anh dâng lên cảm giác chán ghét. Trầm Sở Thiên hít sâu một hơi, không nói gì. Trong lòng Trầm Sở Thiên phải thừa nhận Mạc Ngữ Luân và Mạc Ngữ Phi thật sự giống nhau vài phần, dù là anh em họ trong tộc hồ ly, bọn họ cùng có ánh mắt và đôi môi quyến rũ, chính là Mạc Ngữ Luân vẫn còn nhỏ, cậu ấy không có hơi hướm tình sắc của nam tử trưởng thành giống

trên người Mạc Ngữ Phi.

Luật sư bên cạnh Mạc Ngữ Phi nhìn nhìn hai người, sau đó nói: "Mạc tiên sinh, kiểu xét hỏi như thế này, thỉnh ngài tận lực đừng lên tiếng, tất cả để tôi nói được rồi."

Mạc Ngữ Phi gật gật đầu không nói nữa.

Biết đây là luật sư con người, Trầm Sở Thiên nhìn ông ta, có cảm giác yên tâm, anh không sẵn lòng giao tiếp với hồ ly. Luật sư là người có tướng mạo bình thường, là nam nhân trung niên hơi hói đầu, ngồi bên cạnh Mạc Ngữ Phi, làm cho người ta có cảm giác hơi quái dị.

Kế tiếp, dựa theo nguyên tắc tư pháp thông thường, Trầm Sở Thiên bắt đầu hỏi một loạt vấn đề với luật sư, còn luật sư cũng từ từ trả lời.

"… Mạc thị luôn tuân thủ pháp luật. Từ khi thành lập ở thành phố này đến nay, tộc Mạc thị dù sống hay kinh doanh nghiệp phục vụ cũng đều xin giấy phép kinh doanh của chính phủ. Tất cả loại hình kinh doanh của Mạc thị đều được pháp luật cho phép. Sau khi 'Thú quyền pháp' được ban hành, cũng như các yêu thú hồ ly, Mạc thị vẫn dựa theo những điều luật trong Thú quyền pháp và những bộ luật khác kinh doanh sự nghiệp. Mỗi năm Mạc thi đều lập lại hồ sơ của mọi người theo yêu cầu của chính phủ… Mỗi năm Mạc thị đều nộp lợi nhuận và thuế đạt đến… Tất cả đều hợp pháp, vì vậy cảnh sát không thể…"

Nghe câu trả lời thuyết phục của luật sư, ánh mắt Trầm Sở Thiên thỉnh thoảng liếc sang Mạc Ngữ Phi, y tựa hồ rất nghe lời luật sư, thật sự không hề mở miệng, hơn nữa mặc kệ cho luật sư nói gì đi nữa, trên mặt y cũng không có biểu tình gì, ánh mắt cũng an định.

Nam nhân này, rất biết tự che giấu bản thân!

Trầm Sở Thiên rất chăm chú nghe luật sư nói, hy vọng có thể từ trong mấy câu đó tìm ra manh mối có giá trị, thật vất vả đến khi luật sư ngừng lại, Trầm Sở Thiên cảm thấy lỗ tai bắt đầu ong ong. Trầm Sở Thiên gọi người mang đến ba tách café, quả nhiên, luật sư vươn tay bưng tách café uống một hơi cạn sạch, hơn nữa còn thỉnh cầu thêm một tách nữa, còn Mạc Ngữ Phi thì không hề chạm đến cái tách của y.

"Đây không phải là café ở Sở Liêm chính." Trầm Sở Thiên cười nói, muốn làm dịu không khí hơi căng thẳng này một chút.

Mạc Ngữ Phi cười, sau khi ho khẽ vài tiếng mới nói, "Tôi không uống café người khác pha."

"Không có độc." Trầm Sở Thiên vẫn mang theo ý cười, trong biểu tình dẫn theo vài tia chế nhạo.

"Vị không ngon." Mạc Ngữ Phi nói đơn giản.

Hừ, thật khó hầu hạ. Trầm Sở Thiên nhịn không lẩm bẩm trong bụng. Tiếp theo, Trầm Sở Thiên đưa ra mấy yêu cầu hợp tác với cảnh sát, luật sư Mạc thị cao giọng tỏ ý nhất định sẽ phối hợp với cảnh sát, sau đó ông ta bắt đầu lảm nhảm nói tiếp, nói rồi nói, không để người ta chen mồm vào được. Trầm Sở Thiên nghe, bắt đầu cảm thấy đầu hơi hơi nhức, lại có cảm giác buồn ngủ, trong lòng thầm nghĩ không biết Mạc thị tìm được ông luật sư này từ xó xỉnh nào, so với ruồi bọ còn phiền hơn.

Ngay lúc Trầm Sở Thiên nửa tỉnh nửa mê, anh đột nhiên để ý đến trong mắt Mạc Ngữ Phi – đến giờ vẫn không có biểu tình gì – xẹt lên một tia đùa cợt, chỉ trong nháy mắt liền biến mất. Biểu tình kia bị Trầm Sở Thiên mẫn duệ bắt được, trong lòng Trầm Sở Thiên 'đông' một tiếng, giống như bị cái gì đập một phát, anh đột nhiên thanh tỉnh.

Mạc Ngữ Phi, y là cố ý! Cố ý mang đến một luật sư thích lải nhải, tất cả lời nói đều là bề ngoài, mà y, người chân chính bị hỏi, từ khi bước vào trong phòng này y liền gần như không tham gia vào bữa tiệc!

Thật đáng giận!

"Mạc tiên sinh không có gì muốn nói sao?" Thật vất vả mới có cơ hội chen vào, Trầm Sở Thiên hỏi thẳng Mạc Ngữ Phi.

"Nga," Mạc Ngữ Phi cười chế nhạo, "Những lời luật sư nói chính là những gì tôi muốn nói."

"Như vậy, xin hỏi Mạc thị dự định sẽ phối hợp điều với cảnh sát trong vụ án CAK lần này như thế nào? Mạc thị có hơn một trăm hộp đêm cùng khu giải trí trong thành phố, người ra người vào, phẩm lưu phức tạp,vậy xin Mạc thị báo cáo với cảnh sát những nhân viên khả nghi mỗi ngày có được không, hoặc cung cấp danh sách những khách hàng khả nghi cho cảnh sát? Hay đặt ra quy định đối với hội viên để hạn chế cũng là một cách thực hiện, còn có, hoặc có thể…" Trầm Sở Thiên đem mấy suy nghĩ của anh nêu ra, sau đó đợi câu trả lời của Mạc Ngữ Phi.

Luật sư nghe xong lập tức định nói gì đó, lại bị ánh mắt Mạc Ngữ Phi ngăn lại. Mạc Ngữ Phi trầm tư, giống như đang cân nhắc. Trầm Sở Thiên im lặng chờ đợi.

Cũng không biết qua bao lâu, Mạc Ngữ Phi nhướng mắt, thấy Trầm Sở Thiên cười cười, "Tôi… vẫn chưa nghĩ ra được phải hảo hảo phối hợp như thế nào."

Trầm Sở Thiên hận không thể nhào tới cắn Mạc Ngữ Phi mấy cái.

Hồ ly đáng giận!

Nhìn Trầm Sở Thiên cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ, khoé miệng Mạc Ngữ Phi cong lên một nụ cười nhạt, tiếng nói của nam tử trưởng thành khinh lãng mà mềm mại, nghe ra như mang một hương vị khác, "Trầm trưởng khoa, kinh doanh của Mạc thị luôn hợp pháp, về phần nhân viên… cũng không phẩm lưu phức tạp như Trầm trưởng khoa nói. Sòng bài của chúng tôi đều tiếp những khác nhân bình thường. Nga, đúng rồi, công chức viên cũng không có…"

Đuôi lông mày Trầm Sở Thiên giựt giựt, anh biết con hồ ly kia đang chế nhạo anh là công chức bình thường, là một viên cảnh sát quèn của chính phủ, không có tiền đến sòng bài, mà có cũng không dám đi, hơn nữa nhân viên công vụ quy định rõ ràng là không được đi.

"Nhắc đến hộp đêm của chúng tôi, ân, hôm qua ngài thị trưởng có đến, những thông tin như vậy có nên báo cáo với cảnh sát luôn hay không? Chúng tôi thì không sao, chỉ e rằng thư ký đại diện của ngài thị trưởng sẽ đau đầu đi…"

Đuôi lông mày Trầm Sở Thiên lại giựt tiếp. Từ khi thành phố được thành lập, phục vụ tình sắc đã được cho phép, chỉ cần không phải bị ép buộc, không phải vị thành niên, lấy được giấy chứng minh đều là hợp pháp. Những hộp đêm của Mạc thị đều nằm trên những cung đường chính, được phép kinh doanh rượu, biểu diễn ca múa cũng đều là loại thanh nhã. Vì muốn thể hiện cuộc sống chung hoà bình giữa người và yêu thú, hằng năm sẽ đến thăm một hai lần. Bên ngoài thì tất cả đều là giao dịch, còn bên trong thì sao? Dưới trướng Mạc thị có hàng trăm 'thiếu gia' và 'công chúa' mỹ mạo, những mỹ thiếu niên và công chúa xinh đẹp này sẽ vì 'nhu cầu' của đám người quyền quý mà cung cấp những dịch vụ đặc biệt, đương nhiên cũng không ít kẻ có 'hậu phương' mạnh mẽ, rõ ràng biết có những giao dịch không hợp pháp, lại không thể tìm được những chứng cứ chính xác.

"Nếu 'thực sự' là vậy, thì Mạc tiên sinh, phải ca ngợi ngài một câu 'tuân thủ pháp luật' mới được." Cố ý nhấn mạnh ở hai từ nọ, Trầm Sở Thiên nhìn thẳng vào Mạc Ngữ Phi. Anh tin Mạc Ngữ Phi có thể hiểu được hàm trong câu nói của anh.

Mạc Ngữ Phi vẫn mỉm cười, tay đặt lên bàn, hai bàn tay nắm lại, "Đó là đương nhiên. Trầm trưởng khoa, chúng tôi bất quá chỉ kinh doanh một loại hình dịch vụ mà thôi. Chúng tôi bán loại hình dịch vụ này cùng với rất nhiều loại hình dịch vụ khác trong xã hội, cũng giống như giúp việc nhà, gia sư… mà thôi. Tin tôi đi, chúng tôi không hại bất kỳ ai. Anh cũng không cho rằng – xã hội không có những người như chúng tôi thì sẽ trong sạch hơn đi. Cung cấp dịch vụ, nhận lại thù lao tương xứng, là chuyện chính đáng. Đương nhiên, dịch vụ chúng tôi cung cấp là tốt nhất, cao cấp nhất, cũng có nghĩ là, phí phải trả cho nó cũng cao một chút."

"Một chút, chỉ sợ là không ít đi." Trầm Sở Thiên mỉm cười nói.

Mạc Ngữ Phi lịch sự giải thích: "Dịch vụ của chúng tôi là tốt nhất, khách hàng nào đã từng hưởng thụ qua đương nhiên biết rõ. Trầm trưởng khoa, nếu anh còn nghi ngờ, đương nhiên, tôi nghĩ anh sẽ không tự mình đến hưởng thụ dịch vụ của chúng tôi đâu, như vậy… hoặc anh có tìm hiểu ở người yêu của anh một chút cũng được." Khi nói chuyện, Mạc Ngữ Phi vẫn mỉm cười, sóng mắt trong suốt sở sở động nhân, chính là đằng sau ánh mắt tinh thuần đó, Trầm Sở Thiên nhìn thấy tia dữ tợn nhuốm đầy máu tanh thoáng chốc lại loé lên.

Máu lập tức dồn lên mặt Trầm Sở Thiên, anh nghiến răng, ráng kiềm chế để không phải nổi nóng. Mạc Ngữ Luân là người yêu của Trầm Sở Thiên, là em họ của Mạc Ngữ Phi. Vì thân phận con riêng nên cuối cùng Mạc Ngữ Luân cũng không quay trở lại Mạc gia, không đi theo con đường tình sắc của gia tộc. Trầm Sở Thiên biết Mạc Ngữ Luân hận nhất chính là những người trong tộc đã ép buộc cậu phải bán thân, hận nhất người khác nói cậu là hồ ly tình sắc, hiện tại Mạc Ngữ Phi lại cố tình nói như vậy, căn bản là y đang vũ nhục Mạc Ngữ Luân!

Nam nhân này quả nhiên không đơn giản. Trầm Sở Thiên hạ một kết luận trong lòng. Nam tử thanh tú, điềm đạm, đáng yêu, trong bụng lại âm ngoan, giả dối, độc ác.

"Tôi không còn gì để hỏi thêm. Đã làm mất thời gian của anh, cám ơn anh đã phối hợp với cảnh sát." Chấm dứt câu nói Trầm Sở Thiên liền đứng lên.

Mạc Ngữ Phi ngồi im, ngước mặt nhìn Trầm Sở Thiên, tóc mái che mất một bên mắt của y, ánh mắt loé lên qua giữa những sợi tóc như muốn nói "Tôi cũng biết anh không còn gì để hỏi."

Vì lịch sự, Trầm Sở Thiên tiễn Mạc Ngữ Phi và luật sư của y đến cửa phòng, với tính cách của anh, không thể đánh được con hồ ly này là chuyện không hề dễ dàng.

Thời gian hỏi hăn khoảng chừng một tiếng, hiện tại là ngay giờ cơm trưa, tuy rằng cảnh cục luôn bận rộng, nhưng tiếng người đã bớt đi không ít. Lúc này từ trên hành lang dài truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, Trầm Sở Thiên không khỏi ló mặt ra nhìn.

Đang vội vàng bước đến là một nam nhân cao lớn. Trầm Sở Thiên và Mạc Ngữ Phi cũng không thấp, nhưng nam nhân so với bọn họ còn cao hơn một chút. Nam nhân có một thân thể cường tráng cùng khuôn mặt cá tính, mày kiếm mắt sáng, vững chãi như núi.

Ánh mắt Mạc Ngữ Phi nhìn người đang chạy về phía Trầm Sở Thiên chuyển chuyển mấy vòng.

"Anh hai, tìm em?" Trầm Sở Thiên mở miệng trước.

Nam nhân cũng không liếc nhìn Mạc Ngữ Phi cùng luật sư của y, ánh mắt anh vẫn thuỷ chung đặt trên người Trầm Sở Thiên, "Anh biết ba giờ chiều nay em có cuộc họp, sau đó thì sao?"

"Không còn họp nữa, có việc gì sao?"

"Ân, anh có mấy chuyện muốn nói, bốn giờ đến văn phòng anh, nhớ kỹ!"

"Dạ nhớ."

Nam nhân vội vàng đến, vội vàng nói, lại vội vàng rời đi.

Trầm Sở Thiên nhìn bóng anh trai mình biến mất ở ngã rẽ trên hành lang, không khỏi gãi gãi đầu.

"Anh trai… anh?"

Nghe thấy câu hỏi, Trầm Sở Thiên quay đầu lại, "Ân."

Mạc Ngữ Phi nhìn nhìn khuôn mặt Trầm Sở Thiên, anh em Trầm gia ngũ quan rất giống nhau, chính là khí chất hai người khác biệt khá lớn, Trầm Sở Thiên cởi mở lạc quan, lại vừa hấp tấp nóng nảy, mang vài phần phóng túng buông thả, trước đây có biệt danh là 'Hoả bạo lãng tử' trong cảnh cục; anh cả Trầm gia cũng thực anh tuấn, khí chất nội liễm thâm trầm, thành thục ổn trọng, Mạc Ngữ Phi biết anh em Trầm gia đều là cảnh sát, nhưng lại không biết anh cả Trầm gia công tác thuộc nghành nào.

"Cảnh sát Trầm kia luôn vội vã như vậy sao?" Mạc Ngữ Phi hỏi.

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, nhún vai, không trả lời. Anh nghi thầm trong bụng, gì vậy ta, con hồ ly này chẳng lẽ lại có hứng thú với ông anh như đầu gỗ kia của anh sao?

Hừ, đừng có mơ! Dám mơ làm người ta của ta, đánh chết mi! Có cho mi cũng không dám! Anh hai của ta chính là cảnh sát khoa thứ bảy nha!

Mạc Ngữ Phi đi rồi, Trầm Sở Thiên đi ăn cơm trưa xong thì quay lại phòng làm việc của trưởng phòng báo cáo việc cuộc thăm hỏi vừa rồi, sau đó trong tiếng gào thét của trưởng phòng rời đi, lại túm lấy mấy nhân viên thuộc cấp họp hành, làm việc đến tận khuya.

Khi tìm chìa khoá mở cửa nhà, Trầm Sở Thiên thuận tiện liếc nhìn đồng hồ, đã qua nửa đêm.

Nhẹ nhàng bước vào phòng khác, Trầm Sở Thiên lại nhón chân đi vào phòng ngủ. Chiếc giường king size kiểu châu Âu đã buông màn xuống, chiếc đèn bên cạnh giường hắt xuống đất thứ ánh sáng mờ nhạt. Biết Mạc Ngữ Luân đã ngủ say, Trầm Sở Thiên lặng lẽ lấy nội y và áo ngủ sạch, sau đó bước vào nhà tắm.

Trong nhà tắm, Trầm Sở Thiên lau tóc đến gần khô queo mới đi ra, bước đến giường nhẹ nhấc màn lên, anh nhìn Mạc Ngữ Luân nằm nghiêng ôm chiếc gối ôm, sau lưng còn đặt thêm hai cái nệm dựa, chăn kéo đến gần vai.

Nhìn tư thế ngủ kia, trong lòng bắt đầu cảm thấy đau xót. Từ nhỏ Mạc Ngữ Luân đã có một cuộc sống lưu lạc, khi ngủ cũng không được cảm giác an toàn. Trước kia khi vừa mới ở chung, Mạc Ngữ Luân luôn lui vào một góc giường, lưng dán sát vào tường, co người lại thành một khối, hai tay ôm chặt lấy vai, co chân lên sát vào bụng, hơn nữa lúc cậu ngủ cũng không an ổn, hơi có động tĩnh một chút sẽ giật mình dậy, sau đó theo bản năng muốn chạy trốn.

Trầm Sở Thiên mất một khoảng thời gian mới từ từ điều chỉnh thế ngủ của Mạc Ngữ Luân, chính là hiện tại khi ngủ, Mạc Ngữ Luân vẫn phải có gì đó tựa sát vào lưng mới ngủ được, vì không muốn cậu dựa vào tường ngủ sẽ cảm lạnh, Trầm Sở Thiên mua một gối ôm cùng nệm dựa đặt lên giường.

Trầm Sở Thiên khẽ khàng nằm xuống, vươn tay kéo kéo gối, đang chuẩn bị kéo chăn, làn mi dài của Mạc Ngữ Luân rung rung mấy cái, cậu tỉnh, mở to mắt nhìn người bên cạnh, thanh âm mông lung nói: "Anh đã về rồi…" Sau đó Mạc Ngữ Luân liền chui ra khỏi chăn dựa vào sát Trầm Sở Thiên.

“Xin lỗi, đã đánh thức em.” Vươn tay ôm lấy bờ vai Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên ôn nhu nói.

Mạc Ngữ Luân dụi mắt, “Không có…”

Đang định nói ‘Muộn rồi, ngủ đi’, Trầm Sở Thiên phát hiện Mạc Ngữ Luân đang nắm lấy vạt áo anh, lại còn nhìn anh, anh biết Mạc Ngữ Luân sẽ nói ra những gì cậu đang nghĩ, nên chờ đợi.

“Anh… đã thấy y?” Mạc Ngữ Luân chần chừ một chút, hỏi.

Trầm Sở Thiên biết ‘y’ là ai, vậy nên gật gật đầu.

“Em… chưa từng gặp y…” Mạc Ngữ Luân cúi đầu. Dù không muốn thừa nhận, nhưng Mạc Ngữ Luân vẫn là người của Mạc gia, nhưng từ nhỏ cậu đã bị gia tộc vứt bỏ, nên thậm chí cậu cũng không biết Mạc Ngữ Phi có bộ dáng như thế nào.

“Y có nói gì không” Mạc Ngữ Luân lại hỏi.

Trầm Sở Thiên biết, Mạc Ngữ Luân đang muốn hỏi Mạc Ngữ Luân có nhắc đến người em họ này trước mặt anh không, Trầm Sở Thiên nhớ đến sắc mặt của Mạc Ngữ Phi, thầm siết chặt nắm tay.

Người họ Mạc cho đến bây giờ vẫn chưa hoàn thành nghĩa vụ gì với đứa con riêng Mạc Ngữ Luân. Vì Mạc Ngữ Luân mang một phần tư huyết thống của cẩu, đám hồ ly xem thường cậu, mắng cậu là ‘cẩu tạp chủng’, sau khi Mạc Ngữ Luân sinh ra không bao lâu liền đem cậu vứt đi. Một tiểu yêu thú cô độc lăn lộn sống sót như thế nào, Trầm Sở Thiên chỉ cần tưởng tượng cũng đã thấy trái tim anh co rút đau đớn một trận. Trong suốt những năm bị đuổi đi, Mạc Ngữ Luân chịu hết tất cả những vũ nhục của gia tộc, bọn chúng căn bản không thừa nhận cậu. Sau đó, khi người Mạc gia phát hiện đứa nhỏ Mạc Ngữ Luân nếu trưởng thành sẽ mang một ‘bộ dáng của cẩu’ khi trổ mã lại càng ngày càng tuấn tú, bọn chúng liền thay đổi thái đô, ép buộc cậu quay về gia tộc, muốn đem cậu dạy dỗ để trở thành ‘thiếu gia’ phục vụ cho những kẻ lắm tiền nhiều của.

Mạc Ngữ Luân thường thống hận sự nghiệp của Mạc gia, cũng không nguyện ý quay lại gia tộc. Để ép Mạc Ngữ Luân, đám hồ ly độc ác nghĩ ra rất nhiều biện pháp chỉnh Mạc Ngữ Luân. Nhớ đến những thống khổ người yêu từng phải chịu đựng, lại nhớ đến những lời của Mạc Ngữ Phi nói hôm nay, Trầm Sở Thiên càng nghĩ càng tức, cánh tay ôm Mạc Ngữ Luân càng ngày càng chặt.

Phát hiện tình tự Trầm Sở Thiên tựa hồ có chút kỳ lạ, Mạc Ngữ Luân ngẩng đầu nhìn anh, biểu tình có một tia nghi hoặc, “Trầm Sở Thiên…”

Bị câu nói của Mạc Ngữ Luân lay tỉnh, Trầm Sở Thiên vội vàng điều chỉnh tâm tình, dùng một thanh âm bình tĩnh nói với Mạc Ngữ Luân, “Không có, y cái gì cũng không nói. Một mực nói phối hợp với cảnh sát.”

Thanh âm thâm trầm của Trầm Sở Thiên như an ủi tâm tình Mạc Ngữ Luân. Hiện tại cậu sợ nhất chính

là sẽ bị người trong gia tộc bắt trở lại. Đã đăng ký qua, được nhập hộ khẩu, Mạc Ngữ Luân đã từ hồ ly Mạc gia chuyển thành hồ ly Trầm gia, nhưng cậu vẫn luôn sợ hãi. Biết không bị nhắc tới, Mạc Ngữ Luân an tâm.

Vòng tay ôm cổ Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân nhìn Trầm Sở Thiên, thấy ánh mắt ôn nhu say mê mình của tiểu hồ ly, Trầm Sở Thiên nhịn không được cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ tươi mềm mại của Mạc Ngữ Luân.

Sau nụ hôn triền miên, Trầm Sở Thiên chậm rãi buông người yêu nha, phát hiện ánh mắt long lanh khát khao của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên cười cười, nâng tay lên, lấy ngón tay mân mê môi dưới ướt át của Mạc Ngữ Luân.

Mạc Ngữ Luân nhu thuận quỳ ngồi trên giường, kề sát vào người Trầm Sở Thiên, sau đó vươn tay nắm lấy một bàn tay Trầm Sở Thiên, tay kia cởi một chiếc nút áo ngủ, lộ ra xương quai xanh khêu gợi cùng một góc da thịt trơn bóng nhẵn mịn. Cậu muốn Trầm Sở Thiên ôm cậu, khi bị ôm chính là lúc cậu cảm thấy cậu được yêu thương. Dù chỉ mới một ngày, tiểu hồ ly đã phi thường nhớ nhung người yêu của cậu.

Trầm Sở Thiên hôn hôn lên lỗ tai Mạc Ngữ Luân, cậu bị nhột co vai lại. Sau đó, Trầm Sở Thiên vươn tay tắt đèn, Mạc Ngữ Luân ngăn anh lại, nhỏ giọng nói: “Không cần…” Khi Trầm Sở Thiên đang sờ soạng ở tủ đầu giường tìm gì đó, Mạc Ngữ Luân giữ chặt tay anh, vẫn dùng thanh âm tinh tế nói: “Không cần… rồi anh sẽ tắm rửa giúp em thôi…”

Trầm Sở Thiên cười cười, rụt tay lại, cởi từng chiếc nút áo ngủ Mạc Ngữ Luân, đem áo ngủ nhẹ nhàng kéo khỏi đầu vai, sau đó ôm lấy Mạc Ngữ Luân, khi áp chặt vào lồng ngực ấm áp thân thể mềm mại làm tim Trầm Sở Thiên đập liên hồi. Anh thật sự yêu tiểu hồ ly này, luyến tiếc cậu, muốn đối tốt với cậu, thương cậu, không muốn cậu lại bị một uỷ khuất nào.

Vươn tay thả màn xuống, không khí xung quanh lập tức trở nên kiều diễm, Trầm Sở Thiên ôm Mạc Ngữ Luân nằm thẳng ra giường, kéo chăn lên quấn lấy họ. Không bao lâu sau, trong không gian ấm áp liền vang lên tiếng thở dốc ngọt ngào của Mạc Ngữ Luân.

…

Mạc Ngữ Phi ngồi trước cửa sổ rộng lớn đến chạm đất nhìn ngọn đèn sáng trước mắt, lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Thư ký bước vào, “Cậu chủ, giờ này cậu chưa định nghỉ ngơi sao?”

“Tôi không mệt. Ông lấy ra đi.”

Thư ký cười cười, đem bàn giấu sau lưng ra, đặt văn kiện dày đến ba phân lên bàn làm việc.

"Như thế nào, chỉ có như vậy thôi? Đem mấy thứ giấu giấu diếm diếm lấy ra hết đi." Mạc Ngữ Phi nói xong, lấy tay che miệng lại, ho nhẹ một tiếng.

"Không còn, hôm nay chỉ có như vậy. Mời cậu chủ xem qua."

"Tôi sẽ xem. Ông về nghỉ đi."

"Dạ." Thư ký khiêm tốn cúi đầu, rời văn phòng.

Mạc Ngữ Luân cũng không xem văn kiện ngay, y ngồi trên ghế xoay xoay, tắt hết đèn trong phòng, tiếp tục thưởng thức cảnh đêm thành phố.

Hôm nay đến cảnh cục, Mạc Ngữ Phi cũng không nghĩ sẽ thăm dò được tin tức gì, tự y ra mặt đảm bảo sẽ không đả thảo kinh xà. Quả nhiên cảnh sát cái gì cũng không biết, nghĩ một chút, Mạc Ngữ Phi có điểm đắc ý. Y đã đoán phía cảnh sát sẽ phái Trầm Sở Thiên đến gặp y, vì thế đã chuẩn bị rất tốt.

Từ Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Phi lại nhớ đến con hồ ly chạy trốn kia, nga không, nó không xứng, nó bất quá chỉ là một tạp chủng. Không ngờ Trầm Sở Thiên nổi tiếng lãng tử thế nhưng lại thật lòng với tiểu tạp chủng, tiểu tạp chủng này thật đúng là phận cẩu. Mạc Ngữ Luân cười lạnh vài tiếng. Trong gia tộc so với tiểu tạp chủng kia có không ít đối tượng càng hấp dẫn càng thông minh lại biết nghe lời hơn, nên Mạc Ngữ Phi đối với Mạc Ngữ Luân cũng không để ý, bất quá có thể lợi dụng quan hệ 'thân thích' kia cũng không tệ.

Suy nghĩ vừa đổi, Mạc Ngữ Luân liền nhớ đến một vị 'cảnh sát Trầm' khác, rất tuấn tú a, không thua em trai anh ta, hơn nữa, anh ta cư nhiên không thèm liếc mắt nhìn y một cái, như vậy… là người ta có chút khó chịu!

Mạc Ngữ Luân khẽ nhíu mày, trong lòng có một cỗ phiền não không tên, y vươn tay kéo ngăn tủ, lấy ra một hộp thuốc lá nạm kim cương tinh xảo, lấy một điếu thuốc ngậm trong miệng, tiếng bật lửa 'đinh' phát ra giòn tan, Mạc Ngữ Phi rất thích nghe âm thanh này, thoải mái không khỏi sáng mắt lên. Hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra, cảm giác Mạc Ngữ Phi tốt lên rất nhiều.

Đốm sáng đỏ của điếu thuốc trong bóng đêm sáng lên lại tối đi, như một con mắt màu đỏ như máu chớp tắt.

Lúc này, Mạc Ngữ Phi tuyệt không ho khan.

Hoàn

32. Quyển 4 - Chương 1: Giao Tập

Gần khuya, trong một hộp đêm KS xa hoa nhất thành phố Hương Đảo, đây là lúc khách nhân đang tề tựu. Ngoài cửa chính, sáu gã tiếp tân thiếu niên anh tuấn phụ trách đón khách, mặc đồng phục áo đuôi tôm, đeo bao tay trắng như tuyết, động tác tay thuần thục hướng dẫn những chiếc xe không ngừng tiến vào. Khi xe vừa dừng lại ngay khúc cua, đã có một nhân viên bãi đậu xe đứng chờ sẵn lập tức đón tiếp, mở cửa giúp cho khách, lại nhận chìa khoá, đem chiếc xe đến đậu ở bãi đậu ngầm.

Những mỹ thiếu niên phục trách ở cổng đều đeo tai nghe điện thoại, thỉnh thoảng liên hệ với nhân viên ở bãi đậu ngầm. Hộp đêm KS có đến ba bãi đậu xe ngầm, cũng không biết làm sao khác được vì việc kinh doanh thật sự rất tốt, thường trong tình trạng không còn chỗ đậu, nên lúc nào cũng cần chú ý điều phối chỗ đậu xe, để cho khách đến chơi có thể yên tâm chạy vào.

Nhóm thiếu niên đang tiếp khách nhìn thấy một đội danh xe đủ màu sắc chạy đến gần, hiển nhiên bọn họ nhận ra được những chiếc xe đó, toàn bộ lập tức chạy đến đón, xếp thành hàng đoan chính, trưởng nhóm tiếp tân hộp đêm thấy tình hình như vậy cũng vội vàng chạy ra, đứng đầu hàng ngũ.

Aston Martin DB5 màu xanh bạc, Dettori Tomaso Pantera màu đen, Ferrari Maranello đỏ tươi, Testarosa vàng chanh, Lamborghini Diablo màu lam, Mercury Custom màu vàng, Porsche và Boxster màu trắng cùng Speedster màu bạc… Một hàng xe dài chạy trên đường, những danh xe đủ kiểu dáng thu hút ánh mắt mọi người. Là ai? Ai có thể có nhiều danh xe như vậy, không nói đến số lượng, chỉ riêng màu sắc thôi cũng rất có phong cách rồi.

Nhóm thiếu nhiên chạy lên kéo cửa xe ra, bước xuống xe trước tiên là những thiếu niên mỹ mạo mặc tây trang màu đen, trong đó có một người thoạt nhìn tuổi hơi lớn hơn một chút, mái tóc màu bạc dài đến thắt lưng nổi bật trên bộ tây trang màu đen dị thường bắt mắt. Xuống xe sau nam tử tóc bạc là một nam tử thành thục mặc tây trang màu trắng, trong khoảnh khắc khi vừa bước ra khỏi xe, mái tóc đen của y bị gió thổi bay, nam tử nâng tay lên chặn lại, cử chỉ quyến rũ phong tình khó tả thành lời.

Nhóm thiếu niên đồng loạt cúi đầu hành lễ với nam tử áo trắng, nam tử cũng không thèm liếc tới, khẽ ngẩng đầu, đi thẳng về phía cửa chính, trưởng nhóm tiếp tân cung kính chạy theo phía sau y. Khi đoàn người đi ngang qua tiền sảnh rộng lớn của hộp đêm, mọi người ở đó bất giác nhìn chăm chăm vào bọn họ, một hắc y mỹ thiếu niên đã muốn đủ thu hút ánh mắt mọi người, hơn nữa hai nam nhân anh tuấn thành thục một đen một trắng, trong nhất thời mọi người không biết nên nhìn người nào thì tốt hơn.

"Ai, họ là ai?" Đợi cho nhóm người bước vào trong thang máy, một người khách vẫn luôn đứng ở đại sảnh xem náo nhiệt đến mức quên rời đi liền lên tiếng hỏi.

"Anh không biết?" Người bên cạnh y liền tiếp lời.

"Ai vậy? Là 'Thiếu gia' ở đây sao? Cái người mặc y phục màu trắng, với bộ dáng đó, ngoại hình đó, là đệ nhất hồng bài phải không? Nhất định là vậy!" Người khách dùng ngữ khí chắc chắn nói. Nếu không phải là ngưu lang hạng sang, sao có thể phô trương dữ dội vậy được.

"Phốc…" Người bên cạnh bật cười, "Ân, hạng sang? Phải nói như thế nào đây? Biệt danh của y chính là –

Dạ chi đế vương!"

"Wow, đế vương!" Nam nhân dùng biểu tình khoa trương lặp lại, "Là ngưu lang sang nhất sao? Nhất định rất cao quý."

Người bên cạnh cười nói: "Y là vô giá. Lại nói, dù có giá cũng không bán a."

"Tại sao?" Nam nhân lưu luyến nhìn về phía thang máy, "Sao lại không có thị trường, mê người như vậy, khẳng định phải có một đám đông nam nhân cầm tiền quỳ dưới chân y chứ!"

Người bên cạnh không khỏi quay mặt sang trừng nam nhân mình đang nói chuyện, "Ai, anh đang nói gì vậy? Anh thật sự không biết a. Người mặc đồ trắng là Mạc Ngữ Phi, chủ tịch tập đoàn Mạc thị, là ông chủ của tập đoàn giải trí này. Hộp đêm này chính là của y! Đám mỹ nhân hắc y kia chính là vệ sĩ của y."

"A…" Nam nhân há hốc miệng, nửa ngày cũng không đóng lại được. "Dạ chi đế vương…"

Nam nhân biết chuyện đứng bên cạnh nhìn bộ dáng kinh ngạc của y, cười nói: "Còn có, hắn nha, chính là một con hồ ly không hơn không kém…"

"Hồ ly… đế vương…"

Ở thành phố Hương Đảo có rất nhiều yêu thú, trong đó có một tộc đàn sinh sống hơn một trăm năm, hoàn toàn có quy mô và sự ảnh hưởng đối với những tộc đàn yêu thú lớn khác. Gia tộc hồ ly Mạc thị chính là một tộc đàn như vậy. Nhóm hồ ly qua nhiều thế hệ kinh doanh một nghề đặc biệt, nghề này hoàn toàn hợp pháp kể từ khi thành phố được thành lập, càng làm cho nhóm hồ ly nền tảng hành nghề, hiện tại, Mạc thị đã có hơn một trăm ba mươi hộp đêm, quán ăn khuya cùng khách sạn tình nhân trong thành phố Hương Đảo. Tộc trưởng hiện tại của Mạc thị – Mạc Ngữ Phi, còn đạt được danh hiệu 'Dạ chi đế vương'.

Mạc Ngữ Phi bước trên hành lang dài, bước trên tấm thảm cách âm quý giá, đằng sau, bảo vệ của y cắm đầu cắm cổ đi theo. Thấy biểu tình nghiêm túc của Mạc Ngữ Phi, nhóm quản lý ca đêm trước việc viếng thăm đột ngột của chủ tịch tập đoàn có vẻ phi thường bối rối. Nhìn ông ta cúi sát người xuống hành lễ, hơn nữa bộ dáng khi đi theo bên cạnh lại thỉnh thoảng lấy khăn tay ra lau mồ hôi, Mạc Ngữ Phi không khỏi khinh bỉ trong bụng. Quả nhiên, nhân tài do các lão già trong tộc đề cử chính là không có năng lực, cho nên hộp đêm ông ta quản lý mới luôn phát sinh những tình huống ngoài ý muốn, toàn phải nhờ những người khác ra tay thu xếp. Hừ, một thằng ngu.

Ngồi bên mép bàn làm việc hình oval đặt trên tầng cao nhất, Mạc Ngữ Phi nhướng mắt, hơi khinh thường liếc liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh luôn khúm na khúm núm, lại có chút sợ hãi nhu nhược, sau đó, phân phó với ngữ khí lạnh băng: "Ông còn đứng đó làm gì! Đem báo cáo công việc đưa tôi xem."

"Dạ, dạ."

Sau khi cẩn thận trình văn kiện ra, quản lý cúi người, lui về sau rời khỏi phòng, để lại một mình Mạc Ngữ Phi cùng nam tử áo đen tóc trắng luôn đứng bên cạnh y. Đóng cửa phòng lại, quản lý thở nhẹ ra một hơi, lại lập tức dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn đám mỹ thiếu niên vệ sĩ đứng bên ngoài cửa, nói một câu: "Tôi đi xuống trước." Sau đó vội vàng rút lui.

Trong phòng, Dịch Thừa Phong bước đến gần cửa sổ, quét mắt nhìn cảnh giác vào từng góc phòng, đồng thời nói với Mạc Ngữ Phi: "Tôi nhớ cậu không thích đến đây."

Mắt Mạc Ngữ Phi căn bản không hề liếc đến văn kiện được đặt trên bàn, thờ ơ đáp: "Đúng vậy."

"Vậy tại sao hôm nay lại muốn đến?" Là người thân cận trung thành nhất của Mạc Ngữ Phi, cũng là vệ sĩ lâu nhất của y, Dịch Thừa Phong đối với con hồ ly này cũng có chút ít hiểu biết, anh ta cảm thấy kỳ quái khi Mạc Ngữ Phi luôn muốn mình là trung tâm lại duy ngã độc tôn tại sao lại nguyện ý đến cái nơi mà y không thích.

"Không biết… Muốn đến thì đến thôi…" Ngữ khí Mạc Ngữ Phi phi thường thờ ơ. Dịch Thừa Phong đứng bên cạnh cảm thấy vừa mắc cười lại vừa tức giận, anh ta đã nghĩ tối nay Mạc Ngữ Phi sau khi kết thúc công việc lại không quay về khách sạn nghỉ ngơi, mà đột nhiên lại ra lệnh chạy đến chỗ này, đơn giản là muốn nhìn một chút người quản lý không được y bổ nhiệm – mà do các lão già đề cử – chỉ để nhìn thấy vẻ lúng túng của ông ta. Không nghĩ Mạc Ngữ Phi lại thoả hiệp với các trưởng lão luôn đối đầu với y, đồng ý nam nhân kia đến quản lý hộp đêm lớn nhất trong Mạc thị, chính là, dù như vậy cũng không có nghĩa là Mạc Ngữ Phi chấp nhận ông ta. Chuyện này có thể thấy từ việc Mạc Ngữ Phi thường xuyên bất ngờ đến kiểm tra – lấy danh nghĩa là tuần tra, thực tế là chọn mấy cơ hội để gây khó dễ – chứng minh rõ ràng.

Mạc Ngữ Phi xoay xoay cây viết trong tay, lướt nhìn đồng hồ nơi cổ tay, sau đó tuỳ ý lật xem những báo cáo kia một chút. Mặc dù những dữ liệu trong bản báo cáo làm Mạc Ngữ Phi cảm thấy không được hài lòng, nhưng cũng không khó coi đến mức khiến y phải xem đó là lý do để gọi người quản lý đến răn đe, y bỏ văn kiện trong tay xuống, quay sang thưởng thức cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

"Chưa về sao?" Dịch Thừa Phong cúi mắt nhìn đồng hồ một cái, nhẹ giọng nhắc nhở.

"Đợi một chút nữa…"

Mạc Ngữ Phi cũng không biết tại sao y lại muốn tiếp tục ở lại chỗ này, tại sao lại nói 'Đợi một chút nữa…". Từ chạng vạng hôm nay, Mạc Ngữ Phi đã bắt đầu đứng ngồi không yên, phiền não không hiểu được, y không nghĩ ra được lý do, cuối cùng, dựa theo bản năng, sau khi làm việc xong liền chạy đến KS. Biết rõ là nên về nghỉ ngơi, nhưng từ trong tiềm thức tựa hồ không ngừng nói: "Chờ một chút, đợi một chút nữa…"

Bên ngoài hộp đêm KS, một nhóm người trẻ tuổi đang cùng nhau đi ngang qua lối dành cho người đi bộ, tựa hồ như cùng đi ăn khuya chúc mừng về chuyện gì đó, vừa đi vừa cười đùa, trêu chọc nhau. Nhóm tiếp tân nghĩ bọn họ chỉ là khách qua đường bình thường, là khi bọn họ nhìn thấy một người trong nhóm đó, mỹ thiếu niên đã nhìn thấy vô số người lại ngây dại, yên lặng nhìn người kia, lập tức, thiếu niên kia đỏ mặt, vẫn nhìn theo nhóm người kia đi xa.

“Thấy được không…” Thiếu niên hỏi người khá.

“Ân, thấy rồi…”

“Thật đẹp trai…”

“Đúng vậy…”

Hai thiếu niên cơ hồ quên mất công việc của mình, si mê nhìn theo người lạ có dung mạo anh tuấn vừa rồi, cho đến khi có một đồng nghiệp khác kêu bọn họ, lúc này mới từ trạng thái đờ đẫn thanh tỉnh lại, quay lại với công việc.

Nhóm người đi ngang qua cũng nho nhỏ thảo luận.

“Ai, chỗ vừa mới đi ngang, khẳng định rất sang đi, nghe nói là hộp đêm nổi tiếng nhất trong thành phố…”

“Không phải đi!”

“Tôi tuỳ tiện nói thôi, chú khẩn trương gì chứ.”

“Tiếp tân vừa rồi chắc là nhìn huấn luyện viên của chúng ta đi.”

“Ha ha, chắc chắn rồi!”

Nam nhân được gọi là ‘huấn luyện viên’ phản đối với ngữ khí ôn hoà: “Không được nói lung tung.”

“Huấn luyện viên, bọn họ khẳng định là nhìn anh, ngoại hình anh đẹp trai như vậy…”

“Đúng, đúng. Nghe nói hộp đêm kia là do hồ ly yêu thú mở, giống huấn luyện viên của chúng ta rất nam tính, khẳng định có thể mê hoặc được hồ ly chuyên gia mê hoặc người khác, cáp, nguyên lai, huấn luyện viên chúng ta mới là vạn người mê chân chính…”

Nam nhân cũng không phản đối nữa, anh biết đám tiểu tử kia chỉ cần mở máy khẳng định sẽ không ngừng được, chỉ im lặng hưởng ứng ngược lại có thể sẽ làm bọn họ đổi đề tài khác. Quả nhiên, thấy huấn luyện viên không lên tiếng, những người còn lại bắt đầu nói về chuyện khác.

Trong KS, Mạc Ngữ Phi nguyên bản vẫn ngồi lặng lẽ đột nhiên đứng lên, đơn giản ra lệnh: “Chúng ta đi.” Dịch Thừa Phong đã quen với tính tình luôn thay đổi của Mạc Ngữ Phi lập tức bước theo sau y, đi thẳng ra khỏi văn phòng.

“Trở về sao?” Trong thang máy, Dịch Thừa Phong hỏi.

“Không.”

“Vậy cậu…” Dịch Thừa Phong thật sự có chút khó hiểu, đã gần khuya, Mạc Ngữ Phi vừa không làm việc, lại cũng không về nhà nghỉ, cũng nhìn không ra y định giải trí như thế nào, y rốt cuộc muốn làm gì nữa?

“Chở tôi đi hóng mát đi, Phong.”

Mạc Ngữ Phi nói như vậy, biểu tình trên khuôn mặt vẫn chưa toát ra nét thoải mái, Dịch Thừa Phong đem vào trong mắt, nghi hoặc trong bụng càng ngày càng nhiều, anh biết có hỏi cũng không nghe được câu trả lời, vì vậy cái gì cũng không nói, ngồi ngay vị trí tài xế.

“Đi đâu? Lên núi được không?” Nếu muốn hóng gió, đương nhiên chạy lên núi ngắm cảnh đêm thành phố Hương Đảo là được nhất.

“Không, cứ chạy về phía trước.” Mạc Ngữ Phi hất hất cằm ra hiệu.

Ngã tư phía trước mờ mờ trong màn đêm, đèn đường giống như dòng sông, chạy thẳng về phía trước. Trong đầu Mạc Ngữ Phi vang lên một thanh âm nói với y, một nơi nào đó trong bóng đêm vô định này, ở đó có câu trả lời cho tâm sự của y.

Một nhóm nam nhân vừa ăn tối xong đang đứng đầu phố chào tạm biệt, rồi đường ai nấy về.

“Chúng tôi đi taxi về, còn huấn luyện viên thì sao?” Có người hỏi.

“Nga, chỗ này cũng gần nhà tôi, tôi có thể tự đi bộ về.” Nam nhân thành thục có vẻ lớn tuổi nhất trong nhóm trả lời.

“Thiệt ngại quá huấn luyện viên, bắt anh đi theo chúng tôi.” Có người xin lỗi. Mọi nhóm đám học viên.

Mọi người lên xe taxi rời đi, sau khi nhìn toàn bộ lên xe đi hết, nam nhân ‘huấn luyện viên’ mới bước về phía nhà anh, thân ảnh cô đơn dưới ánh đèn đường lúc ngắn lúc dài, thoạt nhìn có chút tịch liêu.

* * *

Mạc Ngữ Phi ngồi trong xe để ý đến thân ảnh trên lối dành cho người đi bộ, y nhận ra người kia, giật thót trong lòng, khẽ thời dài một chút, a, đúng rồi, là anh ta! Người này chính là nguyên nhân làm cho y đứng ngồi không yên cả ngày hôm nay. Tận sâu trong lòng dường như cũng bị tác động một chút, Mạc Ngữ Phi đưa mặt vào sát cửa kính để nhìn rõ hơn một chút, đồng thời phân phó: “Chạy chậm một chút, đi theo

người kia. Nói những xe sau giữ nguyên khoảng cách, không được kinh động đến anh ta."

Dịch Thừa Phong nhanh chóng liếc mắt nhìn lối đi bộ, sau đó cầm lấy điện thoại.

Nam nhân đang chậm rãi bước đi trên lối đi bộ vẫn chưa chú ý đến trên làn đường có một chiếc xe đang chạy theo sau anh. Nhìn nam nhân đi vào một toà nhà lớn, Mạc Ngữ Phi bảo Dịch Thừa Phong ngừng xe lại, y tự quay kính xe xuống, nhô đầu ra nhìn nhìn kiến trúc trước mắt. Nguyên lai… người kia ở chỗ này, ân, quả nhiên phúc lợi của nhân viên nhà nước thành phố cũng không tồi.

"Được rồi, chở tôi về đi." Mạc Ngữ Phi kéo kính xe lên, dựa vào lưng ghế thoải mái.

Vì… người kia sao? Dịch Thừa Phong một bên nghĩ, một bên khởi động xe, quay lại đưa Mạc Ngữ Phi về nhà.

Mạc Ngữ Phi có mấy toà biệt thự, nhưng y cảm thấy vùng ngoại ô quá mức yên tĩnh, rất ít khi đi về đó ở, hầu hết thời gian y đều ở lại trong phòng tổng thống của một khách sạn xa hoa ngay trung tâm khu phố Mạc thị, nơi này phục vụ chu đáo, cần gì đều có, là chính tay nam nhân hồ ly đã quen hưởng thụ tuyển chọn.

Trong phòng ngủ, chiếc đèn bàn cạnh giường toả ra ánh sáng nhu hoà, chiếu xuống bức rèm màu sắc rực rỡ bằng lụa nơi cửa sổ sát đất cũng bằng thuỷ tinh, dưới ngọn đèn từ bên trong có thể quan sát rõ ràng trung tâm khu phố mê hoặc, người từ bên ngoài lại hoàn toàn không nhìn được bên trong. Mạc Ngữ Phi ngồi trên chiếc sofa cạnh cửa sổ, lặng lẽ nhìn chăm chăm những chiếc đèn xe đang chuyển động trên đường bên ngoài cửa sổ.

Hôm nay là lần thứ ba thấy nam nhân kia đi, hai lần trước đều là trong hành lang.

Hành lang thật sự là một nơi kỳ diệu, vừa dài lại vừa chật hẹp, người xa lạ khi bước vào hành lang từ một nơi nào đó sẽ càng ngày càng gần nhau, gần đến mức không còn khoảng cách, gần đến mức cảm thấy đều là những người quen biết nhau, đến khi ra khỏi hành lang, tiến vào không gian rộng lớn mới mẻ, khoảng cách phi thường kề sát nhau trong giây lát sẽ chợt nhạt nhoà, rồi trở thành người dưng. Nam nhân đã hai lần gặp mặt trước đây, Mạc Ngữ Phi và anh đều là thoáng gặp nhau vội vàng, không nói chuyện với nhau, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không chạm nhau, biết rõ cũng sẽ không được người ta coi trọng, Mạc Ngữ Phi như nghẹn lại ở cổ họng, phi thường không vui.

Mạc Ngữ Phi dùng ánh mắt xoi mói nhìn vào hình ảnh phản chiếu chính mình trên cửa sổ thuỷ tinh, tuy rằng hình ảnh này có điểm hư ảo, nhưng vẫn có thể thấy rõ. Mạc Ngữ Phi cũng không phải là hồ ly mắt xanh có huyết thống thuần khiết, ngoại hình con người mang tướng mạo thanh tú tuấn mỹ dị thường, mái tóc đen dài mượt khẽ xoã trên đầu vai tây trang bạch sắc, đôi mắt sáng trong suốt chớp động, ánh mắt thâm trầm luôn mang theo một tia u buồn, nữ nhân vừa thấy, mẫu tính sẽ kịch phát ra toàn bộ. Khuôn mặt này đã lừa gạt rất nhiều người, làm cho những người nhìn thấy Mạc Ngữ Phi đều nghĩ y là một nam nhân thanh tú, nho nhã, lịch sự, không ai nghĩ rằng là đế vương thống trị cả ngành kinh doanh đặc biệt, mà trên thực tế, nam nhân hồ ly này không chỉ giả dối, đa nghi, mà còn có chút ích kỷ.

Khuôn mặt thanh tú mê người như vậy, như thế nào lại có người nhìn mà như không thấy? Mạc Ngữ Phi vì thế mà oán thầm không thôi.

Nam nhân kia – là anh trai của cảnh sát yêu thú Trầm Sở Thiên.

Hừ, Trầm gia bọn họ có gì đặc biệt hơn người. Trầm Sở Thiên thì luôn mang bộ dáng lưu manh cà lơ phất phơ, cư nhiên lại là cảnh sát, này cũng đủ khiến người ta chán ghét, không ngờ rằng anh trai hắn ta cũng là cảnh sát, nhưng lại mang bộ dáng cứng nhắc như tảng đá, cáp a, khẳng định cũng là kiểu người cổ lổ sĩ, người ta không cười đến rụng răng mới là lạ.

Càng làm Mạc Ngữ Phi tức giận hơn nữa là, đều đã qua ba lần gặp mặt, cư nhiên vẫn chưa biết nam nhân khiến y nhớ mãi không quên kia rốt cuộc tên gọi là gì.

Nếu để bọn thủ hạ đi thăm dò đương nhiên không thành vấn đề, nhưng mà làm như vậy, chẳng phải làm lộ tâm tư của y, tưởng tượng đến đây Mạc Ngữ Phi có thêm một cỗ oán khí. Như thế nào lại đối với nam nhân như vậy có cảm giác khác thường? Rõ ràng y ghét nhất kiểu người giống như tảng đá vừa cứng ngắc lại vừa ngốc, được rồi, cho dù anh ta thật sự rất tuấn tú, rất mê người, nhưng mà….

Mạc Ngữ Phi phiền não rốt cuộc nghĩ không ra được, mang theo tâm tình ảo não nhảy lên giường kéo chăn ra. Sắp ngủ, nhớ đến nam nhân đang ở nơi nào, trong lòng Mạc Ngữ Phi không khỏi một trận đắc ý, cười thầm rồi ngủ thiếp đi.

Từ sau khi biết nam nhân ở đâu, buổi tối, cũng chính là sau khi đã kết thúc một ngày làm việc, Mạc Ngữ Phi thường lái xe đến gần đó, hy vọng có thể lại một lần nữa nhìn thân ảnh người kia đi ngang qua.

Đương nhiên, vào những lúc đó, y chỉ biết mang theo một vệ sĩ là Dịch Thừa Phong.

Là tộc tưởng đương nhiệm hồ tộc Mạc thị, đương nhiên Mạc Ngữ Phi xứng đáng có rất nhiều bảo vệ, hơn nữa đều là những thiếu niên tuấn mỹ.

Trước tiên tạm thời không đề cập đến trình độ võ thuật và bắn súng của những bảo vệ kia rốt cuộc có tốt hay không, tối thiểu mang bọn họ ra ngoài cũng thập phần có phong cách, thoả mãn đầy đủ sở thích hư vinh của tộc trưởng.

Mạc Ngữ Phi tự biết, trường tụ thiện vũ của y (mạnh vì gạo, bạo vì tiền) tuy rằng trong hắc đạo không gây thù chuốc oán nhiều, nhưng trong tộc hồ ly lại có khối người không phục y, y và mấy vị trưởng lão trong tộc đã nhiều năm qua không hoà thuận, những người trong hắc đạo đều biết chuyện này. Hồ ly vì tính mệnh của mình thường xuyên mang theo một đống người bên cạnh, cho dù có đánh không lại, dùng để đỡ đạn cũng có thể được.

Hồ ly trời sinh tính đa nghi, không tuỳ tiện tin tưởng vào người nào, với Mạc Ngữ Phi mà nói, người duy nhất y có thể dùng hai chữ ‘tín nhiệm’ để đối đãi chính là Dịch Thừa Phong.

Dịch Thừa Phong là lang, nói chính xác cậu ta là lang yêu thú. Dịch Thừa Phong sinh ra nơi vùng cực bắc rét lạnh, từ lúc còn rất nhỏ đã được cha của Mạc Ngữ Phi mua về, đưa đến trường chuyên biệt để huấn luyện và bồi dưỡng, sau khi Dịch Thừa Phong học võ công và bắn súng đều có thành tựu, cha đem thất lang đưa cho đứa con, để Dịch Thừa Phong làm cận vệ bảo hộ Mạc Ngữ Phi.

Lang và cẩu giống nhau, hơn nữa khi còn nhỏ đã kinh qua huấn luyện nghiêm khắc, Dịch Thừa Phong trung thành bảo hộ chủ, trở thành bảo vệ, đồng bọn và bằng hữu của con hồ ly. Mạc Ngữ Phi tuy rằng sẽ không đem mọi tâm tư hoặc kế hoạch nói cho Dịch Thừa Phong biết, nhưng không thể nghi ngờ, Dịch Thừa Phong là người biết nhiều chuyện của Mạc Ngữ Phi, là người hiểu y nhất.

Nhân hình của Dịch Thừa Phong thập phần hảo, tướng mạo anh tuấn bất phàm, mái tóc trắng bạc dài đến thắt lưng, đôi mắt lam sẫm, cậu ta vẫn luôn mặc một thân tây trang màu đen, dáng điệu lãnh khốc đẹp trai rất thu hút người khác. Cậu ta phi thường ít nói, thuộc loại im lặng trầm mặc, là kiểu người không thân cận với ai khác, cậu ta chỉ thân cận với một mình Mạc Ngữ Phi.

"Cậu rốt cuộc có ý gì?" Đậu xe lại ven đường, Dịch Thừa Phong hỏi.

"A, không có gì."

Nhìn xe qua lại ở ngã tư, Dịch Thừa Phong nhớ lại lần trước đã từng đến đây, trong nháy mắt cậu hiểu được tâm tư con hồ ly sao lại muốn đến đây, "Cậu đang đợi anh ta sao?"

"Cái gì… cái gì chứ? Ít đoán lung tung!" Mạc Ngữ Phi lập tức phủ nhận.

Nếu Mạc Ngữ Phi nhủ nhận chuyện gì, người ngoài tốt nhất là đừng hỏi lại nữa, Dịch Thừa Phong ngậm miệng, ở bên cạnh Mạc Ngữ Phi cùng đợi.

Một lúc sao, Mạc Ngữ Phi nhàm chán, "Hảo yên lặng, mở nhạc nghe một chút."

Dịch Thừa Phong mở loa bên trong, tiếng hát truyền ra từ radio.

Nghe xong ca khúc yêu thích, Mạc Ngữ Phi lại thấy chán, "Bài gì vậy, thật khó nghe, đổi bài khác!"

Dịch Thừa Phong bất động thanh sắc chuyển sang bài khác. Cậu biết rõ, tâm tình lúc này của Mạc Ngữ Phi, mặc kệ nghe cái gì cũng sẽ cảm thấy nhàm chán.

Lại một lúc sai, Dịch Thừa Phong lấy khuỷu tay khẽ đụng Mạc Ngữ Phi đang cúi đầu ngây ngốc, làm y chú ý chiếc xe đang đi ngang qua, "Nhìn kìa!"

Một khắc sau, một chiếc xe màu đen từ ngoài đường lớn rẽ vào.

"Nhìn cái gì?" Mạc Ngữ Phi không để ý đến chiếc xe vừa từ đường cái chạy vào, y trừng mắt với Dịch Thừa Phong.

"Xe của người kia, vừa chạy qua." Dịch Thừa Phong bình tĩnh nói.

"A!" Mạc Ngữ Phi tỉnh lại, nhìn lại thì cũng đã tối muộn, những chiếc xe chạy lướt qua nhau bất quá cũng chỉ trong vài giây mà thôi.

"Ai…" Vẻ mặt Mạc Ngữ Phi tiếc nuối không kịp nhìn, quay sang Dịch Thừa Phong kêu: "Sao cậu không nói sớm một chút!"

"Tôi cũng chỉ vừa mới nhìn thấy. Còn có, cửa kính xe của anh ta có màn che, cậu… nhất định sẽ không thể nhìn thấy rõ mặt anh ta." Thương lang với cá tính thẳng thắn không nói quanh co, trước mặt hồ ly vĩnh viễn có cái gì thì nói cái đó.

"A…" Mạc Ngữ Phi nghiến răng nghiến lợi thầm oán hận một phen, lắc lắc đầu, "Đi rồi, trở về thôi!"

Dịch Thừa Phong yên lặng khởi động xe, đưa Mạc Ngữ Phi quay về chỗ ở của y.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi khi Dịch Thừa Phong nhìn thấy chiếc xe mục tiêu chạy đến gần, sẽ nói trước với Mạc Ngữ Phi. Làm Mạc Ngữ Phi oán hận chính là, quả nhiên Dịch Thừa Phong nói không sai, có thể nói hắn ngồi trong xe sẽ căn bản không nhìn được người kia cũng đang ngồi trong xe.

"Vậy thì thật sự là có ý gì đó…" Dịch Thừa Phong khuyên, cậu cảm thấy Mạc Ngữ Phi làm loại chuyện này, có chút giống tiểu nữ sinh trung học đang ôm ấp mối tình đầu, sau khi tan học đứng bên ngoài cổng trường chờ đợi nam sinh cùng trường mình ngưỡng mộ trong lòng đi ngang qua, loại hành động này thật sự làm cậu không thể giải thích.

"Khi nào thì cần cậu lo việc của tôi." Mạc Ngữ Phi căn bản không để ý đến Dịch Thừa Phong.

"Ngay cả tên của anh ta cậu cũng không biết."

Mạc Ngữ Phi nhìn chằm chằm Dịch Thừa Phong, khụ, câu nói của con lang rõ ràng hoàn toàn nói trúng tim đen.

"Không biết là thế nào, vì tôi không hỏi thôi."

"Cậu định chạy ra giữa đường cản xe anh ta lại, sau đó hỏi anh ta tên gì sao?" Dịch Thừa Phong hỏi.

Ngốc! Loại chuyện đó sao y có thể làm được, đương nhiên là phải áp dụng biện pháp trung gian. Về phần

phải trung gian như thế nào… hiện tại Mạc Ngữ Phi vẫn chưa nghĩ ra.

Trong lúc Mạc Ngữ Phi còn đang lo lắng phải chọn phương thức gì để biết được tên họ người kia, thì một cơ hội không tưởng tượng được liền xuất hiện trước mặt y.

33. Quyển 4 - Chương 2

"Cảnh sát đến đây làm gì?" Trong văn phòng, Mạc Ngữ Phi không hài lòng nhướng mắt hỏi thư ký đang đứng một bên.

"Chỉ nói là kiểm tra thông thường mà thôi." Thư ký cung kính trả lời.

"Khụ," Nâng tay lên che miệng, khẽ khụ một tiếng, Mạc Ngữ Phi tạm ngừng một chút, không hài lòng nói tiếp: "Ba ngày trước cũng kiểm tra 'thông thường', làm gì có chuyện thông thường dễ như vậy, hay nói là 'lục lọi' đi, bọn họ chẳng lẽ không biết chúng ta mở cửa để kinh doanh hay sao, làm như vậy rõ ràng là bới móc cách làm ăn, thật bực mình!".

"Không bằng để quản lý hành chính đến đối phòm sau đó tiễn bọn họ đi." Thư ký đề nghị.

"Ân…" Mạc Ngữ Phi liền phất phất tay, ý nói bí thư cứ làm theo lời y nói.

Thư ký cúi người vừa định rời đi, Mạc Ngữ Phi lại kêu y: "Từ từ… Là cảnh sát nào đến, là DATS (chống phản động) hay tổ chống tệ nạn xã hội?"

"Hình như là DATS, ngoài ra còn có mấy cảnh sát yêu thú cũng đi theo."

Tim của Mạc Ngữ Phi đột nhiên đập 'thịch' một cái.

"Nga, để tôi đến gặp thử." Đẩy văn kiện trên bàn ra, Mạc Ngữ Phi đứng lên, che miệng ho một tiếng, sau đó dẫn đầu bước ra ngoài, thư ký vẫn cung lính theo sát phía sau y.

Trong phòng khách, Mạc Ngữ Phi cùng cảnh sát yêu thú Trầm Sở Thiên ngồi diện cách nhau cái bàn, bày trên đó là mấy tách trà bằng sứ màu xanh nhạt, trà mới pha toả ra nhiệt khí lượn lờ.

"Nga, anh còn nhớ tôi thích uống trà?" Trầm Sở Thiên cầm tách lên nhấp một chút vị trà thơm ngát, uống một ngụm, ân, mùi rất thơm.

"Ha hả, làm nghề này, chúng tôi đương nhiên phải biết đoán người qua cử chỉ lời nói chứ." Mạc Ngữ Phi

khẽ cười nói, cũng cầm tách trà lên uống, khi buông tách xuống, che miệng ho nhẹ một tiếng.

"Uy, anh không phải là một người nghiện thuốc đi." Cảnh sát yêu thú Trầm Sở Thiên cùng với 'Dạ chi đế vương' này đã gặp nhau vài lần, anh thấy bộ dạng nam nhân hồ ly này luôn một bộ yếu đuối, hơn nữa cũng thường ho khan, không khỏi hỏi thăm.

"Ngô, nhưng thật ra tôi lại muốn hút thuốc."

"Nhìn anh ho như vậy, có phải phổi không khoẻ lắm không. Tôi nói a, dù sao hiện tại anh buôn bán cũng không ít tiền, không bằng đến bệnh viện khám xem, hay là có bệnh khác đi." Trầm Sở Thiên nói xong, trong câu nói nghe không ra chút ý tứ quan tâm nào, mà giống như trêu chọc thì nhiều hơn.

"Thân thể tôi luôn không tốt, cũng không thể nói là bệnh gì. Phải nói cơ thể yếu kém đi." Mạc Ngữ Phi thản nhiên, giống như đang nói chuyện của người khác.

"Nga, là như vậy a, có lẽ ngươi làm chuyện xấu nhiều quá, cho nên thân thể mới không tốt lên được."

"Chuyện này ta cũng không chắc, ha hả."

"Hôm nay cảnh sát đến đây là vì chuyện gì? Gần đây, mấy hộp đêm của Mạc thị đều rất yên bình, không phát sinh chuyện gì không hợp pháp cả." Mạc Ngữ Phi hỏi.

"Không phát sinh không có nghĩa sau này sẽ không có, cảnh sát chúng tôi đương nhiên phải đề phòng tai hoạ chưa xảy ra. Anh yên tâm, chúng tôi chỉ kiểm tra thường lệ, xem có heroin hay không a, có người vị thành niên a vân vân, nếu không tìm thấy gì chúng tôi sẽ đi thôi." Trầm Sở Thiên cười ma mãnh trả lời. Những vấn đề kiểm tra kể ra thì đơn giản, thực tế một khi đã kiểm tra cẩn thận cũng rất mất thời gian, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của hộp đêm. Tưởng tượng đến bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của con hồ ly ám muội này, trong lòng Trầm Sở Thiên thật sự hài lòng.

"Nga, vậy a, xin cứ tự nhiên. Con người của tôi rất có nguyên tắc, nói không làm chuyện gì thì sẽ không làm chuyện đó." Mạc Ngữ Phi nhướng mày nghiêm mặt nói.

"Hy vọng đúng như vậy." Trầm Sở Thiên căn bản không tin lời Mạc Ngữ Phi nói. Con hồ ly này còn trẻ đã tung hoành hắc đạo, trở thành 'Dạ chi đế vương', y chính là nam nhân vừa thủ đoạn lại vừa có dã tâm, hắn chính là người như thế, nga không, là loại hồ ly như thế, miệng không nói được câu nào là thật.

"Ai, anh cho hỏi một chuyện." Mạc Ngữ Phi mỉm cười liếc Trầm Sở Thiên một cái, ánh mắt vừa có vẻ nghiêm túc lại vừa ngả ngớn làm tay người sau không khỏi run lên, liền nghi hoặc trong lòng.

"Chuyện gì?"

“Anh trai… cậu, anh ta là cảnh sát ngành nào?”

“Di… anh hỏi chuyện này để làm gì? Tôi cảnh cáo anh, anh, không được có ý đồ với anh tôi!” Nhớ đến lần trước, cảnh sát mời Mạc Ngữ Phi đến cảnh cục thẩm vấn, lúc sắp rời đi Mạc Ngữ Phi đã gặp anh hai nơi hành lang cảnh cục, tâm Trầm Sở Thiên lập tức cảnh giác hơn. Anh hai anh là nam nhân chất phác, tuyệt đối phải cách xa con hồ ly này!

“Tôi? Nhìn tôi giống như dám có chủ ý gì với cảnh sát sao?” Mạc Ngữ Phi xoè hai tay ra, tỏ ý mình vô tội.

“Thôi đi! Anh tỉnh tỉnh lại giùm, anh và anh ấy không có gì liên quan, cũng không cần phải biết anh ấy làm ngành nào.”

“Nga.” Mạc Ngữ Phi gật gật đầu, cố ý toát ra thần sắc hơi thất vọng. Đương nhiên nỗi thất vọng của y không mảy may làm rung động Trầm Sở Thiên.

“Nghe đây, anh và chúng tôi, không có bất kỳ quan hệ nào, anh hiểu ý tôi không.” Ngữ khí Trầm Sở Thiên nghiêm khắc nhấn mạnh. Người yêu Trầm Sở Thiên cũng là yêu thú hồ ly, đồng thời cũng là em họ cùng tộc của Mạc Ngữ Phi, Trầm gia và Mạc thị có quan hệ thông gia. Nhưng Trầm Sở Thiên cực kỳ không thích, không, phải nói là phi thường oán hận gia tộc Mạc thị đã từng thương tổn, khi dễ người yêu anh trước kia, anh đối với những hồ ly khác trong Mạc thị không có chút hảo cảm nào, cũng không muốn có liên hệ nào. Người yêu anh đã sớm rời xa Mạc thị, trở thành hồ ly của Trầm gia, Trầm Sở Thiên hy vọng Mạc Ngữ Phi có thể hiểu được chuyện này, anh không cần có mối quan hệ thân thích gì với Mạc gia.

Hừ, đám hồ ly, có thể tránh thì hãy tránh thật xa.

“Tôi… biết rồi.” Mạc Ngữ Phi chậm rãi gật đầu, bề ngoài là một bộ dáng khiêm tốn chấp chận. Y hiểu ý Trầm Sở Thiên muốn nói đến chuyện gì.

Hừ, tiểu tạp chủng kia, được đưa lên cao liền nghĩ mình không phải là hồ ly nữa sao, nó không phải là hồ ly, chỉ là một tạp chủng hồ ly mà thôi. Trầm Sở Thiên này, thật sự tưởng mình là nhân vật quan trọng nào đó sao, bất quá chỉ là một cảnh sát quèn thôi, có gì đặc biệt hơn người đâu!

“Cả người các anh đều là cảnh sát, khụ, quả nhiên nam nhân cơ bắp tứ chi phát triển suy nghĩ giản đơn chỉ có thể làm việc này là tốt nhất.” Mạc Ngữ Phi cười lạnh nói.

“Đâu phải, chức trách của chúng ta là giữ gìn trật tự xã hội.” Trầm Sở Thiên không vì mấy lời châm chọc của Mạc Ngữ Phi mà nổi giận.

“Trầm Sở Thiên, Sở, Thiên, uy, tên anh trai cậu giống chữ Sở hay chữ Thiên, anh ta không phải gọi là Trầm Thanh Thiên đi, ha ha, làm một cảnh sát bé nhỏ liền tự nhận là ‘Thanh Thiên’, thật có ý nghĩa a.” Mạc Ngữ Phi cười nói, lộ ra biểu tình như tìm được một đề tài thú vị.

“Cái gì?! Anh đừng nói tào lao, cái gì mà Thanh Thiên, ai lại đặt cái tên không hay ho như thế, là ‘Sở Hãn’, Hãn của biển rộng mênh mông, ngốc!” Trầm Sở Thiên nghe thấy Mạc Ngữ Phi đặt đại một cái tên cho anh mình, vội vàng bác bỏ.

Mạc Ngữ Phi bất động thanh sắc cười thầm.

Trầm Sở Thiên đột nhiên phát hiện mình đã trúng kế, tự mình đã nói ra tên anh hai. ‘Đáng ghét!’. Trầm Sở Thiên thầm siết tay giận dữ, anh bị con hồ ly đông lạp tây xả nào loạn nửa ngày, rốt cuộc vẫn bị con hồ ly giảo hoạt này bắt phải nói ra.

Mạc Ngữ Phi thấy Trầm Sở Thiên đã minh bạch được mục đích của y, cười cười với y, hai mắt loan loan tràn đầy đắc ý. Tiểu cảnh sát Trầm rốt cuộc vẫn còn quá non nớt, quả nhiên có chỉ tính tình nóng nảy thì vẫn chưa đủ.

“Ta sẽ kiểm tra cẩn thận hộp đêm của anh! Kiểm tra! Gọi người mở kho khu vực ăn uống ra, tôi nghi ngờ chỗ đó giấu mấy thứ trái luật!” Trầm Sở Thiên đứng lên nói, anh không muốn tiếp tục tán gẫu với con hồ ly này nữa.

“Được.” Mạc Ngữ Phi làm điệu bộ như ‘Xin mời’ với Trầm Sở Thiên, “Tôi sẽ đi cùng cậu suốt quá trình.”

“Ai muốn anh đi cùng a!”

“Nga, mỹ nam tử giống tôi, có bao nhiêu người cầm từng nắm tiền đặt dưới chân tôi, chỉ cầu được đi cùng tôi, tôi còn không thèm liếc mắt một cái, hiện tại tôi nguyện ý đi cùng cảnh sát Trầm, cảnh sát Trần cư nhiên không cảm kích, ai, thật là…” Mạc Ngữ Phi cố tình tỏ ra thương tâm thất vọng.

“Anh! Anh biến đi!”

“Trầm Sở Thiên, cậu không tin trong hộp đêm của tôi không có hàng cấm, tôi thì lo khi cảnh sát kiểm tra lại lén bỏ thêm cái gì đó vào rồi nói là của tôi. Nếu không ta không tin tưởng nhau, thì cùng kiểm tra không phải là tốt hơn sao?” Mạc Ngữ Phi nhạo báng, dẫn đầu bước ra phòng bên ngoài.

Trầm Sở Thiên bất đắc dĩ, phải theo sau Mạc Ngữ Phi, sắp bước ra khỏi phòng, anh kề sát vào Mạc Ngữ Phi, hạ giọng uy hiếp, “Tôi cảnh cáo anh, không được trêu chọc anh trai tôi!”

“Tôi? Tôi làm sao dám, đó là anh trai của cảnh sát Trầm nha.” Mạc Ngữ Phi quay đầu cười nói, khuôn mặt tươi cười thập phần mê người, bất quá Trầm Sở Thiên chỉ cảm thấy nụ cười của y tràn đầy nguy hiểm.

Anh hai ơi… như thế nào lại hấp dẫn được con đại hồ ly này vậy hả? Trầm Sở Thiên có một dự cảm bất hảo trong lòng, phi thường bất an.

Buổi tối hết giờ làm, Trầm Sở Thiên vừa về đến nhà liền gọi cho anh hai trước tiên.

"Anh hai, gần đây anh có nhìn thấy… nhìn thấy hay không…" Mở miệng rồi, Trầm Sở Thiên lại không biết phải nói như thế nào, chẳng lẽ trực tiếp nói với anh hai 'Em không cho anh kết bạn với xxx kia?'

Lại nói, con hồ ly kia chỉ nói ngoài miệng, có lẽ vì muốn dời đi sự chú ý của Trầm Sở Thiên, cũng không có ý gì thật sự.

Trực tiếp gặng hỏi anh hai có biết con hồ ly kia hay không? Hình như cũng không hay cho lắm, kết bạn làm quen với ai là tự do của anh hai, anh hai cũng không còn là tiểu hài tử ba tuổi, tin chắc rằng anh sẽ không chịu để con hồ ly kia lừa gạt. Trầm Sở Thiên bứt tóc, bắt đầu ấp úng.

"Sao vậy? Sở Thiên, em muốn nói gì? Anh thấy ai?" Đầu dây bên kia, Trầm Sở Hãn hỏi.

"Em… em… chuyện này… chuyện này…"

Trầm Sở Hãn cười rộ lên, "Em quên muốn nói chuyện gì rồi hả?"

"A, a.. Anh hay, vừa định nói liền quên mất tiêu, hì hì…" Trầm Sở Thiên chỉ biết nói qua loa.

"Em đó a…"

"Đúng rồi, anh hai, gần đây anh bận chuyện gì vậy?" Trầm Sở Thiên quyết định hỏi anh hai về những chuyện trong thời gian gần nhất, tìm hiểu anh có làm quen với người bạn nào mới hay không.

"Anh hả? Có có thể bận chuyện gì nữa, đang bị dính vào một đám lính mới. Mới tuyển một nhóm đặc cảnh, anh là huấn luyện viên môn vật, mỗi ngày đều giúp đám tiểu tử kia lăn lê nhào lộn, đấm tới đá lui, mệt mỏi quá."

"A, vậy anh phải chú ý nghỉ ngơi nhiều, cẩn thận đừng để bị thương." Trầm Sở Thiên vừa nghe, nhất thời đau lòng, là huấn luyện viên môn vật cho học viên mới, không chú ý một chút sẽ bị đám mao đầu tiểu tử không thuộc bài kia làm bị thương, anh hai là người hiền lành như vậy, tuyệt đối sẽ không làm bị thương học trò của anh. Bản lĩnh vật nhau của anh cao hơn một bậc, có thể trụ vững thân thể, vậy nên học viên mới cũng không làm gì được.

"Em muốn đến thăm anh." Trầm Sở Thiên lập tức nói.

"Ngô, được, em dẫn Tiểu Mạc cùng đến đây luôn."

"Ân, vậy cuối tuần này đi, hẹn vậy nha."

"Hảo."

Đặt điện thoại xuống, Trầm Sở Thiên suy nghĩ, cuối tuần này đến thăm anh hai, mượn cớ tán gẫu chuyện gia đình là có thể biết anh hai có quen bạn mới nào hay không. Đương nhiên, hy vọng sẽ không có.

Nhưng, kế hoạch Trầm Sở Thiên đã bị thay đổi.

Đến bốn giờ, Trầm Sở Hãn đã xong một ngày huấn luyện, nhóm học trò đặc cảnh của anh lại quấn lấy anh muốn đi liên hoan, vì vậy anh liền dẫn một đám đại nam sinh kia – với tinh thần phấn chấn do vừa mới thi đậu đặc cảnh – đến bờ biển ăn hải sản.

"Cẩn thận, đừng ăn quá nhiều, coi chừng đau bụng." Trầm Sở Hãn giúp phục vụ của quán hải sản nướng chuyền mấy chai bia ướp lạnh, lại sắp xếp các món hải sản chủ quán mang lên, đồng thời không quên dặn dò học trò của anh.

"Biết rồi, huấn luyện viên." Có người cười nói.

"Huấn luyện viên thật sự rất quan tâm! Huấn luyện viên, anh cứ tiếp tục như vậy em sẽ thích anh mất."

"Biến ngay! Huấn luyện viên là của tôi! Anh xếp hành đằng sau đi!" Có người la lên.

Trầm Sở Hãn vui vẻ cười, tuổi của đám người trẻ tuổi này so với em trai anh nhỏ hơn rất nhiều, trong mắt anh, bọn họ bất quá chỉ là một đám hài tử, cho nên rất có kiên nhẫn với bọn họ, cũng thầm nuông chìu. Trừ bỏ trong trung tâm huấn luyện không được đùa giỡn, ở cuộc sống bình thường vô luận bọn họ có đem Trầm Sở Hãn ra chòng ghẹo thế nào, anh cũng không sinh khí. Dưới cái nhìn của anh, những đại nam sinh sắp trở thành đặc cảnh đều là những người ưu tú nhất, không chỉ là những binh sĩ cảnh sát cường hãn nhất, đồng thời còn là người phải đối mặt với hiểm nguy nhiều nhất.

"Huấn luyện viên chúng ta là tốt nhất, giỏi nhất, đẹp trai nhất!" Có người giơ chai bia lên.

"Đúng vậy! Kính huấn luyện viên!" Xung quanh liền vang lên một mảnh thanh âm đồng ý.

"Mấy em a, nói nhỏ thôi, đừng làm phiền đến người khác." Trầm Sở Hãn lắc lắc đầu, anh luôn không có biện pháp nào với đám học trò cưng ồn nào này.

Đối với nhóm đặc cảnh tương lai mới tham gia huấn luyện này mà nói, huấn luyện viên Trầm quả thật là tốt nhất.

Tính tình anh ôn hoà, nhưng cũng nghiêm túc, nếu có vài học trò chậm hiểu, anh còn lén một mình phụ đạo, cho đến khi học trò đạt được mục tiêu huấn luyện; anh lại là nhân tài có giác quan nhạy cảm nhất, là giáo viên học viện cảnh sát môn đấu vật có kỹ năng cao nhất, huấn luyện viên bắn súng tốt nhất, đám học

trò phi thường khâm phục anh, đi theo anh có thể học được bảnh lĩnh thực; đồng thời, vị huấn luyện viên anh tuấn này chính là mỹ nam tử nổi tiếng của toàn cảnh cục, người say mê anh cũng không ít.

Trầm Sở Hãn là nam nhân hiếm thấy, vừa anh tuấn lại vừa có vị nam nhân, ngũ quan anh tuấn, khuôn mặt như tranh vẽ, ngoại hình trầm tĩnh mang vẻ uy nghi làm người ta không thể ngó lơ. Người ngoài chỉ cần mới tiếp xúc, sẽ phát hiện vẻ ngoài rất nghiêm túc của anh kỳ thật chính là không giỏi giao tiếp, anh giống như như dòng chảy cuồn cuộn sâu bên dưới mặt hồ yên tĩnh lạnh băng, bên trong ẩn chứa nhiều mị lực. Nếu nhìn hình ảnh anh mặc quân phục nguỵ trang khi lên lớp dạy học, không biết còn mê đảo bao nhiêu người nữa!

Ăn hải sản xong, Trầm Sở Hãn đem đám học trò từng người từng người đưa lên taxi. Vì trước đó đã biết đi liên hoan sẽ uống bia rượu, Trầm Sở Hãn không lái xe. Nhà anh gần bờ biển, liền đem đoạn đường này trở thành mục tiêu tập luyện hành quân trở về nhà.

Mạc Ngữ Phi ngồi trong xe, đang chán muốn chết chơi với chiếc điện thoại di động, đột nhiên, Dịch Thừa Phong bên cạnh y kéo mạnh tay y, "Mau nhìn kìa!"

"Nhìn cái gì! Có mỹ nữ hả?" Mạc Ngữ Phi lười biếng ngẩng đầu, nhìn xuyên qua kính xe, y vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên lối đi bộ đằng xa, một nam nhân đang hiên ngang chạy tới.

A! Là anh!

Khi thân ảnh người rơi vào đáy mắt, cả người Mạc Ngữ Phi khe khẽ run lên.

Rốt cục anh đã xuất hiện!

"Đi a." Dịch Thừa Phong đẩy đẩy Mạc Ngữ Phi, ý bảo y xuống xe.

"Đi? Đi đâu?"

"Cậu không đi sao?" Dịch Thừa Phong thập phần kỳ quái, sao vậy trời, đợi nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ Mạc Ngữ Phi chỉ nhìn nhìn một cái liền thoả mãn rồi sao?

"Đi làm gì?" Mạc Ngữ Phi không tự nhiên quay đầu lại, tỏ vẻ cự tuyệt đề nghị của Dịch Thừa Phong.

Dịch Thừa Phong lập tức câm nín, không nói gì nữa. Nếu con hồ ly này không muốn xuống xe, đến lúc đó có nói hối hận thì cũng là chuyện của y.

Thấy thân ảnh cao lớn ngoài cửa xe càng ngày chạy đến càng gần, Mạc Ngữ Phi ngồi không yên, người kia dường như một khối nam châm khổng lồ, thu hút y không tự chủ được liền muốn xuống xe. Rõ ràng rất ghét cảm giác 'Bị người khác nắm giữ' này, nhưng lần đầu tiên Mạc Ngữ Phi hoàn toàn không thể khống

chế ý chí của mình.

Liếc mắt nhìn Dịch Thừa Phong bên cạnh một cái, thầm nghĩ dù sao con lang này cũng không dám cười nhạo y, Mạc Ngữ Phi đẩy cửa bước xuống xe.

Trầm Sở Hãn chạy đến gần, thấy bên kia đường một người từ trên xe bước xuống, chỉ là thoáng nhìn qua khoé mắt, nhưng khuôn mặt kia anh cũng nhận thức, Trầm Sở Hãn không khỏi chạy chậm lại.

Đèn thành phố chiếu xuống thân hình hai người thành một tầng sáng như huyễn ảnh.

Mạc Ngữ Phi có điểm si mê ngưng mắt nhìn Trầm Sở Hãn, ngũ quan người này rõ ràng rất giống em trai anh, nhưng khuôn mặt này anh tuấn hơn nhiều so với em anh trai, đẹp trai đến mức khó có thể hình dung. Trong lòng nghĩ như vậy, Mạc Ngữ Phi cất bước, dường như có một ma lực kéo y đến gần hơn.

Nhìn thấy người vừa xuống xe bước đến gần anh, Trầm Sở Hãn nghĩ y chắc muốn nói với mình chuyện gì, vì thế dùng ánh mắt hỏi dò nhìn y.

"Cảnh sát… Trầm?" Mạc Ngữ Phi mở miệng.

"Chính là tôi."

Tiếp theo là một trận trầm mặc. Hai người đối diện với nhau, Trầm Sở Hãn nghĩ Mạc Ngữ Phi chờ ở đây là có việc tìm anh, vì thế đợi đối phương mở miệng trước; Mạc Ngữ Phi thật sự không biết tiếp theo nên nói cái gì, tộc trưởng tộc hồ ly nổi tiếng hùng hồn luôn biết rõ cần phải nói gì, chính là hiện tại đối diện với Trầm Sở Hãn, y thế nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào.

"Cậu là… anh họ của Tiểu Mạc đi." Trầm Sở Hãn mỉm cười nói. Im lặng một lúc lâu, không khí giữa hai người đang đứng đối diện nhau tràn đầy xấu hổ, để đánh vỡ sự trầm mặc kỳ dị này, Trầm Sở Hãn mở miệng trước.

"A…" Mạc Ngữ Phi ngẩn ra.

"Đến tìm tôi… là muốn biết tình hình Tiểu Mạc gần đây, phải không?"

Tiểu Mạc… Tiểu Mạc! Sao lại thế, nam nhân này nhận thức y cũng chỉ có nhiêu đó thôi sao? Trong mắt anh ta, Mạc Ngữ Phi chỉ là anh họ của người yêu em trai anh? Đối diện với nam nhân xinh đẹp, lại chủ động đến tìm anh ta, anh ta lại không thể nghĩ được câu nào khác để nói sao hả? Mạc Ngữ Phi càng nghĩ càng sinh khí, tay buông lỏng siết thành nắm đấm.

"Tiểu Mạc rất tốt, cứ yên tâm."

Ai thèm quan tâm đến tiểu tạp chủng kia! Mạc Ngữ Phi không cam lòng trừng mắt nhìn nam nhân kia. Anh ta rốt cuộc là đang nghĩ cái gì vậy!

"Anh… anh biết tôi sao?"

"Ách," Nghe thấy câu chất vấn không chút khách khí của Mạc Ngữ Phi, đầu tiên Trầm Sở Hãn ngẩn người ra, sau đó mỉm cười: "Biết chứ, chúng ta đã gặp nhau hai lần."

A, anh ta thật sự nhớ rất rõ, hừ! Mạc Ngữ Phi đắc ý nghĩ, quả nhiên khuôn mặt y làm người ta khó có thể quên được.

"Cậu là anh họ của Tiểu Mạc, tuy rằng chưa một ai giới thiệu với chúng tôi, bất quá tôi có ấn tượng, tôi biết chắc đó là cậu."

Đáng ghét! Còn nói nữa! Còn nói nữa! Người này không biết nói gì khác nữa hả! Mạc Ngữ Phi cơ hồ muốn phát điên.

"Phải." Mạc Ngữ Phi mặt mày âm trầm nói.

Tiếp theo lại là một trận trầm mặc, hiển nhiên nam nhân trước mắt là người không hay nói chuyện, đối diện vối khuôn mặt tươi cười, đôi mắt ôn hoà của anh, Mạc Ngữ Phi đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, người này, có phần quá ngốc đi!

Rốt cục chịu không được tình cảnh lúng túng không nói gì này, Mạc Ngữ Phi bỗng dưng quay đầu bước đi, kéo cửa ra ngồi vào, oán hận ra lệnh: "Mau lái đi!".

Dịch Thừa Phong không biết hai người nói chuyện gì với nhau, hắn chỉ nhìn thấy lúc này cả người Mạc Ngữ Phi đang toả ra lửa giận, vì thế không nói tiếng nào khởi động.

Nhìn theo chiếc xe bên kia đường chạy đi, Trầm Sở Hãn khẽ nhíu mày, người kia… rốt cuộc cậu ta muốn làm gì?

Trên đường đi, Mạc Ngữ Phi mặt mày tái nhợt, Dịch Thừa Phong cẩn thận lén liếc nhìn y một cái, rồi không dám nhìn vẻ mặt y nữa.

Trở về căn phòng tổng thống xa hoa, Mạc Ngữ Phi khoá trái cửa, trực tiếp ngã xuống chiếc giường lớn, oán hận bực tức bắt đầu cắn xé chiếc gối.

Tảng đá kia! Ngu ngốc! Trong mắt anh ta, y là gì chứ? Chỉ là 'anh họ Tiểu Mạc' thôi sao? Không còn gì khác? Sao lại không hiểu biết một chút xíu nào vậy!

Được rồi, nếu anh ta đã nói là thông gia, rõ ràng nhà anh ta gần như vậy, chẳng lẽ cũng không mời người ta vào nhà ngồi chơi một chút sao?

Đáng ghét! Tên cảnh sát đáng ghét! Ghét nhất chính là cảnh sát!

* * *

Phải chịu đựng chuyện ngoài ý muốn khiến mấy ngày nay sắc mặt nam hồ ly không một chút vui vẻ, đám thuộc hạ trong công ty đều nghị luận, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Bọn họ đoán tính xấu của Mạc Ngữ Phi đột nhiên bạo phát có thể liên quan đến mối bất hoà của hắn với các trưởng lão Mạc thị, huống hồ hội nghị thường kỳ nửa năm một lần cũng gần đến, sắp phải đối mặt với với các trưởng lão nên tâm tình của tộc trưởng khẳng định cực kỳ khó chịu.

Khi nhận được lời mời qua điện thoại của các trưởng lão, Mạc Ngữ Phi thế nhưng biểu hiện thập phần bình tĩnh.

"Ngài tộc trưởng, ngài xem hội nghị lần này nên tổ chức ở hộp đêm bên dưới Công ty? Hay là chọn một biệt thự ngài thích nhất?"

Sau một tiếng ho khẽ, Mạc Ngữ Phi trả lời, "Không cần lãng phí tài chính Công ty, tôi muốn tổ chức ở khách sạn ông đang phụ trách đi. Cũng thuận tiện tôi đến xem tình hình kinh doanh ở đó luôn."

"Dạ, dạ, ngài tộc trưởng, tôi sẽ đi chuẩn bị. Có cần chúng tôi cho xe đến đón ngài không?" Đầu dây bên kia, ngữ khí trưởng lão hồ tộc thập phần cung kính nhún nhường.

"Không cần, tôi tự mang bảo vệ đến là được rồi."

"A, dạ, đúng."

Khoé miệng vẫn giữ một độ cong nhàn nhạt, Mạc Ngữ Phi buông điện thoại, trong mắt lại phủ đầy băng. Lão già ra vẻ đạo mạo này, ai biết được bọn họ đang có ý gì. Đấu với bọn họ, phải tuỳ thời tuỳ chỗ mà giữ cảnh giác cao nhất.

Đến cuối tuần, Trầm Sở Thiên dẫn Mạc Ngữ Luân cùng đến nhà Trầm Sở Hãn chơi.

"Sách, nhà anh hai thiệt là sạch." Vừa vào đến cửa, Trầm Sở Thiên liền vội vàng nịnh hót anh trai.

Phong cách nhà ở của hai anh em Trầm gia đều đơn giản. Trầm Sở Thiên sau khi kết hôn, trong nhà có sửa chữa qua, phong cách cũng hoa lệ hơn một chút, mà Trầm Sở Hãn thì vẫn mang tác phong của nam nhân độc thân như trước, trừ bỏ những vật nội thất tất yếu bên ngoài, thậm chí những vật trang trí nhỏ khác cũng không có, phòng khách rộng lớn hơi quá mức, làm khách khứa đến nhà anh lần đầu tiên đều cảm

thấy một nam nhân ở trong một căn phòng rộng lớn như vậy thật đúng là lãng phí.

Mạc Ngữ Luân giúp Trầm Sở Hãn pha trà, lại giúp anh bưng mấy món điểm tâm lên, anh hai Trầm gia thập phần thích nam hài thông minh an tĩnh Mạc Ngữ Luân này, anh sủng nịch vươn tay xoa xoa tóc Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân lập tức đỏ mặt.

"Sách, Tiểu Mạc, anh trai anh thì cũng là anh của em, em đỏ mặt làm gì chứ!" Để ý thấy người yêu mắc cỡ, Trầm Sở Thiên chọc.

Mạc Ngữ Luân cười lắc đầu, đương nhiên cậu biết anh hai cũng là anh của cậu, chính là đối diện với một người đẹp trai anh tuấn thành thục lại có vị nam nhân, nói không mắc cỡ là nói dối.

"Anh hai, anh rất được hoan nghênh nha, em nghe nói học viên mới của anh đều đặc biệt thích anh nha." Trầm Sở Thiên mang chút ghen tỵ nói.

"Em cũng rất được hoan nghênh a."

Trầm Sở Thiên lắc lắc đầu, vươn tay ôm chồm Mạc Ngữ Luân ngồi bên cạnh, "Em hả? Em không được nữa rồi. Kết hôn, đã không còn sức hấp dẫn nữa, hắc hắc!"

"Tiểu Mạc, em nói đi. Nó còn sức hấp dẫn nữa không?" Trầm Sở Hãn cười hỏi Mạc Ngữ Luân.

Mắt Mạc Ngữ Luân chuyển vòng vòng từ trên xuống dưới hai anh em Trầm gia. Bề ngoài Trầm Sở Thiên thì sành điệu hơn một chút, khí chất so ra gần gũi thân mật hơn, trên người luôn tản ra hơi hướm cà lơ phất phơ; Trầm Sở Hãn không chú ý chải chuốt, rất giản dị, có lẽ là do đảm nhiệm chức huấn luyện viên, giữa hàng lông mày luôn mang khí chất uy nghiêm, cương nghị, kiên định, bất động như sơn. Không thể phủ nhận, hai anh em rất giống nhau, từ ngũ quan đến ngoại hình đều mơ hồ được đúc từ một khuôn ra, chính là không biết vì cái gì, thoạt nhìn Trầm Sở Hãn càng anh tuấn tuấn mỹ hơn, bên dưới đôi chân mày rậm là đôi mắt thâm thuý cực kỳ mê người, khi anh im lặng chăm chú nhìn ngươi, sẽ làm tim ngươi không tự chủ bắt đầu đập nhanh hơn.

"Sở Thiên rất được, bất quá anh hai lại đẹp trai hơn." Mạc Ngữ Luân cười đáp.

"Cái gì?!" Trầm Sở Thiên sợ hãi kêu một tiếng, nhào đến ôm mặt Trầm Sở Hãn quay trái quay phải nhìn nhìn, "Rõ ràng chúng ta giống nhau như đúc a, anh ta sao đẹp trai được, anh ta sao có thể đẹp trai hơn anh được!"

"Nhưng anh hai nhìn đẹp hơn."

"Tiểu Mạc, rốt cuộc ai mới là chồng em đây, như thế nào có thể bắt tay với người ngoài a!" Trầm Sở Thiên giả vờ trách Mạc Ngữ Luân.

“Anh hai không phải người ngoài, anh hai là… người nhà.”

Trầm Sở Thiên đấm thùm thụp lên gối ôm ai oán nói: “Nguyên lai tôi không được đẹp như anh hai…”

Trầm Sở Hãn cười tỏ ý với Mạc Ngữ Luân ‘Thằng này điên rồi, đừng để ý đến nó nữa’, sau đó anh đứng lên nói: “Hai em ở lại ăn cơm đi, Tiểu Mạc muốn ăn món gì? Sở Thiên thì sao?”

Trầm Sở Thiên một giây trước còn đang giả bộ gào khóc lập tức ngừng ai oán, “A, muốn lẩu hải sản, có được không anh hai?”

“Không thành vấn đề.”

Trầm Sở Hãn vào nhà bếp chuẩn bị bữa trưa. Trầm Sở Thiên khẽ đẩy Mạc Ngữ Luân đang giúp trong nhà bếp, ra hiệu cho cậu: “Tiểu Mạc, ngoan, em ra phòng khách xem TV đi, để anh giúp anh hai.”

“Di, Sở Thiên, sao hôm nay nhà ngươi lại hưng trí như vậy?” Trầm Sở Thiên tuy cũng biết làm việc nhà, nhưng khi ở cùng người nhà thì luôn ra dáng một đại thiếu gia, không đụng đến móng tay, liếc thấy anh chủ động muốn phụ nấu thức ăn, Trầm Sở Hãn kinh ngạc.

“Hắc hắc.” Trầm Sở Thiên cười đẩy Mạc Ngữ Luân ra khỏi nhà bếp.

“Có gì muốn nói với anh sao?” Không gian chỉ còn lại hai anh em, Trầm Sở Hãn hỏi.

“Cũng không có gì, chính là muốn tâm sự một chút với anh thôi.’

“Oa, quả nhiên sau khi kết hôn đã khác trước nhiều, ổn trọng hơn.”

Tay cầm nguyên liệu chuẩn bị cho món lẩu hải sản, Trầm Sở Hãn lại đi đến xem nồi nước lẩu đang sôi, múc một muỗng súp lên nếm thử, rồi đậy nắp lại.

“Lại nói, chúng ta một thời gian dài rồi chưa gặp nhau.” Vì dính với một đám học viên mới, Trầm Sở Hãn đều vùi đầu vào công việc, chỉ gọi điện thoại liên lạc với người nhà.

“Nói cũng đúng nha, cho nên hôm nay em mới đến nhà anh, cùng anh thân thân thiết thiết.” Trầm Sở Thiên cười nói.

“Nghĩ đến bữa ăn ngon thì đúng hơn đi.”

“Anh à, gần đây có tin gì mới không?” Trầm Sở Thiên muốn tìm hiểu mấy tin tức mới cùng những chuyện

thú vị của Trầm Sở Hãn.

"Không có chuyện gì mới. Huấn luyện viên thì trừ bỏ huấn luyện cũng chỉ có huấn luyện, thật sự nặng nề. Chỉ hoàn thành khoá huấn luyện đã đủ khiến người ta mệt rồi, căn bản không có tâm tư quan tâm mấy chuyện khác. Thậm chí anh có một đoạn thời gian còn không đọc được báo nữa."

"A, anh hai, anh cũng không nên làm việc quá vất vả."

"Nói đến tin mới..." Trầm Sở Hãn trầm ngâm một chút, trong đầu hiện ra một thân ảnh, "Hôm trước trên đường về nhà, anh nhìn thấy anh họ của Tiểu Mạc."

"Cái gì?" Trầm Sở Thiên kêu lên một tiếng sợ hãi, tiếng kêu rất lớn, thế nên doạ Trầm Sở Hãn nhảy dựng lên.

"Làm sao vậy?" Trầm Sở Hãn kinh ngạc hỏi.

Trầm Sở Thiên nhìn bên ngoài nhà bếp thăm dò trước, xác định tiếng kêu của anh không làm Mạc Ngữ Luân chạy vô xem xét, sau đó anh mới bước đến gần Trầm Sở Hãn, hạ thấp giọng hỏi: "Anh thấy anh họ Tiểu Mạc? Có phải là tộc trưởng Mạc thị không?"

"A, có lẽ đúng, anh nhớ trước đây có gặp y hai lần, một lần ở cảnh cục, là em đang điều tra, chính là y."

"Quả nhiên..." Trầm Sở Thiên oán hận nói. Con hồ ly đáng ghét kia, cư nhiên đã tìm đến cửa, thật đúng là thần thông quảng đại, thế nhưng đã biết được Trầm Sở Hãn đang ở đâu, nguy hiểm, con người này thật nguy hiểm!

Phát hiện sắc mặt em trai không tốt lắm, Trầm Sở Hãn không khỏi hỏi: "Sao vậy? Y... có gì không đúng sao?"

"Mạc Ngữ Phi tên đó là trứng thối! Đại hỗn đản! Y là con hồ ly xấu xa, anh hai, anh nhất định phải cách y thật xa!" Trầm Sở Thiên siết tay, thấp giọng nghiêm túc nói, mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Trầm Sở Hãn, "Y tới tìm anh, có nói gì không? Có làm gì không? Vì sao y lại đến tìm anh?"

"Ai, Sở Thiên, sao lại có thể nói như vậy sau lưng người khác." Trầm Sở Hãn khẽ nhíu mày, "Trên đường về nhà anh đã nhìn thấy y, lúc đó xe y đậu bên kia đường. Y cũng không nói gì, anh cũng không biết y đến tìm anh vì cái gì, anh nghĩ y muốn biết tình hình gần đây của Tiểu Mạc."

"Y mới không thèm nhớ đến Tiểu Mạc!" Trầm Sở Thiên càng tức giận, anh trai chính trực thiện lương quả nhiên đã bị con hồ ly kia lừa bịp, qua nhiều năm như vậy, con hồ ly kia có khi nào quan tâm đến Tiểu Mạc đâu, y thân là tộc trưởng, tuỳ ý để Tiểu Mạc bị mấy con hồ ly khác khi dễ cũng không nghe không thấy, y như thế nào có thể quan tâm đến Tiểu Mạc! Hiện tại y chịu thừa nhận Tiểu Mạc là hồ ly Mạc gia hay không còn chưa biết.

"Anh hai, ngàn vạn lần đừng bị bề ngoài con hồ ly xấu xa kia lừa gạt. Mạc Ngữ Phi tuy rằng thoạt nhìn nhã nhặn lịch, còn giống như mang một chút khí chất tao nhã," Trầm Sở Thiên vừa nói, vừa giơ tay phải lên trước mặt, chìa một đốt ngón tay ra hươ hươ ra hiệu 'một chút', dùng động tác để minh hoạ cho lời nói, "Nhưng mà, anh hai, em nói cho anh biết, thực tế con người Mạc Ngữ Phi lại phi thường ác độc, phi thường âm hiểm! Anh nghĩ lại coi, y trẻ tuổi như đã tung hoành giang hồ, nắm giữ một phần ba những quán rượu tình sắc, hộp đêm trong thành phố, thì y có phải là kiểu người bình thường không?" Trầm Sở Thiên cố gắng nói ngắn gọn, đem những đánh giá của anh về Mạc Ngữ Phi nhất nhất nói ra hết, hy vọng ngay lập tức xây dựng được hình tượng một con hồ ly xấu xa trong cảm nhận của Trầm Sở Hãn.

"Tình sắc…" Trầm Sở Thiên không khỏi lắc đầu, suy tư nói: "Thật đúng là nhìn không ra y lại kinh doanh nghề đó…"

"Anh nghĩ thử đi a, anh hai, làm nghề đó, có thể có mặt hàng gì sạch sẽ? Đám hồ ly kia đều là hỗn đản như nhau! Nghe nói y đặc biệt thích đùa bỡn những công chúa, thiếu gia trẻ tuổi trong Mạc thị, chỉ cần bộ dáng xinh đẹp là không thể tránh được móng vuốt của y, đều từng cùng một giuộc với y!"

"Sở Thiên, mấy chuyện này không được tuỳ tiện nói ra bên ngoài." Nghe thấy em trai càng nói càng cường điệu, quả thực có thể sánh với mấy tờ báo lá cải chuyên môn đăng tin đồn nhảm, Trầm Sở Hãn cảnh báo.

"Em biết, chính là Mạc Ngữ Phi y là một nam nhân xấu xa a! Hơn nữa, thẳng thắn mà nói, Mạc thị căn bản chưa từng có một ngày quan tâm đến Tiểu Mạc, trước kia còn thường xuyên khi dễ em ấy, khiến em ấy cùng đường. Đám hồ ly kia quan niệm huyết thống rất dữ dội, Tiểu Mạc là hỗn huyết hồ ly, cho nên bọn chúng không thừa nhận em ấy. Là tộc trưởng, thế nhưng Mạc Ngữ Phi một ngày cũng không chiếu cố Tiểu Mạc, thậm chí Tiểu Mạc còn chưa thấy mặt y. Cho nên em cũng không muốn lại có quan hệ gì với Mạc gia hết. Tóm lại, anh hai à, anh đừng có liên quan gì đến y, mặc kệ y nói cái gì anh cũng đừng để ý đến, đúng rồi, coi như không nghe không thấy, không nghe không thấy! Anh hiểu chưa?"

Đối với mấy lời dặn đi dặn lại của em trai, Trầm Sở Hãn có chút kinh ngạc, anh còn chưa hiểu lắm vì sao Trầm Sở Thiên nhất định phải cường điệu như vậy, chỉ còn biết tỏ vẻ minh bạch trước đã: "Ân, anh biết rồi."

Đến khi được câu trả lời khẳng định, Trầm Sở Thiên mới thở dài nhẹ nhõm. Nghĩ nghĩ, anh vẫn còn cảm thấy bất an, quyết định sắp tới phải đến thăm anh hai nhiều hơn, hơn nữa cũng để ý luôn rốt cuộc con đại hồ ly kia có dây dưa với anh hai hay không.

34. Quyển 4 - Chương 3

Phía bên kia, Mạc Ngữ Phi bận rộn về hội nghị nội bộ tập đoàn nên cũng không lái xe đến gần nhà Trầm Sở Hãn lần nào nữa.

Đến ngày họp, Mạc Ngữ Phi đúng giờ bước vào toà nhà chính của Mạc thị, theo sát bên cạnh là mười bảo vệ cùng nhân viên anh tuấn, chỉ mình y toàn thân màu trắng thanh thoát thu hút vô số ánh mắt người khác. Hai mươi bảy tuổi đã ngồi trên ghế tộc trưởng là có điểm quá trẻ, nhưng y dựa vào bản lĩnh và thủ

đoạn của mình để tranh giành được vị trí hiện tại. Đám lão hồ ly trong tộc tuy rằng có vài phần kiêng kỵ với người thanh niên này, nhưng vẫn mơ ước vị trí đỉnh cao quyền lực, mà Mạc Ngữ Phi, vẫn sinh sống trong thế giới đám người ngoài mặt thì biểu hiện ngoan ngoãn, trong bụng thì toàn mang ý xấu.

Nhóm hồ ly muốn việc kinh doanh ngày càng phát triển lâu dài bền vững, bọn họ bắt đầu học quản lý, học đầu tư, đem hộp đêm và các câu lạc bộ giải trí thành sản nghiệp hoá, thành lập công ty tập đoàn, những trưởng lão trong tộc và tộc trưởng là hội đồng thành viên. Thiên tính hồ ly đa nghi lại giả dối, tham lam khiến bọn họ luôn học hặc lẫn nhau, lại không tin tưởng nhau, chỉ để tranh quyền đoạt lợi, bên ngoài thì thì bình thản kỳ thật sóng ngầm vẫn luôn cuồn cuộn.

Ngồi trong phòng họp, nhìn những nam nhân ngồi xung quanh chiếc bàn hình oval, biểu tình trên mặt Mạc Ngữ Phi vẫn luôn lạnh lùng. Y không cần phải cười với những người này, đồng thời cũng muốn thể hiện uy quyền của một tộc trưởng, mặt khác, y nghĩ căn bản cũng không cần phải như vậy. Ngồi ở đây, đều là những người muốn hại y.

"Mức tăng doanh thu vẫn thật sự quá thấp…" Có trưởng lão nhỏ giọng oán giận.

Mạc Ngữ Phi khẽ cười một tiếng, ánh mắt liếc liếc nhìn qua, "A, nguyên lai ông cũng để ý đến chuyện này. Chuyện này phụ thuộc vào ông, không phải quý trước ông đã nói sẽ hảo hảo thể hiện một chút sao?"

"Ách…" Nam nhân vừa rồi còn nhăn mặt nhăn mày trong nháy mắt hiện lên hắc tuyến, hắn ta không ngờ tộc trưởng sẽ đá trái banh lại cho hắn, "Chuyện này…"

Sao khi thảo luận kế hoạch kinh doanh mới cho quý sau, Mạc Ngữ Phi liền muốn chấm dứt cuộc họp ngay. Quay đi quay lại cũng chỉ mấy vấn đề tầm thường kia, bọn họ không phiền như y thì phiền. Không có đề nghị gì mới thì đừng nói mấy lời vô nghĩa.

Sau khi cuộc họp chấm dứt, những người quản lý cấp cao của tập đoàn Mạc thị đều cùng ra khỏi phòng họp trên tầng cao nhất của toà nhà.

Đi theo phía sau Mạc Ngữ Phi là một vị trưởng lão ân cần cúi thấp người, nói: "Để chúng tôi lấy xe đưa ngài về."

Mạc Ngữ Phi đi nhanh về phía trước, cũng không quay đầu lại, lười biếng phất tay một cái, "Không cần."

"Thật sự là, ngài luôn không chịu vui lòng lưu lại cùng nhau ăn tối, chẳng lẽ là ghét bỏ tay nghề đầu bếp của chúng ta không bằng khách sạn bên kia của ngài sao?" Trong giọng nói của trưởng lão mang theo một chút không cam lòng, biểu tình tiếc nuối hiện lên trên mặt, vẻ nịnh nọt đắn đo đúng mực thập phần hợp tình hợp cảnh, mà bên dưới nụ cười cung kính của hắn che dấu bất mãn cùng oán niệm.

"Để lần sau." Cước bộ Mạc Ngữ Phi vội vàng, hiển nhiên không muốn dừng lại ở đây quá lâu. Y đã nói với nhóm bảo vệ khi y vừa ra khỏi phòng họp liền đón tại đây, nam nhân hắc y anh tuấn chỉnh tề theo sát phía sau Mạc Ngữ Phi toàn thân bạch y.

"Tộc trưởng đại nhân, đi thong thả." Trưởng lão nhóm hồ tộc khiêm tốn cúi người ba mươi độ, mãi cho đến khi thân ảnh Mạc Ngữ Phi biến mất bên trong cánh cửa thang máy đóng kín, điệu cười nịnh nọt trên mặt bọn họ dần dần biến mất, biểu tình chân thật nghiến răng nghiến lợi lúc này mới hiện ra.

"Thật là đáng ghét!"

Ba trưởng lão hồ tộc Mạc thị lại ngồi trở lại trong phòng họp, bắt đầu mật đàm.

"Cảnh giác của y thật là cao, cái gì cũng không đụng đến, ngay cả nước cũng uống trong chai mang theo, hắc, y thật đúng tham sống."

"Không khỏi quá cẩn thận đi…" Có người dùng ngữ khí hèn mọn nói.

"Mạc Ngữ Phi chính là không tin bất luận nam nhân nào."

"Mẹ nó, không chừa chút mặt mũi nào, lại nói, tôi dù sao cũng là trưởng bối của nó." Lão hồ ly đang nói sắc mặt sạm đen lại.

"Tính từng bước một thôi, cho đến khi tìm được cơ hội, kiên nhẫn một chút."

"Muốn thanh toán y cũng không dễ gì, Dịch Thừa Phong một tấc cũng không rời khỏi y. Còn mấy con hồ ly khác tôi không thèm để trong mắt, nhưng con lang Dịch Thừa Phong cũng không phải dễ đối phó."

"Sẽ có biệp pháp thôi."

Các trưởng lão hồ tộc muốn đoạt quyền của tộc trưởng trẻ tuổi không còn là chuyện ngày một ngày hai, những lão hồ ly này trước đây đã không muốn Mạc Ngữ Phi nắm quyền cao chức trọng, tiếc rằng hồ ly trong tộc cấu xé nhau quá lợi hại, Mạc Ngữ Phi tận dụng đôi mắt độc đáo của mình, tựa ngư ông đắc lợi. Sau khi Mạc Ngữ Phi lên nắm quyền, thay đổi cách kinh doanh trong gia tộc và tạm thời bỏ qua những cách thức lỗi thời, nhưng bất đồng với các trưởng lão hồ tộc vẫn muốn làm theo cách cũ, điều này khiến đám lão hồ ly càng thêm bất mãn.

"Hội nghị thường kỳ tiếp theo là khi nào?" Có người hỏi.

"…"

"Kỳ thật, cũng không phải là không có cách. Mấy người nha, chính là quá nhát gan, theo tôi thấy, không bằng dứt khoát một chút."

"Mấy người phải biết rõ, kéo Mạc Ngữ Phi xuống ngựa, thì phải kéo đến cùng, một gậy lật nhào, còn phải

làm cho y vĩnh viễn sau đó không thể xoay người lại."

"Chuyện này còn để ông nói sao? Y không thể không chết, y không chết, nếu quay về trả thù thì chúng ta phải làm sao?"

Đám hồ ly biết rõ, trả thù nặng thì tuyệt đối bọn họ sẽ không thiệt thòi, huống chi Mạc Ngữ Phi lại là một nam nhân như vậy.

"Tôi có ý này..."

Trong phòng họp, mấy hồ ly yêu thú mang ngoại hình nam nhân trung niên châu đầu vào nhau, bắt đầu thì thầm, thỉnh thoảng nhìn nhau, không biết lại đang bày kế gì.

Ngồi trong xe quay trở về, Mạc Ngữ Phi khép hờ mắt, nhớ lại những lời mấy người kia đã nói trong cuộc họp. Trí nhớ siêu việt của làm y kiêu ngạo với năng lực này của mình. Bọn họ nhất định đều nghĩ đến chuyện làm thế nào để tiêu diệt mình đi. Nghĩ đến đây, khoé miệng Mạc Ngữ Phi gợn lên một tia lãnh tiếu.

Ai sẽ chết? Vẫn còn chưa biết được.

Có thể ngồi ở vị trí ngày hôm nay, Mạc Ngữ Phi tuyệt đối không phải là một nam nhân chỉ để người ta nhìn ngó.

"Để chúng tôi lấy xe..." Mạc Ngữ Phi nhớ đến câu này, khẽ bật cười, 'chúng tôi', như thế nào, ba vị trưởng lão càng đấu càng điên cuồng, cư nhiên bất giác tự xưng là 'chúng ta'. Xem ra bọn họ đang định liên kết đối phó với y đây? Mạc Ngữ Phi hừ một tiếng.

"Cậu đang nghĩ cái gì?" Dịch Thừa Phong bên cạnh mở miệng hỏi.

"Không có gì."

Đôi lúc nhớ đến những chuyện rối rắm chết tiệt trong tộc, Mạc Ngữ Phi thật sự phiền chán cực kỳ. Tranh tranh, đấu đấu, kéo dài vô tận. Hảo ngoạn lắm sao? Có ý gì khác sao? Nếu đem thời gian rảnh rỗi đó tập trung vào việc kinh doanh không phải tốt hơn sao. Đám lão hồ ly này thật sự quá tham lam, tiền cũng muốn, mà quyền cũng cần!

Nhướng mày thoáng liếc nhìn nam nhân diện vô biểu tình bên cạnh, Mạc Ngữ Phi thầm thở dài trong lòng: Không nghĩ tới hiện tại người duy nhất có thể tin tưởng được, cư nhiên là con lang bên cạnh này.

Mạc Ngữ Phi thường ngày thích mặc bạch y, mái tóc đen xoã dài, đi cùng Dịch Thừa Phong luôn mặc hắc y, mái tóc trắng dài đến thắt lưng, bị trưởng lão hồ ly luôn ngầm hận bọn họ gọi là 'Hắc Bạch vô thường'. Đương nhiên, đây là mấy câu vũ nhục, Mạc Ngữ Phi và Dịch Thừa Phong đều là những nam nhân phi

thường anh tuấn giống nhau, luôn tuyệt đối thu hút ánh mắt người khác.

"Bọn họ rất hận cậu." Ngữ điệu Dịch Thừa Phong cứng ngắc. Đã từng trải qua huấn luyện chuyên môn nên thương lang đối với chủ nhân rất trung thành, hơn nữa chỉ nhận thức một chủ nhân mà thôi, những người khác bọn họ sẽ để vào mắt. Vì vậy mặc kệ địa vị trưởng lão trong hồ tộc có cao bao nhiêu đi chăng nữa, là một cận vệ nên Dịch Thừa Phong chẳng bao giờ để ý đến, đối với bọn họ cũng không cần khách khí.

"Cậu cũng phát hiện ra?" Mạc Ngữ Phi cười.

"Đi ngang qua bọn họ liền cảm thấy được địch ý." Thương lang từng được huấn luyện tương đối nhạy cảm.

"Nếu bọn họ không hận tôi, mới kỳ lạ." khi nói những lời này, Mạc Ngữ Phi cười đến thập phần đắc ý. Có thể làm cho đám trưởng lão hồ tộc thống hận nhất định cũng là nhân vật không bình thường. Nghĩ đến lúc đem mấy lão hồ ly kia đùa giỡn trong tay, Mạc Ngữ Phi có loại cảm giá được chinh phục.

"Có biết bọn họ hận tôi vì cái gì không?" Mạc Ngữ Phi đột nhiên hưng trí, hỏi người cận vệ của y.

"Vì cậu không cho họ quyền lực." Dịch Thừa Phong trước mặt Mạc Ngữ Phi luôn thẳng thắn, ăn ngay nói thật, cũng không bao giờ già mồm nói ngang.

Mạc Ngữ Phi nghĩ nghĩ, gật gật đầu, "Đúng". Y lập tức thở dài, "Bọn họ đã muốn có tiền, có trong tay cổ phần công ty nhiều gấp mấy lần so với tôi, còn không thoả mãn, vẫn là chưa đủ!" Ngừng một chút, Mạc Ngữ Phi lại thở dài, "Dù sao a, hồ ly chúng ta là như vậy, nhìn người khác có cái gì thì luôn cảm thấy tốt hơn so với mình, chỉ cần là đồ vật trong người khác liền nghĩ muốn cướp đi."

"Không, cậu không phải như vậy." Dịch Thừa Phong mắt vẫn nhìn phía trước, bình tĩnh nói.

Biết đó là lời thật tâm không phải câu trêu đùa, Mạc Ngữ Phi cười hừ, "Nếu tôi không hiểu cậu, đã có thể nghĩ cậu nói những lời này là đang đem tôi ra đùa giỡn. Mạc Ngữ Phi tôi tuyệt đối không phải là người tốt."

Đúng vậy, nếu là người tốt, như thế nào có thể thống trị được tộc hồ ly một bụng những kế hoạch nham hiểm, quỷ kế đa đoan này. Mạc Ngữ Phi có thể trở thành tộc trưởng, nên có thể nói rằng hắn so với bọn người kia lại càng phải giảo thoạt, càng âm độc hơn nữa.

Trong thành phố, chỉ cần nam nữ vị thành niên có ích, chỉ cần không có những thủ đoạn bắt buộc, nghiệp tình sắc là ngành kinh doanh hợp pháp. Mạc thị kinh doanh tình sắc thuộc loại thuận lợi một cách chính quy, tuy rằng bên trong không phải là không có những chuyện mờ ám, nhưng phần lớn không gặp trở ngại nào, luồn lách giữa những kẽ hở luật pháp nhưng cũng chưa từng bước qua khỏi giới hạn.

Mạc Ngữ Phi hy vọng có thể đem việc kinh doanh kéo dài, cũng hy vọng phạm vi làm ăn có thể mở rộng hơn nữa, y cũng không muốn khiêu chiến với những người thi hành pháp luật, đem chuyện kinh doanh huỷ

trong tay mình, vì vậy sau khi y lên làm tộc trưởng quản lý kinh doanh, vẫn theo xu hướng kinh doanh chân chính, đặc biệt là những 'thiếu gia' và 'công chúa' bên dưới đều không có ai là vị thành niên, cũng không bắt buộc bọn tiểu hồ ly không muốn đi làm phải ra làm việc. Kết quả của mục đích này chính là mất một phần lớn khách quen, còn bị nói là 'Đã làm kỹ nữa còn bày đặt lập đền thờ', chỉ thành trò cười trong ngành này thôi. Hai chuyện này khiến các trưởng lão trong tộc bất mãn, bọn họ cho rằng Mạc Ngữ Phi nhát gan, không phải là người lãnh đạo quyết đoán.

Không tiếp tục buôn lậu rượu thuốc lá nữa, kiên quyết không đụng đến ma tuý, trở thành nguyên nhân quan trọng khiến trưởng lão bất mãn với Mạc Ngữ Phi. Rượu và thuốc lá là hai mặt hàng có thể kiếm tiền trong hộp đêm nhất, chỉ cần tiếp chuyện tâm sự với khách, những thiếu gia và công chúa biết cách ăn nói một chút là có thể thoải mái kiếm được mười vạn đồng mỗi tháng. Vì không buôn lậu rượu thuốc lá, chi phí kinh doanh tăng không ít, lợi nhuận cũng vì thế mà giảm xuống theo, mấy lão hồ ly tham lam vì thế mà phi thường bất mãn. Mà thường thì những nơi thanh sắc nào xuất hiện các loại ma tuý thì lợi nhuận lại tăng cao, là long đầu lão đại trong nghiệp tình sắc, Mạc thị có kênh phân phối tương đối rộng cùng nguồn hàng an toàn, trước đây phần thu nhập này từng chiếm phần lớn tổng doanh thu của Mạc thị.

Mạc Ngữ Phi quyết định không buôn lậu hàng hoà và không đụng đến thuốc phiện cũng có lý do riêng. Cho đến nay chính quyền thành phố Hương Đảo nghiêm khắc chống tội phạm chủ yếu là hai thành phần. Một là ma tuý, hai là buôn lậu. Mặc kệ phạm vào tội nào thì cũng là trọng tội. Mạc Ngữ Phi quản lý cấp dưới cực kỳ nghiêm khắc, thời điểm y còn đang quản lý mấy hộp đêm nhỏ đã ra lệnh không được phép bán ma tuý. Mạc Ngữ Phi biết, một khi gặp chuyện xui thì coi như mất hết, đến lúc đó tất cả sẽ biến thành hư ảo. Còn buôn lậu, nếu cảnh sát bắt được thì cũng tương đối phiền toái. Nghiệp tình sắc lợi nhuận rất tốt, không ít người đều muốn chiếm lấy thị trường béo bở này, hy vọng có thể nhúng một ngón tay vào đó, sớm đã có kẽ chèn ép Mạc thị, chiếm đoạt sinh ý chiếm đoạt đại bàn. Nếu phạm tội buôn lậu, còn bị đối thủ chèn ép, e rằng Mạc thị đã không gượng dậy được, rốt cuộc lụn bại.

Nhóm hồ ly có thể có được cuộc sống thoải mái sung túc ngày hôm nay, cũng đã vất vả một phen, Mạc Ngữ Phi không hy vọng tất cả bị huỷ trong một chữ tham. Chính là quan niện của y cũng không được mấy trưởng lão cầm quyền trong tộc hiểu và chấp nhận. Mỗi khi nghĩ như vậy, Mạc Ngữ Phi đều mang tâm tình 'khổ vì ai cực vì ai', có đôi khi y trở nên luẩn quẩn, thực hận không thể dứt khoát đem mấy trưởng lão không biết đạo lý, không hiểu được y lương khổ dụng tâm giết chết đi, nhưng mà, quan hệ trong tộc đủ kiểu phức tạp rắc rối cộng thêm thế lực bên ngoài, lại làm y không thể chân chính ra tay được.

Mạc Ngữ Phi biết rõ trong lòng, một ngày nào đó, y khẳng định phải cùng mấy trưởng lão kia quyết đấu trực tiếp một lần. Ngươi không chết, chính là ta mất mạng.

Dịch Thừa Phong khẽ nghiêng mặt, nhìn Mạc Ngữ Phi đang nhắm mắt lại, tựa hồ là chợp mắt một chút, mi tâm y nhíu lại, mơ hồ có tâm sự. Trong mắt người ngoài, thái độ làm người của tộc trưởng hồ tộc âm hiểm giả dối, ngoan độc vô tình, nhưng đây chỉ là một phần. Mạc Ngữ Phi đích thật là một con người tàn nhẫn, nhưng, y còn một phần khác không muốn người khác biết được.

Còn muốn nói gì đó, Dịch Thừa Phong nghĩ nghĩ, vẫn là ngậm miệng lại. Mạc Ngữ Phi cũng không phải là nam nhân yếu đuối, y rất ghét người khác nói lằng nhằng bên tai. Mạc Ngữ Phi rất có chủ kiến trong lòng lại phi thường cao ngạo, cho dù là vào thời điểm khó khăn nhất cũng không cần người khác trấn an. Hơn nữa, y phi thường ghét người khác đụng vào y, vì vậy cho dù là cận vệ y tin tưởng, cũng không làm mấy hành động như nắm tay hay vỗ vai y.

Trở lại căn phòng xa hoa trong khách sạn, Mạc Ngữ Phi thay áo ngủ, nằm xuống chiếc giường lớn, gió đêm theo từ cửa sổ thổi vào, chiếc rèm cửa màu trắng nhẹ nhàng đong đưa trong gió. Đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, Mạc Ngữ Phi lười đứng lên đóng cửa lại, chỉ vươn tay kéo lấy chiếc chăn lông trùm lên người. Nằm nhắm mắt nửa ngày, Mạc Ngữ Phi lại không ngủ được, y xốc chăn lên đứng dậy bước đến bên cửa sổ, cúi nhìn hàng ngàn ngọn đèn từ những ngôi nhà trong thành phố phồn hoa.

Đây là một thành phố cực kỳ rộng lớn, có quá nhiều người, chính là trong biển người mênh mông đó, có ai là người Mạc Ngữ Phi có thể tín nhiệm được? Có lẽ Dịch Thừa Phong được xem như một người trong đó, nhưng theo một nghĩa nào đó cậu ta cũng không phải là người, cậu ta có thể được Mạc Ngữ Phi tin tưởng, là bởi vì trong cậu ta có bản năng trung thành của loài vật, như vậy thì… Xoè tay ra trước mặt, Mạc Ngữ Phi khẽ nhìn tay mình, hiện tại y đang có quyền lực, tiền tài, hẳn là nên thoả mãn mới đúng, chính là vì sao tim y lại trống rỗng thế này… trống rỗng đến mức khiến y khó chịu…

Trước đây, chỉ cần việc kinh doanh tiến triển thuận lợi, báo cáo doanh thu của kế toán gia tăng, mua xe thể thao mới, ăn những cực phẩm mỹ thuật, du lịch nước ngoài, còn có, khi được những mỹ thiếu nữ hoặc mỹ thiếu nam 'phục vụ' do tự tay y chọn, thoả mãn tình dục, những điều đó làm Mạc Ngữ Phi cảm thấy được hưởng thụ, cảm thấy được khoái hoạt. Chính là từ… từ sau khi gặp người kia, những chuyện khoái hoạt trước đây đột nhiên không thể làm Mạc Ngữ Phi cảm thấy thoả mãn trong lòng được nữa, đến nỗi song song với nó y cũng không còn cảm thấy được hưởng thụ, ngược lại thường xuyên cảm thấy trống rỗng.

Lấy một gói thuốc từ chiếc tủ đầu giường ra, Mạc Ngữ Phi thuận tay rút một điếu, cầm điếu thuốc trong tay một chút, khảy một cái, đem điếu thuốc hàm tiến vào miệng, rút bật lửa ra, 'keng' một tiếng đốt lửa, đem điếu thuốc đưa đến ngọn lửa, rít một hơi thật sâu, một lúc sau, mới chậm rãi nhả ra những làn khói màu lam nhạt.

Mạc Ngữ Phi biết hút thuốc, nhưng không nghiện, y chỉ trong những lúc quá mệt mỏi hoặc quá buồn bực mới hút một điếu. Trước mặt người khác, Mạc Ngữ Phi luôn biểu hiện bộ dáng của một kẻ nghiện thuốc, hơn nữa thường xuyên ho khan, nhiều năm qua y tận lực xây dựng hình tượng một kẻ yếu đuối, đó là cách nguỵ trang che dấu tai mắt người khác, là vì để cho kẻ thù lơi lỏng đề phòng với y, để bọn họ nghĩ y thật 'nhu nhược'.

Tận lực bắt mình hưởng thụ hết điếu thuốc, Mạc Ngữ Phi lại không có chút cảm giác 'hưởng thụ' nào. Hút hết một điếu, Mạc Ngữ Phi vươn rộng hai tay ra làm cả người toả ra làn khói mờ nhạt. Đột nhiên như chợt nhớ đến chuyện gì, y nâng tay áo lên ngửi ngửi, quả nhiên, đã nhiễm mùi thuốc lá.

Không biết trên người của người kia có hương vị gì? Anh ta hình như không hút thuốc, vậy… là mùi nắng cộng mùi mồ hôi sao? Có lẽ còn có mùi của thảo nguyên cùng với… nga, ai biết được hương vị của huấn luyện viên là gì đâu? Nam nhân tràn ngập khí tức nam tính, trên người anh ta – hẳn là hương vị nam nhân đi.

Mạc Ngữ Phi chìm trong mơ màng theo bản năng nâng tay áp lên hai mà, thật là, sao đột nhiên lại nhớ đến chuyện này! Đáng ghét a, tên cảnh sát kia luôn vô tình chen ngang vào những suy nghĩ của y, khiến y bất kỳ lúc nào bất kỳ nơi đâu cũng suy nghĩ lung tung.

Cảm giác xao động này… rốt cuộc là gì? Mạc Ngữ Phi muốn cố gắng tự thuyết phục mình, nói rằng y không hiểu cảm giác này, nhưng thực tế, trong thâm tâm y thập phần minh bạch – rốt cuộc đó là gì.

Không thể phủ nhận, Mạc Ngữ Phi là một nam nhân khá tự tin, đồng thời, y cũng là một nam nhân làm việc cẩn thận, y đã sớm biết các trưởng lão trong tộc đối với y như hổ rình mồi, đợi thời cơ đến sẽ xuống tay diệt trừ y, cho nên y phi thường cẩn thận luôn bảo trì khoảng cách với mấy vị trưởng lão kia. Mạc Ngữ Phi cho rằng, tồn tại của y có ảnh hưởng ngang bằng thế lực hắc đạo ngoại tộc với Mạc thị, vì vậy các trưởng lão không thể ra tay với y nhanh như vậy, mà nguyên nhân y cũng không cố tình hạ sát các trưởng lão, cũng vì để kiểm soát và cân bằng các thế lực này giống như vậy. Nhưng Mạc Ngữ Phi không ngờ rằng, ngay khi y còn đang vì một đống nguyên nhân rắc rối phức tạp mà cân nhắc thời điểm để ra tay một cách khéo léo, các trưởng lão trong tộc đã muốn hành động! Đến lúc này Mạc Ngữ Phi mới hiểu được, mấy lão hồ ly này muốn y chết, đến mức đã bất kể hậu quả.

* * *

Trong cánh rừng sâu ở ngoại ô thành phố có một căn nhà gỗ, bên dưới nhà gỗ là một địa lao khá kín đáo. Lúc này, ở nơi sâu nhất trong địa lao âm u vang vọng thanh âm những giọt mưa đọng lại nhỏ xuống, cánh cửa sắt đang đóng chặt rầm một tiếng mở ra, tiếng ma sát của dây xích sắt trong căn phòng bằng đá kín mít phát ra tiếng vang dữ dội. Đèn chợt sáng lên, nhà tù vẫn chìm trong bóng tối đột nhiên sáng sủa, trong góc nhà tù một nam nhân nhanh chóng nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm giác được ngọn đèn sáng chói loà đang dí sát vào mắt y.

Chờ đến khi mắt thích ứng được ánh sáng, Mạc Ngữ Phi chậm rãi mở ra, không ngoài dự đoán nhìn thấy ba vị trưởng lão hồ tộc đứng bên cạnh cửa nhà lao. Y lãnh đạm liếc mắt nhìn sau đó nhắm mắt lại lần nữa.

"Hắc hắc, tộc trưởng đại nhân, mày không ngờ sẽ có ngày này đi."

Từ sau khi bị bắt, Mạc Ngữ Phi đã chịu không ít những lời vũ nhục, y ở trong lòng cười lạnh một tiếng, trầm mặc.

"Hôm nay, tụi tao sẽ chính thức thông báo tin 'tộc trưởng đại nhân' mày đã chết, bất quá hãy yên tâm, từ trong ra ngoài tập đoàn trừ bỏ 'bi thống' ngoài mặt cũng sẽ không có gì thay đổi. Tộc trưởng đại nhân xin yên tâm, sau khi mày chết, tụi tao sẽ hảo hảo điều hành công ty, doanh thu sẽ càng nhiều hơn, ha ha." Hồ ly đang nói châm chọc.

Mạc Ngữ Phi nhắm mắt im lặng nghe, trên khuôn mặt thanh tú không có bất kỳ biểu tình nào.

Mấy trưởng lão thấy như vậy, nhìn nhau một chút, một người trong đó lại cười ha hả mở miệng nói: "Mạc Ngữ Phi, mày nhất định cảm thấy kỳ quái là vì sao tụi tao lại không thật sự giết chết mày, dù sao, mày chết thì tụi tao mới có thể an tâm. Bất quá, tụi tao đã suy nghĩ lại, vẫn quyết định sẽ để mày sống, bởi vì mày còn sống thì còn có thể giúp tụi tao kiếm tiền. Tộc trưởng đại nhân, nhiều năm qua người thèm muốn mày rất nhiều, chính là còn ngại thân phận tộc trưởng của mày, tất cả mọi người… đều có thể thoả mãn tâm nguyện. Đã có người hẹn trước rồi nga, quả nhiên danh xưng 'Dạ chi đế vương' có sức hấp dẫn rất lớn a. Từ giờ trở đi, bộ tộc Mạc thi bị mất một tộc trưởng, đồng thời, lại có thêm một thiếu gia xinh đẹp. Ha ha, nói không chừng, làm chưa được bao lâu mày sẽ được là hồng bài nga." Trưởng lão mang ngữ khí độc ác nghiêng đầu nhìn hai người bên cạnh, sau đó đồng loạt phát ra tiếng cười bỉ ổi.

"Đúng rồi, tộc trưởng đại nhân, mày cũng không nên ảo trưởng sẽ có người đến cứu mày đi, ha ha, nói cho

mày biết, sẽ không có ai cả! Hiện giờ tất cả đã là thế giới của tụi tao!" Trưởng lão hồ tộc đang nói chuyện cười đến thập phần kiêu ngạo.

"Dịch Thừa Phong trốn thoát, bất quá nó đã bị thương nặng, sẽ không thể đến cứu mày. Nói cho mày biết, Mạc Ngữ Phi, mày đã bị cô lập, không còn đường thoát!"

"Tộc trưởng đại nhân, mày cũng không nên ngu ngốc tin tưởng con lang kia sẽ quay lại, không có khả năng, bất luận kẻ nào cũng kẻ tự bảo vệ mình trước, hơn nữa, hiện tại đối nghịch với tụi tao cũng không có gì tốt đẹp. Mày đã không còn giá trị lợi dụng! Trong mắt bất kỳ người nào, mày chỉ còn là một đống rác!"

Mấy trưởng lão mỗi người nói một câu đều giống như dao nhỏ hung hăng đâm vào tim Mạc Ngữ Phi, mi tâm y khe khẽ nhếch lên.

Chờ ba nam nhân kia đùa cợt đủ rồi, mang theo tâm tình thoả lòng thoả dạ rời đi, địa lao lại chìm trong bóng tối, Mạc Ngữ Phi vừa rồi hết sức chăm chú nghe người ta nói, lúc này lực chú ý liền buông lỏng dần, mắt cá chân lại bắt đầu cảm thấy đau đớn như dao cắt.

Đáng giận!

Mạc Ngữ Phi nhớ rất rõ khi y trong nháy mắt bị bắt được, y quay đầu lại nhìn Dịch Thừa Phong ở phía sau vì bảo vệ y mà bị thương ngã xuống đất, chính trong lúc liếc mắt nhìn lại đó, một thiết côn đang giơ lên cao dừng ngay trong tầm mắt y. Ngay lập tức, nơi mắt cá chân truyền đến cơn đau khiến y ngất đi, trước khi ý thức biến mất, y còn nghe thấy có người đang cười, Mạc Ngữ Phi nghĩ, tiếng cười đó nhất định vĩnh viễn nằm trong trí nhớ y.

Mạc Ngữ Phi thật sự không ngờ rằng mấy trưởng lão lại liên thủ để đối phó y nhanh như vậy. Từ khi lên làm tộc trưởng đến nay, từ sổ sách kế toán đến kế hoạch kinh doanh trong công ty, lại đến các mối quan hệ hợp tác vân vân, Mạc Ngữ Phi đều luôn đề phòng các trưởng lão làm phản, y cũng không cho họ có cơ hội nắm toàn bộ sinh ý. Nhưng Mạc Ngữ Phi thật không ngờ, biện pháp mấy trưởng lão sử dụng đương nhiên lại là khiến y phải 'chết' để đoạt quyền.

Trong hắc đạo luôn cân nhắc lợi ích, một khi khiến kẻ đứng đầu bang phái phát sinh chuyện ngoài ý muốn, việc tranh giành địa bàn và quyền lực tiếp theo đó sẽ phi thường phức tạp, mà đây cũng là nguyên nhân chính Mạc Ngữ Phi vẫn không vội vàng với các trưởng lão. Thế nhưng lại chính các trưởng lão lại chọn phương pháp này, từ điểm này Mạc Ngữ Phi rốt cục cũng hiểu được, các trưởng lão thà rằng để mất thời gian, mất tinh lực, thậm chí là mất tiền của để thu dọn tàn cục, mấy lão hồ ly đó thà rằng bỏ ra một phần lợi ích, cũng muốn y phải chết.

Có thể thấy được, bọn họ hận y đến mức nào…

Vì sợ Mạc Ngữ Phi trốn thoát, việc đầu tiên khi y bị bắt liền nhanh chóng giam vào địa lao trong ngọn núi này, hơn nữa, các trưởng lão cũng cho người đánh gãy mắt cá chân trái y. Tiếp theo, sẽ là phần dạy dỗ đi, Mạc Ngữ Phi nghĩ, giá trị lợi dụng của y bây giờ chính là thân thể này, vì muốn làm nhục y, khiến y sống không bằng chết, các trưởng lão nhất định sẽ khống chế y, sau đó vũ nhục, tra tấn, chà đạp, giày xéo… y

hết mức có thể. Nếu như thế, còn không bằng chết thật sự!

Nguyên lai, đây là tư vị từ trên cao rớt xuống. Trong bóng đêm, vang lên tiếng cười lạnh bi thương của Mạc Ngữ Phi.

Ngay khi Mạc Ngữ Phi không còn hy vọng gì vào tương lai, thật sự có ý niệm tìm đến cái chết trong đầu, Dịch Thừa Phong mang theo một nhóm người đến cứu y. Đám trưởng lão hồ tộc treo thưởng với số tiền lớn truy sát Dịch Thừa Phong, đồng thời, bọn họ cũng cho rằng Dịch Thừa Phong bị trọng thương sẽ không xuất hiện nữa. Đám hồ ly ích kỷ, cũng dùng một tiêu chuẩn để đánh giá người khác.

Dịch Thừa Phong trung thành và tận tâm tìm được căn nhà gỗ được bảo vệ nghiêm mặt, người cậu ta mang theo có súng đạn hạng nặng, cơ hồ làm cho căn nhà gỗ biến thành bình địa. Khí thế huỷ diệt của Dịch Thừa Phong doạ đám hồ ly sợ chết, dưới mưa bom bão đạn đem Mạc Ngữ Phi từ trong địa lao thoát ra.

Khi ngồi trong xe chạy xuống núi, Mạc Ngữ Phi hỏi: "Làm sao có được vũ khí? Làm sao có được người?"

Dịch Thừa Phong hai tay giữ chặt tay tay lái, chạy nhanh trong đường núi gập ghềnh, cậu liếc nhìn sắc mặt tái nhợt tiều tuỵ của Mạc Ngữ Phi trong kính chiếu hậu. Bất quá mới chỉ năm ngày ngắn ngủi, Mạc Ngữ Phi đã bị tra tấn đến có chút giống như người khuyết tật.

"Mua được." Dịch Thừa Phong trả lời ngắn gọn.

Mạc Ngữ Phi a một tiếng, vô lực cúi đầu tựa lưng vào ghế.

Mạc Ngữ Phi có mấy tài khoản bí mật, biết số tiền này trừ bỏ y chỉ có Dịch Thừa Phong. Vì phải cứu y ra, Dịch Thừa Phong đã dùng tiền này, mua vũ khí, mua người giúp. Nghĩ đến đây, Mạc Ngữ Phi cười hừ một tiếng, cuối cùng thì muốn tìm sự giúp đỡ cũng chỉ có thể dùng tiền để mua. Bây giờ y ở trong Mạc thị chỉ còn là hư danh, bọn hồ ly đều đã rào chắn hết cả, trong đó còn ai dám giúp Mạc Ngữ Phi.

Thầm tính toán trong lòng một chút, Mạc Ngữ Phi nói: "Chỉ e cũng không còn bao nhiêu đi."

Dịch Thừa Phong biết Mạc Ngữ Phi đang nói tiền trong tài khoản, cậu trả lời: "Phải."

"Làm khó cho cậu rồi, Thừa Phong."

Mạc Ngữ Phi không tiếc số tiền này, nói thật, nếu tiền đó có thể tìm được người để cứu y, chứng minh tiền vẫn còn hữu dụng. Đã không còn nam nhân 'Dạ chi đế vương' trong giang hồ, chỉ sợ xuất ra một đống tiền lớn, người khác chỉ e rằng trốn còn không kịp, không muốn cùng y có một chút quan hệ nào, mà còn gọi thêm một đống phiền toái.

Sự thật, chính là lợi thế và tàn khốc như vậy.

"Những người kia đâu?" Mạc Ngữ Phi muốn hỏi đến những tên Dịch Thừa Phong thuê.

"Nga. Cứu được người, bọn chúng cũng hết việc."

Nói như vậy, hiện tại cũng chỉ còn mình và con lang bên cạnh. Mạc Ngữ Phi không khỏi nhìn nhìn Mạc Ngữ Phi. Đúng vậy, nhiệm vụ hoàn thành, lấy tiền xong liền rời đi, chẳng lẽ không trông chờ vào những con người chỉ biết có tiền kia làm gì nữa sao? Cúi xuống nhìn hai bàn tay, Mạc Ngữ Phi biết, nếu muốn trở lại báo thù, trong thời gian ngắn sẽ tuyệt đối không có cơ hội. Đám lão hồ ly kia có thể khiến mình 'chết' kia, nhất định là đã có chuẩn bị, tuỳ tiện hành động thì chỉ có hại mình hại người mà thôi.

"Trước tin cứ trốn một thời gian đã, tôi đã an bài một chỗ tạm được." Dịch Thừa Phong vĩnh viễn vẫn giữ sự bình tĩnh, chuyện gì lớn trong mắt cậu ta đều dường như vẫn là chuyện nhỏ. Mạc Ngữ Phi thích nhất chính là thái độ nhân sinh coi mọi chuyện rất nhẹ nhàng của Dịch Thừa Phong, hiện tại, Dịch Thừa Phong bình tĩnh chính xác có thể làm cho Mạc Ngữ Phi đang hoảng sợ có thể dựa vào. Nhưng…

"Tôi gần như thành người đã chết, hiện tại, thế giới đã không còn người tên Mạc Ngữ Phi."

"Không, còn có thể làm lại từ đầu!"

Mạc Ngữ Phi cười nhạo trong lòng. Làm lại một lần nữa, đúng, là có thể, nhưng cửa ải khó khăn trước mắt này phải vượt qua như thế nào? Bị đuổi giết với hai bàn tay trắng, có thể sống được đến ngày mai hay không vẫn còn là một câu hỏi.

Mạc Ngữ Phi nghiến răng, đột nhiên xoè tay ra xiết chặt tựa như thanh đao nhỏ, đem hết sức mình đánh thật mạnh lên gáy Dịch Thừa Phong. Dịch Thừa Phong là một bảo vệ trung thật, đồng thời cực kỳ tin tưởng Mạc Ngữ Phi, cậu vạn lần không ngờ Mạc Ngữ Phi lại ra tay sau lưng với cậu, lập tức bị đánh hôn mê bất tỉnh. Mạc Ngữ Phi đoạt tay lái, nhanh chóng đạp thắng, để xe đậu lại ven đường.

Vươn tay xoa xoa mái tóc bạc dài của Dịch Thừa Phong, Mạc Ngữ Phi nhẹ giọng nói: "Thừa Phong, cậu đừng trách tôi. Cậu hẳn là đã cố tự động viên mình. Những kẻ đó không bắt được tôi sẽ không dễ dàng buông tha, hiện tại tôi chỉ làm liên luỵ đến cậu. Thừa Phong, bản thân cậu đã khó tự bảo toàn, sao lại để cậu phải lo lắng cho tôi nữa! Hại cậu mất mạng, tôi trên đường xuống hoàng tuyền có cậu làm bạn cũng không vui vẻ! Mạc Ngữ Phi tôi cũng không phải người tốt gì, nhưng tôi cũng không muốn cậu phải chết! Tôi biết cậu rất nhanh sẽ hồi tỉnh, mau chạy đi, đừng tìm tôi." Nói xong, Mạc Ngữ Phi đem hết khí lực kéo Dịch Thừa Phong xuống xe, giấu kín cậu vào trong bụi cỏ, sau đó tự mình tiếp tục lái xe về phía trước.

Không muốn bị người trong tộc bắt được, Mạc Ngữ Phi biết rõ y nằm trong tay bọn họ là sẽ có kết cục như thế nào, nếu bị bắt lại lần nữa, khẳng định y chỉ còn một con đường chết. Xe chạy ra đại lộ, Mạc Ngữ Phi vẫn không thấy có xe đuổi theo, nhưng đó cũng chưa chắc đã an toàn. Nghĩ nghĩ, Mạc Ngữ Phi đậu xe lại bên đường, hoá thành hồ ly, lặng lẽ bò lên một chiếc xe tải lớn thoạt nhìn hình như là xe vận chuyển rau cải từ ngoại ô vào thành phố, đem mình giấu thật kỹ.

Ẩn mình trong thành phố, Mạc Ngữ Phi biết, càng giấu mình trong khu phố phi thường náo nhiệt, y càng khó bị tìm được.

Ẩn mình liền một lúc ba ngày. Trong lòng Mạc Ngữ Phi luôn thấp thỏm lo cho Dịch Thừa Phong, không biết cuối cùng cậu ta có chạy thoát được hay không. Hồ ly bị thương trốn trong một lùm cây ở công viên, tốn hết khí lực leo lên trên một bụi cây thấp thấp, y không dám tìm thức ăn, chỉ thỉnh thoảng liếm sương sớm, chân trái bị thương vẫn không được chữa trị, đau như dao cắt.

Báo chí tập trung vào tin báo tử 'Mạc Ngữ Phi', theo tờ báo người qua đường vứt trên ghế đá trong công viên, Mạc Ngữ Phi nhìn thấy hình chụp của y, vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy bi thương khó giải thích được. Nhóm trưởng lão hồ ly tiếp nhận tất cả việc kinh doanh trong tập đoàn Mạc thị, chuyển nhượng tài sản và quyền lực chỉ trong thời gian ngắn liền hoàn thành, Mạc Ngữ Phi cho dù có bản lĩnh phi thường cũng không thể thay đổi được sự thật. Quả nhiên hồ ly vẫn là hồ ly. Mạc Ngữ Phi không khỏi trầm trồ khen ngợi kế sách của mấy trưởng lạo. Thật là đã vất vả cho họ, luật sư tay chân của họ đã lo văn kiện đầy đủ, chuẩn bị kỹ càng từng chi tiết nhỏ, chỉ sợ cũng bận đến tối mặt tối mũi đi.

Cứ như vậy mà mất đi tất cả sao? Mạc Ngữ Phi cúi đầu nhìn hai bàn tay y. Nga, đã không còn là những ngón tay trắng ngõn thon dài, là móng vuốt hồ ly, nắm không được thứ gì.

Mạc Ngữ Phi chán nản gục đầu xuống. Y thật sự không hiểu, y một lòng hy vọng có thể quản lý việc kinh doanh tập đoàn thật tốt, kinh doanh lâu dài, như vậy là sai rồi sao? Vì cái gì mà bọn họ không chịu hiểu? Vì cái gì? Vì cái gì nhất định muốn y phải chết? Hồ ly oán niệm sâu sắc vừa bi thương vừa phẫn bộ, hung hăng cắn vào thân cây, dùng sức đạp xuống đất cho đến khi dưới chân truyền đến một trận đau nhức.

Mất đi tất cả, thân thể cũng tàn, hiện tại thậm chí còn là người 'đã chết', Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời âm trầm sắp mưa, tầng mây đen dày đặc che phủ chân trời, nhìn không thấy được một tia nắng mặt trời.

Đêm đã khuya, mưa bắt đầu rơi, Mạc Ngữ Phi ra khỏi nơi ẩn thân, một lần nữa biến lại hình người. Khi Mạc Ngữ Phi ở trong mưa đi ra ngã tư đường, có người nhìn y giữa trời mưa to đầu không che dù với ánh mắt kinh dị, giống như đang nhìn một kẻ điên. Mưa càng lúc càng lớn, Mạc Ngữ Phi cứ như vậy bước đi không mục đích, bước tới, gặp rất nhiều người đi ngang qua, nhưng không có lấy một người lên tiếng hỏi han, hoặc cầm chiếc dù trong tay che cho y một lúc.

Quần áo ướt đẫm, mưa lạnh thấm vào thân thể, Mạc Ngữ Phi cảm thấy tâm cũng lạnh theo.

Lê cái chân bị thương không biết đi được bao lâu, cuối cùng đi không nổi nữa, y vô lực dựa vào tường ngồi xuống, khoanh tay lại trên đầu gối, sau đó vùi mặt vào trong. Nỗi đau thể xác còn có thể chấp nhận, cái thật sự đang tra tấn Mạc Ngữ Phi chính là tâm đau. Đã không còn đường còn để đi, tiếp theo sẽ gặp chuyện gì nữa? Đã tệ giờ còn tệ hơn, Mạc Ngữ Phi mang theo một chút cam chịu ngồi bên lề đường trong mưa. Y đã mất phương hướng, mưa lạnh cơ hồ làm y chết lặng, khi đang nghĩ có thế cứ như vậy mà chết ở chỗ này hay không, Mạc Ngữ Phi có điểm muốn cười. Tận trong thâm tâm y, Mạc Ngữ Phi vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ, y đang chờ, ngọn lửa nhỏ trong lòng vẫn chưa tắt.

Có thể có người nào xuất hiện trước mặt hay không? Sẽ là dạng người như thế nào? Không có ai cả, hiện tại những người khác trốn còn không kịp. Cho dù có người đến, chỉ sợ cũng sẽ bắt y giao cho trưởng lão để nhận tiền thưởng đi. Ân, cái mạng này đến cuối cùng kỳ thật vẫn còn đáng tiền chút ít. Nếu lúc này có người đến cứu, kết quả sẽ đi đến đâu? Trong đầu cứ như vậy nghĩ đông nghĩ tây, Mạc Ngữ Phi cười nhạo, mang theo vài phần thê lương tự khoả lấp cho chính mình.

35. Quyển 4 - Chương 4

Hôm nay Trầm Sở Hãn tinh thần không yên, phiền muộn không giải thích được, đành phải cố gắng điều chỉnh tâm tình, buộc mình tận lực tập trung vào công việc. Thật vất vả mới hết giờ làm, anh lại tham dự một cuộc họp dông dài, ra khỏi phòng họp thì cũng đã khuya.

Không có tâm trạng ăn cơm, Trầm Sở Hãn mua một miếng sandwich trong căn tin cảnh cục ăn vội, sau đó lái xe về nhà. Anh nghĩ chắc có lẽ dạo gần đây quá mệt mỏi, định khi trở về nhà tắm rửa xong liền ngủ.

Xe chạy qua ngã tư đường trong mưa, cần gạt nước phát ra tiếng ba ba đơn điệu, kính thuỷ tinh ngăn cách bên ngoài và trong xe, làm Trầm Sở Hãn cảm thấy sự yên lặng có chút không tự nhiên. Càng gần đến nhà, cảm giác khác lạ trong lòng càng rõ ràng, Trầm Sở Thiên vươn tay nhu nhu huyệt thái dương.

Ngay khi xe chạy qua ngã tư đường cách nhà Trầm Sở Hãn khoảng hai dãy phố, Trầm Sở Thiên đột nhiên chú ý đến cái gì đó đang ngồi xổm cạnh một cửa hàng, cửa kính bị nước mưa làm ướt nhẹp khiến anh chẳng phân biệt được rõ ràng.

Trong lòng đột nhiên chấn động, Trầm Sở Hãn thầm nghĩ: Đúng rồi. 'Cái kia' làm anh phiền não suốt một ngày, rốt cục đã xuất hiện.

Dừng xe lại bên lề đường, Trầm Sở Hãn mở dù bước xuống xe, khi đến gần cửa hàng, lúc đó, anh đã nhìn được rất rõ, ngồi xổm chỗ đó là một người, giữa mưa đêm, người nọ ướt như chuột lột, những dòng nước không ngừng nhỏ xuống, nghĩ rằng cậu ta đã ngồi rất lâu trong mưa.

Đến gần người nọ, Trầm Sở Hãn cầm dù che lên đầu y, mà lúc này, người đang ngồi xổm đó cũng nghe được tiếng có người đến gần, khe khẽ ngẩng đầu, mắt nhìn xuyên qua những dòng nước chạm vào ánh mắt Trầm Sở Hãn.

Là người nọ! Hai người cùng nói thầm trong lòng như vậy.

Trầm Sở Hãn trong lòng kinh hãi, anh thật không ngờ giờ phút này xuất hiện trước mắt anh cư nhiên là Mạc Ngữ Phi! Là Mạc Ngữ Phi mà báo chí loan tin bị bệnh cấp tín tử vong. Trong đầu nhanh chóng nhớ lại câu nói 'Mới không tin tộc trưởng Mạc thị chết như vậy' của đứa em trai Trầm Sở Thiên, Trầm Sở Hãn lập tức đoán được tình cảnh hiện tại của Mạc Ngữ Phi, lập tức giơ tay ra trước mặt y.

Mạc Ngữ Phi giống như không ngờ tới, người xuất hiện trước mắt y cư nhiên lại là Trầm Sở Hãn. Y có chút kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt mình. Y ngồi chỗ này rất lâu không biết có bao nhiêu chiếc xe chạy qua trước mắt, dừng xe lại còn bước đến gần, cư nhiên lại là anh.

Mạc Ngữ Phi chần chừ không nắm lấy tay Trầm Sở Hãn, trong nháy mắt y có chút do dự, lo sợ nếu đi cùng Trầm Sở Hãn ngược lại sẽ hại Trầm Sở Hãn. Mạc Ngữ Phi luôn không đem bất kỳ ai để vào mắt hiện tại

lại nghĩ như vậy, ngay cả bản thân y cũng cảm thấy kỳ quái. Có lẽ, vì Trầm Sở Hãn là người đầu tiên, hiện tại cũng là người duy nhất giơ tay thiện ý với Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Phi không muốn hại anh.

Thanh âm những hạt mưa rơi xuống mặt nghe rất rõ, Trầm Sở Hãn vẫn đang giơ tay ra, không có ý thu lại, trên mặt là nụ cười nhẹ nhàng, không nhiệt tình, cũng không lạnh lùng. Nó mang sự ấm áp vừa đủ để Mạc Ngữ Phi cảm thấy thoải mái. Nếu biểu hiện của Trầm Sở Hãn quá mức nhiệt tình hoặc bắt đầu hỏi han, Mạc Ngữ Phi tuyệt đối sẽ không đi theo anh.

Hai người trầm mặc nhìn nhau thật lâu, cánh tay của Trầm Sở Hãn cũng giơ ra thật lâu, rốt cục, Mạc Ngữ Phi vươn tay ra, nắm lấy bàn tay Trầm Sở Hãn. Trong khoảnh hai bàn tay nắm lấy nhau, tim cả hai đập một tiếng mãnh liệt.

Khi được kéo lên, chân tê cứng và mắt cá chân bị thương của Mạc Ngữ Phi không trụ được, không khỏi oằn người xuống, Trầm Sở Hãn động tác nhanh nhẹn đỡ lấy Mạc Ngữ Phi, sau đó nâng y lên, dắt y ra xe.

Sau khi để Mạc Ngữ Phi ngồi thoải mái xong, Trầm Sở Hãn lấy trong xe một chiếc chăn lông nhỏ đắp cho y, đem thêm một hộp khăn giấy cho y, cho đến lúc đó, từ lúc gặp nhau Trầm Sở Hãn mới nói được câu đầu tiên.

"Coi chừng cảm lạnh."

Thanh âm mang từ tính lại thêm cảm xúc làm tim Mạc Ngữ Phi rung động.

Trầm Sở Hãn khởi động xe, chạy đi. Theo bản năng liếc nhìn lại nơi mình đã ngồi, Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại. Y có cảm giác, y đã đem một thứ gì đó trong lòng vứt bỏ lại ở nơi đó. Từ khoảnh khắc bắt đầu ngồi vào xe Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi cảm thấy phần cứng rắn trong lòng y như bị đánh trúng, có lẽ bây giờ vẫn chưa vỡ nát, nhưng chuyện vỡ nát tựa hồ cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nghĩ có lẽ sự thay đổi này không hẳn không tốt, Mạc Ngữ Phi cởi chiếc áo khoác ướt nhem, quấn nhanh chiếc chăn lông nằm xuống ghế phía sau.

Xe chạy nhanh trong mưa đêm, Mạc Ngữ Phi liếc mắt nhìn bên ngoài cửa xe, kính thuỷ tinh bị mưa tuôn xối xả làm cảnh vật rất mơ hồ, cảm thấy hướng đi cũng không phải về phía nhà Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi không biết y sẽ bị mang đến nơi nào.

Không biết đã qua bao lâu, xe ngừng lại, Trầm Sở Thiên xuống xe trước, sau đó mở cửa cho Mạc Ngữ Phi, đem dù đã mở sẵn đưa cho y, lại vươn tay dìu y xuống xe.

Nhìn quanh một chút, Mạc Ngữ Phi phát hiện xe đang ngừng trong một con hẻm nhỏ yên tĩnh, trước mặt là ngôi nhà nhỏ hai tầng, y ẩn ẩn cảm thấy trong ngôi nhà nhỏ tản ra khí tức đồng loại, mà trong khí tức yêu thú còn mang theo một thứ gì đó khác nữa.

Vừa rồi Trầm Sở Hãn đã phát hiện chân Mạc Ngữ Phi bị thương, anh không biết Mạc Ngữ Phi bị thương nặng ra sao, vì thế không dẫn y về nhà, mà trước tiên chở y đến nơi này.

Sau khi gõ cửa, rất nhanh đã có người ra mở, ra mở cửa chính là một nam sinh mặc áo sơ mi dài tay màu nâu cùng chiếc quần jean, dung mạo tuấn tú Mạc Ngữ Phi vừa mới gặp cũng không khỏi khen thầm.

Người này là ai? Có thể nào là bạn thân của Trầm Sở Hãn? Nơi này chẳng lẽ là người nhà Trầm Sở Hãn sao? Mạc Ngữ Phi mang một bụng đầy nghi vấn, không khỏi quay sang nhìn Trầm Sở Hãn.

"Ô Mễ, làm phiền quá, Lãnh Tinh Hồn có phải đã ngủ rồi không?"

"Trầm đại ca!" Anh cả Trầm gia ít khi lui tới nửa đêm đến chơi, Ô Mễ rất ngạc nhiên, đợi đến khi nhìn thấy tay Trầm Sở Hãn đang đỡ một người ướt đẫm, cậu càng ngạc nhiên hơn nữa, "A, vị tiên sinh này bị làm sao vậy? Là bị thương sao?"

"Đến giúp anh đỡ cậu ta vào đi."

Ô Mễ đỡ Mạc Ngữ Phi vào phòng khách, để y ngồi xuống sofa, nhìn thấy tóc và quần áo Mạc Ngữ Phi không ngừng nhỏ nước xuống, Ô Mễ vội vàng nói: "Vị tiên sinh này, anh tắm nước nóng trước để tránh cảm lạnh, nếu không ngại, để tôi lấy quần áo của Lãnh đại ca cho anh thay."

"Lãnh…" Mạc Ngữ Phi nhíu mà, chợt nhớ ra chuyện gì, đột nhiên ngước mắt hỏi: "Lãnh Tinh Hồn?"

Ô Mễ gật đầu, "Đúng vậy."

"Âm dương sư đại nhân…"

Mạc Ngữ Phi nhịn không được nhìn xung quanh phòng khách, nguyên lai, Lãnh Tinh Hồn đại danh đỉnh đỉnh trong thế giới yêu thú lại ở nơi này. Mạc Ngữ Phi đã sớm nghe qua cái tên này, nhưng chưa gặp qua lần nào. Xem ra quan hệ của Trầm gia cũng rất rộng, ngay cả Âm dương sư đại nhân cũng nhận thức, khẳng định là thông qua tiểu tử Trầm Sở Thiên mà quen biết đi.

Trầm Sở Hãn nói với Ô Mễ: "Phiền cậu cho anh mượn quần áo sạch đi." Sau đó anh bước đến ghế sofa nơi Mạc Ngữ Phi đang ngồi nâng y dậy, nói với Mạc Ngữ Phi: "Cậu nhanh đi thay quần áo ướt đi." Sau khi đỡ Mạc Ngữ Phi đến nhà tắm, anh nói với Ô Mễ: "Phiền cậu đặt quần áo ngoài cửa phòng tắm, chân cậu ta hình như bị thương, cậu để ý một chút, đợi cậu ta đi ra thì đỡ cậu ta một chút. Anh đi gọi Lãnh Tinh Hồn dậy."

Ô Mễ gật gật đầu, ngoan ngoãn nghe theo.

Trầm Sở Hãn biết Lãnh Tinh Hồn luôn mê ngủ, mỗi ngày đều leo lên giường sớm, hơn nữa cực kỳ không thích người khác quấy rầy khi anh ngủ. Vì giúp Mạc Ngữ Phi xem vết thương, Trầm Sở Hãn cũng bất chấp những chuyện đó, tự mình đi gọi Lãnh Tinh Hồn rời giường.

Gọi hai tiếng, Lãnh Tinh Hồn liền lên tiếng trả lời, vừa định phát giận la lối, nhìn người đứng trong phòng không phải là Trầm Sở Thiên mà là Trầm Sở Hãn, anh vội vàng ngồi dậy. Lãnh Tinh Hồn và Trầm Sở Thiên là hảo bằng hữu, tuổi cũng xấp xỉ, anh liền coi Trầm Sở Hãn là anh hai mình, nên trước mặt nam nhân thành thục ổn trọng này cũng nên đứng đắn một chút.

"Trầm đại ca, muộn như vậy có chuyện gì không?" Lãnh Tinh Hồn một bên dùng chân khua tìm dép, một bên hỏi.

"Anh phải phiền cậu giúp anh xem thương thế của một người."

"Người?" Lãnh Tinh Hồn sửng sốt, anh cũng không phải bác sĩ, anh chỉ có giấy chứng nhận hành nghề bác sĩ thú ý thôi.

"Nga, là hồ ly, hồ ly."

Nguyên lai là yêu thú bị thương, Lãnh Tinh Hồn mang giày, đứng lên mặc quần áo, một bên cởi nút áo ngủ một bên đoán là yêu thú gì, cư nhiên lại có thể làm cho Trầm Sở Hãn giữa đêm mưa dẫn y đến đây.

Mạc Ngữ Phi ở trong phòng tắm cố gắng cởi quần áo ướt, khi cởi chiếc áo sơ mi cảm thấy được áo dán chặt vào lưng, khi kéo ra đau như muối xát, y cắn răng dùng sức kéo áo sơ mi xuống, hình như chảy máu. Trừ bỏ ở lưng có vết thương, trên người Mạc Ngữ Phi còn có những vết thương ngoài da lớn nhỏ khác, nước nóng thấm ướt vết thương, Mạc Ngữ Phi cảm thấy cả người đều đau. Không muốn ở chỗ lạ phơi bày thân thể, Mạc Ngữ Phi chỉ dùng khăn ướt thấm nước rồi lau người qua loa, lại dùng khăn lau người và mái tóc ướt đẫm.

Thay bộ quần áo sạch sẽ vừa vặn được đặt ngoài cửa, Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ, quần áo này chắc không phải của mỹ thiếu niên kia đi. Lê chân bị thương ra khỏi phòng tắm, Mạc Ngữ Phi vừa ngước đầu lên liền chạm phải ánh mắt thân thiết của Ô Mễ.

"Anh có khoẻ không?" Nụ cười trên mặt Ô Mễ làm người ta nhìn cảm thấy ấm áp.

"Ân, tôi vẫn khoẻ."

Sau đó, Mạc Ngữ Phi thấy một nam nhân cao lớn đứng phía sau Ô Mễ, mái tóc ngắn, bộ dáng ổn trọng lão luyện.

"Lôi Khắc Tư, giúp tôi đỡ anh ấy đến phòng khám bệnh đi." Ô Mễ nói với nam nhân phía sau cậu, Mạc Ngữ Phi là nam nhân dáng người cao gầy, Ô Mễ cao một mét bảy hai chỉ sợ mình đỡ Mạc Ngữ Phi không nổi, nếu làm Mạc Ngữ Phi ngã xuống thì nguy rồi, vì thế Ô Mễ gọi Lôi Khắc Tư đến giúp.

"Hai người…" Nhận thấy trên hai người kia có khí tức đồng loại, Mạc Ngữ Phi nhìn bọn họ.

Ô Mễ cười giới thiệu: "Tôi tên là Ô Mễ, là tùng thử, đây là Lôi Khắc Tư, anh ta là Doberman, chúng tôi là trợ lý của Âm dương sư đại nhân."

Thì ra là thế, hồ ly đa nghi cũng yên lòng, tuỳ ý để Lôi Khắc Tư đỡ y vào trong phòng khám.

Lãnh Tinh Hồn đã thay áo dài trắng đi vào, liếc mắt một cái liền thấy nam nhân với mái tóc còn ướt sũng ngồi trên giường trong phòng khám, nhìn thấy có người đến gần, nam nhân hơi lộ vẻ mặt đề phòng.

"Hey!" Lãnh Tinh Hồn dùng biểu tình khôi chào đón, giơ tay phải lên vẫy vẫy.

Nhìn nam nhân đi vào, Mạc Ngữ Phi ngẩng người, đây chính là Âm dương sư đại nhân sao? Thoạt nhìn tuổi còn rất trẻ, ướng chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, mái tóc đen, rũ xuống che khuất trán, đôi mắt trong suốt giống như hàn tinh, sóng mắt lưu chuyển giống như tinh quanh chớp động, từ bên cạnh nhìn sóng mũi hoàn mỹ của anh, khuôn mặt thập phần tuấn lãng, khoé miệng vẽ một nụ cười nhỏ, biểu tình lười biếng, mang theo ba phần tà mị, toàn thân mang một cỗ hương vị khó nói nên lời.

"Đến, để tôi khám vết thương của anh." Lãnh Tinh Hồn bước đến, thấy Mạc Ngữ Phi không động đậy, anh chớp chớp mắt nhìn y nói: "Nằm xuống a, anh còn ngồi làm gì. Ngồi cũng không có cách nào kiểm tra thân thể."

Ngữ khí Lãnh Tinh Hồn khi nói chuyện thực nhẹ nhàng, Mạc Ngữ Phi nghĩ đây có phải hay không muốn làm cho mình thả lỏng một chút. Từ nhỏ Mạc Ngữ Phi đã không thích người khác tuỳ tiện chạm vào thân thể, hiện tại phải để nam nhân này sờ tới sờ lui xem chẩn… Nga, được rồi, vì anh ta là Âm dương sư, cũng vì là – Trầm Sở Hãn đã đưa y đến tận đây, tạm thời nhẫn nại một chút.

Tay chạm lên người Mạc Ngữ Phi, Lãnh Tinh Hồn biết y cũng không bị nội thương gì, bất quá ngoại thương thì… xương mắt cá chân kia là bị người khách cố tình đánh gãy, cũng quá ác độc đi. Trước ánh mắt hồ ly, Lãnh Tinh Hồn không khỏi sinh ra vài phần đồng tình.

"Xoay qua bên kia." Lãnh Tinh Hồn phân phó.

Mạc Ngữ Phi chần chờ một chút, từ từ nghiêng người nằm xấp xuống giường trong phòng khám, nhìn áo sơ mi bị máu nhuộm dần, chân mày Lãnh Tinh Hồn nhíu lại, anh nắm lấy áo Mạc Ngữ Phi khẽ kéo xuống, nhìn trên vai Mạc Ngữ Phi một vết thương dài chừng ba mươi cm, kéo dài từ vai phải xuống dưới, miệng vết thương rất sâu, hơn nữa vết thương nguyên bản đang sắp liền lại một lần nữa bị xé rách, da thịt đỏ loè đều lộ ra hết.

"Trên vai anh có vết thương."

"Có lẽ là lúc chui qua cửa sổ bị mảnh thuỷ tinh cào rách." Mạc Ngữ Phi nhớ lại lúc chạy ra khỏi nhà giam trên núi, tựa hồ có ấn tượng với chuyện này. Khi đó quan trọng nhất là chạy thoát thân, đau cũng đều không có cảm giác, lại nói về chuyện đau đớn, chỗ mắt cá chân càng đau xót dữ dội hơn, vết thương ngoài da trên vai thực không xi nhê gì.

"Vết thương này phải khâu lại. Tôi giúp anh xử lý mắt cá chân trước."

Lãnh Tinh Hồn xử lý chỗ xương gãy nơi mắt cá chân cho Mạc Ngữ Phi, sau khi cột chặt băng vãi quanh thanh nẹp, anh lại cởi áo sơ mi Mạc Ngữ Phi ra, khâu lại vết thương trên lưng y. Mạc Ngữ Phi do dự, làm như vậy sẽ để lại sẹo, hồ ly thích đẹp cũng không muốn như vậy.

"Chỉ dán băng lên rồi để vết thương từ từ lành lại có được không? Không cần khâu có được không?"

"Khâu lại thì tốt hơn, như vậy vết thương sẽ nhanh khép miệng hơn một chút, bằng không anh sẽ phải chịu đau hơn nữa. Lại nói, tự anh nhìn thấy vết thương rồi sẽ hiểu, rất sâu, nếu không khâu mà để nó tự lành lại, có lẽ sẽ để lại sẹo so với khâu còn rõ ràng và rộng hơn." Như đoán được tâm tình của Mạc Ngữ Phi, Lãnh Tinh Hồn khuyên.

"Nga." Mạc Ngữ Phi gật gật đầu.

Mở túi phẫu thuật ra, Lãnh Tinh Hồn lấy kim, xỏ chỉ, khâu lại vết thương dài trên vai Mạc Ngữ Phi lại, lại dán băng lên cho y để ngừa bị nhiễm trùng, "Mấy ngày đến đừng tắm rửa thì tốt hơn, nếu chịu không nổi thì lau lau người. Hiện tại phải chú ý đến vết thương ở chân, đừng dùng lực, ba ngày sau quay lại đây để tôi khám cho anh."

"Cám ơn anh." Mạc Ngữ Phi gật đầu nói lời cảm ơn.

"A, không cần. Vẫn là cảm ơn Trầm Sở Hãn đi. Tôi thường đến chín giờ tối liền leo lên giường ngủ, có thể khuya như vậy kéo tôi xuống giường được cũng không có mấy người."

Nghe tên Trầm Sở Hãn thoát ra từ miệng Lãnh Tinh Hồn, tâm Mạc Ngữ Phi động động. Trầm Sở Hãn nhặt y về, tiếp theo sẽ định xử trí y như thế nào? Sẽ đem y giao cho cảnh sát, hay ngược lại giao cho Mạc thị hồ tộc?

Lãnh Tinh Hồn bước ra khỏi phòng, Trầm Sở Hãn đang đứng ở cửa chờ anh, "Cậu ta thế nào rồi?"

"Đến đây đi, em sẽ nói với anh." Lãnh Tinh Hồn kéo Trầm Sở Hãn tránh sang chỗ khác, Mạc Ngữ Phi biết bọn họ khẳng định không muốn để người khác biết họ nói gì, hồ ly thông minh liền hiểu ý.

"Anh định 'xử lý' y như thế nào? Nhặt được y ở đâu? Bộ dáng cũng rất được." Lãnh Tinh Hồn cười hỏi.

"Dẫn về chỗ của anh dưỡng thương." Trầm Sở Hãn khẽ cúi đầu, đáp.

"Anh định đem hồ ly kia thành sủng vật để dưỡng a, coi chừng nha, y cũng không phải là động vật dịu ngoan gì đâu." Lãnh Tinh Hồn nhắc.

"Y không phải động vật."

Lãnh Tinh Hồn trầm mặc một lúc, anh muốn nhắc Trầm Sở Hãn – nam nhân kia, là tộc trưởng hồ tộc Mạc thị, là trùm giang hồ, đồng thời cũng là đối thủ khó nhai của cảnh sát, cũng là – yêu thú – đã công khai thông báo là đã chết. Bất quá những tin này Lãnh Tinh Hồn tin rằng Trầm Sở Hãn cũng đã biết. Phải xử lý con hồ ly kia như thế nào, vẫn để người nhặt được y quyết định đi.

"Ba ngày sau dẫn y đến đây, em khám lại vết thương ở chân y. Đó là thiết côn gì đó cố tình đập gãy, phải có thời gian dài trị liệu, chỉ sợ hơi phiền phức. Còn có, trên lưng y có vết thương bị thuỷ tinh cào rách vừa dài lại vừa sâu, em đã khâu lại cho, chú ý đừng để nhiễm trùng. Có lẽ y sẽ hơi sốt một chút, bất quá đừng lo lắng, cho y uống thuốc hạ sốt là được, nếu y muốn tắm nhất định phải để ý vết thương trên người."

"Anh nhớ rồi. Thật lòng cảm ơn em." Trầm Sở Hãn chân thành nói cảm ơn.

"A, đừng khách sáo. Anh dẫn y về đi." Ngáp lớn một cái, Lãnh Tinh Hồn đưa tay lên dụi dụi mắt, "Buồn ngủ quá, em muốn đi ngủ. Lần sau, các anh có đến thì phải sớm một chút."

"Cảm ơn em. Còn nữa…"

Lãnh Tinh Hồn nhìn Trầm Sở Hãn như muốn nói lại, chờ anh nói tiếp.

"Xin đừng đem chuyện này nói với Sở Thiên."

"Hảo, em nhớ rồi." Lãnh Tinh Hồn gật đầu nói.

Nghe tiếng bước chân, Mạc Ngữ Phi lập tức quay sang nhìn nơi phát ra thanh âm, thấy Trì Diễn Hạo bước vào, anh nhìn chằm chằm vào từng động tác của Trầm Sở Hãn. Đang trong hoàn cảnh lạ lẫm, đối diện với tương lai mù mịt, Trầm Sở Hãn trở thành người duy nhất Mạc Ngữ Phi có thể chân thành tin tưởng. Thấy trong ánh mắt Mạc Ngữ Phi nhìn anh loé lên một tia mờ mịt, những lần trước gặp y, y cũng không phải là nam nhân có vẻ mặt như thế này. Mạc Ngữ Phi trong quá khứ luôn khí phách, khinh thường tất cả, hiện tại giống như một tiểu động vật sống lang thang, trong ánh mắt toát ra tia bất an cùng sợ hãi, Trầm Sở Hãn cảm thấy trong lòng mang tư vị kỳ quái khó hiểu.

Cảm ơn Ô Mễ và Lôi Khắc Tư, Trầm Sở Hãn đỡ Mạc Ngữ Phi rời đi, Ô Mễ mở dù tiễn hai người ra xe.

* * *

Xe chạy băng băng trên đường trong mưa đêm, Mạc Ngữ Phi ngồi ở vị trí phó lái, thỉnh thoảng liếc mắt ngắm Trầm Sở Hãn đang chuyên chú lái xe. Nam nhân này nhặt được y, hiện tại còn muốn dẫn y về nhà, tiếp theo sẽ là chuyện gì? Anh ta sẽ an trí cho y như thế nào? Anh ta rốt cuộc đang tính toán gì đây?

Lấy chìa khoá mở cửa, vươn tay mở công tắc đèn, Trầm Sở Hãn đỡ Mạc Ngữ Phi đi vào, sau đó quay lại đóng cửa.

Trong lòng tràn ngập hiếu kỳ, Mạc Ngữ Phi đánh giá nhà Trầm Sở Hãn, y từng đứng bên dưới nhìn lên vô số lần, hôm nay rốt cục đã bước vào căn nhà này, ngẫm lại tình trạng khó khăn không chịu nổi lúc này của y, trong lòng Mạc Ngữ Phi đột nhiên không có tư vị gì.

"Cậu ngồi trong phòng khách, tôi đi dọn dẹp khách phòng một chút, a đúng rồi, cậu có đói bụng không?" Trầm Sở Hãn đột nhiên nhớ đến một vấn đề, vừa rồi nôn nóng chạy đến chỗ Lãnh Tinh Hồn để trị thương cho Mạc Ngữ Phi, anh thậm chí đã quên nhờ Ô Mễ chuẩn bị một ít món ăn cho Mạc Ngữ Phi.

"Rất đói." Mạc Ngữ Phi gật gật đầu, bước vào trong phòng, rốt cuộc cũng an tâm, đột nhiên cảm thấy cả người phát đau, hơn nữa còn cảm thấy đói bụng.

"Tôi nấu món gì đó cho cậu, có kiêng ăn món nào không?

Nghe Trầm Sở Hãn biết nấu ăn, còn hỏi y có ăn kiêng không, thật sự là nam nhân biết cách chăm sóc người khác, ấn tượng của Mạc Ngữ Phi với Trầm Sở Hãn lại tăng thêm vài phần, y lắc lắc đầu nói: "Không có. A, anh nấu nhanh một chút, tôi đói lắm rồi."

"Nga."

Không bao lâu sau trong nhà bếp liền bay mùi thơm ra, Mạc Ngữ Phi ngửi thấy mùi mì gà, y theo bản năng nuốt nước miếng một cái.

Mì gà nóng hổi được bưng lên bàn, Mạc Ngữ Phi không chút khách sáo ngồi xuống bàn ăn ngấu nghiến. Ăn rất ngon, mì này so với những món ăn khác càng thích hợp với dạ dày trống trơn của Mạc Ngữ Phi hơn.

Ăn mì xong, Trầm Sở Hãn lại pha cho Mạc Ngữ Phi một ly sữa nóng. Mạc Ngữ Phi một bên uống sữa nóng, một bên ngắm dáng rửa chén của Trầm Sở Hãn. Nam nhân này liên tục làm Mạc Ngữ Phi ngạc nhiên. Đầu tiên không nghĩ anh ta sẽ thu nhận mình, lại phát hiện tảng đá này lại biết nấu cơm, sau đó lại thấy anh còn biết rửa chén. 'Tảng đá' này làm những chuyện khác một trời một vực so với ngoại hình.

Từ khi Trầm Sở Hãn 'nhặt được' Mạc Ngữ Phi, cũng không hỏi Mạc Ngữ Phi vì sao lại biến thành bộ dáng hiện tại, cũng không hỏi những chuyện đã xảy ra có thể khiến y từ trên cao té xuống như thế, điều này làm Mạc Ngữ Phi cảm thấy thật dễ chịu. Nói ư, nói cái gì bây giờ? Hiện tại Mạc Ngữ Phi cũng không muốn có người đến hỏi đông hỏi tây, huống chi còn hỏi theo kiểu hỏi cung của cảnh sát. Đem những chuyện vừa trải qua kể một lần? Mạc Ngữ Phi không định chạm đến vết thương, lại nói, miệng vết thương vẫn còn chưa lành. Đột nhiên cảm thấy Trầm Sở Hãn cực kỳ biết chuyện, ánh mắt lo lắng của Mạc Ngữ Phi nhìn Trầm Sở Hãn đã có nhiều hảo cảm hơn.

Đợi khi Trầm Sở Hãn từ nhà bếp bước ra, Mạc Ngữ Phi đã uống xong ly sữa, phát hiện ánh mắt Trầm Sở Hãn dừng lại nơi mắt cá chân trái, Mạc Ngữ Phi vô tình lộ ra nụ cười.

"Cậu ngồi đây một chút, tôi đi dọn khách phòng."

"Tôi thích chiếc giường êm một chút." Mạc Ngữ Phi nói, con hồ ly này nghiễm nhiên thể hiện bộ dáng quen thân không câu nệ.

"Nga." Đáp ứng một tiếng, Trầm Sở Hãn đi ra.

Nhìn dáng nam nhân rời đi, Mạc Ngữ Phi phát hiện với cái lưng bị thương, hiện tại y chỉ có thể nằm sấp mà ngủ, ai, câu nói vừa rồi thật thừa thãi, không biết Trầm Sở Hãn nghe xong có thầm cười y hay không. Nhìn bộ dáng nghèo túng hiện tại của y, chỉ sợ cũng không có hình tượng gì trong lòng nam nhân. Nâng tay lên sờ sờ khuôn mặt râu ria lún phún, Mạc Ngữ Phi cười khổ. Nhìn lên căn phòng sáng đèn trên lầu, Mạc Ngữ Phi ngồi trên sofa cười khẽ, nam nhân này thật sự tin tưởng y, cũng không sợ cho hồ ly này vào nhà sẽ quậy đến trời long đất lở hay sao? Có lẽ, ngoài Trầm Sở Hãn, sẽ không còn người nào khác chứa chấp y. Thời cùng tiết nãi hiện, nhật cửu kiến nhân tâm. Mạc Ngữ Phi cái gì cũng không có, thì còn gì nữa đây? Trầm Sở Hãn có thể nhận được gì từ y? Chỉ sợ chỉ có phiền toái mà thôi.

Một lát sau, Trầm Sở Hãn đã trở lại, anh đưa tay ra với Mạc Ngữ Phi, ý nói sẽ đỡ y lên.

"Tôi có thể đi được." Mạc Ngữ Phi không muốn bị đối xử như người yếu ớt oai phong nói, tự mình đứng lên, mới bước được nửa bước, cơn đau từ mắt cá chân truyền đến khiến y mặt nhăn mày nhíu, cả người bị mất thăng bằng, nghiêng sang một bên. Động tác Trầm Sở Hãn nhanh nhẹn, một phen túm được Mạc Ngữ Phi, đỡ y đứng vững.

Mạc Ngữ Phi cúi đầu được anh đỡ lên phòng.

"Cậu nghỉ sớm một chút." Trầm Sở Hãn nói xong, xoay người định đi.

"Khoan đã." Mạc Ngữ Phi cất tiếng gọi người đang định rời đi.

Ngồi trên giường, Mạc Ngữ Luân nhìn Trầm Sở Hãn, ánh mắt như đang nghiên cứu, lại hoà lẫn tia cân nhắc. Mạc Ngữ Phi chỉ nhìn, lại chậm chạp không lên tiếng, nam nhân bị nhìn một lúc lâu nên biểu tình cũng dần dần thay đổi, vào phần hoang mang, vài phần mờ mịt, vài phần ngượng ngùng.

"Anh vì sao lại cứu tôi?" Mạc Ngữ Phi hỏi thẳng, y nhất định phải biết chuyện này. Muốn sống sót, hiện tại cứ ở lại chỗ này là lựa chọn tốt nhất, nhưng là mục đích đối phương mang mình về – hồ ly đa nghi lại tràn đầy cảnh giác không thể không hỏi rõ ràng.

Trầm Sở Hãn thuỳ hạ mi mắt trầm mặc, anh không biết nên trả lời như thế nào, nhìn thấy nam nhân cô độc bất lực ngồi trong mưa, anh không thể không vươn tay ra với y, rõ ràng biết mang một nam nhân như vậy về nhà cũng sẽ vì y mà gánh thêm nhiều phiền toái, Trầm Sở Hãn vẫn không thể mặc kệ không để ý đến. Lý do này nghe có vẻ như đồng tình, nam nhân trước mắt là người tâm cao khí ngạo, Trầm Sở Hãn không muốn nói thật, anh sợ Mạc Ngữ Phi sẽ sinh khí.

"Anh định đợi vết thương tôi lành sẽ đem giao cho cảnh sát phải không?" Thấy Trầm Sở Hãn chậm chạp không trả lời, Mạc Ngữ Phi nhăn mặt nhăn mày, lại hỏi tiếp.

Trầm Sở Hãn lắc lắc đầu.

"Anh hẳn đã biết, Mạc thị đã công khai bố cáo 'Tin tử' của tôi, nhưng bọn họ biết tôi vẫn còn sống, nhất định sẽ truy đuổi để giết tôi. Mà tôi, tôi cũng không định báo cảnh sát, lại không tính sẽ xuất hiện, đồng thời, tôi tuyệt đối sẽ không hợp tác với cảnh sát, anh hiểu chưa?" Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu nói, ngữ khí kiên quyết, tỏ vẻ không cho phép nghe xong rồi phản đối.

"Tôi biết."

Chỉ vậy thôi hả? Mạc Ngữ Phi có chút nghĩ không ra. Bất quá nghĩ nam nhân này sẽ không lừa y, cũng đã nói rõ ràng, Mạc Ngữ Phi gật gật đầu, xua tay nói: "Vậy anh đi đi, tôi phải nằm nghỉ."

Trầm Sở Hãn nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Ngồi một mình trên giường, Mạc Ngữ Phi đánh giá khách phòng này, giường, tủ quần áo, bàn trà, tivi, đồ dùng trong phòng thật ra lại rất đầy đủ, cho dù cả ngày không ra khỏi phòng cũng có thể. Giường cũng êm nữa. Nằm xuống giường, chiếc đèn bàn bên cạnh toả ra ánh sáng màu vàng nhạt nhu hoà, tuyệt không chói mắt, tấm drap bên dưới thoải mái làm Mạc Ngữ Phi buồn ngủ. Chính là, còn một chuyện vẫn chưa làm, Mạc Ngữ Phi vẫn chưa muốn ngủ.

Tìm một vòng trong phòng, không thấy được thứ muốn tìm, Mạc Ngữ Phi thầm nén giận, quả nhiên là đầu gỗ, ngay cả thứ quan trọng như vậy cũng không có. Chống tay vào tường, Mạc Ngữ Phi nhẹ nhàng ra khỏi phòng, bước từng bước. Tìm được phòng tắm, đụng đến công tắc đèn cạnh cửa, Mạc Ngữ Phi mở đèn, bước vào, đứng trước tấm gương trong phòng tắm.

Đây là lần tiên Mạc Ngữ Phi nhìn khuôn mặt mình trong gương kể từ sau khi bị đánh lén, y phát hiện tóc đã dài hơn một chút, mặc chiếc áo ngủ, mái tóc rối bù, căn bản không nói được đó là kiểu tóc gì, trên gương mặt gầy yếu đầy râu, đôi mắt biến thành màu đen, làn da thô ráp, Mạc Ngữ Phi kinh ngạc nhìn vào gương, kinh hoàng lúng túng. Trời ơi, người này là ai vậy! Thời gian trước bị tra tấn làm ngoại hình Mạc Ngữ Phi thay đổi thành cái dạng này, làm sao có thể so sánh được với dáng thanh tú trước đây, Mạc Ngữ Phi vừa sợ vừa xấu hổ lại vừa ảo não.

Trách không được khi ở chỗ Âm dương đại nhân, con sóc kia cộng thêm con chó Doberman khi nhìn thấy y, đều không lộ ra biểu tình kinh diễm mới nhìn thấy y lần đầu giống như trong quá khứ, Mạc Ngữ Phi theo bản năng che mặt quay sang hướng khác. Chết lúc này cũng không xinh đẹp gì, cũng không làm lạ khi Trầm Sở Hãn đứng trước mặt hắn lại thờ ơ. Hồ ly chán ghét cắn cắn ngón tay, chỉ muốn gỡ chiếc gương trên tường xuống.

Không được, không thể như vậy, tối thiểu cũng phải gội đầu. Hồ ly có tính khiết phích không thể chịu đựng thêm nữa, nhìn vòi hoa sen trên tường, lại nhìn nhìn bồn tắm lớn màu trắng, Mạc Ngữ Phi do dự, tuy rằng chỉ là gội đầu, nhưng không cách nào đảm bảo cái chân bị thương sẽ không dính nước, phải làm sao

bây giờ? Y lê chân chậm rãi bước ra khỏi phòng tắm, đi tìm phòng Trầm Sở Hãn.

Nghe thấy cửa phòng bị gõ, Trầm Sở Hãn đang tựa vào đầu giường đọc sách nhảy dựng lên, vội vàng nhào ra mở cửa, "Cậu bị làm sao?"

"Tôi phải gội đầu." Mạc Ngữ Phi đơn giản nói.

"A..."

"Bây giờ không thể tắm được, nhưng tóc dơ quá chịu không nổi, anh gội giúp tôi đi."

"Nga, hảo." Trầm Sở Hãn đáp ứng, đi tới.

Di, đồng ý dễ như vậy? Cư nhiên cam tâm hầu hạ người khác? Mạc Ngữ Phi có chút ngoài ý muốn.

Trầm Sở Hãn đem chiếc ghế có thể điều chỉnh được từ trong thư phòng ra đẩy vào phòng tắm, sau đó chỉnh lại độ cao lưng ghế hợp lý, chiếc ghế dựa gần như kéo dài ra, thoạt nhìn rất giống chiếc ghế chuyên gội đầu trong tiệm uốn tóc.

"Trên lưng cậu có vết thương, nằm sấp xuống được không?" Trầm Sở Hãn đỡ Mạc Ngữ Phi đến cạnh ghế dựa.

Phát hiện nam nhân này vẫn thông minh, Mạc Ngữ Phi nằm xuống ghế, cằm đặt lên thành ghế, thò đầu ra, Trầm Sở Hãn để y cúi thấp đầu, sau đó dùng khăn lông lớn che kín nửa người trên Mạc Ngữ Phi, lấy vòi hoa sen gắn trên tường xuống làm ướt tóc cho Mạc Ngữ Phi, lại lấy dầu gội giúp y gội đầu.

Cảm giác ngón tay Trầm Sở Hãn xoa xoa giữa mái tóc, đúng là ôn nhu không tưởng tượng được, khi rửa sạch bọt dầu gội, Trầm Sở Hãn còn ngưng lại lấy khăn lau lau lỗ tai cho Mạc Ngữ Phi. Gội đầu qua hai lần, Trầm Sở Hãn cẩn thận gội sạch, sau đó lau khô, lại lấy máy sấy hong khô tóc cho y.

Chính là khi nhờ gội đầu, Mạc Ngữ Phi không nghĩ anh sẽ phục vụ chu đáo như vậy, không khỏi thầm nghĩ trong khoảng thời gian chân bị thương này đều để Trầm Sở Hãn gội đầu giúp y hay không đây.

"Được rồi, tôi tự mình làm được." Cảm thấy tóc đã khô, Mạc Ngữ Phi nói, "Anh cho tôi mượn chiếc lược, a đúng rồi, máy cạo râu cũng cho tôi mượn luôn."

Trầm Sở Hãn chỉ qua cái kệ bên cạnh, "Đều ở đây, nếu cậu muốn loại khác, cứ nói tôi biết, tôi sẽ mua giúp cậu."

"A, không cần, tôi dùng của anh là được rồi, tôi không kén chọn." Rất hy vọng trên người có thể lây được

một chút khí tức của Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi mới không thèm dùng mấy thứ khác.

Cầm máy cạo râu lên, Mạc Ngữ Phi đột nhiên phát hiện Trầm Sở Hãn vẫn còn đứng bên cạnh nhìn y, y quay sang trừng mắt với anh, "Anh không nên nhìn!"

"Vậy… tôi trở về, khi cậu về phòng thì gọi tôi."

"Không cần, tôi không phải tàn phế, tôi tự mình đi được."

"Lãnh Tinh Hồn nói chân cậu hiện tại không thể dùng lực."

"Tôi đây không dùng lực thì không đi được sao?"

"Vậy phải đi như thế nào?"

Hồ ly bị hỏi ngược lại nhất thời không biết trả lời như thế nào, ngừng một chút sau đó gào lên "Biết rồi!". Biết bộ dáng hiện tại của y rất khó nhìn, Mạc Ngữ Phi không muốn Trầm Sở Hãn phải nhìn thấy, ít ra, đợi ngoại hình y có thay đổi một chút sau đó mới cho Trầm Sở Hãn thấy.

"Cậu xong thì gọi tôi." Nói xong, Trầm Sở Hãn liền ly khai, nhìn thấy bóng dáng kia, Mạc Ngữ Phi cảm thấy người kia thế nào vẫn là một tảng đá.

Cạo sạch mớ râu đáng ghét, lại cẩn thận chải tóc, nhìn nhìn vào gương, Mạc Ngữ Phi quan sát nửa ngày vẫn cảm thấy không hài lòng, đã rơi vào đường cùng rồi nên bất đắc dĩ đành buông xuôi.

Lần thứ hai được đỡ vào phòng, Mạc Ngữ Phi lại gọi Trầm Sở Hãn đang tính rời đi.

"Có thể giúp tôi một việc gấp không?" Mạc Ngữ Phi hỏi, lúc này ngữ khí của y đã không còn cảm giác như cư cao lâm hạ, mang ý khẩn cầu.

"Cậu nói đi."

"Có thể giúp tôi tìm một người không?"

"Cận vệ của cậu?"

Thì ra nam nhân này đã biết. Mạc Ngữ Phi gật gật đầu, "Hắn là lang yêu thú, sau khi hắn cứu tôi ra thì tôi và hắn chia tay, tôi muốn biết hắn còn sống hay không, anh giúp tôi tìm hắn." Nếu được nam nhân này cứu, dù sao cũng đã mắc nợ nhân tình, đơn giản lợi dụng anh ta thêm một chút nữa cũng được, thân phận

cảnh sát của anh ta sẽ giúp ích trong việc tìm được Dịch Thừa Phong.

"Tôi biết rồi." Gật gật đầu, Trầm Sở Hãn liền ra khỏi phòng.

Đáp ứng dễ như vậy sao? Mạc Ngữ Phi kinh ngạc. Có lẽ nam nhân này cũng hiểu được, cứu một người cũng là cứu, hai người cũng là cứu. Nhớ đến Dịch Thừa Phong, nỗi đau tận đáy lòng Mạc Ngữ Phi lại lần nữa nhói lên. Tách khỏi Dịch Thừa Phong tuyệt đối không phải là tự bảo vệ mình, chính là hy vọng cần phải liên luỵ cậu ta thảm hại hơn. Ngược lại, nhớ đến đám trưởng lão hồ ly ác độc kia, trong lòng Mạc Ngữ Phi lại run rẩy, y thật tình hy vọng Dịch Thừa Phong có thể an toàn, đừng để bị bắt được.

Lúc này Mạc Ngữ Phi đã cực kỳ buồn ngủ nên nằm xuống giường, nhìn cửa sổ bị rèm cửa che khuất, tâm hảo loạn, Mạc Ngữ Phi đột nhiên muốn hút thuốc, khi vươn tay ra y phát hiện giờ khắc này căn bản không có những thứ kia. Kéo tủ đầu giường ra nhìn, cũng không có. Liếm môi một cái, nhất thời Mạc Ngữ Phi cảm thấy miệng đắng nghét, khó chịu kỳ lạ.

Cửa phòng lại lần nữa bị gõ, Trầm Sở Hãn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhảy xuống giường đi ra mở cửa.

"Làm sao vậy?"

Nam nhân mở cửa phòng thần tình thân thiết, bị đôi mắt đen láy thâm thuý kia nhìn chăm chú, Mạc Ngữ Phi đột nhiên thấy nỗi đau mất mát trong lòng giảm được đôi chút.

"Có thuốc lá không?" Mạc Ngữ Phi tựa vào khung cửa hỏi.

"Xin lỗi, tôi không hút thuốc, trong nhà cũng không có." Nghĩ nghĩ, Trầm Sở Hãn còn nói thê, "Hút thuốc có hại cho sức khoẻ."

"Anh quản được tôi sao, dù sao chân cũng đã què còn khoẻ mạnh gì nữa, mua cho tôi, lúc này tôi đang thèm." Mạc Ngữ Phi yêu cầu hợp lý hợp tình, lúc này trước mặt người này không hiểu vì sao lại chỉ muốn tuỳ hứng. Vẫn có thể nhịn đến mai, nhưng chính là muốn làm khó anh ta, gây phiền phức cho anhta.

"Nga." Trầm Sở Hãn chỉ nói được có vậy.

Luôn nga nga nga, Mạc Ngữ Phi ghét cách trả lời kiểu này của Trầm Sở Hãn, được hay không được, mọi người không hiểu được.

Quả nhiên, Trầm Sở Hãn mặc áo khoá sau đó ra khỏi cửa. Không bao lâu anh đã trở lại, đưa cho Mạc Ngữ Phi một gói thuốc lá. Người kia nhận lấy, đột nhiên nghĩ không có bật lửa, nhất thời thẹn quá thành giận, căm tức nhìn Trầm Sở Hãn, "Uy, anh giỡn với tôi chắc!"

Trầm Sở Hãn không nói gì, đi vào nhà bếp lấy ra hộp diêm từ trong tủ chén trên tường.

Mạc Ngữ Phi cố tình hừ một tiếng khinh thường, "Cư nhiên còn có thứ này, chậc chậc."

Lần thứ hai bị đuổi về phòng, Mạc Ngữ Phi ngồi trước cửa sổ, bật một que diêm, ban đầu còn muốn đốt thuốc, chính là nhìn ánh sáng toả ra một chút nhiệt trong bóng đêm, nhìn rồi lại nhìn, y thế nhưng lại ngây ngốc. Nhìn xuyên qua ánh sáng que diêm, y mơ hồ thấy được rất nhiều, cha, Thừa Phong, đồng nghiệp trong tộc, trưởng lão, những thủ hạ, đối thủ một mất một còn…. Một que lại một que được đốt lên, Mạc Ngữ Phi từ trong đốm lửa nhớ lại, suy tư, cho đến khi lửa chạm đến tay, lại đốt thêm que diêm khác.

Có phải… vẫn còn hy vọng không? Vì ít ra bây giờ vẫn còn sống a. Xuyên qua ngọn lửa mong manh, Mạc Ngữ Phi nghĩ, y đốt một điếu thuốc, rít một ngụm thật sâu, chậm rãi phun khói ra bên ngoài.

Trong một đêm, Mạc Ngữ Phi hút hết một gói thuốc, đến gần sáng thì y mới ngủ được một chút.

Ngồi trên ghế trong nhà bếp chờ bữa sáng được dọn lên, Mạc Ngữ Phi dùng ánh mắt soi mói nhìn động tác của Trầm Sở Hãn, không cần phải quan sát tỉ mỉ cũng có thể nhìn thấy được nam nhân kia rất quen việc nhà, nếu có tiểu hài tử, khẳng định sẽ trở thành một người cha cùng ngoạn với tiểu hài tử. Nghĩ đến đây, suy nghĩ Mạc Ngữ Phi không khỏi chuyển đến cha mình, hồi ức từng làm người ta oán hận dâng lên trong lòng, tâm Mạc Ngữ Phi nảy lên, nhắm mắt đem tất cả hình ảnh trong đầu bỏ ra.

"Động tác của anh chậm quá." Thấy Trầm Sở Hãn đặt một cái dĩa xuống trước mặt mình, Mạc Ngữ Phi oán giận nói.

"Nga. Ngày mai tôi sẽ chuẩn bị sớm hơn một chút." Vì phải làm bữa sáng cho hai người, thời gian so với bình thường mất nhiều hơn.

Ăn sáng xong, thấy Trầm Sở Hãn thay quần áo, chuẩn bị ra khỏi cửa đi làm, Mạc Ngữ Phi muốn nói gì đó, lại không thể thốt nên lời, đổi sang chuyện khác: "Khi đi làm về nhớ mua thuốc lá cho tôi."

"Một gói thuốc kia cậu đã hút hết rồi." Đang mặc áo khoác liền dừng lại, Trầm Sở Hãn hơi ngạc nhiên nhìn Mạc Ngữ Phi.

"Sách, có chút xíu, mấy hơi là hết rồi. Đừng quên, nhất định phải mang về cho tôi." Mạc Ngữ Phi cố tình không nói loại thuốc lá, định bụng khi Trầm Sở Hãn mang về sẽ hạch sách người kia. Không biết tại sao, khi trách mắng nam nhân giống đá tảng này, nhìn bộ dáng không một chút phản bác của anh ta, tâm tình sẽ tốt hơn.

Khẽ trầm ngâm một chút, Trầm Sở Hãn gật gật đầu.

Keo kiệt, mấy gói thuốc thì tốn bao nhiêu tiền kia chứ. Mạc Ngữ Phi khinh thường nói trong bụng.

"Cậu biết nấu ăn không?"

Đột nhiên nghe Trầm Sở Hãn hỏi, Mạc Ngữ Phi sửng sốt một chút, lập tức đổi sắc mặc, "Không biết. Thì sao?" Hừ, không phải chỉ biết nấu ăn thôi, có gì đặc biệt hơn người ta, nam nhân mà xuống bếp, doạ người! Hồ ly khinh bỉ trong bụng một trận.

"Tôi đã chuẩn bị thức ăn trong tủ lạnh, đến trưa cậu đói bụng thì bật lò vi ba lên hâm mà ăn. Vì để an toàn, nên thời gian tới cậu không gọi thứa ăn bên ngoài thì tốt hơn. Nếu không thích mấy món đó, trong tủ lạnh vẫn còn sủi cảo, bánh bao, chả giò, cậu thích ăn thì cứ ăn. Tối hôm qua gấp quá, không có thời gian hỏi cậu nhiều. Nếu muốn ăn gì thì cứ nói với tôi, tôi sẽ mang về cho cậu."

Nguyên lai hỏi y biết nấu ăn không là vì chuyện này, Mạc Ngữ Phi thầm tặc lưỡi, Trầm Sở Hãn đã lo lắng cho y chu đáo như vậy, y cũng không còn gì để phản bác, "Nga" một tiếng, gật gật đầu.

"Trong thư phòng có máy tính, cậu cứ sử dụng. Tôi đi làm đây." Chào xong, Trầm Sở Hãn mở cửa ra ngoài.

36. Quyển 4 - Chương 5

Ngay khoảnh khắc cánh cửa trước mắt vừa đóng lại, cảm giác mất mát liền dâng trào trong lòng Mạc Ngữ Phi. Bất quá người kia cũng chỉ đi làm mà thôi, như thế nào liền khó chịu như vậy? Cảm thấy rằng, đối với việc Mạc Ngữ Phi đột nhiên xông vào cuộc sống anh ta, Trầm Sở Hãn đang cố gắng thích ứng, hơn nữa còn rất tín nhiệm y, không phòng bị chút gì, hồ ly đa nghi đối với chính bản thân mình cảm thấy vô cùng bất an, đồng thời lại được người khác tín nhiệm như thế, trong lòng cũng có tình tự khác đang dâng lên.

Ban đầu còn định hảo hảo kiểm tra căn nhà Trầm Sở Hãn một phen, nghĩ nghĩ, có thể lùng sục trong nhà một cảnh sát là chuyện khiến người khác sảng khoái biết chừng nào, nhưng mà thật sự Mạc Ngữ Phi không được thuận lợi lắm, khiến y lập tức đánh mất ý tưởng tra xét toàn bộ căn nhà, chỉ tập trung kiểm tra thư phòng và phòng ngủ Trầm Sở Hãn một chút.

"Khư, thực không có phong cách!" Xem xét một phen, hồ ly chốt hạ một câu bình luận.

Quả thật là không có phong cách, kệ sách trong thư phòng cơ hồ là những bộ sách chuyên môn liên quan đến pháp luật, lại thêm một quyển từ điển khổng lồ cùng quyển bách khoa toàn thư toàn tập, chỉ mới liếc nhìn gáy sách dày cộm cũng đã làm Mạc Ngữ Phi có ý nghĩ muốn quăng quyển sách nặng như viên gạch kia ra ngoài.

Máy tính cũng không ngoài dự đoán, nghĩ lại thì, những thông tin kia của cảnh sát đều là bí mật, có thể thoải mái để người khác sử dụng, khẳng định Trầm Sở Hãn có một máy tính làm việc khác. Mạc Ngữ Phi tìm những trang mạng Trầm Sở Hãn từng xem qua, toàn bộ đều là tin tức.

Đem tất cả tủ quần áo Trầm Sở Hãn xem qua một lượt, màu sắc tối tăm làm hai mắt Mạc Ngữ Phi biến thành màu đen, ngay cả nội y cũng chỉ có ba màu đen trắng và xám, Mạc Ngữ Phi nhớ đến phòng cất quần áo của mình trong khách sạn, với các kiểu nội y đủ để mở một cửa hàng, y lắc lắc đầu.

Chỉ khi nhìn đến đồng phục của Trầm Sở Hãn, thì trong nháy mắt Mạc Ngữ Phi liền thất thần, bộ đồng phục lặng lẽ nằm trong góc tủ quần áo, kia tiêu biểu cho thân phận Trầm Sở Hãn, bảng hiệu kim loại loé ra ánh sáng trên bộ đồng phục màu bạc làm đau mắt Mạc Ngữ Phi. Vung tay, Mạc Ngữ Phi đóng sầm cửa tủ lại.

Một đêm không ngủ, đầu Mạc Ngữ Phi bắt đầu ẩn ẩn nhức, nghĩ nghĩ, y quay về giường, nằm sấp xuống một lúc nhưng một chút cũng không buồn ngủ, Mạc Ngữ Phi cười khổ, hiện tại y vẫn chưa thích nghi được với hoàn cảnh mới này, còn 'thân phận mới' kia nữa, y nâng lên trước mắt nhìn. "Mình đã thành 'người chết', nga không, là 'hồ ly đã chết', hì hì…" Nhớ đến từ thường xuyên bị em trai Trầm Sở Hãn mắng, Mạc Ngữ Phi nhịn không được cười rộ lên. Lúc này đây, vẫn nên cười thôi, không cười, chẳng lẽ lại khóc sao?

Vô pháp bình tĩnh để suy nghĩ, nhắm hai mắt lại, những chuyện cũ trước kia lần lượt hiện ra trong đầu, những hình ảnh mơ hồ như những thước phim, từng cảnh lại từng cảnh được chiếu lên, Mạc Ngữ Phi cảm thấy y giống như một cô hồn đứng trước cầu Nại Hà quay đầu nhìn lại nhân thế, trước mắt đều là một mảnh mờ mịt. Cảm giác không có tương lai thật sự rất đáng ghét!

Nhưng dù có nói thế nào đi nữa, y vẫn còn sống, chỉ cần còn sống là còn hy vọng, một ngày nào đó nhất định sẽ tái khởi Đông Sơn (quay trở lại giống như xưa), một lần nữa sẽ giẫm nát những kẻ đã từng lật đổ y dưới chân. Giống như hạ một lời thề, Mạc Ngữ Phi hung hăng siết chặt tay lại.

Tâm tình tựa hồ tốt hơn được một chút, Mạc Ngữ Phi ôm lấy gối, bao gối mềm mại cùng drap giường bên dưới tản ra khí tức tươi mát của mặt trời, vươn tay ra, Mạc Ngữ Phi phát hiện chăn gối nệm trên giường đều cũ rích, xem ra đã giặt qua mấy lần. Hừ, quả nhiên nhân viên nhà nước quả nhiên nghèo, ngay cả cái mới cũng không có. Mạc Ngữ Phi coi thường trong bụng, rồi lại kìm lòng không được gắt gao ôm chặt lấy gối ôm, sau đó kéo mền lên trùm hết người.

Những thứ này đều đã cũ, như vậy có nghĩa là Trầm Sở Hãn đã từng dùng qua, biết rằng drap và áo gối đã được giặt rồi không thể lưu lại khí tức trên người nam nhân được, chính là nghĩ những thứ này cũng đã từng chạm qua da thịt của anh, chỉ điểm này thôi cũng đủ làm trí tưởng tượng của hồ ly bay bổng.

Quấn chặt mền, Mạc Ngữ Phi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Còn bên kia, Trầm Sở Hãn xử lý thoả đáng một vài chuyện. Mượn Lãnh Tinh Hồn bộ quần áo đã bị Mạc Ngữ Phi làm dính máu, Trầm Sở Hãn mua một bộ giống y chang, tranh thủ giờ nghỉ trưa mang đến trả lại cho Lãnh Tinh Hồn.

"Anh cũng quá khách sáo rồi." Lãnh Tinh Hồn nhận quần áo, pha bình trà đãi khách.

"Có một việc, anh muốn nhờ em." Trầm Sở Hãn cúi đầu nhờ vả Lãnh Tinh Hồn.

"Chuyện gì?" Miệng hỏi như vậy, Lãnh Tinh Hồn đã biết trước là chuyện của con hồ ly kia.

"Anh phải nhờ em tìm giùm anh một yêu thú…"

“Là Dịch Thừa Phong đi.” Không đợi Trầm Sở Hãn nói hết, Lãnh Tinh Hồn đã đoán được.

Trầm Sở Hãn gật gật đầu, “Anh cũng sẽ nghĩ cách tìm cậu ta, bất quá khả năng của anh có giới hạn, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được cậu ta, nên…”

“Được, em sẽ cố hết sức.” Trầm Sở Hãn đồng ý rất dứt khoát.

“Cám ơn em.”

Lãnh Tinh Hồn không phải không kinh ngạc trong lòng, anh hai Trầm gia thà tự mắc nợ anh phần nhân tình này cũng muốn giúp con hồ ly kia, thoạt nhìn thực không giống như chỉ là sự thông cảm bình thường.

“Tại sao? Có thể nói cho em biết tại sao được không? Em thật sự rất hiếu kỳ, muốn biết.” Lãnh Tinh Hồn hỏi.

Trầm Sở Hãn suy tư một lúc, lắc lắc đầu, “Anh không biết.”

“Trả lời gì kỳ vậy? Em là đang muốn nói với anh, kia cũng không phải động vật ngoan hiền gì, dưỡng y cũng không thoải mái đâu.” Lãnh Tinh Hồn là Âm dương sư, tuy rằng không can thiệp vào chuyện giới yêu thú, nhưng anh lại hiểu thế giới kia vô cùng, đối với Mạc Ngữ Phi cũng không xa lạ gì, cũng nghe được phong phanh mấy chuyện cũ liên quan đến hồ ly kia. Đối với nhân phẩm của Mạc Ngữ Phi không bình luận gì thì thôi đi, nhưng Lãnh Tinh Hồn muốn nhắc Trầm Sở Hãn biết anh ta đang rước loại yêu thú gì vào nhà.

“Anh biết.”

“Từ Trầm Sở Thiên chắc anh cũng đã nghe được một vài chuyện.”

“Phải.”

“Vậy mà anh vẫn còn khăng khăng như vậy?” Lãnh Tinh Hồn dựa vào trực giác cho rằng Trầm Sở Hãn thu nhận hồ ly kia, nhất định sau khi vết thương kia lành rồi sẽ không chủ động rời đi.

Trầm Sở Hãn trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: “Có lẽ nói thông cảm cũng không đúng hoàn toàn. Ngày đó, anh thấy y ngồi giữa cơn mưa như trút nước, anh như thế nào cũng không thể mặc kệ y, anh làm không được… thật sự làm không được…”

Trong lời nói hàm chứa tình cảm làm Lãnh Tinh Hồn xúc động, anh lặng lẽ thở dài một tiếng. Cái gọi là ‘kiếp’ chính là ám chỉ những chuyện này, nói cách khác, sao lại cố tình để cho Trầm Sở Hãn gặp Mạc Ngữ Phi?

“Xin đừng nói với Sở Thiên.” Trầm Sở Hãn thỉnh cầu, anh biết rõ tính tình của em mình, ít ra cũng trước khi vết thương của Mạc Ngữ Phi lành hẳn, anh không hy vọng chuyện này bị em trai biết được.

“Em sẽ không nói.” Lãnh Tinh Hồn đáp ứng, lại nói thê, “Tìm được Dịch Thừa Phong em sẽ nói với anh.”

“Cám ơn.”

Từ trong phòng trên lầu nghe được tiếng mở cửa, nhận ra khí tức của Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi kích động trong lòng một trần, tiếc rằng tâm cấp khước tước mạn (nóng lòng như chân lại chậm chạp), chờ y ra được đến cầu thang tầng hai, Trầm Sở Hãn đã đổi xong dép đi trong nhà, hơn nữa đã bước vào trong bếp. Phải nói câu gì đầu tiên đây? Mạc Ngữ Phi nghĩ tới Trầm Sở Hãn phải mua thuốc lá cho y, vì thế chậm rãi bước xuống lầu chuẩn bị mở miệng đòi hỏi.

“Cậu không ăn cơm sao?” Trầm Sở Hãn từ trong bếp đi ra thấy Mạc Ngữ Phi đã đi xuống, anh hỏi trước.

“A…” Mạc Ngữ Phi sửng dốt, nguyên bản muốn nói gì nhất thời đều quên hết. Vì ngủ ngon cũng rất lâu nên cũng không ăn cơm, bất quá lý do này không thể nói ra, Mạc Ngữ Phi nhướng một bên mi, “Tôi không muốn ăn.”

“Như vậy a… Nếu muốn ăn gì nhất định phải nói cho tôi biết.”

Ngữ khí Trầm Sở Hãn thập phần ôn hoà, nghe ra thấy anh quan tâm thật sự, Mạc Ngữ Phi đầu tiên có chút cảm động, sau đó hừ lạnh một tiếng thờ ơ, muốn ăn gì thì nói, chẳng lẽ anh ta sẽ mua? Nếu nói muốn ăn cua hoàng đế cũng có thể mua được sao? Hừ, chỉ nói cho đã miệng.

“Tôi muốn ăn, anh biết nấu sao?” Mạc Ngữ Phi cố tình hỏi.

“Tôi có thể dẫn cậu ra ngoài ăn a.” Trầm Sở Hãn cười nói.

Nga, thì ra là như vậy, vậy tạm thời cho là anh ta không chỉ nói cho đã miệng.

“Tôi như bây giờ có thể ra ngoài không? Trước không nói chân của tôi đi, nếu bị đám lão hỗn đản kia biết tôi còn sống, còn không ồ ạt truy sát tôi! Đến lúc đó tình cảnh của anh cũng không hay cho lắm đâu!”

“Tôi có cách, không sao.”

Nghe Trầm Sở Hãn nói vân đạm phong thanh, Mạc Ngữ Phi biết anh nếu không chắc chắn cũng đã không nói như vậy, nhất thời cũng không biết phải phản bác như thế nào, đứng một lúc, hừ một tiếng, tiến về sofa ngồi xuống, nói: “Anh nấu cơm nhanh đi, đói quá.”

Khi mùi gà hầm phiêu tán không không khí, Mạc Ngữ Phi cảm thấy y thật sự đói, không khỏi đối với tuyến nước bọt của y cảm thấy không có tiền đồ vô cùng. Xoay mặt nhìn thân ảnh bận rộn của Trầm Sở Hãn trong bếp, lúc này vừa vặn Trầm Sở Hãn cũng về phía Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Phi vội vàng cúi đầu quay mặt đi, trong mông lung không biết ánh mắt của hai người rốt cuộc có giao nhau hay không, lại đối với da mặt đột nhiên tái đi của mình, Mạc Ngữ Phi lại oán thầm một trận.

Bữa tối được dọn lên bàn, kế hoạch ban đầu của Mạc Ngữ Phi sẽ mặc kệ hợp hay không hợp khẩu vị cũng sẽ xoi mói một phen, lại sau khi húp một muỗng canh gà vào bụng đều đem tất cả thực oán giả oán nuốt trở vào, y đói cả một ngày, hơn nữa một khoảng thời gian trước không ăn uống đàng hoàng, món gà hầm măng ngon lành làm Mạc Ngữ Phi một ngụm lại một ngụm ăn không ngừng, ngay cả hình tượng ăn uống nhã nhặn cũng không rảnh quan tâm, lại càng không muốn mở miệng châm chích.

Nhìn bộ dáng người đối diện vùi đầu ăn, khoé miệng Trầm Sở Hãn lộ một nụ cười khẽ.

Ăn cơm no, Mạc Ngữ Phi mang theo cái bụng được thoả mãn đầy đủ chuyển sang phòng khách, vừa xem TV vừa liếc mắt mắt ngắm người đang rửa chén trong bếp, oán niệm lại nảy lên trong lòng. Kháo! Mới bước vào ở trong nhà anh ta ngày đầu tiên, là ngày đầu tiên! Như thế nào lại có cảm giác chung sống thân mật với người nọ, đáng giận!

"Rót giùm ly trà!" Mạc Ngữ Phi cố tình lớn tiếng nói.

"Sẽ có ngay đây."

Câu trả lời ôn hoà làm người ta sao cũng không có cách nào tiếp tục phun ra những câu ác độc.

Mạc Ngữ Phi cùng Trầm Sở Hãn ngồi một chỗ nhìn TV một lúc, cảm thấy không khí quá im lặng, Mạc Ngữ Phi muốn cùng nam nhân ít nói kia nói một vài chuyện gì đó.

"Ai, tôi nói nha, tôi còn chưa biết được anh rốt cuộc làm gì, có thể nói không?" Mạc Ngữ Phi hỏi.

"A, tôi nghĩ cậu biết rồi."

"Biết cái gì chứ! Trầm Sở Thiên không chịu nói cho tôi biết!" Lời vừa ra khỏi miệng Mạc Ngữ Phi liền hối hận, thực không thể cắn đứt lưỡi luôn. Y bất an lén liếc mắt quan sát Trầm Sở Hãn, biểu tình đối phương hình như cũng không phát hiện ẩn ý trong câu nói.

"Cũng không được coi là mang tính chất bí mật gì," Trầm Sở Hãn cười nói, "Tôi là huấn luyện viên NPA."

"Huấn luyện viên? Dạy cái gì?" Mạc Ngữ Phi bắt đầu tò mò, cảnh sát thì y đã thấy, thầy dạy cảnh sát quả thật vẫn là lần đầu tiên được nghe đến.

“Tôi dạy võ thuật cùng bắn súng.”

Nghe đến hai khoa này, Mạc Ngữ Phi không khỏi động trong lòng, chỉ bắn súng thôi đã đủ làm người ta bội phục, còn võ thuật nữa? Vậy chẳng phải chứng minh nam nhân trước mặt có thể đánh nhau, công phu rất tốt? Tầm mắt Mạc Ngữ Phi đem Trầm Sở Hãn nhìn từ đầu đến chân, dáng người kia giấu trong chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng kiểu bình thường cũng không phải to lớn, hơn nữa nam nhân lại thành thật như vậy, như thế nào cũng nhìn không ra bộ dáng kia thật sự biết đánh nhau. Quả nhiên đúng là – chó cắn sẽ không sủa, chó sủa sẽ không cắn.

“Ngươi… thật sự biết đánh nhau?” Mạc Ngữ Phi nhịn không được hỏi.

Trầm Sở Hãn lập tức cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng bóc đều tăm tắp, nụ cười khoẻ khoắn lại hào sảng, “Cái đó không gọi là đánh nhau. Chính xác mà nói, tôi là giáo viên dạy vật tự do cùng tán đả, cảnh sát tuần tra bình thường thì không cần luyện tập đến cấp cao, nhưng đặc cảnh thì bắt buộc. Còn có, cảnh sát mỗi sáu tháng phải tiến hành khảo hạch bắn súng, không đạt tiêu chuẩn phải tạm thời rời khỏi nhóm để huấn luyện lại lần nữa, đạt tiêu chuẩn mới có thể phục chức. Cho nên chúng tôi cũng không chỉ dạy cảnh sát mới mà thôi.”

“Di, như vậy, Trầm Sở Thiên có phải cũng được anh dạy không?” Mạc Ngữ Phi nghe anh giải thích xong, hỏi lại.

“Đúng vậy.”

“Cậu ta nếu làm không tốt, anh cũng phạt cậu ta?” Tưởng tượng tên lưu manh sẽ giống như tiểu hài tử ngoan ngoãn nghe giáo huấn, Mạc Ngữ Phi như được an ủi một trận.

“A, Sở Thiên rất vĩ đại.”

“Hừ.”

“Cậu… rất để ý đến em trai tôi…” Ngữ khí nói chuyện của Trầm Sở Hãn thập phần bình tĩnh, nghe không ra ý tứ gì đặc biệt, chính là ánh mắt đang chăm chú nhìn Mạc Ngữ Phi lại có thâm ý khác.

“Bởi gì cậu ta luôn tìm tôi phiền toái.” Ai thèm để ý đến y? Tôi chỉ rất để ý đến anh có được không? Mạc Ngữ Phi gào thét trong lòng mà không hiểu được thâm ý trong câu nói của Trầm Sở Hãn, đương nhiên mấy lời kia y cũng không thốt ra.

“Sở Thiên không phải là cảnh sát như thế đâu.”

Nghe Trầm Sở Hãn biện hộ cho em trai anh ta, Mạc Ngữ Phi hừ lạnh một tiếng tỏ thái độ. Làm ơn đi, em trai của anh y như lưu manh, bộ anh không nhìn thấy được sao? Quả nhiên ở trong trường đối đãi cũng không tốt, đem người ta đối đãi đến ngốc luôn. Không nghĩ rằng Trầm Sở Hãn sẽ biết thanh minh, kỳ thật

anh ta còn bao che khuyết điểm ghê gớm nữa, nhìn anh ta luôn nói giúp cho em trai mình thì biết.

"Anh và Âm dương sư đại nhân rất thân sao?" Nhớ đến một vấn đề, Mạc Ngữ Phi lại hỏi.

"Cậu đang nói đến Lãnh Tinh Hồn hả, cũng không dám nói rất thân, Sở Thiên và cậu ta là bạn thân, cả hai quen biết nhau đã nhiều năm. Vì quan hệ của Sở Thiên nên tôi cũng biết cậu ta."

Di, không ngờ rằng, cảnh sát yêu thú kia cư nhiên lại là bạn thân của Âm dương sư đại nhân, trách không được y luôn có thể phá được mấy vụ trọng án trong giới yêu thú, nguyên lai sau lưng còn có Âm dương sư làm chỗ dựa, hừ hừ. Mạc Ngữ Phi trong lòng cười lạnh một tiếng.

Rất muốn cố gắng hỏi thêm một chút tình hình của nam nhân, bất quá để hiểu được chỉ trong một buổi tối dù sao cũng có giới hạn, lại nói, ngày vẫn còn dài lắm. Mạc Ngữ Phi xua đi ý niệm muốn tán gẫu tiếp trong đầu, y đứng lên định trở về phòng, Trầm Sở Hãn chạy đến đỡ y, lúc này Mạc Ngữ Phi mới nhớ ra một chuyện.

"Uy, thuốc lá của tôi." Xoè tay ra, chìa tay ra trước, Mạc Ngữ Phi nói với Trầm Sở Hãn, y nhớ ra y muốn thứ gì rồi.

"A…"

Nhìn gương mặt nam nhân trước mắt xẹt qua một tia do dự, trong lòng Mạc Ngữ Phi thập phần không vui. Bất quá chỉ là một gói thuốc lá thôi, có quý lắm cũng đâu mất nhiều tiền, hiện tại ăn xài của anh ta, tương lai khẳng định sẽ trả lại đầy đủ cho anh ta, còn tính lời thêm nữa, đừng keo kiệt như vậy chứ. Lại nói, nếu trước đã đem người về nhà, nên nuôi dưỡng đầy đủ, phải chuẩn bị tâm lý tiêu tiền vì y, cũng không sợ sẽ đối địch với yêu thú hồ tộc, lại còn không báo án mà đem y về nhà, như thế nào lại tiếc một gói thuốc lá như vậy.

"Đưa cho tôi a!" Nhướng mắt nhìn Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi tức giận lặp lại.

Trầm Sở Hãn kéo ngăn kéo từ bàn trà lấy ra một gói thuốc lá. Chỉ có một gói thôi cũng không nói đi, còn cư nhiên 'giấu kỹ' trong ngăn kéo, nếu không nhắc đến có phải sẽ không định đưa luôn hay không? Mạc Ngữ Phi càng không vui, lại quá lười cùng nam nhân y như tảng đá vừa ngốc lại vừa cứng rắn này tranh chấp, y vươn tay giật lấy gói thuốc trong tay Trầm Sở Hãn, xoay người bước đi. Trầm Sở Hãn vội vàng theo kịp, vươn tay ra nâng Mạc Ngữ Phi, đưa y trở về phòng.

Miệng ngậm điếu thuốc ngồi trước cửa sổ ngắm cảnh đêm, sau khi chờ tâm bình tĩnh lại một chút, Mạc Ngữ Phi bắt đầu nghĩ y có phải quá bắt bẻ rồi hay không, lại nói dù sao, hiện tại y cũng chỉ có thể dựa vào nam nhân này. Thôi thôi, y cũng không muốn so đo với kẻ ngốc chỉ có cơ bắp này, có lẽ là vì y đã không cố tình nhấn mạnh, cho nên người kia cũng chỉ mua một gói mà thôi, ngày mai sẽ nói anh ta buổi chiều mang mấy gói thuốc lá về.

Sáng hôm sau, trước khi Trầm Sở Hãn ra khỏi cửa, biểu tình Mạc Ngữ Phi còn rất nghiêm túc dặn dò:

“Nhớ kỹ mang thuốc lá về giùm tôi, nhãn hiệu hôm qua rất ngon, mua thêm mấy gói nữa.”

“Nga.”

Lại là một câu trả lời mơ hồ, Mạc Ngữ Phi có chút giận dữ khẽ dâng lên trong lòng, dù sao có việc nhờ người ta, y quay mặt đi không nói gì thêm.

Buổi tối, nhìn Trầm Sở Hãn đưa một gói thuốc lá, Mạc Ngữ Phi càng khó chịu trong lòng hơn, như thế nào lại chỉ có một gói! Chẳng lẽ không có tiền? Nhất định chỉ mua một gói về? Mỗi ngày đem một gói về, có phiền hay không a! Rõ ràng đã nói với anh ta mua nhiều một chút, có ý gì đây! Khẳng định là cố ý!

Thầm đoán trong đầu lương Trầm Sở Hãn bao nhiêu, Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu đánh giá ngôi nhà có tầng lầu này, tuy rằng chỉ cao hai tầng, nhưng diện tích gian phòng cũng không quá lớn, thiết kế đơn giản với bố cục tinh xảo, vì vậy cũng tính là rộng rãi thoải mái, nhưng so với căn phòng tổng thống y từng ở thì kém xa. Bất quá… huấn luyện viên trường cảnh sát được cấp loại nhà ở rất tốt này sao? Nhân viên nhà nước quả nhiên không phải là một chức vị béo bở, lợi thế duy nhất đây là công việc có thể làm cho đến khi về hưu, hừ, cả đời làm chỉ có một nghề, cũng đủ nhàm chán.

“Tôi hỏi nha, lương của anh cao không?” Mạc Ngữ Phi khoanh hai tay trước ngực, hỏi.

“Ân?” Trầm Sở Hãn không hiểu đầu đuôi, không trả lời ngay.

“Nhìn nhà anh cũng không đến nỗi nào, bất quá phòng ốc cũng không quá tiện nghi, có phải vay tiền cũng còn quá vất vả, không có nhiều đồ gia dụng thông thường?”

“Nga, nhà này là do mẹ tôi tặng, không cần trả tiền vay, đã mua xong rồi.”

“Vậy lương của anh có đủ chi tiêu lặt vặt không?” Mi tâm Mạc Ngữ Phi khẽ nhíu lại, nguyên lai căn nhà này là người ta tặng, hèn chi, đã nói một huấn luyện viên trường cảnh sát nho nhỏ như thế nào có thể mua được căn nhà có thể nhìn thấy được cảnh biển này chứ.

“Đủ a, tuy rằng lương không thể so được với các CEO của công ty lớn, bất quá phúc lợi của chúng tôi cũng không tệ lắm cũng đủ chi tiêu.” Trầm Sở Hãn thầm kỳ quái, Mạc Ngữ Phi sao lại muốn anh mấy chuyện này.

“Nếu lương đủ để tiêu, vì sao chỉ mua một gói thuốc lá cho tôi thôi? Tôi không phải đã nói mua nhiều nhiều sao. Hay là nói tuy rằng tiền của anh đủ xài, nhưng chỉ đủ để ăn cơm, chẳng lẽ dư ra mấy đồng để mua mấy gói thuốc lá cũng không có?” Thấy Trầm Sở Hãn không hiểu được, Mạc Ngữ Phi gặng hỏi, trừng mắt nhìn anh, chỉ hận không thể hung hăng đánh nam nhân trước mắt này một cái. Đẹp trai thì có ích gì, không có lấy một chút tinh tế gì, thật ngốc thật ngốc a.

Trầm Sở Hãn nghe xong lấy lời móc mỉa kia, cũng không sinh khí, cũng không cãi lại, khẽ cúi thấp đầu,

trên môi là nụ cười thản nhiên, bộ dáng như 'Tuỳ cậu muốn nói cái gì cũng được, tôi cũng không giải thích nhiều', Mạc Ngữ Phi càng nhìn càng tức. Biết không thể nói cho Trầm Sở Hãn hiểu rõ, Mạc Ngữ Phi vung tay muốn ly khai, lúc này Trầm Sở Hãn lại chạy tới đỡ y, trực tiếp đưa về phòng.

Khi ngồi xuống thưởng thức thuốc lá lần nữa, Mạc Ngữ Phi đột nhiên nghĩ, đây có phải là Trầm Sở Hãn đang tạo cơ hội tiếp xúc hay không? Nên dựa vào chuyện mua thuốc lá mỗi ngày để tiến đến gần đi. Nhàm chán, nếu muốn nói hoặc yêu cầu cái gì, nói trực tiếp là được rồi, mắc công đi đường vòng, bề ngoài thoạt nhìn bảo thủ, kỳ thật anh ta cũng không già lắm nha. Nghĩ đi nghĩ lại tiếp, muốn nói thì cũng chỉ có Mạc Ngữ Phi nói nhiều nhất, Trầm Sở Hãn không nói thêm câu nào, chẳng lẽ là muốn nghe y nói. Cũng không đúng lắm.

Hồ ly mang một bụng đầy nghi ngờ, đoán tới đoán lui. Đang băn khoăn trong lòng, tay Mạc Ngữ Phi vô tình xoay xoay gói thuốc, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn xuống gói thuốc, liền nhìn thấy câu 'Hút thuốc lá có hại cho sức khoẻ' trên bao bì, Mạc Ngữ Phi trong lòng đột nhiên sáng tỏ. Trầm Sở Hãn mỗi ngày chỉ mua một gói thuốc về là muốn kiềm chế Mạc Ngữ Phi hút thuốc, không để y hút quá nhiều. Dựa vào tâm trạng Mạc Ngữ Phi hiện tại, chỉ cần có trong tay, một ngày hút hai ba gói thậm chí nhiều hơn cũng có thể. Hành động này không tốt với cơ thể, huống chi hiện tại trong người Mạc Ngữ Phi lại có thương tích, cần tĩnh dưỡng.

Nói vậy… là quan tâm sao? Mạc Ngữ Phi nghĩ, không khỏi 'khư' trong lòng một tiếng. Rõ ràng định khinh thường loại hành động này, nhưng lại có một luồng ấm áp dâng lên từ đáy lòng, làm y không khỏi run rẩy.

Trước đây, chưa từng có người nào dùng phương pháp như vậy tỏ ra quan tâm đến Mạc Ngữ Phi.

Nếu là trưởng lão hồ tộc, chỉ biết vội vàng mua một đống thuốc lá, loại sang trọng để 'kính biếu', kỳ thật muốn để cho Mạc Ngữ Phi 'tự sát từ từ'; còn những người quen biết khác, chắc hẳn sẽ không ngăn cản hành động của Mạc Ngữ Phi, có người không dám làm, có người căn bản là không quan tâm. Cho dù là cận vệ Dịch Thừa Phong, cậu ta cũng không dám nói này nói nọ với Mạc Ngữ Phi, bởi vì cậu ta hiểu Mạc Ngữ Phi, biết Mạc Ngữ Phi cũng sẽ không nghe khuyên nhủ, là nam nhân chuyên quyền độc đoán.

Còn Trầm Sở Hãn thì sao? Anh có biết những chuyện này không? Mạc Ngữ Phi không rõ. Trầm Sở Hãn không trực tiếp khuyên can, vì anh biết hiện tại Mạc Ngữ Phi căn bản sẽ không nghe mấy lời khuyên sao? Hơn nữa hiện tại của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn càng khuyên y đừng làm gì, chỉ sợ y càng muốn làm. Cho nên Trầm Sở Hãn cũng không thuyết giáo mấy lời khiến người ta chán ghét, mà chỉ kín đáo làm, dùng cách của mình ngăn cản sở thích có hại của Mạc Ngữ Phi, anh chính là… chính là… chính là mua một gói thuốc lá…

Nhìn gói thuốc trong tay, không biết như thế nào, ánh mắt Mạc Ngữ Phi có chút xót. Mới chính thức quen biết nam nhân hai ngày, anh ta thế nhưng… thế nhưng đã biết nên làm như vậy là có thể…

Nhẹ nhàng nghiêng đầu dựa vào lưng ghế, Mạc Ngữ Phi thở thật dài một tiếng, dụi tắt điếu thuốc trong tay.

Một lần nữa Trầm Sở Hãn lại đi làm, một bên chỉnh áo khoác, một bên nhìn Mạc Ngữ Phi. Chú ý đến ánh mắt của anh, Mạc Ngữ Phi cười thầm, anh ta đang chờ Mạc Ngữ Phi mở miệng nói đem thuốc lá về đi. Hừ

hừ, không thèm nói, cứ chờ đi, chờ cho đến khi đi làm trễ luôn là tốt nhất.

"Tôi đi làm đây." Rốt cục, Trầm Sở Hãn phát hiện không thể chờ thêm được nữa đành lên tiếng.

"Nga, được, đi thong thả."

Dừng lại một giây, thấy Mạc Ngữ Phi vẫn không yêu cầu gì, Trầm Sở Hãn mở cửa rời đi, Mạc Ngữ Phi tinh mắt phát hiện, trong chớp mắt khi đóng cửa lại, Trầm Sở Hãn hình như đang cười.

Đáng giận! Giống như đã bại dưới tay anh ta! Mạc Ngữ Phi thực sinh khí, rồi lại không biết làm sao hơn được, vì biết mình được quan tâm, trừ trong đáy lòng cảm thấy một tia khoan khoái ấm áp.

Trầm Sở Hãn lại dẫn Mạc Ngữ Phi đến tái khám ở bệnh viện sủng vật của Lãnh Tinh Hồn, tiểu tùng thử Ô Mễ vừa thấy bọn họ liền đón tiếp, "Trầm đại ca nhĩ hảo."

"Lãnh Tinh Hồn ngủ chưa?" Trầm Sở Hãn hỏi.

"Lãnh Tinh Hồn đang chờ các anh, Trầm đại ca ngồi ở đây đi, em dẫn anh ta đến phòng khám." Ô Mễ nói xong vươn tay ra đỡ Mạc Ngữ Phi.

Bước vào bệnh viện, Mạc Ngữ Phi bắt đầu cảm thấy cả người không được tự nhiên, y thấy bộ dáng tươi cười của Ô Mễ, khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp, lại nhìn thái độ ôn hoà của Trầm Sở Hãn với Ô Mễ, Mạc Ngữ Phi không khỏi nghi hoặc. Tên Trầm Sở Thiên thích loại mỹ thiếu niên đáng yêu như Mạc Ngữ Luân, tiểu tùng thử trước mắt vừa vặn cũng kiểu như vậy, chẳng lẽ – Trầm Sở Hãn cũng thích kiểu người như thế này?

Lãnh Tinh Hồn từ trên lầu bước xuống, chào hỏi Trầm Sở Hãn xong liền mang biểu tình lười biếng trước sau như một bước vào phòng khám, đầu tiên là nhìn nhìn vết cắt trên vai Mạc Ngữ Phi, lành lại rất nhanh, lại kiểm tra thương thế ở chân cho Mạc Ngữ Phi. Thấy Lãnh Tinh Hồn sau khi khám xong ngồi suy tư ở cạnh bàn, tựa hồ đang gặp vấn đề khó giải quyết, Mạc Ngữ Phi liền có cảm giác điềm xấu dâng lên trong lòng, y hỏi: "Sao vậy? Có phải chân tôi có biến chứng?"

Ngữ khí Mạc Ngữ Phi rất bình thản, bất quá trong lòng y rất để ý, nếu thật sự biến thành hồ ly què chân, hắn thật không thể chấp nhận được.

"Do điều trị quá trễ, tình trạng so với tưởng tượng của tôi tệ hơn, chỉ e rằng sẽ lâu lành hơn. Hiện tại bước đi có phải đau đến lợi hại hay không?"

Mạc Ngữ Phi nghĩ nghĩ, "Vì tôi có thể chịu đau được, nên tôi cũng không biết cảm giác 'lợi hại' đó có đúng không."

“Cậu phải hảo hảo điều dưỡng.”

Nghĩ đến Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi không khỏi cúi đầu, hiện tại y cũng chỉ có thể ở bên cạnh nam nhân kia, mới có thể có an toàn thật sự, cũng mới có thể điều dưỡng thân thể. Khoảng thời gian bị bắt giam, tuy biết rõ chân đã bị đánh gãy không thể chạy trốn, Mạc Ngữ Phi vẫn bị hung hăng đánh thêm mấy lần, hơn nữa ăn uống thiếu thốn, phải chịu một phen tra tấn dữ dội. May mà sau mấy ngày trốn thoát y được Trầm Sở Hãn ‘nhặt’ về nhà, mấy ngày nay vẫn dược ăn ngon ngủ yên, khí sắc đã dần khôi phục.

“Xương của cậu bị đánh nát, tôi đã xử lý cho cậu, muốn lành hẳn phải tốn chút thời gian, hơn nữa phục hồi chức năng cũng rất quan trọng, nếu phục hồi không tốt, sau này trở trời mưa gió thì thương thế của cậu sẽ đau, thứ hai, chỉ e rằng đi đứng cũng bị ảnh hưởng, điểm này cậu cũng hiểu được đi.”

Mạc Ngữ Phi biết Lãnh Tinh Hồn muốn nói nếu không phục hồi chức năng đi đứng sẽ cà nhắc, y gật gật đầu.

“Hiện tại cậu lấy hình thú hồ ly để dưỡng thương thì tốt hơn, một mặt là có lợi cho việc hồi phục cơ thể cậu, còn nữa, giả làm cún con mỗi ngày ra ngoài tản bộ cũng là một cách phục hồi chức năng rất tốt, như vậy đợi cho vết thương lành hẳn, lại biến trở về hình người khi đi lại sẽ không gặp vấn đề nào nữa.” Lãnh Tinh Hồn đưa ra đề nghị với y.

“Hồ ly?”

“Đúng vậy.”

Phải lấy hình thù hồ ly sống chung với nam nhân kia sao? Trong lòng Mạc Ngữ Phi có chút do dự, lại nghĩ nghĩ, bộ dạng nghèo túng tiều tuỵ hiện tại dù sao cũng không đẹp trai chỗ nào được, hồ ly thì hồ ly.

“Tôi biết rồi.”

“Sở Hãn nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố cậu.” Lãnh Tinh Hồn cười nói.

Nhìn thấy tiếu ý trong đôi mắt hắc bạch phân minh của Lãnh Tinh Hồn, Mạc Ngữ Phi có cảm giác như bị phơi bày, y theo bản năng tránh đi ánh mắt đối diện đang có nghiên cứu của Lãnh Tinh Hồn, xoay mặt nhìn đi chỗ khác.

Lãnh Tinh Hồn lại nói những điều trên một lần nữa với Trầm Sở Hãn.

“Hồ ly?”

“Đúng vậy, y vốn là hồ ly mà.”

“Ân, được rồi, anh biết.” Trầm Sở Hãn gật đầu, “Anh sẽ dẫn cậu ta đi dạo phục hồi chức năng.”

“Phải nấu nhiều canh gà, xương hầm cho y uống, hiện tại thân thể y đang yếu, tốt nhất phải hảo hảo bồi bổ, còn nữa, đi dạo cũng không cần đi nhiều, mỗi ngày đi từ từ ba mươi phút thôi là được, bất quá nhất định phải kiên trì, nhớ rõ phải giả trang thành cún con nha.” Lãnh Tinh Hồn vừa nói vừa cười.

Trầm Sở Hãn liên tục gật đầu.

“Cuối tuần sau quay lại tái khám, khi đó vết thương trên lưng y có thể cắt chỉ rồi.”

“Anh hiểu rồi.”

“Dẫn y về nhà đi.” Lãnh Tinh Hồn khoát tay.

“Khoan…” Trầm Sở Hãn muốn nói nhưng lại thôi.

“Chuyện gì?” Biết đại ca Trầm gia ít khi mở miệng nhờ người khác, Lãnh Tinh Hồn chủ động hỏi.

“Anh nghĩ, đồng tộc cậu ta biết y chưa chết, khẳng định vẫn còn tìm kiếm cậu ta, muốn đẩy cậu ta vào chỗ chết. Tuy rằng cậu ta sẽ không ra khỏi nhà, nhưng có thể… hồ ly sẽ theo mùi mà tìm đến. Anh nghĩ em có biện pháp có thể không để cho bọn họ tìm được cậu ta.” Trầm Sở Hãn nói thập phần súc tích, bất quá mong muốn đã vô cùng minh bạch.

“Anh thật sự quan tâm y nha.” Lãnh Tinh Hồn mím miệng cười, gật gật đầu, “Em biết rồi,” Lãnh Tinh Hồn bước ra ngoài một lát, khi quay lại đưa cho Trầm Sở Hãn mấy viên ngọc pha lê, hạt ngọc to bằng hạt đậu, xâu lại thành vòng, từng viên từng viên, gần như giống vật trang trí trên di động của mấy cô gái.

“Đem vật này đặt ở gần cửa sổ là được. Tốt nhất là chạng vạng rồi anh hãy dẫn y ra ngoài. Em nghĩ bọn yêu thú kia tuyệt đối không thể tưởng tượng được y sẽ được anh mang về, đoán chừng bọn chúng sẽ không tìm đến gần khu nhà của anh tìm người. Bất quá a, nếu thật sự bị tìm thấy cũng đừng sợ, còn có Sở Thiên mà.” Lãnh Tinh Hồn nói rất nhẹ nhàng.

“Cám ơn em! Anh sẽ nhớ kỹ.” Trầm Sở Hãn nhận mấy viên pha lê, trịnh trọng nói cám ơn.

“Đừng khách sáo.” Lãnh Tinh Hồn bên ngoài bất động thanh sắc, nhưng trong lòng không khỏi kinh ngạc. Trầm Sở Hãn thế nhưng lại tận tâm tận lực bảo hộ con đại hồ ly kia như vậy. Ai, xem ra anh em Trầm gia với hồ ly thật đúng là có duyên.

Âm dương sư không muốn nhúng tay vô nhiều nên cũng không nói gì thêm nữa.

"Còn có… nếu thật cần nói, để tự anh nói với Sở Thiên được không?" Ngữ khí thỉnh cầu của Trầm Sở Hãn thập phần ôn hoà, làm người ta không đành lòng cự tuyệt. Ý của anh là nếu phải phơi bày bí mật này, anh hy vọng để tự anh nói với Trầm Sở Thiên.

"Em hiểu rồi, em cái gì cũng sẽ không nói." Lãnh Tinh Hồn cam đoan.

Cám ơn Lãnh Tinh Hồn, Trầm Sở Hãn dẫn Mạc Ngữ Phi rời khỏi bệnh viện, Ô Mễ và Lôi Khắc Tư tiễn khách đến tận cửa. Trầm Sở Hãn đối với mọi người trong bệnh viện sủng vật rất quen thuộc, anh thân mật nói tạm biệt với bọn họ, xoa xoa đầu Ô Mễ, hành động này lọt vào trong mắt Mạc Ngữ Phi, làm con mắt hồ ly như muốn toé lửa.

37. Quyển 4 - Chương 6

Ngồi trên xe trở về, sắc mặt Mạc Ngữ Phi vẫn khó coi, khuôn mặt căng thẳng không nói một lời.

Về đến nhà, Trầm Sở Hãn lập tức tìm mấy cây đinh nhỏ, đóng lên bức tường xung quanh cửa sổ, sau đó đem từng viên pha lê từng viên từng viên cẩn thận đóng lên, làm xong anh thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trầm Sở Hãn biết hình thái của yêu thú đa dạng, lớn có nhỏ có, mấy ngày nay anh vẫn luôn lo lắng đám yêu thú có biến thành những loài động vật nhỏ hơn để tìm Mạc Ngữ Phi trong thành phố hay không. Hiện tại, cuối cùng cũng không cần lo lắng.

"Uy, anh đang làm gì vậy? Khát nước quá, pha trà đi." Mạc Ngữ Phi thấy Trầm Sở Hãn vừa về đến đã vội làm gì đó, y cảm thấy kỳ quái.

"Có ngay."

Uống trà nóng, Mạc Ngữ Phi thùy hạ mi mắt, lặng lẽ đánh giá Trầm Sở Hãn đang ngồi đối diện y, nhìn không thấy có gì khác thường, liền hỏi: "Âm Dương sư đại nhân nói gì với anh vậy?"

"Nga, muốn tôi hảo hảo chiếu cố cậu."

Hừ, nói vậy cũng y như chưa nói. Mạc Ngữ Phi khẽ hừ một tiếng, nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Anh rất thân với họ sao?"

"Sở Thiên thân với họ hơn, nó thường qua đó chơi."

"Tiểu tùng thử kia bộ dáng không tệ."

"Ân, Ô Mễ rất đáng yêu, nhiệt tình hoạt bát." Trầm Sở Hãn cười cười, nói.

"Trách không được các anh thường qua đó." Mạc Ngữ Phi dùng ngữ khí châm biếm, trên mặt lộ ra biểu tình khinh thường.

Trầm Sở Hãn nhìn nhìn Mạc Ngữ Phi, thấp giọng nói: "Sở Thiên đã kết hôn rồi."

Đúng a, chưa kết hôn chính là anh đó, bằng không anh cho là tôi đang nói ai. Mạc Ngữ Phi căm ghét nói trong bụng.

"Tất cả mọi người đều là bằng hữu." Trầm Sở Hãn nói thêm.

Di, người này đang nói gì vậy? Lúc nào cũng ngốc nghếch, như thế nào còn biết thanh minh mối quan hệ nữa? Mạc Ngữ Phi cười thầm trong bụng, còn cố ý nói thêm: "Em trai anh a, thích thiếu niên có ngoại hình đáng yêu, anh không phải cũng thích kiểu ngoại hình yếu ớt kia đi."

Trầm Sở Hãn lắc đầu, "Không, không phải, Sở Thiên thích Tiểu Mạc, là vì… Tiểu Mạc là Tiểu Mạc, Sở Thiên cũng không có tiêu chuẩn đặc biệt, nó và Tiểu Mạc là…" Muốn giải thích, lại không biết nên nói thế nào mới có thể đem những gì anh muốn biểu đạt rõ ràng, Trầm Sở Hãn nhíu mày.

"Anh đang muốn nói bọn họ hữu duyên đi." Mạc Ngữ Phi nói theo, ai, nam nhân này thật ngốc, tương lai sẽ theo đuổi người yêu mình như thế nào đây, nhìn thôi cũng sốt ruột giùm anh ta.

"Đúng, chính là như thế."

"Nên mới nói, anh và tiểu tùng thử kia không có duyên a." Mạc Ngữ Phi tà tà liếc Trầm Sở Hãn một cái, nói.

"Tôi và Ô Mễ chỉ là bằng hữu."

"Nhưng mà y thật đáng yêu a, là kiểu mà người gặp người thích."

"Cậu với cậu ấy có hảo cảm đi, Ô Mễ rất thiện lương, vừa cởi mở vừa phóng khoáng."

Đột nhiên phát hiện nam nhân đã đem câu chuyện chuyển sang mình, Mạc Ngữ Phi cả kinh, di, như thế nào anh ta đột nhiên thông minh vậy?

"Đúng vậy, rất thích." Mạc Ngữ Phi bất đắc dĩ, chỉ có thể nói theo.

Trầm Sở Hãn cười cười, Mạc Ngữ Phi một bên nén giận trong lòng, một bên ý thức nên im miệng, kết thúc đề tài.

“Lãnh Tinh Hồn có nói cậu phải đổi về hình thú không?” Trầm Sở Hãn hỏi.

“Có a.”

“Vậy…” Trầm Sở Hãn nhìn Mạc Ngữ Phi, anh không biết Mạc Ngữ Phi định khi nào sẽ hóa thành nguyên hình.

Đấu tranh tư tưởng một chút, Mạc Ngữ Phi tâm không cam tình không nguyện biến thân, khi một đại hồ ly với bộ lông dày tuyết trắng xuất hiện trên sofa, Trầm Sở Hãn khẽ kinh hô một tiếng.

“A…”

Thấy đối phương mở to mắt, Mạc Ngữ Phi cười nhạo trong lòng, quả nhiên hiếm khi thấy chuyện lạ, hồ ly cũng chưa thấy qua.

Hình thú Mạc Ngữ Phi phi thường xinh đẹp, bộ lông dày rậm, màu lông trắng như tuyết, chỉ vùng lông nơi vành tai và chóp đuôi có một chút đen đen, màu đen như họa long điểm tình, cực kỳ tự nhiên lại mỹ lệ.

“Mắt của cậu màu xanh biếc.” Ngắm kỹ hồ ly một lúc, Trầm Sở Hãn nói.

Mạc Ngữ Phi chớp chớp mắt, “Đương nhiên, tôi mang huyết thống thuần khiết nhất của loài hồ ly mắt xanh.”

“Nguyên lai là hồ ly mắt xanh… nhưng bộ dáng của cậu…” Trầm Sở Hãn đã nghe qua loài này, lạo chưa từng nhìn qua bộ dáng hồ ly, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy, “… Cậu và Tiểu Mạc cũng không giống nhau…”

“Vô nghĩa, đương nhiên là không giống, nó căn bản không phải là hồ ly được chưa, nó làm sao được gọi là hồ ly!” Mạc Ngữ Phi cả giận nói, vẫy chiếc đuôi to.

“Tiểu Mạc rõ ràng là hồ ly.”

“Nói mới không phải, nó là hỗn huyết, có một phần tư huyết thống của cẩu. Hồ ly chúng tôi không thể coi nó là đồng loại. Anh nếu không tin thì cứ đi hỏi em trai anh đi.”

“Cậu không nên có thành kiến như vậy.”

Trong giọng nói nam nhân mang theo ý khuyên bảo đã chọc giận Mạc Ngữ Phi, y gào lên với Trầm Sở Hãn: “Cái gì gọi thành kiến chứ! Anh đừng đem khuôn khổ của loài người đặt lên chúng tôi. Huyết thống đối với hồ ly chúng tôi mà nói rất quan trọng! Thuần chủng là thuần chủng, tạp chủng là tạp chủng, mắt xanh và mắt đen là bất đồng, tuyết hồ và hồng hồ cũng bất đồng. Giống như con người, có người da trắng, da đen,

tuy tiếng nói thì không phân biệt được năm bảy loại, nhưng đã có chức vụ và thân phận khác nhau, nếu anh nhất định cứ đem hoàng thất của Châu Âu và Châu phi đặt ngang bằng nhau, thì tôi đây cũng không còn gì để nói."

"Xin lỗi… tôi không hiểu lắm…" Trước những lời trách cứ của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn cúi đầu, thật sự anh không hiểu lắm, tuy rằng Trầm Sở Hãn là cảnh sát yêu thú, nhưng anh là anh trai lại rất ít khi nói chuyện với em trai về các loài yêu thú, công việc chuyên môn của anh dù sao cũng khác Trầm Sở Thiên.

Thấy Trầm Sở Thiên cúi đầu, Mạc Ngữ Phi hừ một tiếng trong bụng, được rồi, thật sự là anh không hiểu được, cũng không trách được anh, nói để anh biết mà thôi.

"Nói vậy, nếu nhìn theo góc độ của cậu thì có được coi là hoàng tộc không?" Từ trong lời Mạc Ngữ Phi nói Trầm Sở Hãn nghe được gì đó, anh không khỏi hỏi tiếp.

Nhớ đến thời thơ ấu của mình trải qua ở phương bắc xa xôi lạnh lẽo, trong lòng Mạc Ngữ Phi không khỏi dậy lên gợn sóng, "Hừ, tôi nói cho anh biết, chỉ riêng mắt xanh trong hồ tộc chính là dấu hiệu huyết thống vương tộc, nếu ở thời xưa, hồ ly mắt xanh giống như tôi sẽ mang thân phận hoàng tử, có thể có rất nhiều đặc quyền. Mạc gia trong hồ tộc là thế gia đại tộc, vẫn chọn hồ ly mắt xanh mang huyết thống thuần khiết làm tộc trưởng, chúng tôi có lãnh địa của riêng mình ở tuyết vực phương bắc, bất kể trong hồ tộc hay giới yêu thú đều có địa vị và thế lực. Địa vị vô hạn như thế đối với Mạc thị khi phát triển trong thành phố lớn phồn hoa có thuận lợi, vì vậy khi bắt đầu kinh doanh trước sau đều xuôi chèo mát mái…" Lại nhớ đến tình trạng nghèo túng hiện tại của mình, Mạc Ngữ Phi đột ngột dừng lại, y nhìn liếc nhìn Trầm Sở Hãn đang chuyên chú lắng nghe y giải thích một cái, qua một lúc, y chậm rãi nói: "Hiện tại, nếu nói về tôi như vậy, nhất định rất buồn cười…

"Không, không."

"Bị đoạt quyền tộc trưởng, bị đuổi khỏi gia tộc, mấy lão già kia thậm chí còn muốn tôi chết… Hiện tại, đôi mắt với bản thân tôi cũng là một loại vũ nhục…" Nói xong, đuôi Mạc Ngữ Phi xù lên, cuộn mình nhắm mắt lại, mơ hồ cảm thấy lạnh lẽo, lại mơ hồ cảm thấy sợ hãi, "Bây giờ, thu lưu tôi, hơn nữa dám thu lưu tôi cũng chỉ có mình anh…" Những lời này là thật tâm, Mạc Ngữ Phi rất rõ ràng, hiện tại nếu không có Trầm Sở Hãn, có lẽ y đã chết thật sự, thời điểm y rơi vào đường cùng, nam nhân này đã thu lưu y, cho Mạc Ngữ Phi một không gian yên tĩnh, để Mạc Ngữ Phi có thể an tâm tĩnh dưỡng. Có sống được thì tương lai Mạc Ngữ Phi mới có cơ hội để có thể báo thù.

"Không, không phải như vậy…"

"Anh không cần nói gì, tôi tự biết rõ trong lòng." Nghĩ đến thân phận 'đã chết' hiện tại, Mạc Ngữ Phi tất nhiên phiền não, cũng đã có ý tưởng bắt đầu lại, y cũng không phải nam nhân dễ dàng bị lật đổ như vậy.

Trầm Sở Hãn trầm mặc, im lặng ngồi bên cạnh bồi y.

"Tôi hỏi, cuộc sống của anh đều như vậy sao?" Một lúc sao, Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Ngô…” Trầm Sở Hãn nhíu mày nghi ngờ, anh không rõ Mạc Ngữ Phi đang muốn nói cái gì.

“Cuộc sống của anh cũng quá nhàm chán đi, mỗi ngày đi làm, tan sở, ăn cơm, đọc sách, đúng mười một giờ ngủ, ngay cả TV cũng không xem, anh định thầy tu khổ hạnh thành phố sao? Trước đây gặp anh liền cảm thấy anh là kiểu người cổ hủ lại quái dị, quả nhiên quan sát của tôi không tệ.” Mạc Ngữ Phi bất mãn chỉ trích.

“Này…” Trầm Sở Hãn trừng hai mắt, “Có gì không đúng sao? Tôi ảnh hưởng đến cậu?”

Hồ ly nhịn không được nổi điên la làng, “Đương nhiên không có, bất quá, nếu tôi ở nhà anh, anh không cảm thấy nên phối hợp với tôi một chút sao, ít nhất cũng nói chuyện đi. Anh cho là chỉ cần cho tôi ăn, cho tôi ngủ là đủ rồi? Mỗi tối ngay cả người để nói chuyện cũng không có, rất nhàm chán a! Anh cũng không phải không biết tôi không thể ra ngoài a, ngồi chờ anh về, cư nhiên lại không để ý đến tôi…” Nói tới đây, Mạc Ngữ Phi chột dạ, y cũng không muốn cho Trầm Sở Hãn biết y đang đợi anh. Mạc Ngữ Phi tự giải thích trong lòng – cũng không chờ a, chẳng qua vì cảm thấy nhàm chán, nên mới ngồi đợi một chút, hy vọng Trầm Sở Hãn trở về. Nhưng anh ta về một câu cũng không nói, Mạc Ngữ Phi cũng vẫn là vô cùng nhàm chán.

Trong lúc Mạc Ngữ Phi đang tự mình giải thích cho mình, Trầm Sở Hãn gật gật đầu, “Tôi nghĩ cậu cần yên tĩnh.”

“Quá yên tĩnh cũng rất đáng ghét!”

“Tâm tình của cậu hiện tại tốt không?”

Câu hỏi ôn nhu làm Mạc Ngữ Phi cứng người, nguyên lai, Trầm Sở Hãn không giao tiếp với y là lo lắng cho tâm tình của Mạc Ngữ Phi. Đúng vậy, thời điểm vừa mới được mang về quả thực người nào cũng không muốn gặp, cái gì cũng không muốn nói, tự thương hại quá mức. Chuyện đó Trầm Sở Hãn cũng biết, vì vậy mới lưu lại không gian yên tĩnh, để tâm tình Mạc Ngữ Phi đang trong cơn nghèo túng dần lắng xuống, từ từ bước ra khỏi vỏ ốc.

“Tôi đã chấp nhận sự thật.” Mạc Ngữ Phi thấp giọng.

“Nga.”

“Tôi cảm thấy chúng ta đơn giản phải giao tiếp một chút.” Ý của Mạc Ngữ Phi thực sự là – y cảm thấy trong thời gian chung sống với cảnh sát thì nên điều tra hỏi thăm công việc một chút.

“Vậy cậu muốn hỏi cái gì?” Trầm Sở Hãn trong tư thế đoan chính ngồi thẳng trên sofa, tay đặt lên đầu gối, bộ dáng chuẩn bị trả lời câu hỏi.

Hiếm khi được hỏi một cảnh sát luôn hỏi về người khác, Mạc Ngữ Phi cảm thấy hưng phấn một cách khó

hiểu, kể từ sau lần đầu gặp nhau liền cảm thấy phi thường hứng thú với nam nhân trước mặt, lại không biết nên điều tra anh ta như thế nào, trong mắt Mạc Ngữ Phi, thông tin về Trầm Sở Hãn khó thu thập hơn nhiều so với em trai anh ta, hiện tại, rốt cục cũng có cơ hội đem những nghi vấn trong lòng hỏi hết một lần.

"Không tiện thì anh có thể không trả lời." Mạc Ngữ Phi nói trước, y biết đối phương là cảnh sát, cũng không muốn Trầm Sở Hãn lấy lý do đó ngăn cản câu hỏi của y, vì thế y phủ đầu trước, bề ngoài là tôn trọng đối phương, nhưng thực tế là muốn đối phương ngại từ chối trả lời câu hỏi mà thôi.

"Nga." Trầm Sở Hãn gật gật đầu.

"Nhà anh có những ai?" Mạc Ngữ Phi rất muốn biết điều này.

"Cha, mẹ, cùng em trai, em trai đã kết hôn rồi."

Mạc Ngữ Phi cười thầm trong bụng, đương nhiên là y biết, tiểu tử Trầm Sở Thiên kia nhìn trúng hồ ly Mạc gia, vận khí tiểu tạp chủng kia thật tốt.

"Anh cũng học trường cảnh sát đi?"

"Đúng vậy."

"Anh… năm nay bao nhiêu tuổi?" Hồ ly cũng thập phần muốn biết chuyện này, Dạ chi Đế vương từng duyệt qua vô số người chỉ cần đánh giá cao thấp một chút, có thể nhìn được chút chút, nam nhân này thoại nhìn cũng không cường tráng, bất quá nói đến hai chữ 'sắc bén' tuyệt đối không để hình dung ra anh ta.

"A, đã ba mươi mốt tuổi."

Trong lòng Mạc Ngữ Phi có chút không nói nên lời, thoạt nhìn Trầm Sở Hãn vẫn còn trẻ, quan sát qua sắc da cũng không tệ, không nghĩ tới đã qua ba mươi tuổi rồi.

"Quen với mấy bạn gái rồi?" Ở cũng được mấy ngày, Mạc Ngữ Phi phát hiện nơi này không có dấu vết của nữ nhân từng ở, lại không có nữ nhân ghé qua, cũng không có cô nào gọi điện thoại đến, y biết hiện tại Trầm Sở Hãn không quen bạn gái, đương nhiên khẳng định anh vẫn chưa kết hôn, đối với chuyện này Mạc Ngữ Phi phi thường hài lòng, đồng thời, hồ ly đa nghi vẫn không thấy yên tâm, y muốn chính miệng Trầm Sở Hãn nói.

Trầm Sở Hãn cúi đầu, cười cười, trừ bỏ rụt rè Mạc Ngữ Phi không thấy biểu tình nào khác, y không khỏi truy vấn: "Tôi biết anh chắc chắn chưa kết hôn, hiện tại cũng không quen bạn gái sao?"

"Tạm thời… tình cảm vẫn chưa có gì." Trầm Sở Hãn đưa ra một đáp án đơn giản.

"Tôi còn đang nghĩ, nếu anh kết hôn, nếu kiếm một người vợ ở ngoài về anh sẽ biểu tình như thế nào, bất quá người nhà anh chỉ biết anh không kết hôn; nếu bạn gái anh đến, nhìn trong nhà có một hồ ly, không biết có bị dọa nhảy dựng lên hay không nữa."

"Chắc không có, thoạt nhìn giống như một chú chó lớn, giống Alaska…"

Mạc Ngữ Phi phẫn nộ ngắt lời: "Anh nói cái gì?"

"Có một chút giống chó tuyết."

"Anh mới giống! Là tuyết hồ, tuyết hồ mắt xanh! Anh không được nhầm lẫn, cẩu thì sao so được với chúng tôi!"

Thấy Mạc Ngữ Phi có sự tự tôn mãnh liệt về huyết thống hồ ly, Trầm Sở Hãn lộ ra nụ cười hối lỗi.

"Anh vẫn luôn làm huấn luyện viên cảnh sát sao? Trầm Sở Hãn là học trò do anh dạy à?" Luôn cảm thấy 'huấn luyện viên' hình như so với cảnh sát càng khó hình dung hơn, Mạc Ngữ Phi rất muốn biết những chuyện về huấn luyện viên cảnh sát.

"Không phải."

"Vậy nguyên lai anh làm cái gì? Anh… anh khi còn nhỏ chắc cũng đã nghĩ lớn lên sẽ thành cảnh sát đi." Mạc Ngữ Phi cảm thấy khả năng này rất cao, nam nhân này đoan chính trong sạch như vậy, vừa nhìn thấy đã thấy là kiểu người ngay từ khi còn nhỏ đã nghiêm trang lập chí hướng muốn thành danh gì gì đó, thật đúng là cổ hủ a.

"Tôi…" Trầm Sở Hãn hơi do dự một chút, một lúc sau mới nói: "Kỳ thật khi tôi còn chưa nghĩ được tương lai muốn trở thành người như thế nào, thì đã được cho biết – tương lai phải làm cảnh sát. Có thể nói, khi tôi còn nhỏ không có ước mơ gì hết, mà trở thành cảnh sát là con đường tôi nhất định phải đi."

"Cái gì!" Mạc Ngữ Phi không khỏi ngẩng lên nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt, "Uy, tôi nói anh sao có thể như vậy được, chuyện này không phải nên theo chính nguyện vọng của mình mà quyết định chứ? Anh sao có thể để người khác quyết định con đường tương lai của mình được" Nam nhân này thoạt nhìn kiên nghị vững vàng, như thế nào cá tính lại nhu nhược như vậy a, quả nhiên không thể đánh giá qua tướng mạo.

Trầm Sở Hãn để ý thấy ánh mắt hồ ly đang dựa vào sofa nhìn anh, anh cười cười, "Cậu không biết đâu…"

"Chuyện đó và chuyện hiểu hay không có gì liên quan đâu! Anh thật sự là kẻ ngốc!"

Trầm Sở Hãn vẫn mỉm cười lắc đầu, bộ dáng thoạt nhìn siêu cấp dễ chịu, Mạc Ngữ Phi thấy được thật sự

không biết bên mắng anh hay nên hảo hảo khuyên nhủ anh nữa.

"Uy, là ai quyết định tương lai anh phải làm cảnh sát? Nói nghe một chút đi." Mạc Ngữ Phi rất muốn biết rốt cuộc là ai có ảnh hưởng lớn đến Trầm Sở Hãn như vậy.

"Cha tôi."

Nga, nguyên lai là lão gia tử, không trách được… Mạc Ngữ Phi thầm lắc đầu thở dài, nếu như thế thì không còn cách nào khác, nam nhân này thoạt nhìn thực yên tĩnh, nói vậy lúc còn nhỏ chính là một đứa con ngoan, chẳng lẽ anh ta cũng không phản đối gì sao?

"Ban đầu là nghe theo sự sắp xếp, bất quá sau một thời gian tôi thật sự thích ngành này. Cậu đừng hiểu lầm a, tôi cũng phải không thích công việc hiện tại của mình."

Đúng vậy, làm rồi sẽ thích thôi, Mạc Ngữ Phi cười nhạo trong bụng.

"Bất quá, cũng không phải không tiếc nuối."

Nghe Trầm Sở Hãn nói vậu, Mạc Ngữ Phi lại ngước đầu lên, y muốn biết Trầm Sở Hãn đang tiếc nuối chuyện gì.

"Khi mới tốt nghiệp, tôi được phân công đến tổ trọng án, sau lại được chuyển đến tổ hỗ trợ đặc biệt phụ trách an toàn cho yếu nhân. Tôi rất thích cảm giác được làm việc ở đội tiên phong, chỉ huy một nhóm, đối mặt với hiểm nguy, gánh vác trách nhiệm, tôi cảm thấy được như vậy rất tốt. Sau đó trường cảnh sát thiếu người, liền chuyển tôi qua đó đảm nhiệm chức vụ huấn luyện viên."

"Di, nói như vậy, anh… anh chính là 'cao thủ đại nội' hay 'cẩm y vệ' trong truyền thuyết a." Mạc Ngữ Phi kinh ngạc.

"A…"

Thấy Trầm Sở Hãn không hiểu lắm, Mạc Ngữ Phi giải thích: "Vệ sĩ đặc biệt thường là cận vệ của quan chức chính phủ cấp cao khi ra ngoài, những cảnh sát này giống như đại nội cao thủ bảo vệ hoàng đế trong hoàng cung thời xưa, vì thế dân chúng đều gọi bọn họ như vậy."

"Ha ha, có sao? Tôi không biết."

Đương nhiên, anh khép kín như vậy, sao có thể biết được. Mạc Ngữ Phi cười thầm.

"Tôi thích khoảng thời gian ở trong tổ trọng án, nhưng trường cảnh sát thật sự rất cần người." Câu nói của

Trầm Sở Hãn có chút thất vọng. Phải nói, Trầm Sở Hãn quá xuất sắc, đối kháng, bắn súng đều thượng thừa, anh yêu cầu nghiêm khắc với học trò, đối với bản thân anh yêu cần càng nghiêm khắc hơn, có kiên nhẫn, đồng thời cũng rất quan tâm, cấp trên biết rõ ưu điểm của anh, cần anh ở lại trường.

"Muốn anh ở lại trường làm huấn luyện viên là do anh quá vĩ đại đi."

"Cảnh sát là một ngành có phúc lợi tốt, nhưng nói thẳng ra, tiền lương của viên chức cũng không quá cao, người ở vị trí quản lý lại càng không cao hơn bao nhiêu. Đây là là một công việc nguy hiểm, vào sinh ra tử, làm cho người nhà và bạn bè lo lắng, những người trẻ tuổi cũng không nguyện ý vào ngành này. Chính là công việc đòi hỏi phải như vậy, lại không thể không đưa ra những yêu cầu cao với những người gia nhập cảnh sát, vì chúng tôi là người bảo vệ nhân dân, là người giữ gìn trật tự xã hội, nếu chúng tôi làm không tốt, thì sẽ có những người dân thường phải trả giá thậm chí còn đắt hơn. Ngành cảnh sát, đương nhiên mong muốn tuyển học viên mới đều là tinh anh, đánh là phải thắng, cũng đồng thời, yêu cầu đối với huấn luyện viên cũng rất cao." Nói đến đây, Trầm Sở Hãn cười cười, "Có lúc, tôi rất hâm mộ Sở Thiên, thật đó."

Đồ ngốc! Cũng chỉ có người họ Trầm các anh ngu ngốc, mới đi làm những công việc vừa nguy hiểm lại không được bao nhiêu tiền kia, lấy mạng đổi mạng, ngu thì cho chết! Nói thầm trong bụng bằng những lời lẽ hung hăng như vậy, nhưng đồng thời, trong lòng Mạc Ngữ Phi, lại thêm vài phần khâm phục nam nhân trước mắt. Người này thật sự rất có ý thức trách nhiệm.

"Uy, cha anh bắt anh làm cảnh sát, còn Trầm Sở Hãn kia thì sao? Cũng là ông bắt buộc?"

"Không, Sở Thiên tự nó muốn thi vào trường cảnh sát."

Đề tài chuyển sang em trai, Trầm Sở Hãn rất tự nhiên nói về y, "Sở Thiên rất dũng cảm, cũng khó tính, nó thích hợp để làm cảnh sát."

Cái tên lưu manh kia sao? Mạc Ngữ Phi không thể nghĩ được như vậy.

Biết Mạc Ngữ Phi có hiểu lầm với Sở Thiên Trầm Sở Hãn giải thích với Mạc Ngữ Phi: "Khi còn nhỏ Sở Thiên rất đáng yêu, phi thường hoạt bát, là tiểu hài tử tràn đầy lòng hiếu kỳ, cha mẹ tôi đều rất thương nó."

Nghe đến đó, Mạc Ngữ Phi cười 'phốc' một tiếng trong bụng. Đáng yêu? Trầm Sở Hãn kia? Là y hả? Nga, thôi xong, cũng chỉ có anh trai là Trầm Sở Hãn này thôi, mới cảm thấy tên em trai nóng nảy ngốc nghếch kia đáng yêu.

Nói đến em trai, Trầm Sở Hãn chìm trong kỷ niệm, "Cha tôi rất nghiêm khắc với tôi, cái gì cũng phải làm thật tốt, hơn nữa cho dù có làm được tốt nhất, ông vẫn cảm thấy không hài lòng, lại càng không biểu dương, khen ngợi tôi. Mỗi khi nhìn thấy cha khen Sở Thiên làm tốt, tôi cũng rất hâm mộ. Ông cũng rất dung túng Sở Thiên, Sở Thiên muốn cái gì ông cũng đều mua cho, mà tôi thì không như vậy. Sở Thiên luôn để ý, thấy tôi muốn cái gì, liền nói với cha là nó muốn, đợi cha mua về, Sở Thiên sẽ lặng lẽ đặt vào trong ngăn tủ tôi." Nói đến đây, nhớ lại những lần mở ngăn kéo ra, nhìn thấy quà em trai đặt vào, cảm giác ấm áp từ trong đáy lòng lan ra từng huyết mạch làm Trầm Sở Hãn không khỏi mỉm cười.

Nhìn Trầm Sở Hãn cười mỉm, Mạc Ngữ Phi không khỏi liếc anh một cái, nam nhân này cũng quá thành thật, em trai đối với anh ta như vậy đã nói là em trai tốt, hừ, cũng không nghĩ lại, khẳng định là Trầm Sở Hãn không có hứng thú gì mới có thể hào phóng cho đi như vậy, nếu y cũng thích, sẽ không tuỳ tiện đem bảo bối bỏ vào trong ngăn tủ của anh trai.

"Sau đó, tôi vào trường cảnh sát, ngang dọc Nam Bắc, đi qua rất nhiều nơi, dần trưởng thành, tôi biết trước đây cha tôi nghiêm khắc là vì ông muốn bảo vệ tôi, muốn tôi khôn ngoan hơi, bồi dưỡng phẩm cách tôi…"

Mạc Ngữ Phi ngồi một bên cười thầm, Trầm Sở Hãn này thật đơn thuần, ngốc, hừ, với tính tình này chỉ sợ bị đem bán còn giúp người ta đếm tiền.

"Chỉ có một chuyện, không biết quyết định của cha tôi rốt cuộc có ổn thoả không…"

"Nga, chuyện gì?" Mạc Ngữ Phi lập tức thấy hứng thú liền truy vấn.

"Chính là ông phải chuyển tôi về đây làm huấn luyện viên, ban đầu, cấp trên không chịu chuyển, ông vẫn cứ chuyển tôi về. Nghe Sở Thiên nói, một phần do cha tin là tôi có thể đảm nhiệm tốt công việc này, mặt khác là ông hy vọng tôi có thể ở bên cạnh ông. Ân, lại nói, nguyên lai công việc này cũng có triển vọng, cha tôi cũng biết, Sở Thiên nói cha tôi mâu thuẫn quá, cuối cùng cũng muốn tôi chuyển về." Nói đến đây, Trầm Sở Hãn cười cười, "Khụ, cũng không biết hiện tại cha tôi có hối hận không nữa."

"A… Khoan khoan," Mạc Ngữ Phi nhớ đến chuyện gì, cắt lời: "Anh nói, cha anh gọi anh về, ông ta như thế nào có quyền điều chuyển người như vậy?"

"Nga, vì khi đó ông sắp trở thành Cục trưởng Cục cảnh sát thành phố Hương đảo, coi như là quản lý tất cả cảnh sát đi." Trầm Sở Hãn thản nhiên nói.

Miệng Mạc Ngữ Phi mở ra kinh ngạc, "A… Cha anh… Tổng cục trưởng…"

"Đúng, hiện tại cũng như vậy."

"Nói như vậy, ngay cả tiểu tử Trầm Sở Thiên… Trách không được y 'cáo mượn oai hùm' như vậy!" Mạc Ngữ Phi bừng tỉnh đại ngộ, kêu lên kinh ngạc.

"Cậu đừng hiểu lầm, Sở Thiên không có đâu."

"A ha, không có mới lạ, ai chẳng biết cảnh sát yêu thú Trầm Sở Hãn trong cảnh cục là một người độc đại, cấp trên trực tiếp còn kiêng dè y ba phần, tôi biết rồi, thì ra là vậy…"

"Không phải như vậy."

“Anh im đi, đừng giải thích giùm em trai anh, y rõ ràng là như vậy!”

“Sở Thiên không chỉ phi thường mà còn rất có trách nhiệm, nó chỉ nóng tính một chút, cường thế một chút mà thôi.”

“Mà thôi! Chỉ ‘mà thôi’ sao? Trầm Sở Hãn hỗn…” Mạc Ngữ Phi nói nửa chừng, nhớ ra người trước mắt là anh trai Trầm Sở Thiên, lời định nói, lại rụt về.

Trầm Sở Hãn mỉm cười dễ chịu, “Cậu thật sự hiểu lầm rồi, Sở Thiên không phải như cậu nghĩ đâu.”

“Hừ!” Mạc Ngữ Phi tức giận, trừng mắt tỏ rõ thái độ của y.

“Bây giờ cậu biết chuyện của tôi rồi, còn của cậu thì sao? Có thể nói không?” Trầm Sở Hãn hỏi.

“Tôi hả? Tôi thì có cái gì đâu, chỉ là hồ ly thôi.”

“Thời thơ ấu của cậu trải qua như thế nào, ở Hương Đảo hay ở tuyết vực phương Bắc cậu vừa nhắc đến? Nơi đó như thế nào, nhà các cậu ở như thế nào?” Trầm Sở Hãn không biết về yêu thú đối với cuộc sống của họ rất có hứng thú, anh muốn hiểu về hồ ly trước mắt này một chút.

“Ân…” Thanh âm Mạc Ngữ Phi kéo dài, thấy nam nhân tập trung chăm chú nhìn vẻ mặt y, sau đó y nheo mắt lại, trên mặt lộ ra thần sắc giảo hoạt điển hình của hồ ly, “Sau này tôi sẽ từ từ kể cho anh nghe.” Hiển nhiên, hồ ly muốn tìm hiểu về chuyện người khác, nhưng không muốn kể chuyện cũ của y.

“Được rồi, sau này nói. Khuya rồi, đi ngủ đi.”

Vươn tay ôm lấy đại hồ ly trên sofa, Trầm Sở Hãn thật sự cảm thấy rất giống như đang ôm một con chó lớn, hình dáng hồ ly trưởng thành cũng không nhỏ, bất quá lực tay của huấn luyện viên trường cảnh sát rất tốt, ôm y cũng không đến nỗi phải cố hết sức.

Rúc vào trong ngực Trầm Sở Hãn, cảm thụ nhiệt độ cơ thể, hơi thở, nhịp tim… của anh, tim Mạc Ngữ Phi đột ngột đập bình bình.

Chưa có ai từng ôm Mạc Ngữ Phi như vậy, mà trước đây y tuyệt đối cũng không người hoặc yêu thú nào có cơ hội làm như vậy. Đây là lần đầu tiên… Nghĩ đến đây, tâm hồ ly lập tức nhuyễn lại. Tại sao? Tại sao lại tin tưởng người đang ôm y như thế, rõ ràng còn rất xa lạ, rõ ràng không muốn tin tưởng vào bất kỳ ai. Có lẽ là vì có thể cảm nhận được nội tâm của người này đi – tâm anh ta phẳng phất như mặt đất tuyết vực, tinh thuần mênh mông, một mảnh trắng xoá.

Nhắm mắt lại, Mạc Ngữ Phi nghiêng đầu dán lên ngực Trầm Sở Hãn.

Sau khi được đặt lên giường, nhìn Trầm Sở Hãn kéo tấm chăn mỏng, Mạc Ngữ Phi từ trong chiếc đuôi to xù đang bao lấy thân thể y thò đầu ra, "Tôi nói nha, cả ngày một mình rất tịch mịch, khi anh trở về phải tâm sự với tôi nhiều hơn."

"Được." Trầm Sở Hãn gật đầu.

Khư, gật đầu dễ như vậy, chẳng lẽ không sợ bị khai thác những bí mật sao? Trầm Sở Hãn đóng cửa lại rời đi, Mạc Ngữ Phi cuộn người lại, dùng đuôi bao bọc lấy người.

Tan tầm hôm sau, Trầm Sở Hãn đến siêu thị mua sắm, nghĩ đến Mạc Ngữ Phi đã biến thân, Mạc Ngữ Phi cảm thấy nên mua một chút đồ dùng gì đó cho hồ ly.

Khi nghe tiếng mở cửa, hồ ly đang co người trên sofa liền ngẩng đầu, lập tức nhảy xuống sofa, nhón chân cà nhắc chạy vội ra cửa. Trầm Sở Hãn đẩy cửa ra, nhìn thấy hồ ly đang ngồi chồm hổm nơi huyền quan, anh cười cười với y, "Tôi đã về."

"Hôm nay trễ quá, tôi đói muốn chết, đi nấu cơm nhanh lên." Nhìn thấy túi lớn túi nhỏ trong tay Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi hỏi: "Anh đi mua gì vậy?"

"À, có mua đồ cho cậu."

"Là cái gì?" Hồ ly lập tức tò mò, nhào đến đánh hơi quanh túi đựng đồ.

"Lại đây nhìn thử đi."

Khi vừa nhìn thấy những món nam nhân mua chính là đồ cho sủng vật như sữa tắm, bàn chải lông, thậm chí còn có đồ chơi cho chó, Mạc Ngữ Phi liền bị lửa giận thiêu cháy, hét lớn: "Anh là có ý gì đây? Anh là có ý gì đây?"

Trầm Sở Hãn bị la có chút bất an, "Vì không có vật dùng riêng cho hồ ly… Tôi nghĩ chó có thể…"

"Cái gì mà 'chó cũng có thể', anh định cho tôi dùng sữa tắm và bàn chải lông của chó sao? Anh cảm thấy tôi sẽ dùng sao?"

Quá đáng lắm! Quá đáng lắm! Như thế nào có thể như vậy được! Chó? Để y dùng đồ của chó! Mạc Ngữ Phi dùng chân gạt mấy món đồ chơi của chó trên sofa, "Mấy thứ này cũng là cho tôi hả? Anh thật sự đem tôi thành…"

Lập tức biến thân, nam nhân quần trắng áo trắng vì chân đang bị thương nghiêng qua một bên, Trầm Sở Hãn nhanh tay, đưa tay giữ được Mạc Ngữ Phi, "Để ý."

Dùng sức đẩy tay Trầm Sở Hãn ra, Mạc Ngữ Phi ngã xuống sofa, ôm đống đồ chơi hung hăng ném đi, trừng mắt nhình Trầm Sở Hãn đứng bên cạnh với vẻ mặt hối lỗi, "Anh cảm thấy tôi sẽ chơi với mấy thứ này sao! A! Anh nghĩ như vậy sao? Anh nghĩ tôi là thằng ngốc a!"

Tức chết rồi! Thật là tức muốn chết rồi! Biến thân rồi coi y thật sự hồ ly, hồ ly thì cũng được đi, cư nhiên còn coi y là chó, mua đồ chơi cho chó! Mạc Ngữ Phi thật muốn bóp chết nam nhân bên cạnh.

Lúc này Trầm Sở Hãn cũng đang hối hận, lúc mua những thứ này tựa hồ đang suy nghĩ khác, chỉ nghĩ đến hồ ly mà hoàn toàn quên mất Mạc Ngữ Phi còn là người, hơn nữa hồ ly kiêu ngạo còn phi thường gai mắt những thứ liên quan đến chó, mang sự hối lỗi tràn ngập, Trầm Sở Hãn cúi đầu, "Xin lỗi… tôi sai rồi…"

Mạc Ngữ Phi dùng sức trừng mắt với Trầm Sở Hãn, thật muốn dùng ánh mắt giết chết anh.

"Tôi… tôi chỉ nghĩ cậu ở nhà một mình sẽ rất tịch mịch…"

Tịch mịch cũng không chơi với món đồ chơi của chó! Mạc Ngữ Phi thở hồng hộc nửa ngày, đem những thứ trên sofa hất hết xuống đất, "Nói cho anh biết, mấy thứ này nên xử lý như thế nào tôi mặc kệ, tóm lại đừng để tôi nhìn thấy trong nhà lần nữa!"

"Tôi biết rồi…"

Thấy Mạc Ngữ Phi trở về phòng, Trầm Sở Hãn vội vàng đến đỡ y, bị Mạc Ngữ Phi hất ra, "Không cần anh đỡ, tôi tự đi được! Còn nữa, tôi sẽ không ăn cơm tối!"

Tiếng đóng cửa ầm ầm thể hiện tâm tình người đóng cửa, Trầm Sở Hãn nhìn những thứ trên đất cười khổ. Anh thật sơ xuất, anh quên Mạc Ngữ Phi hiện tại là hồ ly, nhưng y cũng là người. Vì nhìn hồ ly, nên nghĩ đến hồ ly, vì vậy liền quên y vẫn mang tính cách con người, vốn nghĩ rằng hồ ly tắm rửa sử dụng đồ của chó sẽ tốt hơn, ai… Ảo não gãi gãi đầu, Trầm Sở Hãn thu dọn những thứ vung vãi trên đất, đem túi đặt vào một góc nơi huyền quan, sau đó thay quần áo chuẩn bị làm cơm tối.

Nghe tiếng gõ cửa, Mạc Ngữ Phi gào lên trong phòng, "Đừng làm phiền tôi!"

Bên ngoài im lặng một lúc, sau đó một thanh âm truyền đến, "Tôi đặt bữa tối ở cửa. Xin lỗi, là do tôi sai. Cậu đừng bỏ cơm tối."

"Anh cút đi!"

Đối diện với Mạc Ngữ Phi đang trong cơn thịnh nộ, Trầm Sở Hãn lặng lẽ quay về, hy vọng đợi một chút nữa Mạc Ngữ Phi sẽ đi ra ăn cơm. Bữa tối nguội lạnh đi, Trầm Sở Hãn sau khi hâm nóng rồi đặt lại trước cửa phòng.

38. Quyển 4 - Chương 7

Đợi cho đến gần khuya, cơm đã muốn hâm lại đến lần thứ ba.

Trầm Sở Hãn ngồi ở phòng khách nghe tiếng lạch cạch mở cửa rất nhỏ từ trên lầu truyền xuống, anh ngẩng đầu, chỉ thấy cửa khẽ mở một chút, nghĩ Mạc Ngữ Phi hẳn đem mâm cơm vào trong phòng, Trầm Sở Hãn yên tâm. Quả nhiên, một lúc sau, một tiếng lạch cạch mở cửa nhỏ xíu vang lên, đợi một lát, Trầm Sở Hãn lên lầu, nhìn thấy mâm cơm ngoài cửa phòng, thức ăn trên mâm đã sạch boong.

Đến khi Trầm Sở Hãn tan tầm hôm sau, Mạc Ngữ Phi cũng không nói với anh nửa câu. Trầm Sở Hãn tự biết mình sau im lặng đi qua đi lại trong nhà.

Một lòng suy nghĩ nên bù lại như thế nào, hảo hảo làm tan cơn giận hiện tại của hồ ly, Trầm Sở Hãn nghĩ ra một cách. Đến tối, Trầm Sở Hãn thử lên tiếng thăm dò, "Cậu… muốn tắm không?"

Hồ ly đang dựa vào sofa xem TV chậm rãi quay sang, trầm mặc nhìn Trầm Sở Hãn, ngoài mặt thì không nói gì nhưng trong lòng thì cảm thấy bất mãn dữ dội.

Trầm Sở Hãn đành mỉm cười hỏi lại lần nữa: "Cậu muốn tắm không?"

Khi còn trong nhân hình không có cách nào tắm được, thật sự rất khó chịu. Hồ ly nghĩ nghĩ, hỏi: "Anh định cho tôi dùng mấy thứ gì đó hôm qua sao?"

"Không, mấy thứ đó tôi đã cho bạn rồi." Sáng sớm Trầm Sở Hãn liền xách túi ra khỏi nhà, đem những vật chuyên dùng kia tặng cho người bạn có nuôi chó. "Cậu dùng đồ của tôi, được không?"

Hồ ly ngồi trên sofa lắc lắc cái đuôi xù lông, nhún chân nhảy khỏi sofa, chân sau bị thương vẫn chưa dùng sức được, chỉ có thể sử dụng một chân, khi đáp xuống đất rõ ràng hơi hơi cà nhắc.

"Nhìn cái gì, không phải nói đi tắm sao?" Thấy Trầm Sở Hãn vẫn đứng im tại chỗ, hồ ly quay đầu gọi anh.

Trong phòng tắm, trong thời gian chờ bồn tắm đầy nước, Trầm Sở Hãn dùng màng nylon quấn xung quanh lớp băng vải vết thương ở chân, nhìn bồn tắm cỡ lớn kia, Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ, đây là cho con nít dùng đi.

Trầm Sở Hãn đem Mạc Ngữ Phi đặt vào trong bồn tắm cỡ lớn anh vội mua riêng cho hồ ly để tắm rửa, khi thật sự chìm trong nước, Mạc Ngữ Phi vẫn có chút sợ hãi, chân không khỏi nắm chặt cánh tay Trầm Sở Hãn, Trầm Sở Hãn trấn anh y, "Đừng sợ, đừng sợ." Vừa nói, Trầm Sở Hãn ôm lấy người hồ ly, nâng chân bị thương y lên, đặt lên khăn mặt đang đặt trên thành bồn, lại nghiêng đầu y thật hảo, thân thể hoàn toàn chìm trong nước.

Trầm Sở Hãn lấy vòi hoa sen, giúp hồ ly làm ướt người, sau đó lấy sữa tắm, xoa xoa thành bọt, cẩn thận giúp hồ ly tẩy sạch lớp lông, lúc này anh thật sự thấy Mạc Ngữ Phi trước mắt chính là một con chó lớn. Tắm tắm rửa rửa, Mạc Ngữ Phi bắt đầu không còn sợ hãi, y nghiêng đầu tựa vào đùi Trầm Sở Hãn, nhắm mắt lại. Trầm Sở Hãn để ý đến vết thương trên người Mạc Ngữ Phi, anh cẩn thận tránh đi.

Xối sạch bọt trên người, Trầm Sở Hãn dùng máy sấy giúp hồ ly sấy khô, đồng thời dùng lượt chải gọn gàng lớp lông trên người Mạc Ngữ Phi. Cuối cùng, một đại hồ ly tuyết bạch sạch sẽ được Trầm Sở Hãn ôm ra khỏi phòng tắm.

"Bây giờ muốn đi ngủ chưa?" Trầm Sở Hãn hỏi.

"Chưa muốn."

Sau khi được đặt lên sofa, Mạc Ngữ Phi biến về nhân hình, nam nhân xuất hiện đột ngột làm Trầm Sở Hãn không khỏi khẽ lui về sau một bước.

"Anh là gì vậy? Tôi rất đáng sợ sao?" Mạc Ngữ Phi nhướng mày trừng mắt Trầm Sở Hãn. Vừa rồi còn ôm nhau tắm, hiện tại lại sợ hãi như trốn, trốn cái gì chứ? Chẳng lẽ không phải vẫn cùng một người sao?

"A, không, không phải." Trầm Sở Hãn cảm thấy khi cùng một chỗ với hồ ly thì anh tự nhiên đôi chút, đối diện với Mạc Ngữ Phi nam nhân này, anh lại có chút chút khẩn trương.

Mạc Ngữ Phi ngồi nghỉ trên sofa, y duỗi thẳng chân bị thương, chân kia gập lại, lấy hai tay ôm lấy, cằm gác lên trên đầu gối. Trầm Sở Hãn nhìn tư thế ôm gối của y, trong lòng dâng lên một cảm giác thương tiếc mãnh liệt. Trước đêm mưa đem Mạc Ngữ Phi về nhà, anh cũng y như vậy, một mình trong mưa đêm, dựa vào góc tường, lẳng lặng ngồi ôm gối, tuỳ ý để mưa hắt lên mình.

"Anh nhìn tôi làm gì vậy!" Phát hiện Trầm Sở Hãn nhìn y chăm chú, Mạc Ngữ Phi đột nhiên ngượng ngùng, trừng mắt với đối phương.

"Không có gì…"

Đã không vẻ mỹ mạo ngày xưa, Mạc Ngữ Phi đối với hình tượng bản thân hiện tại không hề tự tin, y cũng không muốn bị nhìn chăm chú. Trước khi rời phòng khác đi vào thư phòng, Trầm Sở Hãn lén quay đầu lại, Mạc Ngữ Phi vẫn duy trì tư thế ôm gối, thân ảnh y thoạt nhìn thực cô đơn, biết hồ ly này trong quá khứ sôi động, nhưng Trầm Sở Hãn có thể cảm nhận được, tận sâu trong nội tâm Mạc Ngữ Phi lại tịch mịch cùng cô độc. Loại tịch mịch cùng cô độc cũng không cường đại giống như sự cô độc của một kẻ đứng trên tất cả mọi người, mà là sự cô độc giống như bị vứt bỏ.

Trong lòng y – rốt cuộc đang nghĩ điều gì. Trầm Sở Hãn không khỏi suy đoán.

Một lát sau, Trầm Sở Hãn trở lại phòng khách, "Khuya rồi, buồn ngủ chưa?"

"Ân." Hồ ly đang cuộn tròng trên sofa lên tiếng.

Trầm Sở Hãn ôm đại hồ ly đưa về phòng ngủ, sau đó tắt đèn cho y.

Một tuần trôi qua, Trầm Sở Hãn lại chờ Mạc Ngữ Phi đến chỗ Lãnh Tinh Hồn tái khám. Vết thương trên vai Mạc Ngữ Phi đã lành, Lãnh Tinh Hồn dặn y phải cẩn thận khi tắm, vết thương ở chân cũng có những chuyển biến tốt, Lãnh Tinh Hồn nói Mạc Ngữ Phi nên bắt đầu hồi phục chức năng bằng cách tán bộ mỗi ngày.

Trầm Sở Hãn mua dây xích chó chuyên dùng, nhìn thấy vật nọ, Mạc Ngữ Phi thập phần bất mãn, "Đồ ngốc!"

"Là của cậu, hình dáng cậu lớn như vậy, nếu không mang chỉ sợ không tiện để tản bộ."

Mạc Ngữ Phi đương nhiên biết chuyện đó, chính là y bị coi là sủng vật dẫn ra ngoài có chút kháng cự.

Lần đầu tiên ra ngoài tản bộ lúc chạng vạng, Mạc Ngữ Phi khi ra ngoài còn có điểm không tình nguyện, chính là khi y thật sự đi ra, nhìn thấy ánh đèn neon thành phố, tâm tình lập tức thoải mái hơn. Vì tránh bị đuổi giết mà không thể không 'ở yên' trong nhà Trầm Sở Hãn, chỉ có thể đến đúng giờ mới ra khỏi nhà được, Mạc Ngữ Phi chán chường đã lâu hít thở không khí bên ngoài, kích động không thôi.

Trầm Sở Hãn cố gắng phối hợp bước chân với hồ ly, đi cùng y dọc theo đường cái. Anh hy vọng đại hồ ly tuyết bạch đừng quá làm người ngoài chú ý đến. Bất quá từ ánh mắt người qua đường có thể thấy được, đại đa số đều không tưởng tượng được đang tản bộ kia chính là hồ ly, mà đem y trở thành đại hình khuyển.

Sau khi trải qua lần tản bộ vui vẻ đầu tiên, Mạc Ngữ Phi bắt đầu chờ mong lần ra ngoài hôm sau.

Ăn tối xong, nhìn đại hồ ly cười đến loan loan ngồi nơi huyền quan đợi được dẫn ra ngoài, ánh mắt y như nguyệt nha nhi (trăng lưỡi liềm), tâm Trầm Sở Hãn liền xúc động. Trên người Mạc Ngữ Phi có sự quyến rũ đặc biệt, bất luận là khi đang ở nhân hình hoặc ở hồ hình, Trầm Sở Hãn đều có thể cảm nhận được hết. Khi đổi giày, để ý thấy ánh mắt tràn ngập chờ mong của hồ ly, Trầm Sở Hãn nhịn không được vươn tay xoa xoa đầu hồ ly, nhìn thấy hồ ly vì tiếp xúc của ngón tay mà khẽ động lỗ tai một chút, anh cười, kìm lòng không được nói: "Cậu… thật đáng yêu…"

Cái gì mà nói 'đáng yêu'! Hồ ly trong phút chốc mở to hai mắt nhìn, anh ta nói cái gì! Đáng yêu! Một đại hồ ly trưởng thành như y cư nhiên còn bị nói là 'đáng yêu'! Sau đó Mạc Ngữ Phi lại nhịn không được nói thầm trong bụng: thật đáng yêu? Căn bản chỉ là đáng yêu thôi, thiệt là, ngay cả những câu khen ngợi cũng không biết nói.

Dắt hồ ly tản bộ trên lề đường, phần lớn thời gian Trầm Sở Hãn đều đi cùng y, mỗi khi đi ra xa một chút, hồ ly sẽ quay đầu lại nhìn nhìn, mơ hồ giống như tiểu hài tử sợ bị lạc cha mẹ. Tận sâu trong lòng Mạc Ngữ Phi vẫn không hề có cảm giác an toàn, y rất sợ hãi, sợ bị phát hiện, sợ bị truy sát, cũng sợ chết, đồng thời y rất lo lắng mình sẽ mang đến phiền toái cho Trầm Sở Hãn. Nếu dụ những yêu thú truy sát y đến gần

Trầm Sở Hãn, vậy thật sự rất có lỗi với người đã thu lưu y trong lúc y bất lực nhất, nghèo túng nhất.

Trầm Sở Hãn hoàn toàn nhìn không thấy có gì sợ hãi, rất hào phóng và rất giản dị, thái độ này của anh cuốn hút Mạc Ngữ Phi, hồ ly càng chạy bước chân càng vững chắc.

Tản bộ cho đến trời tối, Trầm Sở Hãn muốn kết thúc hồi phục hôm nay, "Chúng ta trở về đi."

Hồ ly nghĩ nghĩ, quay người lại bắt đầu chạy về. Chạy chạy, đột nhiên từ không trung rớt xuống những hạt mưa nhỏ.

"A, trời mưa."

Từ thanh âm Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời đen thui bên trên, những hạt mưa rớt xuống người y làm y nhớ đến đêm mưa cách đây không lâu, cảm giác bất lực trong lòng làm hồ ly lập tức chạy đến bên người Trầm Sở Hãn tìm kiếm sự ấm áp.

Sợ Mạc Ngữ Phi gặp mưa sẽ cảm lạnh, Trầm Sở Hãn một phen ôm lấy y chạy nhanh về nhà.

Theo đèn đường, Mạc Ngữ Phi nhìn khuôn mặt ướt nước mưa của Trầm Sở Hãn, sườn mặt anh thập phần hoàn mỹ, anh tuấn làm người ta không thể rời mắt, cánh tay đang gắt gao ôm lấy Mạc Ngữ Phi rắn chắc hữu lực, Mạc Ngữ Phi đột nhiên cảm thấy nóng lên trong lòng, cảm giác xôn xao khó có thể diễn tả được.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, những hạt mưa bụi nguyên bản tinh tế biến thành những giọt đùng đùng rơi xuống, Trầm Sở Hãn dừng chân lại, cởi áo khoác choàng lên người hồ ly, sau đó lại ôm y chạy về phía trước. Thân thể Mạc Ngữ Phi được nhiệt độ cơ thể cùng khí vị trong áo Trầm Sở Hãn bao trùm lấy, y nức nở một tiếng trong cổ họng, dùng đỉnh đầu êm nhung cọ cọ cằm Trầm Sở Hãn.

Muốn Trầm Sở Hãn buông y ra, nhưng Mạc Ngữ Phi biết hiện tại cho dù y có nói, Trầm Sở Hãn cũng sẽ không buông, việc y có thể làm chính là ngoan ngoãn rúc vào trong ngực Trầm Sở Hãn, để anh ôm y về nhà.

Mạc Ngữ Phi còn đang hy vọng Trầm Sở Hãn có thể cùng tắm với y, cho dù nam nhân kia có ngại ngùng, nhưng dù sao cũng là một người một hồ ly, cũng sẽ không thể đi. Kết quả, Trầm Sở Hãn lại thay quần áo ướt ra, sau đó giúp hồ ly tắm. Hồ ly không chịu trong bụng ngồi chờ bên ngoài phòng tắm, đợi Trầm Sở Hãn lau khô tóc đi ra, hồ ly bước khẽ đến bên cạnh anh, ngửi được trên người anh có khí tức giống y như mình, trong lòng hồ ly thập phần hài lòng.

Đến lúc đi ngủ, vẫn cảm thấy được cảm giác được Trầm Sở Hãn ôm gắt gao lưu lại trên người mình, Mạc Ngữ Phi lăn qua lộn lại không ngủ được.

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày đều đợi lúc Trầm Sở Hãn đi làm về, hồ ly sẽ ngồi đợi nơi huyền quan đón anh, sau đó đem dây xích kéo đến trước mặt anh, nhìn anh ý nói đừng quên dẫn y ra ngoài tản bộ.

Sống chung với Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi đột nhiên cảm thấy những như vậy cũng không tệ. Thế giới của y trong quá khứ luôn tràn đầy ngờ vực, tràn ngập đề phòng, lúc nào cũng đề phòng, tâm thật sự mệt chết đi được, rất phiền muộn. Thế giới hiện tại giản đơn thanh thản, lại có người bên cạnh ân cần hỏi han, Trầm Sở Hãn là một người hoàn toàn có thể tin tưởng, là một người thật sự ôn nhu thật tốt bụng. Mạc Ngữ Phi bắt đầu hưởng thụ cuộc sống hiện tại.

Mùa thu ở Hương Đảo trở nên mưa nhiều. Vào nửa đêm ngày nọ, Mạc Ngữ Phi tỉnh giấc, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, y vẫn trong hồ hình nhảy khỏi giường, dùng miệng kéo tấm rèm ra liền thấy, quả nhiên bên ngoài trời lại mưa, tạt vào cửa kính đang phản chiếu ánh đèn bên ngoài, mang cảm giác mông lung.

Chui vào trong chăn lần nữa, lại cảm thấy lạnh, Mạc Ngữ Phi nghĩ nghĩ, nhảy xuống giường, ngậm theo gối đầu đi ra khỏi phòng. Đến bên ngoài phòng ngủ Trầm Sở Hãn, hồ ly đứng thẳng lên, hai chân trước đặt lên tay nắm cửa, dùng lực kéo xuống một chút, cạch một tiếng, cửa mở, hồ ly đắc ý nghênh ngang bước vào trong, không khí bên trong có khí tức ấm áp của con người, còn có hương vị trên người Trầm Sở Hãn, hồ ly vội vàng nhảy lên giường, chui vào trong chăn.

Nhiệt độ cơ thể của người làm hồ ly cảm thấy ấm áp, y cuộn người dán sát vào Trầm Sở Hãn, ngủ bên cạnh Trầm Sở Hãn.

Một đêm không mộng mị, trong tiềm thức Mạc Ngữ Phi cảm thấy vô cùng thoải mái, thực thoả mãn.

Sáng sớm, Trầm Sở Hãn tỉnh dậy, tay chạm vào đám lông mềm mại doạ anh nhảy dựng lên.

"A…"

Hồ ly đang chìm trong giấc ngủ ngọt ngào bị đánh thức, thâm thể ngọ ngoạy một chút, ló đầu ra khỏi đuôi một chút.

"Anh làm gì…"

"Cậu như thế nào ở trong đây?" Trầm Sở Hãn nhìn xung quanh, xác định anh vẫn ở đúng phòng.

"Trời mưa, lạnh thôi." Hồ ly nói hợp lý hợp tình vô cùng. Mạc Ngữ Phi đối hồ hình của mình là được nhiều chuyện như vậy cảm thấy phi thường đắc ý.

"Nga…" Trầm Sở Hãn đáp lời, lại nằm xuống, lúc này, hồ ly bị đánh thức cũng không thuận theo, y ngồi dậy dùng đầu đẩy Trầm Sở Hãn, "Tỉnh rồi thì đi làm điểm tâm."

"Chờ một chút…"

"Nhanh đi, nhanh đi! Đi làm bữa sáng! Tôi muốn ăn trứng chiên và bánh mì nướng!" Hồ ly không chút

khách khí đứng dậy, dùng đuôi đập ba ba vào mặt Trầm Sở Hãn, muốn làm anh tỉnh. Cái đuôi lông xù chạm vào mặt kỳ thật có cảm giác không tệ, chính là có chút ngứa ngứa, Trầm Sở Hãn gạt cái đuôi hồ ly đang vẫy vẫy ra, ngồi dậy bước xuống giường.

Từ đó về sau, hồ ly chuyển sang ngủ bên cạnh Trầm Sở Hãn mỗi đêm. Hưởng thụ nhiệt độ cơ thể, khí tức, vừa thấy thoả mãn lại cảm thấy vẫn chưa đủ. Là thật sự rất thích nam nhân kia, nhưng mà, sẽ không cho anh ta biết!

* * *

Lại dẫn Mạc Ngữ Phi đi khám, Lãnh Tinh Hồn tỏ ý vết thương nơi chân y bình phục rất tốt, chờ tháo băng ra lại tản bộ một thời gian, sau đó chuyển sang nhân hình tiếp tục hồi phục chức năng, là có thể chạy nhảy giống như trước được rồi.

Trầm Sở Hãn biết tin này vẫn chưa biểu hiện thật sự vui mừng, bộ dáng ngưng mắt yên lặng thoạt nhìn có chút u buồn, Lãnh Tinh Hồn một bên khẽ hỏi: "Anh đang lo y sẽ rời đi ngay lập tức?"

Trầm Sở Hãn cười cười thâm trầm, không trả lời.

"Anh có thể giữ y lại."

Trầm Sở Hãn lắc lắc đầu, vẫn không trả lời.

"Anh đang lo – giữ y lại không được?"

Ngẩng đầu liếc nhìn Lãnh Tinh Hồn một cái, Trầm Sở Hãn lộ ra nụ cười mang theo chút cay đắng. Giữ lại Mạc Ngữ Phi? Trầm Sở Hãn không biết anh có làm được hay không nữa. Thân phận trước đây, thân phận hiện tại của Mạc Ngữ Phi, tất cả và tất cả đều vốn không nên xuất hiện giữa hai người họ, nhưng vận mệnh lại để họ gặp nhau. Con đường tương lai như thế nào, Trầm Sở Hãn cũng không biết.

Ngày lại ngày trôi qua, hai người đều quen với cuộc sống có đối phương, cùng ăn cùng ở cùng bắt đầu mỗi một ngày, tuy rằng một người một hồ ly, lại thập phần hoà hợp.

Tối ngày nọ, Trầm Sở Hãn gọt trái cây trong bếp, Mạc Ngữ Phi dựa trên sofa xem tin tức trên TV. Đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa làm Mạc Ngữ Phi cả kinh, là ai? Cư nhiên có chìa khoá nhà Trầm Sở Hãn!

Từ khi mang hồ ly về đến nay, Trầm Sở Hãn khéo léo xin miễn tiếp khách, hẹn với bạn bè cũng đều ra ngoài, đồng thời anh cũng khéo léo nói với Trầm Sở Thiên anh gần đây rất bận, Trầm Sở Thiên nếu muốn gặp anh trai, không phải ở cảnh cục thì cũng chỉ ở trường cảnh sát. Tối nay, Trầm Sở Thiên rất nhớ anh trai Trầm Sở Hãn, cũng lo lắng anh quá bận không quan tâm đến thân thể, vì thế mua trái cây làm quà, dẫn theo Mạc Ngữ Luân đến thăm.

Vừa mở cửa ra Trầm Sở Thiên liền cảm nhận được một cổ khí tức khác thường, sau khi đổi giày bước vào phòng khách, anh liếc mắt liền nhìn thấy một động vật tuyết bạch trên sofa ngóc đầu nhìn anh, Trầm Sở Thiên không khỏi ngạc nhiên, di, anh hai từ khi nào thì nuôi sủng vật.

Mạc Ngữ Luân theo sau Trầm Sở Thiên chính là yêu thú, cậu bằng cảm nhận đã nhận thấy động vật trên sofa là cùng loại, một cảm giác không tự chủ được hấp dẫn làm trong nháy mắt biến thân, một tiểu động vật với bộ lông màu café, hai lỗ tai dựng thẳng xuất hiện.

"Tiểu Mạc!" Trầm Sở Hãn bị Mạc Ngữ Luân đột ngột biến thành làm hoảng sợ.

"Cậu biến làm gì chứ!" Trên sofa, đại hồ ly tuyết bạch quát lớn.

Mạc Ngữ Luân cũng nhận ra không đúng, cậu lại biến trở về, mà Mạc Ngữ Phi trên spfa cũng biến lại thành nhân hình.

Trầm Sở Thiên đầu tiên nhìn chằm chằm người trên sofa, sau đó dụi dụi mắt, tiếp theo phát ra một tiếng thét lớn: "Quỷ a!"

Mạc Ngữ Phi ngồi trên sofa bắt đầu cười ha ha, có thể nhìn thấy cảnh sát Trầm ngày thường luôn hai năm rõ mười thất thố, y cảm thấy cực kỳ vui vẻ nghe được tiếng thét chói lói tràn đầy bất khả tư nghị của Trầm Sở Thiên.

Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi truyền đến, Trầm Sở Hãn chạy ra phòng khách, Trầm Sở Thiên nhìn thấy anh, lập tức nhảy tới một bước kéo Trầm Sở Hãn hỏi: "Anh hai, đã xảy ra chuyện gì? Không phải y đã chết rồi sao? Như thế nào lại ở trong này! Như thế nào lại ở trong nhà anh?"

"Cậu ta không chết."

Quay đầu cẩn thận nhìn nhìn Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Thiên gật đầu nói, "Em biết mà, y đâu dễ chết như vậy."

"Tôi được trời phù hộ được mạng lớn." Mạc Ngữ Phi bắt chéo chân, đắc ý nói.

"Như thế nào y lại ở trong này!" Trầm Sở Thiên nhớ ra được vấn đề quan trọng nhất.

"Anh gặp được cậu ta, liền mang cậu ta về đay."

Đáp án khinh miêu đạm tả làm Trầm Sở Thiên phát điên, "Cái gì?"

Trầm Sở Thiên bổ nhào đến trước sofa, gắt gao nắm lấy cổ tay Mạc Ngữ Phi, kéo y ra, "Cậu cút đi cho tôi!"

“Anh làm gì vậy!” Mạc Ngữ Phi bị nắm thật sự đau, vùng vẫy phản kháng.

“Sở Thiên, buông cậu ta ra.” Trầm Sở Hãn bước qua cản lại.

“Đi! Cậu đi ngay lập tức! Cút đi! Chỗ này không chào đón cậu!” Trầm Sở Thiên một bên lớn tiếng trách cứ một bên dùng sức kéo Mạc Ngữ Phi, mang tư thế phải đuổi cho bằng được Mạc Ngữ Phi ra khỏi cửa.

So sánh khí lực Mạc Ngữ Phi không thắng được Trầm Sở Thiên, mắt cá chân bị thương lại không dám dùng sức, thấy bị kéo đi, Mạc Ngữ Phi trong nháy mắt biến trở lại bộ dáng hồ ly, vừa túm vừa cắn, Trầm Sở Thiên chặn lại ôm ngang hồ ly làm tư thế chuẩn bị ném y ra ngoài.

“Sở Thiên! Buông cậu ta ra!”

Nhìn đệ đệ trước mắt giống như trâu điên, Trầm Sở Thiên trầm giọng quát, thanh âm không lớn nhưng đầy uy nghiêm, Trầm Sở Thiên sửng sốt, sau đó liền thả tay ra, hồ ly nhân cơ hội chuồn đi, xoay người lại nhảy lên sofa.

“Nhìn bộ dáng của em đi, còn ra thể thống gì, sao không có lễ phép như vậy.” Tạm thời bỏ qua chuyện Mạc Ngữ Phi vì sao lại ở đây, Trầm Sở Hãn cảm thấy với thái độ đối xử hiện tại của em trai thì anh cũng đã thất lễ trước.

Trầm Sở Thiên bị mắng ngoan ngoãn cúi đầu, bạo long vừa rồi còn phun lửa giận phì phì đảo mắt liền tắt lửa. Lén nhìn nhìn Trầm Sở Hãn, Trầm Sở Thiên biết anh trai không dễ gì tức giận của anh thật sự bị chọc giận. Bộ dáng uỷ khuất mếu máo của Trầm Sở Thiên làm Mạc Ngữ Phi liên tục cười rồi lại cười trong bụng.

“Anh hai! Y…” Trầm Sở Thiên không cam lòng lên tiếng.

Không muốn đôi co trước mặt Mạc Ngữ Phi và Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên kéo em trai, “Theo anh vào đây, anh có chuyện muốn nói với em.” Trước khi kéo em trai vào thư phòng, Trầm Sở Hãn quay đầu nói với Mạc Ngữ Luân: “Tiểu Mạc, ngồi đi, trong tủ có điểm tâm, trong tủ lạnh cũng có mấy món ngon, xem thử coi thích không. Anh nói mấy câu với Sở Thiên, trở lại liền.” Lo Mạc Ngữ Luân bị màn vừa rồi làm sợ hãi, Trầm Sở Thiên dùng ánh mắt trấn an cậu, đồng thời dùng ánh mắt bất mãn liếc nhìn em trai một cái.

Lúc này Trầm Sở Thiên cũng biết hành động vừa rồi của anh rất kịch liệt, cúi đầu, ngoan ngoãn theo sau Trầm Sở Hãn vào thư phòng.

Sau khi cửa thư phòng đóng lại, Mạc Ngữ Luân đứng trong phòng khách không biết phải đối diện như thế nào với Mạc Ngữ Phi đang ngồi trên sofa mang vẻ mặt tươi cười trêu chọc.

“Mấy người đến đây làm gì?” Sau một lúc trầm mạc, Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Đến thăm anh hai…” Đối diện với anh họ, lại là tộc trưởng Mạc thị, Mạc Ngữ Phi rụt rè trả lời. Trước mặc hồ ly mắt xanh, là hồ ly bình thường nhưng không thuần chủng có cảm giác khiếp sợ.

“Hừ!”

Nhìn em họ đứng cách đó không xa, đều là bắt nguồn từ Mạc thị làm Mạc Ngữ Phi một lần nữa lại nhớ đến ký ức y tạm thời cho vào trong kho niêm phong lại. Đây là lần đầu tiên gặp mặt giữa hai anh em họ. Từng là tộc trưởng cao cao tại thượng, tộc nhân lại đông đúc, tiểu hồ ly hỗn huyết vẫn luôn không được gia tộc thừa nhận không có cơ hội nhìn thấy tộc trưởng.

“Không phải anh ta nói cậu đi lấy điểm tâm ăn sao? Đi đi a.” Mạc Ngữ Phi hất hất cằm về phía phòng bếp.

“Nga, được,” Mạc Ngữ Luân đáp lời, nhanh chóng bước đi, cậu cảm thấy trên người Mạc Ngữ Phi có cảm giác áp bách, cậu vẫn chưa thích ứng được.

Lấy bánh ngọt trong tủ lạnh ra, lại pha hai tách trà, Mạc Ngữ Luân đem tất cả để lên khay đặt lên bàn trà trước mặt Mạc Ngữ Phi. Phát hiện tiểu hồ ly này rất nhu thuận, Mạc Ngữ Phi không khỏi nhướng mắt nhìn cậu vài lần. Sau đó lại làm Mạc Ngữ Luân trầm mặc bất an, cậu biết Mạc Ngữ Phi đang quan sát và đánh giá cậu, cậu không dám trốn, đành cúi đầu đứng bên cạnh.

“Di, sao cậu không ngồi xuống, ngồi đi a, cứ coi chỗ này như cậu đi.” Mạc Ngữ Phi vỗ vỗ lên sofa bên cạnh, ý nói Mạc Ngữ Luân lại đây ngồi.

“Nga.” Mạc Ngữ Luân đành cúi đầu thật sâu, rồi ngồi xuống sofa,

“Cậu sợ cái gì? Tôi cũng không phải lão hổ.” Thấy bộ dáng sợ hãi của Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Phi chế nhạo.

“Không phải.” Mạc Ngữ Luân vội la lên.

Mạc Ngữ Phi khoát tay, “Hảo, hảo, tôi đã không còn là tộc trưởng, hơn nữa hiện tại tôi cũng đã bị đuổi ra khỏi Mạc gia, cậu không cần phải như vậy. Muốn cười nhạo tôi cũng được, tôi không sao hết.”

“Không, không…” Mạc Ngữ Luân vẫn lắc đầu, cũng không dám nhìn Mạc Ngữ Phi.

Trước kia, khi Mạc Ngữ Luân vẫn chưa chính thức thoát khỏi Mạc gia, Mạc Ngữ Phi đã nghe một ít lời đồn đãi về thân thế Mạc Ngữ Luân, nhưng y chưa từng chú ý đến tiểu tạp chủng này. Thời điểm duy nhất hai người từng có liên hệ, là lúc trong Mạc thị có người xin Mạc Ngữ Phi ký lệnh của tộc trưởng, chuẩn bị bắt Mạc Ngữ Luân về câu lạc bộ của gia tộc làm ‘Thiếu gia, ‘sinh ý’…

Dựa theo lý lẽ của Mạc Ngữ Phi, thứ nhất y cảm thấy tiểu hồ ly trong tộc rất đông, những mỹ thiếu niên

phiêu lượng nguyện ý làm sinh ý cũng nhiều, không cần phải ép buộc; vả lại khi đó Mạc Ngữ Luân vẫn chưa trưởng thành, ngược với nguyên tắc làm việc của Mạc Ngữ Phi; thứ ba huyết thống thuần khiết trong y cảm thấy đối với một đứa hỗn huyết không nhất thiết phải mất nhiều khí lực như vậy, thứ tư Mạc Ngữ Phi căn bản không muốn để ý đến những lời thỉnh cầu không liên quan đến lợi ích công ty của mấy trưởng lão, đoán trước được cho dù tiểu gia hoả kia có đi ra kinh doanh thì cũng không thành hoa khôi được. Vì vậy, Mạc Ngữ Phi thuận tay đem văn kiện kia quăng vào máy huỷ tài liệu.

Hiện tại, phong thuỷ lần lượt thay đổi, hai anh em gặp nhau. Mạc Ngữ Phi đã từ trên cao té xuống, trốn kín nghỉ ngơi để lấy lại sức, còn Mạc Ngữ Phi đã thoát ly Mạc gia, trải qua những ngày được sủng ái. Nhìn mặt đứa em họ, Mạc Ngữ Phi đột nhiên có chút buồn vô cớ.

"Gần đây, đang làm gì?" Mạc Ngữ Phi đột nhiên hỏi.

"Đi học…"

Cuộc sống lưu lạc thời thơ ấu của Mạc Ngữ Luân, lúc còn nhỏ vì huyết thống không thuần khiết mà cậu bị đuổi ra khỏi gia tộc, vì vô lực kiếm ăn, thường xuyên phải hoá thành nguyên hình kiếm thức ăn trong thùng rác, mới sống sót được.

Hiện tại có cuộc sống mới, Mạc Ngữ Luân được người yêu đưa đến trường học, Mạc Ngữ Phi hy vọng có thể học vài thứ, cùng những yêu thú bình thường khác gia nhập vào xã hội. Những chuyện đó Mạc Ngữ Phi cũng đoán được, y thầm hâm mộ, bạo long ngốc Trầm Sở Thiên kia đối với tiểu hồ thật sự rất tốt.

"Cậu thật sự cũng rảnh rỗi." Mạc Ngữ Phi chế nhạo.

"Tôi… tôi muốn học một ít, tìm một công việc, cùng… cùng Sở Thiên sống thật tốt. Anh hai cũng nói y như vậy." Mạc Ngữ Luân không biết nên phản bác cách nói 'rảnh rỗi' như thế nào, nhưng vậy thật sự cũng không phải dành hết thời gian để đi học, hy vọng Mạc Ngữ Phi có thể hiểu được nguyên nhân cậu đi học, Mạc Ngữ Luân không khỏi cãi lại, thanh âm nói chuyện cũng lớn hơn một chút.

"Quả nhiên có người chống lưng thì có khác."

"Không phải…" Mạc Ngữ Luân gục đầu, tuy rằng được Trầm Sở Thiên bảo hộ, chính là Mạc Ngữ Luân hy vọng cậu cũng có thể có được cuộc sống của chính mình.

"Anh ta kết hôn với cậu, chúc mừng." Trong giọng nói Mạc Ngữ Phi không nghe được cảm giác chúc mừng.

Mạc Ngữ Luân cúi đầu không nói lời nào.

Mạc Ngữ Phi nhìn chằm chằm sườn mặt em họ một lúc, nói về dung mạo, tuy Mạc Ngữ Luân không phiêu lượng như hồ ly có huyết thống thuần khiết, nhưng nhìn cũng không tệ. Y tinh tế đánh giá một chút, thấy da thịt Mạc Ngữ Luân trơn nhẵn, mái tóc đen nhánh, đôi mắt đen long lanh động lòng người, đôi môi đầy

đặn tản ra sắc hương thản nhiên, hoà lẫn nét phong tình ẩn ẩn tản ra trên người, thật giống như – mỗi ngày đều được ai đó hảo hảo yêu thường. Hồ ly là nhóm háo sắc, lại quen được yêu thương, đối với những chuyện này chính là tương đối mẫn cảm.

"Anh ta đối với cậu không tệ đi."

Mạc Ngữ Luân ngẩng đầu, "Ân, anh ấy tốt lắm."

"Nhất định rất sủng cậu a."

Khuôn mặt Mạc Ngữ Luân đỏ ửng lên, "Anh ấy… anh ấy tốt lắm."

Mạc Ngữ Phi cười hắt một tiếng, xem ra, đại cảnh sát Trầm là người nhiệt tình a.

"Anh hai… anh ấy cũng rất tốt." Mạc Ngữ Luân quay sang nhìn Mạc Ngữ Phi, tựa hồ muốn khẳng định với y. Biết anh hai là nam nhân ôn nhu, Mạc Ngữ Luân thầm nghĩ, những ngày mang Mạc Ngữ Phi về, anh hai nhất định rất dụng tâm chăm sóc hồ ly bị thương này.

Tốt? Mua đồ dùng của chó cho y, mua thuốc lá cho y, mỗi ngày dẫn y như 'chó kiểng' đi dạo? Cũng được coi là tốt? Mạc Ngữ Phi nhíu mày.

"Vết thương của anh… đỡ chưa?" Nhìn băng vải màu trắng băng mắt cá chân Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Luân quan tâm hỏi.

"Vẫn chưa lành hẳn, muốn khôi phục phải đợi thêm một thời gian nữa."

"Anh hai cũng dẫn anh đến chỗ Âm dương sư đại nhân khám đi." Nhớ lại lúc mình bị thương được Trầm Sở Thiên đưa đến chỗ Lãnh Tinh Hồn, Mạc Ngữ Luân đoán Mạc Ngữ Phi bị thương như vậy, khẳng định cũng được đưa đến đó.

"Ân."

Là anh ta kiên quyết đưa đi, tôi cũng không cầu anh ta. Mạc Ngữ Phi hừ trong lòng một tiếng.

"Vậy nhất định sẽ nhanh chóng lành lại thôi, y thuật của Lãnh đại ca rất tốt."

"Các ngươi rất thân nhau sao?" Nghe Mạc Ngữ Luân gọi Âm dương sư đại nhân là 'Lãnh đại ca', Mạc Ngữ Phi không khỏi hỏi lại.

"A, kia… Sở Thiên và Âm dương sư đại nhân là bạn rất thân, thường xuyên hẹn nhau đi chơi, nên…" Thấy mình lỡ miệng nói ra, không biết liệu chuyện này có bị coi là bất kính với Âm dương sư đại nhân không, Mạc Ngữ Luân vội vàng muốn giải thích.

Xem ra Mạc Ngữ Luân ly khai Mạc thị rất tốt. Mạc Ngữ Luân đối với cậu thầm hâm mộ chút chút. Cậu ta được tự do, lại có người sủng ái. Nghĩ đến cử chỉ thành thục của Trầm Sở Hãn, nụ cười ôn hoà khoan dung, còn có thái độ bất giải phong tình, Mạc Ngữ Phi cảm thấy thật sự vừa vui mừng lại vừa chán ghét.

39. Quyển 4 - Chương 8

Trong thư phòng, hai anh em đang thấp giọng tranh luận.

"Sao anh có thể nhặt y về nhà! Nhặt cái gì không nhặt, lại đi nhặt con hồ ly xấu xa! Tống y đi! Mau tống y đi! Nói y đi đi!" Trầm Sở Thiên nói một hơi, kích động khua cả hai tay.

"Sở Thiên, bình tĩnh một chút." Ngăn động tác thằng em lại, Trầm Sở Hãn kéo em ngồi xuống, cầm lấy bình rót một ly nước đưa cho anh.

Trầm Sở Thiên càu nhàu uống một hơi hết nửa ly nước, thở dốc vài tiếng, lại nói tiếp: "Nói y đi đi!"

"Đi đâu bây giờ?" Trầm Sở Hãn bình tĩnh hỏi lại.

"Chuyện này em không biết, hừ, y mà không có chỗ nào để đi sao? Nguyện ý thu lưu y cũng không ít, anh hai, anh đừng lo chuyện bao đồng, anh cũng không phải không biết y là ai mà!"

"Đúng, anh biết, anh còn biết y là anh họ Tiểu Mạc. Người Mạc gia mà biết y chưa chết, nếu y ra ngoài, với tình hình hiện tại, ai dám thu lưu y?" Trầm Sở Thiên kiên nhẫn giải thích với em, anh hy vọng em trai hiểu được, cho dù không muốn thừa nhận, Mạc Ngữ Phi và Mạc Ngữ Luân vẫn có quan hệ huyết hống, với tình hình này, họ cũng nên thu nhận con hồ ly nghèo túng kia.

"Cái gì mà anh họ với không anh họ, Tiểu Mạc không có người thân như vậy! Anh đừng vì quan hệ huyết thống mà đồng tình với y! Nga, không ai dám thu lưu y, anh liền dám! Anh hai, anh có tràn trề cảm thông thì cũng không nên đặt lên người y. Con hồ ly bộ dáng không tệ, còn sợ không có nam nhân nữ nhân có thế lực nào bằng lòng thu lưu y sao?"

"Y đang bị thương."

"Nhưng cũng không ngại trên giường." Trầm Sở Thiên thốt ra.

Sắc mặt Trầm Sở Hãn trầm xuống, "Sở Thiên."

Biết lỡ lời, Trầm Sở Thiên cúi đầu nhận sai, nói thầm: 'Anh cũng không phải không biết y làm nghề gì.' Sau đó Trầm Sở Thiên lại ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: "Mạc Ngữ Phi rất giảo hoạt, y đang lợi dụng anh, lợi dụng sự giúp đỡ của anh. Đợi y lợi dụng anh xong, y sẽ ra đi."

"Ra đi… đó là mong muốn của em sao?" Trầm Sở Hãn nhướng mi nhìn thẳng em trai, khuôn mặt vẫn bảo trì trầm tĩnh toát ra nét u buồn.

Di, đúng vậy. Nói như vậy cũng đúng. Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, lại nói: "Mạc Ngữ Phi được thông báo là đã chết, theo góc độ nào đó mà nói, chính là bị trục xuất khỏi Mạc thị. Nếu y quả thực bị đám lão hồ ly hại, cảnh sát yêu thú chúng ta cũng không tiện nhúng tay xen vào trật tự trong hắc đạo. Nhưng mà, anh hai, y nhất định sẽ nghĩ cách để trở lại."

Trầm Sở Hãn đương nhiên cũng đoán được chuyện đó, anh cúi đầu trầm mặc không nói.

"Vì cái gì a! Em vẫn không hiểu được!" Trầm Sở Thiên vẫn không cam tâm lại khuyên nhủ: "Anh hai, anh kiên quyết thu lưu y trong nhà anh, anh không sợ bị y quậy ngất trời sao? Thật sự có lòng thương xót y, thì tùy tiện đưa đến chỗ nào đó cũng được a."

"Vì.. vì anh…" Trầm Sở Hãn quay mặt đi, bộ dáng muốn nói nhưng lại thôi, làm Trầm Sở Thiên nôn nóng.

"Không phải anh thích y đi, như thế nào có thể! Không thể được!" Trầm Sở Thiên lỡ lời kêu lên. Anh chỉ nói chơi thôi, nhưng vì Trầm Sở Thiên lại trầm mặc, tựa hồ thừa nhận suy đoán của Trầm Sở Thiên.

"Anh hai…" Biết kia không phải là con hồ ly an phận thủ thường, Trầm Sở Thiên đối với lựa chọn của anh trai không muốn chấp nhận. Nhưng anh lại rất hiểu Trầm Sở Thiên, anh hai anh là nam nhân là người đem tất cả tâm sự chôn chặt dưới đáy lòng, một khi anh đã quyết định chuyện gì không ai thay đổi được. Nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên nghiêm mặt nói, "Anh hai, anh có thể thu lưu y, nhưng chuyện này em phải nói cho ba nghe." Biết không khuyên được anh trai, chuyện này dù lớn dù nhỏ, nếu Trầm Sở Thiên đã biết, liền không dám giấu gia đình.

Trầm Sở Thiên gật đầu, "Em cứ nói đi, anh sẽ tự mình giải thích với ba."

Thái độ bình tĩnh của Trầm Sở Hãn khiến tâm Trầm Sở Thiên không có tư vị gì, anh cũng không phải có ý muốn tố giác với cha, anh chỉ hy vọng anh hai sẽ không bị thương hại. Nhìn xem, con hồ ly kia quả nhiên không phải là hàng tốt, vừa xuất hiện liền gây chia rẽ tình cảm giữa hai anh em họ. Trầm Sở Thiên giận dữ theo sát Trầm Sở Hãn ra khỏi thư phòng.

Trầm Sở Thiên vừa ra khỏi thư phòng liếc mắt nhìn thấy Mạc Ngữ Phi đang ngang ngược ngồi trên sofa, cảm giác không thoải mái nhất thời dâng lên trong lòng, bụng thì muốn dẫn Tiểu Mạc đi, lại cảm thấy làm như thế chẳng phải yếu thế so với hồ ly, chỗ này là nhà của anh trai anh, cũng không phải nhà hồ ly!

Từ dáng vẻ hai người ra khỏi thư phòng có thể thấy, bọn họ đã hiểu nhau, thấy Trầm Sở Thiên không đuổi Mạc Ngữ Phi đi nữa, Mạc Ngữ Luân ở bên cạnh thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm. Cho dù không có cảm tình, nhưng Mạc Ngữ Phi dù sao cũng là anh họ Mạc Ngữ Luân, ngay cả chuyện bị đuổi ra khỏi gia tộc làm tâm hồn Mạc Ngữ Luân bị tổn thương, nhưng chuyện đó cũng không phải do tộc trưởng gây ra, hơn nữa hiện tại Mạc Ngữ Phi cái gì cũng không có, Mạc Ngữ Luân không muốn y phải chịu khổ thêm nữa.

Bước đến ngồi lên sofa đơn, Trầm Sở Thiên trừng mắt với Mạc Ngữ Phi. Mạc Ngữ Phi cũng không chút khách khí quay lại trừng anh, hai người lại tăng thêm lực sát thương cho mắt, sau đó Trầm Sở Thiên quát: "Tiểu mạc, đến đây! Không được ngồi chỗ đó!"

Mạc Ngữ Luân ngoan ngoãn đứng lên, lén nhìn nhìn Mạc Ngữ Phi sau đó bước đến đứng bên cạnh Trầm Sở Thiên. Trầm Sở Thiên hươ tay, ôm thắt lưng Mạc Ngữ Luân để cậu ngồi lên đùi mình, Mạc Ngữ Luân vừa sợ lại vừa thẹn, không khỏi la nhỏ, "Nha! Sở Thiên…"

Dáng vẻ Trầm Sở Thiên hào phóng ôm Mạc Ngữ Luân, liếc nhìn Mạc Ngữ Phi một cái. Hừ, anh và Tiểu Mạc đã đăng ký rồi, là chính thức và hợp pháp, muốn ân ái như thế nào thì cứ làm như thế.

Mạc Ngữ Phi thấy hành động thị uy của Trầm Sở Thiên, khóe miệng nhếch cười. Nếu Trầm Sở Thiên muốn hành động ngây thơ như vậy, y cũng không định ngăn cản. Trầm Sở Hãn mang điểm tâm và trà mới pha lên nhìn bộ dáng em trai, không khỏi vừa tức giận vừa tức cười, trước đây cũng chưa phát hiện được Sở Thiên nóng nảy và còn trẻ con như vậy, hôm nay coi như được nhìn thấy một tính cách khác của anh.

"Sở Thiên, uống trà. Tiểu Mạc, đến đây ngồi." Đặt tách trà trước mặt em, Trầm Sở Hãn gọi Mạc Ngữ Luân đến ngồi cạnh anh trên chiếc sofa lớn hơn.

"Không được!" Trầm Sở Thiên ôm chặt thắt lưng Mạc Ngữ Luân không cho cậu nhúc nhích, Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, cúi đầu, không nói tiếng nào.

Trầm Sở Thiên bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Mạc Ngữ Phi bên cạnh nhìn một lúc, trong lòng y không phải không hâm mộ, đặc biệt là bộ dáng Mạc Ngữ Luân ngồi trên đùi Trầm Sở Thiên. Mắt chuyển sang Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ – không biết nam nhân này đến khi nào thì mới có thể ôm y như vậy.

Mạc Ngữ Phi đánh đổ bình dấm trong lòng, "Tôi muốn đi ngủ, mọi người cứ từ từ nói chuyện đi." Nói xong liền hóa thành hồ ly tuyết bạch, vung đuôi nhảy xuống sofa, bước từng bước cà nhắc đi lên lầu.

Thấy hồ ly mang nghiễm nhiên mang bộ dáng chủ nhân, Trầm Sở Thiên căm tức nhìn theo bóng y. Mạc Ngữ Phi đi rồi, Mạc Ngữ Luân vùng ra khỏi ngực Trầm Sở Thiên, lúc này Trầm Sở Thiên cũng không ngăn cậu lại nữa.

"Tiểu Mạc, đến đây." Trầm Sở Hãn gọi Mạc Ngữ Luân đến ngồi cạnh anh, một bên đưa bánh cho cậu, một bên ân cần hỏi thăm cậu gần đây đang làm gì, học tập ra sao, hai người tán gẫu giống như mọi khi.

Trầm Sở Thiên vẫn đang giận dỗi, bốc từng miếng bánh từng ngụm từng ngụm ăn sạch.

Ngày hôm sau, Trầm Sở Thiên suy nghĩ rất lâu, vẫn đem chuyện Mạc Ngữ Phi còn sống, nhưng lại được Trầm Sở Thiên thu lưu nói cho cha nghe, cũng chính là người cao nhất trong cảnh cục thành phố Hương Đảo – Tổng cục trưởng. Không ngoài dự liệu, tổng cục trưởng khá tức giận, vừa nghe xong liền gọi triệu hồi đứa con đang ở trường cảnh sát dạy học.

Trầm Sở Thiên dùng ánh mắt lo lắng lại tràn đầy hối lỗi nhìn anh trai, còn Trầm Sở Hãn trước khi bước vào phòng tổng cục trưởng vẫn không quên vỗ vai an ủi em mình, ý nói anh hoàn toàn hiểu được việc làm của Trầm Sở Thiên. Động tác này làm trong lòng Trầm Sở Thiên càng thêm khó chịu.

Trầm Sở Thiên đứng ngoài ban công nghe lén, cánh cửa quá dày, anh không nghe rõ được gì mấy. Chỉ có một câu, hình như là tiếng la quá lớn nên bị anh nghe được, câu nói đó là – Trầm Sở Hãn, con làm ta quá thất vọng rồi! Trầm Sở Thiên cảm thấy lời cha nói có chút nặng nề, tuy rằng trước đó không nguyện ý cho con đại hồ ly kia ở trong nhà anh hai, nhưng lòng anh vẫn không khỏi nghiêng về phía anh trai mình.

Từ văn phòng đi ra, sắc mặt Trầm Sở Hãn bình tĩnh, Trầm Sở Thiên nhìn cha ngồi sau bàn làm việc qua cánh cửa, thấy mặt cha trầm như nước. Từ bầu không khí trong đó có thể thấy, cha tựa hồ đã nhượng bộ, Trầm Sở Thiên khẽ thở ra một hơi, rồi lại cảm thấy không cam lòng, Quả nhiên cả cha và anh, đều bị sự kiên trì của anh hai thuyết phục.

Trầm Sở Hãn đi rồi, Trầm Sở Thiên lại đến tìm cha, tin này là do anh báo, nhưng anh thật sự không có ý định phá rối, anh đau lòng cho anh trai mình mới làm như vậy, nghe cha nói những lời nặng nề, Trầm Sở Thiên muốn khuyên nhủ cha.

"Ba…"

"Ngồi đi." Tổng cục trưởng hữu khí vô lực chỉ chỉ vào ghế đối diện.

"Ba, đừng nói với anh hai như vậy, kỳ thật anh hai có lẽ chỉ thương cảm con hồ ly kia thôi." Trầm Sở Thiên vội vàng nói.

"Ta đương nhiên hy vọng là như vậy, nhưng mà Sở Thiên, con hắn cũng có thể nhìn ra được đi, sự việc không đơn giản như vậy." Cha Trầm trầm giọng nói.

Đúng vậy, trước đây chưa có ai ở được trong nhà anh hai, hiện tại cho hồ ly lại mỗi ngày nghênh ngang ở trong đó.

"Mạc Ngữ Phi là hạng người gì con cũng biết rõ. Làm hắc đạo kiêu hùng, y là nam nhân rất nhiều thủ đoạn. Trước kia những nhà hàng cùng hộp đêm của Mạc thị, cũng có cao cấp như vậy, trong ngành tình dục, trước đây Mạc gia chỉ có thể coi như thường thường bậc trung, từ khi sau Mạc Ngữ Phi lên làm tộc trưởng, cả Mạc thị đều được nâng lên một bậc. Trước đó, Mạc thị chỉ kinh doanh tại Cửu Long đường, hiện tại thế lực đã lan đến cảng đảo và tỉnh khác. Ban đầu Mạc thị trên danh nghĩa chỉ có những hộp đêm tình dục,

dưới chủ trương của Mạc Ngữ Phi, Mạc thị bắt đầu mở rộng hình thức kinh doanh, đầu tư rất nhiều khách sạn cùng bất động cản, thậm chí y còn có một chân trong ngành sòng bạc, ngành nghề nào cũng có, hiện tại những hạng mục có thể kiếm ra tiền của Mạc thị đã nhiều hơn trước kia rất nhiều."

Cha Trầm thở dài một hơi, còn nói thêm: "Mạc Ngữ Phi là nam nhân có bãn lĩnh, có thủ đoạn, có dã tâm, lại vừa độc ác, còn biết nhẫn nhịn. Hồ ly a, đa nghi lại giảo hoạt, những tính cách đặc biệt đó đều quyết định y có thể tiến xa hơn trong hắc đạo. Ai, chỉ có thể nói mấy lão hồ ly Mạc gia rất ngốc. Kỳ thật bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng Mạc Ngữ Phi để kiếm nhiều hơn nữa, càng chiếm được nhiều địa bàn hơn, đem tập đoàn Mạc thị mở rộng hơn nữa. Con nhìn thử hiện bọn họ coi, Mạc Ngữ Phi bị trục xuất chưa được bao lâu, sinh ý Mạc thị rõ ràng không còn như trước kia. Bọn chúng tranh quyền, lại đối với cảnh sát chúng ta có lợi. Sở Thiên, con phải chú ý đến động thái Mạc thị nhiều hơn, khi cần hành động sẽ hành động."

Nghe cha nói, Trầm Sở Thiên liên tục gật đầu.

"Còn nữa, mấy năm nay cảnh sát vẫn không tìm được nhược điểm nào của Mạc Ngữ Phi, đương nhiên, y làm việc cũng có nguyên tắc nên cũng giúp được y, đó là cũng là chỗ thông minh của y. Y không trực tiếp giết người, nhưng bàn tay y cũng không sạch sẽ. Một nam nhân như vậy, anh hai con…" Nói đến đây, cha Trầm gắt gao nhíu mày, không nói được nữa.

"Ba, chuyện này, nếu không… cứ để cho anh hai tự lo đi. Con nghĩ con hồ ly kia sớm muộn cũng sẽ rời khỏi anh hai, đến lúc đó thì không còn chuyện gì nữa rồi." Trầm Sở Thiên khuyên, anh biết rõ tính cố chấp của Trầm Sở Hãn, nếu Trầm Sở Hãn đồng ý lưu Mạc Ngữ Phi, thì không dễ dàng vì chuyện trước kia mà chấm dứt, mà lý do Trầm Sở Thiên muốn đuổi hồ ly kia đi căn bản lại không đủ để thuyết phục Trầm Sở Hãn.

Mơ hồ đoán trước được tương lai, cha Trầm lộ ra biểu tình thương cảm, "Ta là đau lòng cho anh con a… Đó là hồ ly, hồ ly thì làm sao có tình cảm, sinh mạng của y cũng chỉ có hai chữ lợi ích, có thể lợi dụng thì sẽ bị lợi dụng cho đến hết, ai trong hồ tộc đều như vậy. Anh con nếu… tâm tư anh con đơn thuần như vậy, thành thật như vậy, lại khác biệt là tâm sự gì cũng đều giữ chặt trong lòng, một khi đã cho đi là không nhận lại. Anh con căn bản không nên quen biết loại nam nhân kia!"

"Xin lỗi, là do con sai." Trầm Sở Thiên cúi đầu nói.

"Cái gì? Chuyện này liên quan gì đến con?" Cha Trầm thập phần kinh ngạc.

"Có một lần con hẹn với Mạc Ngữ Phi, đến lúc tiễn y thì vừa vặn anh hai đến tìm con, bọn họ gặp nhau trên hành lang cảnh cục. Sau đó Mạc Ngữ Phi nhiều lần gặp con, đều hỏi về chuyện của anh hai, lúc đó con không nghĩ gì khác, tưởng con hồ ly kia chỉ muốn giỡn với con, không đáng để ý, không ngờ…"

"Cũng không kỳ quá, anh con là loại hình mà hồ ly nam nhân tha thiết mơ ước. Suất khí, ổn trọng, lại ôn nhu, còn thành thật. Khụ, hai anh em con a, đều dễ nhìn như vậy, tuyệt đối là đối tượng của đám hồ ly ảo tưởng."

Trầm Sở Thiên bị nói đến mặt đỏ lên.

“Ba muốn nói với con, ba không phải có thành kiến với hồ ly. Ba rất thích Tiểu Mạc.” Cha Trầm lo ông vừa rồi một mực nói xấu hồ ly, tiểu nhi tử sẽ hiểu lầm, ông giải thích, “Mạc Ngữ Phi và Tiểu Mạc hoàn toàn khác nhau.’

“Y chỉ biết lợi dụng anh hai.” Trầm Sở Thiên oán hận nói.

“Đợi đến khi tất cả những gì có thể lợi dụng được của anh con đều bị dùng hết, hoặc là, đợi con hồ ly kia tìm được đối tượng lợi dụng tốt hơn, y sẽ đi thôi. Y đi ta tất nhiên rất vui, nhưn còn anh con…” Cha Trấm vô cùng sầu lo nói, biểu tình nặng nề.

“Con lại đến khuyên nhủ anh vậy.”

“Đi đi.” Biết rõ sẽ không có hiệu quả, cha Trầm vẫn gật gật đầu, với đứa con luôn làm ông hãnh diện lại phải nói những lời nặng nề, trong lòng cha Trầm cũng bất an, ông dặn Trầm Sở Thiên: “Đến nói với anh con, ba nghiêm khắc với nó, có đôi lúc là quá nghiêm khắc, không phải là ba không thương yêu, đó là vì ba hy vọng nó có thể tiến xa hơn, có thể làm được tốt nhất. Trong lòng ba thương anh con, nhưng không thể thốt ra thành lời…”

* * *

Nhìn Trầm Sở Hãn đi làm về gương mặt có chút ngưng trọng, tâm Mạc Ngữ Phi sinh nghi hoặc. Nam nhân này bình thường cũng không có biểu tình gì, bất quá anh luôn tỏa ra sự ôn nhu, hôm nay có chút kỳ quái.

Khi ăn cơm, Trầm Sở Hãn yên lặng nhai nuốt, Mạc Ngữ Phi một bên gảy từng hạt cơm một bên lén nhìn anh. Nhìn rồi nhìn, từ đáy lòng Mạc Ngữ Phi cảm nhận được một cỗ tình tự thương cảm, đây là… đây là cảm xúc của Trầm Sở Hãn! Đột nhiên phát hiện y và Trầm Sở Hãn tựa hồ có dấu hiện tương thông tam linh, Mạc Ngữ Phi cao hứng hơn nhiều nhưng không khỏi lo lắng cho Trầm Sở Hãn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại có thể khiến tâm tình nam nhân giống như ở tuyết vực, mất mát và sầu não như vậy.

Sau bữa cơm, Mạc Ngữ Phi nói hôm nay không muốn đi dạo, nếu là trước kia, Trầm Sở Hãn khẳng định sẽ khuyên giải, nói rằng chuyện hồi phục chức năng y phải làm mỗi ngày, nhưng hôm nay anh chỉ ngập ngừng, sau đó gật đầu nói: “Cũng được.” Tiếp theo liền vào thư phòng đóng cửa lại.

Trong lòng Mạc Ngữ Phi càng thêm bất an, đứng ngoài cửa thư phòng chờ một lúc, đoán Trầm Sở Hãn đã điều chỉnh tâm tình anh được một chút, Mạc Ngữ Phi đẩy cửa phòng ra. Trầm Sở Hãn đang ngồi dựa vào cạnh bàn lặng lẽ suy nghĩ thấy Mạc Ngữ Phi tựa vào khung cửa, anh gọi: “Không cần đứng, đến đây ngồi đi”

Hồ ly nhẹ nhàng chạy vào nhảy lên sofa, hiện tại chân sau y đã đỡ hơn rất nhiều, những động tác nhỏ nhặt này đã gần như không còn cảm giác nào nữa.

“Anh đang bận gì sao?” Mạc Ngữ Phi cố tình hỏi.

“Không có, cậu có chuyện gì hả?”

“Anh hình như không vui.”

Trầm Sở Hãn ngạc nhiên một chút, mỉm cười nói: “Không có.”

“Anh có, tôi có thể cảm nhận được, đừng gạt tôi. Cảnh sát Trầm, tôi nhớ rõ anh đã nói anh chưa bao giờ gạt ai mà.” Bạch hồ ly ngồi xổm trên ghế chớp chớp đôi mắt xanh biếc, ánh mắt loan loan tỏ vẻ y đang cười.

Trầm Sở Hãn cười trộm, lạnh nhạt nói: “Không có gì.”

“Có phải tên tiểu tử Trầm Sở Thiên kia đã nói gì rồi không? Hôm qua không thể đuổi tôi đi, nhất định là anh thuyết phục được anh ta, bất quá tiểu tử kia rất hận tôi, nhất định sẽ nghĩ cách đối phó với tôi.” Mạc Ngữ Phi đoán sự việc không đơn giản như vậy, cố tình chế đại một lý do để tìm hiểu tình hình thực tế.

“Không, cậu hiểu lầm Sở Thiên rồi, nó không hận cậu, nó cũng đồng ý để cậu tiếp tục ở lại đây.” Cảm thấy Mạc Ngữ Phi và Trầm Sở Thiên không hợp nhau, Trầm Sở Hãn vội nói, anh không muốn Mạc Ngữ Phi lại hiểu lầm em mình.

“Thật không? Hanh hanh, dù sao mọi chuyện cũng có liên quan đến anh ta.” Hồ ly lạnh lùng nói.

Trầm Sở Hãn mỉm cười nói: “Cậu và Trầm Sở Thiên nhất định có chút hiểu lầm.”

“Ai muốn hiểu lầm anh ta. Ai, anh cũng không phải không biết, em trai anh chính là cảnh sát yêu thú, tìm chúng tôi phiền toán chính là anh ta.” Mạc Ngữ Phi kêu lên.

“Sở Thiên dựa theo lẽ công bằng làm việc, không phải như cậu nói đâu.”

Hừ, nam nhân quả nhiên sẽ nói giúp cho em mình. Hồ ly không kiên nhẫn vẫy vẫy đuôi, sau đó lại hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Trầm Sở Hãn thùy hạ mi mắt, cười cười, cười đến có chút đau lòng, nhìn anh cười như vậy, tâm Mạc Ngữ Phi bị tác động, cũng đau xót theo. Hồ ly nhảy xuống sofa, ngồi xổm xuống bên chân Trầm Sở Hãn, ngẩng đầu lên nhìn Trầm Sở Thiên, “Là chuyện gì?”

“Cha tôi… đã biết cậu ở đây…” Vươn tay xoa xoa đầu hồ ly, Trầm Sở Hãn nhẹ nhàng nói.

Khẳng định là tên tiểu tử Trầm Sở Thiên lén nói! Mạc Ngữ Phi nhất thời nổi giận, “Trầm Sở Thiên kia…”, ban đầu muốn nói hỗn đản, lại cảm thấy nói em trai Trầm Sở Hãn như vậy hình như không ổn, vì thế Mạc

Ngữ Phi sửa lại"… tiểu tử kia, chính anh ta méc?"

"Ân."

"Anh bị cha la mắng?"

"Ân."

Trách không được. Mạc Ngữ Phi sống bên cạnh Trầm Sở Hãn mấy ngày nay, y biết con người Trầm Sở Hãn khi làm việc phi thường cầu toàn, hy vọng có được sự cổ vũ và tán thành của cha. Hiện tại vì y mà Trầm Sở Hãn bị cha trách mắng, trong lòng Mạc Ngữ Phi có chút băn khoan. Muốn nói gì đó, nhưng không thốt ra được, hồ ly nghiêng đầu đặt lên đầu gối Trầm Sở Hãn, muốn dùng hành động đó thể hiện một chút áy náy trong lòng y.

"Chuyện đó không liên quan gì đến cậu." Trầm Sở Hãn vuốt ve đầu hồ ly.

"Sao lại không liên quan! Người nhà anh không phải không muốn anh thu lưu tôi là do tôi là hồ ly trong hắc đạo, tai tiếng sao." Mạc Ngữ Phi nói thẳng.

"Không, không phải như vậy."

"Vậy chứ là gì?"

"Cậu ở chỗ tôi trong lúc dưỡng thương, là chuyện bình thường, bọn họ chỉ quá nhạy cảm. Về chuyện tôi bị cha mắng, cũng bởi vì ông kỳ vọng quá cao với tôi thôi."

Hồ ly nghe lý do đó, trong lòng không thể chấp nhận. Y cảm thấy đó là do Trầm Sở Hãn không muốn y khó chịu trong lòng. Vì Trầm Sở Hãn đã nói rõ, nếu chỗ này không thể thu nhận Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Phi thật sự không biết phải đi đâu. Đối với nam nhân luôn giúp đỡ y mỗi ngày, luôn kiên quyết bảo vệ y từ trước đến nay, Mạc Ngữ Phi đã sớm khôn thể dùng từ cảm kích là có thể hình dùng. Nếu nam nhân này đã tìm giúp y tìm lối thoát, Mạc Ngữ Phi không có lý do gì để nói thẳng ra nữa, làm mọi người khó xử, y chấp nhận những lời nói của Trầm Sở Hãn.

"Cha anh thực nghiêm khắc với anh." Mạc Ngữ Phi nói lại.

"Kỳ thật như vậy cũng tốt. Ông nghiêm khắc với tôi, tôi sẽ cố gắng làm cho tốt. Đó là tốt cho tôi."

Hồ ly cười hừ một tiếng, quả nhiên là một nam nhân ngốc a.

Nói ra được rồi, tâm tình Trầm Sở Hãn cũng trở nên tốt hơn, anh nói tiếp, "Sở Thiên từ nhỏ đã phi thườn

bướng bỉnh, căn bản không nghe lời cha tôi, cha tôi đã sớm biết không thể quản giáo được Sở Thiên, vì vậy ông đem mọi kỳ vọng đều đặt trên người tôi. Kỳ thật anh em tôi đều biết ông yêu thương chúng tôi. Khi Sở Thiên chọn ngành cảnh sát, trước mặt chúng tôi ông tỏ ra không quan tâm, không để ý, kỳ thật ông thầm hạnh phúc trong lòng."

Hừ, cảnh sát có gì tốt! Mạc Ngữ Phi la to trong bụng. Lương vừa ít lại nguy hiểm, mắc chi mà thích dữ vậy, còn khiến mấy đứa con mình đi theo, thiệt là.

"Còn cha cậu? Ông là kiểu người như thế nào? Ông ấy có nghiêm khắc với cậu không?" Trầm Sở Hãn hỏi, anh không có ý tò mò, anh chỉ đơn giản muốn biết mà thôi.

Hồ ly trầm mặc một lúc, lấy đầu ra khỏi gối Trầm Sở Hãn, cuộn người lại, thu đuôi quấn quanh người.

"Thật sự không thể nói sao?"

"Không có gì hay để nói." Đều là những ký ức không chịu nổi, Mạc Ngữ Phi nhắm hai mắt lại.

"Như vậy a…"

"Vì tôi là hồ ly." Có lẽ, nói ra thì có thể thoát khỏi cơn ác mộng tâm hồn, "Tôi sinh ra ở tuyết vực phương Bắc. Tôi không biết hồ ly sinh tôi ra là ai. Chưa từng nghe ai nhắc đến nàng. Hồ ly nha, ấu hồ đều là kết quả của tình một đêm, được phép sinh đã coi như mẫu hồ không tệ. Hồ ly mắt xanh là huyết thống cao quý nhất, tương lai có thể kế thừa vị trí tộc trưởng. Tôi nghĩ a, đại khái là ông ta cũng muốn có được một mẫu hồ mắt xanh, mới có thể sau một đêm tình vẫn còn nhớ thương nàng, hơn nữa khi biết nàng hoài thai tôi còn hy vọng nàng sinh hạ. Nếu lúc đó ông ta muốn một hỏa hồ hay loài khác, hừ, ai biết trên đời này có tôi không a."

"Vì quan hệ huyết thống thuần khiết, tôi vừa sinh ra đã được ông ta mang về, khi còn nhỏ thật sự là sống an nhàn sung sướng, giống như cuộc sống của một hoàng tử, núi vàng núi bạc, muốn cái gì cũng có."

Trầm Sở Hãn im lặng nghe, anh phát hiện Mạc Ngữ Phi không gọi một tiếng 'cha', mà chỉ gọi 'ông ta', ngữ khí khi Mạc Ngữ Phi thốt lên từ kia tràn đầy cảm giác xa lạ cùng lạnh băng, điều này làm trong lòng Trầm Sở Hãn mơ hồ cảm thấy kỳ quái.

"Là tiểu hồ ly, so ra vẫn còn khờ dại. Tôi từng nghĩ là ông ta thương tôi, bởi ông ta chỉ có một mình tôi là con. Tôi vẫn luôn cho tôi là duy nhất của ông ta, là người ông ta có thể có chút tín nhiệm." Hồ ly nói xong, trong thanh âm có chút đau xót.

Không kể tiếp về thời thơ ấu, Mạc Ngữ Phi nói sang chuyện khác, "Ông ta chạm vào cơ thể tôi, anh hiểu không? Chính là… chính là kiểu đụng chạm kia. Ông ta sẽ vuốt ve cánh tay, lưng, hoặc đùi tôi, còn hôn tôi. Khi tôi còn nhỏ nghĩ đó là tình thương của ông ta, giống như những tiểu anh hài khác được mẹ ôm vào lòng vuốt tóc, cổ và hôn lên mặt. Thật đó, tôi vẫn luôn tin là giống nhau! Cho đến một ngày. Ông ta gọi tôi ra gặp bằng hữu, sau đó ông mượn cớ rời đi, người kia… thật giống những đụng chạm mà ông ta đã làm

với tôi. Tôi không biết làm sao có linh cảm, có lẽ là bản năng hồ ly trong máu, tôi đột nhiên hiểu được tất cả. Nguyên lai, tất cả những việc ông ta làm trước đó, đều những chuẩn bị để lúc này đem tôi dâng lên cho những nam nhân có nhu cầu."

Trầm Sở Hãn kinh ngạc mở to hai mắt.

Hồ ly nghiến răng nghiến lợi nói tiếp: "Tôi cực kỳ hận! Nguyên lai tôi không phải là hài tử đáng yêu, mà là công cụ có thể lợi dụng! Ông ta muốn có nhiều quyền lực hơn, nhiều tiền hơn, vì vậy lợi dụng tôi, lợi dụng cơ thể cùng tôn nghiêm của tôi trao đổi. Tôi chạy trốn. Tôi biết trong tộc còn rất nhiều tiểu hồ ly muốn nịnh hót nam nhân quyền cao chức trọng kia. Vì vậy tôi đổi với người ta. Đêm đó, bồi bên cạnh nam nhân kia không phải là tôi."

"Từ đó về sau, tôi không còn tin vào bất kỳ ai, cũng dị thường ghét tiếp xúc thân thể với bất kỳ. Nhưng ông ta đã lầm, lúc trước vì bảo vệ tôi nên không cho ai tùy tiện chạm vào, ông để thương lang đến bảo hộ bên cạnh tôi, kết quả, thương lang đuổi hết những người muốn có được thân thể tôi. Ha ha. Dịch Thừa Phong chỉ nghe một mình tôi. Cậu ấy cẩn thận mấy cũng có sai sót." Mạc Ngữ Phi đắc ý cười thành tiếng.

"Nhưng tôi biết, chỉ cần ông ta còn sống, sớm hay muộn ông ta cũng sẽ dùng thủ đoạn bắt tôi ngoan ngoãn leo lên giường người khác. Tôi cũng để cho ông ta thực hiện được! Mà muốn thắng ông ta, tôi chỉ có thể càng ngày càng mạnh hơn ông ta. Vì vậy, tôi trở nên đặc biệt ham muốn quyền lực, hao hết tâm cơ, động não muốn vượt lên. Huyết thống thuần khiết hồ ly mắt xanh giúp tôi rất nhiều. Từ từ tôi cũng có địa vị trong Mạc thị, còn ông ta, cũng dần dần không dám tùy tùy tiện tiện ra lệnh cho tôi."

"Sau đó, tôi để lộ ra tin quang trọng mà ông ta đang tranh đấu một mất một còn với đối thủ. Anh hẳn có thể tưởng tượng được sau đó chuyện gì đã xảy ra đi. Tôi không hề ra tay, nhưng ông ta thì chết. Có người giúp tôi diệt ông ta. Sau đó để tự bảo vệ mình trước những thế lực lớn hơn, những người có địa vị cao đùa giỡn, tôi chỉ có thể làm cho quyền lực của mình còn lớn hơn bọn họ, địa vị cao hơn họ! Vì thế, anh mới nhìn thấy tôi ngày hôm nay!" Hồ ly ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng Trầm Sở Hãn, không chút giấu diếm.

Trầm Sở Hãn từ tận đáy lòng vì hồ ly thân bất do kỷ mà cảm thấy thương, anh cúi người xuống, bế hồ ly đang cuộn mình trên đất lên, đặt hồ ly ngồi trên đùi mình. Trong khoảnh khắc đó, Trầm Sở Hãn có thể cảm nhận được rõ ràng những đau khổ chôn sâu trong lòng Mạc Ngữ Phi, loại thống khổ không được yêu thương, bị vứt bỏ.

Vì Trầm Sở Hãn có thể đồng cảm được tư vị khổ sở trong lòng Mạc Ngữ Phi, nên thời điểm đối diện với Mạc Ngữ Phi, anh luôn cảm thấy mình có thể chạm đến được nơi sâu nhất trong nội tâm cậu, nơi đó rất mềm mại, rất yếu ớt. Trầm Sở Hãn cảm thấy Mạc Ngữ Phi mang những tâm sự như vậy, không giống trong mắt người khác. Trong mắt Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi không phải hồ ly ngoan độc giảo hoạt, mà là một hồ ly cô đơn tịch mịch, cần thương tiếc.

"Anh đồng cảm với tôi sao?" Mạc Ngữ Phi hỏi.

Khẽ vỗ lên nhúm lông trên đầu hồ ly, Trầm Sở Hãn không nói gì.

“Lúc trước thu lưu tôi, cũng là vì đồng cảm đi, nhìn thấy tôi nghèo túng như vậy.”

“Không, không phải như vậy.”

“Vậy là cái gì?”

Trước câu hỏi của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn trầm mặc. Một người một hồ ngồi một lúc lâu. Hai người vì những chuyện xảy ra từ hôm qua đến nay, cùng những lời dốc hết tâm sự của mình mà kích động trong lòng. Đây là lần thứ ba Mạc Ngữ Phi được Trầm Sở Hãn ôm trong hình dạng hồ ly, rúc vào trong ngực Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi cảm thấy lòng mình ấm áp, dán sát vào nhau hơn, mơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương.

Ban đầu còn nghĩ Trầm Sở Hãn sẽ nói gì đó, kết quả Mạc Ngữ Phi nghe được anh nói: “Khuya rồi, ngủ đi.”

Bất mãn nhìn Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi hỏi: “Đã biết chuyện cũ của tôi, so với chuyện của mình, tâm tình anh bây giờ có khá hơn chút nào không?”

“Tôi nghĩ có tốt hơn một chút.”

“Phải tốt hơn một chút nha, a, bằng không tôi nói vô ích rồi.”

Trầm Sở Hãn gật gật đầu, kềm lòng không được lại nói: “Tôi vẫn hy vọng cha có thể khen ta.”

“Ông ấy nhất định có khen anh trong lòng.”

Trầm Sở Hãn cười.

Mạc Ngữ Phi lại hỏi: “Anh a, hẳn là biết rõ thu lưu tôi sẽ bị người nhà anh phản đối, vì cái gì muốn làm như vậy?’

Trầm Sở Hãn nghĩ nghĩ, “Vậy thì tôi còn có thể làm như thế nào?’

“Thật không? Tôi nhìn đáng thương như vậy a?” Mạc Ngữ Phi bất mãn lại hơi trêu chọc hỏi lại, Trong lòng tức đến nghiến chặt răng, nam nhân đáng ghét này, vẫn không chịu nói thật.

“Vì cậu là anh họ Tiểu Mạc a.”

“Cái gì!” Hồ ly phát ra tiếng khinh xích, sau đó y kề sát vào, mặt chỉ cách mấy cm với mặt Trầm Sở Hãn, gần đến nỗi nhìn thấy rõ lông mi, gần đến mức chóp mũi hồ ly gần như đụng vào chóp mũi Trầm Sở Hãn,

sau đó hồ ly mở miệng nói: “Như thế nào, chẳng lẽ không phải vì anh thích tôi?’

Thần sắc Trầm Sở Hãn có chút biến đổi, ánh mắt bối rối, nhìn anh thùy hạ mi mắt che giấu, hồ ly cười lớn trong bụng.

“Đã khuya, đi nghỉ ngơi.” Buông hồ ly trong lòng ra, Trầm Sở Hãn vội vàng đi ra ngoài.

“Uy!’

Trầm Sở Hãn đột nhiên dừng chân bối rối gần như đụng vào khung cửa, anh quay đầu lại, “Sao vậy?”

“Anh cũng nên ôm tôi về phòng ngủ đi, sao có thể đem tôi đang bị thương để trong này.” Hồ ly biết mình đã thắng nên thập phần đắc ý. Nam nhân này nếu thẹn thùng như vậy, vẫn không nên ép buộc anh ta quá thì tốt hơn.

Trầm Sở Hãn quay trở lại, ôm lấy hồ ly ra khỏi thư phòng.

Đêm, sau khi chờ Trầm Sở Hãn ngủ rồi, hồ ly bên cạnh chậm rãi nhích người, cuối cùng cũng thành công dựa vào khuỷa tay Trầm Sở Hãn, thậm chí còn dùng cái đuôi xù lông của y cuốn lấy thắt lưng Trầm Sở Hãn, dùng tư thế như vậy tuyên bố quyền sở hữu của y. Trước đây người và hồ ly là mạnh ai nấy ngủ, không đụng chạm đến thân thể, đêm nay, Mạc Ngữ Phi không muốn mình ngủ trong cô đơn.

Nghe tiếng hít thở đều đều của người bên cạnh, tâm Mạc Ngữ Phi cũng bị sự ôn nhu tác động đến. Nhớ lại quá khứ không thể chịu nổi làm tâm y cảm thấy có chút đau đớn, chính là khi nói ra được lại làm y cảm thấy thoải mái. Biết nam nhân bên cạnh sẽ không vì quá khứ đó mà ghét y, tâm Mạc Ngữ Phi trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lại là một đêm yên lành.

40. Quyển 4 - Chương 9

Tự nhận lần nói chuyện trong thư phòng là thổ lộ tình cảm, cả hai đã hiểu rõ cảm tình của nhau, lại phát hiện nam nhân kia vẫn giống như tảng đá, một bộ quân tử chính trực, tình yêu cũng cần lễ nghĩa, điều này làm Mạc Ngữ Phi thực sinh khí – y rốt cuộc phải nhẫn cho đến bao giờ! Sẽ không bị nghẹn đến phát bệnh luôn đi!

Trầm Sở Hãn lại dẫn Mạc Ngữ Phi đi tái khám, Lãnh Tinh Hồn kiểm tra chân bị thương của Mạc Ngữ Phi, lúc này không băng bó cho Mạc Ngữ Phi nữa, “Đã lành hẳn. Thời gian tới không cần đi bộ nhiều, chân này cũng không được dùng sức quá độ. Hiện tại tản bộ có hay không vẫn được. Đừng nôn nóng, sau mấy ngày nữa, xương mắt cá chân của cậu sẽ khôi phục giống như trước.”

“Thật không?”

“Đương nhiên.”

Có thể giống như trước. Mạc Ngữ Phi cực kỳ cao hứng.

Tin tốt đến liên tiếp. Chiều hôm sau khi Trầm Sở Hãn về nhà, Mạc Ngữ Phi đang chân trần ngồi trên sofa xem TV. Thấy Trầm Sở Hãn bước vào, Mạc Ngữ Phi có chút ngoài ý muốn, Trầm Sở Hãn cư nhiên hôm nay tan sở sớm, hôm nay trời bão sao?

“Tìm được cậu ta rồi!” Trầm Sở Hãn cao hứng nói với Mạc Ngữ Phi.

Mạc Ngữ Phi xụ mặt không để ý đến.

“Dịch Thừa Phong, tìm được rồi!”

“Cái gì?” Mạc Ngữ Phi lập tức nhảy dựng lên.

“Cuối cùng cũng tìm được, cậu ta rất khoẻ.” Trầm Sở Hãn tươi cười như hoa.

Dịch Thừa Phong còn sống! Cậu ta còn sống! Mạc Ngữ Phi cực kỳ vui vẻ. Đã nhiều ngày nay, y vẫn lo lắng cho Dịch Thừa Phong, rất lo cậu ta sẽ bị đám hồ tộc yêu thú giết hại. Y không có năng lực tìm Thừa Phong, lại biết rất rõ chuyện này y không thể kiểm soát được. Bây giờ biết Dịch Thừa Phong còn sống, thật sự là quá tốt.

“Tôi dẫn cậu đi gặp cậu ta.”

“Cậu ta đang ở đâu?” Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Ở chỗ Lãnh Tinh Hồn.”

“Âm dương sư đại nhân…”

“Chính Lãnh Tinh Hồn đã giúp tôi tìm cậu ta, vừa tìm được liền mang cậu ta về bệnh viện sủng vật, cậu ta ở chỗ đó an toàn hơn.”

“Chúng ta mau đi đi.”

Chạy tới bệnh viện sủng vật, nhìn thấy Dịch Thừa Phong tuy gầy yếu nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, Mạc Ngữ Phi mừng mừng tủi tủi. Trầm Sở Hãn cùng những người khác đều rời khỏi phòng khách nhỏ trên lầu một, để hai người họ hảo hảo nói chuyện. Không có cái ôm lâu ngày xa cách, không có nước mắt, Mạc Ngữ Phi và Dịch Thừa Phong nhìn nhìn nhau, sau đó cùng hỏi một câu, "Có khoẻ không?". Nam nhân từ nhỏ đã lăn lộn trong hắc đạo, không cần sự ôn nhu vô dụng, còn sống, chính là tất cả.

"Tôi rất tốt." Mạc Ngữ Phi đáp.

"Nghe nói chân của cậu…"

"Hiện tại đã lành rồi." Mạc Ngữ Phi đưa chân ra, sau đó đi vài bước cho đối phương xem.

"Trong khoảng thời gian này, cậu trốn ở đâu vậy?" Mạc Ngữ Phi muốn biết sau khi tách ra, Dịch Thừa Phong đã tránh bị truy sát như thế nào, bảo vệ mạng sống như thế nào.

"Tôi hoá thành lang hình trốn ở ngoại ô, vừa vặn bị người khác phát hiện, đối phương nghĩ tôi là lang bị thương, liền đem tôi đến Hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã của thành phố, tôi ở chỗ đó trị liệu cùng tĩnh dưỡng. Vốn người của Hiệp hội bảo vệ động vật dự định đưa tôi vào sở thú, lại vì thủ tục có vấn đề, lần lữa không đưa đi, lúc này Âm Dương Sư đại nhân đến, anh ta trực tiếp đem tôi về chỗ này."

"Tôi vẫn lo cậu sẽ bị người của Mạc gia tìm được, bọn chúng sẽ không bỏ qua cho cậu…"

"Vậy còn cậu?"

"Tôi?" Mạc Ngữ Phi nhún vai, "Tôi… tôi được người kia nhặt được, anh ta đem tôi về nhà anh ta, cho đến bây giờ."

"Cậu vẫn luôn ở nhà anh ta?" Dịch Thừa Phong kinh ngạc, nói rằng đúng lúc, những chuyện Mạc Ngữ Phi trải qua còn đúng lúc hơn.

"Đúng vậy."

"Vậy các người…"

"Chúng tôi cái gì cũng không xảy ra!" Mạc Ngữ Phi hấp tấp nói.

Dịch Thừa Phong nghe xong, trầm mặc một lúc, sau đó nói: "Tiếp theo có dự định gì không? Tôi là cận vệ của cậu, cậu muốn như thế nào, tôi làm như thế đó."

Mạc Ngữ Phi trầm mặc, y đã có ý tưởng, bất quá vẫn chưa chín muồi, hơn nữa hiện tại y cũng chưa muốn

cho Dịch Thừa Phong biết.

"Hiện tại tôi đã không còn là tộc trưởng, cậu có thể không cần bảo vệ tôi nữa, Thừa Phong, tôi không muốn có ý ràng buộc cậu. Mạc Ngữ Phi tôi bây giờ đã không còn như trước, cậu vẫn nên quan tâm đến mình một chút."

"Thương lang chỉ biết trung thành với tuyết hồ. Chỉ cần cậu là Mạc Ngữ Phi, tôi liền trung thành với cậu." Dịch Thừa Phong nghiêm túc nói, đứng dậy.

Mạc Ngữ Phi khoát tay, ý nói cậu ngồi xuống, "Cậu gấp cái gì, tôi cũng không nói là không cần cậu. Vậy đi, nếu tôi tìm được hướng phải đi trong tương lai, tôi sẽ gọi cậu."

"Tôi sẽ theo cậu!" Dịch Thừa Phong nói chắc như đinh đóng cột.

Nhìn thương lang trước mặt, Mạc Ngữ Phi rất xúc động. Nam nhân này đối với y không phải tình yêu, cũng không phải tình bạn, mà là một loại trung thành được ước định. Y cảm thấy thực cảm ơn Dịch Thừa Phong đối với y không rời một bước, đồng thời, nghĩ đến tương lai mù mịt, trong lòng Mạc Ngữ Phi xẹt qua một tia đau đớn.

"Cậu và cảnh sát Trầm…" Dịch Thừa Phong nhịn không được lại hỏi, nếu Mạc Ngữ Phi nguyện ý sau này ở lại bên cạnh nam nhân, cậu cũng yên tâm hơn nhiều.

"Tôi đã nói, tôi và anh ta cái gì cũng không phát sinh!" Mạc Ngữ Phi nhịn không được trừng mắt nhìn Dịch Thừa Phong, "Cậu từ khi nào nhiều chuyện như vậy."

"Tôi chỉ muốn biết thôi."

"Cậu biết để làm gì."

"Nếu cậu có thể ở lại bên cạnh anh ta…"

"Một hồ ly hành nghề tình sắc như thế nào có thể ở bên cạnh nam nhân kia được!"

Nghe được sự tức giận trong câu nói của Mạc Ngữ Phi, thậm chí không ngại nhắc đến nỗi đau, Dịch Thừa Phong liền ngậm miệng lại.

Tóm tắt lại những chuyện xảy ra gần đây, Mạc Ngữ Phi cùng Thừa Phong đi xuống lần, bước vào phòng khách lớn. Thấy hai người nói chuyện riêng nhanh như vậy đã xong, mọi người dưới lầu có chút ngạc nhiên. Mạc Ngữ Phi và Dịch Thừa Phong đã sớm qua thời gian khách sáo ngoài mặt với nhau, sau nhiều năm cùng tiến đồng lui, vào sinh ra từ, đã hiểu đối phương rất rõ, giữa bọn họ có sự tin tưởng không cần phải nói ra và quan tâm vô hình.

"Tiếp theo các cậu có dự định gì không?" Lãnh Tinh Hồn thoáng nhìn qua Trầm Sở Hãn, vấn đề này là hỏi giùm cho Trầm Sở Hãn. Mạc Ngữ Phi đã dưỡng thương xong gặp lại Dịch Thừa Phong, y có thể rời khỏi Trầm gia hay chưa?

Dịch Thừa Phong liếc qua Mạc Ngữ Phi, không nói gì, cậu biết Mạc Ngữ Phi sẽ an bài tất cả giùm cho cậu.

"Nếu Âm Dương Sư cho phép, có thể để Thừa Phong ở nhờ chỗ anh một thời gian được không? Đợi cho cục diện trước mắt có bước chuyển biến mới rồi tính tiếp." Mạc Ngữ Phi nói.

Lãnh Tinh Hồn sửng sốt, quay sang nhìn Trầm Sở Hãn. Như thế nào, hồ ly này không định đi với Dịch Thừa Phong sao? Y không định trình diễn một màn 'Hoàng tử báo thù' sao? Y còn muốn tiếp tục ở lại Trầm gia?

"A ha, đương nhiên có thể." Xem như có mối gia tình với Trầm gia, Âm Dương sư đại nhân không từ chối.

"Cám ơn ngài."

"Nhưng mà rảnh rỗi, thì cũng không tốt lắm." Lãnh Tinh Hồn nói.

Mạc Ngữ Phi nhìn Lãnh Tinh Hồn, y biết Âm Dương sư đại nhân chắc chắn đã có dự tính trong lòng.

"Thân thủ Dịch Thừa Phong tốt như vậy, tôi thấy không bằng tạm thời làm bảo vệ đi. Tôi có người bạn mở một công ty bảo vệ, quy mô trung bình, phúc lợi không tồi. Tôi sẽ nói chuyện với bạn, để Dịch Thừa Phong làm bảo vệ cao ốc, không cần lộ diện ra bên ngoài. Có tôi ở đây, cho dù Dịch Thừa Phong bị người Mạc gia phát hiện làm việc ở ngoài, bọn họ cũng không dám làm gì. Cậu thấy sao?"

Âm Dương sư đại nhân quả nhiên sắp xếp rất ổn, Mạc Ngữ Phi gật đầu, liếc mắt sang Dịch Thừa Phong, "Cứ quyết định như vậy đi."

Dịch Thừa Phong trầm mặc gật gật đầu.

Lãnh Tinh Hồn lại nói với Mạc Ngữ Phi: "Kỳ thật, có lẽ Mạc gia đã biết cậu ở chỗ nào, bất quá bọn họ không thấy cậu xuất hiện, cũng lường trước hiện tại cậu không có năng lực gì có thể đụng chạm đến địa vị quyền lực của họ, gần đây cũng không còn gấp rút tìm cậu nữa."

Mạc Ngữ Phi gật đầu, chuyện đó y cũng đã nghĩ đến.

"Cậu có từ từ suy nghĩ hướng đi sau này cho mình." Lãnh Tinh Hồn nói xong, mắt lại chuyển vòng vòng qua Trầm Sở Hãn nãy giờ vẫn trầm mặc.

Nói chuyện thêm một lúc, Trầm Sở Hãn đề nghị mời mọi người bữa cơm, coi như chúc mừng Dịch Thừa Phong an toàn trở về, tất cả đều đồng ý. Tiệc mừng cũng không tổ chức ở nhà hàng, mà làm tại nhà Trầm Sở Hãn.

Lãnh Tinh Hồn và Ô Mễ, Lôi Khắc Tư uống trà ở phòng khác, Mạc Ngữ Phi dẫn Dịch Thừa Phong tham quan căn nhà. Trong lòng Mạc Ngữ Phi lờ mờ đoán sở dĩ Trầm Sở Hãn mời khách đến nhà, là muốn cho Dịch Thừa Phong đến nhìn chỗ ở hiện tại của Mạc Ngữ Phi, để Dịch Thừa Phong yên tâm. Nam nhân này thật đúng là…

"Anh ta cố ý đi." Dịch Thừa Phong nói.

"Ai biết đâu. Ngày thường nhìn giống như tảng đá cứng ngắc, một điểm cũng không thông, đột nhiên trở nên thông minh thật đúng là thông minh khiến người ta phát ghét." Mạc Ngữ Phi bĩu môi.

Để ý ban công cửa sổ có gì đó lấp lánh, Dịch Thừa Phong gí mắt nhìn kỹ, "Kết giới thạch."

"Cái gì?"

Dịch Thừa Phong chỉ những viên đá giống như viên pha lê nhỏ chỉ cho Mạc Ngữ Phi xem, "Đây là kết giới thạch, nhất định cậu đã từng nghe nhắc đến. Tôi phát hiện tất cả cửa sổ phòng đều có, căn phòng này chính là một kết giới, có thể chặn khí tức của yêu thú trong nhà không bị bên ngoài phát hiện, trách không được người Mạc gia tìm cậu không ra."

Mạc Ngữ Phi từng nghe đến kết giới thạch, nhưng chưa thấy qua, hoài nghi hỏi: "Thật không?"

"Cái này rất quý, là vật vô giá, yêu thú bình thường chỉ nghe nói, cũng không thấy qua sức mạnh của nó. Tôi nghĩ Mạc gia nhất định mời bọn lông vũ giúp tìm cậu, không tìm thấy cậu nhất định là nhờ vật này."

"Hừ, se sẻ có thể bay cao như vậy sao?" Nhìn xuống đô thị trong đêm bên dưới, Mạc Ngữ Phi khinh thường hừ một tiếng.

Dịch Thừa Phong cười, "Sức mạnh của đồng tiền lớn như thế nào, cậu không phải không biết."

Mạc Ngữ Phi trầm mặc. Y biết Trầm Sở Hãn đang bảo vệ y, nhưng không ngờ nam nhân kia cả chuyện này cũng làm được. Không tiếc sức lực, thậm chí chọc cho người nhà sinh khí, cũng chỉ vì một con hồ ly làm nghề tình sắc? Anh ta rốt cuộc nghĩ cái gì?

"Cậu thật sự không định theo anh ta?" Dịch Thừa Phong hỏi.

"Câm miệng!" Mạc Ngữ Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn Dịch Thừa Phong một cái.

“Bỏ qua sẽ tìm lại không được nữa đâu.” Dịch Thừa Phong không sợ chết nói thêm một câu.

“Chẳng lẽ tôi lại không biết sao? Mạc Ngữ Phi nói.

Lúc này, Dịch Thừa Phong không nói thêm gì nữa.

* * *

Ăn bữa tối xong, lại hàn huyên một hồi, thấy sắc trời cũng không còn sớm, Lãnh Tinh Hồn nói phải về ngủ, Dịch Thừa Phong liền theo bọn họ ly khai. Khách đi rồi, Trầm Sở Hãn dọn dẹp phòng khách và nhà bếp, Mạc Ngữ Phi miễn cưỡng dựa vào sofa. Thấy Trầm Sở Hãn dọn dẹp xong, Mạc Ngữ Phi ra hiệu gọi anh đến.

“Chuyện gì vậy?”

Mạc Ngữ Phi không nói gì, chỉ nhìn chăm chú nam nhân trước mặt một lúc. Trầm Sở Hãn bị nhìn bắt đầu có chút không được tự nhiên, “Khuya rồi, đi ngủ thôi.”

Hồ ly nam nhân cũng không lập tức biến thành hồ ly, mà đứng lên bước đến gần Trầm Sở Hãn, vươn tay vòng qua cổ anh. Đây là lần đầu tiên táo bạo như vậy với Trầm Sở Hãn. Tiếp xúc gần gũi, ngón tay có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, hơi thở sát bên tai, những thứ đó làm Trầm Sở Hãn bắt đầu khẩn trương, anh cười, có ý muốn vùng ra.

“Có gì sao?” Trầm Sở Hãn hỏi, ngữ khí hơi hơi khẩn trương.

“Không có.”

“Vậy đi nghỉ thôi.”

“Tôi nên cảm ơn anh như thế nào đây?”

“A…” Đề tài đột nhiên thay đổi làm Trầm Sở Hãn mờ mịt, anh lập tức lắc đầu, “Không, không cần.”

“Anh đã cứu tôi, cũng cứu Thừa Phong, không cảm ơn thì thật sự không thể nào chịu được.” Cánh tay Mạc Ngữ Phi đang vòng quanh cổ Trầm Sở Hãn khe khẽ dùng lực, không để anh tránh né, đồng thời cũng nhìn thẳng vào mắt anh.

“Không, thật sự không cần.” Trầm Sở Hãn cười đến gượng gạo.

"Cho dù là người thân, cũng vẫn phải cảm ơn." Vì không muốn nghe câu – Cậu là anh họ của Tiểu Mạc, Mạc Ngữ Phi giành nói trước, để tránh y phải nghe đến câu nói thứ một ngàn lẻ một lần của nam nhân, cảm xúc trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc. Nam nhân này quả nhiên luôn có cách chọc cho y sinh khí.

"Thật sự không cần." Trầm Sở Hãn lại lần nữa từ chối.

"Anh khách sáo gì chứ."

"Cậu mới khách sáo."

Mạc Ngữ Phi giở giọng, trừng mắt, "Uy, anh có thôi đi không!"

"Là cậu một mực kiên trì."

Cáp? Anh ta cư nhiên phản bác. Thật đúng là lớn gan.

"Anh cũng biết, hiện tại tôi chính là kẻ trắng tay, có bắt thì cũng không được gì." Hồ ly nam nhân lộ ra nụ cười giảo hoạt lại quyến rũ, Trầm Sở Hãn nhìn thấy không khỏi lui về sau một bước nhỏ.

"Yên tâm, tôi sẽ không làm gì anh hết." Dùng ngữ khí trêu chọc nhẹ nhàng nói, Mạc Ngữ Phi bước lên từng bước, vươn một bàn tay giữ lấy mặt Trầm Sở Hãn, ngay lúc người kia vẫn chưa kịp có phản ứng liền nhào đến, hôn lên mặt Trầm Sở Hãn. Vừa nhẹ lại vừa nhanh như chỉ chạm khẽ, giống như chuồn chuồn lướt nước, Trầm Sở Hãn chỉ cảm thấy đôi môi mềm mại dán lên, sau đó hơi thở ấm áp liền tan đi, chỉ lưu lại một chút tê dại nhộn nhạo dưới đáy lòng, thật lâu vẫn chưa tan.

Sau khi hôn, hồ ly thả tay vẫn đang giữ chặt Trầm Sở Hãn, xoay người khoát tay, "Tôi đi ngủ." Nói xong, y thoắt cái liền biến thành đại hồ ly bạch sắc, nhẹ nhàng chạy mất.

Nụ hôn nửa quang minh chính đại nửa lén lút làm Trầm Sở Hãn ngây ngốc nửa ngày ở phòng khách. Hồ ly chui trong chăn ngủ thật lâu mới nghe được tiếng cửa phòng ngủ mở ra. Hồ ly nằm sấp ngủ khe khẽ mở một mắt lén nhìn, thấy Trầm Sở Hãn rón ra rón rén đi vào ngồi xuống mép giường, anh chần chừ một lúc, chậm rãi vươn tay ra, giống như muốn vuốt ve đầu hồ ly một chút, nhưng bàn tay vươn ra một nửa rồi dừng lại, sau đó anh rụt tay lại, xốc chăn lên chuẩn bị ngủ.

"Như thế nào rụt tay lạ?" Hồ ly đột nhiên hỏi.

Trầm Sở Hãn thấp giọng hỏi: "Cậu vẫn chưa ngủ?"

"Rốt cuộc là sờ hay không, muốn sờ thì nhanh lên, mệt quá." Ngữ khí hồ ly trở nên mất kiên nhẫn.

Trầm Sở Hãn cười khẽ một tiếng, vươn tay vuốt ve đầu hồ ly một chút, xúc cảm thật tốt từ lớp lông mịn lướt qua lòng bàn tay, hơi nhột. Sau khi sờ rồi, Trầm Sở Hãn nằm xuống giường, tắt đèn.

Biết hồ ly này còn có thể tiếp tục lại ở nhà anh thêm một thời gian nữa, Trầm Sở Hãn cười với trần nhà trong bóng đêm. Anh thực lo lắng khi tìm được Dịch Thừa Phong thì trước tiên hồ ly và lang sẽ cùng nhau rời đi, kết quả lại không như vậy. Trong lúc tích cực tìm kiếm Dịch Thừa Phong, đồng thời Trầm Sở Hãn cũng tự mâu thuẫn, anh biết rõ hồ ly còn gánh nhiều thứ trên lưng, mà anh chỉ sợ rằng không có cách nào có thể chân chính giữ hồ ly lại, hy vọng duy nhất của anh chính hồ ly có thể ở lại nơi này lâu hơn một chút, còn anh thì có thể chiếu cố hồ ly nhiều hơn chút nữa.

Trầm Sở Hãn nghiêng đầu nhìn hồ ly ngủ bên cạnh, đêm nay hồ ly không còn cuộn người thành một đoàn, mà đem thân thể gian rộng ra nằm sấp ngủ, chăn kéo đến đến cổ, lộ ra đỉnh đầu gác lên gối, nhắm mắt lại, gương mặt đoan chính kinh của hồ ly thập phần phiêu lượng khả ái, ân, khi cậu ta an tĩnh thật sự khả ái.

Trong bóng đêm, Trầm Sở Hãn phát ra một tiếng thở dài nhẹ đến mức không thể nghe thấy.

Bên kia, Mạc Ngữ Phi cũng mang tình cảm giống như vậy mà phiền não, y yêu Trầm Sở Hãn, rất yêu, rất yêu, Trầm Sở Hãn với y mà nói là sự tồn tại đặc biệt, độc nhất vô nhị. Là một hồ ly yêu thú, đã yêu rồi lập tức dục vọng muốn có mối quan hệ xác thịt với Trầm Sở Hãn càng ngày càng mãnh liệt. Trong khi nhiệt tình chờ đợi như vậy, Mạc Ngữ Phi cũng rất mâu thuẫn. Hai bên nếu có mối ràng buộc sâu sắc kia, nếu vẫn muốn rời khỏi nam nhân này, khẳng định rất khó khăn, rất thống khổ. Tìm được Dịch Thừa Phong rồi, có nghĩa đã có thể rời khỏi Trầm Sở Hãn một lần nữa giành lại sự nghiệp, nghĩ đến thật sự phải rời đi, Mạc Ngữ Phi luyến tiếc. Nhưng còn lưu lại? Hố sâu trong lòng kia như thế nào cũng không thể bỏ qua được.

Đêm đã khuya, hồ ly cuộn mình trong chăn ló đầu ra nhìn nam nhân kế bên đang ngủ say, lần đầu tiên gặp mặt nam nhân này đã nhất kiến chung tình, nhớ mãi không quên. Vốn tưởng rằng không có duyên, ai ngờ vận mệnh vòng vòng chuyển chuyển, thế nhưng lại để y và anh ta cùng sống dưới một mái nhà. Nhưng người này lại giống như vô tri vô giác. Nói anh ta vô tình, thì anh ta lại bất chấp nguy hiểm thu lưu Mạc Ngữ Phi; mang Mạc Ngữ Phi đi tìm Âm dương sư trị thương; đồng ý giúp Mạc Ngữ Phi tìm Dịch Thừa Phong; không ngại làm người nhà sinh khí vẫn muốn giữ y lại; dành cho y quá nhiều chăm sóc và yêu mến. Nói anh ta hữu tình, anh cái gì cũng không thể hiện ra, chỉ chạm đến thân thể hồ ly giống như những đụng chạm thân thể với những người khác.

Có phải anh ta cũng không thích y lắm, tất cả bất quá chỉ do một phía Mạc Ngữ Phi tình nguyện? Chẳng qua được giữ lại, liền nghĩ anh ta thích y. Mạc Ngữ Phi càng nghĩ càng cảm thấy bất an và sợ hãi. Y thực hy vọng Trầm Sở Hãn có thể cũng thích y, vì y thích Trầm Sở Hãn, hơn nữa chỉ thích một mình anh ta. Hồ ly không tin vào tình yêu, Tình – Ái – Tín – Thành trong thế giới hồ ly là những từ cực kỳ bị phỉ nhổ và khinh bỉ, nhưng Mạc Ngữ Phi – một hồ ly, hiện tại gặp được Trầm Sở Hãn, một hồ ly đa nghi, giả dối, âm độc nhưng cũng cô đơn, lại khát vọng được sự ấm áp của tình yêu.

"Chưa từng có người nào thích tôi. Thật đó. Anh đừng tưởng rằng tôi là tộc tưởng, là tuyết hồ mắt xanh, có người bợ đỡ có người nịnh nọt, đó không phải là thích! Đúng, năm đó trong Mạc thị, tôi thân là 'Dạ chi đế vương', có bao nhiêu nam nhân cầm từng nắm tiền nhào xuống dưới chân tôi, nếu ở thời xưa, tôi chính là hoa khôi, cao cao tại thượng phong quang vô hạn, nhưng mà không có ai thích tôi! Tôi biết, không ai cả…" Hồ ly bi ai thấp giọng nói.

"Người sinh ra tôi không thích tôi, trong tộc cũng không có người nào thích tôi, Thừa Phong đối với tôi chỉ có hai chữ trung thành, những người từng tiếp xúc qua, bọn họ cũng không thích tôi! Lợi ích, lợi dụng, đùa giỡn, đồ chơi, đó chính là giá trị tồn tại của tôi. Tôi không được quý trọng. Giống như cuộc sống hoang tàn vắng vẻ trong sa mạc, diện tích mấy ngàn lý, cái gì cũng không có, ngay cả cây cũng không có một bóng… Không ai thích tôi cả…" Hồ ly càng nghĩ càng khổ sở, lấy đuôi che mặt.

"Tôi thích anh, cũng hy vọng anh có thể thích tôi. Tôi nguyện ý ở lại bên cạnh anh, nhưng lại không thể không ra đi. Tôi gặp được anh làm chi a! Nếu sớm biết sẽ như vậy, thống khổ như vậy, trước đây tôi cũng không muốn gặp được anh… gặp được anh…"

Dịch Thừa Phong bắt đầu làm việc trong công ty bảo vệ, mỗi ngày đi lại giữa cao ốc và bệnh viện sủng vật của Lãnh Tinh Hồn, còn Mạc Ngữ Phi tiếp tục ở lại nhà Trầm Sở Hãn để anh chiếu cố, ngày qua ngày thập phần tự tại.

Ban đầu, sau khi Trầm Sở Thiên biết đã tìm được Dịch Thừa Phong thì phi thường lo lắng, anh sợ hồ ly kia dã tâm bừng bừng trước tiên sẽ dẫn thương lang giết người không chớp mắt xông vào ổ Mạc thị, cùng đám hồ ly một trận ngươi chết ta sống. Kết quả chờ rồi đợi, cư nhiên thiên hạ vẫn thái bình. Lại nghĩ nghĩ tiếp, hiện tại Mạc Ngữ Phi trắng tay, quả thực không thể cùng đám trưởng lão hồ tộc hiện đang nắm quyền chấp chưởng như lấy trứng chọi đá ngay được, xem ra, hồ ly đa mưu kia dự định nằm gai nếm mật, từ từ vạch kế hoạch, tìm đường phát triển.

BIết nam nhân hồ ly kia khẳng định đang mưu tính gì đó, Trầm Sở Thiên càng thêm lo lắng cho anh mình, nhưng cái gì cũng không làm được, chỉ có thể lo lắng suông.

Trong đầu Mạc Ngữ Phi, đích xác đã có kế hoạch.

Một ngày thứ sáu, Mạc Ngữ Phi đưa đề nghị muốn 'hẹn hò' với Trầm Sở Hãn.

"Này…" Trầm Sở Hãn chần chờ, không lập tức tỏ thái độ.

"Chỉ là hy vọng anh dẫn tôi ra ngoài một chút, ở mãi trong nhà cũng buồn quá. Hiện tại chân lành rồi, tôi cũng không muốn đeo cái vòng cổ kia đi trên phố." Biết nam nhân này giống như hạt châu bàn tính, không đẩy sẽ không động, Mạc Ngữ Phi giải thích cho chuyện hẹn hò này, đồng thời cũng hy vọng Trầm Sở Hãn không quá câu nệ mà cự tuyệt.

Trầm Sở Hãn cười, "Được."

Sánh vai đi trên phố, ngước mặt lên hứng gió làm Mạc Ngữ Phi thanh tỉnh đôi chút. Y nhớ đến lần đầu tiên mình và Trầm Sở Hãn gặp nhau, khi đó vẫn đang giữa xuân, cũng là một ngày gió, rồi sau đó, cơn mưa đêm đầu thu, y co rúm bất lực bên đường, bị Trầm Sở Hãn 'nhặt được', còn bây giờ đã là cuối thu. Thời gian thật sự trôi nhanh, trong nháy mắt, Mạc Ngữ Phi đã từ trên đỉnh cao ngã xuống đáy cốc; thời gian lại thật sự quá chậm, nguyên lai cùng nam nhân kia quen nhau như vậy cũng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Khẽ thở dài một hơi, Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu nhìn trời đêm, màn trời hắc sắc của thành phố bị ánh đèn neon chiếu sáng. Nếu là trước đây, khi Mạc Ngữ Phi vẫn còn là Dạ chi đế vương, thì đây là lúc Mạc Ngữ Phi bắt đầu đi kiểm tra việc kinh doanh ở các hộp đêm.

"Cậu có muốn đến chỗ nào không?"

Nghe thấy thanh âm Trầm Sở Hãn bên cạnh, Mạc Ngữ Phi từ trong hồi ức thanh tỉnh lại, y liếc nhìn Trầm Sở Hãn, miễn cưỡng nói, "Anh sắp xếp là được rồi."

"Cùng đi ăn bữa khuya được không?"

"Vậy đi thôi."

41. Quyển 4 - Chương 10

Thấy bọn họ không đến quán rượu, Mạc Ngữ Phi bắt đầu hơi hơi nhíu mày, khi y phát hiện sau khi đi qua một đoạn đường năm vòng bảy đổi, Trầm Sở Hãn cư nhiên đi vào một con hẻm nhỏ không xa nhà mấy, trong lòng Mạc Ngữ Phi không mong muốn vô cùng. Tiết kiệm cũng không cần tiết đến mức như vậy.

Là một quán ăn nhỏ có dựng hộp đèn bảng hiệu ngay cửa, bên ngoài bám đầy bụi, bước vào trong quán thì thấy, từ bàn đến ghế của những quán cơm nhỏ kiểu thế này đặc biệt dính đầu dầu mỡ. Chỗ này rốt cuộc có lau dọn hay không a, Mạc Ngữ Phi kêu lớn trong bụng, rất cẩn thận bước vào trong.

Một nam nhân mập mạp thoạt nhìn là chủ quá tươi cười bước đến chào, "A, đã lâu không thấy a."

Trầm Sở Hãn cũng cười chào lại, "Nhĩ hảo."

"Yêu, hôm nay dẫn người đến đây…" Ông chủ mập nhìn người bên cạnh Trầm Sở Hãn, mắt lập tức sáng lên.

Trầm Sở Hãn cúi đầu cười cười, dẫn Mạc Ngữ Phi chọn một chiếc bàn gần sát tường ngồi xuống.

Quán nhỏ này ngay cả thực đơn cũng không có, các món ăn được viết trên bảng đóng lên tường, Mạc Ngữ Phi không chịu uống trà phục vụ mang lên, quay mặt đi nhìn tấm bảng trên tường.

Trầm Sở Hãn gọi thức ăn xong, chủ quán liền đi ra phía sau. Thấy hai người tựa hồ rất thân quen, Mạc Ngữ Phi không khỏi hỏi, "Anh thường đến đây?"

"Ân."

Trách không được. Mạc Ngữ Phi thầm oán, quả nhiên anh thường đến quán ăn vừa nhìn đã biết là dành cho tầng lớp nghèo nàn, còn thêm, vừa nhỏ lại vừa cũ nát. Không bao lâu, chủ quán mang lên một mâm gì đó thoạt nhìn đen đen, Mạc Ngữ Phi nghi hoặc nhìn nhì, không dám hạ đũa.

"Món này ngon lắm, ăn thử một chút đi." Trầm Sở Hãn gọi.

Mang tâm tình không tình nguyện lại không thể cự tuyệt, Mạc Ngữ Phi gắp một miếng cho vào miệng, sau khi nếm thử mới biết được nguyên lai đó là củ cải thịt nướng, làm người ta bất ngờ chính là mùi hăng của củ cải một chút cũng không có, nướt sốt nồng đậm, mùi thơm ngon. Sau đó, món gà luộc được mang lên cũng vừa mềm vừa ngon, ngay cả món trứng chiên rưới nước sốt làm từ xì dầu và dấm chua đều ngon đến làm người ta kinh ngạc.

Hồ ly sau khi nếm qua món bánh mì chiên, trứng chiên sốt hải sản hoặc tương cà, cũng không ăn thêm món nào nữa. Những món vặt khác cùng món bánh pudding trà xanh tráng miệng cũng đều rất ngon. Mạc Ngữ Phi vừa ăn vừa khen, tâm lý kháng cự vừa rồi đã sớm bị quăng ra sau đầu.

Thoáng thấy chủ quán khi mang thức ăn lên luôn luôn mắt chớp cũng không chớp đánh giá mình, Mạc Ngữ Phi thầm thấy khó chịu. Như thế nào, chưa thấy qua nam nhân xinh đẹp sao, nếu nói về đẹp trai, nam nhân ngồi đối diện y còn đẹp trai hơn mà.

"Trên mặt tôi có dính gì sao?" Mạc Ngữ Phi khó chịu hỏi.

Ông chủ mập cười nói: "Không có."

"Vậy ông nhìn tôi làm gì?"

"Tiểu Hãn trước giờ chưa dẫn ai đến đây hết."

Mạc Ngữ Phi nhất thời nghi ngờ một bụng nhìn sang Trầm Sở Hãn. Tiểu Hãn?

"A ha cáp, tôi và Tiểu Hãn, Tiểu Thiên biết nhau nhiều năm rồi, là nhìn anh em họ lớn lên. Bọn họ từ nhỏ liền thích đến quán nhỏ này ăn cơm. Bất quá nói tiếp, Tiểu Hãn cho đến giờ cũng chưa cùng ai ngoài người nhà đến đây. Hài tử này thực quá đáng, mỗi lần đều nói ăn ngon, cũng không giúp tôi quảng cáo để thêm sinh ý." Ông chủ mập nói xong, vẫn nhìn chằm chằm Mạc Ngữ Phi đánh giá không ngừng.

Mạc Ngữ Phi trong lòng rất xúc động, không khỏi nhìn sang Trầm Sở Hãn, người kia cúi đầu, không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

"Không dẫn người ngoài đến…" Mạc Ngữ Phi nhướng mắt nhìn chủ quán, xác nhận lại lần nữa.

"Đúng vậy, tuy rằng mỗi lần đều nói sẽ giới thiệu quán của tôi với học trò, bằng hữu vân vân, nhưng cho

đến bây giờ cũng không đi cùng bọn họ đến."

"Một lần cũng không có?" Mạc Ngữ Phi truy vấn.

"Để tôi nhớ cái coi," Ông chủ mập suy tư, "A, nhớ rồi, có một lần nó dẫn theo một nam hài tử thật nhu thuận đến cùng."

Nghe đến đó, Mạc Ngữ Phi nhất thời nhìn Trầm Sở Hãn, ông chủ mập còn nói thêm: "Nam hài từ kia tên Tiểu Mạc đi, hình như là gọi như vậy, là bằng hữu của Sở Thiên, gần đây cũng không thấy đến. Tiểu Hãn, lần tời đi cùng Tiểu Thiên và Tiểu Mạc đến đây a."

Trầm Sở Hãn gật gật đầu, không nói gì. Lại nhìn Mạc Ngữ Phi vài lần, bên kia có người gọi thức ăn, ông chủ liền đi đến.

Mạc Ngữ Phi nhìn Trầm Sở Hãn vẫn đang cúi đầu. Anh dẫn Mạc Ngữ Phi đến quán ăn nơi anh chưa từng dẫn người ngoài đến, là có ý gì? Đây chính là hẹn hò? Xem Mạc Ngữ Phi là người thân của Tiểu Mạc? Hay là… hình như là thẹn thùng, Trầm Sở Hãn vẫn cúi đầu.

Ăn bữa khuya xong, hai người rời quán nhỏ, ông chủ mập còn nói với theo sau lưng bọn họ, "Lần sau lại đến nga."

Lại sánh vai nhau trên đường về nhà, không biết như thế nào, tâm tình Mạc Ngữ Phi đột nhiên rất tốt, cước bộ càng ngày càng thoải mái, đám mây mù trong lòng dường như được cơn gió mát này thổi tan đi. Tâm tình tựa như bản sonate violin làm Mạc Ngữ Phi cảm thấy hạnh phúc.

A, cảm giác này, chính là hạnh phúc đi.

Đúng lúc này, Trầm Sở Hãn nắm lấy bàn tay Mạc Ngữ Phi. Khi tay mình được một bàn tay khác nắm lấy, gắt gao, có thể tinh tường cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay người kia, lòng bàn tay hơi thô ráp, của một nam nhân, làm tim Mạc Ngữ Phi đập liên hồi.

Hai người ai cũng không nói gì, chỉ nắm chặt tay nhau đi trên đường giữa bóng đêm.

Mãi cho đến khi đứng trong thang máy, Trầm Sở Hãn vẫn gắt gao nắm lấy tay Mạc Ngữ Phi, không buông ra.

Mở cửa ra, vừa bước vào huyền quan, Mạc Ngữ Phi đột nhiên xoay người dùng một tay đẩy Trầm Sở Hãn dựa vào cánh cửa mới đóng lại, còn chặn bàn tay đang bật đèn của anh.

Trong bóng tối, hai đôi mắt lặng lẽ nhìn nhau.

"Đêm nay anh… là có ý gì?" Là muốn mượn chuyện này để biểu lộ cái gì sao?

Đối diện với câu hỏi của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn cười cười, thuỳ hạ mi mắt, làn mi dài tạo thành bóng chiếu xuống mặt anh.

"Nếu còn dám nói – vì cậu là anh họ của Tiểu Mạc, nói cho anh biết, tôi tuyệt đối sẽ đánh anh." Mạc Ngữ Phi quăng ra một câu cảnh cáo.

Trầm Sở Hãn vẫn trầm mặc.

"Anh… thích tôi đi.?" Hai tay nắm chặt lấy vai Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi nói.

"Trầm Sở Hãn, còn nhớ cảnh tượng chúng ta gặp nhau lần đầu tiên không? Trên hành lang cảnh cục. Tôi bị em trai anh tra hỏi xong liền cùng cậu ta đi ra, anh từ chỗ khác theo hành lang chạy đến tìm cậu ta. Sau khi các người nói mấy câu, anh liền xoay người đi luôn. Ánh mắt anh từ khi xuất hiện vẫn không hề dừng lại trên người tôi, chỉ trong một khoảng ngắn ngủi, anh vẫn chỉ nhìn em trai anh nói chuyện. Chính là… Trầm Sở Hãn, tuy mắt anh không dừng trên người tôi, nhưng, anh thật sự có nhìn đến tôi không?"

Hai lần kêu đầy đủ tên họ Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi muốn nhắc nhở anh. Đồng thời, gọi tên đối phương như vậy, lại có cảm giác không giống nhau.

"Trong lòng anh nghĩ gì tôi rất rõ. Trong lòng tôi nghĩ gì anh cũng biết. Bởi vì – chúng ta tâm ý tương thông. Anh không phải chưa nghe em trai anh nhắc đến chuyện giữa người và yêu thú đi, nếu nhất định là người có duyên, tâm ý sẽ tương thông. Em trai anh và Mạc Ngữ Luân có cảm ứng lẫn nhau, mà chúng ta – cũng giống như vậy."

"Anh thích tôi đi." Mạc Ngữ Phi lại hỏi. Nôn nóng muốn nghe đáp án mình muốn, chính là y lại thực sợ hãi phải nghe được đáp án không mong muốn. Căng thẳng chờ đợi, căn phòng im ắng có thể nghe được tiếng hít thở rất nhỏ của Mạc Ngữ Phi.

Đáng giận! Vẫn không chịu nói sao? Vẫn không chịu nói ra câu y muốn nghe nhất.

Hai tay vẫn gắt gao giữ chặt lấy vai Trầm Sở Hãn, tay Mạc Ngữ Phi bắt đầu dùng lực, đẩy Trầm Sở Hãn gắt gao tựa vào cửa, y hy vọng sức lực này có thể nhắc nam nhân đem tất cả những tâm sự đang chôn kín dưới đáy lòng nói với y – y cần phải nghe được câu nói kia.

Trầm Sở Hãn chậm rãi nâng mi mắt, làn mi dài khe khẽ chớp cực kỳ mê hoặc, ánh mắt trong suốt tinh thuần làm người ta say lòng. Khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, Mạc Ngữ Phi đột nhiên ngượng ngùng, y chớp chớp mắt một chút, và ngay trong tích tắc khi mắt Mạc Ngữ Phi nhắm lại, y cảm thấy môi mình ấm ấm, có gì đó đang dán lên.

Được hôn…

Mạc Ngữ Phi không mở mắt nữa. Cánh tay Trầm Sở Hãn nguyên bản đang buông lỏng đã vòng qua thắt lưng Mạc Ngữ Phi, độ ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến làm tim Mạc Ngữ Phi rung động từng trận, bàn tay trước đó vẫn nắm chặt vai Trầm Sở Hãn không khỏi vòng qua vai Trầm Sở Hãn, lại chuyển thành vây quanh cổ Trầm Sở Hãn. Rõ ràng biết hôn là nên làm thế nào, chính là Mạc Ngữ Phi hoàn toàn lúng túng, bị động khẽ hé môi. Trong lúc được hôn đến ý loạn tình mê, trong đầu Mạc Ngữ Phi mơ hồ nghĩ – anh ta ôn nhu như vậy…

Nụ hôn say đắm dây dưa thật lâu, hai người thật sự chìm đắm trong đó, không muốn dừng lại.

Đôi môi đang dán cùng một chỗ lưu luyến tách ra, Mạc Ngữ Phi chớp mắt, liếm liếm môi rồi mỉm cười, "Tôi đã sớm muốn làm chuyện này với anh."

Trầm Sở Hãn ngượng ngùng nở nụ cười, hoàn toàn nhìn không ra anh là nam nhân vừa rồi đã làm ra một hành động mạnh dạn như vậy.

"Muốn tắm không?" Mạc Ngữ Phi nhẹ giọng hỏi bên tai Trầm Sở Hãn. Đã tới nước này rồi, còn làm bộ sẽ không còn ý nghĩa, cũng đoán trước nam nhân kia cũng sẽ không nói mấy câu làm mất vui.

"Cậu đi trước đi."

"Cùng nhau a." Mạc Ngữ Phi ôm lấy cổ Trầm Sở Hãn lắc lắc, "Cũng không phải chưa tắm cùng nhau."

"Kia không giống nhau."

"Đúng vậy, anh cũng quá giữ kẽ rồi." Mạc Ngữ Phi bất mãn sẵng giọng.

Ôm nhau đi vào phòng tắm, thấy Mạc Ngữ Phi nhìn mình chằm chằm không rời mắt, Trầm Sở Hãn cười giấu căng thẳng, "Đừng nhìn tôi như vậy."

"Cởi ra a, sợ cái gì." Mạc Ngữ Phi cố ý dựa vào tường, khoanh hai tay trước ngực.

Trầm Sở Hãn chậm rãi cởi nút áo sơ mi. Bị động tác thong thả của nam nhân biến thành sốt ruột, Mạc Ngữ Phi bước qua vươn tay ra, "Anh chậm muốn chết." Trầm Sở Hãn cười khẽ ngẩng đầu lên, tuỳ ý để Mạc Ngữ Phi giúp anh cởi quần áo.

Quần áo được cởi ra, khi nhìn thân thể trần trụi, Mạc Ngữ Phi thầm tán thưởng trong lòng. Nhiều năm rèn luyện khiến cơ thể Trầm Sở Hãn điêu luyện hơn nữa phiêu lượng, cánh tay, vai, bờ ngực cùng đường cong thắt lưng cực kỳ hoàn mỹ, làn da ánh đồng mơ hồ toả ra sức nóng, thoáng chốc liền đem tâm Mạc Ngữ Phi hoà tan. Tâm cùng thân thể y đều nóng lên, bất giác bắt đầu tưởng tượng cảm giác được cánh tay rắn chắc kia gắt gao ôm lấy.

“Wow, cơ thể rất rắn chắc!”

Ngân quang loé lên trước mắt làm Mạc Ngữ Phi chú ý đến vòng cổ trên ngực Trầm Sở Hãn, y cầm lấy,”Đây là cái gì?” Trong tay là chiếc vòng cổ được bện bằng tơ hắc sắc, mặt dây chuyền là khối ngân sức nho nhỏ hình bầu dục, trên ngân sức có khắc ký hiệu kỳ quái.

Tay nâng lên nhìn nhìn, Mạc Ngữ Phi không khỏi phân tích, vươn tay cởi chiếc vòng cổ của Trầm Sở Hãn xuống, lại đeo ngược vào cổ mình.

“Cái này cho tôi.” Một bên nói một bên nhướng mắt nhìn Trầm Sở Hãn. Người kia chỉ mỉm cười, sau đó vươn tay giúp Mạc Ngữ Phi chỉnh lại chiếc vòng cổ ngay ngắn.

Trong khi hai tay Trầm Sở Hãn vẫn còn vươn ra, giữa tình huống không đề phòng, Mạc Ngữ Phi đột nhiên duỗi tay đem quần đùi cùng quần lót kéo xuống, Trầm Sở Hãn bị đánh lén kêu nhỏ một tiếng, còn Mạc Ngữ Phi chỉ cúi đầu nhìn thẳng xuống. Wow! Không ngờ anh ta thật đúng là… Mạc Ngữ Phi nhìn xuống ‘tư bản’ đủ để làm Trầm Sở Hãn kiêu ngoại, lại nhìn nhìn dáng người cùng khuôn mặt anh. Hừ, anh ta tuyệt đối là – nam nhân công địch!

Để Trầm Sở Hãn ôm lấy thắt lưng y, Mạc Ngữ Phi ở trong lòng Trầm Sở Hãn cởi quần áo. Da Mạc Ngữ Phi trắng nõn, trong cuộc sống an nhàn sung sướng nhiều năm, da y phi thường nhẵn mịn. Trầm Sở Hãn ôm Mạc Ngữ Phi vuốt ve cao thấp, tựa hồ có chút thích thú không rời tay.

Mở vòi sen để nước ấm toả ra, Mạc Ngữ Phi chỉ muốn dán sát lấy Trầm Sở Hãn không buông. Nụ hôn ôn nhu từ môi trượt xuống cổ, khi Trầm Sở Hãn từ phía sau ôm lấy Mạc Ngữ Phi, khẽ hôn lên vết thương trên đầu vai y, cảm giác được yêu làm tâm Mạc Ngữ Phi động không thôi.

Hôn một lúc lâu, Mạc Ngữ Phi buông tay Trầm Sở Hãn ra, ý nói cùng nước vào bồn tắm tắm đã đầy nước ấm, “Đến đây, tôi giúp anh tắm.”

Vẻ mặt hơi hơi ngượng ngùng của Trầm Sở Hãn làm Mạc Ngữ Phi cảm thấy rất có ý tứ. Sau khi bước vào bồn tắm, Mạc Ngữ Phi chuyển ra sau lưng Trầm Sở Hãn ngồi xuống, sau đó rót rất nhiều sữa tắm lên người mình, sau khi xoa thành bọt liền kề sát vào cơ thể rắn chắc của Trầm Sở Hãn bắt đầu cọ xát.

Trầm Sở Hãn tựa hồ bị doạ tới rồi, “Nha” một tiếng, cả người run lên mãnh liệt. Mạc Ngữ Phi cười xấu xa ôm Trầm Sở Hãn từ phía sau, hai tay dán chặt lên bụng Trầm Sở Hãn, “Tắm như vậy, rất có ý tứ đi.”

Thế hệ Mạc gia kinh doanh nghiệp tình sắc, Mạc Ngữ Phi là người kinh doanh, tuy rằng cũng không ‘bán’, lại am hiểu rất rõ, hơn nữa y nguyên bản là một hồ ly, bản năng có trong máu làm y chỉ cần cùng một chỗ với Trầm Sở Hãn, liền biết rất rõ nên làm như thế nào để lấy lòng đối phương. Có thể đối với nam nhân mình thích làm những chuyện như vậy, Mạc Ngữ Phi rất thích thú.

Lại chuyển đến ngồi đối diện Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi lại ôm anh, da thịt bờ ngực dán lên nhau, khi cọ xát, nhũ tiêm mẫn cảm chạm đến cơ ngực rắn chắc của đối phương, Mạc Ngữ Phi nhịn không được bắt đầu

kêu hừ hừ. Có vật gì đó cưng cứng chạm lên đùi Mạc Ngữ Phi, y chỉ đơn giản vươn tay nắm lấy, vừa mới nắm, Trầm Sở Hãn liền phát ra một tiếng rên rỉ.

"A, lớn lên rồi, còn lớn hơn lúc nãy nữa, làm sao bây giờ?" Mạc Ngữ Phi cố tình làm ra vẻ mặt hồn nhiên, nháy mắt vô tội nhìn Trầm Sở Hãn.

"Đừng giỡn…"

Trầm Sở Hãn cúi đầu nói một tiếng, đôi mắt thâm trầm trước đây luôn thanh lãnh cấm dục hiện tại loé lên tia hoả hoa dục vọng chói lọi. Mạc Ngữ Phi nhìn hầu kết Trầm Sở Hãn trượt lên xuống một chút, động tác này anh làm thực gợi cảm, làm Mạc Ngữ Phi nhịn không được hôn lên cổ Trầm Sở Hãn, sau đó y liền bị kéo đứng lên, đưa vòi sen rửa qua loa, lau khô, sau đó đã bị một phen ôm ra khỏi phòng tắm.

Xích loã nằm trên chiếc giường lớn của Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi nhìn lên nam nhân đang áp trên y, trong lòng thực kích động, cũng rất khoái nhạc. Trầm Sở Hãn cúi người xuống hôn lên môi Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Phi nhu thuận hé miệng để mặc anh xâm nhập, đồng thời cũng cảm giác được bàn tay Trầm Sở Hãn đang lùa vào trong mái tóc khẽ vuốt. Nụ hôn ôn nhu bắt đầu từ môi, sau đó đến trán, hai má, chóp mũi, cằm.

Chỉ là bước đầu thôi, bởi vì cảm giác được yêu thật sự quá mỹ hảo, Mạc Ngữ Phi trong lòng Trầm Sở Hãn liên tục thở gấp, thể hiện hết sự quyến rũ của một hồ ly như y.

Thân thể càng ngày càng thả lỏng khoan khoái, Mạc Ngữ Phi tuỳ ý để Trầm Sở Hãn hôn khắp người y, sau đó y bị lật qua, Trầm Sở Hãn âu yếm hôn lên lưng Mạc Ngữ Phi rất lâu. Từ đồ bộ đến phần đùi trong liên tục được hôn, khoái cảm làm người ta say lòng khiến Mạc Ngữ Phi dần chìm trong mê loạn, những ngón tay vô thức siết chặt lấy drap giường, khe khẽ vặn vẹo phần eo, y càng khát vọng được vùi sâu, càng cố gắng giữ lấy.

Bộ vị muốn được tiến nhập truyền đến xúc cảm ấm áp trở thành ngòi nổ dẫn bạo phát, Mạc Ngữ Phi biết Trầm Sở Hãn đang liếm tới liếm lui, làm ướt nơi đó, cảm giác chưa bao giờ trải qua làm Mạc Ngữ Phi càng trở nên khẩn trương lại cuồng loạn.

"A, không, Sở Hãn, không…"

Hậu huyệt được liếm lộng, rất tự nhiên mà buông lỏng, rồi sau đó, cảm giác áp bách cùng một chút đau đớn khi sáp nhập lại rõ ràng làm Mạc Ngữ Phi bất giác thở dốc, vặn vẹo. Đồng thời khi bị tiến nhập vào sâu, trong lòng Mạc Ngữ Phi lại dâng lên niềm hạnh phúc mãnh liệt. Giờ khắc này y đã hằng mong ước, không, không phải để báo ân, hoặc vì cái gì khác, mà bởi vì – y thật sự thích anh ta.

"Ngữ Phi…" Nam thanh trầm thấp mang từ tính gọi khẽ bên tai Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Phi cảm thấy mơ hồ như có gì đó trực tiếp chiếm lấy tâm y, chưa từng có người nào gọi tên y như vậy, chỉ có Trầm Sở Hãn, anh là người đầu tiên, cũng sẽ là người duy nhất.

Nương theo luật động của Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi rất tự nhiên nghênh hợp, từng đợt từng đợt sóng khoái cảm như thuỷ triều tràn đến, bao trùm lấy Mạc Ngữ Phi, dường như bị cuốn vào một cơn lốc xoáy cực đại, rồi lại cam tâm tình nguyện chìm sâu trong đó.

Trong khoảnh khắc đó, Mạc Ngữ Phi nắm lấy tay Trầm Sở Hãn, gắt gao.

Thở chậm rãi hồi phục, Mạc Ngữ Phi được Trầm Sở Hãn ôm trong lòng, đôi mắt khép hờ cảm thụ cảm xúc tuyệt vời có thể hình dung này trong cơ thể, đồng thời Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ: nguyên lai… là như thế… trách không được đám hồ ly trong gia tộc một khi hưởng qua tư vị nam nhân liền không thể thoát ra được.

Hơi thở dần ổn định lại, Mạc Ngữ Phi được lật người lại đối diện với Trầm Sở Hãn, Trầm Sở Hãn một lần nữa áp lên người y, cũng không chờ Mạc Ngữ Phi phản ứng, hai chân đã bị kéo mở, đùi trong được âu yếm cẩn thận, thân thể vừa mới bình tĩnh lại có phản ứng. Mạc Ngữ Phi cười cười, chủ động nâng thắt lưng lên, hai chân gắt gao hoàn trụ thắt lưng Trầm Sở Hãn.

Sự chủ động của Mạc Ngữ Phi cùng những nụ hôn tích cực khi hoan ái, đã châm ngòi dục vọng chôn dấu sâu trong nội tâm Trầm Sở Hãn, sau khi triền miên kéo dài, nhiệt tình của anh vẫn như cũ dâng cao, Mạc Ngữ Phi bắt đầu không thể thừa nhận được nữa.

"Không được, thật sự… Sở Hãn, từ bỏ…" Mạc Ngữ Phi bắt đầu giãy dụa dưới thân Trầm Sở Hãn, mi tâm nhíu lại, không ngừng thở hổn hển. Nửa người dưới gắt gao quấn lấy một chỗ, không thể động đậy, tay Mạc Ngữ Phi dán chặt trên ngực Trầm Sở Hãn, nhẹ nhàng đẩy anh, "Sở hãn… Tôi… A… Không được…"

Trầm Sở Hãn nắm lấy hai tay Mạc Ngữ Phi, kéo lên cố định trên đầu y, sau đó, chỉ dùng một tay liền thoải mái khống chế được cả hai tay Mạc Ngữ Phi, đồng thời, vẫn không ngừng lay động yêu bộ. Nửa người dưới Mạc Ngữ Phi bất giác cùng nghênh hợp, tiếp tục theo đuổi khoái cảm làm người ta say mê, đôi mắt hàm lệ khẽ nhướng, vừa giận vừa mừng nhìn chằm chằm Trầm Sở Hãn.

"A… Anh…"

Nhìn người dưới thân mang biểu tình có chút đau đớn lại cuồng hỉ, Trầm Sở Hãn nhìn chăm chú đôi mắt Mạc Ngữ Phi thật sâu, trong bóng đêm, đáy mắt y mang khí thế không để cự tuyệt làm tâm thần Mạc Ngữ Phi nhộn nhạo. Ánh mắt đó như nói với Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn biết miệng Mạc Ngữ Phi nói lời kháng cự, nhưng nội tâm cùng thân thể đều mong muốn, mong muốn nam nhân ở trên y, cũng cấp cho y sự chiếm hữu mạnh mẽ, còn có cảm giác được thoả mãn.

Mạc Ngữ Phi, mặc dù tâm cao khí ngạo, không cúi người, chính là đối diện với Trầm Sở Hãn, sau cùng chỉ có thần phục. Không cam lòng nhắm mắt lại, Mạc Ngữ Phi khó nhịn được lắc lắc đầu. Y cũng không phải muốn cự tuyệt, nhưng đối phương làm hắn không thừa nhận nổi nữa. Có thể làm cho hồ ly háo sắc này thoả mãn, Trầm Sở Hãn thật sự quá cường hãn.

Trầm Sở Hãn cúi người xuống, khẽ hôn lên môi Mạc Ngữ Phi trấn an, sau đó chuyển đến bên tai nhẹ giọng như thở nói: "Đợi tôi tận hứng, tự nhiên sẽ bỏ qua cho cậu…"

"A… Anh, đáng ghét… đáng giận…"

Như thế nào lại biến thành như vậy, ngay từ đầu không phải y chiếm thế thượng phong sao? Ngay từ đầu không phải y chủ động hấp dẫn sao? Mạc Ngữ Phi nghĩ nghĩ càng không rõ, mà Trầm Sở Hãn cũng sẽ không cho y cơ hội suy nghĩ cẩn thận.

Không nhớ được làm trong bao lâu, bao nhiêu lần. Vào lúc cuối cùng, trong đầu Mạc Ngữ Phi chỉ còn là một khoảng trống, cả thân thể dường như đều tan chảy, vô cùng mềm yếu, ngay cả mắt cũng lười mở ra, cảm giác được Trầm Sở Hãn hôn y, nhưng y cũng vô lực đáp lại.

Sau khi được ôm ra khỏi phòng tắm, Mạc Ngữ Phi yếu ớt trực tiếp kê đầu lên gối, khẽ nhướng mắt nhìn nhìn Trầm Sở Hãn, sau đó liền nhắm lại.

Y cảm thấy mình được Trầm Sở Hãn ôm vào lòng, da thịt mềm mại cọ xát vào nhau, rất thoải mái. Lực đạo vừa đủ từ bàn tay to lớn ấm áp của đối phương mát xa thắt lưng y, cảm giác đau nhức liền tan bớt.

Cơn giận kìm nén khi bị cường lực tác cầu trong lòng Mạc Ngữ Phi, trải qua những an ủi ôn nhu mà tan thành mây khói, trong thân thể vẫn còn quanh quẩn dư vị ngọt ngào sau hoan ái. Không bao lâu sau, mệt mỏi liền dâng lên, Mạc Ngữ Phi rất muốn ngủ, y ôm lấy cổ Trầm Sở Hãn, lui vào trong lòng đối phương an tâm ngủ.

Một đêm này, Mạc Ngữ Phi ngủ vừa say vừa ngọt lại thật sâu, là giấc ngủ thật sự, rất sâu, ngủ thẳng đến trời sáng tỏ mới tỉnh lại.

Mở to mắt, nhìn thấy Trầm Sở Hãn đang nhìn y, Mạc Ngữ Phi lẩm bẩm một câu 'Sớm', sau đó lại nhắm mắt lại. Y nghe được Trầm Sở Hãn cũng nói một tiếng 'Sớm', sau đó thái dương nóng lên, nhất định là được hôn

Cảm giác được người bên cạnh tựa hồ có điểm khác thường, Trầm Sở Hãn trượt tay vào trong chăn, tìm một chút, tay anh nắm được một đoạn gì đó lông mềm mại kéo ra.

"Di…" Đây không phải là… đuôi Mạc Ngữ Phi sao? Nhìn đuôi tuyết bạch hồ ly trong tay, Trầm Sở Hãn cảm thấy kinh dị, "Ngữ Phi, cậu…"

Mạc Ngữ Phi lười biếng trở mình nhướng mắt liếc một cái, "Quá mệt mỏi, không khống chế được…"

"Quá mệt sẽ như vậy sao?"

"Đúng vậy." Kỳ thật cũng không hoàn toàn là vì quá mệt mỏi sau hoan ái, mà tâm linh thả lỏng cũng là một nguyên nhân. Mạc Ngữ Phi trước đây suy nghĩ nhiều, nghi ngờ nhiều, buồn phiền nhiều, lại thêm lúc nào cũng lo sợ sẽ có người đến hại y, cung tên trong lòng y giương lên rất căng, cũng rất lâu. Hiện tại ở bên cạnh Trầm Sở Hãn, không lo lắng gì nữa, hơn nữa sau khi làm, thân thể và tâm linh đồng thời thả lỏng

đến cực hạn, đuôi liền bắt đầu xuất hiện.

Thấy thú vị, Trầm Sở Hãn cầm chiếc đuôi mềm mại trong tay bắt đầu đùa nghịch.

"Đó không phải đồ chơi!" Mạc Ngữ Phi rất cường thế nói, rút lại cái đuôi trong tay Trầm Sở Hãn. Trầm Sở Hãn lại nắm đuôi kéo lại, quấn đuôi ngang thắt lưng, cầm nhúm lông đuôi tiếp tục đùa nghịch.

"Buổi tối khi cậu hoá thành hồ ly ngủ bên cạnh tôi, thường dùng đuôi quấn trên lưng tôi như vậy đi?"

"Tôi thích, thế nào, không được?"

"Được, được."

Nhào vào trong lòng Trầm Sở Hãn làm nũng, Mạc Ngữ Phi dựa vào ngực anh. Trầm Sở Hãn hỏi: "Rất mệt đi?"

"Đương nhiên."

Trầm Sở Hãn ở trong chăn vươn tay, mát xa lưng cho Mạc Ngữ Phi từ trên xuống dưới, để y thả lỏng.

"Anh thật sự là… tinh lực cực kỳ tràn đầy." Nhớ đến tình sự đêm qua, Mạc Ngữ Phi nói. Ngay cả hồ ly háo sắc như y cũng phải thừa nhận, thể lực Trầm Sở Hãn thật sự kinh người. Có lẽ, ba mươi năm của anh đều dùng hết lên người Mạc Ngữ Phi.

"Tôi không phải đã nói sau khi tận hứng sẽ tha cho cậu sao?" Trầm Sở Hãn cười cười, vuốt ve tóc sau gáy Mạc Ngữ Phi một chút.

Đã trải qua một đêm ngọt ngào, quan hệ giữa Trầm Sở Hãn và Mạc Ngữ Phi bước vào một giai đoạn mới. Hồ ly lão yêu sau khi hưởng qua tư vị hoan ái quất quýt không rời nam nhân thoạt nhìn là kiểu người cấm dục, người kia không đành lòng cự tuyệt, mà khi thật sự bắt đầu rồi, cuối cùng xin khoan dung vẫn luôn là hồ ly.

Lúc này nhìn vào gương, Mạc Ngữ Phi phát hiện dung mạo y tựa hồ có chút thay đổi, nho nhã giảm đi, quyến rũ nhiều hơn. Đôi mắt càng thêm xinh đẹp, thuần sắc phấn nhuận, ngay cả làn da cũng đẹp hơn.

Đây là kết quả của được yêu thương sao? Nhớ đến mỗi đêm cơ hồ đều triền miên cực hạn trên giường, anh yêu tôi thương nhu tình mật ý, Mạc Ngữ Phi thực thoả mãn. Đồng thời, nỗi đau ẩn ẩn bắt đầu nảy sinh trong lòng Mạc Ngữ Phi, mạnh mẽ – phải rời khỏi Trầm Sở Hãn, nhất định phải rời khỏi Trầm Sở Hãn.

Sau khi hạ quyết định trong lòng, Mạc Ngữ Phi trước mặt Trầm Sở Hãn diễn vai người hai mặt, y cố hết

sức lấy lòng Trầm Sở Hãn, cùng anh như keo sơn, mặt khác, y lại vạn phần thống khổ, tình tự một bên không buông tha được một bên không cam lòng, tâm như dao cắt.

Luyến tiếc, thật sự luyến tiếc, Mạc Ngữ Phi cảm thấy nếu y chết thay cho Trầm Sở Hãn, y sẽ không chút do dự, hồ ly nam nhân ích kỷ có thể nghĩ như vậy, cũng đủ thấy y yêu nhiều đến mức nào. Chính là luyến tiếc thì có thể làm gì đây? Cuối cùng, cũng phải để lại sau lưng.

Đây là… muốn tốt cho anh ta…

42. Quyển 4 - Chương 11

Nguy cơ bị truy sát phần lớn đã giảm bớt, nhưng Mạc Ngữ Phi lại không định ra ngoài, cũng không hé lộ ý muốn ra ngoài làm việc, y vẫn ở lì trong nhà, mỗi ngày đều đốt thời gian trên máy tính. Y nói với Trầm Sở Hãn là lên mạng chơi cổ phiếu, Trầm Sở Hãn cũng không nghi ngờ gì cả.

Dịch Thừa Phong đến thăm Mạc Ngữ Phi, hỏi y những dự định sau này. "Nghe nói cậu chơi cổ phiếu, định làm công việc này sao? Lợi nhuận cũng không tệ lắm đi."

Mạc Ngữ Phi cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói, "Thu lợi cái cùi lôi, đều thua hết."

"Sao lại như vậy?" Dịch Thừa Phong không tin với đầu óc kinh doanh khôn khéo của Mạc Ngữ Phi, chơi cổ phiếu lại tới mức thua như y nói.

"Đi theo tôi." Mạc Ngữ Phi dẫn Dịch Thừa Phong vào thư phòng, mở laptop của y lên, ra hiệu Dịch Thừa Phong đến xem.

Vừa nhìn thấy, sắc mặt Dịch Thừa Phong thay đổi, "Cậu…"

"Lần trước cậu cứu tôi, dùng tiền trong tài khoản riêng của tôi, bất quá không phải cũng còn một chút sao."

"Cho nên cậu dùng số tiền còn lại mua tin tức giang hồ trên internet." Dịch Thừa Phong kinh ngạc nói.

"Tôi lại không ra khỏi cửa, nói không chừng vừa ra khỏi đã bị làm thịt. Đám trưởng lão kia cũng là nhìn tôi lớn lên, rất rõ tính tôi, chỉ cần tôi chưa chết, kẻ chết khẳng định là bọn họ, tôi hiện tại chính là cái gai trong mắt, mảnh dằm trong thịt của chúng, nhất định phải nghĩ cách nhổ đi, cho nên tôi dùng được cách này. Được như vậy cũng không tồi, tuy rằng chúng ta ở trong này, nhưng bên ngoài xảy ra chuyện gì ta đều có thể biết."

"Như vậy cậu…" Đối với kế hoạch của Mạc Ngữ Phi, Dịch Thừa Phong đã đoán được hai ba phần, cậu ta

mặt nhăn mày nhó.

"Tôi đang tìm người thích hợp nhất." Mạc Ngữ Phi bình thản nói.

"Cậu sẽ rời khỏi anh ta? Cậu rõ ràng…" Trong lòng Dịch Thừa Phong có chút thất vọng. Trầm Sở Hãn là một nam nhân tốt, Dịch Thừa Phong hy vọng Mạc Ngữ Phi cùng anh ta một chỗ. Cậu cũng không cho rằng những ngày trước đây đáng giá gì để Mạc Ngữ Phi lưu luyến, đồng thời cậu cũng cho rằng, Mạc Ngữ Phi lấy cớ 'đã chết' thoát ly hắc đạo, cùng Trầm Sở Hãn có một cuộc sống ân ái, đây chẳng lẽ không phải chọn lựa mà Mạc Ngữ Phi nên chọn hay sao.

"Bất quá cũng chỉ cùng anh ta lên giường thôi, có gì đâu, cậu nghĩ tôi và cậu sẽ có thể cùng anh ta một chỗ?" Ngữ khí Mạc Ngữ Phi trở nên lãnh khốc dị thường, hai mắt hơi nhe nheo lại.

"Đó chẳng lẽ không đúng…" Dịch Thừa Phong định nói – "Đó chẳng lẽ không đúng với nguyện vọng của cậu sao?", nhưng cậu không dám nói ra, cậu sợ nói xong rồi sẽ chọc nam nhân hồ ly này nổi trận lôi đình. Cậu biết những chuyện như thế này là tử huyện của Mạc Ngữ Phi, chọc không được.

"Tôi và anh ta, bất quả chỉ là một cuộc tình sương sớm." Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu, biểu tình giả vờ lạnh lùng vừa rồi mất đi, trong mắt một mảnh trống rỗng, "Thừa Phong, đừng ngốc như thế, tôi là kẻ ra sao, anh ta là người nào, chúng tôi như thế nào có thể. Cậu rốt cuộc vẫn là lang, khờ khạo hơn tôi. Tôi là nam nhân đê tiện, tốt hơn vẫn nên cách anh ta một chính nhân quân tử xa một chút."

"Cậu không phải." Dịch Thừa Phong thẳng thắn lắc đầu, "Nếu cậu đã chọn phải rời khỏi anh ta, vậy tại sao cậu lại…"

"Lên giường với anh ta?" Mạc Ngữ Phi lấy ra một điếu thuốc từ trong ngăn kéo, đốt lửa, hút một ngụm thật sâu, sau đó mang vẻ mặt say mê phun khói vào không trung. Thuốc lá này là trước đây Trầm Sở Hãn mua cho Mạc Ngữ Phi, sau được khuyên răn Mạc Ngữ Phi không hút nữa, nhưng vẫn chưa bỏ hẳn, mà hiện tại, y lại lấy nó ra.

"Một cực phẩm như vậy, nếu không cắn một ngụm, tôi sao có thể cam tâm. Lại nói, anh ta đã cứu tôi, lại cứu cậu, cứ cho là báo ân đi. Cùng anh ta lên giường thì sao, hồ ly chúng ta sẽ đem chuyện này đặt ở trong lòng sao." Hừ lạnh một tiếng, Mạc Ngữ Phi cam chịu nói, "Cuộc tình sương sớm… bây giờ mặt trời đã ló dạng, sương sớm bị nắng chiếu, tan biến ngay cả dấu cũng không lưu lại."

Nghe được thương cảm trong thanh âm Mạc Ngữ Phi, Dịch Thừa Phong không nói gì, cậu biết Mạc Ngữ Phi chính là đang chìm xuống đáy vực thống khổ, đây là thống khổ mà y tự mình tìm đến, Dịch Thừa Phong muốn giúp cũng giúp không được.

"Thừa Phong, hãy chờ đi, thời gian không bao lâu nữa, cậu sẽ không còn làm bảo vệ."

Dịch Thừa Phong trong lòng run lên, không phải cậu sợ đi theo Mạc Ngữ Phi lưu lại nơi chân trời, mà biết Mạc Ngữ Phi rời khỏi Trầm Sở Hãn thì đau lòng bao nhiêu, cậu không khỏi thấy khổ sở giùm cho Mạc Ngữ

Phi.

Rốt cuộc là đi, hay ở lại? Mạc Ngữ Phi vẫn luôn tự hỏi mình. Ở lại, dưới sự bảo vệ của nam nhân kia, đó là cuộc sống y thật sự mong muốn sao? Lòng cừu hận bị cướp đoạt tất cả chẳng lẽ liền buông tay? Hồ ly có thù tất báo không bỏ được chuyện này đi, lấy tình cảnh Mạc Ngữ Phi bây giờ, muốn vùng lên, muốn mạnh như trước đây nhất định phải dựa vào nam nhân cũng có thế lực.

Nhìn hai mắt Dịch Thừa Phong toát ra vẻ không muốn, Mạc Ngữ Phi gảy tàn thuốc trên tay, cười nói: "Thừa Phong, cậu thấy tôi bây giờ còn có gì? Bất quá chỉ còn thân thể này thôi. Muốn lật đổ, tôi cũng chỉ có thể dựa vào tư duy và thân thể. Sao, cậu cảm thấy tôi ở cạnh Trầm Sở Hãn, về những phương diện khác cũng là người có thế lực, là nam nhân trên giường có thể giúp tôi có được quyền lực và tiền của lần nữa, Trầm Sở Hãn có thể chấp nhận không? Có lẽ, anh ta chuyện gì cũng không biết, không quan tâm. Nhưng mà cậu thấy tôi sẽ để chuyện đó xảy ra sao?"

Bởi vì biết nam nhân kia khẳng định sẽ lánh đi thầm đau lòng, sau đó quay lại với khuôn mặt ung dung đối diện với y, đợi y như trước đây, Mạc Ngữ Phi có xấu xa ác độc như trước, cũng không muốn tổn thương đến Trầm Sở Hãn.

"Thà làm anh ta thống khổ, chi bằng chặt đứt hoàn toàn. Tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh ta. Lại nói, cùng một chỗ với hồ ly có xuất thân đặc biệt như tôi, người nhà anh ta cũng không dễ dàng chấp nhận." Mạc Ngữ Phi nói không ngừng, dù y đang phân tích cho Dịch Thừa Phong hiểu, nhưng y cũng đang cố gắng tự thuyết phục mình.

Sau khi Dịch Thừa Phong đi rồi, Mạc Ngữ Phi cũng không nâng tinh thần lên nổi. Chỉ cần suy nghĩ một chút đến Trầm Sở Hãn, y liền đau lòng khó hiểu.

Ban đêm, Mạc Ngữ Phi trằy trật không ngủ, Trầm Sở Hãn thấy y im lặng ngồi ngoài ban công, liền gọi y: "Ngữ Phi, khuya rồi, đi ngủ đi."

"Tôi muốn ngắm sao. Đừng lo cho tôi, anh đi ngủ trước đi."

Trầm Sở Hãn nhìn một lúc, ly khai. Mạc Ngữ Phi đốt một điếu thuốc, giữa làn khói lượn lờ, mắt y từ từ ướt. Sớm biết đau như vậy, thực thà rằng không biết nhau. Vẫn luôn tự nhận là hồ ly lãnh huyết, ngoan độc, đa nghi, lần đầu tiên phát hiện mình nguyên lai còn che dấu một khuôn mặt khác.

Hậu quả ngồi ngoài ban công đến hơn nửa đêm vào đầu mùa đông chính là – Mạc Ngữ Phi phát sốt.

Trầm Sở Hãn hết lòng chăm sóc, ân cần hỏi han, "Lần sau không được như vậy."

Mạc Ngữ Phi cười nói: "Đang suy nghĩ mọi chuyện, không để ý một chút liền nghĩ quá lâu."

Nấu cháo trắng, Trầm Sở Hãn chăm lo Mạc Ngữ Phi ăn, uống thuốc, sau đó đem y quấn lại cho ấm, "Muốn

tôi chở cậu đến bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn, để cậu ta khám không?"

Bất quả chỉ là cảm mạo, sao có thể vì bệnh vặt ấy mà kinh động Âm Dương sư đại nhân. Mạc Ngữ Phi vội cản lại: "Không cần, uống thuốc, ngủ một đêm là khỏi thôi."

Buổi tối, Trầm Sở Hãn ôm Mạc Ngữ Phi, người kia cười không ngừng, "Nếu cảm mạo, khẳng định đã truyền cho anh."

"Tôi không sợ."

Nhìn nam nhân bên cạnh, Mạc Ngữ Phi biết, anh ta vì mình ngay cả người nhà phản đối còn không sợ, đương nhiên bệnh vặt thế này lại càng không sợ. Nghĩ nghĩ, Mạc Ngữ Phi ngây ngất với khuôn mặt anh tuấn của Trầm Sở Hãn, tay bắt đầu xấu xa. Trầm Sở Hãn đè lại bàn tay Mạc Ngữ Phi đang sờ loạn trong chăn.

"Đừng xằng bậy."

Mạc Ngữ Phi cười quyến rũ, dán sát người vào Trầm Sở Hãn, "Đột nhiên muốn."

"Cậu đang bệnh."

"Cái này sao gọi là bệnh."

"Tôi đang nói cậu." Trầm Sở Hãn nghiêm mặt, "Chúng ta… vẫn là tiết chết một chút thì tốt hơn."

Nhìn thấy biểu tình Trầm Sở Hãn trước thì nghiêm trang, sau đó lại đầy ngượng ngùng, Mạc Ngữ Phi cười khẩy. Từ sau lần lên giường đầu tiên, nam nhân hồ ly cơ hồ mỗi đêm đều quấn quýt lấy người tình của y. Ban đầu, vì làm cùng người trong lòng, Trầm Sở Hãn cũng nhiệt tình, sau đó vì nghĩ cho sức khỏe, anh thương lượng với Mạc Ngữ Phi giảm bớt số lần làm. Mạc Ngữ Phi lấy lui làm tiến, chỉ nói tùy Trầm Sở Hãn quyết định. Thực tế, Mạc Ngữ Phi vẫn cách một hai ngày liền minh kỳ ám chỉ muốn thân thiết, hoặc chỉ đơn giản trực tiếp kéo Trầm Sở Hãn đến trên người y, Trầm Sở Hãn yêu chiều y lại ngại từ chối, cái gọi là 'giảm bớt' và không giảm bớt cơ hồ giống nhau.

"Tiết chế? Anh đang nói mình đi." Mạc Ngữ Phi cười nói, "Phải biết rằng, mỗi lần cầu xin tha đều là tôi a."

Trầm Sở Hãn nhất thời cúi đầu, nghĩ nghĩ còn nói thêm: "Vẫn là… có điều tiết chế thì tốt hơn…"

"Nhưng hiện tại tôi lại muốn." Mạc Ngữ Phi nói xong, xoay người đè lên Trầm Sở Hãn, giở trò, đông sờ tây niết.

“Đừng nháo…” Trầm Sở Hãn cười nắm tay Mạc Ngữ Phi, ngăn cản.

“Rất muốn nha.” Mạc Ngữ Phi nói xong liền ma sát, cười ha ha, chóp mũi ở hai má, cổ và trước ngực Trầm Sở Hãn không ngừng ma sát, còn vươn tay cách lớp áo ngủ xoa nắn điểm nhỏ Trầm Sở Hãn.

“Ngữ Phi!” Trầm Sở Hãn kêu nhỏ.

Mỗi khi được thanh âm mang từ tính của Trầm Sở Hãn gọi tên, Mạc Ngữ Phi sẽ nhịn không được mà động tâm, y lần đầu tiên cảm thấy tên mình lại dễ nghe như vậy. Mạc Ngữ Phi cười xấu xa, liều lĩnh nhào tới, hôn lên môi Trầm Sở Hãn, rồi lại liếm liếm, giống như tiểu sủng vật đang muốn lấy lòng chủ nhân vậy.

“Ngữ Phi…” Còn đang băn khoan Mạc Ngữ Phi đang bệnh, thân thể suy yếu, Trầm Sở Hãn không muốn tiêu hao thể lực y, chính là thân thể mềm mại, ấm áp trong lòng, khí tức mê người, còn có mị thái mất hồn, khắp nơi đều đang ăn mòn ý chí của anh.

“Ôm tôi một cái thôi.”

Dùng tư thế mang tính trừng phạt hôn thật sâu Mạc Ngữ Phi, đồng thời Trầm Sở Hãn đặt y dưới thân, Mạc Ngữ Phi lập tức nhiệt tình mở rộng thân thể nghênh hợp.

Khi sáp nhập, xúc cảm mềm mại của nội bích trơn ẩm, nóng đến mức gần như làm người ta tan chảy, thoải mái cảm nhận bị gắt gao bao vây là Trầm Sở Hãn chìm đắm trong đó. Nhìn biểu tình mê muội trên khuôn mặt đang ngẩng lên của Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi càng thêm liên tục cuốn lấy anh.

Giữa luật động, khoái cảm như nước, mất hồn thực cốt, “Rất tuyệt đi…” Ôm lấy vai Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi thở hổn hển hỏi.

“Ân…” Giọng nói trầm thấp mang theo gợi cảm, cực kỳ kích động, nghe thấy Trầm Sở Hãn rên rỉ, Mạc Ngữ Phi gần như nhịn không được.

“Đừng quên tôi. Sở Hãn, có thể quên bất kỳ ai, nhưng đừng quên tôi…” Mạc Ngữ Phi thấp giọng nói bên tai Trầm Sở Hãn, lặp đi lặp lại, niềm vui sướng khi đạt cao trào cùng bi thương sâu trong nội tâm hòa lẫn, Mạc Ngữ Phi không thể kìm chế nước mắt chảy xuống.

Hy vọng dùng phương thức như vậy để Trầm Sở Hãn nhớ rõ y, đây là phương pháp nam nhân hồ ly có thể đoán được. Cho dù tương lai Trầm Sở Hãn có cùng người khác một chỗ, cũng hy vọng anh có thể nhớ kỹ người tên Mạc Ngữ Phi này, nhớ kỹ y từng yêu anh. Rõ ràng hy vọng sau khi chia tay Trầm Sở Hãn có thể quên được y, vì như vậy sẽ ít đau hơn một chút, nhưng Mạc Ngữ Phi lại không muốn Trầm Sở Hãn thật sự quên y, y muốn Trầm Sở Hãn vĩnh viễn nhớ y. Mâu thuẫn, trằn trọc, bản thân Mạc Ngữ Phi cũng không biết rốt cuộc y muốn cái gì.

Bất chấp thân thể đang bệnh, Mạc Ngữ Phi ôm chặt Trầm Sở Hãn cùng anh thiết tha triền miên, thậm chí

khóa chặt thắt lưng Trầm Sở Hãn, hai tay đỡ ngực Trầm Sở Hãn, vong tình vặn vẹo phần eo.

Sau mấy độ triền miên, Mạc Ngữ Phi mệt đến nói không ra hơi, dựa vào ngực Trầm Sở Hãn nghỉ ngơi. Trầm Sở Hãn ôm Mạc Ngữ Phi, nhiệt độ cơ thể cao hơn bình thường ôm vào có cảm giác thực thoải mái, vừa nóng lại vừa mềm, làm người ta luyến tiếc buông ra.

Nhìn Mạc Ngữ Phi trong lòng, đáy lòng Trầm Sở Hãn xẹt qua tia bất an, anh có thể đoán nội tâm người bên cạnh cũng đang bất an, nhưng gánh nặng này rốt cuộc là gì, anh lại không thể nào biết được.

Luôn muốn dỗ cho hồ ly này vui vẻ, nghĩ nghĩ, Trầm Sở Hãn khẽ hôn lên thái dương Mạc Ngữ Phi, ghé vào tai y nói nhỏ, "Ngữ Phi…"

"Ân?"

"Sắp đến Giáng Sinh, cậu có ra ngoài du lịch không?"

Mạc Ngữ Phi ừm một tiếng, không trả lời.

"Tôi muốn nghỉ phép vài ngày, cùng cậu đi du lịch. Cậu luôn buồn bực ở trong nhà nhất định cũng thấy vô nghĩa." Nếu cùng đi chơi vài ngày, có lẽ có thể làm hồ ly tránh hoặc quăng đi gánh nặng kia.

"Ân."

"Còn có, sang năm mới, tôi muốn dẫn cậu về nhà tôi, được không?" Trầm Sở Hãn nở nụ cười mơ ước, "Người nhà tôi rất tốt, bọn họ nhất định sẽ thích cậu. Quan trọng là ra mắt cha mẹ a, đúng không?" Khẽ vỗ vỗ cánh tay Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn kiên nhẫn dỗ dành, anh là thật tâm, hy vọng Mạc Ngữ Phi có thể trở thành người nhà của anh, là người yêu của anh.

Gặp cha mẹ? Mi tâm Mạc Ngữ Phi nhảy dựng. Y biết Trầm Sở Hãn thật tâm chờ y, nguyên lai đã lên kế hoạch đến bước này. Ý anh muốn Trầm gia chính thức chấp nhận con hồ ly xấu xa này.

"Sau này rồi nói." Mạc Ngữ Phi nói có lệ, không dám để Trầm Sở Hãn nhìn thấy biểu tình của y lúc này, y vội vàng kéo chăn lên che hơn nửa khuôn mặt. Không thể đồng y, không không muốn kiên quyết từ chối, Mạc Ngữ Phi thấy khó xử. Sự ngay thẳng của Trầm Sở Hãn làm y vui vẻ, nhưng cũng làm y thống khổ.

"Ân." Trầm Sở Hãn gật đầu nói, vuốt vuốt tóc Mạc Ngữ Phi, "Khuya rồi, ngủ đi."

Mạc Ngữ Phi tuy rằng mệt mỏi, lại ngủ không được. Đêm đã khuya, nhìn gương mặt say ngủ bên cạnh, Mạc Ngữ Phi khẽ hôn lên thái dương anh, giống như Trầm Sở Hãn đã từng làm như vậy với y, tràn ngập yêu và thương tiếc.

Ngay sau đêm nhiệt tình cháy bỏng, Mạc Ngữ Phi nói thẳng với Trầm Sở Hãn.

"Tôi tìm được chỗ dựa vững chắc, tôi phải đi." Mạc Ngữ Phi giống như thoải mái nói ra những lời này, cười cười nhìn Trầm Sở Hãn.

Trầm Sở Hãn chấn kinh, trầm mặc một trận, vẫn không nói gì.

"Anh đừng bất ngờ, tôi sao có thể ở chỗ này cả đời? Cho dù là được bao dưỡng, cũng nên tìm chủ nhân có tiền." Ngữ khí Mạc Ngữ Phi bình thản, mang theo vài phần lãnh khốc.

Im lặng một lúc lâu, Trầm Sở Hãn thấp giọng hỏi: "Đi đâu?"

"Australia."

"Khi nào đi?"

"Ba ngày nữa."

Nhanh như vậy! Trầm Sở Hãn trừng mắt nhìn Mạc Ngữ Phi. Anh không phải không biết Mạc Ngữ Phi gạt anh làm mọi chuyện, anh cố gắng ôn nhu đợi y, hy vọng Mạc Ngữ Phi có thể vĩnh viễn ở lại, anh cũng hiểu chính mình đã đủ để Mạc Ngữ Phi ở lại. Không ngĩ tới, cuối cùng hồ ly nói rằng phải đi. Xem ra, ân oán trong quá khứ, hồ ly vẫn không bỏ xuống được, không thông suốt.

Trầm Sở Hãn vẫn trầm mặc không nói như trước, không thể chịu được sự trầm mặc này làm người ta đau khổ, làm người ta dây dưa, Mạc Ngữ Phi đơn giản xoay người ly khai. Không thể đối mặt với tình cảnh tàn nhẫn này, Mạc Ngữ Phi chọn cách trốn tránh.

Chỉ trong một buổi tối, nguyên bản người tình thân mật khắng khít, đã trở thành người xa lạ.

Trầm Sở Hãn vẫn đối đãi với Mạc Ngữ Phi giống như trước, ôn nhu cẩn thận chăm sóc, nhưng hai người không nói chuyện với nhau, cũng không nhìn nhau. Cả hai đều lẩn tránh ánh mắt đối phương. Mạc Ngữ Phi thực thiếu tự tin, y biết mình khẳng định đã vô tình làm tổn thương Trầm Sở Hãn sâu đậm, nhưng đã đi xa như vậy, y đã không thể quay đầu lại được nữa.

Trầm Sở Thiên trong lúc vô tình nghe cấp dưới báo một tin từ trong giới yêu thú: một yêu thú hồ ly muốn đi Australia đến làm việc ở tập đoàn Houghton của một tay trùm sòng bạc, Trầm Sở Thiên cũng vô cùng khiếp sợ. Nghe người miêu tả lại cảm thấy con hồ ly kia rất giống Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Thiên đầu tiên chạy đi tìm Mạc Ngữ Phi xác nhận.

"Nghe nói cậu muốn đi Australia?" Trầm Sở Thiên vừa đâm đầu vào liền hỏi.

"Phải." Mạc Ngữ Phi gật đầu.

"Cậu… cậu có ý gì! Cậu không phải theo anh hai… cậu không phải… anh hai còn nói muốn dẫn cậu trở về nhà tôi…" Trầm Sở Thiên hoàn toàn bị Mạc Ngữ Phi làm cho hồ đồ, con đại hồ ly này rõ ràng thân thiết với anh hai như vậy, vốn tưởng y sau này định sẽ ở bên cạnh anh hai, Trầm Sở Thiên thậm chí đã bắt đầu chấp nhận sự thật này, mà y hiện tại cư nhiên còn nói phải đi!

"Hừ, nhà cậu có gì tốt, cũng không phải cung điện." Mạc Ngữ Phi bĩu môi cười lạnh nói.

"Anh hai tôi đã đối với cậu như vậy, cậu… cậu không phải bỏ tất cả theo anh tôi sao?"

"Chẳng qua là bị anh ta nhặt về nuôi một thời gian thôi. Tôi cũng không nói sẽ theo anh ta, cậu đừng hiểu lầm!" Mạc Ngữ Phi vội nói, bộ dáng như mình trong sạch.

"Cậu.. sao cậu có thể nói như vậy!" Trầm Sở Thiên tức đến mặt đỏ lên, quát.

"Nga, đúng vậy." Mạc Ngữ Phi tận lực đem ngữ khí làm cho cực kỳ lãnh đạm, "Nếu không phải anh cậu ở trên giường xuyên tôi đến thích chết, thì anh ta sao lại bảo hộ tôi. Nói thẳng ra, chuyện chỉ có như vậy."

Dùng ngữ khí khinh thường như cũ nói một câu như đâm vào tim người khác, Mạc Ngữ Phi đồng thời cũng cảm thấy đau đớn. Nói dối, toàn bộ y đều nói dối! Nhưng bây giờ không nói dối thì còn có thể nói gì đây? Dù thế nào y cũng không thể không rời khỏi Trầm Sở Hãn, không muốn Trầm Sở Hãn thương tâm khi y ly khai, nhưng mà rời khỏi Trầm Sở Hãn khẳng định sẽ làm tổn thương chính trái tim y. Vì vậu, nhờ em trai anh thuật lại những lời này, làm tổn thương anh, làm anh quên y, không còn vướng bận. Làm như vậy, có lẽ khoảng thời gian Trầm Sở Hãn sẽ ngắn đi một chút; đau, cũng sẽ nhanh khỏi một chút. Biết rõ làm như vậy là hoàn toàn sai, Mạc Ngữ Phi lại không thể không sai như vậy.

"Ba.", một cái tát hung hăng đánh vào mặt Mạc Ngữ Phi, đánh cho mặt y quay sang một bên, một bên mặt lập tức sưng lên, miệng toả ra mùi máu nhàn nhạt. Mạc Ngữ Phi cũng không để ý, đây là kết quả y đáng được nhận.

"Cậu! Cậu hỗn đản! Cậu là đại hỗn đản!" Trầm Sở Thiên rống to, ngực phập phồng kịch liệt, hiển nhiên phi thường tức giận.

Mạc Ngữ Phi bình tĩnh quay mặt lại, lạnh lùng nhìn chăm chú Trầm Sở Thiên đang trong cơn giận dữ, nhếch khoé miệng hừ nhẹ, "Sao, tôi nói sự thật, cậu ngược lại còn nổi nóng, sách sách, giận quá không tốt nha, giám sát Trầm!"

"Cậu… cậu! Cậu thật quá đáng! Lại còn nói ra những lời này! Cậu đã quên anh tôi đối xử với cậu như thế nào rồi sao?" Trầm Sở Thiên rống to.

Quên? Mạc Ngữ Phi than thở trong lòng, cả đời này y cũng sẽ không quên nam nhân kia, anh ta ở trong

lòng, trên người Mạc Ngữ Phi, lưu lại rất nhiều ấn ký không thể xoá bỏ. Như thế nào có thể sẽ quên anh ta?

Mạc Ngữ Phi khóc trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói những câu vô tình, "Ân, anh ta đối với tôi thế nào?" Vươn tay xoa xoa gò má sưng đỏ, Mạc Ngữ Phi bày ra bộ dáng như bừng tỉnh đại ngộ, "Còn có thể đối xử với tôi như thế nào nữa, chỉ là rảnh rỗi thì thượng tôi, đùa giỡn một chút trên cơ thể tôi để tìm vui thôi."

"Cậu..." Trầm Sở Thiên đã không còn biết phải nói gì nữa. Đây là con hồ ly vô lương tâm, rất quá phận, rất đáng ghét!

"Họ Trầm kia, cậu nếu không còn chuyện gì nữa thì cút đi, đại gia tôi không thèm chấp cậu. Tôi chỉ thấy mặt cậu đã ghét!" Mạc Ngữ Phi ngồi xuống sofa, bắt chéo chân, biểu tình chán ghét.

"Cậu! Tôi nói cho cậu biết, tôi mới không muốn cậu ở cạnh anh hai! Cậu đừng tưởng rằng tôi không biết cậu là loại người nào. Tôi chỉ ước gì cậu sớm xéo đi! Chính là... chính là..." Trầm Sở Thiên hận đến nghiến răng, do dự một chút, lúc này mới không thể không nói: "Chính là anh hai tôi thích cậu, anh ấy thật lòng thích cậu! Cậu tổn thương anh hai như vậy, làm tổn thương tình cảm anh ấy như vậy, cậu là đồ hỗn đản!"

"Nga, có thật không?" Mạc Ngữ Phi nhún vai, sau đó nâng tay phải lên ngoáy ngoáy lỗ tai, "Tôi không nghe lầm đi, thật không? Sao trên đời này còn tồn tại chữ này a? Cậu lầm rồi."

Nhìn bộ dáng không quan tâm của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Thiên càng đau lòng hơn. Anh tự biết chuyến đi này của mình không có kết quả, nhưng trong lòng anh vẫn hy vọng, hy vọng có thể đứng ở góc độ là người thứ ba khuyên con hồ ly này một chút, hy vọng y có thể ở lại. Hiện tại xem ra anh thật sự đã lầm rồi.

Bộ dáng vô cùng đau đớn của Trầm Sở Thiên làm trong lòng Mạc Ngữ Phi rối bời, nghe Trầm Sở Hãn nói ra tình ý Trầm Sở Hãn đối với y, Mạc Ngữ Phi càng tin rằng Trầm Sở Thiên là thật lòng yêu y. Biết nam nhân kia yêu y như vậy, Mạc Ngữ Phi không khỏi chua xót. Có thể được nam nhân mình thích yêu thương, là hạnh phúc biết bao. Càng như vậy, sẽ càng không rời khỏi, vậy thống khổ càng sâu thêm nữa.

Nghiêng mặt giấu lệ quang trong mắt đi, Mạc Ngữ Phi hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm tình, ho khẽ một tiếng, đem những nghẹn ngào dâng lên cổ nuốt xuống, sau đó liếc mắt nhìn Trầm Sở Thiên, "Cậu nói xong rồi? Vậy cậu có thể đi."

"Tôi đi, đương nhiên tôi sẽ đi. Cuối cùng tôi chỉ muốn nói với cậu, cậu nhất định sẽ hối hận! Cậu là người như vậy, nhất định sẽ bị trừng phạt!" Trầm Sở Thiên hung hung trừng mắt Mạc Ngữ Phi khi nói câu cuối, sau đó xoay người bước đi, kéo cửa phòng đóng sầm lại.

Sau khi Trầm Sở Thiên rời đi, Mạc Ngữ Phi nhốt mình trong phòng, đầu óc rối loạn, cái gì cũng không muốn nữa. Trong đầu vang lên câu nói kia cứ lặp đi lặp lại 'Anh ấy là thật lòng với cậu.' Càng nhớ lại, càng mất hết can đảm. Hối hận, khẳng định sẽ như vậy, hiện tại Mạc Ngữ Phi đã hối hận rồi, nhưng không còn đường lui nữa, chỉ có thể tiếp tục xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía trước.

Ở lại, với cả hai đều không có lợi; rời đi, trả lại cuộc sống bình yên trước đây cho Trầm Sở Hãn, đối với hai người mà nói mới là tốt? Nhưng nếu không đi, lẽ nào… thật sự phải chiếm lấy nam nhân kia cả đời? Nếu vậy Trầm Sở Hãn có hạnh phúc không? Nếu vậy Mạc Ngữ Phi có hạnh phúc không? Nội tâm Mạc Ngữ Phi đấu tranh.

Vậy thì lặng lẽ rời đi, lặng lẽ biến mất khỏi cuộc sống của anh ta. Thời gian trôi qua, đau thương sẽ giảm đi, sớm hay muộn cũng đến này, Trầm Sở Hãn sẽ quên đi, sẽ có một cuộc sống mới, hy vọng anh ta có thể gặp được người bạn đời ôn nhu, thương anh, chiếu cố anh, sau đó anh sẽ giống như một nam nhân bình thường, bận rộn việc gia đình, công việc, người nhà, bạn bè, những hài tử đáng yêu… So với cùng một chỗ với hồ ly mất danh dự, xuất thân làm nghiệp tình sắc thì hạnh phúc hơn. Mạc Ngữ Phi càng tưởng tượng cuộc sống hạnh phúc tương lai của Trầm Sở Hãn, trong lòng càng đau khổ hơn. Trầm Sở Hãn nếu có được hạnh phúc, y phải nên cao hứng mới đúng, nhưng, nước mắt lại như thế nào cũng không kềm được.

"Ô ô…" Đơn giản biến thành hồ ly, Mạc Ngữ Phi cuộn mình trên sofa, lấy đuôi che mặt lại, thân hình co rụt lại, phát ra tiếng nức nở bi thương.

Trầm Sở Thiên tan sở về nhà, nhìn thấy hai má Mạc Ngữ Phi sưng đỏ, anh nhướng mày, vội hỏi: "Sở Thiên đã đến?"

"Ân." Mạc Ngữ Phi hừ một tiếng, coi như thừa nhận.

"Xin lỗi, nó… nó… tôi sẽ giải thích với nó."

Sau tất cả mọi chuyện, nam nhân này còn muốn nhận lỗi giùm người khác! Mạc Ngữ Phi thật không biết phải nói gì với Trầm Sở Hãn, anh bị tổn thương đến mức này, vậy còn vì chuyện này mà nhận lỗi giùm!

Chậm rãi bước đến bên cạnh Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi ngẩng mặt lên nhìn anh, lộ ra nụ cười quyến rũ, "Tôi còn nghĩ… anh không định nói chuyện với tôi nữa."

Trầm Sở Hãn lập tức trầm mặc, sau đó không tự nhiên quay mặt đi.

"Nếu đã nhận lỗi, vậy thì bày tỏ thành ý đi." Mạc Ngữ Phi vòng tay quanh cổ Trầm Sở Hãn, dán sát người lại, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đã lâu không có được làm y kềm lòng không được, nheo mắt lại say mê, "Ôm tôi đi…"

Cánh tay bị đẩy ra, buông xuống, Mạc Ngữ Phi kinh ngạc nhìn Trầm Sở Hãn lui một bước các xa. Động tác Trầm Sở Hãn chặn tay Mạc Ngữ Phi lại rất nhẹ nhàng, nhưng ý cự tuyệt lại tỏ ra kinh quyết đến bất ngờ.

"Vì sao?" Mạc Ngữ Phi rất ngạc nhiên, cũng không phải chưa từng làm như vậy, sao lại không muốn.

Trầm Sở Hãn khẽ lắc đầu: "Đừng…"

"Anh có ý gì!" Mạc Ngữ Phi thẹn quá hoá giận, "Anh nói cái quái gì, cái gì mà đừng, chẳng lẽ anh chưa ôm tôi? Có gan nói lại lần nữa xem!"

"Không…" Chỉ một từ, lại nói rõ được tâm ý Trầm Sở Hãn.

Mạc Ngữ Phi bị cự tuyệt đau đến công tâm, chân tay run rẩy, y không nghĩ Trầm Sở Hãn sẽ cự tuyệt y. Lần cuối cùng, y hy vọng có được cái ôm cuối cùng này, có thể để lại cho y những ký ức cuối cùng chỉ thuộc về Trầm Sở Hãn, vì vậy y phi thường khát vọng. Lúc này nguyện vọng tan vỡ, làm Mạc Ngữ Phi như thế nào cũng khó chấp nhận, giữa tình thế cấp bách liền thốt ra: "Không! Anh nói 'Không', vậy tại sao anh lại không nói không cho tôi rời đi! Tại sao anh khôn giữ tôi lại! Tại sao… Tại sao?"

Trầm Sở Hãn rất hiểu Mạc Ngữ Phi, một nam nhân tràn đầy tâm hư vinh, muốn phong cách, muốn phô trương, muốn cao cao tại thượng, lại tự phụ kiêu ngạo, y sẽ không cam tâm với cuộc sống bình đạm. Hơn nữa, y cũng sẽ không buông tha cho những người đã thương tổn y, rốt cục, cơ hội mà y đợi để chuyển mình đã đến, hồ ly nam nhân kia sẽ không bỏ lỡ.

"Nếu bỏ qua, cậu nhất định sẽ hối hận, cả đời sẽ canh cánh trong lòng. Tôi vốn nghĩ, có lẽ sau khi cậu thoát khỏi những xao động trong lòng, sẽ nguyện ý trở lại cuộc sống bình thường, nhưng tôi đã nhầm. Xin lỗi… Tôi đã cho rằng tôi có năng lực thay đổi cậu, nhưng cuối cùng tôi vẫn thất bại…"

Tại sao anh lại nói 'Xin lỗi', tại sao? Rõ ràng biết Mạc Ngữ Phi là một hồ ly ham thích hư vinh lại ngoan độc vô tình, nhưng nói 'Xin lỗi' cư nhiên lại là anh ta! Hốc mắt Mạc Ngữ Phi đỏ lên, y cố gắng kềm nước mắt lại, cố tình tiêu sái vung tay, "Tốt, quên hết đi."

Xoay người muốn đi, Mạc Ngữ Phi lại nghe Trầm Sở Hãn nói sau lưng y: "Ngữ Phi, Thừa Phong…"

Mạc Ngữ Phi đã hoá thành đại hồ ly bạch sắc chạy lên lầu.

43. Quyển 4 - Chương 12

Mạc Ngữ Phi tay trắng đi vào nhà Trầm Sở Hãn, hiện tại phải rời đi, y cái gì cũng không mang theo.

"Cậu cũng không cần mang theo gì hết, bất quá chỉ là vật ngoài thân mà thôi." Mạc Ngữ Phi nói như vậy với Dịch Thừa Phong.

"Cậu có chắc không?" Dịch Thừa Phong hỏi, cậu không phải không tin Mạc Ngữ Phi, chính là không biết con đường phía trước khiến cậu không khỏi lo lắng giùm cho Mạc Ngữ Phi.

"Vừa đi vừa nhìn thôi." Mạc Ngữ Phi cười không quan tâm.

Trước khi Mạc Ngữ Phi và Dịch Thừa Phong rời Hương Đảo đến Australia, Trầm Sở Hãn lặng lẽ đến bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn tìm Dịch Thừa Phong.

"Tôi có thứ này muốn đưa cho cậu." Nói xong, Trầm Sở Hãn đưa một phong thư nho nhỏ.

Vừa cầm lấy, Dịch Thừa Phong liền biết trong phong thư là một chiếc thẻ tín dụng, "Anh là…"

"Cũng không nhiều, mang theo dùng khi khẩn cấp cũng tốt, các cậu đi đến nơi xa như vậy mà."

Nhìn nam nhân trước mặt mỉm cười ôn nhu, Dịch Thừa Phong – thương lang không dễ xúc động cũng phải rung động. Anh ta thật sự thật tâm với bọn họ.

"Mật khẩu là sinh nhật của Ngữ Phi…"

"Anh tại sao không giữ cậu ta lại?" Dịch Thừa Phong nhịn không được hỏi, cậu biết cậu không nên hỏi anh, cậu cũng không đủ tư cách chất vấn chuyện giữa hai người họ, nhưng cậu thật sự hy vọng Trầm Sở Hãn có thể giữ Mạc Ngữ Phi lại, hạnh phúc của Mạc Ngữ Phi không hề nghi ngờ chính là ở bên cạnh Trầm Sở Hãn, ai cũng thấy được, chỉ con hồ ly cố chấp kia là không thấy, không chịu thấy.

"Nếu cậu ta quyết định phải đi…" Trầm Sở Hãn cúi đầu, "Cậu ta chọn rời đi, chứng tỏ trước đây cậu ta vẫn luôn có ý này, tôi không thể thay đổi quyết định từ trong lòng cậu ta được. Giữ không được, thật sự là giữ cũng không được, tôi không phải không thử qua. Hiện tại tất cả đều là do cậu ta quyết định, tôi tôn trọng quyết định đó."

Trước khi ra về, Trầm Sở Hãn nắm chặt Dịch Thừa Phong, hai người đều hiểu đối phương muốn nói gì.

"Tôi là cận vệ của cậu ta, tôi chỉ trung thành với cậu ta."

"Đừng nói với Ngữ Phi tôi đã đến tìm cậu." Lưu lại những lời này, Trầm Sở Hãn ly khai. Trong bóng đêm, Dịch Thừa Phong đứng ngoài cổng bệnh viện, nhìn theo xe Trầm Sở Hãn rời đi.

Một buổi sáng mùa đông nắng ấm, Mạc Ngữ Phi và Thừa Phong lên máy bay rời khỏi thành phố Hương Đảo, lúc bọn họ đi, Trầm Sở Hãn đang ở trường huấn luyện học trò.

Sở cảnh sát thành phố Hương Đảo, trong văn phòng cảnh sát trưởng, cha Trầm đang ngồi sau bàn làm việc hỏi Trầm Sở Thiên đang ngồi trước mặt ông, "Con hồ ly kia đi rồi?"

"Dạ."

"Cứ như vậy mà đi?" Cha Trầm lộ biểu tình phức tạo, một kết cục như vậy, đúng như ông dự kiến, lại

ngoài dự liệu của ông, “Cứ lặng lẽ, bình thản đi rồi?”

“Đúng vậy.”

“Anh con có nói gì không?”

“Dạ không, bất quá khó nhìn thấy được.” Trầm Sở Thiên hừ một tiếng, “Có gì phải đau khổ chứ, đi sớm thì tốt! Yên tĩnh một chút!”

“Gọi anh con tạm thời chuyển về nhà sống. Tâm tư hài tử Sở Hãn này rất kín, ở một mình, khó tránh khỏi đông nhớ tây mong, về nhà là tốt nhất. Con cũng dẫn Tiểu Mạc về nhà ở một thời gian, bồi anh hai con.”

“Con biết rồi.”

Khởi hành ở Hương Đảo là mùa đông, sau khi bay nửa trái đất, Mạc Ngữ Phi và Dịch Thừa Phong đến Australia lại đang là giữa hè. Ra khỏi sân bay, mặt trời chói lọi trên cao làm Mạc Ngữ Phi cảm thấy có dấu hiệu tốt.

Sau khi ngủ lại khách sạn, Mạc Ngữ Phi tắm rửa, thay quần áo, chuẩn bị đi.

“Đi gặp hắn ta sao?”

“Đương nhiên, việc này không nên chậm trễ.” Mạc Ngữ Phi mang biểu tình thoải đứng trước gương thay quần áo, nhân viên phục vụ khách sạn mang cravat đến để chọn.

Dịch Thừa Phong im lặng đứng một bên, cậu vẫn đang mặc tây trang hắc sắc ngàn năm không đổi, mái tóc dài ngân bạch cột lại phía sau. Nhìn bộ dáng ăn mặc của Mạc Ngữ Phi lúc này, Dịch Thừa Phong không biết trong lòng Mạc Ngữ Phi đang nghĩ gì. Nếu Mạc Ngữ Phi đi lần này, sẽ trở thành độc chiếm của nam nhân có thế lực mạnh… Dịch Thừa Phong quay mặt đi, cảm thấy trong lòng không có tư vị.

Tất cả sòng bạc của châu Úc đều nằm trong tay của Herve, hắn ta là bá chủ thế lực nhất của hắc bang ở đây. Trước kia, Herve đã từng buột miệng, nói phải tìm một trợ thủ mới, còn Mạc Ngữ Phi sau khi nghe được tin này, lập tức nhờ người quen trong hắc đạo giới thiệu. Mạc Ngữ Phi định mượn lực lượng của nam nhân này để lần nữa đoạt lại quyền lực y đã mất đi.

Đứng ở sảnh tiếp tân trên tầng cao nhất của sòng bạc xa hoa, sau khi đi người vào thông báo, một nam nhân có dáng dấp như thư ký mời Mạc Ngữ Phi vào, còn Dịch Thừa Phong thì bị yêu cầu ở lại đại sảnh. Mạc Ngữ Phi ra hiệu cho Dịch Thừa Phong xong thì đi theo người nọ.

Bước vào văn phòng rộng lớn, nhìn người đầu tóc bạc trắng ngồi sau bàn làm việc lớn bằng gỗ cao su lỗi thời, Mạc Ngữ Phi cười, “Nhĩ hảo.”

“Cậu là Mạc, mời ngồi.” Lão nhân khoát tay, ra hiệu Mạc Ngữ Phi ngồi xuống sofa đối diện ông ta.

“Tôi đã đọc qua tư liệu về cậu.” Herve nói.

“Vậy ngài thấy tôi thích hợp, hay không thích hợp vậy?”Mạc Ngữ Luân cười hỏi.

Lão nhân không nói gì, đôi mắt như chim ưng nhìn Mạc Ngữ Phi từ trên xuống dưới, tựa hồ đang đánh giá y. Mạc Ngữ Phi tự nhiên ngồi trên sofa, lại thay đổi thế ngồi, mơ hồ như đang tự trưng bày mình. Mạc Ngữ Phi vẫn rất tự tin với ngoại hình của y, khí chất nho nhã, khuôn mặt thanh tú, nhất định có thể chiếm được hảo cảm của người đối diện.

Một lúc sau, Herve cười, “Theo tôi được biết, cậu đã – chết.”

“Nga, nghe được ngài gọi qua, cho dù có chết, cũng sẽ sống lại để dốc sức vì ngài.”

“Tôi thấy không cần thiết,” Herve cười nói, “Cậu chẳng lẽ không phải muốn lợi dụng tôi để đối phó với tộc nhân ngày trước của cậu sao?”

“Nga, ông nói nghe ghê quá,” Mạc Ngữ Phi ngửa đầu cười, “Bọn chúng sao có đủ tư cách thành đối thủ của ông.”

“Tôi biết cậu nghĩ gì.” Trong mắt lão nhân hiện ra tinh quang.

Mạc Ngữ Phi đương nhiên biết nam nhân đã hơn năm mươi năm lăn lộn trong hắc đạo này khôn khéo cỡ nào, ngay từ đầu y đã không định giấu diếm ý đồ của y, “Không sai, tôi là báo thù, hơn nữa nhất định phải báo thù! Bất quá, tôi tuyệt đối không có ý lợi dụng ngài.”

“Chuyện đó sao có thể? Mạc, những lời này của cậu không có sức thuyết phục chút nào.” Herve xòe tay, cười lắc đầu.

“Đương nhiên có thể tin được. Chẳng lẽ ngài không muốn chiếm một phần nhỏ của ngành cờ bạc ở Châu Á sao? Dù không quan tâm đến nguồn lợi phong phú sắp tới, riêng quyền lực – sức ảnh hưởng trong Hiệp hội doanh nghiệp cờ bạc, chẳng lẽ ngài không muốn có? Cho đến nay, mỗi châu lục đều tự xưng là vua trong ngành cờ bạc này, nhưng vẫn chưa có bang phái nào nắm quyền được cả hai châu lục, thậm chí lại có sức ảnh hưởng hơn nữa, ngài không muốn trở thành người đầu tiên?”

Herve có chút trầm mặc, sau đó cười lớn nói: “Tôi không muốn đắc tội với người trong Hiệp hội cờ bạc châu Á.”

“Đó không phải là đắc tội, tiên sinh, kẻ thắng thì làm vua!”

Một câu nói làm trong mắt Herve hiện lên tia sáng.

"Cho dù ngài không cần, chẳng lẽ những kẻ khác sẽ bỏ qua Châu Á béo bở sao? Ngẫm lại, vì sao cách ba năm một lần lại tổ chức thi đấu giải Vua Cờ bạc, chẳng lẽ chỉ muốn tìm ra một chơi bài poker giỏi thôi sao? Nga, tôi tin rằng bất kỳ nhà ảo thuật trong đoàn xiếc nào cũng chơi xuất sắc được."

Thấy Herve trầm mặc không nói, như đang suy nghĩ, Mạc Ngữ Phi nói thêm: "Các bang phái ở thành phố Hương Đảo là lớn nhất trong ngành cờ bạc ở Châu Á, nhưng đều là những bang phái nhỏ, nhưng ở đây mỗi năm nguồn vốn đều chảy vào các sòng bạc... Tôi tin ngài so với tôi còn biết rõ hơn nữa. Nếu có thể đạt được sự thống nhất ở đây, tiến tới chiếm Macao, Nhật Bản, Malaysia, từng bước chiếm lĩnh. Tương lai, Hiệp hội Cờ bạc Châu Á sẽ đứng đầu thế giới!"

"Đây là kế hoạch của cậu đi." Herve cao giọng nói.

Mạc Ngữ Phi cười nói, "Không sai. Bất quá mấy lão hồ ly Mạc gia lại không nghe lời tôi."

"Tôi thật sự còn chưa hiểu, cho dù là lợi dụng cậu để kiếm tiền, vẫn tốt hơn là giết cậu, nhưng tại sao bọn họ lại nhất định phải lấy mạng cậu?" Herve cố ý hỏi.

"Vì hồ ly chúng tôi không tin vào bất kỳ ai, trừ chính bản thân người đó." Mạc Ngữ Phi cười, thản nhiên nhìn thẳng và Herve.

"Như vậy, tôi phải tin cậu như thế nào đây?"

"Tất cả đều nằm trong này, ngài nói đi?" Trong giọng nói Mạc Ngữ Phi chứa đựng sự nghe lời khó có thể hình dung, y dựa vào tay ghế sofa, lấy tay chống cằm, mỉm cười nhìn Herve, lại truyền ra một loại ám chỉ.

Herve mới rồi sắc mặt còn nghiêm nghị lần thứ hai cười ha hả, cười đến nỗi hai vai run run, sau đó ông ta đứng lên, "Tôi già rồi, hiện tại tôi đối với tiền tài cũng đã không còn ham muốn mãnh liệt như trước. Hiện tại có thể làm tôi hưng phấn – chỉ có quyền lực. Kinh doanh các sòng bạc của tôi thành hàng đầu thế giới, đây là toàn bộ mong muốn của tôi!"

Lời nói thẳng thắn cũng đồng thời chuyển tin lại cho Mạc Ngữ Phi, nam nhân trước mắt này, rất rõ chỉ muốn lợi dụng Mạc Ngữ Phi, lợi dụng Mạc Ngữ Phi trở thành công cụ kiếm tiền, một cây súng xông pha chiến trường, trong tương lai, Mạc Ngữ Phi phải thay nam nhân này kiếm được lợi nhuận như trong lý tưởng của hắn ta, chiếm được quyền thế trong lý tưởng của hắn ta, mà giống như vậy, Mạc Ngữ Phi chiếm đất thành công, đồng thời cũng có thể hoàn thành kế hoạch báo thù của y.

"Nói như vậy, ngài đồng ý tuyển dụng tôi?" Mạc Ngữ Phi cũng đứng lên.

"Tôi sẽ cho người thảo hợp đồng xong rồi đưa cho cậu xem," nam nhân làm đại sự, không bao giờ tách bùn khỏi nước, "Nếu cậu có ý kiến gì có thể đề xuất. Tôi sẽ cho người sắp xếp cậu ở lại trong khách sạn. Tôi

biết trước đây cậu vẫn chỉ ở khách sạn, là vì thuận tiện phục vụ đi." Herve nói, Mạc Ngữ Phi đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn ta, hắn ta đang muốn nói với Mạc Ngữ Phi, hắn biết từng đường đi nước bước của Mạc Ngữ Phi.

"Cám ơn ngài. Tôi nghĩ trước tiên cứ thực tập tại sòng bạc của ngài ít nhất nửa năm, có thể không?" Mạc Ngữ Phi thỉnh cầu.

"Ha hả, đương nhiên." Biết Mạc Ngữ Phi đã có chuẩn bị mới đến, Herve cảm thấy hắn ta không cần nhắc nhở Mạc Ngữ Phi gì nữa. Ra đến cửa văn phòng, Herve dừng chân, "Đúng rồi, còn một việc phải nói trước với cậu."

Mạc Ngữ Phi cung kính lắng nghe.

"Tôi có đứa con trai, Jonny, y… ách, cá tính rất cởi mở hoạt bát, vẫn chưa chín chắn, tôi hy vọng cậu…" Herve cũng không nói tiếp, chỉ dùng ánh mắt như hỏi Mạc Ngữ Phi đứng bên cạnh.

"Tôi biết nên làm thế nào." Mạc Ngữ Phi cúi người đáp.

"Ân, tốt lắm." Herve nói xong, xoay người trở vào văn phòng.

Mạc Ngữ Phi lộ ra tia cười lạnh? Cởi mở? Hoạt bát? Vẫn chưa chín chắn? Một người hai mươi tuổi đầu, ăn chơi riết thành quen, biệt danh bên ngoài là hoa hoa công tử, đích xác có thể hình dung như vậy. Mạc Ngữ Phi rất hiểu, Herve đang muốn ám chỉ y, đừng vọng tưởng câu dẫn con trai hắn ta để thành quân bài trong tay.

Herve thật quá lo lắng, Mạc Ngữ Phi hoàn toàn biết rõ cậu ấm kia bất quá chỉ là công tử bột chẳng ra gì, trong tập đoàn không có thực quyền, đối với cha y cũng có có sức ảnh hưởng nào. Bất quá ỷ lại được cha cưng chìu mà lộng hành thôi, chơi quá mức gây náo loạn thì có cha ra mặt thu thập. Đồng thời Mạc Ngữ Phi cũng không phải không hiểu, Herve xem thường hồ ly trong gia tộc mang nghiệp tình sắc, hắn ta muốn Mạc Ngữ Phi cách xa đứa con hắn xa một chút.

Hừ, câu dẫn, tôi đây còn thấy chướng mắt! Mạc Ngữ Phi thầm nói trong bụng.

Dịch Thừa Phong thấy Mạc Ngữ Phi đi tới, lập tức nghênh đón, dùng ánh mắt thân thiết nhìn Mạc Ngữ Phi, người kia lộ ra nụ cười thoải mái.

Sau đó có nhân viên nghiệp vụ dẫn Mạc Ngữ Phi đến một gian phòng mới. Lần thứ hai vào phòng tổng thổng trong một khách sạn xa hoa, Mạc Ngữ Phi có cảm giác xa lạ, y cũng không cảm thấy thoải mái, mà ngược lại, y tưởng nhiệm ngôi nhà ấm áp đơn sơ của Trầm Sở Hãn.

Đêm khuya, Mạc Ngữ Phi ngồi cạnh cửa sổ ngắm cảnh đêm nơi đất khách, điếu thuốc trên tay tỏa ra làn khói lam nhạt.

Kế hoạch tiến hành thật sự thuận lợi, hiện tại tất cả đều nằm trong kiểm soát của Mạc Ngữ Phi. Thời điểm Mạc Ngữ Phi gặp Herve đã rất lo lắng, muốn được đối phương tín nhiệm, nhất định phải trả giá khá lớn. Tưởng tượng có lẽ phải dùng thân thể để lấy lòng lão nhân đầu bạc kia, cho dù hắn ta còn tinh lực, Mạc Ngữ Phi cũng không muốn. Dĩ nhiên Herve không nói muốn Mạc Ngữ Phi có quan hệ trên giường với hắn ta, cũng không tỏ ý hắn ta sẽ không lợi dụng Mạc Ngữ Phi, ngược lại đem y dâng cho kẻ khác. Mạc Ngữ Phi thầm nhắc nhở bản thân, nhất định phải cẩn thận để ứng phó với mấy chuyện kiểu này.

Trở thành vị quản lý cấp cấp cao mới của tập đoàn Houghton dưới trướng Herve, Mạc Ngữ Phi nhậm chức, quản lý một sòng bạc có quy mô bậc trung. Y biết Herve đang quan sát y, xem y rốt cuộc có năng lực hay không, y biết những thủ hạ của Herve cũng đang quan sát y, nhìn thử con hồ ly ở một đất nước xa xôi có thể là được gì.

Mạc Ngữ Phi không lập tực tiến hành cải tổ sòng bạc theo kế hoạch, mà án binh bất động, quan sát trước, rồi mới hành động. Y phải làm đủ việc, đồng thời cũng muốn nhìn rõ người nào trong tập đoàn là chướng ngại vật trong bước tiến của y.

Mỗi ngày đều bận rộn, mỗi ngày đều khẩn trương, lúc nào cũng tính toán cấp tốc trong đầu, cẩn thận để có thể tránh những bẫy rập, ứng phó với từng mối quan hệ con người. Mạc Ngữ Phi đem toàn bộ tinh lực đặt hết vào trong sòng bạc, đồng thời cũng nhờ công việc không hề nhàn hạ để quên đi những chuyện y không muốn nhớ.

Sau khi dần quen với hoàn cảnh mới hoàn toàn xa lạ, Mạc Ngữ Phi mới khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó y bắt đầu tiến hành thay đổi.

Lập một bản kế hoạch kinh doanh mới, Mạc Ngữ Phi đề nghị dự toán, chuẩn bị tiến hành sửa chữa sòng bạc.

"Có cần phải mất số tiền này không?" Có kẻ trong tập đoàn đưa ra nghi ngờ.

Trang trí chỉ là một lý do, bất quá nhân cơ hội này để quảng cáo mời chào khách đến đánh bài, đồng thời mở rộng thanh thế một chút, Mạc Ngữ Phi tin rằng khi Herve đọc được kế hoạch của y, khẳng định sẽ gật đầu.

Quả nhiên, Herve đồng ý. Trong tập đoàn nhất thời lời đồn đãi nổi lên bốn phía, có người nói thẳng Mạc Ngữ Phi là tân sủng của Herve. Mạc Ngữ Phi chẳng những không tiêu trừ những lời đồn đãi này nọ, ngược lại càng tung thêm mấy tin không chịu nổi. Thanh danh với y mà nói căn bản không là gì cả, hồ ly xuất hân nghiệp tình sắc còn quan tâm những thứ hư vô gì đó sao? Y là hồ ly đang muốn dựa vào oai vũ của Herve, hảo hảo san bằng con đường dưới chân.

Trước năm mới sòng bạc trang hoàng xong, nhóm quản lý cấp cao của tập đoàn Houghton sẽ đến tham gia nghiệm thu công trình, cùng tham quan sòng bạc được sửa sang lại như mới. Mạc Ngữ Phi tận lực mua thêm thiết bị mới, dự định biểu diễn trước mặt mọi người.

"Cậu làm gì vậy?" Trong một cửa hàng thời trang ở phố người Hoa, thấy Mạc Ngữ Phi chọn trang phục là

trường sam bằng lụa sắc thái diễm lệ, Dịch Thừa Phong thấy khó hiểu. Trước đây, Mạc Ngữ Phi thích mặc tây trang, hơn nữa chỉ chọn màu trắng, sao cậu ta đột nhiên lại thích loại tơ tằm thêu hoa này.

"Ở nước ngoài, đương nhiên chọn trang phục truyền thống sẽ thu hút hơn." Mạc Ngữ Phi kéo vạt áo trường sam kiểu Trung Quốc nhìn kỹ, cười nói.

Dịch Thừa Phong phát hiện, từ khi đến Australia, Mạc Ngữ Phi đã có chút thay đổi, y dường như suy nghĩ kiên định, trở thành người hoàn toàn khác với y trong quá khứ.

Mặc vào trường bào hắc sắc thêu đoá mẫu đơn màu đỏ thật lớn kiểu Trung Quốc, Mạc Ngữ Phi đứng trước mặt Dịch Thừa Phong quay một vòng, "Thế nào, đẹp không?"

Đẹp thì có đẹp, nhưng lại có phần quá đẹp. Trước đây Mạc Ngữ Phi luôn mang bộ dáng nho nhã một thân bạch sắc trong hộp đêm, nhìn đến phục trang hiện tại, Dịch Thừa Phong vẫn chưa quen được.

"Cần phải như vậy." Mạc Ngữ Phi vung tay, ra hiệu cho nhân viên phục đem những bộ quần áo bằng lụa y ưng ý gói lại, đồng thời nói với Dịch Thừa Phong, "Bây giờ đã không giống trước đây nữa, Thừa Phong."

Khi Mạc Ngữ Phi mặc trường sam hoa lệ kiểu Trung Quốc xuất hiện trước mặt mọi người, Dịch Thừa Phong nghe được những thanh âm lén hít hà của mấy người. Sự tuấn mỹ của Mạc Ngữ Phi đương nhiên không thể xem thường, hiện tại y cũng có nét quyến rũ khó có thể hình dung, nét phong tình trước đây thường mơ hồ giấu đi giờ đều phô bày ta, khuôn mặt thanh tú lúc này lại có cảm giác sắc bén, làm người ta vừa muốn tiến đến gần, lại không dám vọng động, không khỏi làm cho tâm ngứa ngáy.

Chỉ là sòng bạc có quy mô nhỏ trong tập đoàn, nên Herve cũng không tham gia tuần tra nội bộ trước khi khai tương. Mạc Ngữ Phi lúc này căn bản không đem những cấp cao khác để vào mắt, vẫn thản nhiên đi phía trước, đi sau hắn là giám đốc điều hành tương lai sẽ chịu trách nhiệm các phòng ban.

Mạc Ngữ Phi chỉ chỉ, vừa đi vừa nói.

"Sòng bạc mở ra dành cho những người chơi dám vung tay, không phải cho những tên côn đồ muốn vớt một chút tiền tiêu vặt, khách nam muốn vào phải ăn mặc đúng mức, biết ăn mặc đúng mức là gì không?"

Trưởng nhóm an ninh bên cạnh liên tục gật đầu.

"Nếu là khách nữ có thể mặc phóng khoáng thích hợp tiêu chuẩn, nhưng cũng phải chỉnh tề, loại nữ nhân vừa thấy đã biết là mời gọi tuyệt đối không thể cho vào! Nếu bị tôi thấy được, trực ban an ninh liền chuẩn bị cuốn gói cút đi! Tôi không sợ tuyển không được nhân viên, với mức lương và phúc lợi của công ty, không làm thì mấy người chịu thiệt."

"Vâng, đúng."

Nhân viên chia bài và phục vụ sòng bạc đứng chỉnh tề trong đại sảnh, Mạc Ngữ Phi từ từ đi qua mọi người, từng bước từng bước nhìn kỹ. Nhân viên chia bài đều đã qua huấn luyện và khảo hạch, y cũng yên tâm. Trong các phục vụ nữ có một bộ phận có thể phục vụ cho khách, gọi là Cat girl, các nàng thuộc về sòng bạc, được sòng bạc bảo vệ, và cho phép làm tình với người khách.

Những trang phục các cô Cat, Mạc Ngữ Phi cười nhạo thành tiếng, nói với trưởng nhóm bên cạnh y, đồng thời cũng là quản lý các nữ hài tử này: "Trang phục các cô mặc sau này phải do chuyên gia chuẩn bị, phải làm sao cho thanh lịch trang nhã. Các cô gái, đừng tuỳ tuỳ tiện tiện để lộ thân thể, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy hết thì có thể gọi là hàng thượng đẳng không? Sau này tôi sẽ tăng thêm một khoản phí phục trang trong dự toán kinh doanh, tuyệt đối không được mua hàng quá dễ. Nói đơn giản, nếu nhìn thấy Cat Girl mang đồng hồ kim cương, lúc đó mấy người thấy khách chỉ cho được mấy dollar tiền tip thôi sao?"

Vươn tay nâng bàn tay một nữ hài tử bên cạnh lên, Mạc Ngữ Phi nhìn móng tay sơn loè loẹt, mặt nhăn nhó, "Nếu trong các cô có suy nghĩ muốn câu được rùa vàng (đại gia), khẳng định phải chuẩn bị sẵn mồi câu." (thả con tép bắt con tôm)

Có tiếng cười nho nhỏ một bên truyền đến, Mạc Ngữ Phi không cần quay đầu lại cũng có thể nghe được người nào cười. Đây là những kẻ làm đã lâu trong tập đoàn Houghton đang thầm cười nhạo xuất thân của Mạc Ngữ Phi, còn có người nói đùa trước mặt Herve, nói sòng bạc sau này sẽ biến thành hộp đêm. Mạc Ngữ Phi thầm cười lạnh trong lòng.

Kẻ mê cờ bạc tất sẽ háo sắc, nếu khách ở sòng bạc có được diễm ngộ tốt đẹp, lần sau y sẽ lại đến. Những người kinh doanh sòng bạc đều biết một câu – Không sợ đến không đánh bạc, chỉ sợ khách không đến. Cũng không nghĩ lại, mấy sòng bạc nổi tiếng thế giới Las Vegas quanh năm suốt tháng toàn thi đấu quyền anh, hòa nhạc, cũng như vô số các buổi biểu diễn khác, mục đích bọn họ tổ chức là vì cái gì.

Sau khi đi tham quan, có người đưa ý kiến chỗ này không phải đã quá mức xa hoa sao. Mạc Ngữ Phi cười thầm trong bụng, như thế nào, đẹp hơn so với bên kia nên y liền mất hứng.

"Sẽ không." Mạc Ngữ Phi đơn giản nói.

"Xa hoa như vậy, có thể khách sẽ sợ, không dám vào không?" Lại có người đưa ra câu hỏi khác.

"Đánh bạc là thiên tính. Còn nữa, 80% nguồn tiền tập trung vào 20% những kẻ giàu có, muốn tranh thủ được khách hàng cao cấp, anh sẽ chọn gì đây?" Mạc Ngữ Phi cười hỏi, "Người có tiền mới có thể đánh ván bài lớn, những kẻ đi làm lãnh lương sao có thể bỏ ra tám mươi một trăm vạn đồng để chơi bài blackjack (xì dách) được, Sir."

"Nhưng số lượng khách… Nếu trong sòng bài nhìn vắng vẻ, chỉ sợ sẽ mất đi một vài khách tiềm năng."

Những người tựa hồ đến để đả kích Mạc Ngữ Phi.

"Sir, nếu lần sau tập đoàn có xây dựng siêu thị hoặc dự định thu mua thị trường bán sỉ, tôi sẽ đề cử anh

đến quản lý." Mạc Ngữ Phi nói liếc mắt nhìn người nọ một cái, ánh mắt lạnh lùng quét đến, người bị nhìn không khỏi run lên, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không lên tiếng nữa.

Sau khi sòng bạc trang hoàng thì khai trương lần nữa, sinh ý rất tốt, cuộc chiến khởi đầu tốt đẹp. Mạc Ngữ Phi đương nhiên không thỏa mãn với thành tích đó, y muốn có nhiều hơn nữa. Mạc Ngữ Phi tự nói với mình, đừng sốt ruột, từ từ rồi sẽ đến.

Đến năm mới, Mạc Ngữ Phi nhốt mình trong phòng vượt qua, y chỉ muốn ở một mình lặng lẽ, Dịch Thừa Phong nấp ở phòng ngoài, cẩn thận không để Mạc Ngữ Phi nhìn được cậu.

Trước kia, những dịp như thế này, ở tổng hội có rất nhiều tộc nhân Mạc thị đến chúc Tết tộc trưởng, quà cáp phong phú, rượu chảy như nước… Nhớ đến đây, Mạc Ngữ Phi đột nhiên bật cười, đã không gì có thể lưu luyến, y đã chết một lần, không còn là người Mạc gia nữa.

Nhà, đây là từ mà trước kia nam nhân hồ ly nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Mặc dù có người sinh ra y, còn có tộc nhận, nhưng Mạc Ngữ Phi lại không coi những người có là thân nhân, y đối với bọn họ chỉ có hận ý. Lật đổ từng đối thủ một, dẫm người ta dưới chân để bước lên địa vị cao, trở thành tộc trưởng, mặc dù sau đó, Mạc Ngữ Phi vẫn không ở nhà, tuy căn phòng trong khách sạn của mình cũng thoải mái, nhưng lại không ấm áp. Lại sau đó, sau khi thoát chết được nhặt về, khoảng thời gian ở bên cạnh Trầm Sở Hãn là thời gian ấm áp nhất, hạnh phúc trong nhiều năm qua. Nghĩ đến đây, Mạc Ngữ Phi không khỏi lộ ra nụ cười phát ra từ nội tâm.

Bên kia đại dương, thành phố Hương Đảo, cũng đang đón năm mới.

Anh em Trầm gia thời gian gần đây đều ở lại nhà cha mẹ. Sau khi trưởng thành, hai anh em trước sau đều chuyển khỏi nhà cha mẹ, phòng cũ của họ vẫn được cha mẹ giữ lại, bài trí bên trong cũng chưa từng thay đổi, nên khi Trầm Sở Thiên về nhà thăm cha mẹ thì vẫn hay nói đùa là 'về nhà mẹ đẻ'.

Lần này vì về làm bạn với anh hai, Trầm Sở Thiên đơn giản dẫn theo Mạc Ngữ Luân cùng 'về nhà mẹ đẻ' ở.

Từ khi Mạc Ngữ Phi rời đi, Trầm Sở Thiên phát hiện anh hai trầm mặc rõ rệt, biểu tình của anh hai không thể miêu tả rõ là khổ sở ra sao, thống khổ thế nào, nhưng nụ cười hơi ưu thương càng làm Trầm Sở Thiên đau lòng. Con hồ ly kia có gì tốt, vong ân phụ nghĩa, lãnh huyết vô tình, ngay cả ống tay áo cũng không phất liền quăng hết tất cả bỏ đi, Trầm Sở Thiên càng nghĩ càng thấy sinh khí. Nguyên bản sẽ không coi trọng chuyện tình cảm này của anh hai, vẫn cảm thấy người tốt như anh hai lại kết đôi với con hồ ly kia thật sự là lãng phí, có thể anh hai cố tình thích y, Trầm Sở Thiên cũng từ từ chấp nhận đại hồ ly kia. Hiện tại hồ ly đi rồi, phải đốt pháo hoa ăn mừng mới đúng, nhưng vừa nhìn thấy bóng dáng tịch mịch cô độc của anh hai, Trầm Sở Thiên cũng không vui nổi.

Đồ tồi! Đi rồi cũng không để người ta sống dễ chịu!

Bị cha mẹ bắt phải tạm thời về nhà sống, Trầm Sở Hãn cẩn thận đem toàn bộ tâm sự giấu kín, cố gắng không để nỗi u buồn hiện lên trên mặt, nhưng anh không vui lên được, vì thế thường thường một mình trốn trong thư phòng.

Người nhà đều biết tâm sự của Trầm Sở Hãn, mỗi người cũng đều cẩn thận, dùng hết khả năng tránh đề cập đến vài chuyện, Trầm Sở Thiên rảnh rỗi liền tạo những trò đùa khôi hài tạo niềm vui. Sự quan tâm của gia đình Trầm Sở Hãn luôn cảm kích trong tâm, nhưng đau thương sâu kín trong lòng không thể nhanh như vậy bị tiêu trừ, từng ngày từng ngày qua, anh vẫn một mình tiếp tục đối mặt với thương tích.

Trong năm mới, cả thành phố cực kỳ náo nhiệt, khắp nơi giăng đèn kết hoa. Người Trầm gia theo lệ thường sáng sớm mùng một năm mới cùng đi chùa cầu phúc, sau đó Trầm Sở Hãn cũng ra ngoài chúc Tết cấp trên và đồng nghiệp, làm những chuyện xã giao phải làm xong, anh cũng không chịu bước ra khỏi nhà nửa bước.

"Anh hai sao lại bắt đầu chôn mình trong nhà," Trầm Sở Thiên cảm thấy kỳ quái, "Không phải do anh họ em lây bệnh đi."

Mạc Ngữ Phi đem ngón trỏ ịn lên môi, ra hiệu đừng lên tiếng, "Anh nói nhỏ thôi."

"Ai, ổng không nghe được đâu." Trầm Sở Thiên ai oán nói.

Trầm Sở Thiên mon men đến thư phòng lén nhìn xem anh hai đang làm gì, kết quả phát hiện Trầm Sở Hãn bất quá chỉ ngồi im lặng, ngay cả sách cũng không đọc.

"Anh hai."

Nghe có người gọi, Trầm Sở Hãn quay đầu lại, nụ cười ôn nhu trên mặt giống như trước, nhưng Trầm Sở Thiên biết tâm anh hai đã không còn giống như trước nữa. Đều tại con hồ ly kia!

"Ngồi một mình làm gì vậy?"

"Không… không làm gì. Muốn an tĩnh một lúc."

"Đi, đi ra đây, ra đây ngồi." Trầm Sở Thiên kéo Trầm Sở Hãn đứng lên, anh không muốn để anh hai ngồi một mình trong phòng suy nghĩ lung tung, sau này phải phân tán lực chú ý của anh hai nhiều hơn nữa.

Kéo Trầm Sở Hãn vào phòng khác, Trầm Sở Thiên đặt anh lên sofa, tự mình đi pha trà mới. Mạc Ngữ Luân đang ngồi xem TV thấy anh hai bước đến, vội vàng đứng dậy nhường chỗ đối diện với TV, lại lấy kẹo mời Trầm Sở Hãn.

"Em ăn đi, anh không thích lắm. Trầm Sở Hãn cười nói với Mạc Ngữ Luân, anh ấn Mạc Ngữ Luân ngồi trở lại chỗ cũ. Trầm Sở Hãn rất thương người yêu của em trai, cũng coi cậu như em ruột mình.

Mạc Ngữ Luân biết Trầm Sở Hãn thương cậu, cậu trước mặt Trầm Sở Hãn nghiêm túc trầm tĩnh không dám làm nũng hoặc càn quấy, cũng không phải cậu sợ Trầm Sở Hãn, nhưng khi đối diện với Trầm Sở Hãn cũng không thể bỏ đi tính rụt rè như đối diện với người yêu. Ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Trầm Sở Hãn,

Mạc Ngữ Luân vòng hai tay quanh đầu gối xem TV.

Trầm Sở Hãn vốn không định coi TV, anh chỉ muốn một mình an tĩnh một chút, lại bị em trai kéo đến phòng khác, tâm tư cũng không đặt vào chương trình. Ngồi một lúc, ánh mắt Trầm Sở Hãn chuyển qua khuôn mặt Mạc Ngữ Luân bên cạnh.

Tiểu hồ ly này trưởng thành rõ ràng. Nhớ rõ lần đầu tiên được Trầm Sở Thiên dẫn về Trầm gia, cậu nhút nhát đứng sau lưng Trầm Sở Thiên, ngượng ngùng lộ ra nửa khuôn mặt nhìn Trầm Sở Thiên, khi đó gương mặt Mạc Ngữ Luân còn có chút trẻ con, mũm mỉm, làm người ta có cảm giác muốn nhéo một cái. Đã hơn một năm trôi qua, trên người Mạc Ngữ Luân đã mang khí tức trưởng thành, người cũng phóng khoáng chín chắn hẳn lên.

Trầm Sở Hãn dừng lại nơi sườn mặt Mạc Ngữ Luân, trên khuôn mặt anh em gia tộc hồ ly có hình dáng hao hao tương tự, ánh mắt long lanh ẩn ẩn gợi tình, thuộc loại hồ ly có khí chất quyến rũ đặc biệt, sắc khí nam tử như lơ đãng toát ra, mơ hồ như đang câu dẫn, lại mơ hồ không phải… Trầm Sở Hãn si ngốc, trên khuôn mặt tương tự kia tìm kiếm, tìm kiếm…

Đang bưng khay trà đi tới, Trầm Sở Thiên liếc mắt liền thấy anh hai nhìn chằm chằm Tiểu Mạc không rời mắt, si mê cùng thống khổ trên mặt nhìn không sót điều gì, Trầm Sở Hãn đang nhìn cái gì, Trầm Sở Thiên biết rất rõ, anh nhất thời nổi giận. Trầm Sở Thiên bước đến đặt khay xuống, nghe thấy tiếng bước chân Trầm Sở Hãn cũng thanh tỉnh, anh vội vàng thu lại ánh mắt. Mạc Ngữ Luân bấy giờ mới để ý thấy mình vẫn bị anh hai nhìn chằm chằm lúc này mới tỉnh táo, quay sang nhìn Trầm Sở Hãn như đang hỏi.

“Anh hai, anh có gì muốn nói sao?” Mạc Ngữ Luân hỏi.

“Anh hai không muốn nói gì đâu, chỉ có anh muốn nói thôi!” Trầm Sở Thiên kéo Trầm Sở Hãn đang ngồi trên sofa một cái, lại kéo anh trở về thư phòng, lưu Mạc Ngữ Luân trên sofa không hiểu xảy ra chuyện gì.

Đem Trầm Sở Hãn nhét vào ghế dựa, Trầm Sở Thiên hỏi: “Anh vừa rồi đang nhìn cái gì?”

Trầm Sở Hãn cúi đầu, một lúc sau, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

“Tiểu Mạc của em mới không sợ để anh nhìn, sợ nhất chính là anh nhìn lại không phải Tiểu Mạc!” Trầm Sở Thiên nói trúng tim đen.

“Xin lỗi…”

“Xin lỗi cái gì, là y có lỗi với anh! Y đã đi rồi, đi rồi! Sẽ không bao giờ… trở về nữa! Y – sẽ – không – trở – về – nữa!” Trầm Sở Thiên nhấn mạnh từng chữ, “Anh hai, anh tỉnh lại đi, y đã vứt bỏ anh, dựa dẫm nam nhân khác, y đã đuổi theo những gì y muốn, anh đừng u mê không tỉnh nữa, đừng nhớ y nữa!” Trầm Sở Thiên hét lên một tiếng.

Tuôn một tràng như pháo nổ binh binh bàng bàng phát tiết một trận, Trầm Sở Thiên cảm thấy buồn bực dồn nén trong lòng được vơi bớt đi, ngay sau đó anh liền hối hận. Anh quá kích động, sao có thể nói những lời tổn thương với anh hai được. Trầm Sở Thiên chột dạ, cười xấu hổ, "Anh hai, ý của em là…"

Trầm Sở Hãn khoát tay, "Anh đều hiểu."

"Anh hai, đừng giận em, em quá kích động thôi, trong lòng em sốt ruột quá nên…"

Trầm Sở Hãn không nói, chỉ nắm lấy tay em mình.

"Anh hai…" Trầm Sở Thiên trong lòng đau xót, anh hai luôn như vậy, dường như vĩnh viễn không nóng giận, anh đem toàn bộ tâm sự chôn xuống đáy lòng mình, một mình lặng lẽ nghiền ngẫm thống khổ. Trầm Sở Thiên biết anh hai thật tâm thích hồ ly kia, nên càng khổ sở thay cho anh.

Vươn tay ôm Trầm Sở Hãn, Trầm Sở Thiên ôm lấy đầu anh, đem anh ôm vào lòng mình, "Anh hai…"

Trầm Sở Hãn gắt gao dựa vào em trai, lặng lẽ thở dài một hơi.

Rất muốn nói với Trầm Sở Hãn "Em giới thiệu bạn mới cho anh', nhưng Trầm Sở Thiên không dám nói, anh biết anh hai rất cố chấp trong chuyện tình cảm, vẫn giữ vững thái độ 'thà thiếu chứ không ẩu'. Anh hai phải buông đoạn tình cảm này để bắt đầu lại lần nữa, chỉ e rằng cần nhiều thời gian hơn.

"Em đi đi, anh muốn một mình yên tĩnh một chút." Trầm Sở Hãn từ trong lòng Trầm Sở Thiên ngẩng đầu lên, sau đó đẩy anh ra.

"Nga." Tuy rằng rất muốn ở lại nói chuyện phiếm với anh hai, để anh hai đừng suy nghĩ lung tung nữa, bất quá Trầm Sở Thiên vẫn ngoan ngoãn ly khai.

Trầm Sở Hãn một mình cười khổ, anh không phải cố tình nhìn chằm chằm Tiểu Mạc, nhưng không cách nào ngăn được mình tìm kiếm trên khuôn mặt có hình dáng tương tự người kia. Trái tim anh, vẫn chưa thể bình yên được.

44. Quyển 4 - Chương 13

Mùa hè ở Nam Bán cầu, Australia đón một lượng lớn khách du lịch, đương nhiên trong đó cũng không thiếu khách chơi bạc, sinh ý sòng bạc gần đây rất tốt, Mạc Ngữ Phi bận rộn quay cuồng, nỗi lòng lại càng thêm nặng nề.

Chiều hôm nay, Mạc Ngữ Phi hơi rảnh rỗi một chút, đang muốn ở một mình, đột nhiên cửa phòng bị đẩy

mạnh ra, một nam nhân xông vào. Người đến là một nam nhân tóc vàng tuổi còn trẻ, đôi mắt màu lan thâm thuý, mũi thẳng, tướng mạo đoan chính, thật đúng bộ dáng không tệ. Mạc Ngữ Phi nhìn người nọ từ trên xuống dưới, tuy có kinh ngạc, nhưng trong lòng đã đoán thân phận người nọ được vài phần.

"Anh chính là Mạc Ngữ Phi?"

"Không sai, là tôi." Mạc Ngữ Phi cười nhạo, ngữ khí tận lực êm dịu nghe thực ôn nhu.

Nam nhân bước vài bước đến trước mặt Mạc Ngữ Phi, nhìn không chuyển mắt đánh giá từ trên xuống dưới. Lúc này Mạc Ngữ Phi đang mặc trường sam bằng lụa màu lam nhạt thêu hoa hải đường, tư thái biếng nhác dựa vào sofa, mái tóc đen từ lúc ở bên cạnh Trầm Sở Hãn đến giờ vẫn chưa cắt, hiện tại đã chấm vai. Nam nhân nhìn một lúc, dùng thần sắc kinh diễm nói: "A, anh quả nhiên là mỹ nhân, những người kia không gạt tôi."

Mạc Ngữ Phi cười nó, "Cậu quá khen."

"Tôi là Johnny, anh nhất định biết tôi đi."

Mạc Ngữ Phi gật gật đầu. Thiếu gia tập đoàn Houghton du lịch nước ngoài rốt cục đã trở về. Nhất định là nghe ai đó trước mặt hắn nói gì đó, vì vậy mới chạy đến đây nhìn một cái thử coi thủ hạ mới của cha mình có bộ dáng gì.

Johnny lập tức ngồi xuống bên cạnh Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Phi theo bản năng có chút kháng cự với việc tiếp xúc thân thể với người khác, bất giác rụt người ra sau, Johnny nghĩ rằng dục nghênh hoàn cự, hắn là kề sát vào một chút, "Nghe nói anh rất có khả năng, đem một sòng bạc có kết quả kinh doanh bình thường trở nên sinh động."

"Đâu phải, làm hết phận sự thôi."

Thấy Johnny còn muốn gì đó, vươn tay định kéo y, Mạc Ngữ Phi vừa tính ngăn lại, Dịch Thừa Phong đột nhiên xuất hiện ở cửa.

"Người kia là ai, sao lại không lễ phép như vậy." Johnny lập tức hỏi.

Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ, không lễ phép vẫn hơn cậu không gõ cửa liền xông vào phòng nghỉ người khác còn muốn lễ phép hơn.

"Đó là cận vệ của tôi."

Thấy có người thứ ba, Johnny rốt cục không thò bàn tay 'dê xồm' của hắn chạm vào Mạc Ngữ Phi.

“Di, tóc của anh ta sao lại có màu trắng, bị bạch tạng sao?” Nhìn mái tóc bạc cột phía sau của Dịch Thừa Phong, Johnny hỏi.

Đại thiếu gia quả nhiên suy nghĩ đơn giản, Mạc Ngữ Phi lắc đầu nói, “Không phải.”

“Anh ta nhuộm?”

“Cũng không phải.”

“Đó là vì cái gì?”

“Vì cậu ta không phải là người a.”

“A…” Johnny nhất thời biến sắc, “Không phải người, vậy anh ta là gì? Là quỷ sao?” Vừa hỏi vừa khiếp sợ nhìn Dịch Thừa Phong.

Mạc Ngữ Phi một bên cười lớn trong bụng, một bên giải thích: “Vì cậu ta là thương lang, là lang yêu thú. Thương lang khi hoá thành nhân hình, bộ dáng trời sinh đã tóc bạc.”

“Nga,” Johnny bừng tỉnh đại ngộ, “Tôi biết rồi, anh là hồ ly.”

“Ân.” Mạc Ngữ Phi gật đầu.

“Có thể nhìn thử được không? Hình như rất thú vị.” Johnny đề nghị muốn nhìn hình thú của Mạc Ngữ Phi và Dịch Thừa Phong.

Chúng tôi cũng không phải đoàn xiếc thú. Dù nghĩ vậy trong bụng, Mạc Ngữ Phi nhìn nhìn người Dịch Thừa Phong bên cạnh diện vô biểu tình, mặc cho Johnny nghị luận nửa ngày, y cũng ra hiệu cho Dịch Thừa Phong, “Đương nhiên không thành vấn đề.”

Mạc Ngữ Phi và Dịch Thừa Phong nháy mắt hoá hình thú – đại hồ ly tuyết bạch cùng thương lang với bộ lông màu xám bạc, hình thể to lớn, khi Johnny nhìn thấy hồ ly thì biểu tình coi như điềm tĩnh, nhưng khi hắn nhìn đến Dịch Thừa Phong, đặc biệt răng nanh hơi hé lộ cùng ánh mắt hung ác đặc biệt của sói luôn nhìn thẳng về phía trước, Johnny không hỏi run lên một chút, lập tức nhảy dựng, “Tôi nhớ ra tôi còn có việc…” Nói xong, chạy đi như một cơn gió.

Mạc Ngữ Phi ngồi trên sofa cười không ngớt, “Thừa Phong, cậu có nhìn thấy sắc mặt hắn không? Thật là thú vị.”

Dịch Thừa Phong phát ra tiếng gầm gừ khe khẽ của sói, “Tôi chỉ cần dùng ánh mắt đã đủ doạ hắn.”

“Thú vị, thật sự thú vị.”

“Cậu phải coi chừng y.” Bước vào chỗ này một thời gian, Dịch Thừa Phong nghe không ít những tin tức về các mối quan hệ lăng nhăng lớn nhỏ của Johnny, cậu tin rằng nhất định Mạc Ngữ Phi cũng biết, cậu chỉ nhắc nhở thôi.

“Ha hả, cùng lắm thì muốn dụ tôi bồi y trên giường, mạnh tay chơi bời một chút, không hơn.” Mạc Ngữ Phi cười hừ một tiếng.

“Cậu đừng đáp ứng hắn.”

“Đương nhiên! Thằng cha hắn tôi còn không bồi, đi bồi hắn?” Mạc Ngữ Phi khinh thường nói.

Trách không được Herve phải tìm trợ thủ bên ngoài, hắn ta chỉ có duy nhất một đứa con, lại chỉ biết ăn chơi, yêu hết mỹ nhân này đến mỹ nhân khác, là kẻ phong lưu không có chí lớn, Mạc Ngữ Phi không khỏi thấy bi thương giùm Herve, lão nhân này coi như là một thế hệ kiêu hùng, sinh được một đứa con trai quá thất vọng.

Từ lần sơ ngộ kinh diễm với Mạc Ngữ Phi, Johnny liền thường hay quấn lấy Mạc Ngữ Phi, lấy lý do là nghe Mạc Ngữ Phi kể cố sự về phương đông một chút, thực chất là công khai tỏ ra hy vọng có thể được một lần xuân phong với Mạc Ngữ Phi.

Hồ ly xuất thân từ nghiệp tình sắc đương nhiên biết trong tình huống như vậy phải làm sao để vừa không đắc tội với đối phương, lại bảo trụ bản thân an toàn rút lui. Lời nói và hành động của Mạc Ngữ Phi có giới hạn, cử chỉ thích hợp, khéo léo chu toàn với Johnny, vừa lợi dụng uy thế thiếu gia tập đoàn áp chế những kẻ muốn gây chiến với y, lại không để đối phương vì mong muốn không thành mà thẹn quá hoá giận.

Trong lúc nhất thời, lời đồn đãi lại nổi lên, nói Mạc Ngữ Phi là kẻ hầu hạ hai cha con, Mạc Ngữ Phi đương nhiên không đem những lời đó để trong lòng, bất quá phía Herve cần phải giải thích rõ, để tránh cho lão nhân khôn khéo này mất lòng tin ở y. Chọn một buổi chiều cùng uống trà, Mạc Ngữ Phi cười nói với Herve, “Johnny thật là là người đầy hiếu kỳ cùng mạo hiểm.”

“Đúng vậy, nói luôn thích du lịch, cũng thích chinh phục những thứ khó có thể chinh phục.”

“Thật sự là một hài tử đáng yêu.”

“Sao, cậu cảm thấy nói là hài tử sao?” Herve hỏi.

“Đương nhiên, tôi lớn hơn y khoảng mười tuổi.”

“Hài tử này gần đây luôn quấy rầy cậu.”

“Ha ha, rất nhiều người cảm thấy hứng thú với phương đông thần bí. Ta nghĩ nếu cậu Johnny tự mình đi du lịch một lần, y nhất định sẽ có thêm kiến thức về nơi đó hơn nữa.” Mạc Ngữ Phi cười nói.

Một bên nói chuyện phiếm, nhiệt độ không khí bất giác có chút nóng, Mạc Ngữ Phi cởi nút cổ trường sam, ngón tay như vô tình giữ lại chiếc vòng cổ nơi gáy. Ngân sức dưới ánh mặt trời chiếu rọi loé ra hào quang bảy sắc.

“Đó là gì?” Herve vẫn không phát hiện được Mạc Ngữ Phi đeo trang sức gì, vừa nhìn thấy không khỏi hỏi.

“Nga, một cái vòng cổ.”Ngữ khí Mạc Ngữ Phi lạnh nhạt trả lời.

“Ngân sắc thật đặc biệt.” Herve cảm thấy ánh sáng phản chiếu từ khối ngân sức quá chói mắt.

“Cái này tôi cũng chưa để ý đến. Đây là… một món quà.” Cái này Mạc Ngữ Phi tự mình tháo ra khỏi cổ Trầm Sở Hãn, bất quá nam nhân kia cũng không nói gì ngầm đồng ý, còn chủ động đeo vào cho y, coi như là món quà đi.

“Nga, là ai tặng cho cậu?” Herve cảm thấy hứng thú hỏi han.

Mạc Ngữ Phi cười, “Là nam nhân đầu tiên của tôi… cũng là người cuối cùng.”

Herve nghe xong cũng không lộ ra biểu tình kinh ngạc, Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ, trước khi tuyển dụng y, nam nhân này nhất định đã điều tra toàn bộ chi tiết người được đặt vào vị trí này, như vậy cho dù hắn ta biết một chút chuyện về Trầm Sở Hãn cũng không kỳ quái.

“Cậu ta là một người không tệ đi.” Một lúc sau, Herve nói.

“Đương nhiên, anh ta chính là kiểu nam nhân mà hồ ly chúng tôi muốn có được.” Mạc Ngữ Phi hơi lộ ra vẻ kiêu căng, hiển nhiên đối với người yêu cũ của y thập phần hài lòng.

“Nói như thế nào?” Herve hỏi, tựa hồ muốn biết tiêu chuẩn phán xét nam nhân của hồ ly.

“Ân…” Mạc Ngữ Phi nghĩ nghĩ, “Rất cường thế, có loại lãnh tĩnh áp đảo tất cả, thành thục ổn trọng, rất đẹp trai, dáng người siêu hoàn mỹ, còn có…” Mạc Ngữ Phi lộ ra nụ cười ngọt ngào mang theo ý say mê, “Kỹ xảo lại không thể chê vào đâu được.”

Kỳ thật kỹ xảo Trầm Sở Hãn rốt cuộc có chê được hay không, Mạc Ngữ Phi cũng không biết, bởi vì y và Trầm Sở Hãn cùng nhau, trước đó, y đã bị động chấp nhận sự ‘phục vụ’ của các ‘Thiếu gia’, ‘Công chúa’ qua, đương nhiên không thể so sánh được. Bất quá dáng người Trầm Sở Hãn hoàn mỹ là chắc chắn, hơn nữa, khoái hoạt của mỗi lần hoan ái đều làm người muốn chết, làm cho Mạc Ngữ Phi cảm thấy Trầm Sở Hãn là tốt nhất.

Thấy nam nhân hồ ly giải thích với thần tình đắc ý, Herve đột nhiên cười nói: "Vậy cậu tại sao lại rời khỏi anh ta?"

Chỉ một câu, nụ cười trên mặt Mạc Ngữ Phi thoáng chốc đông cứng, sau đó trong nháy mắt toát ra sự đau đớn, tiếp theo Mạc Ngữ Phi liền cố gắng tươi cười để che dấu. Gần như chỉ trong vài giây ngắn ngủi, biểu tình Mạc Ngữ Phi thay đổi, cộng thêm sự chân tình biểu lộ trong ánh mắt, làm Herve không khỏi dâng lên sự đồng cảm trong tâm.

"Bởi vì tôi là hồ ly a." Mạc Ngữ Phi nhếch môi cười nói, tận lực đem sầu não cùng mất mát trong giọng nói giấu thật kín, nét mặt làm ra vẻ bất cần.

Herve tin rằng lý do Mạc Ngữ Phi nói ra không phải là toàn bộ, nhưng phần lớn là sự thật. Sự thẳng thắn bộc bạch của Mạc Ngữ Phi làm Herve đột nhiên cảm nhận được khoảng cách giữa họ được kéo gần hơn một chút, hắn ta cảm thấy hẳn có thể tin tưởng Mạc Ngữ Phi hơn chút nữa.

Sau khi báo cáo kế hoạch với Herve xong, Mạc Ngữ Phi nhận được sự đồng ý, một mặt y tiếp tục ở lại tập đoàn Houghton Australia đảm nhiệm chức vụ quan trọng hơn trong sòng bạc, mặt khác y bắt đầu âm thầm bắt tay một kế hoạch mới sắp xếp tập đoàn.

"Anh bận rộn quá nga." Phát hiện Mạc Ngữ Phi luôn lấy công việc làm cớ để lảng tránh hắn, bảo trì khoảng cách với hắn, Johnny thập phần bất mãn. Đã quen biết được một thời gian, hắn cư nhiên vẫn chưa đem được con hồ ly này lên giường.

"Tôi đang bán mạng cho công ty đấy, Johnny thiếu gia." Mạc Ngữ Phi ngồi sau bàn làm việc, một bên lật xem văn kiện, một bên trả lời.

"Không cần vất vả như vậy đi."

"Đây là trách nhiệm."

"Hay là, anh có thể thử một công việc thoải mái hơn một chút." Johnny cười nói, muốn ám chỉ gì đó.

"Không có biện pháp, trời sinh tôi có mệnh lao lực."

Johnny đứng lên khỏi chiếc ghế đối diện với bàn làm việc, bước đến bên cạnh Mạc Ngữ Phi, sắc đẹp của nam nhân hồ ly này khiến người ta mê mẩn, vẫn nghĩ thực dễ dàng nắm được trong tay, hơn nữa Johnny nghe không ít người nói qua hồ ly rất háo sắc, thích nhất làm làm chuyện kia, Mạc Ngữ Phi lại xuất thân từ nghiệp tình sắc, hắn vẫn nghĩ căn bản không cần ám chỉ gì cả, Mạc Ngữ Phi sẽ trực tiếp nhảy lên giường hắn.

Kết quả từ khi quen biết đến nay, một thời gian dài như vậy, cư nhiên cái gì cũng không phát sinh, không khỏi làm Johnny nóng vội. Muốn lấy thân phận thiếu gia ép buộc, lại cảm thấy làm như vậy hơi mất mặt,

Johnny hy vọng con hồ ly này có thể sớm thông suốt một chút.

"Nghe nói bạn trai không ít."

"Đúng vậy." Mạc Ngữ Phi gật gật đầu, ánh mắt vẫn dán vào văn kiện. Y rất phiền lòng, phi thường muốn đuổi con ruồi bên cạnh đi chỗ khác, lại ngại mặt mũi của cha hắn nên không thể nói thẳng.

"Không biết tôi có được cơ hội đó không?"

"Đương nhiên không có!" Mạc Ngữ Phi trảm đinh tiệt thiết nói.

Johnny kinh hô, "Tại sao?"

Mạc Ngữ Phi đứng lên cầm kẹp giấy đi ra ngoài, "Tự mình ngẫm lại đi."

"Tại sao?" Johnny chưa từ bỏ ý định đuổi theo sau Mạc Ngữ Phi.

Dịch Thừa Phong biết người nọ vẫn cứ quấn lấy Mạc Ngữ Phi, nên cậu luôn theo bên cạnh Mạc Ngữ Phi, rất nhiều lần Johnny đến tìm Mạc Ngữ Phi, thấy một cái bóng đèn đặc biệt chói sáng bên cạnh, chỉ có thể mất hứng quay về.

"Hắn cứ quấy rầy cậu, phải làm gì mới được đây?" Dịch Thừa Phong rất lo lắng, chỉ sợ cậu nhất thời sơ suất, để con tiểu sắc lang này có được cơ hội lấn tới.

Mạc Ngữ Phi cười không quan tâm: "Thằng cha hắn còn không quan tâm, cậu lo làm gì."

"Ý gì đây?"

"Cậu thấy không phải sao? Herve đã cảnh cáo tôi đừng câu dẫn con hắn ta, muốn tôi đừng nghĩ lợi dụng có quan hệ với con hắn ta, tiến tới ở trên người hắn hoặc vơ vét lợi ích tập đoàn. Nhưng hắn ta cũng không phản đối con hắn lên giường với tôi, nói rõ ràng trong mắt họ tôi bất quá chỉ là món đồ chơi. Cũng không lấy làm lạ, hồ ly đầy tai tiếng bên ngoài, vốn không đem chuyện trên giường trở thành chuyện trọng đại gì. Johnny cũng nghĩ như vậy, hắn cho rằng dù sao tôi có thể ngủ với bất kỳ nam nhân nào, đương nhiên cũng có thể ngủ với hắn. Chỉ là như vậy."

Dịch Thừa Phong cau mày, vẻ mặt giận dữ.

Mạc Ngữ Phi thấy được, cười vỗ vỗ vai Dịch Thừa Phong, "Được rồi, tôi cũng không nghiêm túc, cậu lại quá khẩn trương.'

“Vậy cậu thật sự…”

“Mới – không!” Mạc Ngữ Phi rất kiên quyết nói.

“Tôi lo hắn sẽ giở thủ đoạn gì đó. Tuy rằng nói tôi là cận vệ của cậu, cũng không phải người của tập đoàn Houghton, hắn ra lệnh cũng không làm gì được tôi, nhưng trăm lần được thì cũng có một lần không, nếu tôi bị điệu hổ ly sơn, sau đó hắn hoặc sẽ bỏ thuốc, hoặc sẽ ngang ngược đè cậu, vậy…”

Mạc Ngữ Phi cười ha ha, “Thừa Phong, cậu càng ngày càng thú vị, là điều lang ly sơn, ha ha.”

“Cậu còn cười được, nếu Trầm…”

Đô mắt sắc bén liếc qua, Dịch Thừa Phong lập tức đem lời sắp thốt ra nuốt trở lại, giống tiểu hài tử làm chuyện sai cúi đầu rụt vai lại.

“Đây là chuyện của tôi, không cần cậu lo! Cậu thật sự càng ngày càng giống như gà mẹ, cư nhiên cả chuyện tôi lên giường với ai cũng quản sao?” Mạc Ngữ Phi giận dữ nói.

“Tôi chỉ không muốn cậu hối hận.”

Thật là con lang biết cách nói làm đau lòng người, Mạc Ngữ Phi tức giận đến ngực không ngừng phập phồng, nhưng y lại không thể đem người bảo vệ đã từ nhỏ cùng lớn lên với y phạt được, cuối cùng y phất phất tay, “Tránh ra, đừng xoay xoay trước mắt tôi, đầu đều choáng hết rồi.”

Vài ngày say, nhân cơ hội Dịch Thừa Phong vì chuyện khác phải ra ngoài, Johnny lại đến tìm Mạc Ngữ Phi.

Vừa thấy nam nhân tóc vàng mặt tươi cười đi vào văn phòng y, Mạc Ngữ Phi đã biết hắn đến vì cái gì. Dịch Thừa Phong bị gọi đi chỉ e rằng cũng là chủ ý của hắn.

“Có việc sao?” Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Cùng uống trà?”

Trà? Là giường đi, sao không nói cùng ngủ trưa luôn đi. Mạc Ngữ Phi cười thầm trong bụng, ngoài miệng nói như tiếc nuối: “Tôi phải họp.”

“Không đi không được sao?”

“Đương nhiên, đó cũng đâu phải là nói chuyện phiếm. Tất cả đều phải tham dự.” Kỳ thực bất quá chỉ là

buổi họp hàng tuần theo thường lệ thôi.

Trên mặt Johnny hiện lên biểu tình thất vọng, thật vất vả mới chờ được cơ hội này, hắn không muốn cứ như mà bỏ qua. Đoán rằng lúc này cho dù bên trong văn phòng có phát ra động tĩnh gì, người ngoài cũng không dám tùy tiện xông vào, Johnny to gan bước đến bên cạnh Mạc Ngữ Phi, vươn tay như muốn ôm lấy vai Mạc Ngữ Phi.

Mạc Ngữ Phi xoay người, bánh xe của ghế trượt đi mang theo cả người ngồi trên đó tạo ra một khoảng cách nhỏ, tay Johnny giơ ra chụp vào khoảng không. Mạc Ngữ Phi im lặng nhìn Johnny, một câu cũng không nói, nụ cười quyến rũ một giây trước còn xuất hiện trên mặt y thoáng chốc biến mất, khuôn mặt thay đổi, tạo ra bộ mặt như của người khác, lãnh khốc nghiêm túc, mặt trầm như nước, hai mắt vốn tươi cười giờ phút này lộ ra sự lãnh lẽo nhàn nhạt.

Johnny hoảng sợ, hắn đột nhiên nhớ ra, người trước mắt tuy rằng là mỹ nhân, nhưng đồng thời cũng là dã thú, là hồ ly có vuốt sắc và răng nanh.

Lạnh lùng nhìn Johnny, Mạc Ngữ Phi trầm giọng: “Ta từ nhỏ đến lớn không thích người khác đến gần mình như vậy.”

Johnny giơ hai tay lên, “Này… nhìn đi… tôi không có ác ý.”

“Đương nhiên tôi biết, chính là tâm lý tôi không thể chấp nhận.”

“Anh chẳng lẽ không phải là hồ ly sao?” Johnny cảm thấy kỳ lạ, thiên tính hồ ly là háo sắc, nếu không thể để người khác đến gần, vậy như thế nào hôn nhau, như thế nào làm tình?

“Tôi dĩ nhiên là hồ ly, cậu không phải đã thấy rồi sao?” Biểu tình lạnh như băng trên mặt Mạc Ngữ Phi tiêu thất, mỉm cười lần nữa, lập tức hóa giải tâm tình vốn đang khẩn trương của Johnny.

“Thoải mái chút đi.” Johnny thầm nghĩ, nếu có thể khơi dậy sắc dục của hồ ly này, vậy khẳng định y sẽ làm cùng mình. Mạnh bạo sẽ không lãng mạn, không bằng tán tỉnh là được.

Johnny cố gắng đến gần lần nữa, lần này không bị cự tuyệt. Hắn vươn tay vuốt những sợi tóc trên vai Mạc Ngữ Phi, khen ngợi: “Mái tóc đen của anh thật đẹp, giống như lụa vậy.”

“Quá khen.”

“Đừng khiêm tốn, là thật sự rất đẹp, so với tóc của nữ hài tử còn đẹp hơn.”

Mạc Ngữ Phi cười, làn mi rũ xuống, Johnny chậm rãi rụt tay khỏi mái tóc y. Những sợi tóc bóng mượt lướt qua đầu ngón tay, mang theo một chút ngứa. Tâm Johnny nhói một cái. Con hồ ly này đúng là câu

nhân. Y chậm rãi cúi người xuống Mạc Ngữ Phi, nhìn chăm chú vào mắt Mạc Ngữ Phi, Johnny để lộ nụ cười ôn nhu. Hắn nghĩ chỉ cần hôn được Mạc Ngữ Phi, hắn còn có cách thu phục được con hồ ly này.

Hơi thở ấm áp phả lên mặt, Johnny rốt cuộc nhịn không được, hắn vươn tay ôm chặt Mạc Ngữ Phi, ấn y vào ghế, "Đừng giỡn nữa, anh biết tôi muốn gì!"

Vừa dứt lời, Johnny cảm thấy cơn đau nhói từ cổ truyền đến, trong lúc bị phân tâm Mạc Ngữ Phi đã dùng sức đẩy hắn ra. Đưa tay sờ cổ, đầu ngón tay mang theo vết máu, lúc này Johnny mới nhìn thấy cây bút máy Mạc Ngữ Phi cầm trong tay, là y vừa rồi đang cầm để viết.

Khẽ nheo mắt lại, Mạc Ngữ Phi vẫn giữ nụ cười ngọt ngào trên mặt, nắm trong tay cây bút máy được coi là vũ khí, bình tĩnh nhìn Johnny.

Đau đến mức kêu lên một tiếng, Johnny lấy che vết hoa ngân trên cổ, người này xuống tay thực độc ác, dường như đâm rất sâu. Đối diện với ánh mắt cười như trăng non của Mạc Ngữ Phi, hắn lại không thể thật sự sinh khí.

"Anh muốn bao nhiêu tiền?" Johnny đơn giản hỏi thẳng.

Mạc Ngữ Phi chắc lưỡi, "Sách, Johnny thiếu gia, với cậu cầm tiền không bằng chìa tay với cha cậu đi."

"Anh lấy sao?" Johnny lập tức truy vấn.

"Cậu đi hỏi ông ấy đi."

Johnny nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Không, anh không có."

Nhìn nam nhân thanh tú cười ngọt ngào trước mặt, con hồ ly này tươi ngon như trái đào lại lạnh như sương tuyết, làm Johnny càng muốn chinh phục y. Mặc dù biết đây là thử thách lớn, nhưng quá trình như vậy không phải sẽ có cảm giác thành tựu sao? Mạc Ngữ Phi quyến rũ lại ngoan độc, thật muốn biết cảm giác đem y đặt dưới thân cho đến khi nghe được y van xin tha thứ, nhất định rất tuyệt đi.

Dịch Thừa Phong vội vàng hoàn thành công việc bên ngoài xong liền trở lại, cậu vào văn phòng Mạc Ngữ Phi hỏi: "Có phải có người đã đến?"

"Nếu cậu muốn nói đến Johnny, thì đúng." Mạc Ngữ Phi cũng ngẩng đầu lên, nói.

"Tôi đã biết sai tôi ra ngoài làm việc là hắn nhúng tay vào!" Dịch Thừa Phong phát ra tiếng gầm khẽ, "Hắn có làm gì cậu không/"

Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu liếc nhìn Dịch Thừa Phong một cái, "Sách, cậu thấy tôi là người dễ nghe theo điều khiển như vậy sao?"

"Tôi sợ cậu chịu thiệt."

"Nam nhân thôi, có gì chịu thiệt hay không chịu thiệt. Cậu đừng lúc nào cũng căng thẳng, thoải mái một chút."

"Cậu không cần nhu thế." Dịch Thừa Phong thực lo lắng Mạc Ngữ Phi sẽ cam chịu.

Mạc Ngữ Phi đứng lên, tựa hồ muốn tránh khỏi mấy lời cứ lặp đi lặp lại của Dịch Thừa Phong, "Tôi biết, tôi biết. Cậu sắp biến thành nhũ mẫu rồi có biết không? Thừa Phong, đó là cảm giác lúc này của tôi."

Thương lang hung ác và nhũ mẫu? Y đem huy hiệu cận vệ trở thành gì vậy? Dịch Thừa Phong dở khóc dở cười, đứng tại chỗ.

Johnny bị giáo huấn một lần, nhưng hắn cũng không ngoan ngoãn hơn, dù sao cũng rảnh hơn người khác, chỉ cần có thời gian liền tiếp tục quấy rầy Mạc Ngữ Phi. Lúc này Mạc Ngữ Phi thật sự thật sư hy vọng có thể xuất hiện một vị mỹ nhân thu hút sự chú ý của Johnny, để y còn được thanh tĩnh. Mạc Ngữ Phi biết khoảng thời gian Johnny theo đuổi y vẫn không ngừng lên giường cùng người khác, đại thiếu gia tập đoàn Houghton mới không thiếu bạn tình. Johnny chính là vì không chiếm được Mạc Ngữ Phi, nên mới không chịu dừng tay.

Thực phiền phức muốn chết. Nhìn nam nhân như còn ruồi bên cạnh, Mạc Ngữ Phi mắng một câu trong bụng.

Hôm nay đang đi kiểm tra thường lệ, Mạc Ngữ Phi bị Johnny bắt gặp, hắn lập tức vứt hết tất cả đi theo, hơn nữa thỉnh thoảng còn cọ cọ xát xát. Ngại trước mắt nhiều người, Mạc Ngữ Phi không muốn làm cho mất mặt, nên một câu cũng không nói. Còn Johnny trước mặt ánh mắt lạnh lùng của Dịch Thừa Phong lại tiếp tục quấy rầy y.

Một nhóm kiểm tra đi vào phòng giám sát sòng bạc, khi trưởng nhóm an ninh đang trực ra báo cáo, nói bắt được một người trong lúc đánh bài đã gian dối.

Mạc Ngữ Phi hỏi: "Là ai?"

"Là thủ hạ của Perry."

"Quan tâm hắn là thủ hạ của ai, quy củ tối thiểu còn không hiểu thì làm được trò trống gì?" Mạc Ngữ Phi mắng, "Bắt hắn đem hết tiền lừa được phun ra."

"Vâng."

"Cắt đứt ngón cái, đuổi hắn ra ngoài."

Khi nói những lời này, ngữ khí Mạc Ngữ Phi bình tĩnh giống như đang dặn mang cho khách một chiếc hamburger, mà những người khác cũng mang biểu tình bình tĩnh như vậy. Johnny theo bản năng nhìn nhìn tay mình, mới vừa rồi hắn còn kêu la ồn ào liền trầm mặc.

Sau khi kiểm tra kết thúc, Mạc Ngữ Phi quay trở lại văn phòng, Johnny theo sau y, hắn vẫn luôn làm mấy động tác lén lút lại đột nhiên im lặng như một con chó nhỏ.

"Cậu có chuyện gì sao?" Mạc Ngữ Phi hỏi, "Để tôi còn đi gặp khách hàng." Nam nhân hồ ly ám chỉ y muốn đuổi người.

"Vẫn luôn làm như vậy sao" Johnny nhỏ giọng hỏi.

Johnny vẫn được bảo bọc dưới cánh của cha mình không sầu không lo mà lớn lên, được mọi người chở che, hắn tuổi còn trẻ lại không có dã tâm, chưa từng tham gia vào chuyện tập đoàn, khờ dại một chút là không thể tránh khỏi. Mạc Ngữ Phi biết điều đó, vì vậy cười nói: "Sao thế?"

"Ngón cái không có, công dụng của bàn tay sẽ giảm bớt một nửa." Johnny nói.

"Nga," Mạc Ngữ Phi lên tiếng, bắt đầu thản nhiên làm việc.

"Nhất định phải cắt đứt ngón tay sao?"

Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra hàn quang, không có tình cảm, ánh mắt mơ hồ như hạt pha lê hắc sắc làm Johnny đột nhiên cảm thấy bắt đầu sợ hãi, đây rõ ràng là ánh mắt xem sinh mệnh như chất vô cơ, mà nụ cười trên mặt Mạc Ngữ Phi lúc này càng có vẻ quỷ dị.

"Ngón tay sao? Ai, tôi rất nhân từ, trước kia chúng tôi còn phải lưu lại cả cánh tay nữa kìa." Nói xong, Mạc Ngữ Phi lại tiếp tục làm việc.

Johnny đã sớm nghe nói đủ chuyện trước đây ở Hương Đảo của Mạc Ngữ Phi, thật sự hiểu được cá tính, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng không được thoải mái. Con hồ ly này tuyệt đối không phải là món đồ chơi trên giường, muốn nuôi dưỡng y, đầu tiên phải tìm hiểu tính tình y, còn có, phải sẵn sàng chịu bị cắn bởi những chiếc răng nhọn. Sau sự kiện kia, tâm tình Johnny vốn không đem được Mạc Ngữ Phi lên giường sẽ không bỏ qua dần mờ nhạt, tuy ý niệm phải hưởng thụ con hồ ly vẫn còn tồn tại trong đầu, cũng không nôn nóng chấp nhất nữa.

"Cậu đã làm gì?" Dịch Thừa Phong tò mò hỏi.

Mạc Ngữ Phi cười phì một tiếng, “Cái gì cũng không làm.”

Thời gian trôi qua thật nhanh, lại nửa năm trôi qua, Mạc Ngữ Phi chứng minh năng lực làm việc của y với Herve, y thăng chức, trừ bỏ quản lý sòng bạc như trước, đồng thời y còn quản lý thêm hai khách sạn, cũng chuẩn bị triển khai nghiệp vụ mới trong tương lai.

Công việc bận rộn làm Mạc Ngữ Phi bắt đầu vấn đề trợ thủ, y sẽ không chọn trong nhóm nhân viên quản lý cấp cao của tập đoàn Houghton, biết rõ những kẻ đó khó có thể quản lý, Mạc Ngữ Phi quyết định đào tạo người mới, một cấp dưới sẽ nghe lời y.

Herve phát hiện được việc làm của Mạc Ngữ Phi, tỏ ý phản đối. Suy nghĩ của hắn ta Mạc Ngữ Phi cũng hiểu được, nếu Mạc Ngữ Phi đột nhiên mang theo thủ hạ được đào tạo qua chỗ khác làm, Herve có thể chịu thiệt. Biết Herve nghi ngờ y, hơn nữa biết rõ sự nghi ngờ này mặc cho y đạt được thành tích ra sao vẫn sẽ tiếp tục, Mạc Ngữ Phi trước sau vẫn thản nhiên. Vốn hồ ly trên thế giới là từ nghi kỵ và hoài nghi mà tạo thành.

“Chọn trong nhóm quản lý hiện tại đi, như vậy tốt hơn.” Khi Herve cùng mọi người nói chuyện đã nói như vậy.

“Vâng, tôi biết.”

“Một khi đã biết, vậy cậu còn tuyển người này là có ý gì?” Herve khẽ đặt một phần văn kiện lên bàn.

“Nàng là một quản lý nhân tài rất giỏi.”

“Tập đoàn Houghton có rất nhiều quản lý nhân tài giỏi.”

“Ngài hãy nghe tôi nói,” Mạc Ngữ Phi giải thích, y cũng không có ý thuyết phục Herve, y chỉ hy vọng Herve có thể hiểu được, chọn một người như vậy để tham gia vào kế hoạch mới là muốn tốt cho tập đoàn, “Bằng cấp, kinh nghiệm, và các phương diện của nàng đều rất xuất sắc, nàng xuất thân trong gia đình hắc đạo, lại khéo quản lý, hơn nữa lớn lên ở Hương Đảo, đối với hoàn cảnh ở đó rất am hiểu. Kế hoạch mới trong tương lai cần phải có một thành viên như vậy tham gia. Nàng còn có thể là người thứ ba giám sát mọi việc, trực tiếp báo cáo với ngài.”

Nghe Mạc Ngữ Phi nói như vậy, sắc mặt Herve dịu lại, “Trực tiếp với tôi?”

“Đúng vậy. Đi ra ngoài, mệnh lệnh có lúc không thể. Rất khó đảm bảo sau khi đến Hương Đảo không có người ngầm làm việc gì đó. Tôi nghĩ ông hiểu được, những chuyện đó tôi có thể phát hiện ra được, nhưng không ngăn chặn được, huống chi có người căn bản sẽ không nghe lời tôi.. Sự có mặt của nàng là lực lượng kiểm soát và cân bằng. Có lẽ có vài vấn đề nàng cũng vô pháp ngăn cản, nhưng nàng có thể báo cáo với ngài, từ ngài nhận quyết định trực tiếp.”

"Ân…" Herve trầm ngâm, bắt đầu suy tư.

"Tin rằng ngài cũng đã quan sát nàng một thời gian, nàng xử lý quả quyết, kiên nghị, sắc sảo, sát phạt quyết đoán, hơn nữa nàng làm việc công bằng, không thiên vị, cũng không dễ bị ý kiến người khác lay chuyển, là người có ý thức tự chủ rất mạnh, có nàng ở đó, có thể bù đắp thiếu sót của tôi." Hồ ly đa nghi, đôi khi chỉ cần đấn đo phải trái ngược lại làm hỏng việc, cần có một người không dao động ở bên cạnh trợ giúp. Mạc Ngữ Phi đều không phải khen ngợi, sau khi y quan sát mới đánh giá được như vậy.

Herve gật đầu, "Cậu nói không sai," nghĩ nghĩ, Herve lại nhíu mày, vẻ mặt khó xử nói: "Chính là… nàng ta là nữ nhân…"

"Nữ nhân, ha ha, có rất nhiều nam nhân còn không được quyết đoán cơ trí như nàng đâu. Lại nói, nữ nhân so với nam nhân trung thành, không dễ chấp nhận cám dỗ, vô luận là tiền tài hay là – sắc đẹp." Mạc Ngữ Phi cười nói.

Herve chỉ Mạc Ngữ Phi nói: "Chuyện này sẽ làm người ta nghi ngờ động cơ của cậu."

"Còn một thứ quan trọng nữa, nàng làm việc có tâm, cầu tiến, nhưng không có dã tâm."

Mạc Ngữ Phi lộ ra nụ cười giảo hoạt, y biết Herve nói 'động cơ' là lo lắng có vài người dụng tâm kín đáo đồn đãi Mạc Ngữ Phi tham luyến nữ nhân, còn Mạc Ngữ Phi chỉ 'động cơ' là muốn nói dã tâm của nữ nhân nhỏ hơn nam nhân, sẽ không đe doạ đến địa vị của hắn ta.

Herve cười ha hả, "Cậu thật là không thành thật."

"Ngài biết đó, tôi là hồ ly."

Sau một phen đánh giá trong lòng, Herve cũng cho rằng người Mạc Ngữ Phi đề cử không tệ, hắn ta ký tên lên văn bản.

Mạc Ngữ Phi chọn một nữ nhân là trợ lý cho y cũng có lý do, sự ôn nhu tỉ mỉ của nữ nhân cùng với chu đáo là những gì y cần, đồng thời, cùng nàng một chỗ, có thể làm lá chắn cho nhau, ngăn cản sự quấy rầy của những người khác phái hoặc đồng tính làm người ta chán ghét, lại có thể tạo ra những vụ tai tiếng đánh lừa, làm thế nào cũng đều có lợi.

Hương Xuyên – chính thức trở thành trợ lý của Mạc Ngữ Phi, tham gia vào kế hoạch mới mở rộng tập đoàn Houghton.

Johnny đương nhiên không bỏ qua cơ hội nhìn mỹ nhân mới, hắn là người đầu tiên chạy đến. Hương Xuyên là cô nương Hương Đảo, mái tóc ngắn màu đen, mày rậm mắt to, dáng vẻ trang nhã, là nữ nhân lạnh lùng mạnh mẽ tiêu chuẩn. Johnny sau khi nhìn qua cảm thấy không hợp khẩu vị, khuôn mặt lộ vẻ tiếc nuối.

“Sao vậy, là một mỹ nhân a.” Mạc Ngữ Phi trêu chọc.

“Quá mạnh mẽ. Tôi thích kiểu người ngọt ngào dịu dàng, khuôn mặt chữ điền của nàng nhìn không thoải mái, hơn nữa dáng người cũng không đẹp, muốn thành nữ nhân của tôi, tối thiểu phải có E cup.”

Nghe Johnny miêu tả Hương Xuyên như vậy, Mạc Ngữ Phi cười thầm, ngoài miệng lại khen ngợi: “Mắt cậu cũng thật cao.”

“Nàng nha, vừa nhìn thấy đã biết là nhân vật lợi hại. Chính là kiểu người nếu gặp sắc lang trên xe buýt, sẽ thưởng cho y một tát trước mặt mọi người, bị người ta khi dễ sẽ lập tức cho y một bài học.” Johnny lộ ra thần sắc ‘tiểu sinh sợ hãi’.

Mạc Ngữ Phi cười ha ha.

Thấy Mạc Ngữ Phi cười, Johnny lấn tới: “Bộ dáng nàng còn không đẹp bằng anh.” Tiếp theo muốn ôm Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Phi bất động thanh sắc lui về sau mấy bước.

“Tôi nói thật, anh thật sự đẹp hơn nàng, khuôn mặt anh, rất phiêu lượng.” Johnny vội vàng bày tỏ thành ý.

“Tôi đương nhiên biết mình phiêu lượng.” Mạc Ngữ Phi nói, vén mái tóc dài ra sau.

Johnny tâm động, đang muốn bước lên trước, Dịch Thừa Phong lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hắn, làm Johnny giật thót mình.

“Anh đến từ bao giờ?”

“Tôi vẫn luôn ở đây.”

“Đi đứng làm gì mà không có tiếng động!” Johnny trách.

“Vì có thảm.”

Dịch Thừa Phong bĩu môi diện vô biểu tình cùng Johnny biểu tình phong phú đối lập rõ ràng, thấy Mạc Ngữ Phi cười không ngừng, Johnny thức thời tránh đi.

Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ, chỉ cần Hương Xuyên còn đi theo y, y nhất định sẽ bảo vệ nàng chu toàn, quyết không để nàng bị ép uổng.

Là nữ nhân, Hương Xuyên đi lại trong hắc đạo có rất nhiều chỗ bất tiện, không ít người nhìn nàng thèm

thuồng, đương nhiên không phải yêu thương gì, bất quá chỉ là đùa bỡn tình cảm. Bản thân Hương biết rõ điểm này, nàng sẽ lảng tránh, nhưng không cách nào ngăn được quấy rầy xảy ra.

Mạc Ngữ Phi che chở Hương Xuyên gấp bội, tận lực giúp nàng ngăn cản những chuyện khó xử mà nữ nhân không dám đối diện. Hương Xuyên biết Mạc Ngữ Phi làm những chuyện này hoàn toàn xuất phát từ chân tâm. Một mặt thì tiến cử nàng, lại là người bảo hộ nàng, Hương Xuyên tự nhiên hiểu được, có đi thì có lại, nàng thực trung thành với Mạc Ngữ Phi, làm trợ thủ đắc lực cho y.

45. Quyển 4 - Chương 14

Tiếp theo, Mạc Ngữ Phi vẫn âm thầm tiến hành kế hoạch mua cổ phần các sòng bài, theo hai hướng đe dọa và dụ dỗ, mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi. Trong gần một năm, những cổ phần công ty phải mua nằm trong kế hoạch tất cả đã được chuyển vào tay tập đoàn Houghton.

"Như vậy… không bao lâu nữa cậu có thể đi Hương Đảo." Đọc báo cáo được đưa lên, Herve hài lòng gật đầu.

"Đúng, tôi sẽ đi Hương Đảo."

"Tôi ở đây chờ đọc báo cáo tài chính mới cậu gửi về."

"Nhất định sẽ không làm ngài thất vọng."

"Cậu muốn dẫn Hương Xuyên đi cùng sao? Có cần thêm những trợ thủ khác không?" Herve hỏi, trong giọng nói lộ ra sự thân thiết và quan tâm.

"Không, không cần, chỉ một mình nàng là đủ."

"Hai người các cậu…" Herve lộ ra nụ cười khó hiểu, "Tôi cũng không muốn hai người vất vả, phải biết rằng, cái hai người muốn thâu tóm không phải chỉ một sòng bạc hay một khách sạn."

"Tôi sẽ tìm nhân tài bản địa vào quản lý, ngài nhất định hiểu được – cường long bất áp địa đầu xà." Mạc Ngữ Phi nói.

"Ha ha ha…" Herve cười rộ, giơ tay chỉ chỉ Mạc Ngữ Phi, "Mạc, đừng quên có câu nữa – Bất thị mãnh long bất quá giang."

Mạc Ngữ Phi khẽ hất mái tóc, lại cười nói: "Có thể được ngài khen là mãnh long, tôi cảm thấy thực tự hào."

“Ha ha ha…” Herve lại cười lớn một trận, cười xong, hắn ta dùng biểu tình thâm thuý nhìn Mạc Ngữ Phi, “Được rồi, nếu cậu đã có cách nghĩ của riêng mình, vậy sau khi đọc báo cáo tài chính quý sau, chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

Mạc Ngữ Phi hiểu, trước khi có được kết quả thì hiện tại y có thể đề xuất yêu cầu về vốn, y như vậy, Herve cũng muốn ám chỉ với y, y phải làm thật tốt mới được chấp nhận, mới có thể có được nhiều quyền tự lựa chọn.

“Tôi hiểu rồi.” Mạc Ngữ Phi cung kính đáp.

“Nga, còn có một chuyện,” Herve gọi Mạc Ngữ Phi đã đứng lên chuẩn bị rời đi, “Johnny nói nó muốn đi du lịch Hương Đảo.”

“Tôi không có bằng hướng dẫn du lịch, không thể dẫn đoàn.” Mạc Ngữ Phi lập tức giơ hai tay lên, biểu tình như vô tội.

“Ha ha ha…” Herve lại cười một trận, nhìn hắn ta cười như vậy, Mạc Ngữ Phi đã biết Herve đối với cách từ chối khéo như chiêu đẩy tay trong Thái Cực có chút tán thưởng. Mỗi khi Mạc Ngữ Phi nói về đề tài này, luôn biểu hiện vừa khéo léo lại hài hước, đồng thời lập trường y kiên định, chia rõ ranh giới với Johnny. Thời gian càng lâu, Herve lại càng lúc càng không lo lắng về Mạc Ngữ Phi.

“Tôi sẽ nói với nó. Nói tự đi chơi, các cậu không cần phải quản nó. Chờ nó chơi đã rồi thì sẽ quay về.”

“Cám ơn ngài.”

Trước khi chính thức lộ diện ở Hương Đảo, Mạc Ngữ Phi đã điều Hương Xuyên đi vài lần, tiến hành ký kết hợp đồng mua bán, hơn nữa còn tổ chức tiệc mừng, xem như nửa chính thức công bố tập đoàn Houghton đã bước vào chiếm giữ sản nghiệp cờ bạc Hương Đảo. Mỹ nữ Hương Xuyên như đại diện cho tập đoàn Houghton, khiến trong giới hắc đạo chấn động dữ dội, rất có cảm giác như giáng một đòn phủ đầu.

Sau khi tất cả mọi việc được chuẩn bị xong xuôi, Mạc Ngữ Phi dẫn Hương Xuyên rời Australia, chính thức đến Hương Đảo triển khai công việc mới cho tập đoàn Houghton.

Lần thứ hai bước vào thành phố này, tâm tình Mạc Ngữ Phi thực khác biệt. Không vui sướng, không kích động, không hưng phấn, là tâm tình cổ quái không nói rõ được. Người kia, anh ta đang sống trong thành phố này, còn hiện tại, Mạc Ngữ Phi đã trở lại.

“Anh lớn lên ở đây sao?” Để ý thấy thần sắc phức tạp của Mạc Ngữ Phi, Hương Xuyên nhẹ giọng hỏi.

“Không.”

“Anh không thích nơi này?”

“Cũng không phải.”

Không muốn nói thêm gì nữa, Mạc Ngữ Phi sợ mình sẽ không kiềm chế được cảm xúc, y sải bước đi tới, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Sau khi vào chiếm Hương Đảo, những buổi tiệc lớn ban đầu Mạc Ngữ Phi đều không tham dự, do Hương Xuyên đại diện cho tập đoàn Houghton. Chuyện này làm Hương Xuyên cảm thấy ngoài ý muốn.

“Tôi nghĩ anh cũng không ngại lộ diện.” Hương Xuyên cười nói, nàng rất rõ Mạc Ngữ Phi cũng không tiếc trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, đối với sự tránh né hiện tại của Mạc Ngữ Phi cảm thấy không thể hiểu được. “Theo lý, anh phải ra mặt mới đúng.”

“Giờ chưa phải là thời cơ tốt nhất.” Mạc Ngữ Phi cười nói.

Đã thành cộng sự một thời gian ngắn, không còn câu nệ nữa, Hương Xuyên cười hỏi: “Vì quần áo mới chưa may xong sao?”

“Ân, cũng là một lý do.” Trong mắt Mạc Ngữ Phi hiện lên tia đắc ý chói lọi, nhìn y cười như vậy, Hương Xuyên biết trong lòng Mạc Ngữ Phi đã có kế hoạch.

Mấy sòng bài được tập đoàn Houghton mua lại để thành lập công ty liên doanh trò chơi giải trí mới, công ty chính thức chuyển buổi tiệc chúc mừng trở thành hoạt động quảng cáo lớn nhất, buổi tiệc mời rất nhiều cây cổ thụ trong nghề, hình thức náo nhiệt mà long trọng, rất nhiều người trong hắc đạo nhận được thiệp mời vinh dự của tập đoàn Houghton.

Buổi tiệc được tổ chức tại khách sạn một sao tập đoàn Houghton mới mua ở Hương Đảo. Đại sảnh nguy nga lộng lẫy của yến hội nhất thời như y hương tấn ảnh, mỹ nữ như vân.

Khi chủ nhân buổi tiệc lên sân khấu, mọi người vốn dự định hảo hảo chiêm ngưỡng mỹ nữ đại diện của tập đoàn Houghton, nhưng khi tất cả nhìn thấy Mạc Ngữ Phi sau lưng Hương Xuyên, tiếng ồn ào trong đại sảnh trong nháy mắt toàn bộ ngưng bặt, tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung đến trên người Mạc Ngữ Phi, còn y hiển nhiên đã quen với loại chú mục như thế này, thần tình thoáng hiện ra nụ cười biếng nhác, xem như chào hỏi mọi người.

Trong mắt mọi người là hình ảnh một mỹ nam tử chín chắn anh tuấn, mặc trường sam hoa lệ bằng lụa thêu kim long, mái tóc đen dài ngang lưng khẽ bay sau lưng, khuôn mặt thanh tú khôi ngô, khoé miệng mang theo ba phần ý cười, đôi mắt lại lạnh lẽo dị thường, tư thái cao ngạo đối diện với ánh mắt mọi người.

Đó là Mạc Ngữ Phi sao? Hình như đúng, lại giống như không phải. Người và yêu thú đến tham dự tiệc cơ hồ đều có giao thiệp qua với Mạc Ngữ Phi, bọn họ nhớ rõ Mạc Ngữ Phi luôn một thân tây trang bạch sắc,

khuôn mặt mỉm cười, nho nhã tuấn tú. Người hiện tại đứng trước mặt, trường sam màu đỏ nổi bật với mái tóc đen dài, nam nhân diễm lệ như một đoá yêu hoa nở vào đêm khuya. Đêm nay, Dạ chi đế vương đã chết tựa như phượng hoàng lửa, sống lại lần thứ hai.

Mấy trưởng lão Mạc thị hôm nay cũng là thượng khách, khi bọn chúng nhìn thấy Mạc Ngữ Phi, sắc mặt so với thấy quỷ còn đáng sợ hơn.

"Y… đã trở lại…"

Căn bản không đến chào hỏi Mạc Ngữ Phi, mấy lão hồ ly vội vội vàng vàng trốn tránh.

Buổi tiệc kết thú, Mạc Ngữ Phi trở về phòng tổng thống của y nghỉ ngơi.

"Buổi biểu diễn thật kinh diễm a." Hương Xuyên đối với cảnh trong nháy mắt lặng ngắt như tờ của buổi tiệc cảm thấy bất khả tư nghị, nàng biết rõ quá khứ của Mạc Ngữ Phi, nhưng không ngờ rằng y từ chết sống lại thật sự gây sốc và kinh hoàng đến như thế.

Mạc Ngữ Phi nhả khói trong miệng ra, cười nói, "Kỳ quái, tự nhiên lại quá kinh hãi như thế."

"Không, thu hút bọn họ chính là mỹ mạo của anh."

"Cáp," Mạc Ngữ Phi cười một tiếng tự giễu, nâng tay lên sờ sờ mặt, y là yêu thú dựa theo cách tính của con người thì cũng đã qua ba mươi tuổi, cũng không còn là hồ ly trẻ tuổi, lại trải qua nhiều thăng trầm như vậy, Mạc Ngữ Phi cảm thấy y đã quá tang thương rồi.

"Hiệu quả có như mong muốn không?" Hương Xuyên hỏi.

"Ân." Mạc Ngữ Phi gật gật đầu, rít một hơi thuốc thật sâu, chậm rãi ngả đầu dựa vào lưng ghế.

"Y đã trở lại! Y đã trở lại!" Các trưởng lão Mạc thị đang ở trong phòng họp, nhìn nhau, mặt mày xanh mét.

"Trước đây không giết y, là một sai lầm!" Có người hét lên.

"Bây giờ y trở về, chẳng lẽ…" Một trưởng lão hỏi, thanh âm run rẩy.

"Không phải sợ, y có thể làm gì đây, hiện tại y bất quá là tay sai của người khác mà thôi!" Có người mạnh miệng nói.

Bình ổn cảm xúc một chút, lại có trưởng lão nói: "Hiện tại đoán chừng y còn chưa dám công khai đối đầu với chúng ta. Lại nói, đánh bạc là đánh bạc, tình sắc là tình sắc, không can thiệp vào chuyện của nhau, không vướng mắc nghiệp vụ, cũng không tranh giành địa bàn. Chúng ta làm việc chúng y, không sợ y đùa giỡn giở trò."

"Đúng, đúng."

Tuy nói như vậy, nhưng đám lão hồ ly kia vẫn lo sợ bất an, lo lắng dị thường.

* * *

Một bên khác, Trầm Sở Thiên cũng biết tin Mạc Ngữ Phi trở về.

"Y đã trở về?"

"Dạ, cha, y đã trở lại."

Trong sở cảnh sát thành phố Hương Đảo, cảnh sát trưởng và giám sát cảnh sát yêu thú đang ngồi trong phòng họp nhỏ, vẻ mặt đều nghiêm túc.

"Trong thời gian làm việc, không được gọi ta là cha, phải gọi là Sir."

"So đo chuyện này làm gì, thiệt là nhàm chán a."

"Xú tiểu tử! Nghiêm túc chút coi."

"Hiện tại y là người quản lý cao nhất ở Châu Á của tập đoàn Houghton, chức vụ hành chính cụ thể là gì con không biết rõ, bất quá xem ra, sự phát triển của tập đoàn Houghton ở Châu Á là do y chịu trách nhiệm, rất có bản lĩnh." Trầm Sở Thiên nói.

"Ngành cờ bạc là kinh doanh hợp pháp, chỉ cần tuân thủ luật kinh tế, cho dù nhà tù thì cũng không có gì để nói."

Trầm Sở Thiên nhún nhún vai, cười nói: "Y không kinh doanh hộp đêm, lại chạy qua sòng bạc."

"Lợi nhuận ngành cờ bạc rất rốt, tuy rằng quản lý khó hơn hộp đêm, nhưng với năng lực của Mạc Ngữ Phi hẳn là thành thạo."

"Ai, cha, sao lại nói giùm cho y, cha lại nói hai lời!" Trầm Sở Thiên kêu lên.

“Khụ, cha đang bàn luận, Mạc Ngữ Phi là nam nhân có bản lĩnh, điểm này không sai. Bất quá mới có hai năm mà y lên như diều gặp gió, lên được vị trí này, năng lực của y không thể khinh thường.”

Trầm Sở Thiên nghe xong, vẻ mặt hắc tuyến buồn bã: “Uy Sir, ngài gọi tôi đến đây không phải để nghe ngài khen ngợi y, phải dựa dẫm y đi.”

“Đương nhiên không phải, cha muốn hỏi… anh con có biết y đã trở lại hay không?” Cha Trầm nhỏ giọng hỏi, gần như sợ người ta nghe được.

“Lúc này thì không biết.” Trầm Sở Thiên cũng nhỏ giọng, còn làm động tác rụt cổ lại, bị cha Trầm gõ lên trán một cái.

“Không thể để anh con biết.”

“Chuyện này sợ không có khả năng,” Trầm Sở Thiên nhíu mày nói, “Tập đoàn Houghton không chỉ tiến hành kinh doanh ở Hương Đảo, ở các nơi khác cũng có, thế lực đang lớn mạnh, bọn họ phách lối tiến vào ngành cờ bạc ở Châu Á, nhất định có quảng cáo. Kinh doanh trò chơi là hợp pháp, truyền thông nhất định có nhắc đến, lại nói, Mạc Ngữ Phi cùng trợ thủ Hương Xuyên của y là một đôi tuấn nam mỹ nữ, mấy tờ báo lá cải trong thành phố khẳng định không bỏ qua cơ hội này, nhất định sẽ đăng nhiều hình ảnh, anh hai không thể không nhìn thấy.”

“Vậy phải làm sao mới được?” Cha Trầm xoa xoa tay.

“Con nghĩ y sẽ không đi tìm anh hai.” Trầm Sở Thiên nói rất tự tin, “Y đã hơn xưa, hiện tại có tập đoàn Houghton chống lưng, nắm quyền lớn trong tay, tung hoành thiên hạ, khác xa với Dạ chi đế vương năm nào, có khi còn náo nhiệt hơn, y sẽ nhớ đến anh hai sao? Sẽ không! Hơn nữa, Mạc Ngữ Phi có được ngày hôm nay, còn không phải leo lên thân nam nhân khác sao, nghe nói khi y ở Australia có vô số bạn trai, hoang dâm vô độ, thật sự phong lưu khoái hoạt, y còn nhớ đến anh hai không? Đương nhiên không!”

“Hiện tại y muốn cái gì mà không có, con nghĩ a, lần này y trở về trừ bỏ làm việc cho tập đoàn Houghton, khẳng định là tìm mấy lão hồ ly Mạc gia kia báo thù, chỉ có hai việc này. Có lẽ báo thù xong y sẽ quay lại Australia.” Trầm Sở Thiên phân tích.

“Đúng như vậy sao?”

“Y lại không thiếu nam nhân, ân, con nghĩ nữ nhân cũng không thiếu, y nhớ được cái gì?” Trầm Sở Thiên khinh thường, sau đó nhỏ giọng nói thêm một câu, “Chỉ có mỗi anh hai là ngốc.”

“Không được nói anh hai con như vậy.”

Trầm Sở Thiên gãi gãi đầu, ngượng ngùng thầm le lưỡi.

“Bây giờ phải làm gì? Làm sao để giấu anh con mà không để nói biết?”

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, cười nói: “Chuyện này phải để cha ra tay.”

“Cái gì?”

“Để cả thầy trò cảnh sát đi huấn luyện thực tế nơi hoang đã không phải được hơn sao. Anh hai ở ngoài một tuần, con đoán mấy tin tức bát quái của báo lá cải rất nhanh sẽ biến mất. Dù sao chỉ là khai trương sòng bạc, không phải là quay bộ phim mới, đúng không?”

Cha Trầm gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nghi hoặc nói: “Đi là được sao?”

“Sao lại không thể đi, chẳng lẽ Mạc Ngữ Phi y định mỗi ngày đăng báo sao?”

“Có lẽ y đang có ý định này.”

“Mới không! Con không chấp nhận y trở về tìm anh hai, con hồ ly kia máu lạnh như vậy, cha, không lẽ cha cũng nghĩ y thích anh hai? Sao có thể được chứ! Lại nói, con hồ ly kia ở Australia cũng dựa vào nam nhân mới có ngày hôm nay, trêu hoa ghẹo nguyệt trắng trợn, y không sợ kim chủ hiện tại giận dữ bắt y về trừng phạt sao? Không có đâu, yên tâm được rồi.” Trầm Sở Thiên nói rất tự tin.

Bán tín bán nghi, cha Trầm đồng ý với chủ ý của con mình.

Ngày hôm sau, huấn luyện viên Trầm của trường cảnh sát dẫn theo một đội cảnh sát mới đi ra ngoại thành bắt đầu huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã.

Trầm Sở Hãn thật sự không biết Mạc Ngữ Phi đã trở lại.Thứ nhất, anh không xem báo lá cải, vả lại, anh căn bản không nghĩ rằng sau tất cả mọi chuyện, Mạc Ngữ Phi với phương thức như vậy, với mục đích như vậy mà quay trở lại. Để quên đi, Trầm Sở Hãn vùi đầu vào công việc, lúc rảnh rỗi không bồi cha mẹ, thì cũng đọc sách nghiên cứu, không để ý đến chuyện bên ngoài, vẫn im lặng nhốt mình trong nhà, xoa dịu vết thương lòng vẫn chưa khép lại.

Buổi biểu diễn trong tiệc mừng quả nhiên thành công. Bất luận là hắc bang hay giới yêu thú ở thành phố Hương Đảo, tất cả mọi người đều nghĩ Mạc Ngữ Phi đã chết. Y đột nhiên xuất hiện làm người ta vừa kinh sợ lại vừa kinh diễm, trong thời gian ngắn tin đồn đã bay đầy trời, cũng có những lời đồn rất khó nghe. Trong lòng Mạc Ngữ Phi đối với mấy tin đó do ai đồn thổi lại biết rõ như lòng bàn tay, y căn bản không lưu tâm.

Hiệu quả quảng cáo đạt như mong muốn, sòng bạc mới sinh ý rất tốt. Rất nhiều người là vì Mạc Ngữ Phi mà đến, có người muốn nhìn y ‘từ cái chết sống lại’, lại có nhiều người mang ý niệm muốn ‘âu yếm’. Mạc Ngữ Phi trước đây khi còn quản lý hộp đêm, Dạ chi đế vương luôn lấy hình tượng lịch sự nho nhã thanh tao xuất hiện, mang một loại ý vị ‘chỉ đứng từ xa mà nhìn’, mặc dù người ta rất thích, nhưng thật sự dám

nói thẳng muốn mua Mạc Ngữ Phi vẫn ít ỏi; còn hiện tại, Mạc Ngữ Phi phô bài toàn bộ mị lực, cộng với sự kiêu căng của một nam nhân, hơn nữa những lời đồn về chuyện y dâm loạn ra sao, mỗi người đều cảm thấy mình có được cơ hội tiếp cận y, thậm chí là mua được y.

"Sao có thể như vậy được!" Hương Xuyên đối với chuyện có người thầm công khai ra giá hy vọng Mạc Ngữ Phi bồi qua đêm, cảm thấy đó là một loại vũ nhục.

"Cô tức cái gì." Mạc Ngữ Phi cười gượng, "Vì không ai ra giá với cô?"

"Anh biết rõ tôi không có ý đó." Hương Xuyên thở phì phì nói, "Thật quá đáng, coi thường người khác như vậy!"

Mạc Ngữ Phi khoát tay, "Tôi vốn xuất thân như vậy."

"Anh là doanh nhân!" Hương Xuyên trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, căm tức Mạc Ngữ Phi, đối với thái độ biểu hiện của y lúc này thập phần bất mãn.

"Đừng quên, tôi còn là hồ ly."

"Hồ ly thì sao, dựa vào cái gì mà hồ ly phải chịu người khác vũ nhục, người khác đùa giỡn chứ?"

"Thân ái, tinh thần trọng nghĩa của cô quá mạnh." Miệng thì trêu chọc, thái độ của Hương Xuyên đối với hồ tộc không có thành kiến rất hài lòng, nữ nhân này không cho rằng hồ ly thì thế này thế nọ, đối xử bình đẳng với y.

"Lại có người dám trước mặt cô nói mấy lời khiếm nhã, nói cho tôi biết, tôi sẽ hảo hảo chỉnh bọn chúng!" Hương Xuyên nói xong, xoa tay.

Mạc Ngữ Phi cười, y căn bản không cần quan tâm đến đám nam nhân háo nam sắc kia, bọn chúng không tiếp cận y không được. Nguyên nhân tung ra mấy tin đồn, là để các tộc trưởng Mạc thị mất cảnh giác, nghĩ rằng Mạc Ngữ Phi đang chìm đắm trong thanh sắc, cục diện hiện tại đúng như ý muốn của Mạc Ngữ Phi.

Ngày lại ngày trôi qua, các sòng bạc của tập đoàn Houghton ở Hương Đảo kinh doanh náo nhiệt, không thể không nhắc đến công sức rất lớn trong đó của Mạc Ngữ Phi. Trừ bỏ chuyên tâm vào kinh doanh, Mạc Ngữ Phi cũng không lập tức ra tay với đám lão hồ ly Mạc gia, y càng án binh bất động lại càng làm đám lão hồ ly lo lắng không ngớt, ăn ngủ không yên.

Tình cảnh đó Mạc Ngữ Phi đương nhiên biết, y cười thầm. Tốt, chính là muốn mấy lão già đó ăn không ngon ngủ không yên, hồ ly vốn đa nghi, hơn nữa với áp lực tâm lý, sẽ quá sức chịu đựng của mấy lão hồ ly kia.

Từ sau buổi tiệc mừng ra mắt, có không ít người muốn hẹn hò với Mạc Ngữ Phi, ngoài mặt thì nói là kết bạn, đương nhiên, cũng có một ít người muốn đến nịnh hót tập đoàn Houghton, bất quá lại có nhiều người có dụng ý khác. Thủ đoạn của Mạc Ngữ Phi dục nghênh hoàn cự thật sự rất kỳ diệu, những người đó mặc dù nôn nóng, nhưng cái gì cũng không được, hơn nữa có Dịch Thừa Phong một bên bảo vệ, vài tháng trôi qua, bằng hữu mới nhận thức thì vô số, thế nhưng không một ai chạm được vào góc áo của Mạc Ngữ Phi.

Thấy có nhiều nam nhân có thể hẹn với Mạc Ngữ Phi, hoặc chơi bóng, uống trà, hoặc leo núi, đi mua sắm, Johnny ghen tỵ đến hai mắt bốc lửa. Ngay cả hắn còn chưa chạm được con hồ ly kia, nếu cứ để người khác chiếm tiện nghi thì hắn không cam tâm. Sau khi quan sát một thời gian, Johnny kinh ngạc phát hiện, thế nhưng không một ai chính thức trở thành 'người mới' của Mạc Ngữ Phi. Bình ổn tâm tình lại, hắn bắt đầu cảm thấy kỳ quái.

Rốt cục cũng có một ngày, khi cùng Mạc Ngữ Phi, Hương Xuyên uống trà, Johnny nhịn không được hỏi về chuyện này.

"Anh căn bản không phải là hồ ly!." Johnny cắt ngang, đồng thời nhìn Hương Xuyên, tựa hồ hy vọng nàng cũng có thể chứng minh được chuyện này.

"Muốn tôi biến thân sao?" Mạc Ngữ Phi cười hỏi.

"Biến thân cũng vô ích, anh cũng không phải là hồ ly."

"Nói vậy là ý gì?" Mạc Ngữ Phi đặt tách trà xuống, tay chống cằm hỏi.

"Người khác không biết, nhưng tôi lại rất rõ! Theo anh từ khi ở Australia, lại theo anh đến Hương Đảo, thời gian ba năm, anh chưa từng cho ai chạm đến anh. Hồ ly háo sắc, anh lại giữ thân như ngọc, anh căn bản không phải hồ ly!" Johnny lớn tiếng nói.

"Ha ha ha…" Mạc Ngữ Phi cười.

"Cậu dựa vào cái gì liền cho rằng hồ ly nhất định háo sắc, dựa vào cái gì hồ ly sẽ không thể giữ mình trong sạch. Quan điểm của cậu có vấn đề!" Hương Xuyên vừa nghe liền sinh khí, lớn tiếng trách cứ Johnny.

"Hồ ly vốn phải háo sắc, thiên tính như thế, tôi nói cũng không có gì sai." Johnny trừng mắt với Hương Xuyên, không hài lòng với phản bác của nàng.

"Cậu có thành kiến!" Hương Xuyên trả lời không chút yếu thế.

"Ngừng… ngừng. Các người hiện tại đang nghị luận về tôi, sao lại trở thành cãi nhau." Mạc Ngữ Phi cười nói.

"Dù sao anh cũng không phải hồ ly!" Johnny nhỏ giọng kiên quyết nói, đồng thời liếc Hương Xuyên một cái.

"Tôi thật sự muốn biết lý do." Hương Xuên khoanh tay lại trước ngực, nhìn Mạc Ngữ Phi như đang nghiên cứu.

Một câu đánh thức người trong mộng, Johnny lập tức nói: "Tôi cũng muốn biết lý do."

Mạc Ngữ Phi nghĩ nghĩ, cảm thấy không có gì để giấu, y cười nói, "Các người cũng không phải không biết quá khứ của tôi."

"Ai biết được cái nào là thật, cái nào là giả." Hương Xuyên nói.

Mạc Ngữ Phi cảm thấy nói cho Hương Xuyên, vì nàng là hồng nhan tri kỷ; nói cho Johnny, để hắn thấy khó mà lui, sau này không cần lằng nhằng nữa. Vì thế Mạc Ngữ Phi đứng lên, từ trong ngăn bí mật bàn làm việc một chiếc đĩa CD hơi mỏng manh.

"Nha, trong thời gian làm việc mà anh xem phim tình sắc!" Nhãn tình Johnny sáng lên, Hương Xuyên bên cạnh hung hăng liếc Johnny một cái.

Đặt đĩa CD vào máy tính, Mạc Ngữ Phi chuyển màn hình máy tính về phía Johnny và Hương Xuyên, bản thân cũng ngồi xuống, nói: "Thành thật nói với hai người, cái này tôi phải tốn rất nhiều tiền mới mua được. Chỉ có một đĩa này, không có cái thứ hai."

"Ở đâu? Bao nhiêu tiền?"

"Đài truyền hình, hai mươi vạn." Mạc Ngữ Phi biết rõ, nội dung trong đĩa căn bản không có gì đáng giá, bất quá là loại không phát hành, vì để có được nó, y chỉ có thể xuất tiền ra mua.

Trên màn hình máy tính xuất hiện hình ảnh, Hương Xuyên có vẻ hơi khẩn trương và ngượng ngùng, khẽ cúi đầu, khi nàng phát hiện bất quá chỉ là một đoạn phóng sự bình thường, không khỏi giận dữ, "Đây là cái gì?"

Mạc Ngữ Phi giải thích: "Đây là một lần đài truyền hình phỏng vấn trường cảnh sát thành phố. Chương trình rất dài, khi chiếu thực tế bất quá chỉ khoảng một phút. Tôi mua toàn bộ buổi ghi hình, nội dung nhiều hơn so với chiếu trên TV."

"Nguyên lai anh có sở thích về đồng phục a!" Johnny kêu lên, như phát hiện được đại lục mới, "Anh sớm nói với tôi một chút, chỗ tôi có cả đống đồng phục đắt tiền, cảnh sát, thuỷ quân lục chiến, cảnh sát hàng không, còn có của bác sĩ."

Hương Xuyên cầm kẹp giấy trên bàn, dùng sức gõ Johnny, "Câm miệng."

Mạc Ngữ Phi không để ý đến hai người nọ, bắt đầu chuyên tâm xem buổi ghi hình.

Bắt đầu chương trình là người chủ trì phỏng vấn các học viên mới của trường, sau đó quay các phòng học và sân huấn luyện trong trường, Johnny và Hương Xuyên đều cảm thấy trong nội dung không có chút tia sáng le lói nào, hai người càng xem càng cảm thấy khó hiểu.

Khi trên màn hình xuất hiện cảnh huấn luyện của các cảnh sát, Johnny mở to hai mắt kêu nhỏ: "Trời ơi, sao đẹp trai quá vậy!"

Chủ trì buổi huấn luyện là một huấn luyện viên trường cảnh sát, dáng người cao lớn đĩnh bạt, tướng mạo anh tuấn bất phàm, khí thế cường hãn ẩn giấu trong nụ cười ôn hoà, anh đang dạy những kỹ thuật đánh tay đôi cho các học viên, quyền cước sắc bén làm người ta khâm phục, bộ đồng phục ngụy trang của huấn luyện viên anh mặc trên người lại tôn lên hương vị nam nhân đến mười phần.

"Sách…" Johnny chắc lưỡi.

Hương Xuyên bên cạnh cũng say mê, cảm thấn: "Thực đẹp trai, sao lại đẹp trai như vậy, nam nhân mang hương vị nam nhân như vậy. Đó mới gọi là nam nhân!"

Mạc Ngữ Phi mang vẻ mặt si mê nhìn chằm chằm màn hình máy tính không rời mắt.

Nội dung buổi huấn luyện cũng không nhiều, không đến ba phút, khi thân ảnh nam nhân biến mất trên màn hình, Johnny phát ra tiếng thở dài tiếc nuối, "Sao lại ít như vậy!"

Hương Xuyên đã từ trạng thái mê muội tỉnh lại trước Johnny, nàng dùng ánh mắt như muốn hỏi nhìn Mạc Ngữ Phi. Mạc Ngữ Phi vẫn đang đắm chìm ngẩn ngơ, không để ý đến ánh mắt Hương Xuyên.

Johnny ôm mặt cảm thán: "A, nam nhân đẹp như vậy, dáng người lại lớn như vậy, nếu là anh ta, tôi nghĩ tôi cũng không ngại ở bên dưới."

Hương Xuyên cười nhạo, "Anh ta mới không thèm nhìn đến cậu."

Johnny bất mãn trả lời: "Tôi cũng không phải rất tuấn tú sao."

Thấy ánh mắt Hương Xuyên chuyển sang Mạc Ngữ Phi, Johnny suy nghĩ một chút, hình như hiểu được gì đó, nói: "Mạc, chắc không phải… mỗi ngày anh đều ngồi trong văn phòng xem chương trình này tự an ủi đi. Quá nhàm chán, nam nhân này dù là hình tượng tốt đến đâu đi nữa, làm sao so được với người thật."

Hương Xuyên nghe Johnny nói xong gần như muốn hộc máu.

Mạc Ngữ Phi không thèm để ý lời nói có vài phần khờ dài, vài phần trào phúng của Johnny, y đang nhớ lại, trong giọng nói mang theo cảm thán sâu nặng, "Chúng ta cùng một chỗ… không đến một năm…"

Johnny chớp mắt vài cái, sau đó nhìn Hương Xuyên hỏi: "… Ý là…"

"Hai người cùng một chỗ, anh và cảnh sát kia?" Hương Xuyên cất tiếng hỏi.

"Ân."

"Tôi không tin!" Johnny kêu to, "Anh là hồ ly, là hắc bang, sao có thể một chỗ cùng cảnh sát?"

Mạc Ngữ Phi đứng lên, lấy đĩa ra khỏi máy tính, cẩn thận cất trở lại chỗ cũ, sau đó xoay người nhìn Johnny và Hương Xuyên, "Hiện tại hai người hiểu vì sao tôi lại không thể chấp nhận bất kỳ một người nào khác đi."

Hương Xuyên chậm rãi gật đầu, Johnny vẫn không chịu thừa nhận, kêu lung tung, "Tôi không tin! Là giả! Nam nhân kia là do máy tính vẽ ra! Anh ta là cảnh sát, các anh căn bản không thể cùng một chỗ! Tôi không tin!"

Mạc Ngữ Phi chỉ cười, sau đó cái gì cũng không nói nữa.

Buổi tối, Mạc Ngữ Phi ngồi một mình trong phòng, đốt một điếu thuốc. Nhìn làn khói lam nhạt tràn ngập trong không khí, tản ra. Hiện tại không có người khuyên y bỏ thuốc, sẽ càng không có người dùng những cách như thế kia giúp y bỏ thuốc. Vươn tay ấn xuống bật lửa, tiếng 'thương' vang lên giòn tan phá vỡ sự an tĩnh trong phòng. Mạc Ngữ Phi ngắm nghía bật lửa, ấn một cái rồi một cái, y lúc này, thật sự không biết nên giải quyết thế nào mới tốt.

Tiếng gõ cửa vang lên, Mạc Ngữ Phi quay đầu lại, "Vào đi."

Hương Xuyên bước vào, "Quả nhiên anh chỉ có một mình."

"Nếu không thì cô nghĩ còn có ai nữa?" Mạc Ngữ Phi cười hỏi.

Thấy Dịch Thừa Phong trung thực đứng canh ngoài cửa, Hương Xuyên đã biết Mạc Ngữ Phi chỉ có một mình trong phòng. Ban ngày khi nam nhân hồ ly này nói bí mật trong lòng, hiện tại nhất định là tự một mình xoa dịu, Hương Xuyên vô tình khai thác bí mật của Mạc Ngữ Phi, nàng biết hiện tại trong lòng Mạc Ngữ Phi nhất định khó chịu, nàng muốn bồi y.

"Tôi ngồi bên cạnh, không nói lời nào, có được không?" Hương Xuyên ôn nhu hỏi.

"Tuỳ cô."

Trầm mặc thật lâu, Hương Xuyên nhìn bóng dáng tịch mịch của Mạc Ngữ Phi, nàng đột nhiên muốn nói gì đó.

"Hiện tại anh đã quay về, vì sao không tìm anh ta?"

"Tôi hả?" Mạc Ngữ Phi hỏi lại, sau đó gục đầu xuống.

"Vì sao?"

"Vì tôi là người nói chia tay trước."

"Vậy cũng có thể…"

"Đừng nói nữa!" Thanh âm Mạc Ngữ Phi trở nên sắc bén, "Tôi muốn ở một mình, cô ra ngoài đi."

"Vì sao lại không đi tìm anh ta? Hiện tại anh hoàn toàn có thể đi a."

"Hiện tại…" Mạc Ngữ Phi xoè tay, nhìn hai bàn tay trống trơn. Một lúc sau, y cười khổ: "Cho dù là hộp đêm xa hoa truỵ lạc, hay là sòng bạc chỉ tuý kim mê, ở mỗi chỗ tôi đều chưa từng vui thật sự, chưa từng cười thật sự. Tôi thừa nhận, hộp đêm hoặc sòng bạc làm tôi có cảm giác thành tựu, tiền, rượu ngon, nữ nhân, quyền lực… làm tôi thoả mãn, nhưng đó không phải thoả mãn thật sự. Chỉ có những ngày bên cạnh anh ta, tôi mới thật sự vui vẻ, yêu và được yêu, hạnh phúc. Tôi từ trên người anh ta đã biết được cảm giác sống thật sự, có tư vị được sủng ái."

Hương Xuyên im lặng nghe Mạc Ngữ Phi bộc bạch.

"Không có Sở Hãn, cho dù được tiền tài không đếm xuể, quyền lực cao trên thiên hạ, vậy thì sao? Tôi không vui, tuyệt đối không khoái hoạt. Ngay cả ăn ngon mặc đẹp, cũng biết mình sống như một cái xác không hồn. Cô hiểu không? Mỗi khi tôi đứng trên lầu sòng bạc, nhìn xuống đại sảnh bên dưới, nghe tiếng huyên náo của mọi người… trong lòng thực trống trải, ở giữa nơi đông người náo nhiệt cảm thấy trống rỗng. Mọi thứ có được lúc này cũng không đủ để bù đắp cho sự trống rỗng của tôi, cái gì cũng không bù đắp được."

"Tôi thực hối hận, rất hối hận…"

Hương Xuyên bước tới, vươn tay khoát lên vai Mạc Ngữ Phi, sau đó ôm lấy đầu dựa vào người nàng, "Anh nhất định thấy rất khó khăn…"

Lời nói ôn nhu làm Mạc Ngữ Phi trầm mặc thật lâu.

"Vậy tại sao anh còn tung ra lời đồn khó nghe về mình, nếu anh ta biết…"

"Tôi không cần…" Mạc Ngữ Phi nhẹ giọng nói, "Tôi không cần, vì tôi biết tôi không quay lại được, tay tôi như vậy, sao có thể ôm anh ta đây…"

Nghe được những thương cảm sâu trong nội tâm Mạc Ngữ Phi, Hương Xuyên không nói gì nữa, nàng ôm chặt Mạc Ngữ Phi, trao cho y những an ủi không lời.

Sau khi Hương Xuyên rời đi, Mạc Ngữ Phi vẫn ngồi một mình, cho đến khuya. Trước khi đi ngủ, Mạc Ngữ Phi đi tắm, theo thói quen kiểm tra thân thể mình trước gương. Hồ ly thích đẹp rất chú ý đến ngoại hình của y, lúc nào cũng để ý xem cơ thể có thay đổi hay không, bụng có phì ra hay không, mông có sổ ra hay không. Khi Mạc Ngữ Phi xoay người, từ trong nhìn thấy vết thương trên đầu vai, một vết hồng nhạt thật lớn. Mạc Ngữ Phi vẫn cảm thấy vết sẹo kia thật xấu, có vết sẹo này sẽ không bao giờ khoe lưng trần được nữa.

Nhìn chăm chú người trong gương, trong đầu Mạc Ngữ Phi đột ngột hiện lên hình ảnh y và Trầm Sở Hãn cùng nhau tắm. Người nọ giữ chặt y từ phía sau, vuốt ve nhau, vô hạn triền miên. Người nọ từng vô số lần thương yêu khẽ hôn lên vết thương kia. Kinh ngạc nhìn khuôn mặt trong gương, Mạc Ngữ Phi đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, nâng tay lên lau, cư nhiên là nước mắt.

Khóc, ngay cả Mạc Ngữ Phi cũng không tin vào bản thân mình, nhưng thuỷ ngân trên tay chứng minh rõ ràng kia chính là nước mắt, nhìn đôi mắt đẫm nước, Mạc Ngữ Phi biết, y nhớ người nọ, yêu người nọ, tim y đau quá, đau quá.

Rõ ràng đã về đến thành phố có người nọ, thế nhưng, Mạc Ngữ Phi lại không thể đến gặp anh.

46. Quyển 4 - Chương 15

Tập đoàn Houghton thuận lợi giành thị phần ngành cờ bạc ở thành phố Hương Đảo, mua kèm thêm một vài khách sạn cùng hộp đêm, thế lực mới nổi lên này đã không thể ngăn cản được nữa, thế lực hắc bang bản địa đành phải liên kết lại, hoặc ngó lơ. Không ai dám công khai đứng ra tấn công tập đoàn Houghton.

Khi đã chính thức có thế lực trong hắc bang ở thành phố Hương Đảo, Mạc Ngữ Phi bắt đầu thực hiện kế hoạch của riêng y. Y không tấn công ồ ạt vào ngành tình sắc như những người khác đã tưởng tượng, lại càng không mua lại cổ phần của các công ty Mạc gia, trong tình huống chạm mặt mấy lão hồ ly Mạc thị tại nơi công cộng, Mạc Ngữ Phi cung kính hành lễ như phận tử chất. Càng làm như vậy, đám hồ ly Mạc gia càng sợ hãi. Vì Mạc Ngữ Phi đã từng nói – y đã không còn là người của Mạc gia.

Bề ngoài thì bình tĩnh kỳ thật lại như mạch nước ngầm chảy xiết. Các trưởng lão Mạc thị phát hiện, nguyên bản từ sau khi Mạc Ngữ Phi 'chết', tình hình kinh doanh bắt đầu đi xuống, thậm chí dần ảm đạm. Không biết bắt đầu từ khi nào, các 'Công chúa' và 'Thiếu gia' là hồng bài của công ty lần lượt đầu quân sang những công ty khác, hoặc xoay vòng; khách đến càng ngày càng ít, những vị khách sộp trước đây thường lui tới, thường ra tay hào phóng đều chuyển đến những hộp đêm khác; nơi thanh sắc Mạc gia kinh doanh bị kiểm tra nhiều hơn, cảnh sát nói là nhận được tin báo những nơi đó có những giao dịch không hợp pháp, thậm chí muốn mua rượu ngon cũng không có cách, những lái buôn thường giao dịch luôn nói không

có hàng sẵn.

Công chúa và thiếu gia đã không còn, ngay cả rượu cũng không có, thì hộp đêm còn kinh doanh cái gì? Đám lão hồ ly Mạc gia bắt đầu nôn nóng, vội càng xoay chuyển, lại mất nhiều sức lực mời người các bang phái có thế lực đến tô điểm bên ngoài, chính là tìm mọi cách không tiếc tốn kém nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật kinh doanh xuống dốc.

Không đợi đến lúc đám lão hồ ly Mạc gia nhìn đến những con số trong báo cáo tài chính, đã lại xuất hiện thêm vấn đề nghiêm trọng. Những người trong Mạc gia mới được thăng chức quản lý đều gặp chuyện không may, không bị đánh lén trọng thương thì cũng bị tố cáo là tàng trữ ma tuý bị bắt đi, còn có người mất tích ly kỳ. Hạ thủ đắc lực liên tục gặp chuyện không may càng đả kích nghiêm trọng thế lực Mạc gia. Không còn người quản lý, đám tiểu lâu la vác không nổi lá cờ lớn, những địa bàn vốn của Mạc gia từ từ bị các bang phái khác lấn chiếm hoặc nuốt chửng.

Các trưởng lão Mạc gia giống như nhân viên cứu hoả hết chạy đông đến chạy tây, vội vàng cứu lấy sinh ý nguy cấp, mệt mỏi, chật vật không chịu nổi. Cố gắng mọi thứ nhưng hiệu quả quá nhỏ, lực lượng gia tộc Mạc thị như nước sông ngày càng rút xuống. Khi nhìn đến báo cáo tài chính quý gần nhất, mấy lão hồ ly đều tê liệt trên ghế, hai mặt nhìn nhau. Những con số kia thật đáng sợ!

Biết rõ tất cả đều do Mạc Ngữ Phi thao túng phía sau, các trưởng lão Mạc gia lại bắt không được một chút nhược điểm của y, thậm chí ngay cả bọn họ muốn gặp Mạc Ngữ Phi cũng không thể. Mạc Ngữ Phi lại mở thêm một sòng bạc trong một khách sạn xa hoa cho tập đoàn Houghton, bảo vệ chặt chẽ, nếu muốn đánh một đòn bất ngờ với Mạc Ngữ Phi như trước đây, căn bản là không có khả năng.

“Làm sao bây giờ…”

“Xong rồi, cái gì cũng xong hết rồi…”

“Mạc thị bị huỷ với y thì có chỗ nào tốt? Có chỗ nào tốt?” Lão hồ ly không cam lòng gào lên.

“Gia nghiệp Mạc gia tích luỹ nhiều năm như vậy, liền tan thành mây khói!”

Bây giờ nói tan thành mây khói thì vẫn còn sớm, một chiếc thuyền mục cũng có ba ngàn cây đinh, dù sao Mạc thị cũng là hồ tộc kinh doanh qua nhiều đời, nhưng cũng chính vì lý do đó, phải đối diện với các hắc bang khác thì lại càng không còn mặt mũi nào nữa. Hồ ly thích nhất là hư vinh, sĩ diện nhất, phô trương khắp nơi, phải có kiểu cách, bất luận làm gì đều phải mang phong cách, đẹp mắt. Trước đâu, Mạc thị dựa vào kinh doanh tình sắc mà phát triển đã bị kinh bỉ trong hắc bang, nhưng cũng chính vì kinh doanh tình sắc, đi lại trên giang hồ đã được sự nâng đỡ của ân khắc, gặp chuyện chỉ cần làm nũng, đương nhiên sẽ có người vừa có quyền vừa có thể ra mặt, giúp Mạc thị giải quyết khủng hoảng. Mạc thị lúc này không còn hô phong hoán vũ được nữa, tuỳ thời đều có thể bị bang phái hắc bang khác một ngụm nuốt chửng.

Các trưởng lão Mạc gia đều hiểu được, kết cục là mong muốn của Mạc Ngữ Phi. Y sẽ không dứt khoát đem người ra một đao giết chết, mà từ từ tra tấn, vì y biết rõ thân thể chịu đựng được thống khổ lớn hơn so với tâm hồn.

“Làm sao bây giờ! Hiện tại phải làm sao bây giờ!”

“Thật sự là cùng đường sao?”

“Chúng ta bây giờ thật sự cẩu còn không bằng!” Một trưởng lão trong văn phòng gào lớn, gần như sụp đổ.

Mạc Ngữ Phi mất gần một năm tiến hành kế hoạch của y, thấy Mạc thị từng chút từng chút biến mất. Y làm thực khéo léo, thủ pháp bức bách khi nhanh khi chậm, khi đối phương đang căng thẳng thì nới tay, đợi đến khi đối phương trở lại bình thường đang chuẩn bị khắc phục khó khăn lại hung hăng tấn công, vừa không để đối phương ngừng lại thở một hơi, lại không đến mức ‘đuổi chó vào đường hầm’ ép đối phương đến mức phải ‘chó cùng bứt giậu’. ‘Trò chơi’ này Mạc Ngữ Phi chơi thật sự vui, biến nó thành trò giải trí trong công việc và cuộc sống hằng ngày.

“Cậu thật sự định làm cho Mạc thị biến mất khỏi Hương Đảo sao?” Dịch Thừa Phong hỏi.

Mạc Ngữ Phi đối với chuyện này phi thường lãnh đạm, lắc đầu nói, “Nó tồn tại hay không, không liên quan đến tôi. Nếu còn có người có thể kinh doanh, thì cứ đến làm; công ty giải tán, bọn tiểu hồ ly khác vẫn sẽ đi đến nơi khác sống một kiếp sống mơ ước. Yên tâm đi, Thừa Phong, vô luận hồ ly đi đến đâu đều có thể dựa vào chính bản thân mình để sống sót. Đừng lo lắng giùm cho những kẻ đó.”

“Cậu phải cẩn thận, các trưởng lão kia nhất định sẽ nghĩ cách trả thù.”

Mạc Ngữ Phi nhướng mắt, liếc nhìn Dịch Thừa Phong một cái, “Uy, đây là vấn đề của cậu đi.”

Dịch Thừa Phong bảo vệ bên cạnh Mạc Ngữ Phi, khi ở Australia cậu ta ngẫu nhiên còn có thể rời đi, từ lúc trở về Hương Đảo, thương lang một tấc cũng không rời khỏi Mạc Ngữ Phi. Tự Mạc Ngữ Phi cũng biết rõ tình cảnh của mình, khi ra ngoài phi thường cẩn thận. Lúc xã giao, Mạc Ngữ Phi luôn dẫn theo Dịch Thừa Phong, kết quả làm như vậy chính là – Dịch Thừa Phong trở thành cái đinh, bóng đèn trong mắt những nam nhân muốn gần gũi Mạc Ngữ Phi.

“Tôi thấy, hiện tại không phải đám lão hồ ly kia muốn diệt trừ tôi, mà những nam nhân muốn gần gũi cậu muốn diệt trừ tôi.”

“Yêu, cậu thật đúng là hiểu được thế cục.” Mạc Ngữ Phi cười hì hì, thương lang này vĩnh viễn có gì nói đó.

Hoàn thành các biện pháp an toàn xong, Mạc Ngữ Phi căn bản không sợ sẽ bị tập kích. Chính là, tập kích thật sự xuất hiện, cũng nhằm vào y.

“Cái gì!” Nghe được tin, Mạc Ngữ Phi nhảy dựng lên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

“Tôi chỉ nghe nói vậy thôi, tình huống cụ thể cũng không biết rõ, vì anh ta cũng không phải cảnh sát yêu

thú." Dịch Thừa Phong nói.

"Anh ta không phải, là em trai anh ta."

Dịch Thừa Phong nghe được tin, nói có vị cảnh sát khi đi làm về bị tập kích, bị người đâm bị thương, ban đầu Dịch Thừa Phong chỉ cho rằng đó là mấy chuyện tán gẫu bình thường, khi nghe được tên của vị cảnh sát từ nhân viên làm trong sòng bạc, anh trước tiên báo tin cho Mạc Ngữ Phi.

Người bị thương có tên Trầm Sở Hãn.

"Bọn chúng không đối phó được với cậu, nên…"

"Xuống tay với Sở Hãn!" Mạc Ngữ Phi nghiến răng kêu ken két. "Anh ta thế nào, bị thương ra sao? Rốt cục anh ta sao rồi?"

"Tôi không biết." Dịch Thừa Phong thành thật lắc đầu.

Mạc Ngữ Phi xoay quanh trong phòng, y hận không thể lập tức bay đến bên cạnh Trầm Sở Hãn, chính là, y không thể. Lo lắng đi tới đi lui trong phòng, Mạc Ngữ Phi đốt một điếu thuốc, rít hai hơi, sắc mặt khó coi đem điếu thuốc dụi tắt.

"Thật sự không hỏi thăm được?" Mạc Ngữ Phi hỏi.

Dịch Thừa Phong lắc đầu, "Tôi đã cho người đi hỏi thăm, chỉ nói bị thương, còn tin gì khác cũng không có."

"Nhất định là Trầm Sở Thiên!" Mạc Ngữ Phi hận, nói.

Từ khi Mạc Ngữ Phi trở lại Hương Đảo, y một lần cũng chưa gặp qua Trầm Sở Thiên. Kỳ thật với tính tình Trầm Sở Thiên, anh nhất định sẽ chạy đến nhìn con hồ ly này, nguyên nhân không ra mặt chỉ có thể là – Trầm Sở Thiên không muốn cho Mạc Ngữ Phi biết những tin tức liên quan đến 'Trầm gia', thậm chí ngay cả chính người nọ cũng không muốn cho Mạc Ngữ Phi biết.

Thật đúng là hoàn toàn cắt đứt! Mạc Ngữ Phi trong lòng thầm hận.

Tâm tình Mạc Ngữ Phi vẫn bị lo lắng dày vò đến khuya, y thật sự ngồi không yên, nhảy dựng lên lao ra khỏi phòng, "Thừa Phong, chúng ta đi."

"Cậu muốn đi tìm Trầm Sở Thiên?"

"Tôi thật sự muốn gặp cậu ta, chính là cậu ta sẽ không gặp tôi. Tìm không được Trầm Sở Thiên, tôi không tìm được người khác sao?" Mạc Ngữ Phi đi thẳng ra ngoài, Dịch Thừa Phong vội vàng đuổi theo.

Xe lao nhanh trong đêm, Mạc Ngữ Phi vẫn còn thấy chậm, "Nhanh một chút, nhanh một chút a."

Dịch Thừa Phong liếc nhìn Mạc Ngữ Phi một cái, cậu vốn định nói – lúc này cũng bị thương rồi nha. Bất quá cậu cũng không dám lên tiếng, nếu nói, khẳng định sẽ bị con hồ ly này bóp chết.

Xe chạy vào một con hẻm nhỏ yên tĩnh phía tây, Mạc Ngữ Phi đứng trước ngôi nhà hai tầng tường trắng ngói đỏ, chính là y không muốn gọi điện thoại đến hỏi, thứ nhất Mạc Ngữ Phi thật sự không thể yên tâm, thế nào cũng phải gặp mặt nhân chứng mới tin được; vả lại, hồ ly cảm thấy gọi điện thoại đến hỏi Âm Dương sư đại nhân quả là bất kính.

Thiếu niên mặc chiếc quần dài bằng vải cùng áo sơ mi ngắn tay ra mở cửa, cậu nhìn người ngoài cửa, chăm chú một lúc, nghi hoặc cất tiếng hỏi: "Các anh là… Mạc tiên sinh và Dịch tiên sinh đi…"

Mạc Ngữ Phi nhớ rõ nam sinh thanh tú này là tiểu tùng thử trợ thủ của Âm Dương sư đại nhân, y bước nhanh vào bên trong, hỏi thẳng: "Xin hỏi Âm Dương sư đại nhân có ở đây không?"

"Ách, anh ấy đã ngủ rồi…"

"Tôi có việc gấp muốn tìm ngài!" Mạc Ngữ Phi lo lắng nói, muốn bước lên lầu, Ô Mễ bị thái độ của Mạc Ngữ Phi doạ, muốn ngăn lại, lại vì là người quen biết mà cảm thấy không ổn, cậu nhìn Dịch Thừa Phong như xin giúp đỡ, "Này…"

Mạc Ngữ Phi liều lĩnh chạy lên lầu, trong khoé mắt nhìn thấy bóng người xuất hiện nơi hành lang, trong phút chốc y bước chậm lại, "Tiểu Mạc!" Nhào đến ôm lấy vai Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Phi vội vàng hỏi: "Anh ấy thế nào? Anh ấy thế nào? Sao cậu lại ở đây? Có phải tình trạng của anh ấy không tốt? Anh ấy bị thương ở đâu? Anh ấy đang ở đâu?"

Mạc Ngữ Luân bị lắc đến gần như đứng không vững, trước những câu hỏi tuôn như pháo ép đến mức miệng cũng không mở được, tay Mạc Ngữ Phi đang nắm lấy vai cậu xiết chặt, đau đến mức Mạc Ngữ Luân nhăn nhó, muốn gỡ những ngón tay như những gọng kềm kia.

Dịch Thừa Phong chạy đến, ôm lấy Mạc Ngữ Phi từ phía sau, trấn an: "Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút."

Mạc Ngữ Phi vùng vẫy, vẫn muốn lao về phía Mạc Ngữ Luân, "Sao cậu lại ở đây? Anh ấy đâu? Anh ấy đâu?"

Mạc Ngữ Luân ngập ngừng trả lời, "Tôi mang bánh đến tặng Lãnh đại ca…"

“Tôi hỏi anh ấy đâu?” Mạc Ngữ Phi kêu lớn.

“Anh hỏi anh hai sao? Đang ở nhà a.”

“Anh ấy thế nào? Thế nào rồi?”

Mạc Ngữ Phi lúc này tựa hồ đã hiểu được, cậu trả lời, “Anh hai rất khoẻ a.”

“Không phải nói bị thương sao?”

“Là vết thương ngoài da, không có gì trở ngại.”

Nghe như vậy, tim Mạc Ngữ Phi đang bị treo ngược rốt cục cũng buông xuống, thở ra một hơi, cả người thả lỏng. Thấy ánh mắt Mạc Ngữ Phi không còn trừng trừng trong tư thế liều mạng, Mạc Ngữ Luân và Ô Mễ đều thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Mạc tiên sinh, mời đến đây ngồi.” Ô Mê kêu, dẫn khách vào, lại đi pha trà.

Mạc Ngữ Phi ngồi xuống thở hắt ra, vừa rồi y thật khẩn trương. Thấy mái tóc dài của Mạc Ngữ Phi rối bù, Mạc Ngữ Luân kìm lòng không được vươn tay vuốt lại cho y.

Mạc Ngữ Phi giữ chặt lấy tay Mạc Ngữ Luân, “Cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Là tối hôm trước, anh hai đi làm về, khi đậu xe ở ga ra, có mấy người đột nhiên lao tới, bọn họ đều cầm vũ khí, anh hai đánh nhau với bọn họ, cánh tay bị cắt một vết. Vết thương không sâu, không đáng lo.”

“Thật không?” Mạc Ngữ Phi không tin, y sợ Mạc Ngữ Luân không chịu nói sự thật với y. Nếu đám lão hồ ly Mạc gia thật sự muốn ra tay, liền trực tiếp nổ súng, còn dùng dao làm gì.

“Thật mà. Võ công của anh hai rất tốt, mấy người kia căn bản không phải đối thủ của anh hai. Bọn họ bị thương, chưa kịp ra tay đã bị anh hai đánh cho nằm bẹp dí.” Mạc Ngữ Phi nói.

“Hô…” Lúc này Mạc Ngữ Phi mới thật sự yên lòng. Đúng vậy, y như thế nào đã quên, người bọ chính là huấn luyện viên võ thuật của trường cảnh sát, là người của trường cảnh sát, công phu sao lại không tốt được. Lão hồ ly Mạc gia khẳng định là có ý bắt sống, nên không trực tiếp sát hại, kết quả đám người được phái đi bị Trầm Sở Hãn đánh tơi bời. Qua lần này Trầm Sở Hãn nhất định sẽ đề cao cảnh giác, còn muốn ra tay sẽ khó khăn. Mạc Ngữ Phi cười thầm trong lòng, mấy lão hồ ly kia quả nhiên thông minh nhưng sai chỗ, cho đáng đời!

“Anh đừng lo, anh hai chỉ bị cắt ngoài da cánh tay thôi.” Mạc Ngữ Luân nói thêm.

“Nhưng cũng sẽ đau a.” Mạc Ngữ Phi bất mãn với cách nói gần như không để ý của Mạc Ngữ Luân.

“Anh hai sẽ không để ý đến vết thương nhỏ ngoài da đó đâu.” Mạc Ngữ Luân nói.

“Cậu nói cái gì!” Mạc Ngữ Phi trừng mắt với Mạc Ngữ Luân, “Vết thương nhỏ? Cậu sao không thử cắt lên tay mình mấy vết đi?”

Ý của Mạc Ngữ Luân là nói Trầm Sở Hãn rất kiên cường, lại là cảnh sát, sẽ không để ý đến vết thương kia, cậu biết Mạc Ngữ Phi hiểu lầm ý cậu, đồng thời cũng biết mình lỡ lời, liền cúi đầu không nói câu nào.

Lúc này, Ô Mễ mang trà ra, không khí nguyên bản căng thẳng trong phòng khác được hoá giải. Mạc Ngữ Phi cảm ơn Ô Mễ, uống một ngụm trà, sau đó hỏi Mạc Ngữ Luân vẫn đang cúi đầu, “Gần đây có khoẻ không?”

“Ân.” Mạc Ngữ Luân gật gật đầu.

“Cậu ta tốt với cậu đi.”

“Rất tốt.” Sau đó Mạc Ngữ Luân còn nói thêm, “Anh hai cũng khoẻ.”

Tiếp theo mọi người đều im lặng, Mạc Ngữ Phi không biết phải nói gì nữa.

“Tôi… tôi phải về.” Mạc Ngữ Luân nói muốn về, “Đã khuya rồi.”

“Cám ơn bánh của cậu nhé.” Ô Mễ cảm ơn Mạc Ngữ Luân.

“Chúng tôi cũng phải đi, không tiện quấy rầy mọi người.” Mạc Ngữ Phi đứng lên nói với Ô Mễ, đồng thời ra hiệu với Dịch Thừa Phong vẫn im lặng đứng bên cạnh.

Ra khỏi cổng bệnh viện sủng vật, Mạc Ngữ Phi thấy Mạc Ngữ Luân chỉ đến một mình, hơn nữa cũng không lái xe đến, y hỏi Mạc Ngữ Luân, “Tôi đưa cậu về được không?”

“Vậy… cám ơn anh.” Mạc Ngữ Luân ngồi vào xe Mạc Ngữ Phi.

Dịch Thừa Phong hỏi địa chỉ, lái xe hướng về nhà Trầm Sở Thiên.

“Sao chỉ đến một mình, Trầm Sở Thiên đâu?” Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Đêm nay Sở Thiên có việc. Tôi học làm bánh, thử nếm qua cảm thấy hương vị chấp nhận được, muốn tặng Lãnh đại ca một ít. Không ngờ khéo như vậy…” Mạc Ngữ Luân mỉm cười.

“Đúng vậy, thật khéo…” Mạc Ngữ Phi cũng rất bất ngờ, y vọt đến chỗ Lãnh Tinh Hồn, kết quả gặp được Mạc Ngữ Luân.

“Anh thay đổi rất nhiều…” Mạc Ngữ Luân chần chừ một chút, vẫn nói ra.

“Có không?”

“Trước đây anh không như vậy.” Mạc Ngữ Luân còn nhớ bộ dáng nho nhã quần trắng áo trắng trước đây của Mạc Ngữ Phi, còn hiện tại nam nhân trước mắt một thân trường sam bằng lụa hoa lệ, mái tóc đen dài cột phía sau thật sự khác biệt rất lớn. Nếu nói Mạc Ngữ Phi trước đây là kẻ nhún nhường trong ngành tình sắc, vậy y hiện tại chính là mỹ nhân độc địa chuyên rút tiền trong sòng bạc.

“Người cũng có lúc thay đổi.” Mạc Ngữ Phi thản nhiên nói.

“Ngay cả màu da cũng đổi, hiện tại trắng hơn.”

“Có sao không?” Mạc Ngữ Phi bất giác xoa xoa hai má, bản thân y lại không cảm thấy. Từ sau khi đến Australia, y liền vùi đầu vào công việc, thật sự rất ít khi ra ngoài.

“Bây giờ đẹp hay trước đây đẹp hơn?” Mạc Ngữ Phi cười, cố ý hỏi.

“Đều đẹp.”

“Cậu cũng biết nói chuyện nha.” Mạc Ngữ Luân vươn tay, xoa đầu Mạc Ngữ Luân. Đây là lần đầu tiên y tiếp xúc thân thể với em họ mình.

Cảm thấy Mạc Ngữ Luân đối xử với cậu như một hồ ly lớn tuổi với hồ ly nhỏ hơn, trong lòng Mạc Ngữ Phi nóng lên. Dù thế nào bọn họ cũng là người một nhà. Cùng một dòng máu, mối liên hệ không thể chia cắt.

Xe gần đến nhà Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân thấy thời gian cũng không còn nhiều, cậu nhìn Mạc Ngữ Phi, thoáng chút do dự, hỏi: “Anh có muốn lên chơi không?”

“Không cần!” Mạc Ngữ Luân trảm đinh tiệt thiết.

Mạc Ngữ Luân biết Mạc Ngữ Phi và Trầm Sở Thiên có hiểu lầm, cậu mời Mạc Ngữ Phi lên chơi, là muốn dẫn cuộc trò chuyện sang hướng khác, liếm liếm môi, Mạc Ngữ Luân cố lấy dũng khí nói: “Kỳ thật… anh hai… thời gian trước đây có chuyển đến nhà cha mẹ ở, vì tất cả mọi người lo lắng để anh ấy ở một mình…

gần đây anh lại chuyển về…”

Mạc Ngữ Phi trầm mặc. Trong bóng đêm, Mạc Ngữ Luân chỉ có thể nhìn đến sườn mặt, không nhìn thấy rõ vẻ mặt y.

“Sở Thiên không cho anh hai biết chuyện anh đã trở về…” Mạc Ngữ Luân còn nói thêm, “Xin anh đừng trách Sở Thiên, Sở Thiên vì đau lòng cho anh hai nên mới làm vậy. Vì… sau khi anh đi, anh hai rất thương tâm, rất thương tâm… anh hai không nói gì hết, ngoài mặt thoạt nhìn vẫn như trước, an tĩnh bình thản. Chính là, chúng tôi đều biết anh hai tổn thương trong lòng, anh ấy vẫn chịu đựng… chịu đựng…” Giọng Mạc Ngữ Luân nức nở.

Mạc Ngữ Phi quay mặt đi, thuỳ hạ mi mắt, hơi thở nặng nề.

“Anh có muốn… có muốn…”

“Tới rồi!” Mạc Ngữ Phi đột nhiên nó, ngữ khí trở nên lạnh lùng, không còn sự ôn nhu đâu nữa, Mạc Ngữ Luân nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên, xe đã chạy đến gần nhà cậu.

Trong lòng biết Mạc Ngữ Phi không muốn chủ động đến gặp anh hai, Mạc Ngữ Luân thầm thương cảm. Rõ ràng quan tâm đến đối phương như vậy, tưởng niệm sâu nặng như vậy, rõ ràng tim đang rỉ máu, cũng không chịu gặp lại. Lẽ nào thật sự không thể bắt đầu lại lần nữa sao?

Mạc Ngữ Luân cất bước, Mạc Ngữ Phi nói Dịch Thừa Phong lái xe quay về sòng bạc.

“Cậu không đi thật sao?” Dịch Thừa Phong cầm tay lái, hai mắt nhìn thẳng phía trước, dùng thanh âm khô khốc hỏi.

“Đi đâu?”

“Tôi biết địa chỉ.”

“Câm miệng cậu lại, lái xe đi.” Mạc Ngữ Phi quát khẽ một tiếng.

Thương lang quả nhiên im lặng, dọc đường đi đều không nói gì nữa.

Trở lại phòng tổng thống xa hoa của mình, ngay cả đèn cũng không mở, Mạc Ngữ Phi vừa đóng cửa lại liền trực tiếp gục xuống giường. Y cảm thấy mệt muốn chết, thực mệt mỏi, giống như vừa mới hoàn thành một chiến dịch gian khổ. Đấu tranh với chính nội tâm mình, quả nhiên thực vất vả.

Trong bóng tối lờ mờ, Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu, gió đêm lay khẽ rèm cửa, tấm lụa mỏng theo gió đung đưa.

Loáng thoáng nghe thấy phía sau có thanh âm, Mạc Ngữ Phi cố gắng mở đôi mắt đang ngái ngủ, chậm rãi quay đầu lại.

Là ai?

A! Mạc Ngữ Phi lập tức tỉnh lại, y vừa mừng vừa sợ ngồi dậy.

"Sở Hãn…"

Dáng người cao lớn hoàn toàn che khuất hình dáng Mạc Ngữ Phi. Ngược sáng, Mạc Ngữ Phi nhìn khuôn mặt y tưởng niệm đã lâu.

"Sở Hãn… Sở Hãn…"

Thì thầm những tiếng vô nghĩa, Mạc Ngữ Phi nhào đến ôm lấy người nọ. Thân thể ấm áp, khí tức quen thuộc, nội tâm Mạc Ngữ Phi dâng lên niềm hạnh phúc gần như muốn vỡ tung.

"Sở Hãn… Sở Hãn…" Không ngừng gọi tên người nọ, siết chặt lấy anh, gần như sợ anh biến mất đột ngột, chặt đến mức ngay cả tay và ngực y cảm thấy đau đớn cũng không muốn thả lỏng dù chỉ một chút. Mạc Ngữ Phi mơ hồ nghĩ, nhất định Dịch Thừa Phong đã lén đến gặp người nọ, sau đó đem anh đến đây. Nga, anh đã chịu đến, anh đồng ý đến, thật tốt quá, thật tốt quá…

Cái ôm ôn nhu không thể thoả mãn Mạc Ngữ Phi, y giống như sợi dây quấn chặt thân thể người nọ, hôn anh thật sâu, "Sở Hãn, Sở hãn, em rất nhớ anh, em thật sự nhớ anh…"

Một lần lại một lần nói hết những lời yêu từ tận đáy lòng, Mạc Ngữ Phi gần như rơi nước mắt.

"Sở Hãn, Sở Hãn…"

Trong bóng tối mờ mịt, người nọ cũng ôm chặt y, cùng ngã xuống chiếc giường mềm mại, thân thể giao triền, triền miên vô hạn.

"Em thật sự nhớ anh… Đừng đi, đừng rời xa em, Sở Hãn, đừng đi…"

Mạc Ngữ Phi bị gió đêm lay tỉnh, y mở to mắt, trong phòng tối đen, bên cạnh không một bóng người. Chỉ là mơ…

Chậm rãi ngồi dậy, Mạc Ngữ Phi vươn tay, nhìn bàn tay trống không, lại tìm xung quanh, trong phòng trừ bỏ y thật sự không còn ai khác. Rõ ràng trong mơ cảm nhận được sự ấm áp, sao bây giờ chỉ còn chiếc giường lạnh lẽo, trống không…

Sao có thể như vậy! Cái ôm rất thật, rõ ràng cảm thấy ấm áp như vậy, rõ ràng…

Mạc Ngữ Phi cười thảm một cái, biến thành đại hồ ly tuyết bạch, cuộn mình lại, dùng chiếc đuôi xù lông che mặt lại.

Mạc Ngữ Phi một đêm mất ngủ, chìm đắm giữa mơ và thực, có lúc cảm nhận được Trầm Sở Hãn đang ở bên cạnh y, ôm chặt y triền miên an ủi; có lúc lại hốt hoảng bật dậy, nhìn căn phòng trống ngẩn người. Mơ mơ màng màng thẳng đến sáng hôm sau, Mạc Ngữ Phi mê man đi rửa mặt. Lấy nước lạnh hất lên mặt, nhìn đôi mắt thâm đen trong gương, Mạc Ngữ Phi cười khổ.

Quả nhiên… vẫn là mơ. Trầm Sở Hãn căn bản không hề đến.

Hương Xuyên vừa nhìn thấy sắc mặt Mạc Ngữ Phi liền kinh ngạc nói: "Anh làm sao vậy? Bệnh hả?" Nói xong vươn tay rờ trán Mạc Ngữ Phi, sau đó xoay người hỏi Dịch Thừa Phong, "Anh ta làm sao vậy, khí sắc kém như vậy. Tối hôm qua anh không phát hiện ra sao? Sao không dẫn anh ta đến khám bác sĩ?"

Dịch Thừa Phong đứng một bên, cúi đầu không nói.

Cảm thấy không khí có gì không đúng, ánh mắt Hương Xuyên nhìn qua nhìn lại giữa Mạc Ngữ Phi và Dịch Thừa Phong, "Các anh đây là sao? Các anh… không phải cãi nhau đi." Biết Dịch Thừa Phong đối với Mạc Ngữ Phi trung thành và tận tâm, hơn nữa cũng biết Dịch Thừa Phong là nam nhân ít nói, Hương Xuyên cảm thấy Dịch Thừa Phong cãi nhau với Mạc Ngữ Phi là chuyện không thể, nhưng không khí quái dị giữa hai người làm người ta cảm thấy khó hiểu.

Mạc Ngữ Phi phất phất tay, ra hiệu Dịch Thừa Phong ra ngoài. Thương lang ngoan ngoãn rời văn phòng, canh ngoài cửa.

"Rốt cuộc là làm sao? Tôi đi mời bác sĩ đến." Hương Xuyên nói xong liền cầm điện thoại.

"Không cần." Mạc Ngữ Phi đè tay Hương Xuyên lại, "Không có gì, chỉ ngủ không ngon thôi."

"Sắc mặt này…" Hương Xuyên tinh tế tỉ mỉ nhìn Mạc Ngữ Phi, "Mất ngủ sao?"

"Ân."

"Phải gặp bác sĩ," Hương Xuyên lặp lại, "Mất ngủ không tốt cho thân thể, nhất định phải đến gặp bác sĩ."

"Không cần," Mạc Ngữ Phi dựa vào lưng ghế, ngửa đầu ra sau, nhắm mắt lại, "Hồ ly chúng tôi đều như vậy."

“Là như thế nào?” Hương Xuyên khó hiểu.

“Thiên tính hồ ly đa nghi, sẽ không tin vào bất kỳ lời người nào nói, nghe được chuyện gì đều để trong lòng cân nhắc trước sau. Hơn nữa, hồ ly tuỳ thời đều lo lắng có thể bị người ta hại hay không, nên mỗi hồ ly yêu thú đều bị chứng mất ngủ, nặng hay nhẹ mà thôi.” Mạc Ngữ Phi lãnh đạm trả lời.

Thấy Mạc Ngữ Phi đem chứng bệnh luôn gây khó khinh miêu đạm tả nói ra, Hương Xuyên phi thường khó hiểu, “Cái gì? Như vậy thật không tốt, anh còn không mai đi khám. Mất ngủ thường xuyên, thân thể sao chịu được.”

“Không có gì, cô đừng ngạc nhiên, hồ ly đều như vậy.” Mạc Ngữ Phi vỗ một tay lên trán, tay kia thì vẫy vậy, ý nói Hương Xuyên rời đi, “Tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Hương Xuyên cau mày, lại không biết nên khuyên thế nào, chỉ rầu rĩ lui ra.

Đợi tinh thần khá hơn một chút, Mạc Ngữ Phi gọi Dịch Thừa Phong đi vào, “Tôi có chuyện nhờ cậu làm.”

Không đợi Mạc Ngữ Phi nói, Dịch Thừa Phong đã biết y muốn cậu ta làm chuyện gì.

“Tôi sẽ tìm người tin cậy nhất.”

“Bọn chúng đều rất giảo hoạt, làm việc cẩn thận một chút, nhất định không để lại dấu.” Mạc Ngữ Phi nghiêm mặt phân phó.

“Tôi hiểu rồi.”

Nguyên bản, Mạc Ngữ Phi không muốn phải thật sự giết mấy lão hồ ly Mạc gia kia, y không muốn để bọn chúng vui vẻ chết đi, còn định tiếp tục giống mèo con vờn chuột hảo hảo chơi với đám lão hồ ly Mạc gia một chút. Về phần công ty Mạc thị, Mạc Ngữ Phi căn bản không muốn tiếp tục quản lý, y đã không còn đem những thứ đó để trong lòng.

Đám lão hồ ly dám xuống tay với Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi cảm thấy y thật sự nhân từ với mấy lão hồ ly kia, mà đám lão hồ ly không sợ chết kia thấy không thể đụng đến y, cư nhiên dám chơi trò cân não động đến Trầm Sở Hãn. Lần này, Mạc Ngữ Phi quyết định nhổ cỏ nhổ tận gốc, chấm dứt hậu hoạn.

Hoàng hôn vài ngày sau, Dịch Thừa Phong lái xe chở Mạc Ngữ Phi đi đến bến tàu ngoại ô thành phố, gần bến tài là công trường cải tạo đất.

“Đều làm ổn thoả rồi?” Mạc Ngữ Phi đốt một điếu thuốc, hỏi.

"Phải."

"Cậu đi nhìn một chút, nhất định phải thấy tận mắt. Cuối cùng tôi vẫn chưa yên tâm."

"Được."

Dịch Thừa Phong xuống xe, đi về phía công trường. Mạc Ngữ Phi ở lại trong xe, hút thuốc, nhìn mặt trời xa xa dần dần lặn xuống mặt biển. Một cơn gió lướt qua, thổi tan khói khuốc nơi tay Mạc Ngữ Phi, cũng thổi bay những sợi tóc y.

Một lúc sau, Dịch Thừa Phong trở lại, ngồi vào vị trí tài xế, báo cáo với Mạc Ngữ Phi ngồi phía sau đang nhắm mắt lại: "Đã xử lý xong rồi."

"Sạch sẽ không?" Mạc Ngữ Phi mở to mắt, trong đôi mắt quyến rũ hiện lên tia hàng quang.

"Có. Mấy lão hồ ly kia bị trói rất chặt, cột vào trụ xi măng, đã chìm xuống biển."

"Ân…" Khoé miệng hiện lên nụ cười thoả mãn, Mạc Ngữ Phi lại nhắm mắt, "Trở về thôi." Y ra lệnh.

"Được." Dịch Thừa Phong khởi động xe, quay trở về sòng bạc.

Yêu thú hồ tộc, các trưởng lão cuối cùng của gia tộc Mạc thị liền biến mất như vậy. Hồ ly gia tộc vốn từng vang danh một thời, oai phong hắc đạo như gió thổi mây tan. Còn sót lại bọn tiểu hồ ly Mạc gia, đều phụ thuộc vào các hộp đêm, quán bar chờ thời, tiếp tục một cuộc sống say sưa xa hoa truỵ lạc.

Không phải không có ai lường được Mạc thị cuối cùng sẽ biến mất trong tay Mạc Ngữ Phi, chính là không ai tìm được sơ hở của y, càng không ai muốn ra mặt giúp Mạc thị đã biến mất. Mạc Ngữ Phi vẫn tiếp tục với ngành cờ bạc của y, phong phong quang quang xuất hiện trước mặt người trong hắc đạo ở thành phố Hương Đảo.

Chính thức xử lý xong kẻ thù, Mạc Ngữ Phi cũng không có cảm giác thống khoái, nội tâm ngược lại có chút phiền muộn.

47. Quyển 4 - Chương 16

"Không biết phải làm gì bây giờ?" Chiều nay, Mạc Ngữ Phi sau khi ngủ trưa dậy, dựa vào sofa duỗi thẳng người ra, nói với Dịch Thừa Phong đứng bên cạnh.

Dịch Thừa Phong gắt gao khép miệng, cậu biết hiện tại dù cậu có nói gì, Mạc Ngữ Phi cũng sẽ phản bác, con hồ ly này cảm thấy quá nhàm chán nên căn bản muốn đem thương lang ra giải sầu.

"Sao cậu không nói lời nào? Không có ý kiến gì sao?" Đợi một lúc, thấy Dịch Thừa Phong không mở miệng, Mạc Ngữ Phi hỏi.

"Tôi không có ý kiến gì." Ngữ khí Dịch Thừa Phong cứng nhắc trả lời.

"A, cậu thực không thú vị."

"Ân." Thương lang gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Tìm cái gì vui vui đi?" Mạc Ngữ Phi ngả ngớn cười, cố ý chọc người cận vệ cứng nhắc của mình.

"Có rất nhiều người có thể làm cậu vui."

"Rất nhiều?" Mạc Ngữ Phi nghe Dịch Thừa Phong nói như vậy cảm thấy bất ngờ, nhướng mắt hỏi.

"Đúng vậy."

Mạc Ngữ Phi biết, Dịch Thừa Phong muốn nói đến những người cả nam lẫn nữ có những ý đồ khác nhau đối với y, "Bọn họ a…" Mạc Ngữ Phi tuyệt đối sẽ không để những người kia chạm vào y dù chỉ một chút.

"Ân… cậu nói, có người nào vừa có thể làm tôi 'vui vẻ', lại không cần 'đền ơn' không?" Mạc Ngữ Phi cầm một lọn tóc, quấn quấn vào ngón tay đùa giỡn. Y tin Dịch Thừa Phong có thể hiểu được 'đền ơn' trong câu nói của y có nghĩa là gì. Mọi người nguyện ý giúp Mạc Ngữ Phi 'vui vẻ' luôn muốn được 'đền ơn'. Có người thèm thuồng mỹ mạo Mạc Ngữ Phi, mang tâm tình đùa giỡn, muốn đem Mạc Ngữ Phi ra để thoả mãn ham muốn của chính họ; lại có người muốn chiếm hữu Mạc Ngữ Phi để vơ vét lợi ích từ y. Nghĩ đến những ánh mắt chứa ý đồ riêng, Mạc Ngữ Phi liền cảm thấy cả người không được dễ chịu.

"Có."

"Có?" Mạc Ngữ Phi khinh dị trừng lớn mắt, vẫn cầm những lọn tóc quay nhìn Dịch Thừa Phong.

"Trầm Sở Hãn."

Mạc Ngữ Phi giống như bị chém một đao, nhảy khỏi sofa, mắt đỏ lên, mặc kệ quần áo xốc xếch, tóc rối tung lao về phía Dịch Thừa Phong. Y một phen nắm lấy áo Dịch Thừa Phong mạnh mẽ kéo lại, giận dữ quát: "Không được nhắc đến cái tên đó trước mặt tôi!"

Con lang ngu ngốc đáng ghét, cho đến bây giờ vẫn nói chuyện không khôn khéo. Người nọ có thể tuỳ tiện đánh đồng so sánh với những kẻ khác sao? Cậu ta xem người nọ là gì, cậu ta nghĩ Mạc Ngữ Phi xem người kia là gì? Người nọ đối với Mạc Ngữ Phi là một mảnh chân tình, mà Mạc Ngữ Phi lại chưa từng nghĩ người nọ là đối tượng để 'mua vui'.

"Mấy hôm trước cậu còn đi tìm anh ta, tại sao không thể nhắc tên." Dịch Thừa Phong giữ thẳng người không bị lắc lư, ngữ khí khô cứng nói.

"Cậu câm miệng! Tôi mới không đi tìm anh ta!"

"Vậy cậu tìm ai?"

"Tôi… tôi tìm Tiểu Mạc…"

"Nga, đúng… đúng. Cậu là đi tìm Tiểu Mạc." Dịch Thừa Phong nói theo Mạc Ngữ Phi. Hồ ly lại tức giận đến mắt cũng đỏ lên. Con lang này luôn như vậy, luôn chọc y, đâm thẳng vào tim y rồi lại nói theo y, hoàn toàn thuận theo y, làm hồ ly muốn nổi giận cũng không được, cục tức nghẹn lại không biết nên xả như thế nào.

"Cậu ra ngoài đi!" Mạc Ngữ Phi la lên.

Dịch Thừa Phong xoay người ra khỏi phòng.

Cơn tức mãi đến tối vẫn không giảm bớt. Mạc Ngữ Phi tắm rửa xong, khoác áo tắm dựa vào ghế quý phi, duỗi chân ra, vươn tay cầm lấy điều khiển từ xa của TV, y muốn chọn chương trình để xem, lại cảm thấy không có gì để xem. Thật nhàm chán, điện thoại reo, Mạc Ngữ Phi không kiên nhẫn đứng lên nghe, hừ một tiếng giọng mũi, xem như chào hỏi.

"Ân…"

Nghe quản lý báo có cảnh sát đến, Mạc Ngữ Phi vốn vẫn đang khói chịu trong lòng nhất thời nổi lửa giận. Đáng giận! Tới làm cái gì? Muốn phá sao? Đám cảnh sát này rất quá đáng, lúc thật sự cần tìm bọn họ thì luôn khoan thai chậm trễ, những lúc căn bản không cần bọn họ thì lại thoắt đến thoắt đi không coi ai ra gì, chẳng lẽ bọn họ không biết mỗi lần bọn họ tuỳ tuỳ tiện tiện đến, sau khi tra tra hỏi hỏi, sòng bạc mất rất nhiều khách sao? Đều là những người muốn vui vui vẻ vẻ đánh một ván cờ, ai muốn đụng phải cảnh sát ở chỗ này a.

"Rốt cuộc bao nhiêu người đến? Vì chuyện gì? Anh nói rõ ràng cho tôi!"

"Nghe nói là vì… là vì…" Người ở đầu dây bên kia hiển nhiên bị lửa giận Mạc Ngữ Phi phóng tới, bắt đầu lắp bắp sợ hãi, "Là kiểm tra an toàn thường lệ…"

"An toàn cái gì, chỗ chúng ta không an toàn, còn chỗ nào an toàn! Nói với họ, kho bạc chúng ta còn an toàn hơn sở cảnh sát! Bảo vệ chúng ta còn có khả năng hơn cảnh sát!" Mạc Ngữ Phi quát, cau chặt mày, ngón tay cầm ống nghe vì dùng sức mà trở nên hơi trắng.

"Tôi nói, tôi nói… Vị cảnh sát này nói là theo quy định, kiên quyết muốn kiểm tra, nói là lo nghĩ an toàn cho khách và sòng bạc, cho nên…'

Mạc Ngữ Phi thầm nghiến rắng, hừ, loại lý do quái quỷ này cũng dám lấy ra nói, thực mệt với đám cảnh sát dám mở miệng nói.

"Đến mấy người? Thuộc phòng nào? Muốn kiểm tra bao lâu?" Mạc Ngữ Phi truy vấn, bắt đầu nghĩ làm thế nào mới có thể đuổi đám cảnh sát này đi. Nếu mời tất cả vào phòng VIP, cho người đến nói chuyện, theo quy định một chút, lại cho người dẫn đi xem loanh quanh, ăn một bữa, có thể nhanh chóng đuổi bọn họ đi không?

"Hình như họ đều là cảnh sát cơ động. Ân, tựa hồ là từ các phòng khác nhau điều động đến, tổng cộng có tám vị, tôi cũng không quen, trước kia cũng chưa gặp. Có lẽ cố tình không để những cảnh sát chúng ta quen biết đến đây, có cảnh sát Thôi, cảnh sát Dương, còn có một vị cảnh sát Trầm…"

Quản lý nói gì sau đó Mạc Ngữ Phi cũng đều không nghe được, trong đầu y chỉ còn một câu – cảnh sát Trầm. Là anh ta sao? Nhất định là anh ta, chỉ có loại người thành thật lại dễ dụ như anh ta mới thường xuyên bị điều đi làm 'cu li' cho các phòng bàn. Anh ta đến, là biết Mạc Ngữ Phi ở đây sao? Nhớ Mạc Ngữ Luân từng nói anh ta không biết Mạc Ngữ Phi đã trở lại, vậy bây giờ đã biết rồi sao? Anh ta không phải… vì y ở đây mới đến chứ?

Muốn gặp anh ta… muốn gặp anh ta… muốn gặp anh ta!

Mạc Ngữ Phi nói vào điện thoại một câu 'Tôi đến ngay', sau đó liền nhảy dựng lên lao ra khỏi phòng, hoàn toàn không để ý rằng ngay cả giày cũng chưa mang, tim y đang đập dữ dội, vọt vào thang máy chuyên dụng đập liên tục vào nút xuống.

Thật sự rất nhớ anh ta, thật sự rất nhớ anh ta, để mình gặp anh ta đi, cho dù liếc mắt một cái cũng được, Mạc Ngữ Phi tự nói với mình. Trong đầu liền hồi tưởng khuôn mặt người nọ, trong ngực dâng lên cảm giác chua xót, và thêm đau đớn.

Lao ra khỏi thang máy, Mạc Ngữ Phi chạy về phía đại sảnh, nhân viên trực hai bên đều nhìn y. Mạc Ngữ Phi mặc trên người một chiếc áo tắm bằng lụa thêu hoa mẫu đơn lớn màu đỏ tươi, dây lưng quanh eo vì chạy nhanh nên hơi lỏng, vạt áo tung bay, mái tóc đen bay tán loạn, đôi chân trần trắng nõn, lúc này Mạc Ngữ Phi diễm lệ đến kinh người.

Từ xa, Johnny thấy được cảnh này, mắt đuổi theo Mạc Ngữ Phi, cúi đầu huýt sáo một tiếng.

Chạy vào đại sảnh, mắt Mạc Ngữ Phi tìm kiếm, hoàn toàn không để ý những ánh mắt của mọi người xung

quanh.

A, thấy rồi, là người nọ, ở đằng ki! Bóng dáng quen thuộc, bờ vai rộng, dáng người cao lớn, là anh ta! Mạc Ngữ Phi chạy đến, chạy đến rất gần chợt dừng lại, kinh ngạc, nhìn theo mất mác.

Người nọ, không, không phải! Tóc anh ta không xoăn, anh ta cũng cao hơn người này một chút.

Lúc này, nam nhân đang xoay lưng về Mạc Ngữ Phi nghe tiếng bước chân liền quay lại, trên khuôn mặt anh tuấn là nụ cười biếng nhác, biểu tình ngả ngớn, ngũ quan của cậu ta và Trầm Sở Hãn rất giống nhau, nhưng cũng có bất đồng, cậu ta không anh vũ thông minh, thanh sạch như Trầm Sở Hãn, cậu ta, căn bản là tiểu tử xấu xa cà lơ phất phơ.

Trầm Sở Thiên đánh giá Mạc Ngữ Phi, ánh mắt quét một vòng trên mái tóc rối tung, quần áo xộc xệch, khẽ lộ đầu vai, miệng không ngừng thở dốc, đôi chân trần, đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó anh nhếch môi, lộ ra nụ cười xấu xa mang theo ý châm chọc, "Tưởng anh hai tôi đến sao? Cố tình ăn mặc thành bộ dáng này muốn để cho anh ấy nhìn? Đáng tiếc…" Chú ý thấy trong mắt Mạc Ngữ Phi tràn đầy thất vọng và thương cảm, trong lòng Trầm Sở Thiên càng thêm cao hứng, "… Cậu cũng tỉnh tỉnh lại đi! Bộ dáng này, để cho tình nhân hiện tại của cậu nhìn, hắn ta nhất định càng vui mừng!"

Cảm giác chua xót dâng lên dày đặc hơn, Mạc Ngữ Phi không muốn bị Trầm Sở Thiên nhìn được tâm tình lúc này, từng bước lui về sau, cảm giác lạnh lẽo từ sàn nhà theo bàn chân truyền khắp thân thể, lạnh đến tận đáy lòng.

"Kỳ quái, sao cậu lại nghĩ anh tôi sẽ đến đây? Dùng cái đầu của cậu được không? Anh ấy sao có thể đến được!" Trầm Sở Thiên lấy ngón trỏ chỉ chỉ vào thái dương. Vẻ mặt Mạc Ngữ Phi càng đau đớn, Trầm Sở Thiên lại càng cao hứng, hiếm khi có dịp làm cho hồ ly luôn chiếm thế thượng phong trong các cuộc tranh cãi này im lặng, Trầm Sở Thiên không kìm được nôn nóng muốn dùng lời nói như một thứ vũ khí hảo hảo đâm y một phen.

"Nghe nói tình nhân mới của cậu là nhân vật ác độc, cậu cư nhiên dám chạy đến tìm một nam nhân khác ở đại sảnh, hừ, cậu không sợ hắn ta biết được sẽ chỉnh cậu sao?" Ánh mắt lướt lên lướt xuống trên người Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Thiên thầm chắt lưỡi, gần bốn năm trôi qua, con hồ ly này trổ mã càng thêm xinh đẹp mị hoặc, không hổ với danh hiệu trước kia của y – Dạ chi đế vương. "Cậu mặc như vậy dám chạy loạn bên ngoài, thật đúng là phóng đãng… Tốt xấu gì cũng nhìn lại một chút… Đừng quên, cậu hiện tại là người đã có chủ…"

Không để Trầm Sở Thiên nói hết, Mạc Ngữ Phi đột nhiên xoay người, vội vàng chạy đi. Trầm Sở Thiên ở sau y cố nói với theo: "Ai, đừng đi a, chúng tôi đến đây để kiểm tra… Nói chuyện một chút nữa a…"

Dựa vào vách thang máy, ngực Mạc Ngữ Phi nhói đau dữ dội, vừa bước vào phòng đã gục xuống sofa. Quá khó chịu, quá khổ sở! Mất mác cùng chua xót đan vào nhau, hơn nữa chạy quá nhanh, trái tim đập liên hồi, Mạc Ngữ Phi đau đớn nhắm chặt mắt lại, đặt tay lên ngực.

Sao lại ngốc như vậy? Sao có thể nghĩ người nọ sẽ đến? Quá thất bại, quá thất bại rồi! Trong lòng Mạc

Ngữ Phi hận chính mình. Quá ngu ngốc! Cư nhiên để cho tên tiểu ngốc tử Trầm Sở Thiên kia cười nhạo một phen, đáng giận!

Buồn bực một lúc, Mạc Ngữ Phi mới đứng dậy khỏi sofa, chậm rãi ngồi xuống, tim vẫn còn đập nhanh, trong lòng vẫn còn rất khó chịu, giống như bị một khối đá nặng nề đè lên, ngay cả hô hấp cũng đều ngưng trệ.

Trên mặt Mạc Ngữ Phi hiện lên nụ cười khổ, rồi cười lớn, cuối cùng, y thấp giọng cười. Cửa được mở ra, Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu lên trừng mắt, thấy người nào là Dịch Thừa Phong, sắc mặt y dịu đi một chút. Nhìn thấy Mạc Ngữ Phi tóc rối bù gục trên sofa thở dốc, hốc mắt vì phẫn nộ mà hơi hơi đỏ, Dịch Thừa Phong lặng lẽ bước đến, lấy một tấm chăn mỏng quấn quanh vai Mạc Ngữ Phi.

"Coi chừng cảm lạnh."

Những ngón tay khẽ run nắm chặt góc chăn, Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại nói, "Tôi quá ngốc đúng không? Tôi cư nhiên…"

"Không phải." Dịch Thừa Phong bình tĩnh trả lời.

"Sao tôi không ngốc cho được? Cư nhiên để cho xú tiểu tử Trầm Sở Thiên hung hăng cười nhạo một phen, tên hỗn đản đó!" Mạc Ngữ Phi nghiến răng oán hận nói.

"Vì anh ta xứng đáng."

Biết Dịch Thừa Phong nói 'anh ta' là chỉ Trầm Sở Hãn, tim Mạc Ngữ Phi thắt lại. Suy nghĩ nửa ngày, lại thở dài một tiếng, lấy chăn trùm kín người trở về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, Johnny chạy đến văn phòng Mạc Ngữ Phi, cười xấu xa ngồi xuống góc bàn làm việc của Mạc Ngữ Phi. Mạc Ngữ Phi nhìn thấy bộ dáng hoa hoa công tử kia trong lòng vẫn còn giận, theo bản năng y đoán hôm nay Johnny đến tìm y khẳng định không có chuyện gì tốt.

"Hôm qua khi cảnh sát đến kiểm tra, sự xuất hiện của anh làm người ta thập phần kinh diễm a. Tôi nhịn không được say mê anh vô cùng, a, không đúng, phải nói là, tôi vẫn luôn say mê anh." Johnny cười nói, trong giọng tràn đầy ý đùa giỡn.

Mạc Ngữ Phi nhướng mắt liếc nhìn Johnny một cái, không nói gì.

"Sách, lần đầu tiên thấy anh giữa chốn công cộng ăn mặc gợi cảm mê người như vậy, thật là… Hôm qua đến tìm anh, nhưng tên Dịch Thừa Phong ương ngạnh nói anh đã ngủ, không cho tôi vào. Thật là ngủ rồi? Một mình, hay hai mình? Phải biết rằng, nhìn áo tắm của anh, cả đêm tôi ngủ không ngon." Johnny nghiêng mặt nhìn chằm chằm Mạc Ngữ Luân, ánh mắt quét tới quét lui nơi gáy.

“Vậy bây giờ cậu ngủ đi a.” Mạc Ngữ Phi lạnh lùng nói.

“Anh ngủ chung với tôi đi.” Johnny cười thập phần vô lại.

“Tôi để Thừa Phong đi cùng cậu.”

Johnny rụt cổ lại, hắn ta cũng muốn người ngủ bên cạnh mình là một con lang đầu răng nanh, hắn cười cười vô lại nói tiếp, “Tôi chỉ muốn mình anh…” Nói xong, Johnny vươn tay kéo Mạc Ngữ Phi, đầu ngón tay vừa chạm đến ống tay áo Mạc Ngữ Phi, liền đụng phải ánh mắt lạnh lùng nguy hiểm của Mạc Ngữ Phi, hắn liền rụt tay lại.

“Khư, không thú vị gì hết, nói giỡn cũng không được.” Trong lòng biết con hồ ly này một khi đã trở mặt sẽ không giữ thể diện đến mức nào, Johnny thật sự không có gan dám chạm đến y dù chỉ một chút.

“Cậu tìm người khác giỡn, tôi phải làm việc.” Mạc Ngữ Phi thu hồi ánh mắt, lần thứ hai không nhìn đến người bên cạnh.

Johnny đứng thẳng người, nhìn Mạc Ngữ Phi chăm chú làm việc, sau đó hắn đắc ý cười nói: “Anh đừng nghĩ chuyện hôm qua tôi cái gì cũng không biết.”

“Nga, vậy cậu biết cái gì?” Mạc Ngữ Phi cũng không ngẩng đầu lên, hỏi.

“Trong nhóm cảnh sát hôm qua vào kiểm tra có kiểu người anh thích, đúng không? A ha, liếc mắt một cái liền thấy.” Johnny nhớ lại, cười nói, “Cảnh sát Trầm kia, thoạt nhìn giống một tiểu lưu manh, tuy rằng anh ta rất đẹp trai, bất quá có chút vô lại, có chút tà khí. Nga, khẩu vị của anh thật đúng là làm người ta đoán không được, xem ra tôi phải điều chỉnh hiểu biết của tôi với anh.” Johnny vừa nói vừa quan sát biểu tình Mạc Ngữ Phi. Trực giác của hắn cho biết, Mạc Ngữ Phi không thích kiểu nam nhân kia, nhưng có thể khiến Mạc Ngữ Phi thất thố trước mắt mọi người cũng chỉ có một lần đó thôi.

“Nói xong chưa? Xong rồi thì đi ra.” Mạc Ngữ Phi vẫn không ngẩng đầu lên.

“Anh không thích anh ta phải không. Nói cho tôi biết a.” Johnny bắt đầu chơi xấu, dây dưa không chịu rời đi.

“Không có!” Mạc Ngữ Phi trảm đinh tiệt thiết phủ nhận.

“Vậy sao anh lại lao đến tìm anh ta?”

“Không mượn cậu xen vào.”

"Hừ hừ," Johnny cười xấu xa vài tiếng, đắc ý lắc lư người, còn nói thêm: "Anh cũng đừng đánh giá thấp tôi, cái gì tôi cũng biết. Anh không thích người họ Trầm kia, họ Trầm khác thì anh thích đi."

Bút trong tay Mạc Ngữ Phi tạm dừng một chút.

Johnny nhận ra, tiếp tục cười nói: "Anh còn nhớ đã từng cho tôi và Hương Xuyên xem đĩa CD không? Trong đó có huấn luyện viên cảnh sát, tôi vốn nghĩ đó là hình 3D do máy tính vẽ. Hôm qua thấy cảnh sát Trầm tôi liền biết, nguyên lai là người thật. Là anh trai của cảnh sát Trầm, anh đừng xem thường mạng lưới tình báo của tôi nga."

Mạc Ngữ Phi buông bút xuống, xoay người nhìn chằm chằm Johnny, ánh mắt vốn bình thản dần dần hiện lên sát khí cay độc, Johnny thấy trong lòng liền sợ hãi.

"Nói xong chưa? Xong rồi thì ra ngoài!"

"Tôi… tôi vì sao phải ra ngoài!" Johnny cố làm ra vẻ, cố tình chớp chớp mắt vô tội.

Mạc Ngữ Phi tiếp tục dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Johnny, thấy đối phương vẫn không đi, Mạc Ngữ Phi trực tiếp kéo ngăn tủ bàn làm việc lấy ra một khẩu súng, rắc một tiếng mở chốt an toàn.

Johnny sợ ngây người, hắn đang nghĩ Mạc Ngữ Phi nhất định thật sự không dám nổ súng, cùng lúc đó, 'Đoàng' tiếng súng vang lên, thanh âm trong căn phòng đóng kín nghe đinh tai nhức óc.

"A!" Johnny hét một tiếng chói tai. Khi hắn nhìn thấy khẩu súng bất quá chỉ vài giây ngắn ngủi, hắn căn bản thời gian để chuẩn bị tâm lý cũng chưa có, thực sự rất sợ hãi.

"Anh làm thật!" Johnny cảm thấy viên đạn sượt qua má phát luồng gió nóng rát, trong gió tựa hồ còn mang theo xúc cảm như kim chích.

Mạc Ngữ Phi khẽ nheo mắt lại, tựa tiếu phi tiếu, ngón tay đặt trên cò súng khẽ động. Johnny lại hét lên một tiếng chói tai, ôm đầu vội vàng chạy đi.

"Xảy ra chuyện gì?" Nghe tiếng súng, Dịch Thừa Phong vội vã chạy vào, vừa lúc đụng phải Johnny, thấy hắn chạy trốn.

Sắc mặt Mạc Ngữ Phi tái xanh, không nói một lời, thu súng lại, vươn tay hất tất cả những thứ có trên bàn làm việc xuống dưới sàn, sau đó phất tay áo bỏ đi, để lại Dịch Thừa Phong lặng lẽ ngồi xuống đất nhặt lại đặt trở về chỗ cũ.

Những ngày tiếp theo, Mạc Ngữ Phi vẫn hầm hầm vào công ty, không ai dám tiếp cận y trong phạm vi bán kính một mét. Thậm chí các khách hàng cũng không thấy y cười.

“Sách, thực đáng sợ, giống như ma quỷ!” Johnny lè lưỡi oán giận với Hương Xuyên và Dịch Thừa Phong.

“Ai biểu cậu chọc anh ta.” Hương Xuyên khoanh tay, bộ dáng chế giễu.

“Cô…”

“Cho đáng đời!”

“Là anh ta nhìn nhầm người, đâu liên quan đến tôi, muốn trách thì trách mắt anh ta không tốt.” Johnny lải nhải.

Hương Xuyên không thèm để đến Johnny, nàng đau lòng cho Mạc Ngữ Phi, hỏi Dịch Thừa Phong: “Làm sao bây giờ? Muốn tôi đến khuyên anh ta không?”

“Không cần, vài ngày nữa là hết thôi.”

“Còn vài ngày nữa a.” Johnny ôm đầu.

Hương Xuyên hung ác trừng mắt liếc Johnny một cái, “Đều tại cậu!”

Thời gian trôi qua, tâm tình Mạc Ngữ Phi dần tốt hơn, tức giận, căm hận, oán trách, ngượng ngùng, xấu hổ đọng lại trong lòng cũng dần tan đi.

Sắp đến Giáng Sinh, sinh ý sòng bạc càng ngày càng náo nhiệt, Mạc Ngữ Phi vừa ổn định sòng bạc đang có, đồng thời trình kế hoạch kinh doanh mới, công việc y lu bù hẳn lên, tâm tư chuyển sang công việc.

Chạng vạng một ngày cuối tuần, Mạc Ngữ Phi trở lại phòng tổng thống mà y ở, đột nhiên phát hiện Dịch Thừa Phong thường ngày như bóng với hình lại không thấy đâu, trong lòng Mạc Ngữ Phi thập phần ngạc nhiên, bất động thanh sắc tìm xung quanh tầng trệt, cũng không thấy.

Con lang kia chạy đi đâu?

Ngồi một mình trong phòng, Mạc Ngữ Phi cảm thấy trong lòng cực kỳ không dễ chịu. Cận vệ đột nhiên biến mất mang đến cảm giác bất an, cùng mất mác khi người bạn đột nhiên bỏ y mà đi. Dựa vào bản năng yêu thú, Mạc Ngữ Phi cảm thấy Dịch Thừa Phong không đi xa, nhưng cậu ta hình như cố tình tránh Mạc Ngữ Phi.

Cậu ta có cái gì phải tránh? Có bí mật gì không thể để Mạc Ngữ Phi biết?

Biến thành hồ ly, Mạc Ngữ Phi thong thả bước trong phòng, vểnh tai lắng nghe. Rốt cuộc, Mạc Ngữ Phi nghe được một âm thanh dị thường vang lên. Đại hồ ly tuyết bạch xoay người chạy ra khỏi phòng.

Lại biến thành hình người, đem chìa khoá trong tay mở căn phòng thường ngày không sử dụng, Mạc Ngữ Phi đẩy mạnh cửa ra, Dịch Thừa Phong quả nhiên ở bên trong, đồng thời, còn có thêm một người khác. Hai người đều quay mặt ra nhìn y, Mạc Ngữ Phi đột nhiên có cảm giác ngượng ngùng, cứ như y đang bắt gặp chuyện gì đó, thế nhưng rất xấu hổ.

"Cậu tìm tôi?" Dịch Thừa Phong mở miệng trước.

"Cậu… ở trong này làm gì?" Mạc Ngữ Phi nói xong, mắt đánh giá người trẻ tuổi bên cạnh Dịch Thừa Phong. Người thanh niên này Mạc Ngữ Phi chưa từng gặp qua, bộ dáng không tệ, dáng người cao lớn, tướng mạo tuấn tú, đặc biệt nụ cười của cậu sáng như ánh mặt trời, thập phần làm người ta yêu thích.

"Tôi…" Mắt Mạc Ngữ Phi chuyển qua chuyển lại giữa y và người đối diện y một chút, thuỳ hạ mi mắt, biểu tình toát ra vài phần ngượng ngùng.

Di, con lang này, cư nhiên biết đỏ mặt! Mạc Ngữ Phi càng thêm kinh ngạc, đối với thân phận của người trẻ tuổi dâng lên nghi ngờ.

"Xin chào, tôi tên là Lê Thiểu Đường, là bạn trai của Dịch đại ca." Người trẻ tuổi dùng thanh âm tràn ngập sức sống lớn tiếng tự giới thiệu, chuyện này làm Dịch Thừa Phong và Mạc Ngữ Phi trong nháy mắt cứng người.

Cậu ta thật đúng là có dũng khí, Mạc Ngữ Phi thầm nghĩ.

Mặt Dịch Thừa Phong càng thêm đỏ, liếc nhìn Lê Thiểu Đường một cái, nhưng không phản bác. Mạc Ngữ Phi biết, với mối quan hệ này, con lang kia đã chấp nhận rồi.

"Nguyên lai…" Mạc Ngữ Phi gật đầu, "Hai người quen nhau từ khi nào?"

"Cũng chưa lâu. Tôi là bác sĩ thực tập của bệnh viện thành phố, trước mắt đang luân chuyển giữa các phòng. Dịch đại ca đến khám sức khỏe thì gặp tôi. Hiện tại chúng tôi là người yêu."

Mạc Ngữ Phi cơ hồ muốn bật cười. Vị bác sĩ thực tập trẻ tuổi này thật sự vừa nhiệt tình lại thêm thẳng thắn.

"Chúng tôi có thể hẹn hò không?" Lê Thiểu Đường nhìn Mạc Ngữ Phi, vẻ mặt mong đợi, hỏi.

"Ách, chuyện này… chuyện này cậu phải hỏi cậu ta a." Mạc Ngữ Phi nhịn cười, chỉ chỉ Dịch Thừa Phong bên cạnh đang lúng túng.

"Anh ấy nói anh ấy là cận vệ của anh, phải hai mươi bốn giờ bảo vệ anh, không thể tùy tiện ra ngoài hẹn hò với tôi. Có thể thả cho anh ấy mấy tiếng được không? Áp lực của bác sĩ thực tập chúng tôi luôn thật sự thảm, thời gian riêng tư ít đến đáng thương, tôi có thể dành một chút thời gian cũng không dễ, tôi muốn hẹn hò với Dịch đại ca." Trong ánh mắt Lê Thiểu Đường tinh quang lóe sáng, giống như tiểu động vật nhìn Mạc Ngữ Phi.

Mạc Ngữ Phi nhìn nhìn Dịch Thừa Phong che mặt quay sang hướng khác, a ha, đại lang trầm lặng này cư nhiên bị tiểu bạch thỏ ngây thơ nhiệt tình giam cầm, thiệt là thú vị biết bao a. Mạc Ngữ Phi gật gật đầu, "Ân, đi đi."

"Cám ơn anh!" Lê Thiểu Đường hét lớn, sau đó liền khoác tay Dịch Thừa Phong, thân thiết kéo cậu ta ra ngoài, "Chúng ta đi thôi."

"Cậu…" Dịch Thừa Phong quay lại nhìn Mạc Ngữ Phi.

Mạc Ngữ Phi phất tay với Dịch Thừa Phong, "Đi chơi vui vẻ a."

Nhìn thấy con lang kia có gì đó không muốn đi, trong lòng Mạc Ngữ Phi cảm thấy cực kỳ thú vị.

Lê Thiểu Đường rất tự nhiên ôm cánh tay Dịch Thừa Phong, kề sát người lại, Dịch Thừa Phong ngượng ngùng tránh đi, cậu đẩy Lê Thiểu Đường ra, Lê Thiểu Đường lại dán tới, hai người cứ như vậy liếc mắt đưa tình cùng dắt tay nhau đi.

48. Quyển 4 - Chương 17

Mỉm cười nhìn theo bọn họ rời đi, sau đó, nụ cười trên mặt Mạc Ngữ Phi dần tiêu thất.

Dịch Thừa Phong có người yêu.

Biết Dịch Thừa Phong một ngày nào rồi cũng sẽ có người yêu, Mạc Ngữ Phi không nghĩ người kia lại xuất hiện đột ngột đến như vậy. Quan hệ giữa Mạc Ngữ Phi và Dịch Thừa Phong giống như khế ước giữa người bảo vệ và người được bảo vệ, pha lẫn tình cảm của đồng nghiệp, người thân, bạn bè vân vân, quen biết trong nhiều năm. Bây giờ Mạc Ngữ Phi một mình lẻ loi, liếc thấy Dịch Thừa Phong cùng chung với người khác, vừa hâm một, lại ghen tỵ, trong lòng mang cỗ tư vị không diễn tả được.

Chưa đến một tiếng, Dịch Thừa Phong đã trở lại.

Mạc Ngữ Phi thấy Dịch Thừa Phong liền chọc: "Yêu, nhanh như vậy."

“Tôi lo cho cậu.”

Mạc Ngữ Phi cười nói, “Cậu quá lo rồi. Nơi này bảo vệ nghiêm ngặt, lại nói, tôi cũng đâu chỉ có mình cậu là bảo vệ.’

“Ngay cả cậu chẳng lẽ không biết có bao nhiêu người đang thầm mơ tưởng cậu sao?”

“Còn có rất nhiều người muốn lấy mạng tôi.” Mạc Ngữ Phi cười.

Nhìn Dịch Thừa Phong một lúc, đối phương bị Mạc Ngữ Phi nhìn chòng chọc đến mặt đỏ ửng, Mạc Ngữ Phi chống cằm, thở dài: “Thừa Phong, cậu có cuộc sống của riêng mình, đừng nên theo sát tôi mãi như vậy, đối với cậu không công bằng. Thích Thiểu Đường, thì hảo hảo kết giao cùng cậu ta.”

“Chúng tôi… chúng tôi… vẫn chưa đến mức đó…” Dịch Thừa Phong cúi đầu cười cười.

Nhìn Dịch Thừa Phong mỉm cười, đối với cậu – người luôn trung thành và tận tâm, Mạc Ngữ Phi tràn đầy chúc phúc từ sâu trong nội tâm.

“Cậu không cần hai mươi bốn tiếng sát bên cạnh tôi, lại càng không được lấy lý do này, tôi cũng không muốn Thiểu Đường hiểu lầm tôi. Ngoài tám tiếng, thì thời gian tự do còn lại của cậu. Cậu nghe lời đi, Thừa Phong.”

“Không, tôi phải…”

Không đợi Dịch Thừa Phong nói xong, Mạc Ngữ Phi phất tay cắt lời, “Cứ như vậy đi.”

“Một mình cậu…”

“Sao, bây giờ cậu có người yêu rồi, nên thương xót cho kẻ cô đơn là tôi sao?” Mạc Ngữ Phi cố ý làm biểu tình tức giận.

“Không phải, không phải.”

“Yên tâm, cậu không ở đây, một mình tôi vẫn vui.” Mạc Ngữ Phi lắc lắc người, cười nói, “Thừa Phong, đột nhiên thấy cậu có người yêu, nói tôi không khó chịu là nói dối. Ân, tôi nghĩ, tâm tình lúc này của tôi giống như tâm tình của một người cha có con gái sắp lấy chồng vậy…”

“Lấy… chồng?” Dịch Thừa Phong mở to hai mắt, dở khóc dở cười, “Cậu nói cái gì?”

"Tôi không nói sai a, chính là tâm tình đó, a a, tâm tình của cha a." Mạc Ngữ Phi nói xong liền đốt một điếu thuốc, đem bản thân chìm vào trong làn khói mỏng.

Dịch Thừa Phong vẻ mặt hắc tuyến đi ra ngoài.

Sau hôm đó, Lê Thiểu Đường quả nhiên thường xuyên đến tìm Dịch Thừa Phong, cậu trai cởi mở này hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt người khác, đem những lời 'Dịch đại ca là bạn trai của tôi' gắn ngay cửa miệng, cơ hồ đối với tất cả nhân viên trong sòng bạc đều nói qua. Mạc Ngữ Phi không biết Lê Thiểu Đường là phóng khoáng thật sự hay thiếu não, bất quá tựa hồ ý sau thì giống hơn. Lê Thiểu Đường xán lạn lại ngây thơ không bao lâu liền chiếm được hảo cảm của Hương Xuyên, nàng xem cậu ta như em trai, chỉ cần nhác thấy Lê Thiểu Đường đến, nàng liền đẩy cậu ta và Dịch Thừa Phong ra ngoài.

Hương Xuyên cũng hỏi qua nhận định của Mạc Ngữ Phi về Lê Thiểu Đường.

"Rất đơn thuần, tôi thích." Mạc Ngữ Phi cười đáp.

"Tôi nghĩ cậu sẽ không ly khai Dịch Thừa Phong." Hương Xuyên cười nói.

"Sao có thể như thế được."

"Tôi có thể bảo vệ anh." Hương Xuyên nói xong, kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay mảnh khảnh của nàng cho Mạc Ngữ Phi xem.

"Ân, cô là nữ siêu nhân." Mạc Ngữ Phi cười.

Sau khi biết Dịch Thừa Phong có người yêu, Johnny thường xuyên đến quấn lấy Mạc Ngữ Phi, vắng Dịch Thừa Phong lá gan hắn to lên không ít, chỉ kém chưa dám công khai đùa giỡn. Mạc Ngữ Phi đối với những hành động của Johnny cũng không để trong lòng, y hoàn toàn biết phải khéo léo tránh né như thế nào. Hương Xuyên thường xuất hiện bên cạnh Mạc Ngữ Phi, làm bạn với y.

"Cô ở đây làm vệ sĩ gì chứ, là bóng đèn thì có. Cô bớt lo chuyện người khác đi." Johnny cực kỳ mất hứng thấy Hương Xuyên phá chuyện tốt của hắn.

"Tôi là trợ lý của Mạc tiên sinh, đương nhiên ở cạnh anh ta." Hương Xuyên cười hắt một tiếng, đáp, "Ngược lại, cậu luôn đến quấy rầy Mạc tiên sinh làm việc, là có ý gì?"

"Ngay cả con lang kia cũng có người yêu, anh ta sao lại không tìm cho mình?" Johnny cảm thấy kỳ quái, "Thật không rõ anh ta thủ thân như ngọc là vì cái gì?"

"Cậu cho là ai cũng tùy tiện giống cậu sao?" Hương Xuyên hỏi lại.

“Tôi mới không tùy tiện, tôi chỉ rất để ý thôi.”

Biết ‘để ý’ Johnny muốn nói là chỉ bộ ngực những cô bạn gái nhất định phải cỡ cái nắp chén, Hương Xuyên bĩu môi, cười khinh thường.

Vì muốn chọc tức Hương Xuyên, Johnny tìm một tấm hình của Hương Xuyên, dùng kỹ thuật photoshop chỉnh sửa, tạo thành một tấm hình có bộ dạng kỳ quái, sau đó đưa cho Hương Xuyên xem. Hương Xuyên căn bản không đem những trò ấu trĩ đó để vào mắt, ngược lại còn nhìn rất chăm chú, bình luận kỹ thuật chỉnh sửa của Johnny, Johnny tức giận cơ hồ muốn điên lên.

Giáng Sinh đến, tuy rằng Hương Đảo thuộc Châu Á, nhưng vì là thành phố lớn có tầm cỡ quốc tế, tính chất vùng miền của thành phố cũng không rõ ràng, nơi nơi trang trí hài hoà, ngay cả trong không khí cũng phảng phất niềm vui ấm áp.

Lê Thiểu Đường phải trực ở bệnh viện, Mạc Ngữ Phi cho Dịch Thừa Phong nghỉ phép, ra lệnh cậu ta đến bồi Lê Thiểu Đường, “Cậu cũng nên có ngày lễ của riêng mình đi.”

“Vậy còn cậu?”

“Hừ, tôi có nhiều sòng bạc, nhiều khách sạn, nhiều quán ăn khuya như vậy, cậu nghĩ cậu và tôi sẽ rảnh rỗi sao? Cậu cũng không phải không thấy thiệp mời trên bàn tôi. Đừng nghĩ là tôi không có ai bồi.”

Dịch Thừa Phong trầm mặc một lúc, thấp giọng nói, “Cái kia… là cậu muốn sao?”

“Đương nhiên,” Mạc Ngữ Phi cao giọng đáp, “Thanh sắc khuyển mã, chỉ tuý kim mê, tửu trì nhục lâm. Lời nói đẹp, khúc ca hay, giọng hát hay, vũ điệu đẹp lại có gái đẹp, muốn bao nhiêu xa hoa có bấy nhiêu xa hoa, muốn bao nhiêu đẹp có bấy nhiêu đẹp, cậu còn sợ tôi không chơi đủ?”

Dịch Thừa Phong trầm mặc, cậu đương nhiên biết Mạc Ngữ Phi không nói thật, nhưng cậu không thể lật tẩy.

Trong ngày lễ, Mạc Ngữ Phi không hề ít giao tiếp, hắc đạo bạch đạo đều phải ứng phó. Mạc Ngữ Phi với cách ăn mặc hoàn toàn thay đổi càng thêm sáng chói, phục sức hoa lệ tôn lên dung mạo càng thêm mê người, ánh mắt các nam nhân hảo nam sắc đều đảo xung quanh y. Hồ ly thông minh đương nhiên biết thối lui an toàn, mặc cho ai cũng không chiếm được nửa điểm tiện nghi của y.

Johnny quay về Australia một chuyến, sau vài ngày ngắn ngủi đã trở lại, mỗi ngày tiếp theo đều quấn lấy Mạc Ngữ Phi, kêu gào Mạc Ngữ Luân bồi hắn đi chơi vòng quanh thành phố Hương Đảo.

“Tôi không có bằng hướng dẫn du lịch. Cậu đã ở đây một năm, tôi không cho là cậu cần hướng dẫn viên.” Mạc Ngữ Phi cự tuyệt rất rõ ràng.

"Tôi muốn anh đi với tôi…" Johnny kéo Mạc Ngữ Phi, không chịu buông. Những ngày gần đây Mạc Ngữ Phi mỗi ngày đều phải giao tiếp, chào hỏi cùng những nam nhân khác, nói chuyện kinh doanh, tạo mối quan hệ, Johnny đều để trong mắt. Hắn từng nghĩ sẽ đùa giỡn với Mạc Ngữ Phi một chút, lại phát hiện y không cắn câu, sau đó lại cảm thấy hồ ly dâm loạn như y cư nhiên lại thủ thân, thật sự có chút bất khả tư nghị, nên càng muốn biết người trong lòng Mạc Ngữ Phi có bộ dạng gì. Xem qua phim tài liệu về Trầm Sở Hãn, lại nhìn thấy em trai anh, Johnny ngạc nhiên thầm gật đầu. Chỉ dựa vào đoạn phim tài liệu ngắn ngủi đương nhiên không chứng minh được gì, chính là đoạn phim kia làm Johnny cảm thấy Trầm Sở Thiên hẳn là không tệ lắm, có thể giải thích được vì sao Mạc Ngữ Phi lại ái một một nam nhân như vậy, đồng thời, Johnny cũng thấy thất bại. Mà lúc này, con hồ ly kia đang huênh hoang, câu dẫn ánh mắt mọi người, Johnny càng nghĩ càng sinh khí.

"Như vậy a, vậy không bằng cậu đi với tôi đến tiệc xã giao, như thế nào? Thiếu gia tập đoàn Houghton, nhất định có rất nhiều người muốn kết bạn với cậu." Mạc Ngữ Phi hỏi. Lấy cơ hội này giới thiệu để người hắc bang ở Châu Á nhận thức Johnny, xây dựng uy thế của đại thiếu gia cũng có thể là chuyện tốt.

"Tôi không muốn, chỉ muốn anh thôi." Johnny bắt đầu chơi xấu, vươn tay ôm lấy thắt lưng Mạc Ngữ Phi, cái ẻo nhỏ ẩn trong trường sam lụa chính là cái hắn khát cầu đã lâu.

Mạc Ngữ Phi bất động thanh sắc nghiêng người đi, cười nói: "Cậu không muốn xã giao, tôi phải đi xã giao, sinh ý năm tới cần nhiều sự hỗ trợ của các bằng hữu trong hắc bạch lưỡng đạo."

"Nên mỗi ngày anh phải đi hầu rượu?" Johnny bất mãn hỏi.

Mạc Ngữ Phi cười gật đầu, "Đúng vậy. Không chỉ là hầu rượu, còn phải làm người ta cười."

"Có hầu lên giường luôn không?" Johnny lập tức hỏi.

Mạc Ngữ Phi cười không đáp, sóng mắt trong suốt mị thái ẩn hiện.

"Vậy theo hầu tôi đi, chẳng lẽ tôi không phải người anh cần nịnh bợ sao?" Johnny lại kề sát vào.

Mạc Ngữ Phi xoay người một cái, mái tóc dài lướt ngang qua người Johnny, Johnny muốn nắm lấy, bị Mạc Ngữ Phi tránh né. Rõ ràng bóng đèn cực lớn Dịch Thừa Phong cùng chướng ngại vật đáng sợ kia đã không còn, lại không thể làm gì được với con hồ ly kia, Johnny không khỏi nén giận.

Rảnh đến không có chuyện gì làm, Johnny đột nhiên nghĩ ra một kế, quyết định hảo hảo trêu đùa cùng trả thù Mạc Ngữ Phi một chút, hắn lén lấy một tấm ảnh của Hương Xuyên lúc đang làm việc, sau khi sao chép vào máy tinh lại dùng photoshop chỉnh chỉnh sửa sửa, còn thay trang phục của người trong ảnh, sau đó lại lẻn vào trong văn phòng Mạc Ngữ Phi, tìm được đĩa CD quý giá của Mạc Ngữ Phi, dùng photoshop lấy ảnh Trầm Sở Hãn trong đó ra, cũng dùng photoshop chỉnh sửa một phen, lại tìm một thiệp mời hoa lệ trống không, đem những tấm ảnh đã chỉnh sửa cùng những lời văn hắn chọn lọc in lên trên.

Vị thái tử nhàm chán đến cực điểm lấy chuyện này giết thời gian ban ngày của hắn, vô cùng thích thú.

Mảnh giấy được làm xong đâu đó, Johnny cầm đưa cho Hương Xuyên xem, vẻ mặt khoe khoang, "Thế nào? Đẹp không?"

Hương Xuyên nhận mảnh giấy, vẻ mặt ban đầu là kinh thường cầm lấy, vừa thấy bên trong nhất thời mở to hai mắt. Đó là thiệp mời được làm giống kiểu thiệp đám cưới, bên trên có đánh mấy chữ chúng mừng tân hôn, có hình 'chú rể' và 'cô dâu' song song hai bên. Ảnh của chú rể đúng là Trầm Sở Hãn, ảnh không lớn nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là nam nhân khá anh tuấn; ảnh cô dâu đã bị xử lý, đôi mắt một mí được chỉnh to hơn, gương mặt thanh tú, cằm nhọn, sau phân biệt cẩn thận thì có thể mơ hồ nhìn ra là Hương Xuyên, lại không giống hoàn toàn.

"Đây là cái gì?" Hương Xuyên sợ hãi hỏi.

"Làm chơi thôi, thế nào, giống thiệp cưới thật đi."

"Làm để chi?"

"Cho con hồ ly kia xem a." Johnny mang vẻ mặt trả thù cười xấu xa, nói xong liền bước đi. Hương Xuyên lo lắng, bám theo phía sau Johnny. Johnny đem thiệp mời đặt lên đầu giường Mạc Ngữ Phi, sau đó cười thầm khẽ lui ra.

"Cậu chờ anh ta nổi giận đi." Hương Xuyên muốn lấy tấm thiệp lại, bị Johnny cố gắng ngăn lại.

"Anh ta thông minh như vậy, còn không thê nhìn ra thứ đơn giản này sao? Tôi chỉ muốn giỡn một chút, nhìn biểu tình anh ta, hừ hừ." Johnny nói xong liếc nhìn Hương Xuyên, "Chẳng lẽ cô không muốn nhìn một chút?"

"Tôi không muốn!" Hương Xuyên đối trò đùa của Johnny rất không hài lòng.

Johnny vẫn mạnh mẽ kéo Hương Xuyên đi.

Buổi tối, Mạc Ngữ Phi giao tiếp xong quay về phòng, Dịch Thừa Phong cũng đã trở lại, canh ngoài cửa Mạc Ngữ Phi như trước. Johnny lén đến kiểm tra xem phản ứng của Mạc Ngữ Phi sau khi nhìn thấy thiệp mời kia, kết quả hắn ở bên ngoài phòng chờ nửa ngày, thế nhưng một chút động tĩnh cũng không nghe thấy, trong lòng không khỏi sinh nghi ngờ.

Hương Xuyên lo lắng, cũng chạy tới, nàng muốn trước khi Mạc Ngữ Phi nhìn thấy thiệp mời liền giải thích tất cả với y.

"Sao không có động tĩnh?" Johnny nghiêng đầu nhìn cửa.

"Có lẽ anh ta đã nhìn thấy đó là giả, sau đó chỉ cười, đem thiệp mời quăng vào sọt rác." Hương Xuyên nói.

Johnny không khỏi xì một tiếng. Khụ, không thú vị tí nào, bị con hồ ly kia thấy rõ, "Chơi không vui, đi thôi."

"Uy." Hương Xuyên nhìn cửa phòng Mạc Ngữ Phi, nghĩ nghĩ, thấy đêm đã khuya, bây giờ làm phiền anh ta thì quá muộn, sau đó cũng quay về chỗ của nàng.

Kỳ thật, Mạc Ngữ Phi cũng chưa nhìn thấy tấm thiệp mời đám cưới giả mạo kia. Gió theo căn phòng mở một cánh cửa sổ thổi vào, đem tấm thiệp kia bay xuống sàn nhà dưới gầm giường, chỉ lộ ra một góc.

Mệt mỏi cả một ngày, Mạc Ngữ Phi quay về phòng liền vào trong phòng tắm hết nửa ngày, sau khi lau khô người trực tiếp phủ chiếc áo choàng tắm bằng lụa bước ra. Rót một ly rượu, Mạc Ngữ Phi ngồi xuống chiếc ghế tròn trước giường, thực tự nhiên đốt một điếu thuốc. Lúc này, thuốc lá là người bạn xua đuổi tịch mịch, an ủi trái tim trống rỗng.

Cảm thấy buồn ngủ, Mạc Ngữ Phi tắt điếu thuốc chuẩn bị ngủ, vừa xỏ chân vào dép, tầm mắt rơi xuống tấm thảm bên giường, góc mảnh giấy thu hút sự chú ý của Mạc Ngữ Phi. Như thế nào, phòng không dọn sạch sao? Chuyện này sao có thể được, ngay cả phòng y cũng không quét dọn dạch sẽ, phòng của khách lại càng không dám nói. Không được, ngày mai nhất định phải gọi quản lý đến nhấn mạnh vấn đề chất lượng phục vụ.

Mạc Ngữ Phi bước đến, cúi người vươn tay kéo góc giấy ra, vừa cầm mảnh giấy, y mới phát hiện nguyên lai không phải là mảnh giấy nhỏ, mà là một thiệp mời, mở tấm thiệp ra, thoáng chốc Mạc Ngữ Phi như bị đóng băng đứng lặng tại chỗ.

Hình cô dâu mặc áo cưới tuyết bạch cười mới đẹp làm sao, bộ dáng có chút quen mắt, Mạc Ngữ Phi nhất thời không thể nói nàng ta là ai, chính là chú rể kia Mạc Ngữ Phi cũng biết. Cầm thiệp mời, trong đầu Mạc Ngữ Phi chỉ vang lên một câu – anh ta muốn kết hôn…

Thiệp mời trong tay rớt xuống sàn, Mạc Ngữ Phi chỉ thấy trời đất quay cuồng, mắt không nhìn rõ được gì. Y ngã ngồi lên giường, thở hổn hển dồn dập, tim đập dữ dội, máu toàn thân trong nháy mắt gần như đông cứng, lưng toát ra mồ hôi lạnh.

Muốn Trầm Sở Hãn quên y, lại hy vọng Trầm Sở Hãn không quên được y, tâm tình mâu thuẫn như vậy vẫn không rời khỏi Mạc Ngữ Phi, chọn rời khỏi Trầm Sở Hãn, đồng thời Mạc Ngữ Phi chỉ khắc sâu bóng hình một nam nhân, y thầm hy vọng Trầm Sở Thiên trừ bỏ, sẽ không có ai khác. Rõ ràng biết nghĩ như vậy là ích kỷ, chính là, vẫn nhịn không được luôn nghĩ như vậy. Từ sâu trong nội tâm Mạc Ngữ Phi, cảm giác chiếm hữu với Trầm Sở Hãn có phần không thể tan biến. Đó là nam nhân y yêu thương, ngay cả khi xa cách, y cũng không muốn Trầm Sở Hãn thuộc về người khác.

Hiện tại, anh ta cư nhiên muốn kết hôn!

Qua một lúc lâu, sương mù trước mắt Mạc Ngữ Phi mới dần tan ra, sau khi nhìn rõ y lại nhìn đến thiệp mời dưới đất, màu đỏ tiên diễm lần đầu tiên làm Mạc Ngữ Phi cảm thấy chói mắt, cảm thấy nó giống y như máu!

“Không được! Không được…” Những lời này cứ lặp đi lặp lại trong đầu Mạc Ngữ Phi, cùng lúc Mạc Ngữ Phi cũng thốt ra thành lời, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn, “Không được! Không được…”

Mìn phải tìm anh ta! Phải tìm anh ta! Trong lòng nghĩ như vậy, Mạc Ngữ Phi nhổm dậy, lảo đa lảo đảo đứng lên, kinh hoàng quá mức làm người y dị thường suy yếu, nghiêng nghiêng ngả ngả đi ra đến cửa, Mạc Ngữ Phi vươn tay nắm chặt nắm cửa, kéo mấy cái thế nhưng không mở ra, hung hăng nghiến răng, lại đặt tay lên nắm cửa kéo, lúc này cửa phòng mới mở ra.

Dịch Thừa Phong bên ngoài đã nằm lên sofa, thấy Mạc Ngữ Phi bước ra, cậu cảnh giác ngồi dậy, lập tức kinh ngạc hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Lúc này đôi mắt Mạc Ngữ Phi trống rỗng, hốc mắt phiếm đỏ, sắc mặt trắng bệch doạ người, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, những sợi tóc đen trên trán bết mồ hôi dán vào mặt, bước chân loạng choạng hơn nữa cứng ngắc, quả thực rất giống quỷ.

Dịch Thừa Phong vội vàng bước đến đỡ Mạc Ngữ Phi, vươn tay áp lên trán y, “Cậu sao vậy? Tôi đi gọi bác sĩ!”

“Thừa Phong, Thừa Phong, tôi phải đi, tôi phải đi…”

“Bệnh viện, hảo, ngay lập tức.”

“Không!” Một phe giữ chặt Dịch Thừa Phong, Mạc Ngữ Phi gắt gao nắm cánh tay cậu ta, mơ hồ như chiếc dây thừng cứu mạng, đôi mắt trừng lớn gắt gao nhìn chằm chằm Dịch Thừa Phong, thương lang bị siết đau càng thêm kinh ngạc.

Đột nhiên Mạc Ngữ Phi buông bàn tay đang nắm Dịch Thừa Phong ra, thân thể cứng ngắc bước từng bước về phía trước, thấy bộ dáng quái dị của y Dịch Thừa Phong vội vàng chạy đến đỡ y, vừa định mở miệng hỏi, Dịch Thừa Phong đột nhiên nhìn thấy Mạc Ngữ Phi khóc, lặng lẽ khóc, từng giọt từng nước mắt rơi xuống. Dịch Thừa Phong sợ hãi. Mạc Ngữ Phi giảo hoạt ngoan độc, âm hiểm lãnh khốc, y chưa từng khóc, ít ra cũng chưa từng khóc trước mặt người khác. Bất luận đối mặt với tình cảnh khốn cùng nào, đối thủ cường đại thế nào, y đều không khóc, thế giới của Mạc Ngữ Phi là thế giới không có nước mắt. Nhưng hiện tại y đang khóc, thoạt nhìn Mạc Ngữ Phi phi thường yếu đuối, tựa như tiểu hài tử mất đi thứ mình yêu quý nhất, biết rốt cuộc giữ không được, khóc rống lên thương tâm thất vọng.

“Cậu…”

Nước mắt Mạc Ngữ Phi tràn ra rơi xuống, làm người ta nhìn thực đau lòng.

“Thừa Phong, tôi nhớ anh ấy, tôi thật sự thật sự rất nhớ anh ấy, rất nhớ rất nhớ…” Mạc Ngữ Phi im lặng khóc, hai mắt đẫm lệ nhìn Dịch Thừa Phong.

"Tôi biết." Dịch Thừa Phong mơ hồ nghĩ, có lẽ đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mới khiến Mạc Ngữ Phi biến thành bộ dáng lúc này.

"Thừa Phong, tôi muốn tìm anh ấy, tìm anh ấy… Tôi phải hỏi anh ấy, tôi phải hỏi rõ ràng…" Mạc Ngữ Phi nghẹn ngào, nức na nức nở lặp đi lặp lại. Đúng, nếu Trầm Sở Hãn muốn kết hôn, những ngày trốn tránh trước đây cũng muốn mất đi ý nghĩ. Gặp anh một lần, đích thân đến hỏi cho rõ. Nếu, đó là mong muốn của anh ấy, Mạc Ngữ Phi cũng có thể chính thức buông tay, không còn vì anh ấy canh cánh trong lòng, không còn vì anh ấy trăn trở trằn trọc nữa.

Dịch Thừa Phong biết Mạc Ngữ Phi muốn đến chỗ Trầm Sở Hãn, tuy rằng không biết tại sao Mạc Ngữ Phi đột nhiên muốn đi, lại nghĩ nếu như đi, vấn đề hiện tại nhất định sẽ có thể giải quyết. Dịch Thừa Phong vội vàng gật đầu.

"Ân, đi thôi. Tôi chở cậu đi."

Mạc Ngữ Phi quay đầu chạy về phòng, trong tay nắm chặt một mảnh giấy đỏ chạy trở ra, sau đó liền vội vàng chạy tiếp ra ngoài. Dịch Thừa Phong vội vàng đuổi theo phía sau Mạc Ngữ Phi. Nghiêng nghiêng ngả ngả chạy dọc theo hành lang, vào thang máy, khi vừa đến được bãi đậu xe, Mạc Ngữ Phi sẩy chân té ra đất, Dịch Thừa Phong xót Mạc Ngữ Phi, vội vàng nâng y dậy. Mạc Ngữ Phi cũng không thèm nhìn xem té nặng hay không, hất tay Dịch Thừa Phong đang dìu y ra, tiếp tục chạy trối chết về phía trước.

"Cậu…" Dịch Thừa Phong vừa nghi hoặc vừa bất an, sốt ruột mở cửa xe, chở Mạc Ngữ Phi thẳng đến nhà Trầm Sở Hãn.

Trên đường đi, Mạc Ngữ Phi không nói một lời, nước mắt đã ngừng rơi, nhưng khuôn mặt y vẫn trắng bệch doạ người như cũ, ánh mắt kinh khủng, cả người không ngừng run rẩy, răng nghiến chặt lại.

Lúc này là mùa đông, thành phố Hương Đảo thuộc Bắc bán cầu, có khí hậu nhiệt đới, cho dù nhiệt độ không xuống thấp, nhưng Mạc Ngữ Phi chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm bằng lụa mỏng manh vẫn làm Dịch Thừa Phong lo lắng. Cậu nhìn nhìn Mạc Ngữ Phi đang co người trong ghế dựa run rẩy, muốn nói gì đó, lại không dám, lo lắng thu hồi ánh mắt.

Building quen thuộc hiện ra trước mắt, Mạc Ngữ Phi lao ra khỏi xe chạy về trước, Dịch Thừa Phong vội vàng đóng cửa xe chạy sát theo sau. Ra khỏi thang máy, đầu gối Mạc Ngữ Phi mềm nhũn, nghiêng người té văng ra ngoài, đập thật mạnh xuống đất, bất chấp cơn đau, y lập tức đứng lên, Dịch Thừa Phong để ý thấy Mạc Ngữ Phi đi chân không, hành lang bằng đá cẩm thạch của building theo từng bước chân y đi lưu lại những vết máu nhàn nhạt.

Rốt cuộc đã có chuyện gì? Dịch Thừa Phong rất khó hiểu.

Đứng ngoài cửa nhà Trầm Sở Hãn, cả người Mạc Ngữ Phi vẫn không ngừng run, qua một lúc lâu y cũng không ấn chuông cửa. Dịch Thừa Phong bước tới, vươn tay muốn giúp Mạc Ngữ Phi ấn chuông, lại bị Mạc Ngữ Phi ngăn cản.

"Cậu…" Bất đắc dĩ rụt tay lại, Dịch Thừa Phong nhìn Mạc Ngữ Phi lúc này quần áo xốc xếch, tóc tai rối tung, chân trần đứng ngoài cửa trong bộ dáng đáng thương, nhíu mày.

"Thừa Phong…"

"Không phải cậu đến tìm anh ta sao?"

"Thừa Phong, cậu tránh đi, vào trong thang máy đi." Mạc Ngữ Phi thấp giọng nói, "Vào trong thang máy. Nếu… nếu anh ấy không cho tôi vào, chúng ta liền trở về… trở về…" Thanh âm Mạc Ngữ Phi càng lúc càng nhỏ, đầu cũng cúi thấp, những lọn tóc rũ xuống hai bên má, "Nếu… tôi đi vào, thì cậu hãy về đi…"

"Biết rồi." Dịch Thừa Phong thầm nghĩ, với hiểu biết của cậu về Trầm Sở Hãn, cậu không nghĩ người nọ sẽ cự tuyệt không cho Mạc Ngữ Phi vào cửa. Cậu chỉ không hiểu rốt cuộc hôm nay Mạc Ngữ Phi bị cái gì kích động, thế nhưng lại biến thành như vậy.

Vươn tay ấn chuông cửa, cả người Mạc Ngữ Phi càng run rẩy đến lợi hại, y gắt gao nắm chặt tấm thiệp mời, vo tấm thiệp thành một đoàn, nắm trong bàn tay.

Bên trong, Trầm Sở Hãn đã thay áo định đi ngủ cảm thấy ngạc nhiên, đêm đã khuya, còn người nào đến nữa? Trong lòng anh vừa rồi đột nhiên dâng lên sự bất an, rồi không thể giải thích đó là gì. Hiện tại, Trầm Sở Hãn nhìn chằm chằm cánh cửa, cảm thấy nguyên nhân làm anh xao động đang ở ngoài cửa.

Chuông cửa lại vang lên, Trầm Sở Hãn bước đến mở cửa. Trong khoảnh khắc mở được mở ra, cả hai người bên trong lẫn ngoài cửa đều ngây dại. Kinh ngạc nhìn đối phương, ai cũng không mở miệng.

Nhìn thấy người quen thuộc trước mắt, Mạc Ngữ Phi tham lam nhìn chăm chú khuôn mặt kia. Mấy năm trôi qua, ngoài hình anh ta không có gì thay đổi, vẫn anh tuấn đến mức làm người ta tâm động.

Trầm Sở Hãn nhìn Mạc Ngữ Phi, nỗi kinh ngạc trong lòng không từ nào có thể diễn tả được. Đã từng cảm thấy ẩn ẩn trong lòng nam nhân hồ ly đang đi xa đã về lại thành phố này, nhưng Trầm Sở Hãn không cố tình tìm hiểu. Thứ nhất, em trai anh sẽ không nói thật với anh; vả lại, hồ ly trở về vì cái gì? Nếu không phải vì anh, biết tin hồ ly trở về chỉ làm anh càng thêm thống khổ.

Vẫn yêu sâu đậm hồ ly đã cao chạy xa bay, vết thương lưu lại trong lòng vẫn chưa hồi phục, nếu hồ ly xuất hiện trở lại căn bản không nhớ đến anh… Trầm Sở Hãn áp chế nỗi khổ trong lòng xuống, đem mình lui vào trong vỏ ốc. Trầm Sở Hãn không phải chưa từng nghĩ tới việc đi tìm Mạc Ngữ Phi, chính là không muốn quấy rầy Mạc Ngữ Phi đã không còn quyến luyến gì anh.

Hiện tại, con hồ ly kia lại lần nữa xuất hiện trước mặt Trầm Sở Hãn, hơn nữa đã thay đổi rất nhiều. Mái tóc ban đầu bất quả chỉ chấm vai, hiện tại đã dài đến ngang thắt lưng; quần trắng áo trắng y thích bây giờ không mặc nữa, trường bào lụa thêu hoa đỏ tươi loá mắt hình như là áo choàng tắm; dung mạo thanh tú hơn trước, khí chất nho nhã ban đầu đã không còn, thay vào đó là loại quyến rũ và lãnh liệt không nói nên lời, đôi mắt khi cười rộ lên giống như mảnh trăng non, giờ phút này ướt át, dường như hàm chứa lệ, đang

nhìn chằm chằm anh oán hận.

Nhìn nhau một lúc, Mạc Ngữ Phi đập tan không khí có chút trầm mặc khẩn trương lúng túng, "Như thế nào! Anh không cho tôi vào!"

"A," Trầm Sở Hãn như tỉnh mộng, "Mời vào, mời vào."

Dịch Thừa Phong vẫn lặng lẽ đứng cạnh cửa thang máy, chọn một vị trí có thể nhìn thấy được cửa nhà Trầm Sở Hãn nhưng cũng không để người bên trong chú ý đến cậu. Khi vừa nhác thấy Trầm Sở Hãn, nội tâm Dịch Thừa Phong cũng có chút kích động. Nam nhân kia một chút cũng không thay đổi. Thấy Mạc Ngữ Phi bước vào nhà Trầm Sở Hãn, Dịch Thừa Phong khẽ mỉm cười thở phào nhẹ nhõm, vươn tay ấn nút xuống của thang máy. Cậu biết rõ trong lòng, lúc này không nên chờ Mạc Ngữ Phi, sau khi bước vào cánh cửa kia một lần nữa, hồ ly kia sẽ không định trở ra.

Đứng ở huyền quan, Mạc Ngữ Phi liếc mắt đánh giá xung quanh. Ngôi nhà này vẫn giống y như khi y rời đi, nội thất phòng khách, vải bọc sofa, rèm cửa và đèn sàn, cái gì cũng không đổi.

Trầm Sở Hãn đứng một bên, ánh mắt vẫn dừng trên người Mạc Ngữ Phi, không biết tại sao y đến, vừa sợ chọc phải bộ dáng lộn xộn hiện tại của Mạc Ngữ Phi, không biết y đã xảy ra chuyện gì.

"Anh nhìn cái gì!" Để ý đến ánh mắt Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi đột nhiên giận dữ nói.

"Chân của cậu..." Đã sớm thấy Mạc Ngữ Phi đi chân không, Trầm Sở Hãn không biết Mạc Ngữ Phi đến tột cùng là làm sao, thế nhưng cứ như vậy chạy đến chỗ anh. Ngồi xổm xuống, Trầm Sở Hãn lấy ra đôi dép nhung, đặt xuống bên chân Mạc Ngữ Phi.

"Đến đây, tôi giúp cậu rửa một chút." Trầm Sở Hãn ngồi xổm trên đất ngẩng đầu nhìn Mạc Ngữ Phi, trong mắt anh tràn ngập ôn nhu, làm nội tâm Mạc Ngữ Phi kích động không ngừng.

"Không cần anh quan tâm!"

"Cậu đến đây như thế nào?" Trầm Sở Hãn nghi ngờ Mạc Ngữ Phi có phải Mạc Ngữ Phi để chân không như vậy chạy đến nhà anh hay không.

"Không cần anh lo!"

"Cậu sao vậy?" Trầm Sở Hãn hỏi.

Đối diện với nụ cười ôn hoà, nam nhân vẫn bộ dáng tốt bụng, trong lòng Mạc Ngữ Phi vừa tức vừa hận lại vừa uỷ khuất. Sao ư? Còn không phải do anh làm hại sao?

Thấy Mạc Ngữ Phi bất động, Trầm Sở Hãn nói thêm: "Đừng đứng ở huyền quan, đến đây ngồi."

Mạc Ngữ Phi bước thẳng đến sofa phòng khách ngồi xuống, Trầm Sở Hãn pha một ly trà nóng, đặt xuống trước mặt Mạc Ngữ Phi. Nhìn quần áo mỏng manh trên người Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn cau mày, sau đó cười hỏi: "Đến tìm tôi… có chuyện gì không?"

Thiệp mời trong tay đã sớm vo thành cục không còn ra hình thù, Mạc Ngữ Phi nâng cằm, muốn cười một chút, lại cười không nổi, khô khốc nói, "Tôi… đến chúc mừng anh a!"

Đêm hôm khuya khoắt, mặc áo tắm đi chân không, tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt phiếm hồng chạy đến nhà người khác, dùng ngữ khí hung ác chỉ để chúc mừng? Trầm Sở Hãn khó hiểu, sửng sốt một chút, sau đó rất tự nhiên khiêm tốn nói: "Cám ơn."

Cái gì? Là thật? Sắc mặt Mạc Ngữ Phi càng thêm tái nhợt, vẻ mặt càng thêm kinh hoàng thất thố, mơ to hai mắt như tiểu động vật bị chấn kinh nhìn chằm chằm Trầm Sở Hãn. Thấy biểu tình thay đổi trong nháy mắt của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn càng kinh ngạc hơn, không khỏi suy nghĩ.

"Thật… thật sự…?" Mạc Ngữ Phi run run nói, thân thể suy yếu dựa vào sofa, bất giác co người lại, giống như đang tự bảo vệ mình.

"Ân." Trầm Sở Hãn gật gật đầu.

"Từ khi nào?" Mạc Ngữ Phi vội vàng truy vấn.

"Mới đây thôi." Trầm Sở Hãn hơi chần chờ nói, sợ anh nói ra gì đó sẽ kinh động Mạc Ngữ Phi. Anh không rõ hôm nay Mạc Ngữ Phi đến đây để làm gì, biểu hiện quá quái dị như thế.

"Mới đây… A, ha ha, chúc mừng, chúc mừng…" Cả người Mạc Ngữ Phi bắt đầu run rẩy, trái tim gần như bị siết lại cực kỳ khó chịu, cơ hồ thở không được, khoanh hai tay lại trước ngực.

"Cậu…" Trầm Sở Hãn nghĩ Mạc Ngữ Phi bị bệnh, anh nhổm người muốn đứng lên. Thấy Trầm Sở Hãn nhúc nhích, Mạc Ngữ Phi giống như rất sợ hãi lui người lại.

Trầm Sở Hãn thấy Mạc Ngữ Phi như vậy, anh ngồi yên trở lại, gãi gãi đầu, "Kỳ thật… chuyện này cũng không là gì… cũng coi như một việc bình thường…"

Bình thường! Là kết hôn a! Lại còn nói kết hôn là một việc bình thường! Đúng vậy, với anh thì bình thường, còn đối với tôi thì sao? Đối với tôi thì sao? Mạc Ngữ Phi gào trong lòng, trên mặt không khỏi cười lạnh, gật đầu nói: "Đúng vậy, bình thường, bình thường…"

"Cậu nghe được từ đâu?" Trầm Sở Hãn cười hỏi, anh cố gắng thoải mái nói chuyện một chút, nhìn đề tài

thay đổi có làm Mạc Ngữ Phi đừng khẩn trương và quái dị như vậy nữa hay không.

"Đương nhiên có người nói cho tôi biết." Mạc Ngữ Phi hận. Đáng giận! Còn gửi thiệp mời đến người yêu cũ, là muốn khoe với y hay sao? Nam nhân thành thật cư nhiên sẽ không làm mấy chuyện này, không sợ hồ ly nổi giận phá tan hôn lễ của anh sao?

Trầm Sở Hãn cúi đầu nghĩ, cười, "Có lẽ là Sở Thiên…"

A! Đúng, chính là tên hỗn đản đó! Cậu ta nhất định cố ý! Mạc Ngữ Phi nhớ đến ngày y nhìn lầm Trầm Sở Thiên thành Trầm Sở Hãn, Trầm Sở Hãn đối y có chút châm chọc khiêu khích, trong lòng càng thêm tức giận.

"Kỳ thật đây là việc nhỏ…" Trầm Sở Hãn cúi đầu, biểu hiện rất khiêm tốn.

"Đúng vậy! Đúng vậy! Cưới vợ chỉ là chuyện nhỏ! Là chuyện nhỏ!" Mạc Ngữ Phi tức giận nói, cơ hồ bật người dậy.

"Cưới vợ?" Trầm Sở Hãn nhất thời nhíu mày, hỏi ngược lại, "Cái gì mà cưới vợ?"

"Không phải anh muốn kết hôn sao? Anh còn hỏi cái gì mà cưới vợ?" Mạc Ngữ Phi càng tức giận hơn, siết chặt nắm tay.

"Tôi…" Trầm Sở Hãn lập tức hiểu được nguyên nhân hôm nay Mạc Ngữ Phi lại quái dị như thế, anh hỏi, "Cậu biết chuyện này từ đâu?"

"Chẳng lẽ không phải anh gửi thiệp mời cho tôi sao?" Mạc Ngữ Phi dùng sức ném tấm thiệp đã vo thành một cục đang cầm trong tay cho Trầm Sở Hãn.

Trầm Sở Hãn đón cục giấy, đem nó vuốt thẳng ra, nhìn nhìm ngẩng đầu nhìn chăm chú Mạc Ngữ Phi, "Ai đưa cho cậu?"

"Anh còn không biết? Đặt vào phòng tôi rồi bây giờ còn hỏi tôi!"

"Tôi không có kết hôn, đây là giả." Trầm Sở Hãn bình tĩnh lạnh nhạt nói.

49. Quyển 4 - Chương 18

"A…" Mạc Ngữ Phi sửng sốt, nhất thời ngây ngốc, qua một lúc, đầu óc y mới tiêu hoá được câu nói của Trầm Sở Hãn, sau đó y lắp bắp hỏi lại: "… Chính là, vừa rồi tôi chúc mừng, anh… anh không phải đã nói cảm ơn…"

"Tôi nghĩ cậu chúc mừng tôi thăng chức."

"Thăng chức…"

"Đúng vậy, tôi mới được thăng chức, bây giờ là 'hai sao một gạch'."

Mặc kệ để ý đến Trầm Sở Hãn nói cái gì sao cái gì gạch đại biểu cho cấp bậc nào trong cảnh sát, Mạc Ngữ Phi chỉ biết một chuyện – anh ấy không có kết hôn, anh ấy không có kết hôn!

Từ quá đỗi mất mác chuyển sang quá đỗi kinh hỉ, Mạc Ngữ Phi cảm thấy máu trong người lại bắt đầu chảy, mồ hôi lạnh cũng ngừng túa ra, không còn run rẩy sợ hãi, cảm giác trong lòng dường như có một đoá hoa đang nở làm Mạc Ngữ Phi vừa mừng vừa sợ nhìn Trầm Sở Hãn.

Trầm Sở Hãn ngồi đối diện cầm trong tay tấm thiệp, nhìn chăm chú Mạc Ngữ Phi, ánh mắt ngưng trọng mà lại thâm tình làm tâm Mạc Ngữ Phi xúc động khó hiểu.

Trầm Sở Hãn thấp giọng nói, "Tôi không muốn kết hôn, vì tôi sẽ không kết hôn, là vì…"

Nhìn ánh sáng chợt loé lên trong mắt Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi biết anh muốn nói gì, cảm giác trái tim mơ hồ trong nháy mắt bị xuyên thủng làm mắt Mạc Ngữ Phi ươn ướt.

"Ngữ Phi… Tôi… Tôi vẫn luôn…" Thanh âm Trầm Sở Hãn nghẹn ngào, ánh mắt nhìn Mạc Ngữ Phi vẫn ôn nhu như trước, trong một khắc nam nhân anh tuấn biểu lộ chân tình, một con người kiên cường nhu tình, tràn đầy mị lực, Mạc Ngữ Phi căn bản không thể kháng cự, y nhào đến ôm lấy Trầm Sở Hãn.

"Ngữ Phi…" Thanh âm quen thuộc, trầm thấp lại có chút từ tính, bên tai gọi tên Mạc Ngữ Phi. Lại được nghe Trầm Sở Hãn kêu tên mình như vậy, Mạc Ngữ Phi cảm thấy kích động không thôi, ngã vào trong ngực anh.

Gắt gao ôm nhau một lúc thật lâu, Mạc Ngữ Phi đột nhiên phì cười một tiếng, "A, tôi thật ngốc…"

"Biến thành bộ dáng chật vật như vậy chạy đến, em làm tôi sợ muốn chết." Ôm chặt Mạc Ngữ Phi, một bàn tay đặt lên gáy y, Trầm Sở Hãn nhẹ giọng nói.

"Còn không phải tại anh." Mạc Ngữ Phi đem mặt mình dán lên vai Trầm Sở Hãn, ngọt ngào oán giận nói.

“Em cư nhiên bị lừa dễ như vậy.”

Mạc Ngữ Phi không nói, hé miệng khẽ cắn lên vai Trầm Sở Hãn.

Chậm rãi buông tay ra, Trầm Sở Hãn đứng lên, đỡ Mạc Ngữ Phi. “Đến đây, để tôi nhìn chân em một chút, bị thương rồi.”

Bây giờ mới thật cảm thấy đau, Mạc Ngữ Phi ngô một tiếng, ngoan ngoãn đi theo Trầm Sở Hãn. Để Mạc Ngữ Phi ngồi lên trong phòng tắm, nâng chân y đặt lên thành bồn tắm, Trầm Sở Hãn lấy hộp thuốc ra, sau đó lấy vòi sen xuống rửa chân cho Mạc Ngữ Phi.

Khi chạy xuống bãi đậu xe bị té trầy da, lại té đau vài lần, Trầm Sở Hãn nhìn những vết thương kia nhíu mày, “Lần sau có nôn nóng cũng phải mang giày.”

“Lúc đó ai còn quản giày với dép làm gì.” Mạc Ngữ Phi dựa vào vai Trầm Sở Hãn, khoé miệng đuôi mày đều mang ý cười, so với biểu tình khi đứng ngoài cửa thì quả thực là hai người khác nhau.

Cẩn thận rửa sạch hai chân cho Mạc Ngữ Phi, lại giúp y bôi thuốc. Cảm giác tay Trầm Sở Hãn xoa nhẹ trên chân mình làm cả người Mạc Ngữ Phi tê dại, trong lòng phảng phất bắt được con cá nhỏ không ngừng nảy lên, ánh mắt dừng lại trên áo ngủ Trầm Sở Hãn mặc trên người, trong đầu nhớ lại thân thể bên trong áo ngủ gợi cảm ra sao, cường hãn thế nào.

Áo tắm bằng lụa chỉ có một dây thắt lưng cột lại, tuy dài, kỳ thật che không được cảnh xuân nào. Chân Mạc Ngữ Phi được nâng cao làm vạt áo mở rộng, tất cả đều lộ ra, chỉ cần Trầm Sở Hãn cúi người xuống một chút, ánh mắt thậm chí có thể lướt dọc theo chân Mạc Ngữ Phi nhìn thẳng vào.

Cố tình làm vạt áo trượt xuống hơn, lộ da thịt ra càng nhiều, Mạc Ngữ Phi dùng ánh mắt nhìn thì như vô tội nhưng lại tràn đầy tâm cơ nhìn chằm chằm Trầm Sở Hãn. Trầm Sở Hãn đã nhìn lên gần đến gối Mạc Ngữ Phi vì liên tục té ngã mà bị thương, anh lại giúp y vệ sinh mấy vết thương kia, rồi bôi thuốc.

“Đây là vết thương do ngã sấp xuống sao? Em thật sự không cẩn thận chút nào.”

“Đúng vậy, trên đường đến đây, té vài lần.” Mạc Ngữ Phi gối đầu lên vai Trầm Sở Hãn, cọ xát như muốn lấy lòng, tác cầu nhiều quan ái hơn nữa.

“Người đã lớn như vậy đi còn có thể ngã…”

“Cũng không nhìn thử coi là ai làm hại.”

Thất Trầm Sở Hãn bôi thuốc cho y xong, Mạc Ngữ Phi ôm giữ chặt bàn tay đang sắp rời khỏi người y, khe khẽ xoay người, vạt áo càng mở rộng hơn, đôi chân thon dài gần như đều lộ ra ngoài. Cám dỗ trần trụi

trước mắt làm sắc mặt Trầm Sở Hãn đỏ bừng, Mạc Ngữ Phi đang dựa vào anh có thể cảm nhận được hô hấp của anh vì khẩn trương mà trở nên dồn dập.

Bàn tay Trầm Sở Hãn vốn đang đặt trên đầu gối Mạc Ngữ Phi quả nhiên di chuyển, trượt vào bên trong đầu gối, lại chậm rãi hướng lên trên. Được một bàn tay to lớn ấm áp vuốt ve cảm giác thật thoải mái, Mạc Ngữ Phi không khỏi nheo mắt lại, nhếch khoé miệng lên.

Ngón tay tựa hồ chạm đến gì đó, Trầm Sở Hãn chấn động mãnh liệt, dừng động tác, mở to hai mắt hạ thấp giọng hỏi Mạc Ngữ Phi: "Em… bên trong sao không mặc gì?"

"Mới tắm xong, đương nhiên không mặc gì hết."

"Em cứ để như vậy… như vậy bỏ chạy đến đây?"

"Đúng vậy. Nga, Thừa Phong lái xe chở tôi đến."

"Sau này tuyệt đối không được như vậy!" Trầm Sở Hãn nghiêm nghị nói.

Ai, đương nhiên, sau này đương nhiên sẽ không như vậy. Mạc Ngữ Phi cười thầm. Trầm Sở Hãn có tính chiếm hữu với y làm Mạc Ngữ Phi cảm thấy thoả mãn.

"Vậy… bây giờ làm sao đây?" Mắt Mạc Ngữ Phi vì cười mà cong lên, ánh mắt ngập nước mị thái tẫn hiển. Hồ ly này chỉ khi đối diện với Trầm Sở Hãn mới có thể toát ra thần thái nhu hoà như thế.

Trầm Sở Hãn vươn tay ôm lấy vai và đầu gối Mạc Ngữ Phi, bế y lên. Mạc Ngữ Phi khoái hoạt cười rộ lên, giang hai tay ôm lấy vai Trầm Sở Hãn.

Được đặt lên giường lớn, mũi ngửi được mùi vị Trầm Sở Hãn trên gối và chăn, Mạc Ngữ Phi kìm lòng không được kích động hơn, "Sở Hãn…"

Giữa lúc gợi tình, Mạc Ngữ Phi chủ động ôm ấp yêu thương làm tâm Trầm Sở Hãn càng thêm thương tiếc, anh rất cẩn thận ôm lấy y. Hôn nhau triền miên, thân thể giao triền, cọ xát làm dây lưng áo choàng tắm trên người Mạc Ngữ Phi sớm tuột ra, gần như phơi bày hoàn toàn. Cả người Trầm Sở Hãn trùm lên, Mạc Ngữ Phi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh, không kìm được mà động tình.

Đem vạt áo choàng tắm đẩy ra, chiếc áo màu đỏ tươi bên dưới cùng mái tóc dài rối tung càng tôn lên làn da trắng như tuyết của Mạc Ngữ Phi, nhuyễn ngọc ôn hương, nhìn Mạc Ngữ Phi như khen ngợi, ánh mắt Trầm Sở Hãn chợt chú ý đến chiếc vòng nơi cổ y.

"Đây là…" Vươn tay cầm sợi dây lụa hắc sắc, Trầm Sở Hãn đem ngân trụ trên vòng cổ nâng lên trên đầu ngón tay.

"Của anh a, không nhớ sao?" Mạc Ngữ Phi nói xong, hai chân quấn lấy thắt lưng Trầm Sở Hãn, giục anh. Đã đến lúc này, còn quan tâm đến sợi dây làm gì nữa.

"Đây là mẹ tặng cho hai anh em anh, nàng nói là bùa hộ mệnh." Nhìn Mạc Ngữ Phi vẫn đeo sợi dây này bên người, Trầm Sở Hãn thật cao hứng.

"Bây giờ là của tôi." Mạc Ngữ Phi vội vàng nói.

"Đương nhiên, đương nhiên là của em." Trầm Sở Hãn vươn tay mơn trớn trán Mạc Ngữ Phi.

Nắm lấy vai Trầm Sở Hãn kéo về phía mình, Mạc Ngữ Phi vội vàng hôn lên, môi lưỡi giao triền, bất giác hút lấy nước bọt trong miệng đối phương. Có được cái ôm quen thuộc, ở trong bờ ngực mạnh mẽ hữu lực, cảm giác thực thoải mái.

Nụ hôn sâu qua đi, hai người đều trở nên vội vàng, nụ hôn của Trầm Sở Hãn nương theo người Mạc Ngữ Phi trượt dần xuống dưới, khi hôn đến rốn Mạc Ngữ Phi, đã khiến Mạc Ngữ Phi thở dốc một trận.

Khi phân thân đã sớm đứng thẳng được Trầm Sở Hãn ngậm vào miệng, Mạc Ngữ Phi kêu lên thành tiếng, tiếng rên rỉ kiều mị dâm mỹ ngay cả hồ ly háo sắc cũng cảm thấy đỏ mặt, vội vàng mím môi. Khoang miệng ấm áp ẩm ướt cùng đầu lưỡi linh hoạt mang đến cho Mạc Ngữ Phi sự an ủi cùng khoái cảm sâu sắc, không chỉ có phân thân, ngay cả tiểu cầu bên dưới cũng được tinh tế liếm mút âu yếm, cả người Mạc Ngữ Phi mềm rũ.

Bước đầu cũng không kéo dài, hiển nhiên Trầm Sở Hãn cũng rất vội vàng, sau một phen âu yếm anh liền đặt hai chân Mạc Ngữ Phi lên vai, nâng eo Mạc Ngữ Phi lên, chậm rãi sáp nhập.

Đau! Rất đau, cơn đau xé toạc ra bỗng chốc đem Mạc Ngữ Phi từ thiên đường hoan ái kéo xuống địa ngục đau đớn, Mạc Ngữ Phi nhíu mày cắn môi, đem tiếng kêu đau nuốt trở vào. Bộ vị đã lâu không được tiến nhập, cho dù đã làm ẩm khuếch trương, cũng rất khó có thể thừa nhận cự đại của Trầm Sở Hãn. Chính là ngay cả khi đau đớn, trong lòng Mạc Ngữ Phi lại cảm thất rất cao hứng, cảm giác thân thể được lấp đầy làm y thoả mãn. Sở Hãn, hiện tại đang ở trong thân thể y, chỉ biết như vậy là đủ.

Chậm rãi trừu động, Trầm Sở Hãn cảm giác được Mạc Ngữ Phi đang co chặt lại cùng thống khổ, anh cúi người xuống hôn Mạc Ngữ Phi, nhẹ giọng hỏi: "Rất đau?"

"Không." Mạc Ngữ Phi lắc đầu, theo động tác của y, những lọn tóc đen lướt qua làn da trắng.

Trầm Sở Hãn nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Mạc Ngữ Phi, lại đưa tay vuốt phân thân đã mềm xuống, hy vọng có thể làm Mạc Ngữ Phi thả lỏng đôi chút. Quả nhiên, sau một lúc âu yếm, thân thể Mạc Ngữ Phi nguyên bản đang căng cứng vì đau đớn đã bắt đầu thả lỏng, hai mắt y khép hờ, tiếng thở dốc cũng dần mang theo mị ý.

Trầm Sở Hãn lại bắt đầu động. Hai người từng ở chung, đều biết đối phương muốn gì, làm như thế nào có thể khiến đối phương khoái hoạt, cơn hoan ái dần đi vào cõi mơ, tư vị ngọt ngào càng ngày càng đậm.

"Sở Hãn, Sở Hãn…" Khi đạt cao trào, Mạc Ngữ Phi gọi tên Trầm Sở Hãn.

Thân thể đẫm mồ hôi gắt gao ôm lấy nhau, Trầm Sở Hãn đem cằm gác lên vai Mạc Ngữ Phi thở hổn hển, những ngón tay của Mạc Ngữ Phi đã sớm để lại mấy vết thương trên lưng Trầm Sở Hãn.

"Anh đau không…?" Ổn định hơi thở, Mạc Ngữ Phi hỏi.

Trầm Sở Hãn cười, cái đau đó anh mới không cần, trong những cơn hoan ái trước đây, Mạc Ngữ Phi đã nhiều lần cào bị thương lưng anh khi đạt khoái cảm, "Anh không đau, nhưng em thì có."

"Em?" Mạc Ngữ Phi nhướng mày cười, đột nhiên lật người nằm lên Trầm Sở Hãn, một bàn tay ấn lên ngực Trầm Sở Hãn, tay kia sờ soạng xuống dưới, nắm lấy phân thân Trầm Sở Hãn, bộ lộng vài cái, phân thân đang mềm yếu cố gắng làm cho cứng lên, nóng bỏng trong tay y, ngay cả nhịp đập ẩn ẩn đều có thể cảm nhận rõ ràng.

"Di, không tồi nha." Mạc Ngữ Phi cười nói, ánh mắt cong thành trăng non, "Nói cho anh biết, em, còn rất nhiều sức nha."

Vươn tay đỡ lấy thắt lưng Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn cũng cười. Chìm đắm trong nụ cười tuấn lãng của Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi nâng thắt lưng lên, chậm rãi ngồi xuống, cảm giác bị tiến nhập phi thường rõ ràng, y không khỏi ngửa đầu ra sau phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, đôi mắt khép hờ, đôi môi hồng nhạt khẽ mở, mái tóc đen dài xõa tung trên lưng Mạc Ngữ Phi, yêu dị mà xinh đẹp.

"Ngữ Phi…" Mê đắm trong diễm sắc kinh người của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn không khỏi ôm chặt lấy y.

Một lần lại một lần hoan ái trên chiếc giường lớn, sự ngọt ngào của sự xa cách đã lâu áp đảo đêm tân hôn, làm Mạc Ngữ Phi cùng Trầm Sở Hãn đều khó tự kềm chế. Thay đổi qua nhiều tư thế để yêu đối phương, một đêm làm đến gần bình minh. Mạc Ngữ Phi hoàn toàn phóng xuất ra bản tính, luôn khoá chặt thắt lưng Trầm Sở Hãn đến vong tình, kêu đến cổ họng khàn khàn.

Tất cả mọi thứ đều bị quăng ra sau đầu, chỉ có người nọ đang ôm mình, mới là sự tồn tại chân chân thật thật nhất.

Lần cuối cùng, Mạc Ngữ Phi ôm lấy cổ Trầm Sở Hãn, đem đầu anh ôm vào lòng. Từng đau khổ chia cách, nhớ nhung lo lắng cùng khoái hoạt khi quay trở về với nhau đan cùng một chỗ, nghĩ không lâu trước đây còn tưởng rằng mình cứ như vậy mất đi nam nhân trong ngực, giữa những cảm xúc lẫn lộn, Mạc Ngữ Phi rơi nước mắt.

Phát hiện Mạc Ngữ Phi khóc, Trầm Sở Hãn vội vàng ôm chặt y, tay không ngừng vuốt ve trên lưng, nhẹ

giọng hỏi: “Ngữ Phi, có phải anh làm em đau không?”

Mạc Ngữ Phi lặng lẽ khóc. Y không khóc vì thân thể, mà vì trái tim y. Hồ ly không được quý trọng, người duy nhất quý trọng y chính là người hiện tại đang ôm y. Mạc Ngữ Phi nhớ đến thân thế của mình, quá khứ của y, vô số nam nhân lượn lờ bên cạnh y, đưa đi đón về, cuộc sống bên ngoài thì rực rỡ nhưng bên trong lại nhục nhã, ngay cả khi có tiền tài, địa vị, quyền lực, kỳ thật vẫn không được tôn trọng, thậm chí ngay cả một đêm ngủ yên cũng chưa có. Nam nhân đang ôm y chính là lối thoát duy nhất của y. Lần thứ hai trở lại bên cạnh Trầm Sở Hãn, có lẽ vì quá vui sướng mà rơi nước mắt.

Cảm giác tâm linh tương thông làm Trầm Sở Hãn có thể cảm nhận được Mạc Ngữ Phi khóc vì chuyện gì, anh không nói gì nữa, lại càng không hỏi tới, y chỉ ôm chặt Mạc Ngữ Phi, hôn lên đôi mắt khép chặt của Mạc Ngữ Phi, đem những giọt nước mắt trên lông mi hôn xuống, một lần lại một lần.

Hãy để đây là lần cuối cùng Mạc Ngữ Phi khóc đi. Trầm Sở Hãn nghĩ như vậy.

Thấy Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại, tựa hồ ngủ, Trầm Sở Hãn nhớ đến một chuyện, anh vươn ngón tay khẽ xoa cằm Mạc Ngữ Phi, cảm giác ngứa ngáy làm Mạc Ngữ Phi đẩy tay anh ra, nhắm mắt cau mày hỏi: “Làm gì?”

“Muốn ngủ rồi sao? Không cần hút thuốc?”

Nguyên lai anh ta nhớ đến chuyện vặt này. Mạc Ngữ Phi cười khẽ, oán trách trả lời: “Bỏ rồi, bỏ rồi.”

Cảm giác buồn ngủ càng ngày càng đậm, mơ hồ nghĩ lần này phải thật sự bỏ thuốc, Mạc Ngữ Phi trong cái ôm của Trầm Sở Hãn trầm trầm ngủ.

Khi Mạc Ngữ Phi tỉnh lại đã là buổi chiều.

Sau khi cảm thấy tỉnh táo, Mạc Ngữ Phi không dám mở mắt ngay lập tức, y sợ tất cả chuyện đêm qua chỉ là giấc mơ, một giấc mộng đẹp làm y say đắm lại làm y tan nát.

Bất quá lúc này thật sự không phải là giấc mơ, xúc cảm cánh tay đang ôm chặt quanh người trên da thịt; khuôn ngực khẽ phập phồng theo hô hấp dán sau lưng; lại thêm hơi ấm thoải mái dễ chịu dưới chăn, còn có hương vị của riêng Trầm Sở Hãn, tất cả đều bên cạnh minh chứng cho chuyện phát sinh đêm qua là sự thật.

Chậm rãi mở mắt, không bất ngờ khi thấy Trầm Sở Hãn cũng đang nhìn y, Mạc Ngữ Phi biếng nhác cười với Trầm Sở Hãn, “Chào anh…”

Theo sau tiếng ‘chào em’, khuôn mặt tuấn tú trước mặt nhanh chóng phóng đại, nhiệt khí toả ra lướt trên mặt Mạc Ngữ Phi, làm y bất giác nhắm mắt lại, sau đó, đôi môi mềm mại dán lên, Mạc Ngữ Phi theo bản năng khẽ hé mở môi, nghênh đón nụ hôn say đắm.

Vươn tay ôm chặt thân thể ngay trước mắt, Mạc Ngữ Phi đắm chìm trong nụ hôn kia, qua một lúc lâu mới luyến tiếc tách ra.

Liếm đôi môi ướt, Mạc Ngữ Phi dựa vào trước ngực Trầm Sở Hãn, dùng thanh âm mới thức dậy vẫn còn nhừa nhựa hỏi: "… Mấy giờ rồi…"

"Đã chiều rồi."

"Anh không đi làm?" Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lười biếng hỏi.

Lại khẽ hôn lên thái dương, Mạc Ngữ Phi nhịn không được quay lại ôm cổ Trầm Sở Hãn, kéo anh lại, hai gò má kề sát vào nhau.

"Anh… xin nghỉ phép vài ngày…"

Hiếm khi thấy nam nhân luôn theo nề nếp, lại có trật tự chịu xin nghỉ phép, Mạc Ngữ Phi không khỏi cười, nói vậy, những ngày tiếp theo hai người đều có thể tận tình với nhau, nhất thời có cảm giác thoả mãn.

"Nói cho anh biết số điện thoại của Thừa Phong, anh nghĩ em cũng xin nghỉ phép vài ngày, không có việc gì đi."

Di? Cư nhiên nói như vậy? Căn bản không giống như thỉnh cầu, ngữ khí kia hoàn toàn tự ý quyết định.

Mạc Ngữ Phi ngửa đầu ra sau, mắt nhìn ngược nam nhân sau lưng đang ôm y, sau khi bị ánh mắt thâm thuý nhìn chăm chú một lúc y cũng không nói gì nữa.

Rõ ràng rất ghét bị người khác khống chế, chuyện của mình nhất định phải do mình quyết định, tuyệt đối không thể mượn tay người khác. Chính là đối diện với nam nhân này, cái gì nguyên tắc a, quy củ a, kiên trì a linh tinh liền toàn bộ tan thành mây khói.

"Thừa Phong… gọi thân thiết như vậy, là gì của anh? Cư nhiên gọi cậu ta như vậy?" Nhớ đến vấn đề quan trọng hơn, Mạc Ngữ Phi chất vấn.

Trầm Sở Hãn cười hắc hắc, không nói gì. Càng giải thích càng sai, ngoan ngoãn nghe giáo huấn thì tốt hơn.

"Sau này ít trước mặt em gọi tên nam nhân khác!"

Cảm giác được cánh tay đang ôm eo mình xiết chặt, Mạc Ngữ Phi vẫn cứ xụ mặt xuống, tỏ vẻ y không thông cảm cho anh, bất quá thân thể cũng không tự chủ dựa ra phía sau.

Đưa số điện thoại Dịch Thừa Phong cho Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi dựa vào cạnh anh, nghe anh gọi điện thoại cho Dịch Thừa Phong.

Biết bọn họ đang ở cùng nhau, Dịch Thừa Phong hiển nhiên rất yên tâm, chỉ ân cần hỏi thăm sơ sài rồi cúp máy, một lần nữa trở lại không khí ấm áp chỉ có hai người, Mạc Ngữ Phi dựa vào ngực Trầm Sở Hãn im lặng lắng nghe nhịp tim đập của anh.

Nằm ôm nhau một lúc, Mạc Ngữ Phi cảm thấy đầu óc hoàn toàn thanh tỉnh, mới vừa nhổm lưng liền nằm xuống trở lại. Đêm qua quá điên cuồng, kết quả của việc tận tình chính là hôm nay e rằng không đứng dậy được, Trầm Sở Hãn giúp y xin nghỉ phép thật là hành động sáng suốt.

Trầm Sở Hãn đem ly nước đưa đến miệng Mạc Ngữ Phi, uống hơn phân nửa ly nước, cổ họng cảm thấy thoải mái hơn, ngược lại Mạc Ngữ Phi lại nghĩ cổ họng hôm nay đau là vì đêm qua kêu quá lớn quá say sưa, y mím môi quay mặt đi.

"Anh ôm em đi tắm." Nói xong, Trầm Sở Hãn liền vươn tay ôm đi.

Trong lòng Mạc Ngữ Phi không muốn tắm, chính là đêm qua sau khi thân mật vì quá mệt mỏi cũng không tắm, tuy rằng Trầm Sở Hãn có giúp y cẩn thận lau qua, nhưng cảm giác còn có gì lưu lại trong người vẫn đang tồn tại.

"Ân."

Ôm nhau ngồi vào trong bồn tắm rộng lớn, bồn tắm nguyên bản không nhỏ nhưng vì cùng lúc chứa hai đại nam nhân mà có chút chật chội, bất quá cảm giác da thịt gần gũi thật sự siêu hảo, Mạc Ngữ Phi cũng không oán giận.

Khi giúp Mạc Ngữ Phi gội đầu, Trầm Sở Hãn thở dài: "Tóc của em đã dài như vậy…"

Từ đêm mưa được Trầm Sở Hãn mang về nhà, Mạc Ngữ Phi chưa từng cắt tóc, mặc cho nó dài ra, không biết nói là vì lý do gì, chính là quyết định không cắt ngắn.

"Dài nhìn không đẹp?" Mạc Ngữ Phi hỏi, trong giọng nói có chút ghen tuông.

"Không phải a, nhìn rất đẹp."

"Thật không?"

"Đương nhiên. Em như thế nào đều nhìn rất đẹp."

Mạc Ngữ Phi trong lòng đắc ý, y cũng biết tóc mình dài hơn cũng sẽ không mất phần tuấn tú trước đây, hơn nữa còn nhiễm thêm ba phần tà mị, ba phần quyến rũ, miệng cũng không muốn thừa nhận, "Đừng khen em giống như khen nữ nhân như vậy."

"Anh không có a."

Biết Trầm Sở Hãn không có, anh rất thành thật, nói không được những câu giả dối.

Gội sạch tóc, Trầm Sở Hãn dùng một chiếc khăn lông lớn giúp y quấn tóc lại, sau đó ôm y tẩy trừ thân thể, khi ngón tay Trầm Sở Hãn trượt vào giữa hai chân, Mạc Ngữ Phi bắt đầu xao động.

"Anh… làm gì…" Ánh mắt ướt át trừng lớn, ngữ khí nghi ngờ tỏ vẻ bất mãn của Mạc Ngữ Phi.

"Không làm như vậy… sẽ tẩy không sạch."

"Thôi đi! Lấy cớ!" Mạc Ngữ Phi vùng vậy, ý muốn phản kháng.

"Nhưng mà em không thể tự mình làm…"

Đúng vậy, chẳng lẽ nói Mạc Ngữ Phi tự vói tay mình vào… Nghĩ đến đây Mạc Ngữ Phi đầu đầy hắc tuyến, y nghĩ nghĩ, thân thủ ôm cổ Trầm Sở Hãn, nâng nửa người trên lên, ngực và bụng đều dán lên Trầm Sở Hãn, mặt kề mặt, không để đối phương nhìn đến vẻ mặt y, ra lệnh: "Làm nhanh lên!"

"Nga."

Ngón tay thon dài tại nơi khó nói, ra vào xoay tròn nhiều lần, động tác này quả thực rất giống bước chuẩn bị trước khi hoan ái, cảm giác tê dại dâng lên, thân thể Mạc Ngữ Phi run rẩy, trong người mơ hồ như có một cơn sóng dữ, từng đợt từng đợt đập vào bụng.

Đáng ghét! Biết là sẽ như vậy mà!

"Anh… A… Nhanh lên…" Sau khi khó khăn nói ra lời thúc giục lại đột nhiên phát hiện căn bản mang ý nghĩa khác, Mạc Ngữ Phi cắn một ngụm lên vai Trầm Sở Hãn.

"Được rồi, được rồi…" Thanh âm ôn nhu trấn an Mạc Ngữ Phi, bàn tay to lớn nguyên bản ôm ngang thắt lưng giữ vững thân thể y vuốt ve cao thấp trên lưng, động tác trấn an này làm tiếng thở dốc của Mạc Ngữ Phi càng lớn hơn.

Ngu ngốc! Ngón tay thì đã như vậy, còn lại sờ đông sờ tây, cái này căn bản là khiêu khích a!

“Anh… đáng ghét…”

Ngón tay bát lộng trong cơ thể rốt cục cũng rút ra, Mạc Ngữ Phi được kéo vào lòng Trầm Sở Hãn, nhẹ nhàng vỗ lưng, bên tai là thanh âm dỗ dành, “Được rồi, được rồi…”

“Được con khỉ!”

Hít sâu một trận, Mạc Ngữ Phi áp chế sóng tình đang dâng lên trong cơ thể, ngước hai má đỏ ửng, trừng mắt nhìn Trầm Sở Hãn giận dữ nói: “Không được có lần sau!”

Trầm Sở Hãn hối lỗi nhìn Mạc Ngữ Phi, “Sau lần đó, anh liền đem vứt những thứ không cần thiết. Hơn nữa, đã qua một thời gian, cũng không thể dùng được…”

Mạc Ngữ Phi biết ý Trầm Sở Hãn là sau khi y đi, những vật dụng cần thiết khi thân mật giữa hai người đặt ở tủ đầu giường đều bị vứt hết. Nam nhân này muốn nói với y, trong thời gian vừa qua, anh ta không dùng, cũng không có người nào khác. Mạc Ngữ Phi cảm động rất nhiều, cũng rất áy náy, suy cho cùng tất cả đều do y tạo thành. Mà Trầm Sở Hãn thì vẫn luôn là người nhận lỗi.

Cúi đầu, Mạc Ngữ Phi đem trán đặt lên vai Trầm Sở Hãn, lại lắc người cọ a cọ, sau đó nhỏ giọng nói: “Lại đi mua…”

Biết đây là một trong những cách nam nhân hồ ly không dễ dàng khuất phục làm nũng lấy lòng, Trầm Sở Hãn cười ôm y.

Tắm rửa xong, Trầm Sở Hãn đem Mạc Ngữ Phi được lau khô quay về giường, kéo chăn đắp cho y, sau đó hỏi y, “Có đói bụng không, muốn ăn gì?”

Thật sự đói bụng, Mạc Ngữ Phi nghĩ nghĩ, mắt sáng lên, “Bánh pudding.”

“Cái gì?”

“Muốn ăn bánh pudding, anh làm. Hai cái.” Nói đến đây Mạc Ngữ Phi chần chờ một chút, y không biết trong nhà Trầm Sở Hãn bây giờ có nguyên liệu để làm bánh pudding không, y nhìn Trầm Sở Hãn như muốn hỏi.

“Xoài và mạt trà, được không?” Trầm Sở Hãn cười hỏi.

“Ân.”

“Em ngủ một chút, anh đi làm.” Nói xong, Trầm Sở Hãn đi ra.

Mạc Ngữ Phi lui vào trong chăn ấm, sau khi tắm rửa xong cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái làm y cảm thấy cực kỳ thoải mái, còn có, chiếc gối bên cạnh, mang khí tức trên người Trầm Sở Hãn, tất cả mọi thứ đều khiến nội tâm nam nhân hồ ly thoả mãn. Ôm gối, Mạc Ngữ Phi thật muốn lăn lộn trên giường, vừa mới trở mình, thắt lưng truyền đến một trận đau nhức, y kêu nhỏ một tiếng, đưa tay đỡ lấy thắt lưng. Già rồi, Mạc Ngữ Phi nén giận nghĩ, quả nhiên không còn là thân thể mềm dẻo như thời thiếu niên, thân thể y giờ là nam tử cao lớn trưởng thành hơn nữa cứng rắn, ôm vào trong lòng nhất định không tốt bằng mỹ thiếu niên rồi. Hồ ly đa nghi bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Không bao lâu Trầm Sở Hãn đã trở lại, trong tay cầm hai chén thuỷ tinh, và đĩa bánh pudding đã làm xong, màu sắc thoạt nhìn rất ngon, mùi thức ăn thoang thoảng bay đến, Mạc Ngữ Phi nhất thời cảm thấy nước bọt trào ra trong miệng. Đem chén và muỗng đưa cho Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn ngồi xuống cạnh y, vươn tay vén mái tóc dài tán loạn giúp Mạc Ngữ Phi, sau đó giúp y ngồi thẳng dậy, trượt tay vào trong chăn giúp Mạc Ngữ Phi mát xa thắt lưng.

Mỹ vị bánh pudding tan trên đầu lưỡi, Mạc Ngữ Phi thầm gật đầu, trù nghệ nam nhân này vẫn tốt như vậy, ngay cả bữa điểm tâm nhỏ tại nhà còn làm rất có tư vị được nữa. Bàn tay to lớn khẽ xoa nơi thắt lưng, lực đạo không nặng không nhẹ vuốt ve, cảm giác đau nhức ban đầu dần biến mất, Mạc Ngữ Phi càng ngày càng cảm thấy thoải mái, tâm linh cùng thân thể đều đặc biệt thả lỏng.

Bàn tay Trầm Sở Hãn đang mát xa ngừng lại, anh 'di' một tiếng, nhấc tay lên, một chiếc đuôi to xù tuyết bạch bị kéo ra khỏi chăn.

Mạc Ngữ Phi vừa thấy, ô một tiếng, đoạt lại, cả giận nói: "Đưa cho em!"

"Sao lại…"

"Vì thả lỏng thôi." Còn phải hỏi, cũng không phải chưa thấy qua.

Trầm Sở Hãn cười rộ lên, lại kéo đuôi ra, nắm chỏm lông đuôi ngắm nghía.

Mạc Ngữ Phi oán hận nhìn, lại không làm gì được, đơn giản không thèm để ý, thản nhiên ăn hết bánh pudding, xong lại chui vào trong chăn. Trầm Sở Hãn xốc chăn lên nằm xuống bên cạnh, bàn tay cầm cái đuôi vẫn không chịu buông.

"Anh thấy chơi rất vui có phải không?" Mạc Ngữ Phi xoay người hỏi.

"Anh chỉ cảm thấy lại, vì sao chỉ có đuôi, không có lỗ tai." Nói xong, Trầm Sở Hãn rờ rờ tóc Mạc Ngữ Phi.

"Anh thật sự nghĩ em vô dụng như vậy!"

Trầm Sở Hãn khẽ nhíu mày, hiển nhiên không thể lý giải những lời này, "Cái đó và vô dụng có liên quan gì?"

"Đương nhiên. Khống chế không tốt mới có thể để lộ nguyên hình. Em là hồ ly trưởng thành, hẳn phải khống chế rất tốt mới đúng." Ý của Mạc Ngữ Phi là vì quá thoải mái cùng thả lỏng, vì thế không chế không được, nhất thời để lộ đuôi.

"Như vậy a."

"Cho nên anh có cảm thấy người trẻ tuổi thì tốt hơn không?" Mạc Ngữ Phi chất vấn.

"Cái gì?" Trầm Sở Hãn ngẩng ra.

"Đương nhiên là người trẻ tuổi thì tốt hơn rồi, tuổi trẻ mà, làn da đẹp, thân thể lại hảo, vừa mềm mại vừa dẻo dai, muốn thế nào được thế đó, hanh hanh." Nam nhân hồ ly lộ tính ghen tuông.

Bàn tay lướt dọc theo làn da trên tấm lưng trần, Trầm Sở Hãn cười nói: "Làn da này còn chưa đủ đẹp?"

Mạc Ngữ Phi 'ngô' một tiếng, thất lưng bất giác run một cái, trừng mắt với Trầm Sở Hãn, hất tay đối phương ra: "Anh ít sờ loạn đi."

"Đêm qua, chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này, đều đã chạm qua…" Bàn tay mơn trớn dọc theo những điểm mẫn cảm trên người Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn cười với y. Anh biết Mạc Ngữ Phi bất quá chỉ oán giận nơi cửa miệng một chút thôi, trước đây hồ ly đối với vấn đề tuổi tác không để ý lắm, hiện tại không loại trừ khả năng vì thời gian trôi qua vài năm mà biến thành đề tài nhạy cảm. Một khi đã như vậy, càng không thể nhắc đến, nói sang chuyện khác là lựa chọn tốt nhất.

"Nha…" Mạc Ngữ Phi tránh né, vì thân thể hai người đều quấn trong chăn, nhất thời không thể nhúc nhích, tùy ý để Trầm Sở Hãn giở thủ đoạn.

Trầm Sở Hãn kề mặt đến dùng chóp mũi cọ lên cổ Mạc Ngữ Phi, Mạc Ngữ Phi bị nhột cười không ngừng. Sự xa cách giữa hai người yêu nhau giờ biến thành tán tỉnh nhau, hai người ôm nhau trên giường lăn lới lăn lui đùa giỡn.

Đùa mệt, cái đuôi không biết biến mất từ khi nào, Trầm Sở Hãn ôm Mạc Ngữ Phi nằm nghỉ. Thấy Mạc Ngữ Phi nhắm mắt lại, Trầm Sở Hãn nhẹ giọng bên tai y nói: "Ngữ Phi…"

Mỗi lần được gọi như vậy, Mạc Ngữ Phi đều cảm thấy trong lòng nóng lên, mang cảm giác ấm áo, đó là vì yêu đi. Bởi trừ bỏ Trầm Sở Hãn, không ai gọi tên y như vậy.

"Chuyện gì?"

"Mấy ngày tới rảnh rỗi, đem tất cả đồ của em chuyển qua đây đi."

Lời thỉnh cầu ôn nhu làm nội tâm Mạc Ngữ Phi rung động. Là định chính thức ở chung đi, giống như trước đây. Nam nhân này chưa từng tránh né trách nhiệm của anh. Công khai, nghiêm túc, tràn đầy tôn trọng, mà quan trọng hơn là anh luôn chung thủy với một con hồ ly.

Mở to mắt, nâng nửa người trên dậy, vươn tay ôm cổ Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi nhìn thẳng vào mắt Trầm Sở Hãn, nhìn đối phương thật sâu.

"Nhìn rõ em đi, nhìn rõ em đi, Sở Hãn. Em không phải là người, anh hiểu không? Em không phải là người! Em là hồ ly, là một hồ ly dâm đãng trong mắt mọi người, chỉ cần có tiền là có thể tùy tiện chà đạp lên thể xác và tôn nghiêm, là hồ ly! Anh phải hiểu rõ chuyện này, anh hiểu rõ rồi chưa?"

"Ngay từ đầu anh đã hiểu rất rõ ràng." Trầm Sở Hãn lộ ra nụ cười ôn hòa trước sau như một, cực kỳ thẳng thắn thành khẩn nói.

"Anh có biết quá khứ của em không?"

"Đã gọi là quá khứ, còn nhắc đến làm gì." Trầm Sở Hãn lạnh nhạt nói.

"Bên ngoài có rất nhiều lời đồn thổi, về em, tin đồn kiểu gì cũng có. Những cái đó anh đều biết hết phải không?" Mạc Ngữ Phi lại hỏi.

"Đối với mấy 'tin đồn' này nọ, anh luôn không để ý." Trầm Sở Hãn nói thật sự chân thành.

"Hãy nghe em nói, Sở Hãn, trong hắc đạo vẫn nhắc đến Mạc Ngữ Phi, nói chỉ cần có tiền, người nào cũng có thể với em…" Mạc Ngữ Phi dừng lại, "Anh hiểu không?"

"Là giả."

"Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy? Anh lại chưa từng thấy mà! Những năm chúng ta không ở bên nhau, còn có, trước khi chúng ta quen biết cũng không cùng một chỗ, anh sao biết được em không cùng lên giường với nam nhân khác, anh sao biết được em không dâm loạn. Có lẽ vì quyền lực, vì tiền, vì muốn tiến xa, em đã ngủ cùng rất nhiều nam nhân khác, bị rất nam nhân tùy ý chà đạp đùa giỡn, thậm chí phải…" Mạc Ngữ Phi không nói được nữa. Đã từng, y tâm ngoan thủ lạt, diệt trừ đối thủ không chút lưu tình, xét từ phương diện nào đó mà nói, kỳ thật cũng là tránh cho những tình huống này phát sinh. Chính là, hồ ly không bỏ được ánh mắt lẳng lơ trên người, trốn không được những ánh mắt hèn mọn của người khác, đó vẫn luôn là sự thật.

Trầm Sở Hãn yên lặng, sau đó mỉm cười vươn tay đỡ lấy thắt lưng Mạc Ngữ Phi. Tiếp theo, cảm giác ngón tay chậm rãi lướt dọc theo cột sống làm cả người Mạc Ngữ Phi run lên, lưng là nơi mẫn cảm, được âu yếm luôn cảm thấy thực thoải mái, tiếp xúc như vậy đương nhiên cũng không là ngoại lệ.

Trầm Sở Hãn dùng một tay nâng cằm Mạc Ngữ Phi lên, để y ngẩng mặt đối diện với anh, "Ngữ Phi, em

cảm thấy nói như vậy sẽ làm anh dao động sao? Thân thể này – chỉ lưu lại dấu vết của anh. Anh cũng là nam nhân, sao lại không biết rõ được."

"Anh…"

Trầm Sở Hãn cười với Mạc Ngữ Phi, "Anh không phải chưa từng hối hận. Lần đầu tiên gặp nhau ở hành lang cảnh cục, hoặc, khi trước khi em bị tộc nhân đánh bị thương, nếu anh có thể hành động sớm hơn, có lẽ em đã không chịu nhiều tổn thương như vậy. Vốn tưởng rằng chúng ta không gặp nhau, nhưng hiện tại em đang ngay bên cạnh anh. Khi đó em lựa chọn rời đi, anh tôn trọng lựa chọn của em, hiện tại, anh vẫn quyết định đem quyền lựa chọn trao cho em, ở lại bên cạnh anh, hoặc là không. Do em quyết định."

"Bất quá…" Trầm Sở Hãn nhìn Mạc Ngữ Phi sâu sắc, vẻ mặt nghiêm túc và trịnh trọng chưa từng thấy, anh nắm tay Mạc Ngữ Phi, đem lòng bàn tay y đặt lên ngực, "Ngữ Phi, anh vĩnh viễn ở trong này, ở nơi này đợi em…"

Mắt Mạc Ngữ Phi đã ươn ướt, nghẹn ngào hít một tiếng, cúi đầu.

"Nếu anh đã biết rõ…"

"Anh đã sớm nghĩ rất kỹ, rất rõ ràng."

"Nhưng mà, nhưng mà…" Mạc Ngữ Phi ngẩng đầu lên, hốc mắt phiếm đỏ cùng biểu tình bướng bỉnh làm Trầm Sở Hãn tâm động, "Anh… em trai anh đã kết hôn trước anh rồi. Em biết anh thích có tiểu hài tử, tuy rằng anh cũng chưa từng nói gì, nhưng mà em biết, anh nhất định rất thích tiểu hài tử. Em… em… em không thể sinh con cho anh…" Mắt mác cúi đầu, Mạc Ngữ Phi càng nói thanh âm càng nhỏ, "Em trai anh đã… nếu anh cũng không có con, người nhà anh… anh…"

Đây là điều Mạc Ngữ Phi che giấu trong nội tâm từ khi bắt đầu yêu nam nhân này. Mạc Ngữ Phi vẫn không muốn nhìn đến vấn đề này, nhưng tiềm thức y vẫn luôn nhắc nhở y. Người em trai Trầm Sở Hãn đã kết hôn, hơn nữa còn chọn người cùng giới tính, nói cách khác, Trầm Sở Hãn phải nhận nhiệm vụ nối dõi tông đường. Hiện tại, anh cũng chọn hồ ly khác cùng giới tính, phải ăn nói thế nào với người nhà đây? Mạc Ngữ Phi biết quan niệm của Trầm Sở Hãn về gia đình rất nặng, phi thường hiếu thuận, đối với người cha cảnh sát lại càng thêm kính yêu. Cho dù là hồ ly chỉ luôn nghĩ đến lợi ích bản thân, Mạc Ngữ Phi cũng không muốn làm cho Trầm Sở Hãn khó xử giữa người yêu và người nhà.

Đời người sao có thể không có nuối tiếc, khi chọn hồ ly, Trầm Sở Hãn cũng đã cân nhắc rất rõ ràng, anh lộ ra nụ cười, lần thứ hai nâng cằm Mạc Ngữ Phi lên, để y nhìn thẳng vào mình, "Anh không quan tâm."

Bốn chữ vô cùng đơn giản, cơ hồ làm Mạc Ngữ Phi rơi nước mắt. Đáng ghét, nam nhân này làm gì cũng đáng ghét như vậy.

"Vậy, dành thời gian chuyển qua đây đi." Trầm Sở Hãn thấp giọng dùng thanh âm dỗ dành nói.

Mạc Ngữ Phi nâng tay nhu chóp mũi, hừ một tiếng, khi ngẩng đầu lên đã lộ ra nụ cười, "Hừ, anh nghĩ cái gì! Nói cho anh biết, em cũng không có gia sản. Em là kẻ trắng tay một đồng cũng không có! Em a, em sẽ ở nhà anh, ăn thức ăn của anh, uống nước của anh, dùng đồ của anh, còn nữa…" nói xong, nam nhân hồ ly nhào tới, ôm chặt lấy Trầm Sở Hãn, cắn lên lỗ tai Trầm Sở Hãn, "Anh còn phải cho đại gia một chiếc giường ấm áp, bồi gia ngủ, hầu hạ gia cho tốt! Hiểu chưa!"

"Hiểu rồi."

Đem mặt vùi vào trong ngực Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi hít một hơi thật sâu, mùi vị thân thể đối phương làm y mê muội trầm tuý. A, đã trở lại, rốt cục đã trở lại, một lần nữa trở lại trong lòng người yêu, còn chuyện gì tốt hơn chuyện này nữa?

"Đến đây rồi em sẽ không đi nữa nga, anh phải chuẩn bị tâm lý."

"Ân."

"Em cũng không phải tìm một đêm phong lưu nha. Nói cho anh biết, em muốn nhìn thấy anh, trông coi anh, quấn quít anh, gắt gao nhìn anh chằm chằm, thành quỷ cũng không buông tha anh!" Mạc Ngữ Phi nhỏ giọng la, bộ dáng vô lại vô cùng.

"Ân." Chỉ thốt lên một tiếng nhẹ nhàng, đại biểu cho lời hứa của Trầm Sở Hãn.

Thấy Trầm Sở Hãn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nam nhân tốt như vậy, yêu mình như thế, nếu thật sự mất đi, mình nhất định sẽ chết mất. Khi xa nhau trong lòng luôn tưởng tượng, tưởng tượng nếu có một ngày có thể trở về… Hiện tại, đã quay trở lại bên cạnh anh, không ly khai, không bao giờ ly khai nữa. Mạc Ngữ Phi nghĩ như vậy, kìm lòng không được dựa sát vào, khẽ hôn lên hai má Trầm Sở Hãn.

"Sở Hãn…"

"Ân?"

"Em có nói xin lỗi anh chưa?" Mạc Ngữ Phi nhẹ giọng nói.

"Vì sao lại muốn nói?" Trầm Sở Hãn mở to mắt, hỏi ngược lại.

"Vì… em quả thực phải nói." Mạc Ngữ Phi nói rất nghiêm túc.

"Anh… anh không biết…" Trầm Sở Hãn lắc đầu nói, "Giữa chúng ta còn nói cái gì xin lỗi hay không xin lỗi. Anh thích em, bất luận em làm gì, lựa chọn điều gì, anh sẽ tận lực tìm hiểu, hỗ trợ, cho dù không thể chấp nhận cũng có cố gắng thông cảm với em, cho nên, anh cảm thấy giữa chúng ta không cần từ này. Anh nghĩ, em cũng dựa vào điều này để đối xử với anh, không phải sao?" Vì yêu nhau, cho nên tha thứ cho nhau.

Đúng vậy, anh ấy nói đúng. Mạc Ngữ Phi quả thật cũng dựa vào suy nghĩ đó mà kết giao cùng Trầm Sở Hãn, tất cả đều là tình yêu. Chính là, dù sao y đã làm anh ấy tổn thương, quay trở về lần nữa, vẫn được nam nhân ấm áp khoan dung ôm chặt, Mạc Ngữ Phi cảm thấy y cần phải nói những từ này.

"Sở Hãn, xin lỗi…"

Có thể làm một hồ ly ích kỷ, cao ngạo, lạnh lùng lại nhu thuận nói ra tiếng 'Xin lỗi' như vậy, thật sự không dễ dàng. Trầm Sở Hãn biết Mạc Ngữ Phi là thật tình, anh cười cười, vươn tay ôm y. Không cần nói tha thứ, chỉ cần cái ôm thâm tình này, Mạc Ngữ Phi nhất định hiểu.

Mạc Ngữ Phi tựa vào ngực Trầm Sở Hãn, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, không biết lúc này nên dùng biểu tình này, y nắm lấy tay Trầm Sở Hãn, đã nói rất nhiều rất nhiều, chỉ hận không thể ngay lập tức đem những chuyện trong mấy năm xa cách nói hết cho Trầm Sở Hãn nghe. Nam nhân hồ ly lần đầu tiên bộc bạch nội tâm y như thế, tận tình thổ lộ tiếng yêu, một lần lại một lần.

Trầm Sở Hãn nghỉ phép bốn ngày, có thể nghỉ đến cuối tuần. Mạc Ngữ Phi đem việc quản lý, kiếm tiền và vân vân của sòng bài quẳng hết ra sau đầu, chỉ chăm chăm cuộn mình trên chiếc giường lớn trong nhà Trầm Sở Hãn hưởng thụ cuộc sống chung mới mẻ này.

Trừ bỏ chiếc áo choàng tắm kia, Mạc Ngữ Phi không mang quần áo gì đến, Trầm Sở Hãn nói muốn mua cho y, y cũng không chịu cho Trầm Sở Hãn ra khỏi cửa.

"Mua cái gì, dù sao chiều cao chúng ta cũng không chênh lệch lắm, mặc của anh là được rồi."

"Em không ngại?" Trầm Sở Hãn biết phong cách mặc quần áo của anh và Mạc Ngữ Phi khác nhau quá xa, anh lo sau khi Mạc Ngữ Phi mặc quần áo vào rồi sẽ phát điên.

"Anh không để ý, em để ý làm gì."

Quả nhiên, Mạc Ngữ Phi mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay cùng quần kaki của Trầm Sở Hãn, thản nhiên tự đắc. Tuy rằng quần áo này có chút không xứng với ngoại hình của y, bất quá dù sao cũng không ra khỏi cửa, nam nhân hồ ly không thèm quan tâm. Quan trọng hơn nữa là, nội y cũng là của Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi đặc biệt chọn những chiếc nội y Trầm Sở Hãn đã mặc qua, nền vải đã được giặt vài lần phá lệ mềm mại. Mặc nội y của người yêu, nghĩ lớp vải kia từng bao lấy bộ vị, dán lên da thịt, thật sự có cảm giác vi diệu, ngọt ngào nói không nên lời dâng lên trong lòng, làm nam nhân hồ ly luôn cong khoé môi, hết sức vui vẻ.

"Nhìn em hình như rất vui a." Thấy Mạc Ngữ Phi vẫn luôn mỉm cười, Trầm Sở Hãn nói.

Mắt Mạc Ngữ Phi đảo một vòng, mỉm cười nhìn Trầm Sở Hãn, "Ăn không phải trả tiền, ở không phải làm việc nhà, đương nhiên vui vẻ."

Trầm Sở Hãn nửa đùa nửa thật cố tình hỏi: "Thật là không làm việc nhà"

Thuận tay rút một cây tăm ra, Mạc Ngữ Phi đưa vào trong miệng, trả lời: “Làm từ lâu rồi.”

Trầm Sở Hãn nhịn không được cười không ngừng.

Nùng tình mật ý triền miên cho đến hết cuối tuần, Mạc Ngữ Phi và Trầm Sở Hãn phải quay lại với công việc. Sáng sớm đầu tuần, Dịch Thừa Phong đến đón Mạc Ngữ Phi đi làm.

Dịch Thừa Phong gặp lại Trầm Sở Hãn, cảm kích không thôi. Có rất nhiều điều muốn nói, lại không biết bắt đầu từ đâu. Cả hai nguyên bản đều không phải là nam nhân hay nói, luôn lặng lẽ làm việc, chỉ nhìn nhau một chút, đều không nói gì.

Mạc Ngữ Phi tâm tình rất tốt vừa nhìn thấy thương lang, y bắt đầu trêu: “Di? Như thế nào là cậu đến đón tôi? Mặt trời nhỏ nhà cậu đâu?”

Dịch Thừa Phong vừa rồi còn đang mang vẻ mặt kích động liền đỏ mặt, bối rối.

“Cái gì mà ‘mặt trời nhỏ’?” Trầm Sở Hãn tò mò hỏi, trực giác nói với anh người Mạc Ngữ Phi đang nhắc đến khẳng định là bằng hữu của Dịch Thừa Phong.

“Nha, là bạn trai của Thừa Phong, bác sĩ thực tập của bệnh viện.” Mạc Ngữ Phi còn nói rất nghiêm túc, trên mặt là nụ cười đùa giỡn.

“A, chúc mừng.” Trầm Sở Hãn vội nói.

“Thừa Phong, sau này không cần cậu để ý nữa, tôi có tài xế mới.” Vẻ mặt Mạc Ngữ Phi đắc ý, cười xấu xa, ngoái đầu liếc nhìn Trầm Sở Hãn một cái.

Dịch Thừa Phong đương nhiên hiểu ý Mạc Ngữ Phi. Có Trầm Sở Hãn bên cạnh Mạc Ngữ Phi, Dịch Thừa Phong rất yên tâm. Huấn luyện viên trường cảnh sát, nói về công phu, thương lang chưa chắc thắng được anh, về công hay tư, đem Mạc Ngữ Phi giao cho anh ta chiếu cố là tốt nhất.

Đều tự đi đến chỗ làm, Mạc Ngữ Phi ngồi trên xe, trên đường đều nhỏ giọng hát, tỏ vẻ tâm tình y rất tốt.

“Cậu sẽ qua đó sống sao?” Dịch Thừa Phong hỏi.

“Đương nhiên.”

50. Quyển 4 - Chương 19

Johnny nhìn Mạc Ngữ Phi đi làm lại, chỉ vừa hỏi một câu "Anh sao mất tích lâu vậy?", sau đó hắn liền ngây dại, nam nhân hồ ly trước mắt rõ ràng vẫn dung mạo đó, lại dường như có gì thêm một chút gì đó. Khoé mắt đuôi mày lộ vẻ phong tình, khắp người đều bao phủ khí tức hồng phấn.

"Anh sao ăn mặc như vậy? Anh đã đi đâu? Nghỉ phép sao?" Nhìn chằm chằm Mạc Ngữ Phi một lúc, Johnny lúc này mới hỏi, kinh ngạc thấy Mạc Ngữ Phi lại mặc áo khoác ngoài giản dị, đầu tiên Johnny liền nghĩ đến Mạc Ngữ Phi cùng người khác ra nước ngoài nghỉ phép.

"A, hình như có chút không hợp." Mạc Ngữ Phi giang hai tay nhìn nhìn, y đã quen mặc trường sam kiểu Trung Quốc, ở nhà Trầm Sở Hãn không cảm thấy gì, hiện tại đã đến nơi làm việc, vẫn cảm thấy không quá hợp với nơi này.

"Chờ tôi đi thay đã."

"Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi nha, mấy ngày nay anh chạy đi đâu?"

Johnny nghĩ Mạc Ngữ Phi kết giao với nam nhân mới. Thoạt nhìn thì rất giống, bộ dáng hồ ly kia rạng rỡ, ánh mắt lại long lanh, khẳng định là được 'làm ướt' qua. Kỳ quái, vẫn không thấy Mạc Ngữ Phi cắn câu người nào, không nghĩ tới cư nhiên thật sự đi cùng nam nhân.

"Cậu – không – cần – quan – tâm!" Mạc Ngữ Phi cười mị hoặc với Johnny, xoay người đi vào trong phòng.

"Anh ta đi đâu vậy?" Johnny hỏi Dịch Thừa Phong bên cạnh, hắn thấy sắc mặt Dịch Thừa Phong vẫn như thường, vì vậy kết luận hồ ly kia không gặp phải chuyện gì nguy hiểm, tất cả đều cam tâm tình nguyện. Càng nghĩ Johnny càng thêm kỳ quái, không biết quen biết nhiều hay ít nam nhân, cho đến giờ Mạc Ngữ Phi đều 'lá không chạm đến người', mặc cho ai cũng chưa chạm được vào y, như thế nào cư nhiên đồng ý rồi?

"Về nhà." Dịch Thừa Phong đơn giản trả lời.

"Di? Mạc thị không phải đã…" Mạc thị hồ tộc đã biến mất, Mạc Ngữ Phi làm sao về nhà được, Johnny mờ mịt chớp mắt mấy cái.

Một lúc sau, Mạc Ngữ Phi thay quần áo xong từ trong phòng đi ra, trực tiếp xử lý công việc còn tồn đọng, một bên xem văn kiện một bên nhỏ giọng hát một bài gì đó nghe không rõ lắm. Thấy Mạc Ngữ Phi như vậy, Johnny càng thêm kinh ngạc.

Kéo Hương Xuyên đến nhìn Mạc Ngữ Phi, Hương Xuyên nghĩ Mạc Ngữ Phi sinh bệnh xin nghỉ phép, khi thấy Mạc Ngữ Phi cả người toả ra quầng sáng tươi đẹp cũng rất kinh ngạc. Cảm thấy yên tâm, đồng thời xuất phát từ bản năng nữ tính, Hương Xuyên cũng thấy được chuyện gì đó.

Sau khi kết thúc một ngày làm việc, Mạc Ngữ Phi tựa vào ghế nghỉ ngơi, chờ Trầm Sở Hãn đến đón y. Đã giao hẹn trước, hiện tại mỗi ngày Trầm Sở Hãn đến đón, không cần nhờ đến Dịch Thừa Phong nữa. Mạc Ngữ Phi tin Dịch Thừa Phong cũng rất nguyện ý.

Một chiếc xe màu đen có rèm che bình thường đến đón Mạc Ngữ Phi, đứng bên cửa sổ nhìn lén, Johnny và Hương Xuyên liếc mắt nhìn nhau. Đó là một chiếc xe mà người bình dân trong thành phố đều có thể mua được, bọn họ đang đoán người lái xe đến tột cùng là ai.

Kỳ thật Mạc Ngữ Phi có ý muốn Trầm Sở Hãn công khai đến đón y, chứ không phải ngồi đợi trong xe, nam nhân hồ ly rất nguyện ý khoe người yêu anh tuấn với mọi người một chút. Mạc Ngữ Phi hiện tại là người quản lý của tập đoàn cờ bạc, ngay cả đánh bạc cũng là nghề hợp pháp, nhưng nhà tù thì vẫn là nhà tù, lo lắng đến thân phận Trầm Sở Hãn, y quyết định không để anh ấy chịu thêm phiền phức.

Đến cuối tuần tiếp theo, Mạc Ngữ Phi muốn Trầm Sở Hãn đến đón y tan sở, hơn nữa nói muốn Trầm Sở Hãn lên tầng cao nhất thăm văn phòng làm việc của y một chút.

Muốn cho người yêu xem nơi làm việc chỉ là một cái cớ, thực thế Mạc Ngữ Phi hy vọng cùng Trầm Sở Hãn thân mật một phen. Nhìn bàn làm việc màu đen mang hương vị cấm kỵ say mê, ân, nếu làm trên nó sẽ không tồi đi. Mạc Ngữ Phi gọi người chuẩn bị nến thơm cùng rượu đỏ cao cấp, lòng tràn đầy chờ mong.

Trầm Sở Hãn đi qua thang máy chuyên dụng lên tầng cao nhất của khách sạn, Mạc Ngữ Phi đã đợi anh.

"Sao đột nhiên lại muốn anh lên đây?"

"Em muốn cho anh nhìn nơi em làm việc thôi." Mạc Ngữ Phi kéo Trầm Sở Hãn vào văn phòng.

Đối diện với lý do như vậy, Trầm Sở Hãn không tin lắm. Bất luận là thế nào, tia sáng nhu hoà đậm sắc dục lưu chuyển trong mị nhãn hồ ly kia, bộ dáng mím môi cười cho anh thấy trong đầu y nhất định nảy sinh ý niệm gì đó. Cự tuyệt là vô ích, chuyện Mạc Ngữ Phi đã quyết định khẳng định sẽ làm, trong lòng ẩn ẩn đoán được mục đích thật sự Mạc Ngữ Phi muốn anh lên đây, Trầm Sở Hãn hơi đỏ mặt.

"Thế nào, tầm nhìn không tồi đi." Mạc Ngữ Phi dẫn Trầm Sở Hãn đến gần cửa sổ, nhìn ra xa xa.

Lúc này mặt trời chiều ngã về tây, những tấm kính thuỷ tinh xung quanh khách sạn toả ra ánh hào quang kim sắc chiếu xạ mê người, cảnh quang tráng lệ rực rỡ. Hai người đứng trước cửa sổ, không bật đèn, thân ảnh giống như ảnh phác hoạ, thập phần lãng mạn.

Dựa lưng vào cửa sổ, Mạc Ngữ Phi ôm lấy cổ Trầm Sở Hãn, mang ẩn ý nói: "Đây là kính một chiều, bên ngoài không nhìn thấy bên trong, hơn nữa cao như vậy, cũng không có người thấy."

Vừa bước vào văn phòng, Trầm Sở Hãn đã nghe được mùi thơm thoang thoảng, còn thấy chai rượu nho cùng một cái ly đặt trên bàn làm việc. Người yêu đã có tâm, từ chối y cũng không hay lắm. Trầm Sở Hãn

ôm thắt lưng Mạc Ngữ Phi, đem y đưa đến ghế bên cạnh cửa sổ, để Mạc Ngữ Phi ngồi lên đùi anh.

Ân hanh, hôm nay thật tuyệt vời. Mạc Ngữ Phi nghĩ trong lòng. Đến rót một ly rượu, Mạc Ngữ Phi dựa vào ngực Trầm Sở Hãn, nâng ly kề đến bên miệng Trầm Sở Hãn, "Đây chính là rượu lâu năm, uống rất ngon." Biết Trầm Sở Hãn không hiểu về rượu đỏ, Mạc Ngữ Phi cũng không giới thiệu nhiều hơn, y chỉ hy vọng anh có thể uống hương vị ngon này.

Trầm Sở Hãn vừa mới định giữ tay Mạc Ngữ Phi uống một ngụm, đột nhiên có người gõ cửa.

"Mạc Ngữ Phi, mở cửa! Tôi biết anh ở trong đó, tôi thấy anh đi vào thang máy. Mạc Ngữ Phi, mở cửa!"

Hai người trong phòng liếc nhau một cái, không đợi bọn họ có phản ứng, tiếng đập cửa lại vang lên, hơn nữa đập càng mạnh, cơ hồ có ý muốn phá cửa.

"Mạc Ngữ Phi, mở cửa! Mở cửa nhanh! Tôi biết anh trong đó! Nhanh lên!"

Thái dương Mạc Ngữ Phi nổi gân xanh, y bị chọc tức. Đáng giận, đúng vào lúc không khí kiều diễm, anh anh em em, cư nhiên có người đến phá. Trầm Sở Hãn không biết chuyện tưởng công việc, anh đẩy Mạc Ngữ Phi ra. Mạc Ngữ Phi bất đắc dĩ, mang theo một ngàn một vạn lần không mong muốn cùng nguyền rủa thề, hầm hừ bước ra mở cửa phòng, y định không cho Johnny bước vào, nói xạo mấy câu rồi đuổi hắn đi.

Cửa vừa được mở ra, Johnny kéo Hương Xuyên xông thẳng vào, la lớn: "A ha, để tôi nhìn chút coi!"

Mạc Ngữ Phi vừa định vặn vẹo, nhìn thấy Hương Xuyên cũng có mặt, y ngậm miệng lại.

Johnny liếc mắt một cái liền thấy Trầm Sở Hãn đứng sau bàn làm việc, nhất thời trợn mắt. Nam nhân kia! Không phải là người trong đĩa CD của Mạc Ngữ Phi sao! Bản chính xuất hiện, người rõ ràng so với trong phim còn đẹp trai hơn, chỉ đứng im thôi đã muốn làm người ta mê muội.

Trầm Sở Hãn từ sau bàn làm việc đi tới, thấy anh ta bước từng bước đến, anh thực ôn hoà, nụ cười thân thiết, chính là quanh người tỏa ra khí tức mãnh liệt làm Johnny cảm thấy khi đối diện với anh có chút bủn rủn.

Mạc Ngữ Phi giới thiệu: "Trầm Sở Hãn. Sở Hãn, đây là trợ lý của em Hương Xuyên, đây là Johnny, con trai ông chủ."

Hương Xuyên cũng mở to mắt nhìn không rời, rõ ràng đang thưởng thức.

Johnny còn định nói gì đó, Hương Xuyên chớp mắt một cái, chú ý đến chai rượu cùng một ly rượu trên bàn, nàng cười thầm, kéo Johnny đi, "Vô cùng xin lỗi."

Hai người lao đến như lốc xoáy, sau đó rút đi êm ả như thuỷ triều làm Trầm Sở Hãn có chút ngoài ý muốn, "Bọn họ không phải đến nói chuyện công việc?"

Mạc Ngữ Phi lạnh lùng hừ một tiếng.

"Về thôi." Trầm Sở Hãn nói.

Không khí đã bị phá hỏng, nghĩ đến nam nhân da mặt mỏng kia, chỉ e rằng anh sẽ không chịu làm ra hành động nào quá giới hạn, Mạc Ngữ Phi không cam lòng, rồi lại không còn cách nào khác, nhìn nhìn ly rượu vẫn chưa nhúc nhích, y cúi đầu: "Được rồi."

Bên kia, Hương Xuyên đang trách Johnny, "Thực không lễ phép! Nếu biết cậu kéo tôi đi tìm anh ta là vì chuyện này, tôi không thèm đi! Quá phận, biết người yêu anh ta đến mà cậu còn gạt tôi!"

"Chẳng lẽ cô không tò mò?" Johnny mạnh miệng.

"Tò mò cũng không phải lúc này!" Hương Xuyên giận dữ nói. Phá chuyện tốt của người ta, nàng cảm thấy rất có lỗi. Nghĩ nghĩ, Hương Xuyên nói thêm: "Cậu cũng thật là! Rõ ràng biết y sớm có người trong lòng, còn cố ý phá anh ta. Hoa hoa công tử! Ăn không được thì tức, có phải vậy không?"

"Có chút không cam lòng..." Johnny trề miệng nói.

"Được rồi, đi a, đánh nhau đi." Hương Xuyên cố tình nói.

Johnny chất lưỡi, "Tôi cũng không dám. Đó là huấn luyện viên trường cảnh sát, là dạy cảnh sát đánh nhau như thế nào, anh ta ngay cả cảnh sát còn dạy được, công phu tuyệt đối rất cao, một chưởng tung ra, tôi nửa cái mạng chỉ sợ cũng không còn, sau này lấy gì sinh con, quên đi." Nhìn lại bản thân, Johnny biết thắng không nổi.

"Có thể thấy cậu không thật lòng với anh ta." Hương Xuyên cười nói.

"Đùa giỡn thôi, lại nói, nơi ăn chơi mà còn có thật lòng."

Hương Xuyên nghiêm mặt nói: "Cậu nói không đúng. Anh ta xuất thân chốn ăn chơi không sai, nhưng khó nói cả đời lưu luyến? Lại nói, nguyên nhân chính là vì anh ta xuất thân ở chốn hoan lạc, muốn tìm bầu bạn, đương nhiên phải tìm đến người thuần lương. Anh ta có thế nào cũng sẽ không nhìn trúng cậu."

"Anh ta là hồ ly, bọn họ làm sao có quan niệm trinh tiết."

"Lời này của cậu càng không đúng. Hồ ly thì sao, hồ ly cũng có quyền được chọn. Mạc tiên sinh chọn nam

nhân kia, chọn sau khi kết giao với người nọ sẽ không lưu luyến nam nhân khác, anh ta làm như vậy có gì không đúng?" Ngữ khí Hương Xuyên trở nên cương quyết.

"Tôi biết, chính là…" Johnny vẫn muốn biện bạch.

"Nói thẳng ra thì bất quá cậu có thành kiến với anh ta."

Johnny cúi đầu. Chính xác, hắn có thành kiến với yêu thú hồ ly. Từ tận đáy lòng hắn đã cho rằng nhóm hồ ly là phóng đãng tuỳ tiện, dựa vào suy nghĩ như vậy, hắn chắc ăn cho rằng Mạc Ngữ Phi cũng sẽ tuỳ tuỳ tiện tiện liền lên giường với hắn. Sau khi bị cự tuyệt hắn vẫn không cam lòng. Hiện tại thấy Trầm Sở Hãn, nếu không cam lòng cũng chỉ có thể buông tha, hắn không dám động đến Mạc Ngữ Phi nữa.

Biết Johnny sau này sẽ không quấy rầy Mạc Ngữ Phi, Hương Xuyên không thèm để ý đến hắn, nhớ tới bản thân vừa rồi khi nhìn thấy Trầm Sở Hãn, mắt Hương Xuyên phát sáng, than thở: "A, người kia thật đúng là đẹp trai, thật sự…"

"Uy uy, tôi còn ở đây, tôi còn ở đây nha." Johnny chỉ vào mũi hắn nói với Hương Xuyên.

"Cậu, cậu chỉ bằng một đốt ngón tay của người ta thôi, ồn ào cái gì." Hương Xuyên khinh miệt liếc một cái, xoay người bước đi, lưu lại Johnny phía sau giận dữ khó nguôi.

Trên đường về nhà Mạc Ngữ Phi vẫn xụ mặt, sau khi vào phòng vẫn toả ra khí tức 'Em rất khó chịu', hai tay khoanh lại trước ngực, bắt chéo chân ngồi trên sofa xem TV. Trầm Sở Hãn biết Mạc Ngữ Phi nghĩ gì, anh không nói gì, đi chuẩn bị bữa tối.

Ngửi thấy mùi thơm, Mạc Ngữ Phi bị thu hút, quay sang nhìn về phía nhà bếp, nhịn không được hỏi: "Đang nướng gì đó?"

"Nướng thịt."

"Thôi nào, làm sao để thịt nướng ngọt ngào được như vậy."

"A, thêm một ít rượu gạo, em uống chưa?"

Nam nhân hồ ly luôn uống những loại rượu quý có giá đắt đỏ, y biết rượu gạo, nhưng chưa uống thử. Nghe mùi ngọt, Mạc Ngữ Phi cảm thấy có thể uống thử một chút.

Bữa tối được dọn lên, mùi thịt nướng thơm ngào ngạt dùng chung với rượu gạo, quả là ý hay. Mạc Ngữ Phi uống hết một ly lại một ly, lập tức liền thích rượu gạo tinh khiết mà thơm nồng. Tâm tình vốn không tốt trở nên thoả mãn, vừa uống rượu, y không quên dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Trầm Sở Hãn.

Trầm Sở Hãn đương nhiên cũng rất cao hứng, anh biết Mạc Ngữ Phi hảo ngọt nhất định sẽ thích vị rượu gạo. Nguyên bản chuẩn bị những nguyên liệu nấu ăn này là muốn vài ngày nữa mới nấu, lại vì nam nhân hồ ly khó chịu mà dọn lên bàn trước.

Hương vị rượu gạo ngọt ngào uống ngon, độ cồn cũng không thấp, tác dụng chậm nhưng mạnh, sau khi uống một ít, Mạc Ngữ Phi ngay cả có chút tửu lượng, cũng cảm thấy hơi chóng mặt.

Đỏ mặt, tim lại đập thình thịch, mắt Mạc Ngữ Phi cười đến loan loan, trong mắt chiếu ra ánh sáng trong suốt, sau khi ăn no y chuyển sang ngồi trên sofa, vẫn cầm ly rượu không buông.

Trầm Sở Hãn cũng lại ngồi cạnh, Mạc Ngữ Phi cười nhìn anh, "Anh cố ý…"

"Cái gì?"

"Chuốc em say, muốn làm gì…" Mạc Ngữ Phi không say, ít ra cũng không say đến mê man, đầu óc y rất thanh tỉnh, chính là mặt đỏ người nóng, tim lại đập hơi nhanh, tứ chi mềm yếu có chút không thể kiểm soát.

"Ai biểu em uống nhiều như vậy."

"Ngửi không thấy mùi cồn, vừa thơm vừa ngọt, ai biết lại ẩn chứa huyền cơ. Anh cho em uống là có ý gì, muốn làm gì?" Mạc Ngữ Phi hỏi lần thứ hai, kề lên vai Trầm Sở Hãn, ha ha cười không dứt.

Trầm Sở Hãn biết, hồ ly trước mắt này định có những khoảnh khắc lãng mạn trong văn phòng, ai ngờ bị phá đám. Nếu y đã có ý này, Trầm Sở Hãn thực nguyện ý đổi lại cùng trải qua một đêm ngọt ngào ở nhà.

Trầm Sở Hãn cười không nói làm Mạc Ngữ Phi nổi lên ý muốn quyến rũ câu dẫn, y buông vai và cánh tay Trầm Sở Hãn ra, nằm xuống sofa, cười ẩn ý, một tay lần mò cởi bỏ vài nút trên áo trường sam kiểu Trung Quốc, lại dọc theo tà áo bên dưới cởi bỏ vài nút, sau đó khẽ kéo phần áo bên trong ra, nhất thời, cần cổ tuyết bạch cùng phân nửa bờ ngực đều lộ ra, mặt dây chuyền bạc trên bùa hộ mệnh Trầm Sở Hãn mang cho y dừng lại nơi xương quai xanh.

Khuôn mặt Mạc Ngữ Phi ẩn tình, dùng ánh mắt câu dẫn nam nhân bên cạnh, nâng một chân gác lên đùi Trầm Sở Hãn. Lúc này Trầm Sở Hãn tựa hồ không có phản ứng gì, còn vươn tay lấy cái ly trong tay Mạc Ngữ Phi ra, thuận tay đặt lên bàn trà bên cạnh.

Đáng giận! Quả nhiên không hổ là huấn luyện viên trường cảnh sát, ý chí đã trải qua huấn luyện đặc biệt cao hơn người thường. Mạc Ngữ Phi thầm giận dỗi. Rõ ràng anh ấy thích, nhưng vẫn không chịu đáp lại trước, giống ý cố tình kéo dài, thế nào cũng phải dùng hết khí lực mới có thể dụ dỗ được anh.

"Nóng quá…" Mạc Ngữ Phi thì thào, mắt nhìn Trầm Sở Hãn, đầu ngón tay trượt từ gò má xuống cằm, lại theo đường cong của cổ tiếp tục trượt xuống dưới, sau khi xoa ngực, ngón tay dừng lại trên hạ bộ, khẽ nhu

động, bộ vị mẫn cảm lập tức hồi đáp, phân thân rất nhanh trở bên cứng hơn, khoái cảm ngọt ngào từ sâu trong cơ thể dâng tràn, Mạc Ngữ Phi nhịn không được khẽ nâng thắt lưng, môi hé mở, kêu một tiếng giọng mũi, "Ân…"

Thấy Mạc Ngữ Phi khép hờ mắt, bộ dáng cố gắng hấp dẫn, Trầm Sở Hãn đương nhiên biết y nghĩ chuyện gì, anh chậm rãi cúi người xuống Mạc Ngữ Phi, tay giữ hai bên đầu Mạc Ngữ Phi, mặt đối mặt, "Ôm em vào phòng ngủ được không?"

"Không cần…"

Mạc Ngữ Phi dùng chân cọ cọ đùi Trầm Sở Hãn, lắc đầu cự tuyệt, vì phần dưới bị chính mình khiêu khích một chút đã khó có thể khống chế, làm sao chờ đến được phòng ngủ.

"Ở phòng khách sẽ cảm lạnh."

"Sẽ không." Mạc Ngữ Phi dùng mắt tỏ ý, điều hòa trong phòng khách ngay phía sau sofa, bên ngoài điều hoà có biến tấu, kiểu dáng giống như lò sưởi âm tường, vài phần phong cách cổ điển Tây phương. Lúc này điều hoà đang hoạt động, trong phòng rất ấm áp.

"Anh sẽ sưởi ấm cho em, không phải sao?" Mạc Ngữ Phi cười nói, ánh mắt quyến rũ gắt gao nhìn chằm chằm không rời Trầm Sở Hãn, mị nhãn hồ ly mơ hồ như biết nói, từ trong mắt giống như có một bàn tay vươn ra, sờ soạng trên mặt Trầm Sở Hãn, mơn trớn sau gáy rồi lại vọng động đến trước ngực.

Mỗi khi nhìn thấy Mạc Ngữ Phi như vậy, trong lòng Trầm Sở Hãn luôn có chút kinh ngạc, cũng là một ánh mắt, ánh mắt này của Mạc Ngữ Phi lại linh động như thế, anh hoàn toàn có thể đọc rõ được ánh mắt Mạc Ngữ Phi.

Trầm Sở Hãn cúi đầu hôn lên môi Mạc Ngữ Phi, ôn nhu ngậm lấy đôi môi y, sau đó, đầu lưỡi quấn lấy nhau, có thể nghe được thanh âm thấp nhu. Mạc Ngữ Phi nâng thắt lưng lên, vươn tay ôm chặt Trầm Sở Hãn, hai chân mở ra hoàn trụ thắt lưng Trầm Sở Hãn.

Trầm Sở Hãn một bên đưa tay cởi những chiếc nút áo còn lại của Mạc Ngữ Phi, một bên hôn y, khẽ cắn lên quai hàm, thuận đà hàm trụ vành tai mềm mại rồi mút vào, Mạc Ngữ Phi một bên thở hổn hển một bên điều chỉnh tư thế, phối hợp với động tác tay của Trầm Sở Hãn. Trường sam kiểu Trung Quốc có nhiều nút áo, kiểu dáng cũng phức tạp hơn, cởi một lúc nhưng vẫn chưa hết, Mạc Ngữ Phi có điểm sốt suột, thúc giục: "Anh… nhanh lên…"

Cởi hết nút trường sam, Trầm Sở Hãn vươn tay đẩy vạt áo ra, nửa người trên lộ ra, trên da thịt tuyết bạch có điểm hồng phấn, cực kỳ mê người. Trầm Sở Hãn thực tự nhiên bị hấp dẫn, dùng môi hàm trụ, bắt đầu mút liếm. Mạc Ngữ Phi ôm lấy đầu Trầm Sở Hãn, ngón tay lùa vào trong tóc anh khẽ xoa.

Quần dài bị cởi ra, trường sam vẫn vướng lại trên hai cánh tay, Trầm Sở Hãn nâng thắt lưng Mạc Ngữ Phi, ôm lấy hai cánh mông liên tục vuốt ve, anh hôn lên giữa hai mông, khẽ cắn lên phần đùi trong mềm mại,

dùng đầu lưỡi cẩn thận âu yếm phân thân đang nóng lên cùng tiểu cầu đang rung động, sau đó trong tiếng rên rĩ vui mừng của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn ôm lấy đầu gối Mạc Ngữ Phi, vòng hai chân y quanh thắt lưng mình, thẳng người tiến nhập.

Nội bích mềm mại gắt gao bao trụ phân thân cứng rắn, theo động tác trừu sáp mà hút vào, điểm mẫn cảm trong cơ thể bị va chạm từng nhịp, Mạc Ngữ Phi cảm thấy y gần như muốn bay lên. Trên sofa chật hẹp, hai người ôm nhau gắt gao, khoái cảm đến càng thêm mãnh liệt, làm người ta như say như dại.

Đang giữa cơn hoan ái, Trầm Sở Hãn vốn đang phủ lên người Mạc Ngữ Phi động thân ngồi dậy, đồng thời giữ chặt Mạc Ngữ Phi đang quấn quanh thắt lưng anh ngồi lên, cánh tay rắn chắc hữu lực ôm quanh người làm Mạc Ngữ Phi càng thêm mê muội, đôi cánh tay mang đến cảm giác an toàn vô hạn là điều y thích nhất.

Tư thế thay đổi làm Mạc Ngữ Phi đang nằm trên sofa trở thành khoá ngồi trên thắt lưng Trầm Sở Hãn. Cơ thể thay đổi mang đến cảm giác tiến nhập rất sâu làm Mạc Ngữ Phi không khỏi kêu lên.

"A… a… a…"

Trầm Sở Hãn ôm lấy yêu đồn Mạc Ngữ Phi, hữu lực luật động, tiến thẳng thật sâu, khoái cảm liên tục dâng lên, thân thể không khỏi ngửa ra sau, y theo bản năng ôm sát cổ Trầm Sở Hãn, kề sát vào ngực Trầm Sở Hãn.

Đuổi theo khoái cảm cực hạn, đồng thời Mạc Ngữ Phi cảm thấy y cơ hồ không thể thừa nhận được nữa, khẽ nhếch môi thở hổn hển, không ngừng phát ra tiếng kêu dâm mị, Trầm Sở Hãn ngẩng đầu lên hôn y, cảm thụ môi lưỡi giao triền trong cơn hoan ái, Mạc Ngữ Phi cúi đầu phối hợp, thậm chí còn vươn đầu lưỡi không ngừng liếm lên môi cùng hai gò má Trầm Sở Hãn.

"Sở Hãn…" Gọi tên người yêu, Mạc Ngữ Phi đong đưa thắt lưng nghênh hợp.

Mạc Ngữ Phi đang gắt gao dựa vào ngực làm Trầm Sở Hãn thực mê luyến, bất luận là chủ động mở hai chân ra tác cầu, hay là hiện tại đang dựa vào ngực, giống như tiểu động vật đu qua đu lại, kề môi áp má, Trầm Sở Hãn đều cảm thấy Mạc Ngữ Phi như vậy cực kỳ đáng yêu. Dùng một cánh tay ôm thắt lưng Mạc Ngữ Phi giữ vững người y, Trầm Sở Hãn một bên tiếp tục động, một bên dùng tay kia vuốt ve vai Mạc Ngữ Phi, môi lướt qua lại giữa vai và bên tai Mạc Ngữ Phi.

"Ngữ Phi, thật đáng yêu…"

"Ngô…"

Sau cao trào, Mạc Ngữ Phi ôm chặt Trầm Sở Hãn, tựa vào lòng anh thở dốc. Vươn tay vuốt ve tấm lưng đầy mồ hôi của Mạc Ngữ Phi, Trầm Sở Hãn phát hiện, có lẽ vì say rượu và mới được thoả mãn, làn da Mạc Ngữ Phi hiện lên màu hồng nhàn nhạt, thập phần mê người. Trầm Sở Hãn giữ vành tai Mạc Ngữ Phi, dùng đầu lưỡi đùa giỡn một chút, thân thể vừa mới đạt cao trào cực lỳ mẫn cảm, y lập tức cảm nhận trong cơ thể mình rung động một trận.

“Vừa rồi… thế nào…” Sở Hãn hỏi, thanh âm trầm thấp tràn đầy từ tính, khe khẽ thở dốc, nghe ra cực kỳ gợi cảm.

“Ân…” Mạc Ngữ Phi áp trán mình lên trán Trầm Sở Hãn, y vẫn đang còn chút men say ha ha cười rộ lên, nhắm mắt lại, “Anh rất lớn…”

“Vậy, thêm một lần nữa?” Lúc này, là Trầm Sở Hãn dùng thanh âm hấp dẫn hỏi.

“Hảo.” Hồ ly ngọt ngào đáp lại.

Làm người ta bay bổng trong cơn say tình ái, cảm giác thật tốt, Mạc Ngữ Phi lại cùng Trầm Sở Hãn làm thêm một lần trên sofa, sau đó được Trầm Sở Hãn ôm trở về phòng ngủ, tiếp tục ngã xuống giường mây mưa. Cho đến sau khi đủ thoả mãn, Mạc Ngữ Phi mới ôm Trầm Sở Hãn, tựa vào ngực anh trầm trầm ngủ.

Vừa cảm thấy tỉnh ngủ, thì trời đã sáng, Mạc Ngữ Phi mở to mắt, nâng tay phải gác lên trán. Sau cơn say đầu cũng không quá đau, tuy rằng đêm qua thực điên cuồng, thực tận hứng, thử nhúc nhích người, thắt lưng cũng không quá đau, nghĩ rằng nhất định đã được mát xa, Mạc Ngữ Phi không khỏi cong khoé môi. Biểu hiện của người yêu càng ngày càng tốt, đã không biết yêu y thêm mấy phần nữa rồi.

Cảm giác có vật cứng hơi lạnh rũ xuống chạm vào trán, Mạc Ngữ Phi nâng tay lên nhìn, nguyên lai trên cổ tay lại có thêm một vòng đeo mới.

Trên những sợi to đỏ thẫm tết thành sợi dây đeo tay được móc một món trang sức bằng vàng nho nhỏ, nhìn kỹ thì phát hiện là hồ ly bằng vàng đang cuộn người, rất giống bộ dáng Mạc Ngữ Phi trong hồ hình cuộn mình lại trên giường, chiếc đuôi quấn bên cạnh người.

A, xem ra là đặt làm. Mạc Ngữ Phi đang khều khều kim hồ ly, Trầm Sở Hãn bước đến, ngồi xuống giường, vươn tay áp lên trán Mạc Ngữ Phi, “Có nhức đầu không?”

“Không có…”

“Còn thân thể? Có đau không?”

Thấy người bên cạnh bộ dáng thanh sảng, Mạc Ngữ Phi có chút oán niệm. Tuy rằng ngay từ đầu là Mạc Ngữ Phi vì say rượu mà cố ý câu dẫn, nhưng tối hôm qua sau khi Mạc Ngữ Phi liên tục cầu xin bỏ qua nhưng vẫn không được buông, người này triệt để tận hứng. Vốn muốn oán giận, lại thêm đêm qua y giữa cơn trầm mê đến vong tình, còn liên tục khen ngợi người nọ, muốn nói lại không thốt nên lời, Mạc Ngữ Phi nâng mắt liếc nhìn người nọ một cái, trề trề môi.

“Ân.” Trầm Sở Hãn cười cười, hiển nhiên biết hàm nghĩ trong biểu tình Mạc Ngữ Phi. Cho dù uống rượu gạo nhiều, cơn đau đầu khi say cũng khá ít, Trầm Sở Hãn liền yên tâm.

Nhướng mi mắt nhìn chằm chằm Trầm Sở Hãn, Mạc Ngữ Phi chìa cổ tay phải ra hươ hươ trước mắt anh, "Có ý gì?"

"Đeo đi." Trầm Sở Hãn cười nói.

Đã có một sợi dây chuyền làm bùa hộ mệnh, kim hồ ly này không cần phải nói chính là vật đính ước, Mạc Ngữ Phi cười trong lòng, ngoài mặt lại cố tình nói: "Mới có một chút vàng, anh đã nghĩ…"

"Thế nhưng anh thật ra muốn mua một đôi vòng tay long phượng, sợ em không chịu đeo."

Nghĩ nghĩ, quả nhiên cảm thấy bộ dáng khi đeo đôi vòng tay bằng vàng to nặng rất khó coi, Mạc Ngữ Phi không nói gì, một lúc sau lại nói thêm: "Tiện nghi cho anh…"

"Uỷ khuất một chút, tiện nghi cho anh đi." Trầm Sở Hãn cười nhẹ giọng nói xong, xoay người ra khỏi phòng, Mạc Ngữ Phi ghé vào chăn, trong nháy mắt nhớ lại câu nói kia. Uỷ khuất? Tuyệt đối không, thật sự hạnh phúc, bất quá không để anh ta biết.

Mạc Ngữ Phi nằm trên giường đến giữa trưa, mới được Trầm Sở Hãn 'kéo' ra khỏi chăn, ăn cơm trưa xong, Mạc Ngữ Phi tiếp tục đổ lười nằm trên sofa trong phòng khách.

Khoảng chín giờ tối, ngoài cửa có tiếng động, một lúc sau cửa mở, có người đi vào.

Trầm Sở Thiên nghe nói Trầm Sở Hãn xin nghỉ phép, cảm thấy ngạc nhiên, Trầm Sở Hãn luôn là tấm gương tốt, thân thể cường tráng, ngay cả nghỉ bệnh cũng chưa từng xin. Nghĩ Trầm Sở Hãn bị bệnh hoặc có chuyện gì xảy ra, lại không thấy anh hai gọi điện thoại đến, Trầm Sở Thiên lo lắng nhân thời gian rảnh rỗi dẫn Mạc Ngữ Luân đến thăm.

"Anh hai, tụi em đến rồi." Trầm Sở Thiên một bên đổi giày ở huyền quang, một bên lớn tiếng nói.

Đổi xong dép bước vào phòng khách, Trầm Sở Thiên nhìn thấy một người nằm trên sofa, mái tóc đen dài thu hút sự chú ý của anh, đang đoán là nữ hài tử nào, đến khi thấy rõ mặt người nọ, Trầm Sở Thiên giống như bị cái gì đập vào đầu làm choáng váng, lập tức la lên: "A a…"

Trên sofa, Mạc Ngữ Phi nhướng mắt trừng Trầm Sở Thiên một cái, dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai.

"Cậu sao lại tới nữa!" Trầm Sở Thiên tiếp tục la, phản ứng cùng biểu tình của anh cực kỳ khoa trương, làm Mạc Ngữ Luân đứng bên cạnh rất lúng túng.

Sau khi hơi hơi trấn tĩnh, Trầm Sở Thiên phát hiện, nam nhân hồ ly kia đang mặc quần áo ở nhà của anh hai, cởi bỏ ba nút áo, trên lồng ngực đang lộ ra lưu lại rõ ràng dấu vết hoan ái.

Trầm Sở Thiên cũng lưu lại những dấu này trên người Mạc Ngữ Luân. Ánh mắt ngập nước, đôi môi hồng nhuận, bộ dáng miễn cưỡng, tất cả Trầm Sở Thiên đều biết rất rõ, bởi vì Tiểu Mạc của anh sau khi được anh hảo hảo yêu thương cũng có bộ dáng này.

Trầm Sở Hãn nghe tiếng bước ra, anh đang thay quần áo, nửa người xích loã, vừa thấy em trai đến, anh đỏ mặt, chào một tiếng sau đó bỏ vào mặc thêm áo sơ mi ngắn tay.

"Sở Thiên…"

"Sao lại thế này!" Trầm Sở Thiên nhào tới, tư thế như bắt gian tại giường bám lấy anh hai không buông.

Trầm Sở Hãn không nói gì, chỉ thuỳ hạ mi mắt cười cười.

"Anh ta sao lại ở đây!" Trầm Sở Thiên tiếp tục hét chói lói.

Mạc Ngữ Phi nằm trên sofa quay sang nhướng mắt nhìn Trầm Sở Thiên một cái, cười thầm trong bụng, thật sự ngạc nhiên, lại còn 'sao lại ở đây', chẳng lẽ cậu ta nhìn không thấy sao.

"Anh hai, sao lại thế này! Anh đã quên anh ta lúc trước đối xử với anh như thế nào sao? Bây giờ còn dây dưa một chỗ với anh ta, anh, cuối cùng chịu thiệt sẽ là anh a!"

Chịu thiệt? Mạc Ngữ Phi cơ hồ cười thành tiếng, tiểu tử Trầm Sở Thiên này, càng ngày càng thú vị.

"Sở Thiên!" Mi tâm Trầm Sở Hãn nhíu lại, vươn tay kéo Trầm Sở Thiên vào thư phòng.

Trầm Sở Thiên hất tay ra, không nghe lời không buông tha tiếp tục nói: "Anh hai, anh nói đi! Anh ta sao lại ở đây! Anh ta đến đây quấn lấy anh có phải không?"

"Không có. Là anh, đều là anh…"

"Đáng giận!" Trầm Sở Thiên

"Không có. Là anh, đều là anh……" Trầm Sở Thiên giậm chân, "Anh hai, sao lại lại mắc mưu anh ta nữa! Bị lừa một lần còn chưa đủ? Anh đã quên lúc trước bị anh ta hại thảm biết bao nhiêu."

"Tôi mới không hại!" Mạc Ngữ Phi đối với câu nói của Trầm Sở Thiên rất bất mãn.

"Anh hai!" Biểu tình Trầm Sở Thiên như bị hãm trong nước sôi lửa bỏng nhìn Trầm Sở Hãn, nôn nóng muốn cứu anh hai bị hồ ly kia mê hoặc linh hồn.

Mạc Ngữ Phi càng mất hứng, cho dù y không tốt, nhưng với Trầm Sở Hãn cũng không giống như mãnh thú và nước lũ đi, không khỏi căm tức Trầm Sở Thiên.

"Anh hai là thằng ngốc!" Trầm Sở Thiên kêu lên.

Mạc Ngữ Phi bắt đầu tức giận, ngẩng đầu nhìn Trầm Sở Thiên giận dữ nói: "Cậu nói gì đó! Thật quá đáng! Sao có thể nói anh cậu như vậy, cậu còn có chút nào giống bộ dáng của em trai không? Vừa thấy đã không biết là người thiếu dạy dỗ, dã man! Không lễ phép!"

"Anh! Anh là cái gì, anh em chúng tôi nói chuyện, người ngoài đừng xía miệng vào, cũng không nhìn lại mình."

Mạc Ngữ Phi càng thêm tức giận, "Đây là nam nhân của tôi! Muốn nói cũng chỉ có tôi có thể nói anh ta, cậu là ai, ở đây la lối um sùm!"

Trầm Sở Hãn thoáng liếc nhìn Mạc Ngữ Luân lúng ta lúng túng đứng bên cạnh, nhìn cậu bằng ánh mắt xấu hổ, sau đó lại khuyên, "Các người đừng cãi nhau nữa."

Mạc Ngữ Phi không nghe, "Trầm Sở Thiên, tôi nói cho cậu biết, ngay cả tôi cũng tiếc không dám nói nặng với Trầm Sở Hãn, cậu là em trai dựa vào cái gì nói này nói nọ anh ấy, cậu một chút tôn ti trật tự cũng không có, hiểu cái gì là lễ phép không. Nói cái gì mà 'Cậu là cái gì', nói lý lẽ thì tôi là người của Sở hãn, chính là anh của cậu; thứ hai, tôi là anh họ của Tiểu Mạc, cũng là anh của cậu. Tôi là anh, ở đây còn chưa nói gì, cậu vừa vào cửa liền hô to gọi nhỏ, có quy củ với ai hả!"

Trầm Sở Thiên nghe cơ hồ muốn nổi điên, anh cư nhiên bị hồ ly giáo huấn!

Nhìn hai người vừa gặp nhau đã cãi vả, Trầm Sở Hãn bất đắc dĩ kéo Trầm Sở Thiên vào thư phòng, "Sở Thiên, đến đây, anh có chuyện muốn nói."

"Anh hai!" Tức giận vào thư phòng Trầm Sở Thiên lại nói, "Anh hai, anh sao có thể… sao có thể để cho anh ta vào cửa."

"Anh biết anh đang làm gì, Sở Thiên, đừng nói thêm nữa." Trầm Sở Hãn ôn hoà nói với em mình, để anh ngồi xuống ghế, vỗ vỗ vai em trai, trấn an cơ giận của Trầm Sở Thiên.

"Em…" Muốn nói gì đó, lại không biết bắt đầu từ đâu, sinh khí thấy anh hai dễ như vậy tha thứ cho hồ ly đáng ghét kia, đồng thời lại bất đắc dĩ đau lòng cho anh, nếu hồ ly nguyện ý trở về, có y bên cạnh anh hai sẽ vui vẻ, vậy đương nhiên tốt. Trầm Sở Thiên khó xử, gấp đến độ sắc mặt đỏ bừng.

"Được rồi, được rồi, đừng kích động, đừng kích động." Trầm Sở Thiên tiếp tục dỗ dành em trai.

“Anh đừng mơ!” Trầm Sở Thiên chặn tay Trầm Sở Hãn lại, trừng mắt.

“Em hẳn là hiểu anh, cho nên, đừng nói gì thêm nữa.”

“Nếu anh ta lại đi nữa? Nếu cậu ta…”

“Sẽ không.” Trầm Sở Thiên cười nói.

“Sao anh khẳng định như vậy? Vạn nhất thì sao? Đó là hồ ly, hồ ly a!” Trầm Sở Thiên hổn hển. Con hồ ly kia đã thương tổn anh hai một lần, anh tuyệt đối không thể đứng nhìn hắn lại làm thêm một lần nữa.

Trầm Sở Hãn nghĩ nghĩ, mỉm cười nói: “Sở Thiên, anh thích Ngữ Phi, giống như em thích Ngữ Luân, em đối với Ngữ Luân như thế nào, em cũng đối với Ngữ Phi như thế. Anh nghĩ em có thể lý giải tâm tình của anh, cảm nhận của anh. Anh đã chọn, sẽ không hối hận, có nỗ lực thì tất nhiên phải có trách nhiệm, chuyện này anh hiểu được. Em không cần nhiều lời.”

Trầm Sở Thiên nghe xong, há miệng thở dốc, qua một lúc, cũng không nói được câu nào, chỉ lắc đầu thở dài.

“Anh hai là thằng ngốc.”

Trầm Sở Hãn cười nói, “Đúng, em nói đúng.”

“Quá ngốc!”

“Phải.”

Trầm Sở Thiên thở hắt một hơi, gãi gãi đầu, rốt cục không nói gì nữa. Vừa rồi Trầm Sở Thiên thoáng nhìn bùa hộ mệnh Mạc Ngữ Phi đeo trên cổ, đó là mẹ đặc biệt xin cho hai anh em, vòng cổ của anh đưa cho Mạc Ngữ Luân, anh hai đem của mình đưa cho Mạc Ngữ Phi. Có thể nhận bùa hộ mệnh, chứng tỏ địa vị trong cảm nhận của anh hai.

Trong phòng khách, Mạc Ngữ Phi nằm nghiêng trên sofa dịch chân, chừa chỗ trên sofa, ý nói Mạc Ngữ Luân đến ngồi, Mạc Ngữ Luân nắm tay lại ngồi bên cạnh Mạc Ngữ Phi.

“Sao hôm nay lại đến?” Mạc Ngữ Phi hỏi.

“Nghe nói anh hai xin nghỉ phép, tụi em nghĩ anh hai bệnh.”

“Yên tâm, anh ta không có bệnh.” Mạc Ngữ Phi đương nhiên biết lý do Trầm Sở Hãn xin nghỉ phép.

“Anh… cùng với anh hai…”

“Đúng vậy.” Mạc Ngữ Phi đáp, biểu tình đương nhiên.

Mạc Ngữ Phi thầm cao hứng.

Lúc này, hai anh em nói chuyện trong thư phòng bước ra, nhìn biểu tình thì biết, lần nói chuyện Trầm Sở Hãn thắng.

Tâm không cam tình không muốn ngồi trên sofa, Trầm Sở Thiên nhìn nam nhân ngang ngược nằm trên sofa, trong bụng còn tức, cố tình quay mặt đi.

Nhìn thấy biểu tình trẻ con của em trai, Trầm Sở Thiên rất muốn cười. Nếu hai người cố chấp, không chịu nhìn nhau, Trầm Sở Hãn cũng đơn giản không quan tâm họ nữa, bắt đầu nói chuyện với Mạc Ngữ Luân, đang nói chuyện, Mạc Ngữ Phi đột nhiên nói muốn ăn vịt quay Tân Ký.

Trầm Sở Thiên vừa nghe liền la làng, “Cái gì! Làm ơn đi, từ chỗ này đến tiệm Tân Ký, lái xe cũng mất bốn mươi phút. Uy, cậu ít gây phiền phức đi, tùy tiện ăn khuya gì đó cho xong.”

Mạc Ngữ Phi không thèm để ý đến Trầm Sở Thiên, dời mắt sang Trầm Sở Hãn. Trầm Sở Hãn cười cười, đứng dậy ra vẻ muốn đi lấy áo khoác.

Trầm Sở Thiên một bên kêu lớn: “Anh hai, đừng để ý đến cậu ta. Rảnh rỗi liền kiếm chuyện! Nếu muốn ăn, em hiện tại nướng hết một con gà cho cậu ta!”

Trầm Sở Hãn buồn cười, đưa tay vỗ nhẹ lên gáy em mình, nói với ba người trong phòng khách: “Các người ngồi chơi một chút, anh quay lại nhanh thôi. Sở Thiên cũng không vội, chờ anh, anh mua thêm một phần cho em mang về.”

Trầm Sở Thiên còn muốn nói gì đó, Trầm Sở Thiên cười cười với anh, chuyển mắt, nhìn thoáng qua Mạc Ngữ Luân vẫn ngoan ngoãn im lặng ngồi một bên. Trầm Sở Thiên minh bạch ý của anh trai, nếu đổi lại là yêu cầu của Tiểu Mạc, nửa đêm muốn anh ra ngoài mua bữa khuya, anh khẳng định cũng sẽ đi. Trầm Sở Thiên bất đắc dĩ ngậm miệng lại.

Thấy Trầm Sở Hãn thật sự muốn đổi giày chuẩn bị đi, Mạc Ngữ Phi đột nhiên cất tiếng gọi anh lại, “Ân, quên đi, trễ rồi, ngày mai rồi tính.”

“Cái gì! Cậu!” Trầm Sở Thiên đối hồ ly lật lọng phi thường phẫn nộ.

Mạc Ngữ Phi lại nghĩ khác, y luyến tiếc để Trầm Sở Hãn ra ngoài mua này mua nọ giữa đêm như vậy, vừa rồi bất quá nói cho vui, chọc tức Trầm Sở Thiên thôi.

"Nếu không, anh làm bánh pudding cho mọi người ăn, được không?" Trầm Sở Hãn hỏi.

"Hảo." Mạc Ngữ Luân lập tức hưởng ứng, cậu hy vọng thử chuyển đề tài, để Trầm Sở Thiên và Mạc Ngữ Phi ngừng chiến.

Thấy Trầm Sở Hãn vào bếp, Trầm Sở Thiên cùng vào hỗ trợ. Trầm Sở Thiên một bên làm một bên lảm nhảm, quở mắng hồ ly thay đổi thất thường kia.

Khi hai anh em từ nhà bếp đi ra nhìn trong phòng khách không có ai, ngược lại trên ban công có hai hồ ly, một tuyết bạch, một hoàng sắc nhàn nhạt, đang ngồi cùng nhau ngắm cảnh đêm. Hai anh em liếc mắt nhìn nhau, không khỏi cùng cười.

Sau khi Trầm Sở Thiên và Mạc Ngữ Luân đi, Mạc Ngữ Phi cũng không lập tức biến trở về nhân hình, đại hồ ly tuyết bạch ghé vào trên sofa, thỉnh thoảng chuyển chuyển lỗ tai, lắc lắc đuôi. Trầm Sở Hãn bước đến ngồi bên cạnh y, vuốt ve lớp lông mềm mại của hồ ly.

"Muộn rồi, ngủ đi."

"Muốn ôm một cái…" Hồ ly làm nũng nói.

Trầm Sở Hãn ôm hồ ly quay về phòng ngủ. Hồ ly ở trên giường biến lại thành nam nhân quần trắng áo trắng, nằm trên gối bắt đầu sinh khí, "Đáng giận, tiểu tử Trầm Sở Thiên kia cư nhiên dám nói anh như vậy, cậu ta rõ ràng là em, không lễ phép như vậy."

"Em đừng nghĩ như vậy." Trầm Sở Hãn cười nói, "Sở Thiên không có ý đó đâu."

Nghĩ nghĩ, Mạc Ngữ Phi nói: "Yên tâm, em sẽ không để anh khó xử đứng giữa đâu." Nói xong, y vươn tay vuốt hai má Trầm Sở Hãn, cười ngọt ngào: "Người ta muốn…"

"Lại muốn?" Trầm Sở Hãn ngượng ngùng nói.

"Cái gì nói 'lại muốn', rõ ràng anh cũng thích. Đêm qua anh không phải nói muốn thử thử…" Mạc Ngữ Phi ngồi dậy, tiến đến tai Trầm Sở Hãn thấp giọng nói mấy câu.

Trầm Sở Hãn cười ôm lấy Mạc Ngữ Phi, vươn tay tắt đèn phòng ngủ. Không bao lâu, trong bóng đêm vang lên tiếng thở dốc ngọt ngào, còn có tiếng rên rĩ trầm thấp khiêu gợi.

“Nha, nhẹ… nhẹ một chút…”

“Ngữ Phi…”

51. Quyển 4 - Chương 20: Vĩ Thanh

Sau khi Trầm Sở Thiên đến, Mạc Ngữ Phi bắt đầu lo lắng tương lai phải làm gì. Tin chắc không bao lâu nữa người của Trầm gia đều sẽ biết y lại lần nữa về bên cạnh Trầm Sở Hãn, nếu đã chính thức quyết định cùng Trầm Sở Hãn một chỗ, như vậy, còn tiếp tục làm việc ở sòng bạc sao? Hiện tại y đã là quản lý, đương nhiên không giống với giang hồ, đã là trùm một cõi, chính là, hoàn cảnh hắc đạo vĩnh viễn cũng rửa không hết. Biết Trầm Sở Hãn không để ý, nhưng chính vì anh ‘không để ý’, Mạc Ngữ Phi mới cảm thấy y càng phải kết thúc.

Mạc Ngữ Phi nói với Hương Xuyên quyết định mới của y, “Anh nói anh sẽ…” Hương Xuyên trừng mắt nhìn Mạc Ngữ Phi, “Thật không?”

“Ân.” Mạc Ngữ Phi rất bình tĩnh gật đầu, hiển nhiên đã quyết định chắc chắn, sẽ không dao động.

“Nếu Herve hắn ta…” Hương Xuyên do dự, nhẹ giọng nhắc.

Mạc Ngữ Phi cười nói, “Không có gì ghê gớm đâu. Hắn ta cũng không nhất thiết phải giữ lại hồ ly như tôi. Người như tôi làm sao tìm không thấy được.”

“Nhưng mà anh…” Hương Xuyên vội nói, đặt tay mình lên tay Mạc Ngữ Phi, nàng không cam lòng cho Mạc Ngữ Phi, “Vậy cố gắng mấy năm nay của anh, thành tích của anh, anh… chẳng lẽ…”

“Không sao hết, tôi có Sở Hãn.”

Mạc Ngữ Phi nói nhẹ nhàng thư thái, Hương Xuyên cũng yên lòng, “Nếu đây là quyết định của anh…”

Khi Mạc Ngữ Phi nói với Trầm Sở Hãn y phải quay lại Australia báo cáo công việc, khuôn mặt Trầm Sở Hãn lộ ra nét bối rối làm Mạc Ngữ Phi lo lắng, anh sợ Mạc Ngữ Phi đi không quay lại.

“Chỉ báo cáo công việc thôi, kết thúc công việc em sẽ quay về.” Mạc Ngữ Phi nói xong, vươn tay ôm cổ Trầm Sở Hãn, đặt cằm lên vai anh.

“Sẽ mất nhiều thời gian sao?”

“Không có, chỉ vài ngày thôi.”

Cảm nhận được rõ thân thể Trầm Sở Hãn đang ôm chặt y thả lỏng hơn, Mạc Ngữ Phi mím môi cười, kề sát lại, nói bên tai Trầm Sở Hãn: “Đêm nay, hảo hảo ôm em một cái.”

“Ân.”

Một lần nữa quay lại Australia, nhìn thấy Herve, Mạc Ngữ Phi mỉm cười ngồi xuống đối diện bàn làm việc của hắn, “Tôi muốn gì, chắc ông hẳn có thể đoán được rồi.”

“Ở chung với nam nhân, chúc mừng.” Herve cười nói.

“Cám ơn.”

“Tiếp theo định làm gì?”

“Chuyện này còn phải hỏi sao? Từ chức.”

Nghe nói như vậy, Herve hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, “Uy, uy, cậu cũng không phải nữ nhân, cũng không định sau này yên tâm làm bà chủ gia đình, từ chức cái gì.”

“Tôi muốn hảo hảo ở bên cạnh anh ấy.” Mạc Ngữ Phi nhẹ nhàng nói.

“Các cậu cũng không phải ông già bảy mươi tuổi.”

“Tôi không ngại già.” Nói xong, Mạc Ngữ Phi lấy một bản hợp đồng từ trong cặp tài liệu, đặt lên bàn, đẩy đến trước mặt Herve.

Herve mang theo chút nghi hoặc cầm hợp đồng, mở ra xem, ngẩng đầu giận dữ nói: “Mạc, cậu cư nhiên chưa được phép của tôi đã lập hợp đồng mới.”

“Còn muốn xin ông giơ cao đánh khẽ, chừa cho tôi một con ngựa.” Mạc Ngữ Phi khẩn cầu, lúc này y rất thành thật, rất nghiêm túc.

Herve trầm ngâm, không trả lời ngay.

“Hiện tại, Hương Xuyên đã được xưng là Nữ hoàng sòng bạc, nàng là ứng cử viên chọn tốt nhất cho tập đoàn Houghton ở Châu Á trong nhóm quản lý, tuổi nàng còn rất trẻ, sẽ lập được nhiều thành tựu. Tôi cũng không lập tức chấm dứt công việc trong tập đoàn Houghton, tôi sẽ lui ra sau, đi theo hỗ trợ, sau ba

đến năm năm, đến khi tất cả vững chắc hơn tôi sẽ chính thức rút lui. Tin rằng ông sẽ đồng ý với đề nghị của tôi." Những lời Mạc Ngữ Phi nói chính là hoàn cảnh hiện tại, trong lòng y thập phần rõ ràng, Herve sẽ không giữ y lại, y bất quá chỉ là con tốt, cho dù chức vụ cao, vẫn chỉ là con tốt, Herve sẽ không thật sự tin tưởng y. Hồ ly thông minh biết rất rõ 'qua cầu rút ván' là chuyện như thế nào, cùng với việc trong lai sẽ bị diệt trừ như 'công thần làm phản', không bằng nhân dịp này có điều kiện thuận lợi để thoát ra, cái gì cũng không mang theo, về công về tư đều tốt nhất. May ra, niệm tình vì kiếm được số tiền quá lớn về cho tập đoàn, còn có thể toàn thân trở ra.

Trong mắt Herve xẹt qua một tia sáng, "Mạc, cậu thật sự chịu buông tha những gì có trong tay hiện tại sao?"

Mạc Ngữ Phi trả lời nhất vui vẻ: "Phải."

"Cái gì cũng không cần nữa?"

"Dù thế nào anh ta cũng nuôi tôi."

Herve cười, lấy ngón tay chỉ vào văn kiện trên bàn, "Mạc, cậu muốn rửa sạch, đúng không?"

Mạc Ngữ Phi cười khổ "Đã đen rồi, rửa cũng rửa không sạch. Tôi không muốn tiếp tục ở lại sòng bạc, là không hy vọng anh ấy phải quay lại người người nhà. Nhìn xem, trong tay ông có nhiều khách sạn sang trọng như thế, cũng cần phải có người quản lý, không bằng đem mấy khách sạn ở Hương Đảo giao cho tôi, quan hệ giao tiếp tôi rất thành thạo, nhất định sẽ giúp ông quản lý tốt phần kinh doanh này."

Herve nghĩ nghĩ, lại đem văn kiện đẩy ngược đến trước mặt Mạc Ngữ Phi lần nữa, "Trước khi nói đến chuyện đó, cậu phải tiến cử vài người cho tôi."

"Đương nhiên." Hoàn toàn không hối hận buông tha quyền lực, địa vị, tài phú trong tay, Mạc Ngữ Phi chỉ cảm thấy cả người thoải mái.

"Tôi dường như đã không còn gì nuối tiếc." Mạc Ngữ Phi lộ ra nụ cười thoải mái, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Herve tựa như không quá hài lòng, "Uy, Mạc, đây mới là lời lão nhân có thể nói đi."

"Tôi thì không nói làm gì. Nhưng thật ra, ngài hăng hái, tràn đầy nhiệt lực như vậy, thật làm người ta hâm mộ."

Một câu nói chạm vào tâm khảm Herve, lão nhân tóc bạc ha hả cười rộ lên.

Thuận lợi đạt được điểm chung, Mạc Ngữ Phi mang theo tâm tình nhẹ nhàng quay trở về Hương Đảo. Lần

này trở về, y sẽ không rời khỏi thành phố này nữa, lại càng không rời khỏi người kia.

Tắm sạch cả người mệt mỏi sau một chuyến hành trình dài, Mạc Ngữ Phi quấn áo ngủ nằm trên giường, lật xem từng tờ báo. Trầm Sở Hãn ngồi xuống cạnh y, ho khẽ một tiếng, Mạc Ngữ Phi lập tức ngừng lại, nghiêng mặt nhìn y.

"Ngữ Phi, có chuyện này muốn nói với em."

"Ân, em cũng có chuyện nói với anh." Mạc Ngữ Phi đặt tờ báo xuống.

"Em nói trước đi."

"Không cần, anh nói trước đi." Tuy thấy sắc mặt Trầm Sở Hãn bình tĩnh, thậm chí mang chút ngượng ngùng, bất quá nam nhân hồ ly lập tức sinh nghi trong lòng, y phải nghe trước đã.

"Anh có mười lăm ngày nghỉ, em có đồng ý đi du lịch với anh không?" Trước đây Trầm Sở Hãn từng lên kế hoạch cho chuyện này, nhưng không thành công, hiện tại anh lại nhắc đến.

'"Du lịch, ở một phòng hay hai phòng?" Mạc Ngữ Phi lộ ra nụ cười xấu xa, hỏi.

"Em nói đi?"

A, cư nhiên còn hỏi lại. Nam nhân hồ ly lập tức nhíu mày trừng mắt.

"Còn em, em muốn nói gì?" Trầm Sở Hãn hỏi.

Xốc chăn trên người ra, Mạc Ngữ Phi từ ngăn tủ đầu giường lấy ra một văn kiện giao cho Trầm Sở Hãn, "Nè, đọc đi."

Trầm Sở Hãn cầm văn kiện lật xem, Mạc Ngữ Phi vẻ mặt đắc ý dựa vào vai Trầm Sở Hãn, cười nói: "Uy, thưa ngài viên chức nhà nước công việc nguy hiểm lại không kiếm nhiều tiền a, vì tiết kiệm chi phí du lịch, vẫn ở một phòng được hơn. Bất quá, trước khi đi du lịch, chúng ta cùng đi làm một ít thủ tục, khi khai một phòng sẽ danh chính ngôn thuận hơn." Mạc Ngữ Phi ám chỉ, y tuyệt đối không nói thẳng, đôi mắt tròn nhìn chằm chằm gắt gao biểu tình Trầm Sở Hãn.

Trầm Sở Hãn quay đầu sang, "Em thực sự…"

"Ân…" Mạc Ngữ Phi rất chân thành gật gật đầu.

Trong lòng Trầm Sở Hãn cảm động, không biết nên nói gì đây, Mạc Ngữ Phi buông tha địa vị cao trong tập đoàn Houghton, buông tha lương cùng phúc lợi cao, buông tha quyền lực một tay che trời, chọn một công việc tương đối bình thường, mang ý nghĩa hồ ly đã bỏ đi rất nhiều vật ngoài thân, mà chọn tình yêu của y.

Trầm Sở Hãn đứng lên bước đến tủ quần áo kế bên, từ trong ngăn kéo lấy ra một văn kiện đưa cho Mạc Ngữ Luân, "Trước khi đi du lịch, em điền vào hồ sơ này đi."

Mạc Ngữ Phi hơi khó chịu, như thế nào, nguyên lai Trầm Sở Hãn giấu văn kiện trong ngăn kéo, đáng ghét, mấy thứ đó có cái gì lớn lao mà cư nhiên lại nhận. Là đăng ký của công ty du lịch sao? Mạc Ngữ Phi trề môi tiếp nhận, y không muốn đi du lịch chung với đoàn, y thầm nghĩ cùng Trầm Sở Hãn hai người ngọt ngào lãng mạn du lịch. Thờ ơ mở văn kiện ra, biểu tình Mạc Ngữ Phi đột nhiên ngưng tụ, văn kiện trong tay căn bản không phải là bản đăng ký gì đó, mà là hồ sơ xin đăng ký kết hôn.

Kết hôn!

Nội tâm Mạc Ngữ Phi kích động không thôi, trước đây y chưa từng nghĩ đến, bản thân mình sẽ có một ngày vì tình cảm có nơi có chốn mà vui vẻ như vậy. Nhưng hiện tại quả thực như thế, thật sự rất vui vẻ, rất hạnh phúc… Hốc mắt Mạc Ngữ Phi phiếm đỏ. Cùng nam nhân này bên nhau, bất tri bất giác bị anh ảnh hưởng, cư nhiên trở nên yếu đuối đa cảm, hoặc là, sự yếu đuối của y chỉ có anh nhìn thấy.

"Em cứ từ điền, điền xong đưa lại cho anh."

Cái gì mà từ từ điền, Mạc Ngữ Phi một bên nghĩ, một bên cầm văn kiện bước xuống giường đi qua thư phòng tìm viết. Hai ba giây liền xong, Mạc Ngữ Phi đem văn kiện trả lại cho Trầm Sở Hãn, đồng thời không quên hỏi thêm: "Khi nào đi đăng ký?"

Trầm Sở Hãn vươn tay kéo Mạc Ngữ Phi lại, ôm y vào lòng, "Trước khi đi du lịch, trước đó cùng nhau về nhà một chuyến, được không?"

Mạc Ngữ Phi nghĩ nghĩ, "Vậy mua quà gì thì được?"

"Lên giường trước, từ từ nói cho em biết."

– HOÀN –

52. Quyển 5 - Chương 1-1: Khúc Kỳ Ốc

Tiểu thổ lang (sói Bắc Mỹ) – Phạm Gia Hoa từ nông thôn chạy lên thành thị, bị một ông chủ cửa hàng cookies (bánh quy) Lục Cẩn Ngôn vô tình thấy được, anh đem thổ lang về nhà.

Đối mặt với động vật có máu công kích hung mãnh, không biết tại sao, Lục Cẩn Ngôn tuyệt không sợ cậu, ngược lại cảm thấy giống như một cậu em trai nhỏ đáng yêu.

Tiểu thổ lang vẫn hay bị người khác dùng ánh mắt cảnh giác mà lại tràn đầy thành kiến đối xử, được tin tưởng cùng ấm áp, cậu đối với nam nhân trầm tĩnh thu lưu cậu sinh ra hảo cảm đặc biệt.

Mùi bánh quy chocolate thoang thoảng trong phòng, như tiêu biểu cho chuyện cổ tích tình yêu giữa tiểu thổ lang và đại thúc.

53. Quyển 5 - Chương 1-2: Lời Nói Đầu – A Lâm Kể Chuyện Xưa

Thổ lang là một loại yêu thú, bản thể thú không có gì khác với thổ lang bình thường, là bộ dáng hung dữ. Thành phố Hương Đảo là một thành phố có biển có rừng, thổ lang ở đây là từ nơi khác lưu lạc đến. Bản tính thổ lang hung bạo tham lam, lại ham ăn làm biếng, hơn nữa bọn họ là sói, chuyện này làm các nhóm yêu thú thiện lương khác không dám kết bạn với thổ lang. Số lượng thổ lang ít, gần đây lại di cư, bọn họ không hề giống như bộ tộc hồ ly, bộ tộc hải quy hay bộ tộc ma tước (chim sẻ) sinh sống nhiều năm ở Hương Đảo kinh doanh theo gia tộc, có kinh tế nhất định cùng địa vị xã hội. Phần lớn thổ lang không yên tâm với cuộc sống bình dân thành thị, luôn muốn có tiền, luôn muốn không làm mà hưởng, hơn phân nửa bọn họ trở thành côn đồ trong hắc bang, như một đám tay chân, cũng giống những kiểu người trong nhân loại, chạy qua lại giữa chính và tà.

Bộ phận cực nhỏ thổ lang yêu thú từng sống cuộc sống làm công, đối với bọn họ, với thái độ khoan dung chính phủ áp dụng, cấp cho bọn họ chứng minh thư, bọn họ cũng giống như những yêu thú khác sống trong thành phố, theo kỳ hạn đến văn phòng đặc biệt của chính phủ tiến hành khai báo.

Kỳ thật, cũng không phải thổ lang nào cũng xấu xa, con người cũng có người tốt, kẻ xấu, thổ lang cũng vậy.

54. Quyển 5 - Chương 1-3: Tự Mạc

Trên con đường thương mại dành cho người đi bộ ở thành phố Hương Đảo náo nhiệt, tầng trệt của một toà nhà thương mại có một cửa hàng độc lập, bên ngoài treo một tấm biển màu hồng chữ trắng. Mặt tiền cửa hàng nho nhỏ ở trong khu thương mại với những building san sát nhau cũng khó thấy được, nhưng trước cửa hàng nhỏ này thường có hàng người rồng rắn xếp hàng, khiến những người đi đường không rõ nội tình rất hiếu kỳ.

Cửa hàng nhỏ có cái tên đáng yêu: Cookie's. Đó là một cửa hàng chuyên bán bánh quy và chocolate làm thủ công, hai sản phẩm này đều từ chính tay ông chủ tinh chế làm ra. Cửa hàng nhỏ này thu hút sự chú ý những ai thích đồ ngọt, trong mắt nhóm khách hàng quen, cửa hàng nhỏ chỉ khoảng ba mươi mét vuông thật giống ngôi nhà kẹo đáng yêu như trong cổ tích.

Tên ông chủ cửa hàng bánh quy là Lục Cẩn Ngôn, một nam nhân trung niên khoảng ba mươi tuổi, khi còn trẻ, anh là bếp trưởng chuyên món ngọt của một nhà hàng lớn trong thành phố, sau đó anh bỏ công việc, mở một cửa hàng đồ ngọt nho nhỏ này. Bánh quy và chocolate từ tay Lục Cẩn Ngôn làm ra mang khẩu vị không giống nhau, nguyên liệu của anh, từ đường cát, bột mì, bơ đến hạnh nhân, bột ca cao, nước cốt việt quất, đều được cất công chọn lựa kỹ càng. Có vài khách hàng lần đầu tiên đến cửa hàng nhìn giá trong quầy liền đặt câu hỏi, vì sao bánh quy thủ công và chocolate thủ công lại mắc hơn một chút so với siêu thị. Những khách hàng quen chắc chắc hiểu được việc nên đều biết, nguyên liệu tốt nhất cùng cách chế tác tỉ mỉ của ông chủ hoàn toàn đáng giá.

Cửa hàng này chỉ có một mình Lục Cẩn Ngôn, từ mua nguyên liệu đến thực hiện, buôn bán đều do anh, anh cũng không vì sản phẩm làm ra được hoan nghênh liền giảm chất lượng, đồng thời kiên trì dùng cách chế tác thủ công bảo đảm khẩu vị và chất lượng tốt nhất. Năng suất một người dù sao cũng hữu hạn, mỗi ngày bánh quy và chocolate làm ra ở cửa hàng luôn đến chiều là hết sạch. Nhóm khách quen thuộc đều luôn đặt trước, rất nhiều khách hàng mang chocolate của cửa hàng làm quà tặng tốt nhất dành cho các bằng hữu.

Một nam nhân trung niên quản lý một cửa hàng đồ ngọt nho nhỏ. Lục Cẩn Ngôn không muốn quá dựa dẫm vào bánh quy và chocolate của anh để kiếm được nhiều tiền, nhưng thực tế anh cũng không phải rất có tiền. Nhìn thấy các khách hàng thích bánh quy và chocolate do anh làm ra, lúc nhấm nháp lộ ra nét vui tươi, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy nhiêu đó cũng đủ cho anh một chút ngọt ngào giữa cuộc sống bình thản này.

Một buổi chiều nghỉ ngơi, Lục Cẩn Ngôn ra ngoài mua sắm, trên đường về nhà đi ngang qua một cửa hàng hoa quả khô, anh thuận tiện đi vào xem. Dạo quanh một vòng trong cửa hàng hoa quả khô, anh phát hiện chuối khô ở cửa hàng này phi thường tốt, liền mua một túi, định trở về thử làm món mới. Ra khỏi cửa hàng, Lục Cẩn Ngôn đi được chưa xa, đột nhiên nghe thấy từ quán cơm nhỏ bên cạnh truyền đến thanh âm đánh nhau cùng mắng mỏ, còn kèm theo tiếng thuỷ tinh vỡ, Lục Cẩn Ngôn dừng chân, còn chưa đợi anh thấy rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên từ cửa quán cơm nhỏ một người áo đen bị đẩy ra, 'Ba' một tiếng té trước mắt Lục Cẩn Ngôn.

"Ô…" Người áo đen té trên lề đường, cuộn người ngồi dậy, phát ra một trận rên rỉ thống khổ.

Vài chạy chạy ra từ quán cơm nhỏ, trong tay đều cầm vũ khí, có dây xích có gậy gộc, một nam nhân cao lớn cầm đầu bước đến đá người áo đen một cái, những người khác cũng chạy đến hết đấm rồi đá lên cậu, miệng thì mắng: "Tiểu tử thối, không muốn sống nữa, muốn ăn quỵt, đánh chết mày!"

Người áo đen che mặt, vùng vẫy, nhưng không phản kháng.

Lục Cẩn Ngôn nhìn thấy cảnh này đã hiểu ra, người bị quăng ra khỏi tiệm là ăn không trả tiền mới bị chủ quán đánh, anh vội chạy tới can, "Đừng đánh, đừng đánh cậu ta, như vậy không được."

Một nam nhân đeo tạp đề kêu lên với Lục Cẩn Ngôn: "Tiểu tử này ăn quỵt! Hừ, cơm y ăn cũng không ít. Nếu không giáo huấn y một chút, người khác sẽ học theo, chúng tôi còn mở quá thế nào nữa!"

"Đừng đánh, muốn giáo huấn cũng không thể bằng cách này, các anh làm khách sợ thì buôn bán cũng ảnh hưởng. Lại nói, đánh y cũng không giải quyết được vấn đề, đánh chết y thì các anh phải chịu trách nhiệm." Lục Cẩn Ngôn không ngừng khuyên, từng bước từng bước đem những phục vụ đang vây xung quanh người

áo đen đẩy ra. Chủ quán thấy đánh cũng đủ rồi, lại có người khuyên, đám nam nhân vẻ mặt hung dữ thật sự ngừng tay.

"Phi!" Một phục vụ nhổ một cái về phía người áo đen, vẻ mặt khinh thường. Lục Cẩn Ngôn quay đầu lại nhìn người đang nằm trên đất, anh để ý thấy trong ánh mắt bị mái tóc che khuất hiện lên ánh mắt thẹn thùng lại bất đắc dĩ, ánh mắt này làm tâm Lục Cẩn Ngôn như bị đâm một chút, rồi đột nhiên kích phát ra ý niệm đồng cảm trong đầu – nếu thật có tiền cũng sẽ không ăn quỵt, nói vậy hẳn cậu ta quá đói, hơn nữa trong tình huống cậu ta không chống cự cũng thấy cậu ta hẳn biết sai rồi. Lục Cẩn Ngôn bước đến đỡ nam nhân trên mặt đất ngồi dậy, sau đó nói với nhân viên của tiệm cơm: "Y ăn bao nhiêu, tôi trả tiền."

Người áo đen đột nhiên gào lên: "Không cần, dựa vào cái gì! Tôi đây cũng phải để họ đánh không công!"

"Ăn thì phải trả tiền." Lục Cẩn Ngôn chỉ nói một câu như vậy. Anh rút ví ra, trả đủ tiền cơm. Đám người của quán cơm nhỏ nhận đủ tiền, nuối đuôi nhau quay trở vào trong quán.

"Cậu không sao chứ?" Lục Cẩn Ngôn thấy người ngồi trên đất ôm bụng, anh không biết thương thế cậu ta ra sao, anh khẽ nâng cánh tay người áo đen, hỏi: "Muốn đến bác sĩ khám không?"

"Tôi làm gì có tiền đi khám bác sĩ!" Người áo đen tức giận nói một câu, tựa hồ còn vì chuyện Lục Cẩn Ngôn trả tiền mà sinh khí.

"Tôi cho cậu, cậu cầm lấy lo tiền thuốc!" Lục Cẩn Ngôn hoà nhã nói.

"Không cần ông lo!" Người áo đen vẫn còn chán nản vung tay lên, hất tay Lục Cẩn Ngôn ra, "Ông ở đâu ra? Lo chuyện bao đồng!"

"Vậy… tôi đi đây!" Lục Cẩn Ngôn có tâm giúp người xa lạ, nhưng thấy bộ dáng giận dỗi của y, Lục Cẩn Ngôn thở dài một tiếng trong bụng.

Khi Lục Cẩn Ngôn xoay người muốn đi, người áo đen vẫn không hé răng kêu lên sau lưng anh: "Uy! Đại thúc! Ông cứ vậy mà đi!"

Đại thúc? Lục Cẩn Ngôn quay đầu cẩn thận đánh giá người áo đen trước mặt, tóc mái quá dài cùng gương mặt đen bẩn làm Lục Cẩn Ngôn nhìn không rõ diện mạo người nọ, anh chỉ biết thoạt nhìn cậu ta cao và gầy.

"Đại thúc, tôi cũng nên nợ ông nhân tình…" Người áo đen lại nói.

"Vậy… bây giờ cậu muốn làm gì đây?" Lục Cẩn Ngôn hỏi.

"Ông, nhà ông có cần người giúp việc không? Ý tôi là… ý tôi là, tôi đến nhà ông giúp việc vài giờ, xem như

đền cho ông tiền cơm đã trả giúp tôi!" Người áo đen nói to. Lục Cẩn Ngôn cảm thấy mặc dù cậu ta có chút thô lỗ, thật ra cũng là người chất phác.

Dẫn một người xa lạ về nhà? Lục Cẩn Ngôn trước đây chưa từng làm vậy. Nhìn người áo đen, trong lòng Lục Cẩn Ngôn có một cảm giác không nói thành lời, anh cảm thấy giữa người nọ và anh tồn tại một cảm giác tin tưởng không nói rõ được. Dù sao đã muốn giúp y một lần, thì dẫn y về nhà thôi. Nghĩ như vậy, Lục Cẩn Ngôn gật gật đầu, "Cậu đi theo tôi."

Người áo đen nâng tay lau chóp mũi, sau đó đứng kên bước nhanh vài bước đi bên cạnh Lục Cẩn Ngôn, theo anh cùng bước về phía trước.

"Đại thúc, nhà chú có không a?"

"Không xa, lại đi qua thêm một con phố nữa."

"Còn nói không xa."

55. Quyển 5 - Chương 1-4

Mở cửa ra, Lục Cẩn Ngôn để người áo đen bước vào. Vừa vào trong, người áo đen đứng bất động giữa phòng, cậu hít một hơi thật sâu, kinh ngạc nói: "Đại thúc, nhà chú thơm quá!"

Lục Cẩn Ngôn cười cười, "Tôi là chuyên gia bánh ngọt, chuyên làm bánh quy và chocolate. Tôi có một cửa hàng nhỏ ở khu thương mại.

"Wow, mùi chocolate thơm quá!" Người áo đen xoay vòng vòng giữa phòng khách, không ngừng hít hít mũi.

"Muốn ăn không?" Lục Cẩn Ngôn bị hành động như trẻ con của người áo đen làm cho không nhịn được cười, hỏi.

"Muốn, muốn!" Người áo đen liên tục gật đầu.

Lục Cẩn Ngôn cầm một khối chocolate đưa qua, người áo đen đưa tay ra nhận, Lục Cẩn Ngôn đột nhiên rụt mạnh tay lại, người áo đen bất mãn kêu to: "Đại thúc! Chú đùa giỡn tôi!"

"Nhìn tay cậu xem, dơ quá, còn mặt mũi nữa. Đi rửa tay rửa mặt đi, rửa xong mới ăn."

Người áo đen lẩm bẩm câu gì đó, sau đó dưới sự giám sát của Lục Cẩn Ngôn liền đi vào phòng tắm, dùng

khăn mặt mới Lục Cẩn Ngôn đưa cho bắt đầu rửa mặt.

"Tóc dài cũng chải gọn một chút." Lục Cẩn Ngôn bên ngoài lớn tiếng nhắc nhở.

"Biết rồi. Đại thúc vừa nói dài, vừa nói dai."

"Khuy nút áo cũng cài đàng hoàng!"

"Biết rồi! Đại thúc, ăn của chú một khối chocolate thiệt là khó nga…"

Chờ đến khi người áo đen ra khỏi phòng tắm, thì cậu đã rửa tay rửa mặt sạch sẽ, hơn nữa còn thật sự nghe theo dời nhắc nhở của Lục Cẩn Ngôn mà chải tóc gọn gàng, sửa sang quần áo.

Lục Cẩn Ngôn cất chuối khô xong, ra khỏi phòng bếp, vừa ngẩng đầu nhìn thấy người áo đen, anh ngây ngẩn cả người, anh không ngờ người dơ bẩn kia sau khi rửa mặt lại rất đẹp trai! Mái tóc đen được chải gọn lên, lộ ra đôi mắt giống hàn tinh của người áo đen, sóng mũi thẳng, đôi môi mềm mượt, khí chất có chút lạnh lùng, người này thoạt nhìn khoảng chừng hai mươi, mặc chiếc quần yếm vải jean, người thanh niên anh tuấn lại có chút khốc như vậy đi trên đường tuyệt đối làm nữ hài tử thích, khẳng định trăm phần trăm sẽ quay đầu lại nhìn.

"Chocolate!" Người áo đen xoè tay về phía Lục Cẩn Ngôn.

Lục Cẩn Ngôn đem một khối chocolate đưa cho người áo đen, sau đó đi lấy một hộp cứu thương ra, "Tôi giúp thoa thuốc lên vết thương của cậu."

Người áo đen ngoan ngoãn ngồi trên sofa, một bên cắn chocolate một bên phối hợp với Lục Cẩn Ngôn, để anh giúp cậu thoa thuốc lên vết thương trên mặt cùng cánh tay.

Dùng cồn nhẹ lau vết thương, Lục Cẩn Ngôn không nhịn được hỏi: "Có đau không?"

Người áo đen dùng ngữ khí dửng dưng nói: "Không đau."

"Trên người còn vế thương nào khác không? Hay là đến bệnh viện khám."

Người áo đen vỗ vỗ ngực, "Không sao hết, tôi biết mà. Tôi chịu được."

Lục Cẩn Ngôn thấy người áo đen tỏ ra không bị thương nặng, anh cũng không ép buộc cậu, nam sinh này vừa nhìn đã biết không dễ gì nghe theo ý kiến người khác.

Người áo đen kéo kéo vạt áo Lục Cẩn Ngôn, mong chờ nói: "Đại thúc, có thể… cho tôi một chút chocolate nữa không?"

"Cậu đói sao?" Lục Cẩn Ngôn hỏi.

"Ân."

"Vừa rồi… cậu không phải đã ăn rồi sao."

"Còn chưa ăn no a, lại nói, đi đường xa như vậy, đã sớm tiêu hoá hết!" Người áo đen tức giận nói, mặt có chút ửng đỏ.

"Chỉ khoảng một con phố chứ mấy."

"Làm ơn, đại thúc, chú trẻ trung khoẻ mạnh, đi hết một con phố thì không sao, tôi đâu còn nhỏ nữa, hơn nữa tôi vừa bị đánh một trận, đâu còn khí lực."

Lục Cẩn Ngôn lộ ra nụ cười mang theo chút hối lỗi, "Tôi đi nấu cơm cho cậu ăn."

"Hảo." Người áo đen lại thỉnh cầu, "Tôi… tôi giúp chú trong ba ngày, xem như trả lại tiềm cơm cho chú. Ngoài ra, trong ba ngày tới chú lo cái ăn cho tôi, được không?"

"Hảo." Vui vẻ mà đáp ứng, ngay cả Lục Cẩn Ngôn cũng cảm thấy mình kỳ quái, dễ dàng đồng ý với yêu cầu của một người xa lạ như vậy, hơn nữa còn tiếp nhận y, có lẽ vì y thoạt nhìn cũng không phải là người xấu.

"Vậy một lời đã định nha."

Lục Cẩn Ngôn xuống bếp làm vài món nhỏ, lại làm một tô cơm thơm nức, người áo đen không chút khách khí đứng trong phòng bếp ăn lấy ăn để. Khi giúp người áo đen thêm cơm, Lục Cẩn Ngôn không khỏi nghĩ: lượng cơm tiểu tử này ăn thật sự không nhỏ. Nhìn bộ dáng lang thôn hổ yết của y, Lục Cẩn Ngôn thầm muốn cười.

Ăn cơm xong, người áo đen chủ động giúp anh rửa chén, phát hiện y còn khá nhu thuận, Lục Cẩn Ngôn lại càng thêm vài phần hảo cảm với y. Anh đứng bên cạnh người áo đen, vừa lau chén vừa hỏi: "Cậu tên gì? Người ở đâu? Còn đi học không? Nhà ở chỗ nào?"

Thân thể người áo đen chấn động một chút, hừ một tiếng, "Có thể đừng hỏi không?"

"Chuyện này có gì khó nói sao?"

“Tôi nói, chú sẽ đuổi tôi đi.” Người áo đen nhấc tay dùng ống tay áo lau chóp mũi.

Lục Cẩn Ngôn ngừng một giây, nói: “Trốn nhà đi không phải là cách giải quyết mọi vấn đề, cha mẹ cậu nhất định sẽ lo lắng cho cậu.” Anh nghĩ người áo đen trốn nhà vì những lý do trẻ con.

“Tôi không có!” Người áo đen sinh ý phủ định.

“Tin tôi đi, trong nhà chắc chắn có người lo lắng cho cậu.” Lục Cẩn Ngôn hy vọng có thể khuyên nhủ y, nhẹ nhàng nói.

Người áo đen xoay phắt người lại, mặt đối mặt nhìn Lục Cẩn Ngôn, bị đôi mắt hàn tinh kia nhìn chăm chú, tâm Lục Cẩn Ngôn nhảy lên một trận.

“Tôi nói với chú, tôi không có nhà, tôi từ địa phương khác tới. Còn nữa, tôi cũng không phải là người. Chú rõ rồi chứ.”

Lục Cẩn Ngôn sửng sốt một chút, “Sao cậu có thể nói mình như vậy, đừng như vậy…”

“Tôi vốn không phải là người! Chú sợ rồi đi!”

“Tôi vì sao phải sợ…” Lục Cẩn Ngôn kinh ngạc, anh vẫn chưa nhìn rõ tình huống hiện tại.

Không chờ Lục Cẩn Ngôn nói cong, người áo đen trước mắt ‘Ba’ một tiếng tiêu thất, Lục Cẩn Ngôn trong lòng cả kinh, lại nhìn kỹ, trước mắt xuất hiện tiểu động vật lông đen, tai nhỏ, mũi ướt vểnh lên, cái đuôi nhỏ xíu, này… này…

“Tôi là thổ lang, chú nhìn rõ chưa, tôi là thổ lang!” Tiểu động vật lông đen giương nanh múa vuốt quát to, bất quá không có khí thế gì, ngược lại, còn làm cho người ta có cảm giác ‘dễ thương’.

Lần đầu tiên Lục Cẩn Ngôn trong khoảng cách gần như vậy nhìn được yêu thú biến thân, anh biết trong thành phố này rất nhiều yêu thú sinh sống, anh cũng tin rằng bên cạnh cũng có, Lục Cẩn Ngôn cũng có bằng hữu yêu thú, nhưng anh chưa bao giờ nhìn được bản thể của các bằng hữu. Người áo đen có thể nói thẳng ra như vậy, trong lòng Lục Cẩn Ngôn có chút cảm động, anh cảm thấy được người áo đen rất tín nhiệm anh.

“Thổ lang chính là bộ dáng này.” Lục Cẩn Ngôn cúi người, ý muốn đem tiểu thổ lang dưới đất ôm vào lòng.

“Ai, ai, chú làm vậy! Đừng sờ tôi! Đừng chạm vào bụng tôi! Ngứa…” Tiểu thổ lang giãy dụa, bị Lục Cẩn Ngôn bắt được ôm vào lòng.

Lục Cẩn Ngôn vuốt vuốt nhúm lông trên đầu thổ lang, con thổ lang này thoạt nhìn cũng chưa trưởng thành lắm, nho nhỏ khoảng bằng con mèo không sai biệt lắm, lông đen, ngọn lông màu vàng đất, điều này làm nó thoạt nhìn hơi bẩn bẩn. Lục Cẩn Ngôn cảm thấy thổ lang này tuy rằng bộ dáng xâu xấu, nhưng không làm người ta chán ghét, có chút giống con chó nhỏ. Còn nữa, Lục Cẩn Ngôn không ngờ rằng con thổ lang bộ dáng xấu kỳ dị khi biến thành người lại đẹp trai như vậy.

Tiểu thổ lang trong lòng Lục Cẩn Ngôn hết cào lại giãy dụ, vùng ra nhảy xuống đất, sau đó lập tức biến trở về nhân hình. Nhìn thấy bộ dáng kích động của người áo đen, Lục Cẩn Ngôn muốn cười.

"Giống y như con chó nhỏ, cho tôi ôm một cái thì có gì mà không được."

"Không được! Không được! Chó nhỏ gì chứ, chó làm sao lợi hại bằng chúng tôi, tôi là thổ lang, là thổ lang!" Người áo đen kêu, hai gò má ửng đỏ làm tiếng gào rú của y thoạt nhìn không chút khí thế nào.

"Ở lại đây đi." Lục Cẩn Ngôn nói, thanh âm và biểu tình của anh đều thập phần ôn nhu.

Người áo đen lập tức nín thinh.

"Tôi tên là Lục Cẩn Ngôn, cậu tên gì?" Lục Cẩn Ngôn hỏi.

"Tên của đại thúc hảo nghiêm túc."

"Tên là gì?"

"Phạm… Phạm Gia Hoa." Người áo đen nhăn nhó xoay mặt đi, y thật đúng là giống y hài tử thích giận dỗi.

"Tên rất hay."

"Quá hay luôn."

"Cậu nói cậu từ nơi khác đến?" Lục Cẩn Ngôn lại hỏi.

"Ân. Tôi từ trong rừng chạy ra."

"Nếu không có chỗ để đi, thì cứ tạm ở lại nhà tôi. Chờ cậu có công việc thích hợp, hoặc có thể sống độc lập, cậu có thể chuyển đi."

"Hừ, còn chưa cho tôi ở lại mà đã bắt đầu nói đến chuyện chuyển đi, đại thúc thực không phúc hậu!"

Lục Cẩn Ngôn cười rộ lên, vươn tay sờ sờ mái tóc đen bóng của Phạm Gia Hoa, "Muốn ở bao lâu cũng được, chúng ta gặp nhau cũng là duyên phận."

"Xì, đại thúc, hai nam nhân làm gì có chuyện duyên phận." Phạm Gia Hoa hất đầu, né bàn tay đang vươn đến của Lục Cẩn Ngôn. Lục Cẩn Ngôn không để ý thấy mặt y lúc này đỏ ửng.

Lục Cẩn Ngôn mở ngăn tủ lấy mền. Nếu đã thu lưu Phạm Gia Hoa, dù sao cũng phải chuẩn bị cho y vật dụng hằng ngày. Nhà Lục Cẩn Ngôn không lớn, là phòng ở bình thường, ôm cái mền mới đặt lên sofa trong phòng khách, Lục Cẩn Ngôn áy náy nói với Phạm Gia Hoa: "Xin lỗi, để cậu phải ngủ ở phòng khách, xin đừng để ý."

Phạm Gia Hoa thờ ơ lắc lắc đầu, "Không sao, đại thúc, chỗ này của chú tốt lắm."

"Trước kia cậu ở đâu?" Lục Cẩn Ngôn hỏi.

"Trong công viên."

"Sẽ lạnh a."

"Biến thành bộ dáng thổ lang tất nhiên không thể lạnh."

Từ trong lời nói của Phạm Gia Hoa Lục Cẩn Ngôn cảm nhận được những ngày đó nhất định không tốt lắm, Lục Cẩn Ngôn không khỏi vì thu lưu y mà cảm thấy cao hứng.

"Cậu xem, kéo sofa ra như thế này, còn có chân trụ, này, thấy được chưa? Như vậy liền thành cái giường, cậu ngủ phía trên sẽ thoải mái hơn so với ngủ trên sofa thường, nệm sofa có chút mềm, ngủ xong lưng sẽ hơi đau." Lục Cẩn Ngôn hướng dẫn cho Phạm Gia Hoa làm thế nào để kéo sofa thành giường, lại đem gối đầu đưa cho y.

56. Quyển 5 - Chương 2

Phạm Gia Hoa nhìn nhìn sofa được kéo ra, gãi gãi đầu, "Đại thúc, nếu biến thành thổ lang sẽ không chiếm diện tích lớn như vậy."

"Di," Lục Cẩn Ngôn ngẩn ra, lại cười ngay, "A, đúng vậy. Nhưng mà, nếu có thể vẫn nên lấy nhân hình mà xuất hiện. Cậu từ trong rừng ra thành phố, cũng hy vọng sẽ lấy nhân hình để sinh sống ở đây không phải sao?"

Phạm Gia Hoa gật gật đầu, "Thì đúng là như vậy."

"Mệt rồi thì tắm rửa, ngủ sớm một chút. Nếu không phiền, tắm xong có thể xem TV. A, TV, có biết không?" Lục Cẩn Ngôn nghĩ thổ lang nam nhân anh tuấn trước mặt từ trong rừng ra, anh tự hỏi, anh vẫn chưa biết trình độ hiểu biết của thổ lang này đối với xã hội văn minh nhân loại.

"Đại thúc! Làm ơn đi, tôi cũng không phải mới tới, tôi đã ở thành phố Hương Đảo khoảng… khoảng gần một năm rồi." Phạm Gia Hoa cúi đầu xoè tay ra, huơ tay huơ chân tính thời gian, vừa liếc nhì n Lục Cẩn Ngôn một cái, trong lòng đối với Lục Cẩn Ngôn đem cậu trở thành thổ lang cái gì cũng không biết cảm thấy khá bất mãn.

"A, cậu cũng biết, tốt quá rồi." Lục Cẩn Ngôn khẽ đỏ mặt, anh không có ý coi thường Phạm Gia Hoa, chỉ nói vậy thôi, gia hoả đứng trước mặt anh có được nhân hình xinh đẹp, kỳ thật lại không phải con người, "Tôi… tôi đi lấy quần áo cho cậu tắm, đúng rồi, ngày mai tôi dẫn cậu đi mua ít đồ dùng."

Đôi mắt đen trầm của Phạm Gia Hoa có gì đó loé sáng một chút, cậu không nói gì, đột nhiên vươn tay sờ sờ đầu Lục Cẩn Ngôn, giống y như người lớn khen ngợi đứa trẻ làm được chuyện tốt vậy. Động tác bất ngờ của Phạm Gia Hoa làm Lục Cẩn Ngôn sửng sốt, lập tức Lục Cẩn Ngôn nhíu mày, "Uy, tôi có thể nói là lớn tuổi hơn cậu, không được làm mấy hành động đó với tôi."

Phạm Gia Hoa nhăn mặt nhăn này, "Tôi biết a, cho nên mới gọi chú là 'đại thúc' đó."

"Uy, tôi cũng chưa già đến mức như vậy."

Phạm Gia Hoa cười hì hì, nhận áo sơ mi cùng quần đùi rộng rinh sạch Lục Cẩn Ngôn tìm cho cậu, đi vào phòng tắm. Sau khi gội đầu, Phạm Gia Hoa ôm gối ngồi xuống đất dưới vòi hoa sen, suy nghĩ về chuyện xảy ra hôm nay. Gặp được nam nhân nguyện ý thu lưu cậu, người này lớn tuổi hơn cậu, thoạt nhìn thật ôn hoà nhu nhược, anh ta vô điều kiện tin tưởng một yêu thú đầy nguy hiểm, trước kia, không phải không có người nguyện ý thu lưu Phạm Gia Hoa, nhưng vừa thấy cũng biết bọn họ chỉ muốn lợi dụng cậu đi làm những chuyện phi pháp, Phạm Gia Hoa đương nhiên sẽ không đồng ý, cậu chỉ hy vọng có thể cùng những yêu thú bình thường sinh sống trong thành phố này.

Lục Cẩn Ngôn, gặp được anh là duyên phận sao? Để mặc nước ấm gột rửa lưng mình, Phạm Gia Hoa hết suy lại nghĩ, sai đó mới mở chai sữa tắm ra, đổ một ít ra tay, sau khi xoa xoa cho thành bọt, Phạm Gia Hoa bắt đầu tắm, nhìn thấy những bọt nước trắng tinh ngày càng nhiều hơn do được chà xát trên người, Phạm Gia Hoa cười lớn, tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt.

Phạm Gia Hoa mang mái tóc ướt ra khỏi phòng tắm, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy áy náy nói với cậu, "Chỗ tôi không có máy sấy, cậu đừng ngủ liền, chờ tóc khô rồi ngủ."

Phạm Gia Hoa gật đầu, "Ân."

"Tôi ngủ trước đây."

"Đại thúc, sớm như vậy chú đã ngủ a." Phạm Gia Hoa dừng động tác lau tóc bằng khăn lại, nói.

“Cuộc sống của đại thúc quá ngột ngạt, xem TV rồi ngủ.”

Lục Cẩn Ngôn lắc đầu, “Tôi không thích xem.”

“Bóng đá này nọ thì sao?’

Lục Cẩn Ngôn lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, “A, cậu thật đúng là cái gì cũng biết.”

“Đã nói tôi không phải người nhà quê từ trong rừng mới ra mà.”

Lục Cẩn Ngôn cười, đánh giá Phạm Gia Hoa một chút, “Cậu mặc áo sơ mi ngắn tay của tôi cũng không tệ lắm, quần áo của cậu cũng đã giặt rồi.”

Phạm Gia Hoa kéo kéo vạt áo sơ mi, “Cái gì mà không tệ a, đại thúc, chú nhìn kỹ một chút, ngắn vậy được hay không.”

Lục Cẩn Ngôn dùng tay so với bộ dáng con mèo bình thường, “Nha, cậu cũng chỉ to bằng chừng này, như thế nào… như thế nào biến thành người lại cao lớn như vậy.” Nói xong, Lục Cẩn Ngôn liên tục lắc đầu, “Thực bất khả tư nghị a.”

Phạm Gia Hoa không khỏi kháng nghị, “Uy, đại thúc, không nhỏ như vậy đi, không có nhỏ như vậy mà!”

“Có, chỉ nhỏ như vậy thôi.”

“Không có, không có!”

“Thật sự, tựa như một con mèo nhỏ.” Cho nên Lục Cẩn Ngôn mới cảm thấy hình thú của Phạm Gia Hoa đáng yêu chứ không đáng sợ.

“Mèo cái gì chứ, là thổ lang, thổ lang! Mèo làm sao so được với chúng tôi.”

Lục Cẩn Ngôn bị câu phản bác đầy trẻ con làm cho bật cười, người trước mắt rõ ràng vẫn còn trẻ, tin rằng tuổi thổ lang cùng tuổi người cũng không quá lớn, có lẽ chỉ khoảng hai mươi thôi.

Lúc này, biểu tình Phạm Gia Hoa vừa rồi còn tức giận đã biến thành thoải mái, cậu khoanh hai tay lại, “Hừ hừ, đại thúc, nói lại lần nữa, tôi bây giờ có thể cao lớn như chú nga.” Nói xong, cậu bước đến, vươn tay đặt trên đầu Lục Cẩn Ngôn, sờ sờ tóc Lục Cẩn Ngôn.

Nguyên bản muốn ngủ sớm, kết quả hai người cậu một lời tôi một câu, kéo đến một lúc lâu sau mới đi ngủ.

Thu xếp ổn thoả cho khách, Lục Cẩn Ngôn trở lại phòng ngủ của mình, anh đọc sách dạy làm bánh mới nhất một lúc, sau đó bắt đầu nhớ đến chuyện phát sinh hôm nay. Thổ lang, bộ dáng thổ lang là như vậy sao, đỉnh đầu còn thêm một nhúm lông nhú lên, vừa nhìn đã thấy tức cười. Rõ ràng là động vật xấu xí a, tiểu tử kia cư nhiên đẹp trai như vậy. Cậu ta có đôi mắt rất đẹp, hắc bạch phân minh lại sáng long lanh động lòng người.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Lục Cẩn Ngôn rời giường, Phạm Gia Hoa đã thức dậy, nhìn nam sinh cao lớn đeo tạp đề đứng trong nhà bếp, Lục Cẩn Ngôn không khỏi nghĩ: nếu cậu ta có bạn gái, nhìn thấy cậu ta như vậy, còn không biết sẽ cao hứng như thế nào đâu.

"Cậu đang làm gì vậy?" Lục Cẩn Ngôn hỏi.

"Muốn làm một bữa sáng ngon lành cùng nhau ăn. Đại thúc, trong tủ lạnh của chú như thế nào chỉ toàn bơ, không có thịt."

Nhìn biểu tình oán niệm đầy mặt của Phạm Gia Hoa, Lục Cẩn Ngôn lúc này có cảm giác 'Cậu ta thật là một con lang a', quả nhiên tiểu gia hoả này thích ăn thịt.

"Hình như còn chân giò hun khói, đến phòng lạnh tìm xem." Lục Cẩn Ngôn chỉ đạo một phen, sau đó liền vào nhà vệ sinh, chờ đến lúc anh đi ra, bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi, nhìn bữa sáng có trứng chiên, xúc xích, còn có sữa, Lục Cẩn Ngôn tán thưởng, "Cậu thật sự có thể làm được."

"Chuyện này rất đơn giàn." Phạm Gia Hoa được khen thực vui vẻ, cậu nâng tay nhu nhu chóp mũi hòng giấu đi cảm xúc.

"Hôm qua nghe cậu nói sẽ giúp tôi làm việc nhà, ta còn nghĩ cậu ở trong nhà bếp sẽ làm bể chén dĩa hết hay không, không ngờ cậu thực sự biết làm việc nhà." Lục Cẩn Ngôn thật sự có chút bất ngờ.

"Đại thúc, chú vừa mới nói tôi có khả năng mà." Phạm Gia Hoa không khỏi kháng nghị.

Hai người ngồi xuống ăn sáng, Lục Cẩn Ngôn nhớ đến một chuyện, anh hỏi: "Hôm qua, chuyện kia… nếu không phải cậu cái gì cũng không biết, vì sao không tìm một việc để làm?"

"Sao chú biết tôi không có?" Giống như bị vấn đề này đâm trúng, Phạm Gia Hoa tức giận phun một câu.

"Vậy cậu…" Lục Cẩn Ngôn chần chừ không biết hỏi như thế nào, anh gặp được Phạm Gia Hoa là vì cậu không trả tiền cơm nên bị đánh, anh nghĩ cậu ta không có khả năng tìm được công việc để có lương, hiện tại anh thấy rõ ràng cậu có khả năng, những cái khác không nói, đi đến tiệm thức ăn nhanh làm việc lúc nào cũng được.

"Là người ta không cần tôi!" Phạm Gia Hoa hung hăng cắn một miếng bánh mì, nhiều đến mức miệng phồng cả lên, sau đó gắng sức nuốt xuống.

"Vì cái gì?" Lục Cẩn Ngôn nghĩ không ra lý do, Phạm Gia Hoa đẹp trai như vậy, tuy tiện đến bất kỳ cửa hàng nào đều có thể trở thành chiêu bài, như thế nào còn có thể bị cự tuyệt, "Có phải có gì hiểu lầm không…"

Phạm Gia Hoa trầm mặc một chút, không khí trên bàn ăn đột nhiên trở nên nặng nề, Lục Cẩn Ngôn sợ vấn đề của anh sẽ làm tổn thương đến thanh niên này, anh vừa định mở miệng nói gì đó, Phạm Gia Hoa đã rầu rĩ cất tiếng, "Bởi vì tôi là lang…"

"Lang?"

"Đúng vậy, là lang! Tất cả mọi người không muốn dùng, bởi vì tôi là yêu thú nguy hiểm, hơn nữa, tôi từ trong rừng ra, không có chứng minh thư, không thể so với nhóm yêu thú lớn lên trong thành phố. Kỳ thật, có cẩu yêu thú sống trong thành phố, luận hung tính thì không ít hơn chúng tôi, chính là bọn họ lớn lên trong thành phố, lại có chứng minh thư, được nhận rất dễ dàng, tôi… tôi lại không được, dù làm cách nào cũng đều…" Phạm Gia Hoa càng nói thanh âm càng nhỏ, càng nói càng uỷ khuất, "Tôi… tôi không có chứng minh, tìm không được việc làm; không có việc làm, không có nơi ở cố định, lại càng không có tư cách xin được chứng minh thư. Nếu tôi chỉ là một con thỏ hoặc là tùng thử, khẳng định sẽ không bị đối xử như vậy, thật không công bằng! Tuy tôi là lang, nhưng cũng không có nghĩa tôi nhất định là kẻ làm chuyện xấu." Nói xong, Phạm Gia Hoa liếc nhìn Lục Cẩn Ngôn một cái, "Ngày hôm qua, tôi thật sự rất đói… Tôi có đến hỏi qua những tiệm khác, có thể cho tôi rửa chén để có tiền cơm không, bọn họ cũng không chịu, cuối cùng, tôi mới… Tôi nói với chủ tiệm kia là sẽ giúp ông ta rửa chén hoặc làm những công việc khác để bù lại, kết quả bọn họ căn bản không thèm để ý, liền ra tay đánh… Thật quá đáng…"

Lục Cẩn Ngôn vươn tay khẽ xoa đầu Phạm Gia Hoa an ủi cậu, anh hiểu được ý nghĩ của tiểu thổ lang, ngay từ đầu anh đã không cảm thấy Phạm Gia Hoa nguy hiểm hay đáng sợ. Phạm Gia Hoa nghiêng đầu, tránh bàn tay đang vươn tới của Lục Cẩn Ngôn, cậu hiển nhiên không thích cách thức trấn an này.

Nhìn vẻ mặt từ uỷ khuất chuyển sang quật cường của tiểu thổ lang, Lục Cẩn Ngôn cười, "Muốn tôi giúp cậu không?"

57. Quyển 5 - Chương 3

"Cái gì?"

"Làm người bảo đảm, giúp cậu xin chứng minh thư a."

"Thật không?" Phạm Gia Hoa cao hứng bật dậu, "Đại thúc, chú thật sự nguyện ý?"

"Ân…" Lục Cẩn Ngôn trầm ngâm.

Nụ cười trên mặt Phạm Gia Hoa lập tức tan biến, cậu lại ngồi xuống, "Tôi biết, phải tin tưởng tôi ngay lập

tức là không thể, không sao đâu…" Nói xong, cậu lại dùng sức cắn bánh mì.

Lục Cẩn Ngôn cười, không phải anh không tin Phạm Gia Hoa, anh đang nghĩ có lẽ một mình anh sẽ không đủ để đảm bảo, dù sao Phạm Gia Hoa cũng là một con lang, dựa theo 'Thú Quyền pháp' cần có đến ba công dân thành phố mới có thể xin cho cậu, anh nói với Phạm Gia Hoa: "Không phải tôi không tin cậu, nếu tôi không tin, như thế nào lại mang cậu về. Tư cách một mình tôi thì không đủ, tôi phải nhờ mấy người bạn, tôi đang nghĩ tôi cần tìm những người bạn nào."

"Có thể chứ?" Mắt Phạm Gia Hoa lại sáng lên.

"Ân."

"Bạn của chú có thể không muốn." Phạm Gia Hoa lại nói đến một vấn đề khác.

"Đúng, có lẽ ban đầu sẽ không muốn, chính là tôi tin cậu có thể chứng minh với bọn họ cậu là yêu thú tốt, tôi tin cậu. Tìm một cơ hội, tôi giới thiệu bạn của tôi với cậu, chuyện kia chúng ta tính từng bước thôi."

Phạm Gia Hoa vui vẻ trở lại, "Cám ơn đại thúc!"

Ăn bữa sáng xong, Lục Cẩn Ngôn phải đi mở cửa tiệm, anh hỏi Phạm Gia Hoa đi theo anh hay ở nhà, Phạm Gia Hoa nóng lòng muốn biết tất cả về Lục Cẩn Ngôn, lập tức tỏ ý muốn đi cùng. Từ nhà Lục Cẩn Ngôn đến tiệm bánh quy ước chừng mười lăm phút, Lục Cẩn Ngôn vẫn chọn cách đi bộ. Hôm nay, anh không đi theo đường cũ anh vẫn hay đi.

Phạm Gia Hoa đem quần áo đi giặt, phải mượn đỡ quần áo của Lục Cẩn Ngôn, áo lót màu đen, bên ngoài mặc áo sơ mi dài tay, quần màu xanh nhạt. Lục Cẩn Ngôn phát hiện tay áo ống quần đều hơi ngắn, đang hâm mộ dáng người cao lớn của Phạm Gia Hoa, anh muốn sau khi làm việc xong dẫn Phạm Gia Hoa đi mua quần áo. Nhìn nam nhân đi bên cạnh vẻ mặt tươi cười, ý định lưu ban đầu của Lục Cẩn Ngôn là cậu lại ba ngày làm công, hiện tại xem ra thời gian Phạm Gia Hoa ở lại nhà Lục Cẩn Ngôn sẽ dài hơn rồi.

Nhìn xung quanh tiệm bánh quy nhỏ nhỏ, Phạm Gia Hoa tò mò hỏi: "Đại thúc, một mình chú trông cửa tiệm này?"

"Đúng vậy."

"Có quá bận rộn không?"

"Không đến nỗi. Bình thường sau giờ trưa là bán hết hàng, buổi chiều tôi ở lại trong tiệm làm bánh quy và chocolate để mai bán. Trong điếm áp dụng cách thức tự chọn, khách hàng có thể tự nhiên, sau đó đến tính tiền, còn có rất nhiều khách quen sẽ đặt trước. Vì đã quen nên cũng không cảm thấy bận bịu đến hỗn loạn." Lục Cẩn Ngôn giải thích.

“Sao lại muốn mở một cửa tiệm như thế này?” Thổ lang không thích ăn ngọt cảm thấy khó hiểu.

“Bởi vì…” Lục Cẩn Ngôn cười cười, “Vì tôi là chuyên gia đồ ngọt, tôi ở trong trường chỉ học như thế nào để làm ra các món điểm tâm ngọt. Ban đầu cũng không biết gì đến yêu hay thích, rất có hứng thú cũng rất thích học, sau đó tôi dần dần làm được những món ngọt. Người thích ngọt rất nhiều, nhìn những vị khách mang theo nụ cười nhấm nháp những miếng bánh cookies cùng chocolate, tôi cảm thấy một niềm vui nào đó, liên tục theo đuổi công việc này.”

“Chú vẫn không nhờ ai giúp sao?”

“Ừ. Tiệm quá nhỏ, thu chi cân đối, dư ra được chút ít. Nói thực ra, tôi không nghĩ nhờ nghề này mà phát tài, chính là muốn dựa vào vào nó để duy trì một cuộc sống bình thường. Hiện tại kinh doanh tiệm này cũng là yêu thích, cũng là nơi ký thác tâm linh của tôi.” Nói xong, Lục Cẩn Ngôn lại cười, “Tôi… tôi cũng không thể ngay lúc này liền về hưu.”

“Đại thúc!” Phạm Gia Hoa kêu lên, “Về hưu? Làm ơn đi, đại thúc, chú vẫn còn trẻ lắm không phải sao?”

“Nga, bây giờ cậu đã biết là tôi trẻ sao?”

“Đúng vậy, tuy rằng là đại thúc, bất quá vẫn còn trẻ.”

“Không ăn rơ gì hết. Đi thay quần áo, hôm nay tạm thời như vậy, mặc đồ của tôi.”

Lục Cẩn Ngôn lấy ra một bộ đồng phục dư giao cho Phạm Gia Hoa, Phạm Gia Hoa trong căn phòng nhỏ phía sau tiệm thay đồng phục làm việc Lục Cẩn Ngôn đưa cho – quần áo cùng tạp dề màu trắng đã được khử trùng, sau đó dưới sự giám sát của Lục Cẩn Ngôn cẩn thận vệ sinh hai tay.

Khi Phạm Gia Hoa mặc, sửa sang đâu đó xong xuôi, một bên đi tới một bên cúi đầu xăn tay áo: “Hơi ngắn… Bây giờ tôi được xem là chính thức làm công cho chú chưa, đại thúc?” Phạm Gia Hoa hỏi.

“Rồi. Là cậu nói giúp tôi làm việc để kiếm tiền cơm.”

“Ân.”

“Vậy, tôi là nhân viên đầu tiên của chú?” Phạm Gia Hoa ngẩng đầu hỏi.

“Phải.”

“Tôi… tôi phải gì đây?” Đứng trong tiệm nhìn một vòng, Phạm Gia Hoa lộ ra chút lúng túng.

“Cậu… trước tiên trông coi tiệm là được rồi.”

“Di, chú không dạy tôi làm chocolate thế nào sao?”

“Cậu muốn học?”

Phạm Gia Hoa gật đầu, “Đúng vậu, cũng đã đến đây, sao lại không học chứ.”

“Vậy cậu phải học từ đầu. Hôm nay vẫn coi tiệm trước đi. Đến đây, để tôi chỉ một chút.” Lục Cẩn Ngôn bước đến trước Phạm Gia Hoa, vươn tay chỉnh lại cổ áo chưa được vuốt thẳng, sau đó kéo tay Phạm Gia Hoa, đem tay áo cậu xăn lại ngay ngắn, lại ngẩng đầu đánh giá cậu một phen, gật đầu nói: “Rất tốt.” Nói xong, thuận tay vuốt lại tóc mái Phạm Gia Hoa một chút.

“Đáng ghét, đại thúc, đừng coi tôi như hài tử.” Phạm Gia Hoa lắc đầu, làm tóc mái rối tung thêm một chút.

“Tôi chuẩn bị mở cửa, cậu cứ xem xét chung quanh trước.” Lục Cẩn Ngôn nói xong, bước vào phòng làm bánh phía sau.

Phạm Gia Hoa đứng giữa tiệm nhìn theo hướng bóng Lục Cẩn Ngôn biến mất. Vừa rồi Lục Cẩn Ngôn đứng trước mặt cậu, lúc giơ tay sửa lại áo cho cậu, tim Phạm Gia Hoa đập rất nhanh, cúi đầu nhìn người kia, nhìn đến đôi mắt mang theo sự ôn nhu của người nọ, ngón tay thon dài chuyển động trước ngực, một luồng ấm áp tràn vào tim Phạm Gia Hoa.

Từ khi tiểu thổ lang vào thành phố, cái cậu nhìn thấy nhiều nhất chính là ánh mắt đầy đề phòng, mọi người không muốn tuỳ tuỳ tiện tiện liền tin tưởng một người lạ, cũng có người nói Phạm Gia Hoa ‘đáng sợ’. Phạm Gia Hoa cũng không biết cậu đáng sợ ở chỗ nào, cậu đã cố gắng giấu đi ‘lang tính’ của cậu, cũng tự nhận là không nguy hiểm, chính là đối diện với ánh mắt hàm chứa địch ý, không tin tưởng, khinh thị, tiểu thổ lang thực thương tâm, cậu không biết phải làm thế nào mới có thể đạt được sự tin tưởng ở người khác. Hiện tại, đại thúc không chỉ dẫn cậu về nhà, tiếp nhận cậu, còn đối với cậu thực ôn nhu.

Phạm Gia Hoa lặng lẽ cười lớn, không ngừng vuốt tóc mái, cho đến khi đem mái tóc trước đó còn thẳng thớm làm cho rối bù.

“Tiểu Hoa, này cho cậu.” Lục Cẩn Ngôn cầm trong món đồ gì đó từ phía sau bước ra, khi anh nhìn đến mái tóc rối bù của Phạm Gia Hoa, không khỏi thốt lên: “Ai, cậu như thế nào lại làm rối bù tóc mình, thật là.”

“Tôi… tôi cảm thấy như vậy mới đẹp.” Phạm Gia Hoa mạnh miệng nói, cậu cũng không nguyện ý thừa nhận khi cậu vui vẻ sẽ vò vò tóc mình.

Lục Cẩn Ngôn bước tới, vươn tay vuốt lại tóc rối của Phạm Gia Hoa một chút, sau đó đem chiếc nón trên tay đưa cho cậu, “Đội vào đi.”

“Nón lưỡi trai? Vì sao?” Phạm Gia Hoa nhìn chiếc nón lưỡi trai màu xanh nhạt trong tay, khó hiểu hỏi.

“Biết cậu thích đẹp, cũng biết mái tóc của cậu đẹp, bất quá, tiệm chúng ta là tiệm ẩm thực, nếu để khách hàng nghi ngờ có tóc lẫn trong thực phẩm sẽ không tốt. Khi làm việc phải luôn che lại mái tóc.” Lục Cẩn Ngôn giải thích.

“A, tôi biết, các đầu bếp đều có nón, có phải không?”

“Đúng vậy.” Lục Cẩn Ngôn gật đầu, nửa đùa nửa khen vươn tay cong ngón trỏ búng vào trán Phạm Gia Hoa một cái. Không biết vì sao, khi đối diện với tiểu thổ lang, nhìn thấy bộ dáng cậu đối với mọi sự vật xung quanh đều nửa hiểu nửa hồ đồ, Lục Cẩn Ngôn sẽ cảm thấy tâm tình rất tốt, nhịn không được muốn đùa với cậu như đùa với tiểu hài tử.

“Đại thúc, chú làm gì vậy!” Phạm Gia Hoa bất mãn khẽ gọi, lấy tay che đầu mình lại.

“Được rồi, đội nón ngay ngắn vào, bắt đầu làm việc.”

“Làm việc, tôi đây phải làm gì? Chú cũng không nói qua.”

“Hôm nay cậu giúp tôi thu tiền, mỗi loại cookies và chocolate đều có giá hết, khi khách hàng chọn thì sẽ nhìn bảng giá. Bên cạnh máy tính tiền cũng có giấy ghi chú. Cậu phải làm quen mỗi kiểu dáng chocolate trước, nhớ sai sẽ thu tiền sai nga. Còn nữa, sẽ có khách yêu cầu đặt trước cookies hoặc chocolate, cậu ghi chú lại, nói với họ ngày hôm sau đến lấy là được. Hàng bán lẻ sẽ có túi giấy chuyên dụng để đựng, các món khác có thể để khách tự chọn. Đều đặt ở bên này, cậu đến nhìn đi.” Nói xong, Lục Cẩn Ngôn hướng dẫn Phạm Gia Hoa, chỉ cho cậu nhìn kỹ ghi chú.

“Thu tiền… “ Phạm Gia Hoa chần chờ nói, không khỏi nhìn Lục Cẩn Ngôn. Khi biết được Lục Cẩn Ngôn thật sự nghiêm túc, cậu rất kinh ngạc. Người bình thường sẽ không bao giờ vào ngày đầu tiên mới quen biết, đã đem tiền mà trong mắt con người là quan trọng giao hết tất cả cho người lạ, huống chi là một thổ lang. Phạm Gia Hoa đầy cảm động, trong lòng thầm quyết định nhất định phải báo đáp Lục Cẩn Ngôn, hồi báo sự tin tưởng của anh đối với cậu.

58. Quyển 5 - Chương 4

“Thao tác máy tính tiền rất dễ, a ha, cậu cũng đừng nói với tôi cậu không biết các loại tiền giấy và tiền xu đi. Trước tiên làm quen với các loại sản phẩm, các loại chocolate và cả cookie nữa đều phải nhớ rõ, việc này rất khó. Nếu nhớ tốt, tôi sẽ thưởng cho cậu.”

Lục Cẩn Ngôn cười nói.

“Thưởng? Thưởng cái gì?” Phạm Gia Hoa hưng phấn hỏi, đôi mắt láy lại càng không ngừng chớp chớp.

“Ân, đến tối sẽ cho cậu biết.”

“Gì nữa a, còn phải đợi đến tối.” Lời nói có chút tiếc nuối, tâm lại hân hoan, Phạm Gia Hoa đắc ý nở nụ cười.

“Đến đây, giúp tôi bày cookie và chocolate ra.” Lục Cẩn Ngôn gọi Phạm Gia Hoa đến giúp, trước tiên đem cookie và chocolate đã làm xong gian làm việc đằng sau mang ra. Quầy bánh đã đặt xong nhãn sản phẩm, bọn họ dựa theo đó xếp từng loại khác nhau. Phần lớn cookie đã được xếp torng hộp đựng thực phẩm trong suốt, còn một ít hàng lẻ, còn chocolate thì đặt trong gói giấy kiếng, còn cột thêm dây nơ đính logo của cửa hàng nho nhỏ lên trên, thập phần xinh đẹp đáng yêu.

Phạm Gia Hoa một bên sắp xếp, một bên làm quen với từng kiểu dáng cookie và chocolate.

“Chủng loại không ít nha chú.”

“Rất nhiều khẩu vị, khách hàng có nhiều sự lựa chọn hơn.”

Sau khi bày biện cửa hàng xong, Lục Cẩn Ngôn mở cửa, sau đó bước đến trước Phạm Gia Hoa nói: “Hôm nay liền nhờ cậu.”

Tiểu thổ lang được tín nhiệm dị thường vui vẻ, trịnh trọng gật đầu, “Được!”

Sau khi chỉ Phạm Gia Hoa sử dụng máy tính tiền xong, Lục Cẩn Ngôn trở lại gian làm việc phía sau, một mình Phạm Gia Hoa coi tiệm, cậu ở trong gian hàng lớn xoay tới xoay lui, lúc thì đến tủ đựng bánh, lúc thì ra nghiên cứu quầy bánh, tiếp tục ghi nhớ những cái tên khác nhau của cookies và chocolate. Khứu giác thổ lang linh mẫn hơn con người, Phạm Gia Hoa khi biến thành người rồi khứu giác vẫn còn rất mẫn cảm, giúp ích cho trí nhớ của cậu ta.

Khách hàng đầu tiên của hôm nay đã đến. Là một phụ nữ khá giả, nàng hiển nhiên là khách quen, sau khi vào tiệm lập tức đến trước một quầy bánh, lấy khay và kẹp ở bên cạnh, tự mở nắp quầy lên, chọn từng cái từng cái cookies đặt vào khay. Sau khi chọn xong những loại đúng khẩu vị, nàng đặt kẹp trở lại, cầm khay đến quầy tính tiền.

“Di…” Phát hiện đứng sau máy tính tiền không phải ông chủ tiệm quen thuộc, thiếu phụ sửng sốt.

“Tôi… Tôi…” Phạm Gia Hoa bất giác trở nên căng thẳng.

“A, cậu là nhân viên mới phải không?” Thiếu phụ cười hỏi, đặt khay đang cầm xuống, “Đã sớm nói với ông chủ nên mời học sinh vừa học vừa làm, rốt cục đã tìm được.”

“A, dạ đúng.” Phạm Gia Hoa vội vàng đáp.

Tính tiền xong, Phạm Gia Hoa đem cookies đặt vào trong chiếc túi gói kín, lại bỏ vào trong túi xách, giao cho khách, “Cảm ơn đã quan tâm.”

“Cám ơn.” Thiếu phụ cười cười, sau khi trả tiền xách túi rời đi.

“Ha…” Nhìn theo bóng dáng rời đi của vị khách đầu tiên, Phạm Gia Hoa thư thái cười rộ lên.

Qua mười giờ, khách hàng liên tục vào tiệm, thỉnh thoảng trước máy tính tiền lại xếp thành hình con rồng nho nhỏ. Phần lớn đều là khách quen, tự chọn hàng rồi đến tính tiền, cũng có số ít khách là đến mua lần đầu tiên, Phạm Gia Hoa liền chủ động giới thiệu và giúp họ chọn hàng. Có khách đến đặt trước, Phạm Gia Hoa liền ghi chú lại, hẹn thời gian với khách. Phản ứng của cậu nhanh nhẹn, động tác linh mẫn, càng làm càng tự tin, gan cũng lớn hơn nhiều.

Khi có người đến đặt trước chocolate, thì Lục Cẩn Ngôn từ phía sau bước ra. Thấy Phạm Gia Hoa làm việc rất thuận lợi, anh cũng vui vẻ.

“Cậu rất có khả năng a.” Lục Cẩn Ngôn khen.

“Đương nhiên.” Phạm Gia Hoa đắc ý.

“Thêm vài ngày nữa, nhất định làm rất tốt.”

“Dạ, đại thúc.” Phạm Gia Hoa lớn tiếng đáp.

Khoảng bốn giờ chiều, chocolate làm trong ngày đã hết veo, cookies cũng chỉ còn lại một ít.

“Chú à, nếu trong ngày bán không hết, thì phải làm sao?” Phạm Gia Hoa hỏi.

“Tôi sẽ để ba ngày, nếu quá ba ngày, thì… tự mình ăn luôn.”

“A,” Phạm Gia Hoa kinh ngạc, sau đó nhìn Lục Cẩn Ngôn từ trên xuống dưới, “Chú cũng không qua mập.”

“Sao được chứ, chẳng lẽ cậu nghĩ cậu và tôi đây làm ra bao nhiêu chocolate đều đi vào bụng tôi hết bấy nhiêu sao?” Lục Cẩn Ngôn cười hỏi.

“Không phải, không phải.” Phạm Gia Hoa vội vàng lắc đầu.

“Tiệm nhỏ không làm nhiều, bình thường cũng sẽ không để quá một đêm.”

Đóng cửa tiệm, Lục Cẩn Ngôn muốn Phạm Gia Hoa vào gian làm việc phía sau, anh làm mẫu cho cậu thấy làm chocolate thủ công và cookies như thế nào. Phạm Gia Hoa chộn rộn muốn đến giúp một tay, bị Lục Cẩn Ngôn ngăn lại.

“Cậu muốn giúp tôi, sau này còn nhiều cơ hội, nhìn trước đã.”

Làm việc đến bảy giờ tối, Lục Cẩn Ngôn đã làm xong cookies và chocolate cho ngày mai, Phạm Gia Hoa chủ động giúp anh bao kín lại, lần này Lục Cẩn Ngôn không từ chối.

Sau khi kết thúc một ngày làm việc, hai người trước tiên thuận đường ra ngân hàng 24h đem khoản thu trong ngày nộp vào, sau đó Lục Cẩn Ngôn dẫn Phạm Gia Hoa đi ăn cơm.

“Chúng ta về nhà ăn.” Phạm Gia Hoa không muốn để Lục Cẩn Ngôn tốn kém.

Vươn tay sờ sờ đầu Phạm Gia Hoa, Lục Cẩn Ngôn vì tiểu thổ lang hiểu chuyện cùng thân thiết mà cảm thấy cao hứng, “Không sao. Cùng đi đi. Ăn thật ngon vào.”

Đứng trước tiệm thịt nướng, Phạm Gia Hoa hít thật sâu, vui vẻ cúi đầu nắm tay hô “Yeah”. Bộ dáng trẻ con của cậu lây sang Lục Cẩn Ngôn.

Trong quán nướng tự phục vụ, Lục Cẩn Ngôn và Phạm Gia Hoa ngồi đối diện nhau trên cái bàn nhỏ, ông chủ quán bưng đến một mâm thịt cắt sẵn. Khi miếng thịt đang nướng phát ra tiếng xì xèo, khuôn mặt Phạm Gia Hoa không che giấu nổi hưng phấn.

“Có thể ăn no thiệt no không?” Phạm Gia Hoa hỏi.

“Không thành vấn đền.”

“A, cám ơn đại thúc.”

Một mâm thịt bị ‘tiêu diệt’ sạch sẽ, thấy Phạm Gia Hoa ăn đến vui vẻ như vậy, Lục Cẩn Ngôn không hiểu sao cũng cao hứng.

Ăn tối xong, ra khỏi quán, thấy hướng Lục Cẩn Ngôn không phải đi về nhà, Phạm Gia Hoa cất tiếng nhắc nhở: “Chú à, về nhà hướng này.”

“Không, khoan về nhà đã.” Lục Cẩn Ngôn nói xong, giữ chặt ống tay áo Phạm Gia Hoa, kéo cậu đi về phía trước.

Thấy Lục Cẩn Ngôn dẫn cậu đi vào cửa hàng trang phục nam, Phạm Gia Hoa lùi về sau, không muốn đi tiếp. Lục Cẩn Ngôn kỳ quái: "Sao vậy, trong quán thì như lão hổ, như thế nào lại sợ đi mua quần áo?"

"Không, tôi không cần." Phạm Gia Hoa cự tuyệt. Cậu đã được Phạm Gia Hoa thu lưu, còn chưa làm gì được cho Lục Cẩn Ngôn, lại liên tục được anh chiếu cố, trong lòng cậu rất áy náy, cũng không muốn Lục Cẩn Ngôn tiêu tiền vì cậu.

"Dù sao cũng cũng phải thêm quần áo để thay." Lục Cẩn Ngôn nói, lại nhịn không được nâng tay vuốt tóc Phạm Gia Hoa. Anh hiểu Phạm Gia Hoa vì sao lại từ chối, tiểu thổ lang hiểu chuyện này hiện tại càng nhìn càng thích. "Cậu không thể lúc nào cũng chỉ có một bộ quần áo. Đã gần cuối thu, cần thêm áo khoác dày hơn một chút, vào đi thôi." Lục Cẩn Ngôn nhẹ nhàng khuyên nhủ, kéo Phạm Gia Hoa phải vào tiệm.

Biết không thể từ chối, hơn nữa từ chối cũng sẽ tổn thương đến tấm lòng của anh với cậu, Phạm Gia Hoa ngược lại kéo Lục Cẩn Ngôn đi về hướng khác, "Được rồi, nếu chú muốn mua cho tôi, chúng ta đến chợ đêm."

"Chợ đêm?" Lục Cẩn Ngôn nghĩ Phạm Gia Hoa không muốn vào cửa hàng chuyên dụng, chỉ chịu mua hàng bán vỉa hè. "Không, không cần phải vậy."

Hai người đều khăng khăng ý của mình, ở ngã tư đường bắt đầu cù nhây, có người đi qua nhìn bằng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, còn quay đầu lại xem. Để ý thấy mình tựa hồ được 'quan sát', Lục Cẩn Ngôn đỏ mặt.

"A, Tiểu Hoa, đừng như vậy." Anh giãy bàn tay nắm chặt của Phạm Gia Hoa ra.

"Phía này, đi chợ đêm." Phạm Gia Hoa lại lần nữa nắm lấy cổ tay Lục Cẩn Ngôn, kéo anh theo cậu đi về phía chợ đêm. "Quần áo đều mặc giống nhau, lại nói, tôi đẹp trai như vậy, mặc cái gì cũng đẹp." Cậu nhìn cao gầy lại rất có khí lực, Lục Cẩn Ngôn tránh vài lần đều không tránh được.

"Chú à, chú chỉ cần mua quần áo ở chợ đêm cho tôi là được rồi, thiệt đó."

Thắng không nổi Phạm Gia Hoa cố chấp, Lục Cẩn Ngôn cuối cùng vẫn đi theo cậu đến chợ đêm, ở các quầy hàng khác nhau mua đồ dùng cùng quần áo cần thiết.

Xách theo gói nhỏ túi to, tâm tình Phạm Gia Hoa vui đến mức huýt sáo dọc đường đi về nhà.

"Cậu còn biết huýt sáo?" Nghe huýt một khúc nhạc nhẹ nhàng, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy êm tai cũng có chút ngạc nhiên.

"Đại thúc, chuyện này không khó a."

Tâm tình khoái trá duy trì đến lúc về nhà. Lục Cẩn Ngôn lấy ra mấy món nhắm đậu phộng cùng khô mực

làm món nhắm rượu, lấy bia ra. Lục Cẩn Ngôn sống một mình, khi cô đơn tịch mịch cũng thích uống vài ly bia. Phạm Gia Hoa thấy được cũng kêu gào muốn uống.

"Cậu trưởng thành chưa?" Lục Cẩn Ngôn cười hỏi.

"Đương nhiên. Ân, tính theo tuổi con người, tôi cũng ngoài hai mươi mốt tuổi." Phạm Gia Hoa nghiêm mặt nói, vừa nói vừa nằm xuống bên cạnh Lục Cẩn Ngôn cọ cọ.

"Không được gạt tôi."

"Đương nhiên, đại thúc, tôi không gạt chú."

"Hão, như vậy, cậu cũng uống một ly đi." Lục Cẩn Ngôn rót cho Phạm Gia Hoa một ly, đặt xuống trước mặt cậu.

Ngửa cổ uống hơn nửa ly, Phạm Gia Hoa thỏa mãn thở dài một hơi, "Ha…"

"Không được uống suông, ăn một chút, khô mực này ngon lắm."

"Miệng xé khô mực, hương vị ngon lành lại dai dai đều khiến Phạm Gia Hoa thích thú, cậu ta cười đầy mặt khen: "Ân, đại thúc, ăn ngon lắm."

"Không tồi đi." Lục Cẩn Ngôn lộ ra nụ cười đắc ý.

Hai người vừa xem TV vừa uống, tâm tình đều rất sung sướng. Lục Cẩn Ngôn từng một mình uống rượu giải sầu, bây giờ tìm được một bạn rượu, anh rất vui vẻ, có cảm giác ấm áp lại nghẹn ngào không nói thành lời như dòng nước chảy qua tim.

Nhìn nụ cười trên mặt Lục Cẩn Ngôn, Phạm Gia Hoa cũng lặng lẽ cười.

Ba ngày trôi qua, Phạm Gia Hoa vẫn không đi, tiếp tục ở lại Lục gia.

Đối với chuyện càng ngày càng quen với công việc của một nhân viên cửa hàng, trong lòng Phạm Gia Hoa có chút tự mãn, đây là công việc chính thức đầu tiên kể từ khi cậu rời rừng rậm bước vào thành phố, tuy rằng đơn giản, lại khiến cậu có chút cảm giác dần 'trưởng thành'. Cùng với thỏa mãn và thuận buồm xuôi gió, cậu chủ động đề nghị muốn học làm bánh cookies và chocolate.

Lục Cẩn Ngôn cũng rất phóng khoáng dốc lòng dạy dỗ. Sau khi kết thúc buôn bán ở cửa hàng, hai người sẽ ở lại cùng nhau làm bánh cookies và chocolate. Từ việc sàng bột, đánh kem đến chọn nhiệt độ nướng, Lục Cẩn Ngôn nhất nhất dạy Phạm Gia Hoa.

Tinh diệu của điểm tâm ngọt ở chỗ cần rất nhiều năm rèn luyện mới có thể nắm vững được bí quyết, càng cần hơn nữa là phải có sự yêu thích với điểm tâm ngọt. Phạm Gia Hoa đối với nấu nướng không có ngộ tính quá cao, nhưng cậu có sự nhiệt tình, nguyện ý học, sau hai lần làm thử, Phạm Gia Hoa đã gần như có thể tự mình làm ra bánh cookies và chocolate có khẩu vị cơ bản nhất.

"Đại thúc, tôi rất thông minh đi." Tiểu thổ lang nắm vững căn bản, đắc ý nói.

"Ân, không tồi."

"Cái gì? Chỉ là 'không tồi' thôi sao? Phải 'tốt lắm' chứ. Đại thúc, nói 'cậu tốt lắm', nói 'cậu tốt lắm'."

Phạm Gia Hoa làm nũng giống y như tiểu hài tử làm Lục Cẩn Ngôn mắc cười, anh gật đầu, "Được rồi, tốt lắm, tốt lắm."

"Nói cho xong." Tiểu thổ lang tựa hồ không hài lòng lắm, sau đó con mắt cậu chuyển một vòng, đề nghị: "Đại thúc, thưởng cho tôi."

"Ồn ào, còn chưa làm được thành công gì, đã muốn thưởng."

"Nhưng hiện tại cookies tôi làm chú cũng đâu có nói ăn không được, cho dù là chỉ mới được lần đầu tiên, chẳng lẽ không nên thưởng gì đó sao? Như vậy tôi mới có động lực, không ngừng cố gắng."

Thấy Phạm Gia Hoa nói hơi có lý, Lục Cẩn Ngôn gật đầu, "Cậu muốn cái gì?"

Phạm Gia Hoa mím môi, nghĩ nghĩ, cong khóe miệng cười. Nụ cười này lọt vào mắt Lục Cẩn Ngôn, làm anh tâm động. Đó không phải nụ cười trẻ con, mà là nụ cười tràn ngập mị lực nam tính. Trong một lúc làm Lục Cẩn Ngôn dao động. Biết tuổi Phạm Gia Hoa nhỏ hơn rất nhiều, vì thế trong lòng luôn xem cậu là tiểu hài tử, nhưng thực tế tiểu thổ lang này đã sớm trưởng thành, trên người đã dần lộ ra khí chất giữa nam hài cùng nam nhân. Tin rằng khi thời gian trôi qua, cậu càng ngày càng thành thục nhất định sẽ là một nam nhân không tồi.

Lục Cẩn Ngôn theo bản năng lui về sau từng bước, trong nháy có chút bối rối từ tận đáy lòng.

Phạm Gia Hoa chú ý thấy tình tự Lục Cẩn Ngôn dao động, cậu nhìn chằm chằm vào mắt Lục Cẩn Ngôn, thấy được ánh mắt Lục Cẩn Ngôn. Sau đó Phạm Gia Hoa cười nói: "Tôi a, tôi muốn được thưởng… chính là – đại thúc!"

Cái gi! Lục Cẩn Ngôn bị dọa, mở to hai mắt nhìn, thân thể bất giác run lên.

"Ha, dọa đến chú dữ vậy sao? Yên tâm, yên tâm," Phạm Gia Hoa lộ ra nụ cười xấu xa khi đùa giỡn thành công, phất phất tay, "Đại thúc, tôi chỉ muốn hẹn với chú thôi. Chúng ta ra ngoài chơi đi. Tôi nhớ chú có

nói mỗi tháng cửa tiệm sẽ nghỉ hai ngày."

Nguyên lai là vậy… Lục Cẩn Ngôn thả lỏng, đồng thời từ tận đáy lòng lại cảm giác có chút mất mác, anh vội vàng đem cảm giác mất mác này gạt phắt đi. Lục Cẩn Ngôn lúc này không chú ý thấy, trong đáy mắt Phạm Gia Hoa có một mạt thâm trầm.

59. Quyển 5 - Chương 5

Hai ngày thứ ba mỗi tháng là ngày nghỉ của tiệm bánh Cookie's, bình thường Lục Cẩn Ngôn sẽ dùng hai ngày để liên hệ nhập nguyên liệu cùng bao bì gói hàng, anh đã có thời gian dài hợp tác ổn định với nhà cung cấp. Tuần này, Lục Cẩn Ngôn đã điện thoại liên lạc với đối phương, đặt hàng trước, sau đó anh liền dẫn Phạm Gia Hoa ra ngoài.

"Có muốn đi đến chỗ nào chơi không?" Lục Cẩn Ngôn từ sau khi mở cửa tiệm đã không còn nhiều thời gian rảnh, cũng không biết những người trẻ tuổi thời nay thích chơi ở đâu, anh để Phạm Gia Hoa tự chọn.

"Ân, không có mục đích, chúng ta đi đại nơi nào đó cũng được?"

Đoán Phạm Gia Hoa chỉ muốn ra ngoài chơi đỡ buồn, Lục Cẩn Ngôn dẫn cậu đến khu thương mại sầm uất.

Vì có vấn đề về quyền tạm trú, từ sau khi Phạm Gia Hoa vào Hương Đảo vẫn không dám quang minh chính đại đi trên đường, cậu sợ. Hiện tại, tuy rằng vẫn chưa có chứng minh thư cùng quyền tạm trú chính thức, nhưng cậu đã có Lục Cẩn Ngôn bên cạnh, có sự tin tưởng vào cậu, không nghi ngờ gì cậu.

Nhàn nhã đi dạo nửa ngày, hai người lại cùng nhau đến nhà hàng ăn cơm, sau đó cùng nhau về nhà.

"Đại thúc, chúng ta là đang hẹn hò đi." Phạm Gia Hoa nói, mắt nhìn về trước, không nhìn Lục Cẩn Ngôn bên cạnh, bất quá từ thanh âm nghe được cậu đang vui sướng.

"Đâu có." Lục Cẩn Ngôn lắc đầu phủ nhận.

"Cũng gần giống a." Nói xong, Phạm Gia Hoa vươn tay nắm lấy tay Lục Cẩn Ngôn, kéo anh đi về phía trước.

Lục Cẩn Ngôn trong lòng khẽ động, bất động thanh sắc tùy ý để Phạm Gia Hoa kéo anh đi mấy bước, sau đó rút tay lại. Nhìn thân ảnh cao lớn của người bên cạnh, trong tâm Lục Cẩn Ngôn lại xuất hiện thân ảnh một người. Người kia cũng có thân hình cao lớn…

Không, không, không được nhớ lại. Lục Cẩn Ngôn tự nói bản thân phải quên, phải quên đi.

Thổ lang nhạy cảm cũng không phải không phát giác cảm xúc Lục Cẩn Ngôn dao động, cậu lén liếc nhìn một cái, sau đó dời ánh mắt đi. Cậu cũng không hỏi gì, đem tất cả thu vào trong lòng.

Buổi tối, Lục Cẩn Ngôn ngồi ở sofa trong phòng khách, lật xem sách điểm tâm ngọt mới mua được, Phạm Gia Hoa ngồi bên cạnh anh. Sau khi xem sách một lúc, Lục Cẩn Ngôn ngẩng đầu, phát hiện Phạm Gia Hoa đang chăm chú nhìn anh.

"Sao vậy?" Lục Cẩn Ngôn cho rằng đối phương sẽ nói ra suy nghĩ của mình.

Phạm Gia Hoa "Ân" một tiếng, lắc đầu phủ nhận, sau đó bày ra tư thế đang xem TV.

Lục Cẩn Ngôn cười cười, lại tiếp tục vùi đầu đọc sách.

Kỳ thật, hôm nay lúc cùng nhau đi dạo phố Phạm Gia Hoa chú ý đến một việc, khiến cậu thực để ý trong lòng. Khi trả tiền, cậu nhìn thấy Lục Cẩn Ngôn mở bóp ra, hé ra một tấm hình. Tuy rằng chỉ thoáng một cái, nhưng tiểu thổ lang thị lực không tồi đã nhìn ra được là hình chụp một người. Có thể đặt trong bóp tiền, không có khả năng là bạn bè bình thường.

Đi vào thành phố này, gặp được Lục Cẩn Ngôn, anh hiện tại là 'người đầu tiên', cũng là 'duy nhất' của Phạm Gia Hoa, một loại chiếm hữu khó hiểu từ trong nội tâm Phạm Gia Hoa phát ra. Nếu nói lúc ban đầu gặp nhau Lục Cẩn Ngôn đã có người bầu bạn, thì Phạm Gia Hoa đã không có tư tưởng chiếm hữu này tồn tại. Hiện tại, Lục Cẩn Ngôn rõ ràng là một mình, nhưng trong đáy lòng lại giữ một bóng hình. Không thể độc chiếm Lục Cẩn Ngôn, điểm này khiến trong lòng Phạm Gia Hoa như có một cái gai nhọn, có chút nhoi nhói đau.

Mấy ngày nay, sự ôn nhu, thiện lương, săn sóc của Lục Cẩn Ngôn, luôn luôn làm Phạm Gia Hoa cảm động, càng nhìn lại càng thấy nhiều hơn, lại càng cảm thấy Lục Cẩn Ngôn là một nam nhân tốt. Nam nhân này không chỉ thu lưu Phạm Gia Hoa cô đơn, còn làm ấm trái tim Phạm Gia Hoa. Trong thời gian ngắn ở chung không có thời điểm để suy xét tốc độ phát triển tỉnh cảm. Nam nhân hiểu biết đơn thuần cũng không cần mất nhiều thời gian, thế giới của cậu đơng giản lại trong sáng. Phạm Gia Hoa không muốn phủ nhận tâm tình, tình yêu của tiểu thổ lang đến trực tiếp lại tinh khiết, mang theo tâm tính giống như trung khuyển, thích, chính là thích!

Chính thức thu lưu Phạm Gia Hoa, Lục Cẩn Ngôn bắt đầu chuẩn bị giúp cậu việc đăng ký tạm trú. Cẩn thận hơn nữa, Lục Cẩn Ngôn đến phòng tạm trú thuộc sở cảnh sát nơi anh ở để được tư vấn. Anh lấy lý do là có bạn nhờ hỏi, ai biết rằng vừa mới nói đến thổ lang, cảnh sát viên ngồi đối diện anh lập tức nhảy dựng lên, làm Lục Cẩn Ngôn hoảng sợ.

"Cái gì? Sói hả?"

"A, không, không phải," Lục Cẩn Ngôn vội vàng giải thích, "Là sói bắc mỹ, tiểu thổ lang, chỉ giống như một con chó nhỏ, bộ dáng xấu xấu, màu đen, trên đỉnh đầu còn có một nhúm lông."

Viên cảnh sát trừng mắt nói: "Thổ lang cũng là lang! Động vật nguy hiểm như vậy vì sao không lập tức đến báo cáo!"

"Cậu ta… cậu ta rất ôn hòa, tuyệt đối không nguy hiểm, ý tôi là, giống y như chó nhà a." Lục Cẩn Ngôn bị thái độ của viên cảnh sát làm cho khẩn trương, có phần bối rối, lắp bắp trả lời.

"Sao lại không cẩn thận như vậy, dù sao cũng là lang! Đó là yêu thú sẵn tính công kích, mang tính nguy hiểm, cho dù bây giờ rất yên ổn, rất suông sẻ, nhưng cũng không chứng tỏ y không có tính công kích. Một khi vì một nguyên nhân nào đó mà cuồng tính dẫn đến tổn thương người thì càng không được. Loại yêu thú nguy hiểm này mà chạy vào trong thành phố nhất định phải đăng ký lưu sổ."

"Như vậy sẽ không cấp chứng minh thư để y chính thức ở lại được rồi?" Lục Cẩn Ngôn lo lắng, đồng thời trong lòng mang tự vị khó chịu kỳ lạ. Phạm Gia Hoa từ rừng sâu bước vào thành phố, tin rằng cũng đã trải qua cố gắng một phen cuối cùng mới thành công. Ngạn ngữ có câu, 'An cư lạc nghiệp', thổ lang tuổi trẻ không nghề nghiệp cố gắng hết sức tại thành phố lớn này nhất định nếm qua đau khổ, hiện tại thành phố này cũng không thể thừa nhận y, không thể tiếp nhận y. Nếu Phạm Gia Hoa biết, sẽ rất thương tâm đi.

"Chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng." Cảnh sát chuyển đề tài.

Vừa nghe có hy vọng, mắt Lục Cẩn Ngôn sáng rực lên.

Tay viên cảnh sát mở ra tập văn kiện như quyển sổ lật xem, "Đầu tiên là phải ở đủ ba năm, không đủ ba năm khẳng định không được; sau đó là không phạm tội hoặc không bị lập biên bản về bất kỳ hành vi nào, còn nữa, tài khoản tín dụng bản thân cũng ổn định, đúng hạn phải nộp bảo hiểm, nếu vẫn đang nợ tín dụng hoặc quá hạn chưa thanh toán, hoặc có vấn đề về phần kinh tế thì cũng không được."

"Còn gì nữa không?"

"Nếu đã ở đủ ba năm, người có quyền công dân có thể xin giúp y, điều tra thấy không có vấn đề nào thì cấp chứng minh thư chính thức ở lại, bất quá cũng có điều kiện, bản thân yêu thú phải có nghề nghiệp."

Lục Cẩn Ngôn nghĩ trong bụng, nhân viên bán hàng trong tiệm bánh có được tính là nghề nghiệp hay không, lại hỏi, "Xin hỏi, nếu là yêu thú mới đến, chưa ở đủ ba năm, nhưng muốn xin ở lại thì phải làm sao?"

"Chưa đủ thời gian nha…" Viên cảnh sát lật tìm trong sổ tay, sau một lúc tra tìm, "Chưa đủ thời gian thì có thể xin chứng minh thư tạm thời, có ba công dân trong thành phố ký tên bảo lãnh, đồng thời lập hồ sơ lưu lại ở sở cảnh sát. Nga đúng rồi, phải có nơi ở chính thức, hơn nữa, cứ nửa năm phải đến để khai báo một lần."

Cân nhắc trong lòng, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy cũng không quá khó. Ba người, anh chỉ cần tìm hai người bạn đại diện là có thể, sở cảnh sát lập hồ sơ cũng không sao; chỗ ở chính thức chỉ cần lấy địa chỉ nhà Lục Cẩn Ngôn là được, đến tận nơi khai báo cũng không thành vấn đề. Nói như vậy, Phạm Gia Hoa cũng không

phải không thể ở lại.

"Cám ơn cậu, phiền cậu quá."

Vị cảnh sát đứng lên tiễn Lục Cẩn Ngôn ra đến cửa, không quên dặn anh: "Nhớ nói bạn anh nhanh chóng mang yêu thú kia đến sở cảnh sát. Kỳ thật lập hồ sơ cũng chỉ muốn tốt cho bọn họ, chỉ cần trong thời gian nhất định không bị xử phạt gì hết là có thể xin quyền cư trú. Nói ngược lại, vạn nhất yêu thú hại người, khi phá án chúng tôi cũng có manh mối để điều tra, nếu không, giống y như mò kim đáy biển, khổ chủ lại càng khiến người khác đồng tình."

"Được, tôi biết rồi." Lục Cẩn Ngôn liên tục gật đầu, nói cảm ơn, ly khai sở cảnh sát.

Trở về tiệm bánh, Lục Cẩn Ngôn thay quần áo khử trùng xong bắt đầu làm bánh cookies, anh cũng không nhắc đến chuyện anh đến sở cảnh sát với Phạm Gia Hoa, anh muốn từ từ chậm rãi nói với cậu, lại nói, những người bạn có thể ký tên bảo lãnh vẫn còn chưa hẹn được người nào.

Cả ngày một mình ở tiệm bánh, Phạm Gia Hoa thấy Lục Cẩn Ngôn trở về rất cao hứng. Nhưng khi cậu lấy đồng phục cho Lục Cẩn Ngôn, thổ lang mẫn cảm ngửa được một chút hương vị xa lạ từ trên người Lục Cẩn Ngôn. Phạm Gia Hoa nhăn mũi, sắc mắt thay đổi.

Buổi tối từ tiệm bánh về nhà, sau khi ăn tối xong, Phạm Gia Hoa giúp dọn dẹp lại phòng bếp, sau đó kéo Lục Cẩn Ngôn ngồi xuống sofa trong phòng khách, hỏi: "Chú hôm nay đã đi đâu?"

Lục Cẩn Ngôn bị ngữ khí trịnh trọng lại mang theo thái độ hoài nghi khiến cho có chút hồ đồ, anh hỏi lại: "Cái gì là cái gì?"

"Trước đó chú nói với tôi có chuyện cần làm, hôm nay để tôi một mình coi cửa tiệm. Tôi muốn biết chú đi đâu, làm chuyện gì?"

Lục Cẩn Ngôn ngẩn ra, lập tức đảo mắt cười cười giấu diếm, "Cũng không có gì, không phải chuyện quan trọng."

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Phạm Gia Hoa không cam lòng tiếp tục truy vấn.

"Cậu vì sao muốn hỏi chuyện đó?" Lục Cẩn Ngôn khó hiểu, anh thầm nghĩ đến cảnh cục tư vấn cũng không coi là chuyện không quang minh chính đại, như thế nào vẻ mặt Phạm Gia Hoa lại khó chịu, thật giống như Lục Cẩn Ngôn đã làm chuyện trầm trọng gì đó.

"Tôi muốn biết." Phạm Gia Hoa nghiêm túc nói, trong biểu tình ngưng trọng lại toát ra chút hờn giận, "Chú có phải là không định nói cho tôi biết không?"

"Ách, tôi…" Trước khi chưa thể chính thức giúp Phạm Gia Hoa xin quyền định cư, Lục Cẩn Ngôn chưa muốn nói với cậu, anh lo sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, làm tiểu thổ lang không vui, sau đó cũng không với Phạm Gia Hoa vì vấn đề thủ tục sẽ làm cậu chờ đợi rất lâu. Tốt nhất vẫn chờ đến khi giai đoạn chuẩn bị ổn thỏa rồi mới nói cho cậu.

"Là chuyện gì?" Phạm Gia Hoa lại hỏi một câu, lúc này, sắc mặt đã không còn âm trầm, ngược lại thoạt nhìn có chút ủy khuất.

"Đại thúc, chú có việc gạt tôi…"

"Này…"

"Là chuyện gì, là chuyện gì, nói đi, nói a, đại thúc…" Phạm Gia Hoa cúi đầu, tóc mái lướt qua đầu vai Lục Cẩn Ngôn, cậu vươn tay túm lấy cánh tay Lục Cẩn Ngôn lắc lắc.

"Thật sự không có gì, chỉ là chuyện thường ngày." Tư vấn, quả thực xem là chuyện thường đi, Lục Cẩn Ngôn nghĩ vậy.

"Chính là trên người chú có mùi không giống nhau." Thấy Lục Cẩn Ngôn vẫn không chịu nói ra, Phạm Gia Hoa đột nhiên nói.

"Tôi?" Lục Cẩn Ngôn theo bản năng nghiêng đầu qua, hít hít vai anh, lại nâng cánh tay lên ngửi, "Nào có, không có a."

"Có, chính là có. Mũi tôi rất thính nha."

"Vậy cậu nói thử xem, là mùi gì?" Lục Cẩn Ngôn đoán có lẽ Phạm Gia Hoa chỉ đang dỗ dành anh.

"Rất tạp nham, là một nơi có rất nhiều người, mùi mồ hôi, còn có khói thuốc, là một nơi có rất nhiều nam nhân đúng không? Hơn nữa còn có người hút thuốc."

Lục Cẩn Ngôn nghe vậy sửng sốt, chính xác, đại sảnh thụ lý ở cảnh cục rất nhiều người, trừ bỏ cảnh sát, còn có không ít phạm nhân bị bắt, đám luật sự tới lui, mùi quả thực tạp nham, hơn nữa còn có khói thuốc. Anh không ngờ Phạm Gia Hoa mẫn cảm như vậy.

"Tôi… đến cảnh cục."

"Đến đó là gì? Xảy ra chuyện gì?" Phạm Gia Hoa một phen túm chặt Lục Cẩn Ngôn, sau đó lại nắm lấy tay lại rờ thắt lưng, đem anh đẩy tới đẩy lui kiểm tra, "Chú bị thương? Bị tấn công? Có người dọa nạt chú? Có người khi dễ chú? Làm mất đồ? Bị cướp?"

“Uy, uy, cái gì a, đều không có, đều không có.” Lục Cẩn Ngôn đẩy tay Phạm Gia Hoa ra, nói.

“Vậy chú vì sao lại muốn đến cảnh cục?” Phạm Gia Hoa truy vấn.

“Tôi muốn giúp cậu xin ở lại chính thức, đến hỏi thăm trước một chút phải làm thế nào, có những thủ tục giấy tờ gì.”

Nguyên lai là vậy, tim tiểu thổ rớt xuống tại chỗ.

Lục Cẩn Ngôn gục đầu xuống, nhìn bộ dáng có vẻ chán nản của anh, Phạm Gia Hoa vươn tay đẩy đẩy vai anh, “Đại thúc, làm sao vậy?”

“Bây giờ còn chưa làm được.” Lục Cẩn Ngôn vốn tưởng bảo lãnh sẽ dễ dàng.

Nghe được câu trả lời đơn giản, Lục Cẩn Ngôn ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

“Làm gì mà phải xin lỗi, đại thúc, chú bằng lòng xin giúp tôi, tôi cảm ơn chú còn chưa kịp, vì sao chú phải nói như vậy.”

“Tôi vốn nghĩ có thể nhánh chóng hoàn thành…”

“Không sao, từ từ rồi cũng được.” Phạm Gia Hoa nói rất nhẹ nhàng. Cậu chỉ cần biết Lục Cẩn Ngôn không xảy ra chuyện là tốt rồi, cậu mới không ngại chuyện xin quyền định cư bị chậm trễ.

“Tôi hy vọng có thể nhanh chóng xin cho cậu, như vậy cậu…”

Phạm Gia Hoa cắt ngang câu nói Lục Cẩn Ngôn, “Loại thủ tục văn bản nhà nước làm gì nhanh như vậy, nhất định rất phiền phức. Đừng nôn nóng. Đại thúc là đang lo cho tôi không có thân phận trong thời gian này đi. Chỉ cần đại thúc chú bằng lòng thu lưu tôi là được, như vậy là tôi có chỗ ở, cũng có việc làm.”

“Ân.” Lục Cẩn Ngôn gật đầu, nhìn Phạm Gia Hoa cười cười, nụ cười của anh làm Phạm Gia Hoa nhịn không được vươn tay, lấy ngón tay chọt chọt hai má anh.

“Đại thúc, cho dù tôi có chứng minh thư, chú cũng sẽ cho tôi tiếp tục ở lại đây, đúng kho6gn.” Phạm Gia Hoa cười hi hi hỏi.

“Đúng vậy, chỉ cần cậu nguyện ý, vẫn có thể ở lại.”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Phạm Gia Hoa vui vẻ thở hắt ra, hai tay bắt chéo sau đầu dựa vào sofe,

"Cho nên a, đại thúc, tôi cũng không phải là con sói lưu lạc không có nhà để về. Không hiểu chú vì cái gì thoạt nhìn bộ dáng khó chịu như vậy, không phải chỉ là chuyện nhỏ cần có thời gian thôi sao."

"A, nói cũng đúng."

"Thôi, vui lên đi, cáp ô." Phạm Gia Hoa bật người dậy, đột nhiên vươn tay chụp về phía Lục Cẩn Ngôn, hai bàn tay một trái một phải giữ chặt hai bên má Lục Cẩn Ngôn, kéo ra hai bên, khiến cho khuôn mặt anh lộ ra nụ cười kỳ quái.

"Ô, đau…" Lục Cẩn Ngôn không ngờ Phạm Gia Hoa ra tay với anh, vừa sợ vừa thẹn, một phen gỡ tay Phạm Gia Hoa ra, sau đó ôm mặt xoa xoa hai má bị nhéo đau, bất mãn nói: "Cậu làm gì! Cậu càng ngày càng không biết lớn nhỏ!"

"Bởi vì tuổi của chú cũng không lớn mà." Phạm Gia Hoa lộ ra nụ cười sau khi làm chuyện xấu có chút sợ hãi lại có chút đắc ý, sau đó đứng le6h, "Được rồi, đại thúc, khuya rồi, đi ngủ thôi. Ngày mai còn phải đi làm."

Vốn tưởng rằng khi biết không thể xin ở lại được ngay lập tức, tiểu thổ lang sẽ thất vọng, lại không ngờ rằng cậu nguyên khí tràn đầy như vậy, tâm tình rối rắm của Lục Cẩn Ngôn cũng thả xuống, biểu tình thoải mái trở về phòng ngủ.

60. Quyển 5 - Chương 6

Thấy tâm tình Lục Cẩn Ngôn trở nên tốt hơn, Phạm Gia Hoa cũng yên tâm, hiện tại chuyện ở lại đã không còn làm cho tiểu thổ lang để tâm nữa, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh nam nhân này là tốt rồi. Nhìn Lục Cẩn Ngôn lo lắng chuyện của cậu, suy nghĩ cho cậu, sắp xếp chuyện tương lai của cậu như vậy, trong lòng Phạm Gia Hoa ấm áp. Cảm giác được quan tâm thật tốt.

"Làm sao bây giờ, mình hình như càng ngày càng thích chú ấy." Phạm Gia Hoa trong lòng tự nói với mình như vậy.

Mấy ngày sau đó cũng vừa cuối tháng, cửa tiệm nhỏ của Lục Cẩn Ngôn vẫn luôn ủy thác cho một công ty kế toán xử lý sổ sách. Lục Cẩn Ngôn dặn dò Phạm Gia Hoa coi cửa hàng, anh đem sổ sách và chứng từ, hóa đơn đến công ty kế toán.

Sau khi nhận sổ sách và chứng từ nhập xuất Lục Cẩn Ngôn mang đến, nhân viên và Lục Cẩn Ngôn bắt đầu tán gẫu. Trò trò chuyện chuyện, Lục Cẩn Ngôn chợt nhớ ra, "Tôi có một chuyện muốn nhờ cậu, không biết có được không?"

Nhân viên hào phóng gật đầu, "Cậu cứ nói, chuyện gì."

“Tôi có một người bạn yêu thú, từ trong rừng, muốn ở lại Hương Đảo sinh sống, cần có chứng minh thư. Tôi đã hỏi qua, khi làm chứng minh phải có ba người có quyền công dân ký bảo lãnh, cậu có thể giúp tôi ký tên làm chứng không?” Lục Cẩn Ngôn thỉnh cầu.

Người nhân viên lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, “A? Là chuyện này…”

“Người kia rất tốt.” Lục Cẩn Ngôn vội nói, nguyên bản còn muốn nói thêm “Cậu ta đang ở nhờ nhà tôi”, đột nhiên chột dạ, cũng không nói ra.

“Tôi còn nghĩ cậu muốn nhờ tôi hỗ trợ chuyện tài chính…” Đối phương trầm ngâm.

“Nhờ cậu đó. Tôi được tư vấn, xin quyền cư trú chính thức buộc phải ở Hương Đảo tròn ba năm, cậu ta vẫn chưa đủ thời gian, chỉ có thể xin quyền tạm trú. Đợi thời gian cậu ta ở lại vừa tròn ba năm, tôi sẽ giúp cậu ta xin cư trú luôn. Đây là lách luật… Cậu ta không có chứng minh thư, có rất nhiều việc không thể làm, cũng không thể đi làm bình thường, cậu ta…” Lục Cẩn Ngôn tha thiết nhìn đối phương, lại nói thêm, “Cậu ta thật sự rất tốt, rất ngoan, lại còn trẻ, là yêu thú tốt.”

“Vậy… cậu ta là… là miêu?” Nhân viên kế toán hỏi.

“Không phải.”

“Là cậu?”

Lục Cẩn Ngôn lắc đầu, “Cũng không phải.”

“Đó là gì? Là thỏ?”

“Cậu ta… cậu ta là thổ lang.”

Nhân viên kế toán vừa nghe xong liền trừng mắt, kinh hô: “Lang! Lang!”

Lục Cẩn Ngôn vừa thấy phản ứng của nhân viên kế toán kịch liệt giống y như phản ứng của viên cảnh sát ở cảnh cục trước đây, trong lòng anh đột nhiên mất mác. Chỉ e là cũng sẽ bị cự tuyệt.

“Như vậy sao được…” Đối phương thốt ra, sau đó có lẽ bản thân cũng biết không nên, vội sửa lại, “A, ý của tôi là chuyện này… có điều không dễ thực hiện…”

Giống như có gì đó nghẹn ở yết hầu, ngực cũng nặng nề, Lục Cẩn Ngôn cúi đầu.

"Cậu hãy nghe tôi nói, Cẩn Ngôn, tôi thấy cậu vẫn ít quan tâm mấy chuyện đó thì tốt hơn." Nhân viên kế toán suy tư một trận, chậm rãi nói: "Một mình cậu không cần phải dính đến mấy chuyện phiền phức như vậy. Lại nói, ký tên bảo lãnh bất quá chỉ là ghi tên, nhưng cậu nên biết sau đó còn có trách nhiệm liên đới. Không phải tôi không muốn giúp cậu, bất quá… bất quá…"

Lục Cẩn Ngôn trầm mặc không nói. Băn khoăn của đối phương anh có thể hiểu được, Phạm Gia Hoa không phải miêu hoặc cẩu, cậu ta là lang, với người lạ mà nói, phải tin tưởng cậu ta ngay lập tức, chính là bị ép buộc.

"Cẩn Ngôn, không phải tôi không giúp cậu, tôi chỉ là… là… khụ…" Mặt người nhân viên ửng đỏ, "Cẩn Ngôn, chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy, cậu còn không hiểu tôi? Nếu là chuyện gì khác tôi nhất định giúp cậu, còn chuyện này… Xin lỗi…"

"Tôi hiểu rồi…"

Để đối phương không thấy xấu hổ, Lục Cẩn Ngôn vội đổi đề tài.

Sau đó, khi ra khỏi công ty kế toán, Lục Cẩn Ngôn không vội vàng trở về cửa hàng, anh chậm rãi đi dọc vỉa hè, nhìn thấy một quán café liền bước vào, gọi một ly café, ngồi dựa vào cạnh bàn kế bên cửa sổ suy nghĩ. Làm sao bây giờ? Bị từ chối, giờ nhờ ai đây? Trong lòng liệt kê những người bạn có thể nhờ được, càng nghĩ Lục Cẩn Ngôn càng thất vọng.

Những người khác nhất định cũng sẽ nghĩ giống viên kế toán. Bảo lãnh cho một con lang, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu một ngày nào đó lang thật sự phạm tội, người nguyên bản không liên can cũng vẫn phải chịu trách nhiệm, có lẽ không may còn phải vào tù, ai cũng sẽ không nguyện ý. Bạn bè đều có người phải lo, là người phải chịu trách nhiệm gánh vác gia đình, bất bọn họ bất chấp nguy hiểm, Lục Cẩn Ngôn cũng không thể mở miệng nhờ vả được.

"Ai, mình nghĩ mọi chuyện sẽ đơn giản…" Lục Cẩn Ngôn tự trách, ảo não gãi đầu.

Trở lại tiệm COOKIE'S, Lục Cẩn Ngôn đứng ở cửa ra vào, hít sâu một hơn, bình ổn tâm tình, ra vẻ thoải mái 'chuyện đã xong', sau đó đẩy cửa bước vào.

"Đại thúc," Phạm Gia Hoa đứng phía sau quầy thu ngân, thấy Lục Cẩn Ngôn trở về, cậu vui vẻ kêu lên, "Chú đã về."

"Ừ, tôi về rồi. Hôm nay cửa hàng có đông không?"

"Chocolate viên đều bán hết sạch, có thêm đơn hàng mới." Phạm Gia Hoa vui vẻ vẫy vẫy một xấp đơn đặt hàng trong tay, "Chú thì sao? Mọi chuyện tốt không?"

"A, đều giao cho nhân viên kế toán."

Nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trờ của Phạm Gia Hoa đuổi sạch lo lắng trong lòng Lục Cẩn Ngôn, anh đột nhiên cảm thấy không nên vì một lần bị từ chối liền sa sút tinh thần cùng uể oải như vậy. Khi thay đồng phục anh nghĩ: nhất định còn có cách khác.

Đến chạng vạng, kết thúc một ngày buôn bán, Lục Cẩn Ngôn ở gian phía sau làm chocolate. Phạm Gia Hoa đứng ở gian hàng nhìn chăm chú Lục Cẩn Ngôn trong phòng chế biến được ngăn cách bởi vách kiếng trong suốt.

Lục Cẩn Ngôn có bàn tay phi thường xinh đẹp, ngón tay thon dài, từng đốt ngón tay mượt mà, móng tay được anh cắt ngắn gọn gàng, da tay cũng rất đẹp, tay anh chỉ nhìn một cách đơn thuần sẽ khiến người khác có ấn tượng anh là người 'thực ôn nhuận, tính tình rất tốt'. Nhìn đôi tay thuần thục làm tan bơ, xắt hạnh nhân… những viên chocolate mỹ vị cuối cùng được Lục Cẩn Ngôn chế biến ra, trong lòng Phạm Gia Hoa có cảm giác thỏa mãn hơn nữa là kiêu ngạo.

Thổ lang thích ăn thịt, hơn nữa thích nhất là ăn thịt bò còn sống, cư nhiên chuyên chú nhìn nam nhân làm điểm tâm ngọt, ngay cả Phạm Gia Hoa cũng cảm thấy kinh ngạc với chính bản thân mình. Rõ ràng không thích đồ ngọt, hiện tại đã hoàn toàn tiếp nhận mùi bánh cookies, tiểu thổ lang bắt đầu có cảm giác 'mình không phải đã biến thành miêu rồi chứ'. Là yêu ai yêu cả đường đi lối về đi, nghĩ như vậy rồi sau đó lập tức phủ định, Lục Cẩn Ngôn mới không phải là quạ đen, chú ấy – là người rất ôn nhu, là người rất ấm áp.

Sau khi làm xong bánh cookies và chocolate ngày mai bán, Lục Cẩn Ngôn rửa tay, thay quần áo xong bước ra gian hàng bên ngoài. Phạm Gia Hoa đã quét dọn sạch sẽ cửa tiệm sau khi đóng cửa, cùng những khoản tiền thu được trong ngày cậu cũng đã nộp vào ngân hàng xong.

"Đều làm xong hết rồi?"

"Phải." Phạm Gia Hoa lớn tiếng đáp.

Lục Cẩn Ngôn rất thích bộ dáng tiểu thổ lang tinh lực dồi dào, anh nhìn quanh cửa tiệm một chút, sau đó nói: "Đi thôi, về nhà."

"Vâng." Phạm Gia Hoa vui vẻ trả lời.

Trên đường về nhà, nhìn Lục Cẩn Ngôn bước từng bước chậm hơn mình, Phạm Gia Hoa nhịn không được vươn tay kéo anh, "Nhanh lên, đại thúc, chú bước thiệt là chậm."

"Tôi đâu có chậm, đây là tốc độ bình thường, tốc độ bình thường."

"Chú rõ ràng đi chậm rì." Phạm Gia Hoa miệng nói, tay nắm bàn tay Lục Cẩn Ngôn, vui vẻ ngẩng đầu nhìn lên trời đêm thành phố.

Có sự trợ giúp của Phạm Gia Hoa, việc quản lý cửa hàng của Lục Cẩn Ngôn trở nên thoải mái, anh có

nhiều thời gian hơn để chế biến cookies, còn có thể làm nhiều hơn mấy loại bánh ngọt thơm ngon.

Phạm Gia Hoa trở thành át chủ bài của COOKIE'S, sự anh tuấn của cậu thu hút không ít nữ giới. Tuổi Phạm Gia Hoa gần trưởng thành, trên người có sức sống tuổi thanh xuân của nam thanh niên, lại có sự trầm ổn thành thục của nam nhân. Cậu thu hút nữ giới các độ tuổi, từ nữ sinh trung học đến nữ nhân viên văn phòng, các nàng sẽ lưu luyến trong cửa tiệm, bắt chuyện với cậu. Biểu hiện của tiểu thổ lang vào những lúc đó phi thường tốt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lễ phép có thừa, lại thêm phần phong độ làm cho Lục Cẩn Ngôn từng quen nhìn người trong giới quý tộc phải tán thưởng không ngừng.

"Thừa nhận tôi là một quý ông."

Lần nọ, sau khi những vị nữ khách cất bước, Phạm Gia Hoa cười nói.

Lục Cẩn Ngôn gật gật đầu, "Ân."

"Thừa nhận tôi là nam tử hán đi." Phạm Gia Hoa còn nói thêm, theo bản năng ưỡn ngực ra. Chênh lệch tuổi tác làm Lục Cẩn Ngôn xem cậu như tiểu hài tử, còn nhỏ tuổi, Phạm Gia Hoa cũng không nguyện trong mắt Lục Cẩn Ngôn, cậu chính là một tiểu hài tử.

"Ân."

Phạm Gia Hoa cố gắng làm ra biểu tình thành thục, đôi mắt đen láy nhìn Lục Cẩn Ngôn. Trong vẻ khẩn thiết của đối phương mang theo nét trẻ con, có chút buồn cười lại có chút thật tình làm Lục Cẩn Ngôn nhịn không được bật cười.

"Uy, chú à, tôi rất nghiêm túc mà."

"Hảo, cậu thành thục, cậu thành thục." Lục Cẩn Ngôn cười quay lại phòng chế biến. Để lại Phạm Gia Hoa nét mặt giận dỗi đứng giữa cửa hàng.

"Người khác đều chú ý, vì sao chú lại không chú ý đến tôi."

Lục Cẩn Ngôn vẫn hao tâm tổn trí vì quyền tạm trú của Phạm Gia Hoa, anh hu vọng có thể làm tiểu thổ lang an tâm sống trong thành phố, quang minh chính đại đi ra ngoài. Từ khi rời bỏ công việc nhà hàng trước đây, Lục Cẩn Ngôn gần như hoàn toàn đoạn tuyệt với cuộc sống luẩn quẩn trước đây, anh hiếm khi liên lạc với đồng nghiệp, bạn bè lúc trước, chỉ những dịp đặc biệt vào ngày lễ ngày tết mới đến hỏi thăm người thầy đã dạy anh làm món điểm tâm ngọt cùng mấy người anh em bạn bè.

Nơi ở hiện tại của Lục Cẩn Ngôn giống như theo cách nửa ẩn cư, cũng không kết giao thêm bạn bè. Anh thật giống như một con ốc sên, lén lút bỏ đi, ngẫu nhiên sẽ thò đầu ra quan sát xung quanh, lặng lẽ liếc mắt nhìn một cái, sau đó lại chui vào trong vỏ. Nói không tịch mịch là nói dối, nhưng Lục Cẩn Ngôn cũng đang tận hưởng cuộc sống an bình hiện tại. Có thể không nhớ gì đến chuyện cũ, điều này làm tâm tình anh

yên bình.

Vì Phạm Gia Hoa, Lục Cẩn Ngôn thử liên lạc với mấy người bạn cũ, nói lời nhờ vả họ, nhưng đều bị khéo léo cự tuyệt. Còn có người có thiện ý cảnh cáo Lục Cẩn Ngôn đừng dính vào chuyện thị phi. Biết bạn bè chỉ là quan tâm anh, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy an ủi, nhưng chuyện ở lại của Phạm Gia Hoa không giải quyết được, làm anh phiền lòng không thôi.

Hôm nay, từ trong công ty kế toán trở lại cửa hàng, Lục Cẩn Ngôn thấy Phạm Gia Hoa đang cùng mấy cô bé nói chuyện, không biết bọn họ đang nói gì, từng cô bé đều cười rất vui vẻ.

Thấy Lục Cẩn Ngôn đã trở lại, Phạm Gia Hoa chào, "Đại thúc."

Để ý đến ánh mắt mấy cô gái dừng trên người Phạm Gia Hoa, Lục Cẩn Ngôn đột nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu tràn đầy, anh gật gật đầu với Phạm Gia Hoa, sau đó liền đi vào phòng chế biến phía sau.

Sau khi thay quần áo xong, Lục Cẩn Ngôn lặng lẽ từ cửa bên cạnh nhìn cửa hàng phía trước một chút, Phạm Gia Hoa vẫn đang tán gẫu với mấy cô bé kia, nói nói cười cười, cuộc đối thoại đứt quãng truyền đến.

"… Thật không?" Đây là thanh âm của Phạm Gia Hoa.

"Đương nhiên." "… Chỗ đó cũng không xa."

"Đúng vậy, muốn chạy qua cũng thuận tiện. Bên kia có vài nhà trọ."

"… Vì cái gì a?"

"Chuyện này không thể nói, bí mật." Đây cũng là thanh âm Phạm Gia Hoa."

"Nha, đáng ghét, cái gì bí mật mà không thể nói cho người khác chứ."

"… Chính là không thể nói."

Nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của nhóm thanh niên kia, Lục Cẩn Ngôn lặng lẽ cảm thán trong lòng: rốt cuộc là thanh niên trẻ tuổi, hấp dẫn lẫn nhau, Phạm Gia Hoa rốt cuộc vẫn động tâm với người khác phái.

"Là bí mật." Đây là câu Lục Cẩn Ngôn nghe Phạm Gia Hoa nói. Anh thầm cảm thấy kinh ngạc, đến ngày hôm nay, tiểu thổ lang cũng có bí mật của riêng cậu rồi? Lại cẩn thận nghĩ lại, Phạm Gia Hoa đã dần dần có cuộc sống của mình, có bí mật cũng không kỳ quái.

Lục Cẩn Ngôn không khỏi có chút buồn rầu nghĩ: trong tương lai, một ngày nào đó Phạm Gia Hoa sẽ rời khỏi anh, đột lập, có nơi ở, có cuộc sống cùng bạn bè của riêng cậu. Thời điểm ban đầu thu lu Phạm Gia Hoa, đó là hy vọng của Lục Cẩn Ngôn. Chính là tưởng tượng đến lúc tiểu thổ lang này sẽ rời khỏi anh, trong lòng Lục Cẩn Ngôn dâng lên một chút tư vị chua xót.

Có chút luyến tiếc. Nhưng là, đây là tương lai đã được đoán trước. Nghĩ đến đây, Lục Cẩn Ngôn hít sâu một hơi, vực dậy tinh thần, bắt đầu chế biến chocolate.

Những ngày tiếp theo, Lục Cẩn Ngôn đều không nói lời nào. Phạm Gia Hoa bận rộn công việc trong cửa tiệm, tựa hồ không chú ý đến điểm này, cũng không đến quấy rầy Lục Cẩn Ngôn làm việc.

Trong phòng chế biến phía sau, Lục Cẩn Ngôn ngẫu nhiên có thể nghe được phía trước truyền đến đôi ba câu nói, anh nghe không rõ ràng, có khi có thể nghe được tiếng cười. Biết tiểu thổ lang cao lớn anh tuấn rất được hoan nghênh, Lục Cẩn Ngôn đột nhiên có cảm giác như người cha nhìn đứa con đang dần lớn lên. Tưởng tượng đến 'Bọn họ vui vẻ như vậy mà mình thì cô đơn như thế này', hiện tại cô đơn là do mình chọn, nên hẳn sẽ không để ý mới đúng, chính là trong lòng lại quan tâm. Tâm tình mâu thuẫn phức tạp làm Lục Cẩn Ngôn không khỏi dừng công việc trong tay lại.

Giật mình một lúc sau, "Mình đang suy nghĩ lung tung cái gì a." Lục Cẩn Ngôn nhịn không được lẩm bẩm, sau đó cười một cái, tiếp tục làm việc.

Sau tan tầm, Phạm Gia Hoa thay quần áo xong, nói với Lục Cẩn Ngôn đang đứng trước cửa tiệm: "Đại thúc, tôi… hôm nay có chút việc, trước không về nhà. Chú về một mình không sao chứ."

Lục Cẩn Ngôn ngẩn người. cảm giác đầu tiên là mất mác, cảm giác thứ hai là – cậu ta hẹn hò.

A, cậu ta hẹn hò. Lục Cẩn Ngôn nhìn Phạm Gia Hoa đang đứng trước mặt anh. Thanh niên cao lớn anh tuấn, mặc áo ba lỗ màu đen, áo khoác da cùng quần jean đen, lộ ra dáng người cậu cường tráng. Phạm Gia Hoa nhìn có vẻ gầy, thực tế có cơ thể rắn chắc, dáng người tràn ngập hương vị nam nhân, tin chắc người khác phái sẽ chú ý điểm này. Hôm nay, Phạm Gia Hoa tựa hồ không cố ý chải chuốt đầu tóc, làn da rám nắng, đôi mắt sáng như sao, nụ cười rạng rỡ, phải thừa nhận, cậu thật sự rất tuấn tú.

"Được, cậu đi đi." Lục Cẩn Ngôn mỉm cười gật đầu.

"Tôi đi đây. Tôi sẽ không về nhà muộn. Chú không cần lo cho tôi." Phạm Gia Hoa vẫy vẫy tay với Lục Cẩn Ngôn, sau đó xoay người chạy theo hướng ngược lại.

Nhìn thân ảnh khuất xa giữa hoàng hôn, Lục Cẩn Ngôn đột nhiên có cảm giác bi thương. Từ khi thu lưu Phạm Gia Hoa đến nay, vẫn luôn là hai người cùng sóng vai về nhà, Phạm Gia Hoa luôn nói rất nhiều, đem mọi chuyện thấy được nghe được suốt một ngày làm việc đều nhất nhất kể lại với Lục Cẩn Ngôn. Hai người một đường nói nói cười cười. Trước kia, Lục Cẩn Ngôn còn cảm thấy Phạm Gia Hoa có chút ồn ào, luôn một mình nói không ngừng, hôm nay, đi một mình về nhà, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy thực tịch mịch.

Vì cái gì? Chỉ bất quá có mấy tháng ngắn ngủi. Bản thân Lục Cẩn Ngôn chưa phát hiện ra, anh đối với loại tình cảm không muốn xa rời Phạm Gia Hoa đã mãnh liệt đến mức độ nào rồi.

Rồi thì cậu ta cũng sẽ rời đi. Lục Cẩn Ngôn nói với bản thân như vậy.

61. Quyển 5 - Chương 7

Một góc thành phố, Phạm Gia Hoa đang đứng trong một quảng trường thương mại tổng hợp khổng lồ. Dừng lại trước một quầy hàng bán hàng độc quyền, Phạm Gia Hoa cúi đầu nhìn kỹ những món hàng bày biện bên trong.

"Thích cái nào, có thể lấy cho anh xem." Cô gái bán hàng mặc đồng phục tươi cười giới thiệu sản phẩm.

"Làm ơn lấy cái này cho tôi xem một chút." Phạm Gia Hoa chỉ chỉ tay.

Nhìn kỹ chiếc ví nam trong tay, Phạm Gia Hoa lại đem nó trả lại cho cô gái bán hàng, "Cám ơn." Sau đó ra khỏi quầy hàng.

Bây giờ vẫn chưa mua được, hôm nay Phạm Gia Hoa chỉ đến chọn trước mà thôi.

Từ sau khi nhìn thấy tấm ảnh trong ví tiền của Lục Cẩn Ngôn, Phạm Gia Hoa bắt đầu dốc lòng suy nghĩ phải tự mình mua một chiếc ví cho Lục Cẩn Ngôn sử dụng, cậu tin cậu nhất định có thể thuyết phục Lục Cẩn Ngôn sử dụng chiếc ví mới, sau đó cậu sẽ nghĩ cách tiêu hủy tấm ảnh kia. Đây là kế hoạch của tiểu thổ lang. Hai người họ khẳng định đã chia tay, còn giữ hình lại để nhớ nhung gì nữa? Không bằng có một khởi đầu mới. Nếu đại thúc vẫn không muốn, ai, vậy nam nhân chính là không quyết đoán, liền để cậu giúp chú ta giải quyết luôn.

Đại thúc chỉ cần nghĩ đến một mình cậu, nhìn một mình cậu là được rồi.

Muốn mua ví mới, hơn nữa muốn mua được chiếc ví tốt tặng cho Lục Cẩn Ngôn, Phạm Gia Hoa thật sự hao tổn không ít tâm tư. Cậu đối với những món hàng xa xi không am hiểu, cũng không có khái niệm thương hiệu. Muốn tặng cho Lục Cẩn Ngôn, đương nhiên phải là thứ tốt. Vì thế Phạm Gia Hoa nhờ những vị khách thường đến cửa tiệm mua cookies và chocolate chỉ dẫn.

Từ nữ nhân viên văn phòng đến nữ sinh trung học, nhóm nữ giới này cho Phạm Gia Hoa không ít ý kiến. Sau khi đem các thông tin thu được tổng hợp lại, Phạm Gia Hoa chọn được một cửa hàng đồ da nổi tiếng. Hôm nay, cậu đặc biệt đến cửa hàng đó xem qua, chọn kiểu dáng trước.

Nói muốn mua, bây giờ còn chưa được. Phạm Gia Hoa cũng không phải không có tiền. Tháng đầu tiên làm việc ở Cookie's cậu đã nhận được tiền lương Lục Cẩn Ngôn phát. Phạm Gia Hoa tạm thời không chi tiêu

xã giao gì, ăn ở đều tại Lục gia, mấy tháng qua cũng dư ra được một chút tiền.

Phạm Gia Hoa không muốn dùng tiền này. Thứ nhất, tiền lương cậu đưa cho Lục Cẩn Ngôn cất giùm, mỗi tháng chỉ nhận từ Lục Cẩn Ngôn một ít tiền tiêu vặt. Nếu lấy khoản tiền tiết kiệm đó thì phải nhờ Lục Cẩn Ngôn, có lẽ sẽ khiến Lục Cẩn Ngôn nghi ngờ. Kinh hỉ bất ngờ thì tốt hơn; vả lại, tiền lương từ Lục Cẩn Ngôn phát, nhìn từ góc độ khác, chính là lấy tiền của Lục Cẩn Ngôn mua quà cho Lục Cẩn Ngôn, Phạm Gia Hoa không muốn như vậy, cậu hy vọng có thể kiếm được tiền từ chỗ làm khác, sau đó mua quà cho Lục Cẩn Ngôn.

Nói đến làm việc, Phạm Gia Hoa chính là đắn đo suy tính. Cậu hỏi những người khách hay mua hàng ở tiệm có công việc nào thích hợp không, vừa hỏi xong phát hiện cơ hội làm việc cũng không nhiều.

Có vị khách đề nghị với Phạm Gia Hoa, muốn cậu làm chuyển phát nhanh, trợ lý văn phòng, lễ tân, nhưng như vậy nhất định phải rời Cookie's, kế hoạch sẽ bại lộ. Nếu bị phát hiện, sẽ không còn sự ngạc nhiên nào nữa. Phạm Gia Hoa hy vọng có thể tìm được công việc phải là sau khi hết giờ làm ở tiệm bánh, hơn nữa công việc mới cũng không thể tan ca quá muộn. Về khuya mỗi đêm, Lục Cẩn Ngôn khẳng định sẽ lo lắng.

Lúc này Phạm Gia Hoa rất chán nản, có thể nói cơ hội việc làm thật sự không nhiều. Nghĩ đến đây, Phạm Gia Hoa càng thêm cảm ơn Lục Cẩn Ngôn đã thu lưu mình.

Sau đó, nhóm nữ sinh hay đến tiệm mua chocolate mang đến cho Phạm Gia Hoa một tin tức. Cô gái nói cô đã từng làm việc trong một cửa hàng 24 giờ bán thức ăn nhanh, rất thân với quản lý, cũng quen biết mấy cửa hàng trưởng. Nàng nói với Phạm Gia Hoa, nàng có thể giới thiệu Phạm Gia Hoa đến làm việc tại cửa hàng thức ăn nhanh vào ca tối, làm việc từ tám, chín giờ tối đến mười hai giờ, chính là, nếu không làm hết ca thì sẽ ảnh hưởng đến tiền lương.

Thấy thời gian khá thích hợp, Phạm Gia Hoa vui vẻ nhận lời. Cậu nhờ giới thiệu, đồng thời giải thích rõ mình chỉ làm trong thời gian ngắn, kiếm được đủ tiền sẽ chấm dứt.

Hôm nay, sau khi Phạm Gia Hoa tan tầm đến quảng trường này, một là đến cửa hàng nhìn một cái, hai là chờ tin tức về công việc của cậu.

Đứng chờ ở cửa hàng tổng hợp trong quảng trường không bao lâu, thân ảnh các cô gái liền xuất hiện.

"Thế nào? Có được không?" Thấy các nàng đến, Phạm Gia Hoa cất tiếng hỏi.

"Đã nói với quản lý, anh ấy nói ngày mai anh đến gặp mặt một chút. Tôi đã hẹn giúp anh lúc tám giờ tối, có được không?"

"Được, được, cảm ơn." Phạm Gia Hoa liên tục gật đầu.

"Sao lại nói chỉ làm một thời gian, vậy sau đó đến cửa hàng, không còn thấy anh nữa." Trong câu nói của

nữ hài tử có chút thất vọng, "Hơn nữa nhân viên giống như anh, cửa hàng cũng hy vọng giữ anh lại lâu một chút." Nói xong, mấy nữ hài tử nhìn nhau cười.

"Xin các cô, giúp tôi giải thích với quản lý và cửa hàng trưởng một chút. Tôi cần tiền, nhưng sau khi kiếm đủ tiền rồi tôi sẽ về lại Cookie's siêng năng làm việc. Một mình đại thúc tôi sẽ lo lắng, hơn nữa một mình chú ta cũng sẽ bận rộn. Tôi sẽ cố gắng làm tốt công việc tại cửa hàng thức ăn nhanh." Phạm Gia Hoa chắp hai tay thỉnh cầu. Đôi mắt đen láy, hồn nhiên như cún con thực có thể đánh động lòng người.

"A, đại thúc của anh là lớn nhất." Nhóm nữ hài tử cười nói.

"Đúng vậy. Đại thúc thực làm người ta lo lắng."

"Không thành vấn đề. Chúng tôi tận lực giúp anh thực hiện."

"Cám ơn."

Thấy mấy nữ hài tử muốn đi loanh quanh, Phạm Gia Hoa gọi các nàng lại, "Uy, này… trước đây các cô nói có tiệm chụp hình, khu thương mại này có không?"

"Có a, ở lầu ba."

"Dẫn tôi đi được không?"

Trong kế hoạch của Phạm Gia Hoa, tặng ví chỉ một phần, còn phải có hình chụp, cậu muốn chụp hình mình rồi tặng tất cả cho Lục Cẩn Ngôn.

Trước kia Phạm Gia Hoa chưa bao giờ chụp hình, đứng trước ống kính sát vào người cậu bất giác cứng đơ cả người, cũng không biết nên tạo tư thế gì cho tốt, gượng cười với ống kính. Tuy vậy, hình chụp ra nhìn vẫn đẹp. Người đẹp trai rốt cuộc không giống nhau.

Cầm lấy tấm ảnh, Phạm Gia Hoa nhíu mày, "Xấu hoắc."

Mấy nữ hài tử vẫn chưa rời đi, các nàng xem ảnh được in ra, buồn cười với tư thế cứng ngắc cùng biểu hiện vụng về của Phạm Gia Hoa, các nàng bình luận, "Sao lại xấu hoắc a, rất tuấn tú. Anh tùy tiện chụp còn đẹp trai như vậy mà."

"Thật không?"

Phạm Gia Hoa lại chụp một tấm khác, vẫn đang không hài lòng, nhìn tấm ảnh liền ngẩn người.

“Còn chưa hài lòng a.”

“Không, nhìn không đẹp lắm.”

Nghĩ nghĩ, Phạm Gia Hoa nhanh trí, vươn tay với mấy cô bé ra hiệu, “Gương, các cô nhất định có mang gương theo, cho tôi mượn dùng một chút.”

Nhìn mình trong gương, Phạm Gia Hoa nhịn không được le lưỡi. Sau đó cậu lại chìa tay ra, “Lược, cho tôi mượn cây lược một chút.”

Giữa tiếng cười đùa của nhóm nữ hài tử, Phạm Gia Hoa cầm lược, cậu hoàn toàn không để ý đến ánh mắt các nàng, cũng không cố kỵ ánh mắt người đi đường ngoái nhìn lại, bắt đầu nhìn vào gương, sửa lại tóc.

“Ha, anh sao lại thú vị như thế.”

Các cô gái nhìn cách Phạm Gia Hoa chải chuốt, lại cười đùa tiếp. Kỳ thật không phải các nàng cười nhạo cậu. Phong thái của Phạm Gia Hoa vừa tự nhiên lại ngay ngô, tràn ngập nhiệt huyết khó nói thành lời, cậu muốn làm tốt chuyện này như thế, điểm này làm các nàng có chút cảm động.

“Để chúng tôi chỉ anh tạo dáng chụp hình nha.”

Phạm Gia Hoa lắc đầu, “Không cần, tư thế con gái các cô bày ra hảo ngốc.”

“Gì chứ, chúng tôi muốn chỉ anh, anh còn chê nữa.”

“Tư thế của các cô rất ngốc. Tôi không cần.”

Phạm Gia Hoa một lòng hy vọng có thể chụp ra được tấm ảnh tuấn tú đầy khí phách nam nhân.

Cuối cùng lại chụp hai tấm, nhìn lại, Phạm Gia Hoa vẫn không hài lòng lắm. Lo lắng Lục Cẩn Ngôn ở nhà một mình, cậu quyết định về nhà trước, lần sau đến chụp tiếp, cho đến khi nào có được tấm ảnh thấy hài lòng mới thôi. Cảm ơn các cô gái rồi tạm biệt, Phạm Gia Hoa rời khu thương mại, cảm thấy mỹ mãn đi về nhà.

Giúp Phạm Gia Hoa mở cửa, Lục Cẩn Ngôn mỉm cười nói: “Đã về rồi.”

“Ừ, đã về.”

Thấy Phạm Gia Hoa mặt mày hớn hở vào cửa, Lục Cẩn Ngôn không khỏi nghĩ thầm, ‘Xem ra cuộc hẹn

hôm nay của cậu ta rất vui.'

"A, đại thúc xem TV một mình. Ngô, không phải trước đây chú nói chương trình này dở ẹt hay sao?" Phạm Gia Hoa bước vào phòng, nhìn chương trình TV, không khỏi cất tiếng hỏi.

"A… A… chính là…"

Lục Cẩn Ngôn không biết nên trả lời thế nào cho đúng. Một mình anh ở nhà, tâm thần không yên, lúc thì nghĩ cách giúp Phạm Gia Hoa, giúp cậu độc lập, giúp cậu tìm bạn gái, giúp cậu lập nghiệp xây dựng gia đình; lúc thì luyến tiếc để tiểu thổ lang rời đi, muốn giữ cậu lại bên cạnh. Lục Cẩn Ngôn nghĩ rất nhiều, thực rối trí, thậm chí quên không để ý đến chương trình TV, anh căn bản không biết anh đang xem cái gì.

"Chúng ta xem chương trình khác đi." Phạm Gia Hoa nói xong liền đổi kênh, sau đó lấy bia từ tủ lạnh ra, "Đại thúc, muốn uống một chai không?"

Lục Cẩn Ngôn nhìn bộ dáng xuân phong đắc ý của Phạm Gia Hoa, trong lòng anh cảm thấy là lạ, gật đầu muốn che giấu, "Được, tôi đi làm một ít cá nướng để cậu ăn cùng."

Nhìn Phạm Gia Hoa uống bia, Lục Cẩn Ngôn không khỏi cảm thấy cậu dường như trưởng thành hơn nhiều. Gương mặt anh tuấn làm Lục Cẩn Ngôn không thể rời mắt. Anh đột nhiên phát hiện, nếu có một ngày Phạm Gia Hoa thật sự tỏ ý muốn rời đi, trong lòng anh nhất định rất luyến tiếc, nhưng mà, anh nhất định vẫn để cậu ấy đi.

Tâm tình mâu thuẫn làm biểu tình Lục Cẩn Ngôn lộ ra một chút thống khổ, lúc này, Phạm Gia Hoa dường như để ý đến, quay đầu lại.

"Đại thúc, làm sao vậy?"

Được lay tỉnh, Lục Cẩn Ngôn vội vàng cười cười, "Không, không có gì."

Quan sát Lục Cẩn Ngôn, Phạm Gia Hoa ẩn ẩn cảm thấy Lục Cẩn Ngôn bất an. Cậu nghĩ nghĩ, thấy Lục Cẩn Ngôn lẽ ra sẽ không phát hiện kế hoạch của cậu mới đúng, vì thế an tâm cười với Lục Cẩn Ngôn.

Khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Phạm Gia Hoa làm Lục Cẩn Ngôn tâm động. Phạm Gia Hoa còn trẻ như vậy, tương lai sẽ có rất nhiều người thích, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy anh không nên ràng buộc cậu. Nếu Phạm Gia Hoa phải đi, liền để cậu đi là tốt nhất. Trước đây thu lưu cậu, khi đó chẳng phải đã hy vọng cậu có thể tốt hơn sao. Nghĩ đến đây, Lục Cẩn Ngôn cũng thả lỏng dần.

Cúi đầu nhấp một ngụm bia, Lục Cẩn Ngôn thấy kỳ quái. Không biết vì sao, hình như hôm nay bia đắng hơn mọi ngày.**Hết chương 7**

—

Năm vừa qua là năm bết bát nhất của ta. Nhà cửa thì bỏ không. Lâu lâu quăng 1 chương cho beta rồi biến mất. Thiệt là cảm thấy áy náy với mọi người quá đi. Nhưng nói thiệt, ta không có nhiều thời gian. Công việc của ta ngày càng nhiều, trách nhiệm ngày càng cao (ta vừa phải quản lý chi nhánh công ty – CEO chi nhánh miền Bắc, vừa phải phụ trách mảng nhân sự – kinh doanh cho cả công ty, haizz, thiệt là số khổ mà), nhiều lúc đi làm về chỉ muốn ngủ thôi. Tết năm nay ta được nghỉ hơn 10 ngày lận, dự định là chăm chỉ làm cho hết Khúc kỳ ốc nè, mà rốt cục ham ăn ham ngủ nên hổng làm gì hết luôn.

Thôi thì, đầu năm, kêu ca là không tốt. Ta sẽ cố gắng kết thúc nhanh Khúc kỳ ốc và Sợ yêu. Sau đó sẽ tìm thêm mấy bộ, đào hố tiếp.

Cũng định hỏi mọi người, ta làm xong Khúc kỳ ốc thì coi như hệ liệt cũng được làm đầy đủ rồi. Nhưng ta có xem qua, Sủng vật luyến nhân và Nan đắc hữu tình nhân, một xóa blog một drop. Mọi người thấy ta nên làm hết luôn không? Có sẵn sàng đợi ta làm hết không?

Mọi người sẵn sàng thì ta tiếp tục chiến đấu với hệ liệt này. Tiếp sức cho ta nào…

62. Quyển 5 - Chương 8

Hôm sau, hai người vẫn như thường lệ cùng đi đến Cookie's. Khoảng giữa trưa, mấy nữ hài tử lại đến tiệm bánh.

Lục Cẩn Ngôn nhận ra mấy nữ hài tử, là mấy cô gái chạng vạng hôm qua đến mua hàng. Các thiếu nữ, nét cười như hoa. Nhìn Phạm Gia Hoa cùng mấy nữ hài từ cười đùa, Lục Cẩn Ngôn không khỏi cúi đầu. Quả nhiên, vẫn là các nàng có sức hấp dẫn với cậu hơn.

Trong tiệm, nhóm nữ hài tử đang nói chuyện với Phạm Gia Hoa, "Tám giờ tối hôm nay, đừng quên đến làm việc nha."

"Đã biết, cám ơn! Tôi nhất định đến đúng giờ."

"Tôi đã nói với quản lý rồi, nếu anh làm việc tốt, quản lý sẽ điều anh đến chi nhánh gần đây làm việc. Như vậy, tối anh có thể về nhà sớm hơn. Sẽ không lo lắng cho đại thúc anh ở nhà một mình nữa."

Phạm Gia Hoa nhất thời mừng rỡ, "A, thật không? Rất cảm ơn!"

"Nhìn anh lo lắng cho đại thúc nhà anh như vậy, liền giúp anh tranh thủ một chút."

“Cám ơn!”

“Vậy mời chocolate sẽ không sao đi.”

“Không thành vấn đề. Các cô chọn đi, tôi sẽ trả.”

“Chúng tôi cũng không khách sáo đâu.”

Cách cửa kính, Lục Cẩn Ngôn ở trong phòng chế biến nhìn mấy nữ hài tử liên tục cười đùa với Phạm Gia Hoa, sau đó các nàng còn phân công nhau chọn vài thanh chocolate, Phạm Gia Hoa gói tất cả chocolate đưa cho các nàng nhưng không lấy tiền, rồi vẫy tay tiễn các nàng ra về. Đợi cho thân ảnh nhóm nữ hài tử khuất xa, Phạm Gia Hoa lấy tiền của mình bỏ vào máy. A, cậu ta đã biết tặng quà để nữ hải tử vui lòng, có tiến bộ.

Lục Cẩn Ngôn không khỏi nghĩ về mình. Anh cũng chưa từng có tình yêu như vậy, anh luôn xem nữ giới là bạn bè. Trước đây, anh đã yêu một người, phương thức Lục Cẩn Ngôn biểu đạt tình cảm chính là chế biến những chiếc bánh có hương vị, hình dáng mới lạ, sau đó mời người kia nếm thử.

Người kia… kỳ thật anh ta cũng không thích đồ ngọt, lại càng không ăn đồ ngọt, Lục Cẩn Ngôn bi thương nhớ lại, anh ta chỉ là có khả năng đánh giá, nhận xét các loại bánh ngọt hoặc món điểm tâm ngọt đang được yêu thích trên thị trường thôi.

Lục Cẩn Ngôn rất thích làm bánh ngọt, từ nhỏ đã theo một người nổi tiếng học hỏi, có thể chế biến bánh kem thuần vị Tây phương, anh lại chưa bao giờ có cơ hội đưa những món điểm tâm đó cho người mình yêu nếm qua. Người trước kia, anh ta không thích (ngọt); người đang ở trước mắt, Lục Cẩn Ngôn nhìn bóng dáng Phạm Gia Hoa đứng sau quầy thu ngân xuyên qua lớp cửa kính, cậu ta, cậu ta thích ăn thịt hơn, Lục Cẩn Ngôn cười khổ nghĩ.

Đến chiều, lúc sắp đóng cửa, Lục Cẩn Ngôn thấy mấy nữ hài tử kia lại đến. Thật đúng là dính người, một ngày phải gặp nhau mấy lần. Lục Cẩn Ngôn không khỏi chua xót.

Mấy nữ hài tử dẫn thêm mấy người bạn đến mua bánh, đồng thời các nàng cũng dặn dò Phạm Gia Hoa thêm một chút, nói anh phỏng vấn nên đừng đến trễ. Đương nhiên, nhóm nữ hài tử cũng có tư tâm, yêu thích cái đẹp ai cũng có, tiện đường ghé ngang ngắm anh chàng đẹp trai, bao nhiêu lần cũng không đủ.

Sau khi đóng cửa, Phạm Gia Hoa lại nói với Lục Cẩn Ngôn cậu có việc phải làm, muốn Lục Cẩn Ngôn một mình về nhà trước, Lục Cẩn Ngôn rất bình tĩnh gật đầu đồng ý, cũng không hỏi gì.

Nhìn Phạm Gia Hoa sắp khuất xa, Lục Cẩn Ngôn vốn định nói ‘Về sớm một chút’, cảm thấy không ổn, lại muốn nói “Đi đường cẩn thận’, càng cảm thấy không ổn, cuối cùng, anh mấp máy, cái gì cũng không nói.

Trên đường một mình về nhà, đèn đường hắt bóng Lục Cẩn Ngôn cô đơn xuống đất.

Phạm Gia Hoa phỏng vấn vô cùng thuận lợi. Cửa hàng trưởng vừa thấy anh chàng trẻ tuổi cười tươi như hoa, anh khí bừng bừng liền thích cậu, biết cậu còn làm việc cho nơi khác rồi mới đến đây lại càng hài lòng.

"Vậy cậu học cách sử dụng máy tính tiền sẽ rất nhanh."

Tiệm thức ăn nhanh này gần khu thương mại, gần đó lại có hai trường đại học, sinh ý phi thường tốt, khách đến như mây. Cửa hàng trưởng hỏi Phạm Gia Hoa hôm nay có làm luôn hay không, công tác vệ sinh trước rồi làm việc, Phạm Gia Hoa đồng ý. Thay chiếc áo sơ mi ngắn tay cùng quần dài đồng phục, Phạm Gia Hoa bắt đầu làm việc, khuôn mặt anh tuấn dưới chiếc nón lưỡi trai rất nhanh đã thu hút không ít sự chú ý của khách hàng.

Phạm Gia Hoa làm không ngừng tay đến lúc tan ca, sự chịu khó cùng chủ động, nhiệt tình của cậu làm cửa hàng trưởng khen ngợi hết sức. Hẹn giờ giấc ngày mai đến làm, Phạm Gia Hoa vui vẻ về nhà.

Lấy chìa khóa mở cửa ra, Phạm Gia Hoa cất cao giọng nói: "Đại thúc, tôi đã về."

Lục Cẩn Ngôn mỉm cười đứng dậy, "Cậu về rồi." Tuy không ngừng tự nói với mình phải buông tay, nhưng nhìn Phạm Gia Hoa kết thúc cuộc hò hẹn về nhà, trong lòng Lục Cẩn Ngôn vẫn có cảm giác khó nói nên lời.

Tan tầm ngày hôm sau, Phạm Gia Hoa lại nói: "Đại thúc, chú về nhà trước đi, tôi có chuyện phải làm."

Lục Cẩn Ngôn nâng tay khẽ vuốt lọn tóc bên thái dương Phạm Gia Hoa, sau đó ôn hòa cười nói với cậu: "Đi đi." Lục Cẩn Ngôn không truy hỏi, anh biết nam nữ yêu nhau luôn hy vọng giờ giờ phút phút đều nhìn thấy nhau, Phạm Gia Hoa chỉ có ba tiếng ngắn ngủi để hẹn hò bạn gái, cũng không quá đáng.

Nhận thấy vẻ mặt của Lục Cẩn Ngôn, Phạm Gia Hoa giơ hai tay lên tỏ ý: "Đại thúc, tôi không làm chuyện xấu, chú đừng suy nghĩ lung tung."

"Ân, tôi biết." Lục Cẩn Ngôn tin tưởng cách sống của Phạm Gia Hoa.

Phạm Gia Hoa cười, cảm giác được tín nhiệm thật tốt.

Thấy Lục Cẩn Ngôn muốn đi, Phạm Gia Hoa gọi anh lại, "Đại thúc, chú không nói với tôi 'Đi cẩn thận' hay đại loại như vậy sao? Chú không lo cho tôi sao?"

Có lo lắng nha, Lục Cẩn Ngôn nghĩ, dù sao cũng là đêm tối, hơn nữa mấy bữa trước sau mười hai giờ khuya Phạm Gia Hoa mới về. Chính là anh lấy tư cách gì để nói đây, có lẽ những lúc đó Phạm Gia Hoa đang cùng bạn gái xem phim, hoặc đang thủ thỉ với nhau trong cảnh đêm. Dặn 'cẩn thận' sao? Tự Lục Cẩn Ngôn còn mắc cười, không nên, tin vào Phạm Gia Hoa luôn biết chừng mực, có lẽ cậu vẫn còn non nớt, nhưng cậu cũng không phải tiểu thổ lang to đầu mà ngốc không biết suy tính.

Lục Cẩn Ngôn cười cười, vẫy vẫy tay, sau đó xoay người đi.

Phạm Gia Hoa khe khẽ chu miệng, nhìn chăm chăm Lục Cẩn Ngôn đi xa, cậu gãi gãi đầu, oán niệm nói, "Đại thúc không quan tâm tôi." Nhớ ra mình còn phải đi làm, Phạm Gia Hoa không suy nghĩ nhiều, xoay người chạy vội đi. Lúc này Phạm Gia Hoa không để ý, giữa nụ cười của Lục Cẩn Ngôn ẩn ẩn sự chua xót.

Phạm Gia Hoa chính thức làm việc ở cửa hàng thức ăn nhanh. Một tuần trôi qua rất nhanh, cậu và các đồng nghiệp dần quen thân. Cậu chăm chỉ, nhiệt tình lại thân mật nên được các đồng nghiệp phi thường hoan nghênh, hợp tác phi thường tốt, tình tình tốt lại vui vẻ giúp đỡ người khác, còn lịch sự có thừa với đồng nghiệp, cử chỉ đoan chính, cửa hàng trưởng lớn tuổi cùng quản lý đều thích cậu.

Phạm Gia Hoa anh tuấn trở thành khối chiêu bài của cửa hàng, có người tối nào cũng đến, chỉ để ngắm anh chàng đẹp trai thôi.

Theo kế hoạch ban đầu của Phạm Gia Hoa, chỉ cần kiếm đủ tiền mua quà cho Lục Cẩn Ngôn sẽ chấm dứt công việc. Một chiếc ví nam hàng hiệu cũng không quá mắc, Phạm Gia Hoa tính toán một chút, cậu dự tính tiền công khoảng hai tháng là vừa đủ.

Phạm Gia Hoa muốn nhanh chóng kết thúc công việc đêm khuya này, cậu đã để ý thấy, đối với việc mỗi tối đều đi đến khuya lơ khuy lắc mới về của cậu, Lục Cẩn Ngôn cũng không nghi ngờ, mà còn bộc lộ một loại cảm xúc khác. Cũng không giống như giận dỗi, cũng không phải lo lắng, mà là cảm xúc làm Phạm Gia Hoa có chút không hiểu rõ, tựa như cố tỏ ra cao hứng muốn nói 'tôi biết rồi nha'.

Qua chuyện này, Phạm Gia Hoa nhìn được Lục Cẩn Ngôn để ý cậu, quan tâm cậu, cũng không coi cậu chỉ là nhân viên của Cookie's, là cậu em nhỏ, hay là khách ở tạm nhà anh, chuyện này khiến Phạm Gia Hoa rất cao hứng.

Kỳ thật trong lòng chú ấy rất để ý đến mình đi. Phạm Gia Hoa không khỏi đắc ý nghĩ.

63. Quyển 5 - Chương 9

Lại đến ngày nghỉ của Cookie's, Lục Cẩn Ngôn hẹn người bạn cũ trước đây ra ngoài uống trà.

"Đã lâu không gặp." Người bạn cảm khái nói, sau đó chăm chú quan sát Lục Cẩn Ngôn.

"Đúng vậy, đã lâu không gặp."

"Cậu một chút cũng không thay đổi." Người bạn cười nói.

Lục Cẩn Ngôn lộ ra nụ cười gượng, cúi đầu.

"Gần đây làm gì, vẫn đang gầy dựng cửa hàng kia của cậu?" Người bạn mang ngữ điệu thân thiết hỏi.

"Phải."

"Hẳn kinh doanh không tồi, tay nghề của cậu tôi biết rõ nhất."

"Còn… cậu khỏe không… đừng để ý đến sinh ý thịnh vượng, thu chi cân đối dư ra một chút là được rồi."

"Bây giờ vẫn một mình lo cho cửa hàng sao? Cậu một mình có bận rộn dữ không?" Người bạn hỏi.

"Tìm được một người vừa làm vừa học."

"Là học trò trong học việc ẩm thực sao? Nhất định sẽ là bậc thầy món điểm tâm ngọt trong tương lai đi." Người bạn nhất thời cảm thấy hứng thủ hỏi thăm.

"Không…"

"Di, vậy cậu ta có thể giúp gì được cho cậu không? Hay chỉ dọn dẹp cửa hàng rồi nhận tiền công?"

"Nói đến cậu ta, có chút chuyện, là một yêu cầu quá đáng, nhờ cậu giúp tôi." Lục Cẩn Ngôn nói.

"Nói nghe thử xem." Người bạn uống trà, ung dung nói.

Lục Cẩn Ngôn đem chuyện của Phạm Gia Hoa nói thẳng, sau đó nhờ người bạn có thể cùng anh làm người bảo lãnh, giúp Phạm Gia Hoa xin quyền cư trú.

Người bạn kia nghe xong, trầm ngâm một chút, sau đó lộ ra nụ cười có lỗi, "Cẩn Ngôn, không phải tôi không muốn giúp cậu, bất quá, cậu cũng biết, y là lang, chuyện này… chuyện này…"

"Tôi hiểu rồi…" Lục Cẩn Ngôn cúi đầu.

"Đúng rồi, Tony có liên lạc với cậu không?" Người bạn kia hỏi.

Đột nhiên nghe nhắc đến cái tên ấy, Lục Cẩn Ngôn không khỏi chấn động, sau đó cuống quýt lắc đầu, "Không, không, không có."

"Nga, như vậy sao…" Người bạn kia lại nói tiếp: "Cậu có thể tìm cậu ta thử xem, cậu ta có lẽ có thể giúp được cậu, cậu cũng biết Tony, mối quan hệ của y rất rộng."

Lục Cẩn Ngôn nghe xong, không nói gì. Lục Cẩn Ngôn không phải không hiểu người bạn kia muốn nói gì, chính xác, Tony là người thật sự có cách, chính là Lục Cẩn Ngôn đã không còn muốn gặp anh ta, cũng không còn muốn có bất kỳ mối liên hệ nào với anh ta nữa.

Uống trà xong, người bạn kia ra về trước, Lục Cẩn Ngôn ở lại gọi một ly café, một mình suy nghĩ, chậm rãi uống café. Ra khỏi quán café, Lục Cẩn Ngôn có cảm giác chán nản mất hồn. Những câu nói của người bạn kia làm Lục Cẩn Ngôn nhớ lại, những chuyện cũ trước kia ùa về, tâm sự nặng nề. Lục Cẩn Ngôn vốn là kiểu người nặng tâm sự, từ khi xa rời cuộc sống trước đây, xa rời những người bạn cũ, tâm tình đã dần bình lặng. Hiện tại chuyện xưa được nhắc lại, giống như ném một quả bom xuống mặt hồ yên ả.

Sau khi đi bộ một đoạn đường, Lục Cẩn Ngôn muốn ngồi xe, khi thò tay vào túi tiền, anh phát hiện ví tiền không biết từ khi nào đã không cánh mà bay.

Có lẽ là làm rơi mất, Lục Cẩn Ngôn cười khổ nghĩ, anh mất hồn mất vía nên căn bản không nhận ra. Quên đi, như vậy cũng được, Lục Cẩn Ngôn từ bỏ ý định đi xe buýt, tiếp tục cất bước tiến về phía trước, đi bộ thẳng về nhà.

Khi ăn cơm tối, Phạm Gia Hoa nhận thấy Lục Cẩn Ngôn lơ đãng, cậu vươn tay xoa trán Lục Cẩn Ngôn, "Đại thúc, chú sao vậy? Biểu tình có chút hoảng hốt, sinh bệnh sao? Có chỗ nào không thoải mái?"

Lục Cẩn Ngôn vội vàng che giấu, cố rặn ra một nụ cười, "Không, không có. Có lẽ hơi mệt chút thôi."

Phạm Gia Hoa không khỏi mẫn cảm nghĩ, có phải vì gần đây cậu luôn ra ngoài làm việc, gia tăng áp lực cho Lục Cẩn Ngôn rồi không. Nghĩ đến công việc ở cửa hàng thức ăn nhanh cũng sẽ nhanh kết thúc, Phạm Gia Hoa không nói thêm gì nữa.

Lãnh được tiền công cuối cùng, Phạm Gia Hoa vui mừng định đi mua ví tiền trước, sau đó đem tấm ảnh đã chuẩn bị hảo nhét vào. Xách theo chiếc túi nho nhỏ đựng chiếc ví, ngân nga bài hát đi về nhà, Phạm Gia Hoa tưởng tượng sau khi tặng nói cho Lục Cẩn Ngôn, đối phương sẽ có phản ứng như thế nào. Vui vẻ? Kích động? Ngượng ngùng? Mơ mơ màng màng suy nghĩ, Phạm Gia Hoa không để ý liền đụng thẳng vào người qua đường hướng ngược lại.

"A, xin lỗi." Phạm Gia Hoa giơ tay tỏ ý, hướng đối phương cười xin lỗi.

Hiển nhiên đối phương không hài lòng với lỗi của Phạm Gia Hoa, y nâng tay xoa bả vai bị đụng phải, lớn tiếng trách mắng: "Uy, mày đi đường kiểu gì vậy hả, nghênh nghênh ngang ngang không nhìn đường."

Phạm Gia Hoa hoàn toàn nghĩ va chạm kiểu này sẽ không phải khiến đối phương có phản ứng như thế, cậu mở to mắt nhìn, cười nói: "Xin lỗi…"

Đối phương quả thực nóng nảy, la lối lớn tiếng: “Nói tiếng xin lỗi thì xong hả?”

Phạm Gia Hoa nhất thời tức giận trong lòng, cậu cảm thấy đây chỉ là va chạm bình thường, đối phương cũng không cậu đụng té bị thương hoặc đại loại vậy, đối phương không chịu buông tha thái độ hung hăng làm Phạm Gia Hoa không hiểu gì, ngữ khí bắt đầu không khách sáo nữa.

“Tôi đã giải thích rồi, anh còn muốn gì nữa?”

“Ồn ào, thái độ của mày là sao! Đụng vào người khác lại còn lý sự!”

Phạm Gia Hoa càng thêm tức giận, vừa rồi rõ ràng thái độ giải thích của cậu rất tốt, sao lại có thể nói như vậy!

Hai bên khắc khẩu, đều là người trẻ tuổi, đều đang tức giận, sau khi nói vài câu bắt đầu khiêu khích, sau đó biến thành động thủ. Không bao lâu, xung quanh cả hai liền bu thành một vòng tròn người qua đường, có người ở bên cạnh khuyên can vài câu.

Ngay giữa lúc hỗn loạn, một người qua đường đột nhiên chỉ vào Phạm Gia Hoa kêu lớn: “Ai nha, y là lang, y không phải người, y là lang!”

Tiếng hô này kinh động những người qua đường khác, mọi người đều liếc sang, Phạm Gia Hoa có chút hoảng hốt, muốn chạy trốn. Nỗi hoảng sợ của cậu bị người ta nhìn thấy, có người níu cậu không buông, cậu liền bị mọi người bao vây xung quanh.

Phạm Gia Hoa vẫn nghĩ khí tức yêu thú trên người được che giấu rất tốt, nào ngờ hôm nay tính tình bộc phát, có lẽ đã để lộ gì đó, khiến người tương đối mẫn cảm chú ý đến, có lẽ người đang bu xem cũng là yêu thú các tộc đàn khác. Hiện tại trong lòng Phạm Gia Hoa thực hối hận, sớm biết như vậy, vừa rồi hẳn không nên nhiều lời, bỏ đi trước là được rồi.

“Y là gì?”

“Y là lang! Là lang! mau bắt lấy y, đừng để y làm bị thương người! Y là lang yêu thú a!”

“Cái gì, là lang?”

“Nga, thật đáng sợ, lang yêu thú!”

“Có thể ăn thịt người không?”

“A, thật đáng sợ, báo cảnh sát a!”

Giữa tiếng hét của mấy nữ nhân, những nam nhân lớn gan đem Phạm Gia Hoa vây chung quanh, có người gọi điện thoại báo cảnh sát. Phạm Gia Hoa không có chứng minh thư, rất sợ cảnh sát, lại không muốn làm bị thương người qua đường, chỉ chống cự đôi chút, không thật sự ra tay mạnh bạo, cậu luôn nghĩ chỉ cần thoát thân. Để chế ngự cậu, vừa vặn kế bên có cửa hàng dụng cụ thể thao, nhiều người bị tiếng 'lang' làm cho từ kinh ngạc đến sợ hãi chạy vào cửa hàng lấy vợt cầu lông gậy đánh golf làm vũ khí.

Phạm Gia Hoa bị trúng đòn rất nhiều, cậu muốn biến thân, lại lo lắng sẽ làm rối loạn hơn nữa. Không biết ai dùng gậy đánh golf tàn nhẫn đánh xuống đùi cậu, Phạm Gia Hoa té xuống. Mọi người cùng nhau đánh xuống, Phạm Gia Hoa hai tay che đầu ngồi dậy, tùy ý để họ đánh.

Cảnh sát đến, đem Phạm Gia Hoa nhốt vào xe.

Bị nhốt trong phòng giam cảnh cục, Phạm Gia Hoa ôm đầu ngồi một chỗ. Phía cảnh sát kiểm tra nhân thân cậu, cậu không có, thông tin đăng ký, Phạm Gia Hoa đọc số điện thoại của Lục Cẩn Ngôn.

Lục Cẩn Ngôn đang ở trong tiệm bận rộn, đột nhiên điện thoại vang lên, Lục Cẩn Ngôn bắt máy. "Đúng, là tôi. Cái gì? A… Được rồi, tôi đến ngay!" Buông điện thoại, Lục Cẩn Ngôn vội vàng rửa tay thay quần áo, sau đó quay ra treo bảng đóng cửa, khóa cửa tiệm rồi đi.

Trong cảnh cục, Lục Cẩn Ngôn gặp Phạm Gia Hoa. Tiểu thổ lang mang thương tích trên mặt vừa nhìn thấy Lục Cẩn Ngôn liền ủy khuất mếu máo, giống như muốn khóc, "Đại thúc…"

Lục Cẩn Ngôn vươn tay, nắm lấy tay Phạm Gia Hoa, đau lòng nhìn cậu, "Tôi đến rồi, tô đến rồi."

"Đại thúc, tôi không có đánh ai, tôi không làm chuyện xấu, nói bọn họ đừng đem tôi ra tòa, đừng đuổi tôi đi." Phạm Gia Hoa lo lắng nhất chính là cậu sẽ bị đuổi đi, vậy thì cậu sẽ phải rời khỏi Lục Cẩn Ngôn.

Sau khi nghe Phạm Gia Hoa giải thích đầu đuôi sự việc, Lục Cẩn Ngôn quay lại phía cảnh sát tìm hiểu tình huống, cảnh sát phụ trách vụ việc nói với anh, tiểu thổ lang không có chứng minh thư, không có chứng nhận cư trú, là người nhập cư trái phép. Cảnh sát đem một chiếu túi có logo cửa hàng dơ bẩn đã gần rách đưa cho Lục Cẩn Ngôn, "Đây là vật chứng người dân nhặt được tại hiện trường, chúng tôi nghi ngờ y ăn cắp."

Ăn cắp? Lục Cẩn Ngôn vội nói: "Không, cậu ta sẽ không làm, cậu ta sẽ không làm, cậu ta là người phi thường thành thật."

Cảnh sát nói với Lục Cẩn Ngôn: "Có phải tang vật ăn cắp hay không, chúng tôi còn cần điều tra rõ ràng thêm nữa. Vị tiên sinh này, anh thu lưu yêu thú nguy hiểm mà không báo cáo, đã không đúng rồi. Có thể y trước mặt có chút thành thật hơn, chính là, có lẽ còn một mặt khác mà anh chưa nhìn thấy…"

Lục Cẩn Ngôn ngơ ngẩn, anh nhớ tới hành động sau khi đóng cửa Cookie's của Phạm Gia Hoa khoảng thời gian vừa qua. Cậu ta đi đâu, làm gì, có kết giao bạn mới không, tất cả những chuyện đó Lục Cẩn Ngôn đều không biết rõ.

Lục Cẩn Ngôn tâm tình nặng nề hỏi cảnh sát: "… Tiếp theo tôi phải làm gì đây?"

"Anh biết chuyện mà không báo, xét thấy là người dân không biết đây là yêu thú nguy hiểm, cho nên anh bị cảnh cáo. Về phần con thổ lang kia, y sẽ bị tạm giam."

"Tôi phải làm như thế nào mới có thể nộp tiền bảo lãnh cậu ta ra ngoài?" Lục Cẩn Ngôn vội hỏi.

"Y là động vậy nguy hiểm, không thể nộp tiền bảo lãnh." Cảnh sát quyết đoán nói.

"Cậu ta không nguy hiểm, hơn nữa giờ cậu ta còn bị thương."

Cảnh sát vừa nghe, hỏi lại: "Bị thương?"

"Đúng vậy, cậu ta nói chân cậu ta đau dữ dội."

Vị cảnh sát kia lộ ra biểu tình không tin tưởng, nói với Lục Cẩn Ngôn: "Y nguy hiểm hay không, cũng không phải đến lượt anh phán định, về phần bị thương, chờ chúng tôi sau khi xác nhận sẽ đem y đi chữa trị." Nói xong, anh ta gọi đồng sự đến lấy khẩu cung của Lục Cẩn Ngôn, sau đó bước đi.

Lục Cẩn Ngôn gấp đến độ rối trí, mặc kệ hiện tại có thể nộp tiền bảo lãnh hay không, anh lo lắng thương tích của Phạm Gia Hoa, nếu không được chữa trị kịp thời, cái gì cũng hỏng bét.

Dưới tình thế cấp bách, Lục Cẩn Ngôn vừa lấy khẩu cung xong liền chặn một người trẻ tuổi mặc thường phục, tay đang cầm hồ sơ, vừa rồi Lục Cẩn Ngôn để ý những cảnh sát khác đều chào hỏi cậu ta, Lục Cẩn Ngôn đoán cậu ta nhất định là cảnh sát chìm.

"Sir, xin anh giúp tôi chút a!" Lục Cẩn Ngôn kéo ống tay người trẻ tuổi kia không buông.

Trầm Sở Thiên từ bên ngoài trở về, đến phòng tư liệu mượn hồ sơ, định quay về văn phòng biết báo cáo, bị người chặn lại, anh tức giận hỏi: "Chuyện gì?"

Lục Cẩn Ngôn thấy Trầm Sở Thiên mở miệng, giống như túm được cái phao giữa biển, đem mọi chuyện nhất nhất kể lại cho Trầm Sở Thiên nghe, sau đó anh nói, "Sir, xin anh, bạn tôi thật sự đang bị thương, có thể mời nhân viên y tế đến kiểm tra và chữa trị trước cho cậu ta một chút không. Nếu thương tích không nghiêm trọng, các anh muốn tạm giam cũng được, nếu thương thế nghiêm trọng, xin anh thả cậu ta ra trước được không?"

Trầm Sở Thiên cau mày suy nghĩ, thổ lang, đánh nhau, ăn cắp. Hai tội đó cũng không phải trọng tội, chẳng qua nếu là thổ lang thì so ra khó làm hơn.

“Y ở đâu? Tôi đến nhìn trước đã.”

Lục Cẩn Ngôn vừa nghe, vội nói: “Ở cạnh đây.”

Chào viên cảnh sát canh giữ phòng tạm giam, Trầm Sở Thiên gặp được Phạm Gia Hoa, dựa vào kinh nghiệm giao tiếp yêu thú trong nhiều năm, Trầm Sở Thiên phát hiện Phạm Gia Hoa quả thật là lang tộc.

Phạm Gia Hoa nhìn thấy người đến là Trầm Sở Thiên, cậu nhìn chăm chú đối phương, ánh mắt mang theo sự đề phòng.

“Cậu bị thương?” Trầm Sở Thiên hỏi.

Lục Cẩn Ngôn đứng bên cạnh vội vàng trả lời, “Đúng… đúng vậy.”

Trầm Sở Thiên liếc xép Lục Cẩn Ngôn một cái, “Tôi không hỏi anh.” Anh chuyển sang Phạm Gia Hoa, ánh mắt đánh giá đối phương, thấy trên mặt Phạm Gia Hoa có vết thương, quần áo cũng dính bụi.

Phạm Gia Hoa lúc này gật gật đầu, “Chân rất đau, bị người dùng gậy đánh xuống.”

Trầm Sở Thiên nhìn chằm chằm Phạm Gia Hoa một lúc. Bị đánh gãy chân, nhưng y không phản kháng, là không muốn làm người khác bị thương? Trải qua nhiều năm tiếp xúc đủ loại tội phạm yêu thú nói cho Trầm Sở Thiên biết, thanh niên trước mắt tuy là lang tộc, nhưng không hung tàn.

“Cậu biến thân cho tôi xem thử.” Trầm Sở Thiên yêu cầu.

Phạm Gia Hoa nghe xong, cũng không biến thân ngay, mà nhìn chằm chằm Trầm Sở Thiên, hiển nhiên là không muốn.

Lục Cẩn Ngôn đứng bên cạnh thực sốt ruột, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Gia Hoa, biến đi, biến ngay đi.”

Phạm Gia Hoa không nói gì, ánh mắt kia rõ ràng nói là không muốn.

“Ngoan, Gia Hoa, biến đi.” Lục Cẩn Ngôn đoán nếu nhìn được bản thể, Trầm Sở Thiên sẽ càng tin Phạm Gia Hoa hơn.

Dưới sự thúc giục của Lục Cẩn Ngôn, Phạm Gia Hoa không cam nguyện biến đổi. Sau một tiếng ‘Ba’ nhỏ xíu, một tiểu động vật lớn chừng bằng con mèo trưởng thành xuất hiện trước mắt Trầm Sở Thiên, màu lông xám tro, mặt xấu hoắc, trên đỉnh đầu còn có một nhúm lông dựng đứng.

Trầm Sở Thiên nhìn bản thể Phạm Gia Hoa, nhất thời không nhịn được liền bật cười, "Phốc ha ha ha!"

Phạm Gia Hoa nổi giận, gầm rú một trận với Trầm Sở Thiên: "Ngao ô ô ô…"

Trầm Sở Thiên cười đến ngửa mặt lên trời, quay sang nói với Lục Cẩn Ngôn: "Ha ha, tôi chỉ nghe thấy anh em nói là lang, tôi còn tưởng là là dã lang, không nghĩ tới loại tiểu thổ lang này, ha ha ha. Mấy anh em tôi thật khẩn trương. Nhưng tôi nói này, vì sao không sớm biến thân cho mọi người nhìn, mọi người thấy cái dạng này của y sẽ không sợ hãi mù quáng, ha ha ha."

Lục Cẩn Ngôn nhất thời không nói gì, lúc đó anh cũng không có mặt ở nơi đánh nhau, mà Phạm Gia Hoa thật sự phẫn nộ rồi. Nói gì thì nói thân phận cậu ta cũng là lang, ít nhiều cũng có thể diện, hiện tại Trầm Sở Thiên cười lớn như vậy, Phạm Gia Hoa không thể không sinh khí sao.

Tiểu thổ lang úc ô một tiếng, bổ nhào về phía Trầm Sở Thiên, Trầm Sở Thiên thân thủ linh hoạt, nhanh chóng đỡ lấy. Lục Cẩn Ngôn vội xông lên ôm lấy tiểu thổ lang. Đã bị bắt giam, còn thêm tội đánh lén cảnh sát, phiền toái này còn lớn hơn nữa.

Trầm Sở Thiên cũng không để ý đến đòn tấn công của Phạm Gia Hoa, vẫn đang đứng ở cạnh bạn cười không ngừng.

Phạm Gia Hoa từ trong lòng Lục Cẩn Ngôn vùng vẫy thoát ra, nhảy xuống bàn, lúc rơi xuống, chân sau rõ ràng có chút cà nhắc.

Thấy tình cảnh như vậy, Trầm Sở Thiên ngừng cười, "Uy, chân của cậu…"

Lục Cẩn Ngôn vội nói, "Cậu ta nói chân rất đau, sir, xin anh, để cậu ta đi khám bác sĩ trước có được không?"

Phạm Gia Hoa giận dữ nói: "Không cần xin xỏ anh ta!"

Lúc này, Trầm Sở Thiên ngừng cười, nói với Lục Cẩn Ngôn, "Tôi đã biết, tôi sẽ cho cậu ta đi khám bác sĩ." Nói xong, Trầm Sở Thiên ra khỏi phòng tạm giam, Phạm Gia Hoa nghe thấy anh ta vừa bước ra ngoài đã bắt đầu cười tiếp..

Phạm Gia Hoa thực phẫn nộ, "Thổ lang có cái gì mắc gì đâu, không phải cái đầu chỉ nhỏ một chút thôi sao. Là lang, tôi là lang nha, lang!"

Lục Cẩn Ngôn trấn an Phạm Gia Hoa, xoa xoa đầu thổ lang, "Cậu ngoan một chút, ngoan một chút, anh ta không cười cậu."

"Hắn ta rõ ràng có cười!" Tiểu thổ lang cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Sau khi rời phòng tạm giam, Trầm Sở Thiên phân công cảnh sát cấp dưới, "Chân tiểu thổ lang vừa mới bắt được bị thương, đưa y đi khám trước."

"Anh, y là lang!"

Trầm Sở Thiên nói: "Bản thể y chỉ lớn bằng con mèo, mức độ nguy hiểm cũng chỉ ở cấp hai, không sao. Chụp ảnh lưu trữ cho y, đem báo cáo để tôi ký tên, rồi đưa y đi. Đúng rồi, ai lấy khẩu cung của y, gọi đến cho tôi."

Sau khi Phạm Gia Hoa được chụp ảnh nhân hình cùng thú hình xong, được đưa vào bệnh viện yêu thú gần nhất. Lục Cẩn Ngôn ở lại cảnh cục, anh giải thích với Trầm Sở Thiên quá trình kết giao, Lục Cẩn Ngôn lần nữa cam đoan trước đây Phạm Gia Hoa chưa từng phạm tội.

Trầm Sở Thiên trách: "Đã lâu như vậy, anh còn không giúp cậu ta xin quyền cư trú sao? Như bây giờ, cậu ta làm việc ở chỗ anh cũng không chính thức, tiên sinh, như vậy cũng không hợp pháp."

Lục Cẩn Ngôn chột dạ cúi đầu, "Tôi đã xin rồi, nhưng tìm không được người bạn nào chịu ký tên bảo lãnh."

"Tất cả mọi người đều cự tuyệt?"

"Đúng, đều cự tuyệt, sau khi biết cậu ta là lang. Tôi biết trong lòng bạn bè do dự, tôi không thể miễn cưỡng họ. Tôi cũng từng cân nhắc giải thích tình với những vị khách quen rất thích Gia Hoa, nhờ họ hỗ trợ, nhưng cũng nghĩ lại, vạn nhất bọn họ cũng không nguyện ý, lại biết thân phận thật sự của Gia Hoa, bọn họ sẽ ghét Gia Hoa, sợ Gia Hoa, lúc đó phải làm gì đây? Vạn nhất bọn họ lại khiếu nại, kiện tụng, vậy Gia Hoa không phải càng…" Lục Cẩn Ngôn nhìn Trầm Sở Thiên, lộ ra biểu tình khổ sợ lại bất đắc dĩ.

Trầm Sở Thiên hiện tại đã hiểu rõ, anh vỗ vỗ vai Lục Cẩn Ngôn đồng cảm, nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên nói: "Có bắt giam hay không, sau khi đánh giá mức độ nguy hiểm cảnh sát mới có thể quyết định. Tôi đã nhìn thấy bản thể cậu ta, theo kinh nghiệm của tôi nhận thấy có thể để cậu ta ở lại, bất quá xác thực phải ra tòa."

Lục Cẩn Ngôn vừa nghe, trong lòng bắt đầu sầu lo.

"Nhu vậy đi, tôi giới thiệu một người với anh, anh đến tìm cậu ta, nếu cậu ta nguyện ý ra mặt bảo lãnh cùng với anh, khả năng có thể xin lưu lại sẽ lớn hơn nhiều."

Lục Cẩn Ngôn kinh hỉ ngẩng đầu: "A, thật không?"

Trầm Sở Thiên nói với Lục Cẩn Ngôn: "Người bạn này của tôi là Âm Dương sư, chuyên tiếp xúc với yêu thú, còn có chức vụ khác là cố vấn đặc biệt của chính phủ về phòng quản lý yêu thú. Anh dẫn tiểu thổ lang kia đến tìm cậu ta, nếu cậu ta có thể làm một bản báo cáo giám định, thân là Âm Dương sư, a không, dưới góc độ là chuyên viên cho ra đánh giá khách quan, tôi nghĩ thẩm phán sẽ tôn trọng kết quả đánh giá kiểm

định của cậu ta."

Lục Cẩn Ngôn nghe được tin vui bất ngờ, liên tục nói cảm ơn Trầm Sở Thiên, "Cám ơn cậu, thật lòng cảm ơn cậu, cảnh sát Trầm!"

Trầm Sở Thiên nhớ đến thổ lang xấu xí bằng con mèo nhỏ, còn có bộ dáng khi sinh khí liền nhếch miệng nhe răng, nhịn không được lại muốn cười.

"Cậu ta vì sao không sớm lộ ra bản thể, thiệt là. Vừa nghe nói là lang, mấy anh em của tôi như gặp cường địch. Nếu biết bản thể cậu ta không khác gì con mèo trưởng thành, mọi người sao lại khẩn trương như vậy được."

Lục Cẩn Ngôn không khỏi biện luận giúp Phạm Gia Hoa, "Cậu ấy… thổ lang cũng có tôn nghiêm của thổ lang."

"Ha…" Trầm Sở Thiên nín cười gật đầu.**Hết chương 9**

64. Quyển 5 - Chương 10

Mang theo lo lắng cho tiểu thổ lang bị thương, Lục Cẩn Ngôn chạy tới bệnh viện thăm Phạm Gia Hoa. Bác sĩ đã chụp X quang cho Phạm Gia Hoa, chân trái có rất nhiều vết rạn.

"Sao có thể đánh cậu tàn nhẫn như vậy được chứ." Lục Cẩn Ngôn xót xa nhìn Phạm Gia Hoa, chân cậu đã được bó bột.

Phạm Gia Hoa vội an ủi: "Không sao, kỳ thật cũng không phải thương tích nặng cho lắm."

Lục Cẩn Ngôn đem chuyện Trầm Sở Thiên nói với anh kể lại cho Phạm Gia Hoa nghe, sau đó anh nói với cậu: "Tôi sẽ đến hỏi cảnh sát Trầm, xem thử lúc nào thì thích hợp để cậu gặp Âm Dương sư thì tốt. Tôi nghĩ, nếu có thể vừa dưỡng thương, vừa mời Âm Dương sư đánh giá giám định cho cậu, đợi chân cậu lành rồi, vừa lúc có thể ra tòa."

Phạm Gia Hoa đối với sự sắp xếp của Lục Cẩn Ngôn rất tán thành, "Ân", sau đó cậu lại nghi hoặc, "… Cũng không biết có được không."

"Cảnh sát Trầm nói Âm Dương sư là bạn của cậu ta. Tôi cảm thấy cảnh sát Trầm này là người tốt, tuy rằng nhìn có chút hung dữ, tính cách nóng nảy, nhưng tâm địa rất tốt."

Nghe Lục Cẩn Ngôn nói Trầm Sở Thiên là người tốt, Phạm Gia Hoa nhớ đến vị cảnh sát khi nhìn thấy bản

thể của cậu thì cười ngã nghiêng ngã ngửa, nhịn không được quay mặt đi hừ một tiếng.

"Đại thúc, nhờ chú hết đó." Hiện tại Phạm Gia Hoa đi đứng khó khăn, không thể tự mình giải quyết chuyện này.

"Nói cái gì mà nhờ với không nhờ." Lục Cẩn Ngôn đỏ mặt, nâng tay xoa xoa đầu Phạm Gia Hoa.

"Cám ơn đại thúc," Phạm Gia Hoa nói xong, chủ động vươn tay kéo lấy tay Lục Cẩn Ngôn. Lục Cẩn Ngôn lúng túng, vội vàng vùng ra, bước qua một bên, Phạm Gia Hoa hiện tại chân đang bó bột, không thể đuổi theo anh, tức giận đấm xuống nệm giường.

"Đại thúc, chú trốn cái gì, chú đừng trốn nha. Đại thúc chú ở lại bồi tôi đi."

"Tôi… tôi về trước, nghỉ ngơi cho mau khỏe."

Thương tích của Phạm Gia Hoa cần ở lại bệnh viện theo dõi trong hai ngày, đầu giờ chiều nào Lục Cẩn Ngôn cũng đến thăm, còn mang canh bổ xương đến. Nhìn tiểu thổ lang uống canh ngon lành, trên mặt vẫn còn vết thương, nhưng vẫn là bộ dáng tươi cười rạng rỡ, Lục Cẩn Ngôn thấy khó chịu trong lòng đến kỳ lạ. Phạm Gia Hoa cố gắng làm việc như vậy, mong muốn ở lại, anh vẫn chưa giúp được cậu, kết quả Phạm Gia Hoa giờ còn bị thương.

Lục Cẩn Ngôn lại đến cảnh cục tìm Trầm Sở Thiên, hy vọng được biết trình tự theo quy định pháp luật nên làm thế nào. Trầm Sở Thiên nhiệt tình dẫn Lục Cẩn Ngôn đến gặp luật sư chuyên môn để tư vấn, luật sư và Trầm Sở Thiên thương lượng một chút, rồi đưa ra đề nghị với Lục Cẩn Ngôn.

"Nếu chân Phạm tiên sinh chưa lành, không bằng tạm thời đưa cậu ta đến bệnh viện do Âm Dương sư đại nhân mở đi, cùng lúc dưỡng thương luôn, mặt khác cũng thuận tiện để Âm Dương sư đại nhân kế bên xem xét, làm đánh giá mức độ nguy hiểm. Đồng thời, luật sư bên này cũng bắt đầu chuẩn bị đủ loại tư liệu cùng hồ sơ chứng nhận để kháng nghị trước tòa, lúc này cần Lục tiên sinh phối hợp thêm. Đợi khi chân bị thương của Phạm tiên sinh lành hẳn, thì có thể hướng thẩm phán xin mở phiên toàn quyết định."

Lục Cẩn Ngôn cảm thấy sắp xếp như vậy rất ổn thỏa, liên tục tỏ ý cảm tạ luật sư và Trầm Sở Thiên.

Thảo luận xong, luật sư cáo từ đi trước, Lục Cẩn Ngôn bắt tay anh ta, tiễn anh ta đi, "Luật sư, cần hồ sư gì xin cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ chuẩn bị ngay."

Luật sư đi rồi, Trầm Sở Thiên bàn bạc với Lục Cẩn Ngôn thủ tục đưa Phạm Gia Hoa đến bệnh viện sủng vật.

Trầm Sở Thiên nói với Lục Cẩn Ngôn, "Để Phạm Gia Hoa chuyển viện, một mình tôi ký tên là được. Hiện tại có một chuyện phiền phức, chính là trước đó cậu ta đã ẩu đả. Nếu đương sự bên kia đồng ý không truy cứu, thì có thể không cần lưu hồ sơ lại, như vậy rất có lợi với tương lai cậu ta. Lại không thể mời anh đến

thương lượng với đối phương được. Tôi có thể đi theo để đưa chứng cớ chứng minh, khiến đối phương nhìn bản thể của tiểu thổ lang, tôi tin rằng y mà thấy sẽ không để ý nữa."

Đối diện với lòng nhiệt tình của vị cảnh sát yêu thú, Lục Cẩn Ngôn vạn phần cảm tạ.

"Thật may mắn gặp được cậu."

Trầm Sở Thiên gãi đầu cười, "Hắc, không có gì. Tôi thấy anh đối xử với cậu ta tốt như vậy, chỉ muốn giúp anh một chút."

Một câu vô tình của Trầm Sở Thiên, làm tim Lục Cẩn Ngôn đập binh binh mất nửa ngày.

Tôi thấy anh đối xử với cậu ta tốt như vậy. Như thế nào, ngay cả người ngoài cũng nhìn được anh rất để ý đến tiểu thổ lang kia sao? Lục Cẩn Ngôn có chút ngượng ngùng suy nghĩ.

Qua giới thiệu và liên hệ của Trầm Sở Thiên, Lục Cẩn Ngôn tìm được người đàn ông có xung đột với Phạm Gia Hoa. Anh khẩn cầu đối phương đừng khởi kiện. Vì Phạm Gia Hoa đã bị thương ở chân, nguyên nhân gây ra chính là va chạm nhỏ xíu, đối phương đối với sự mất bình tĩnh của mình cũng tỏ ra hối hận. Trầm Sở Thiên lại y nhìn băng ghi hình trong phòng tạm giam, khi nhìn đến tiểu thổ lang nguyên lai chỉ nhỏ xíu xiu, người đàn ông kia cũng cười.

Song phương bắt tay nhau giảng hòa, án của Phạm Gia Hoa được hủy bỏ. Lục Cẩn Ngôn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi mọi chuyện tạm yên ổn, Lục Cẩn Ngôn về nhà nghỉ ngơi. Ngã xuống sofa, lúc này anh mới phát hiện mình vừa mệt vừa đói. Anh vì chuyện của Phạm Gia Hoa mấy ngày nay ngược xuôi, cửa tiệm cũng không mở, cơm cũng không ăn đàng hoàng. Nghĩ đến mọi chuyện cuối cùng cũng có kết quả tốt, Lục Cẩn Ngôn mang theo nụ cười đi nấu mì.

Một mình ngồi cạnh bàn ăn mì, Lục Cẩn Ngôn lại nhớ đến Phạm Gia Hoa. Không biết bữa tối hôm nay của tiểu thổ lang ở bệnh viện có thịt ăn hay không.

Nhớ lại lúc nhận được điện thoại từ cảnh cục gọi đến, trong tích tắc khẩn trương cùng đau lòng, sợ đến mức tim muốn nhảy lên yết hầu, cảm giác này đến giờ vẫn còn đang rõ ràng trong lòng Lục Cẩn Ngôn. Nguyên lai bản thân đã để ý tiểu thổ lang kia như vậy, để ý đến mức rõ ràng như thế, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy trong ngực nóng bỏng một trận. Anh thật sự lo lắng cho Phạm Gia Hoa, sợ cậu bị thương, sợ cậu bị khi dễ, cũng sợ cậu bị cảnh sát phát hiện nhất định sẽ chuyển đi. Trong lòng đã không muốn buông ra hay xa rời, giống như nhánh dây leo quấn quanh cổ thụ, bất tri bất giác, đã muốn ăn sâu bén rễ.

Khẽ thở dài một tiếng, nhớ đến ngày mai còn có chuyện của ngày mai, Lục Cẩn Ngôn vực tinh thần dậy, tiếp tục chậm rãi ăn.

Hôm sau, Lục Cẩn Ngôn chạy đến bệnh viện, chuẩn bị đón Phạm Gia Hoa chuyển viện. Lúc hai người gặp nhau, Lục Cẩn Ngôn khẩn cấp đem tin tức tốt đẹp nói cho Phạm Gia Hoa trước tiên.

"Đại thúc, là tôi không tốt, liên lụy chú phải đi nhờ cậy người ta, ngay cả cửa hàng cũng đóng mấy ngày. Đều tại tôi." Phạm Gia Hoa biết Lục Cẩn Ngôn vì cậu mà làm mọi chuyện, trong lòng rất áy náy.

"Đừng nói như vậy, chuyện đó cũng không phải lỗi do cậu. Có lẽ đây là nhân họa đắc phúc, hiện tại có thể tiến hành thủ tục cư trú, đây không phải tốt lắm sao?" Lục Cẩn Ngôn an ủi Phạm Gia Hoa.

Đem Phạm Gia Hoa đi đứng khó khăn đỡ lên taxi, Lục Cẩn Ngôn đi cùng cậu đến địa chỉ Trầm Sở Thiên nói với họ. Xe chạy qua hơn nửa thành phố, cuối cùng chạy đến một con hẻm nhỏ yên tĩnh, dừng lại trước một tòa nhà hai tầng tường trắng ngói đỏ. Lục Cẩn Ngôn đỡ Phạm Gia Hoa xuống xe. Đứng trước cửa, Lục Cẩn Ngôn đánh giá tòa nhà, có treo bảng hiệu bệnh viện sủng vật, đang trong giờ làm việc mà cửa vẫn đóng chặt.

Có đúng chỗ này không? Lục Cẩn Ngôn bước lên nhấn chuông cửa.

Không bao lâu sau, cửa mở, đứng ở cửa là một thiếu niên mặc sơ mi ngắn tay cùng quần jean, gương mặt khôi ngô tú mỹ, nụ cười ngượng ngùng, chớp đôi mắt to chào Lục Cẩn Ngôn.

"Xin chào."

Lục Cẩn Ngôn sửng sốt, lập tức mỉm cười nói với thiếu niên: "Xin chào, tôi… chúng tôi được cảnh sát Trầm Sở Thiên giới thiệu đến." Nói xong, anh liếc qua Phạm Gia Hoa đứng bên cạnh.

Thiếu niên vừa nghe, vội gật đầu nói: "A, tôi biết, mời vào. Trần đại ca đã gọi điện thoại báo trước cho chúng tôi."

Lục Cẩn Ngôn và Phạm Gia Hoa vào bệnh viện sủng vật, ngồi trên sofa trong phòng khách, thiếu niên bưng trà lên, sau đó cười với hai người nói: "Thật xin lỗi, Lãnh đại ca còn đang ngủ, hiện tại không tiện đánh thức anh ấy. Thỉnh hai vị chờ một chút được không?"

Giờ này mà còn ngủ? Lục Cẩn Ngôn và Phạm Gia Hoa không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái. Đã hơn mười giờ sáng, còn chưa rời giường a.

Lúc này, tiếng móng chân lóc cóc vang lên, một con Doberman to lớn bước vào phòng khách, vừa thấy Phạm Gia Hoa ngồi trên sofa, Doberman liền bày ra tư thế đề phòng, trong cổ họng phát ra tiếng gừ gừ.

Lục Cẩn Ngôn nhìn tình huống trước mắt, biết được kia chắc chắn đã nhận ra bản thể của Phạm Gia Hoa, anh vừa định lên tiếng, thiếu niên đứng bên cạnh đã mở miệng nói: "Lôi Khắc Tư, đây là người phải nhập viện mà Trầm đại ca giới thiệu đến."

“Người? Là lang đi.” Doberman ồ ồ nói.

Phạm Gia Hoa nhìn Doberman, thân thể cũng bất giác từ từ căng thẳng. Lang và cẩu cùng giống loài, nhưng cũng là hai chi hoàn toàn trái ngược nhau, sự bất đồng có từ trong máu liền bốc lên.

“Lang thì sao.” Phạm Gia Hoa nói.

Doberman không phản bác gì, chính là từ trong cổ họng lại phát ra một tiếng gầm nhẹ. Có lẽ vì bản chất có từ trong máu dâng lên, Phạm Gia Hoa đột nhiên biến thân, một tiểu thổ lang xuất hiện trên sofa, dọa Lục Cẩn Ngôn đang ngồi một bên nhảy dựng.

“Gia Hoa, không được, chân của cậu còn bị thương.”

Nhìn thân hình nho nhỏ của thổ lang, Doberman đột nhiên phụt cười ha ha, lúc này, Phạm Gia Hoa ý thức được đã phạm sai lầm cũng vội vàng biến trở về nhân hình, thế nhưng, thú hình đã bị mọi người nhìn thấy hết rồi, cậu vừa thẹn vừa giận, biểu tình nhăn nhúm quay mặt đi.

Ô Mễ – thiếu niên mở cửa, cũng là trợ thủ của Âm Dương sư Lãnh Tinh Hồn, cậu nhìn thấy tiểu thổ lang ban đầu cũng hoảng sợ, sau đó nhịn không được liền mắc cười, đặc biệt là khi nhìn đến nhúm lông dựng đứng bay bay trên đỉnh đầu thổ lang. Để khách không cảm thấy xấu hổ, Ô mễ vội vàng tránh sang căn phòng kế bên.

Bị cười, lại bị cười rồi. Phạm Gia Hoa khó chịu cực kỳ.

Lúc này, Doberman biến thành nhân hình, đứng trước mặt hai người mới đến. Thấy nam nhân bộ dáng như quản gia một thân tây trang hắc sắc, biểu tình bất cẩu ngôn tiếu, Lục Cẩn Ngôn nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

“Xin hỏi anh là Âm Dương sư đại nhân sao?”

Lôi Khắc Tư – khuyển yêu, lắc đầu nói: “Không, tôi không phải. Tôi là thức thần của thiếu gia, tên tôi là Lôi Khắc Tư. Thiếu gia bây giờ còn đang ngủ, mọi người ngồi chơi một chút. Vị tiên sinh bên cạnh chắc đang bị thương đi.”

Lục Cẩn Ngôn vội vàng đáp lời: “Đúng, đúng vậy.”

Lôi Khắc Tư nhìn nhìn Phạm Gia Hoa, người nọ giận dỗi cố tình cúi đầu. Chú ý đến cái chân bó bột của Phạm Gia Hoa, Lôi Khắc Tư chăm chú nhìn một lúc.

“Cậu ta có thể ở lại chỗ này không?” Lục Cẩn Ngôn nôn nóng muốn biết chuyện này.

“Đương nhiên, chỗ chúng tôi có thể cho người bệnh ở lại.”

Lôi Khắc Tư tựa hồ có ấn tượng không tốt với Trầm Sở Thiên, nhíu mày mím môi, “Trầm Sở Thiên y lại đem thêm phiền toái cho thiếu gia…” Sau đó lại đi ra.

Ô Mễ đưa điểm tâm nho nhỏ cho Lục Cẩn Ngôn và Phạm Gia Hoa, mời bọn họ nếm thử, nụ cười ấm áp thân mật của Ô Mễ làm Lục Cẩn Ngôn cảm thấy an tâm. Ngồi trên sofa thượng đẳng một lúc, nghe tiếng bước chân từ cầu thang trên lầu truyền đến, Lục Cẩn Ngôn nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên. Một nam nhân dùng ngón tay vuốt tóc, bước từng bước đi xuống. Lục Cẩn Ngôn vội đứng lên.

Nam nhân trong thường phục có dáng người rất cao lớn, tóc đen bóng, gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng ngời, khóe miệng cong mang theo ba phần tà mị, từ cái nhìn đầu tiên khiến người khác có ấn tượng khắc sâu. Lãnh Tinh Hồn – nam nhân đi lại giữa hai thế giới nhân loại và yêu thú.

“Lãnh đại ca, bệnh nhân mà Trầm đại ca giới thiệu đến.” Ô Mễ cất tiếng trước.

“Nga.”

Dáng vẻ Lãnh Tinh Hồn tùy ý ngồi xuống sofa đối diện với khách, đầu tiên nhìn Lục Cẩn Ngôn, sau đó đánh giá Phạm Gia Hoa một chút.

“Là thổ lang a, chân bị thương.”

Chỉ vừa nhìn đã có thể nói chính xác như vậy, Lục Cẩn Ngôn không khỏi cảm thấy kính trọng. Biết đối phương là Âm Dương sư, thái độ của thổ lang Phạm Gia Hoa cũng mang theo sự tôn kính.

“Xin nhờ ngài, nhờ ngài giúp cậu ta ở lại, không bị đuổi đi.” Lục Cẩn Ngôn thỉnh cầu.

Lãnh Tinh Hồn gật đầu một cái, “Tôi sẽ cố gắng.”

“Cám ơn ngài!”

Để tôi xem thương thế của cậu trước.”

Phạm Gia Hoa theo Lãnh Tinh Hồn đi vào phòng. Sau khi kiểm tra thương tích cho Phạm Gia Hoa, Lãnh Tinh Hồn nói với cậu ta và Lục Cẩn Ngôn, mức độ xương bị nứt cần phải tĩnh dưỡng khoảng hai tháng.

“Hai tháng?” Phạm Gia Hoa kêu lên.

Lãnh Tinh Hồn không khách khí nói: "Hai tháng coi như còn ít. Cậu muốn dùng thú hình đi lại, hay dùng nhân hình đi lại hả?"

Phạm Gia Hoa lập tức xìu xuống: "… Không muốn."

"Vậy ngoan ngoãn an tâm dưỡng thương. Trong lúc cậu trị liệu dưỡng thương cũng sẽ không bị chuyển đi, lo lắng gì nữa."

"Nhưng mà đại thúc một mình chú ta…"

"Lục Cẩn Ngôn vội nói: '"Tôi không sao."

"Đại thúc trông coi cửa hàng một mình, rất vất vả."

"Không vất vả. Cậu ở lại đây yên tâm dưỡng thương, tôi sẽ đến thăm cậu."

Đến lúc Lục Cẩn Ngôn phải đi, Phạm Gia Hoa rất không yên tâm, kéo anh lại lẩm nhẩm dặn dò rất nhiều việc cần chú ý cứ như tụng kinh, Ô Mễ một bên nghe được cười trộm không ngừng. Chờ Phạm Gia Hoa tụng xong, lúc đó mới thả cho Lục Cẩn Ngôn ra về.

Một mình về nhà, đột nhiên cảm thấy trong nhà im ắng, Lục Cẩn Ngôn ngồi trên soafa, càm thấy vẫn có chút không quen. Cuộc sống như thế này còn kéo dài thêm hai tháng, nghĩ đến đây, Lục Cẩn Ngôn lại có chút hối tiếc để Phạm Gia Hoa ở lại bệnh viện, nhưng lại nghĩ đến Phạm Gia Hoa có thể sẽ được chính thức nhập cư, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy an ủi phần nào.

Những ngày kế tiếp, đúng bốn giờ chiều Lục Cẩn Ngôn sẽ đóng cửa hàng, sau đó mang canh bổ xương, đổi ba tuyến tàu điện ngầm, đến bệnh viện sủng vật thăm Phạm Gia Hoa. Ngày nào anh cũng làm vậy, ngày qua ngày, ngay cả Ô Mễ và Lôi Khắc Tư cũng đều cảm động.

Ô Mễ thầm nói với Phạm Gia Hoa: "Đại thúc đối với cậu thật tốt."

Phạm Gia Hoa rất đắc ý, "Đúng vậy. Trước đây là chú ta mang tôi về nhà, nếu không có chú, tôi có lẽ sớm bị đuổi về núi rồi."

"Nên cậu muốn ở lại bên cạnh đại thúc, đúng không?"

"Kia đương nhiên."

Ô Mễ cổ vũ: "Nhất định có thể!"

Lần đầu tiên Phạm Gia Hoa nhận được sự quan tâm cùng động viên của người khác đối với phần tình cảm này, cậu kích động nắm lấy tay Ô Mễ: "Cảm ơn cậu!"

Không hề che giấu tình yêu đối với Lục Cẩn Ngôn, Phạm Gia Hoa hào phóng trước mặt Âm Dương sư đại nhân cùng hai yêu thú khác tâm sự chuyện tình cảm của cậu đối với Lục Cẩn Ngôn. Sau khi biết chuyện này, Lãnh Tinh Hồn cười mà không nói, Ô Mễ thì một mực ra sức động viên Phạm Gia Hoa.

Hôm nay Lục Cẩn Ngôn lại đến bệnh viện sủng vật thăm Phạm Gia Hoa, anh nghe được đoạn đối thoại giữa tiểu thổ lang và tiểu tùng thử đang ở trong phòng bếp rửa trái cây. Phạm Gia Hoa lải nhải lảm nhảm chuyện giữa cậu và Lục Cẩn Ngôn với Ô Mễ.

"… Đại thúc luôn khiến người khác lo lắng, trừ bỏ lúc làm bánh và chocolate, những chuyện khác chú ta đều mơ mơ màng màng, không thể không thay chú ta lo lắng."

"Trong cửa hàng cậu cũng giúp được rất nhiều."

Phạm Gia Hoa nói: "Đại thúc nói, làm điểm tâm ngọt cần một chút thiên phú, tôi thật sự không hiểu lắm, hơn nữa tôi cũng không thích điểm tâm ngọt, nhưng mà tôi có thể giúp đại thúc làm những chuyện khác, ví dụ như đặt hàng, giao hàng, trông coi cửa tiệm, quét dọn và vân vân, tôi sẽ hảo hảo chiếu cố cuộc sống hằng ngày của đại thúc, để đại thúc không còn buồn rầu, có thể chuyên tâm làm bánh cookies và chocolate mà chú ta thích. Hiện tại cửa hàng cũng nhỏ, cũng chưa kiếm nhiều tiền, chúng ta sẽ cố gắng, hy vọng tương lai có thể mở rộng cửa tiệm ra chút nữa."

"Cố lên a!"

"Tôi rất thích đại thúc." Phạm Gia Hoa đắc ý nói.

Nghe Phạm Gia Hoa thẳng thắn bày tỏ với người khác về cảm tình của cậu đối với Lục Cẩn Ngôn, Lục Cẩn Ngôn cảm thấy mặt mày nóng ran. Thật là, sao có thể nói với tiểu hài tử khác như vậy, Ô Mễ vẫn còn là thiếu niên mà. Đồng thời, Lục Cẩn Ngôn lại thấy trong lòng ấm áp, tiểu thổ lang này thật sự trưởng thành, có kế hoạch với tương lai, có trách nhiệm với cuộc sống, là một nam nhân làm đến nơi đến chốn.

Phạm Gia Hoa và Ô Mễ cùng từ trên núi xuống thành phố, tiểu thổ lang nhiệt tình năng động cùng tiểu tùng thử hồn nhiên thiện lương nhanh chóng trở thành bạn tốt. Trong bệnh viện sủng vật, Phạm Gia Hoa theo giúp Ô Mễ công việc quét dọn, lại giúp Ô Mễ tu chỉnh lương đình ở sân sau, trồng những giống cây mới. Tiểu thổ lang không muốn rảnh rỗi nên tìm rất nhiều việc để làm cho bản thân.

"Ân, thật sự là cậu trai trẻ không tệ."

Đứng bên cửa sổ, nhìn Phạm Gia Hoa đang ngồi xổm trên đất xem xét hoa cỏ sinh trưởng, Lãnh Tinh Hồn khen.

Lôi Khắc Tư trong khuyển hình ghé vào cửa sổ nhìn nhìn, gật đầu nói: "Vâng, thật không ngờ cậu ta là người có phẩm cách rất tốt."

"Tâm địa thực hồn nhiên, tin rằng ngươi cũng cảm nhận được."

"Thiếu gia sẽ để cậu ta ở lại, đúng không." Doberman xoay mặt sang nhìn người bên cạnh.

Lãnh Tinh Hồn cười nói: "Ta sẽ rất báo cáo đánh giá rất khách quan."

"Ông chủ tiệm bánh kia hình như rất để ý đến cậu ta." Lôi Khắc Tư nói.

Lãnh Tinh Hồn nghe xong cười, "Đúng vậy. Nam nhân kia có ảnh hưởng rất tốt với thổ lang này."

"Bọn họ sẽ ở cùng nhau đi." Lôi Khắc Tư nói.

Lãnh Tinh Hồn liếc Doberman bên cạnh một cái: "Uy, ngươi bà tám nha."

Lôi Khắc Tư dùng ngữ khí bình tĩnh nói: "Thiếu gia, tôi chỉ trình bày sự thật một chút thôi."

Lo cho Lục Cẩn Ngôn hiện tại chỉ có một mình trong cửa hàng, lượng công việc nhiều, Phạm Gia Hoa thử xin với Lãnh Tinh Hồn, trong thời gian cậu ta dưỡng thương tại đây, nhờ Ô Mễ đến giúp ở Cookie's, còn cậu cũng sẽ tận lực tiếp nhận công việc của Ô Mễ ở bệnh viện sủng vật. Lãnh Tinh Hồn bàn bạc với Ô Mễ một chút, rồi đồng ý.

Ô Mễ mặc đồng phục Cookie's, đến làm việc ở tiệm bánh. Nhân viên phục vụ tuấn tú dễ thương mới đến tiệm thu hút không ít khách hàng, đơn đặt hàng cũng tăng lên, mà nữ hài tử đến tiệm mua này nọ cũng đông hơn. Lục Cẩn Ngôn đem chuyện này kể cho Phạm Gia Hoa nghe, Phạm Gia Hoa cao hứng vì sinh ý trong tiệm tốt, đồng thời lại ón niệm cậu không thể bồi bên cạnh Lục Cẩn Ngôn.

"Chờ chân của tôi sẽ lập tức trở về làm việc."

Lục Cẩn Ngôn vội nói: "Không nôn nóng, không gấp gáp, phải dưỡng thương thật tốt."

Nói thì nói như vậy, khoảng thời gian Phạm Gia Hoa ở lại bệnh viện sủng vật, Lục Cẩn Ngôn rất nhớ cậu, luôn tưởng niệm những ngày bên nhau của hai người.

Chỉ chớp mắt, hai tháng trôi qua, vết thương ở chân của Phạm Gia Hoa đã lành hơn phân nửa, bởi mỗi ngày đều uống canh bổ xương, cậu tựa hồ cũng mập hơn một chút so với trước kia, điều này làm tiểu thổ lang hơi chút để ý, gào thét phải rèn luyện thân thể hơn nữa. Kỳ thật, Phạm Gia Hoa lo lắng dáng người bị thay đổi sẽ làm Lục Cẩn Ngôn không thích. Lục Cẩn Ngôn biết nên vội khuyên cậu, không thể cậu vận

động, mà khi Lãnh Tinh Hồn nói với Lục Cẩn Ngôn chân của Phạm Gia Hoa đã sắp lành, hiện tại cần tăng cường rèn luyện, là thời điểm cần phục hồi, cuộc sống của Lục Cẩn Ngôn liên tăng thêm một hạng mục – mỗi ngày sau khi đóng cửa tiệm bánh, chạy tới bệnh viện sủng vật, dẫn Phạm Gia Hoa ra ngoàn tản bộ.

Vì vậy mỗi buổi hoàng hôn, gần bệnh viện sủng vật, nơi con đường nhỏ đều có thể nhìn được Lục Cẩn Ngôn đỡ lấy Phạm Gia Hoa, thân ảnh hai người cùng hòa vào nhau. Lo rằng bây giờ đi bộ quá nhiều sẽ hại đến chân, Lục Cẩn Ngôn nghiêm khắc khống chế lượng vận động của Phạm Gia Hoa, tính toán khoảng cách tản bộ.

"Không sao, đại thúc, thật sự, chú xem thân thể tôi hiện tại rất tốt." Phạm Gia Hoa nói xong vung vẩy cánh tay.

"Bây giờ cậu đang trong giai đoạn dưỡng thương, giai đoạn dưỡng thương." Lục Cẩn Ngôn khẽ liếc mắt trách cứ Phạm Gia Hoa một cái, người kia lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

Tản bộ đến khi đèn đường sáng lên, Lục Cẩn Ngôn dẫn Phạm Gia Hoa trở về. Trong khu yên tĩnh này, người qua lại không nhiều lắm, đèn đường chiếu xuống hai bóng sáng cùng sóng vai.

Phạm Gia Hoa duỗi người, thả lỏng gân cốt, sau đó cảm thản: "Thật muốn quay về tiệm bánh."

"Chờ cậu lành hẳn là có thể về nhà."

Nhà. Một chữ Lục Cẩn Ngôn nói ra làm lỗ tai Phạm Gia Hoa trong nháy mắt dựng đứng lên, có cảm giác tâm hoa nộ phóng. Nhà. Nhà, ngôi nhà có đại thúc.

Lời vừa ra khỏi miệng Lục Cẩn Ngôn liền nhận ra, thầm cảm thấy lỡ lời, anh nửa cúi người tiếp tục bước. Trong lòng Phạm Gia Hoa đắc ý nhào qua, vươn tay kéo lấy tay Lục Cẩn Ngôn. Muốn tránh đi, lại như thế nào cũng vô pháp thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy tay mình, Lục Cẩn Ngôn tùy ý để Phạm Gia Hoa nắm tay, cùng cậu đi trên đường.

Trong lòng, không biết từ khi nào có hạt giống, lúc này nở bừng một đóa hoa xinh đẹp. Trong lòng hai người đều hiểu rõ, tuy rằng chưa từng chính thức thổ lộ với nhau, nhưng cảm tình giữa bọn họ đã đến lúc chín muồi.

"Đại thúc…" Phạm Gia Hoa nhẹ giọng nói.

"Ân?"

"Tôi biết chú nghĩ gì." Phạm Gia Hoa mỉm cười, cùng Lục Cẩn Ngôn mười ngón giao nhau, gắt gao giữ chặt.

"Ân."

"Tôi nhất định ở lại, cũng nhất định sẽ ở lại bên cạnh chú, tôi cam đoan." Phạm Gia Hoa hứa hẹn.

Một lát sau, Phạm Gia Hoa nghe thấy Lục Cẩn Ngôn nhẹ giọng trả lời: "Ân."

"Đại thúc, tôi rất thích chú!"

Hết chương 10

65. Quyển 6 - Chương 1-1: Sủng Vật Luyến Nhân - Khúc Dạo Đầu — A Lâm Kể Chuyện Xưa

Chồn – loài động vật có bộ lông quý giá, hình thể giống một con mèo nhỏ, tứ chi ngắn ngủn. Thích hợp với cuộc sống nơi có khí hậu lạnh giá, thích yên tĩnh, sống đơn độc, một năm thay lông hai lần, thức ăn đa dạng, chủ yếu thích ăn cá. Chồn thông minh lanh lợi, trời sinh tính tình khoan dung. Những thợ săn chồn ở cực Bác, thường giả vờ sắp bị đông chết, nằm ở chỗ chồn thường lui tới. Chồn nhìn thấy liền chạy ra, dùng thân thể của chính mình làm ấm người. Thợ săn cứ như thế thập phần dễ dàng bắt được chồn.

Rốt cuộc chồn thật sự có thể cứu người như vậy được hay không, hiện tại tôi không đưa ra bằng chứng. Tôi chỉ kể chuyện – chính là một câu chuyện xưa.

Những người thích tiểu động vật bộ lông mềm mại, có muốn nuôi một con chồn không?

66. Quyển 6 - Chương 1-2

Thích Thiệu Phong muốn nghỉ phép. Trước khi đi, một nữ đồng sự thích coi bói cho người khác tay cầm một chuỗi hạt châu pha lê trong suốt, dạo một vòng quanh Thích Thiệu Phong, sau một phen nhắm mắt suy tưởng liền nói: "Thiệu Phong, tôi nói cậu biết, chuyến đi này của cậu, sẽ có – diễm ngộ."

Lời vừa thốt ra, nhất thời dẫn đến một trận cười đùa vui vẻ trong phòng làm việc.

"Thiệu Phong sẽ dẫn một mỹ nữ tóc vàng về phải không?"

"Mỹ nhân tóc đỏ mắt biếc cũng không tệ."

"Người nước ngoài dáng đẹp."

Giữa tiếng cười đùa của đồng sự, Thích Thiệu Phong chỉ lắc lắc đầu. Kỳ nghỉ lần này của cậu chỉ thuần túy là thư giãn thể xác và tinh thần, tạm thời vẫn chưa nghĩ đến những chuyện khác.

Thích Thiệu Phong thuộc một phòng ban của công ty sửa chữa máy tính được đồng sự gọi đùa là 'Bệnh viện máy tính', một kỹ sư bảo trì. Cậu hay chạy bên ngoài, công việc ngày thường bận rộn, còn thường xuyên đi công tác. Thật vất vả xin được ngày nghỉ phép, Thích Thiệu Phong hy vọng có thể được đền bù như mong muốn.

Thích Thiệu Phong chọn địa điểm chuyến lữ hành là ở khu rừng phía bắc Na Uy, nơi đó là cực bắc của cả châu Âu. Cậu muốn ngắm tuyết. Thích Thiệu Phong sinh ra ở Hương Đảo, khi nhỏ từng đi theo ông cha đến Penang ở Malaysia ở một thời gian, đến khi lên trung học mới quay trở lại Hương Đảo. Cậu vẫn luôn sống trong khí hậu nhiệt đới, quen nhìn cái nắng gắt, gia phong tiêu vũ, sóng biển bờ cát, còn có các cô gái quấn xà rông đầu đội vòng hoa của phía Nam, cho nên cậu thập phần hướng về phong cảnh ngàn năm băng phong của các nước phía Bắc.

Xuống máy bay, chuyển qua ô tô, khi Thích Thiệu Phong thật sự bước trên mặt đất trắng xóa một mảnh thì nội tâm kích động. Cậu giống như đã quay lại vùng đất đã gọi cậu về từ rất lâu, không hề có cảm giác xa lạ, chỉ thấy thân thiết lạ thường.

Thích Thiệu Phong chọn dừng chân lại một thị trấn nhỏ, trong một khách sạn nhỏ của người dân bản xứ, nếm thử món ăn do chính đầu bếp địa phương làm. Ban ngày cậu đi ngắm tuyết, thỏa sức chạy băng băng trên cánh đồng tuyết, cùng trẻ em gần đó chơi ném tuyết, đắp người tuyết, cùng người dân bản xứ phá băng câu cá. Những người nhìn thấy Thích Thiệu Phong vì quá thích tuyết mà giống đứa nhỏ lăn lộn trên mặt đất đầy tuyết, những nhóm du khách khác đều mỉm cười thiện ý. Buổi tối, à không, thời điểm Thích Thiệu Phong đến là giữa tháng sáu, nơi này không có đêm tối, có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời mỹ lệ giữa đêm khuya cực Bắc.

Tận sức hưởng thụ sự xinh đẹp của thế giới băng tuyết, Thích Thiệu Phong vui đến quên đường về.

Hôm nay, Thích Thiệu Phong lại một mình ra ngoài, vừa tản bộ vừa dừng lại ngắm cảnh tuyết. Có lẽ trong mắt người ngoài màu trắng xóa không có gì khách nhau, thế nhưng thế giới ngân bạch này trong mắt Thiệu Phong lại tràn đầy thú vị.

Bước rồi bước, Thích Thiệu Phong mỏi chân, đơn giản ngồi xuống tại chỗ, cuối cùng thậm chí còn nằm luôn trong tuyết. Cậu ăn mặc rất dày, cũng không cảm thấy lạnh, cảm giác mát lạnh của băng tuyết khiến cậu cảm thấy được một phen tư vị khác. Dùng thân thể cảm nhận tuyết, bên tai dường như nghe được thanh âm khe khẽ hòa tan của tuyết, giống như có người nho nhỏ nói chuyện với cậu, Thích Thiệu Phong cảm thấy cực kỳ thích thú.

Cũng không biết nằm bao lâu, giữa tròng kính đi tuyết của Thích Thiệu Phong xuất hiện một vật thể di động. Cậu ngưng mắt nhìn lại, vật thể càng lúc càng đến gần kia giống một tiểu động vật.

Không bao lâu, tiểu động vật đã chạy đến trước mắt, Thích Thiệu Phong nhận ra, đó là một con chồn, xen lẫn lớp lông màu trắng là màu nâu nhạt. Con chồn đi đến trước mặt Thích Thiệu Phong, ngửi ngửi quanh mặt cậu, lại dùng đầu cọ cọ cánh tay cùng ngực Thích Thiệu Phong. Không biết con chồn này muốn làm gì, Thích Thiệu Phong không dám nhúc nhích, thật cẩn thận nín thở. Cậu tin rằng tiểu động vật này sẽ không thương tổn cậu, vậy chắc đến tìm thức ăn sao? Cũng không giống lắm.

Chồn do dự một lúc, sau đó nằm lên người Thích Thiệu Phong, dán sát vào ngực Thích Thiệu Phong. Thích Thiệu Phong khẽ hé mắt nhìn lén con chồn. Sau một lúc lâu, vẫn không thấy chồn rời đi hoặc nhúc nhích. Thích Thiệu Phong không rõ nó vì sao lại nằm lên người cậu, chẳng lẽ nó muốn đem chỗ này làm thành cái tổ sao?

Lúc này, Thích Thiệu Phong nghe được tiếng bước chân sàn sạt, hẳn là có người đạp tuyết đi đến, chồn hiển nhiên cũng nghe được rồi, mở mắt khe khẽ ngẩng đầu nhìn xung quanh. Thích Thiệu Phong không dám động, sợ chồn hoảng sợ, lại nôn nóng trong lòng, thật muốn nói với con chồn – có người đến, mau chạy đi. Chồn lại vẫn cứ nằm úp sấp trên người Thích Thiệu Phong không đi.

Người kia đến gần, là thợ săn giả làm người địa phương, chỉ thấy y chạy nhanh đến, cúi người một cái, một tay vươn ra siết chặt cổ con chồn, tay kia túm được cái đuôi, thuần thục đem con chồn không chịu chạy đi bắt lấy, đồng thời y kêu lên với Thích Thiệu Phong đang nằm trên đất: “Uy uy, cậu không sao chứ?”

Thích Thiệu Phong trở mình ngồi dậy, nhìn nhìn người mới đến cùng con chồn trong tay y, trong đôi mắt đen láy của con chồn tràn ngập kinh ngạc cùng hoảng sợ, lại vì cần cổ đang bị giữ chặt nên kêu không ra tiếng, phí sức vùng vẫy trong tay thợ săn.

Thợ săn thân thiết hỏi Thích Thiệu Phong có phải thân thể không khỏe hay không, sau khi biết được vì Thích Thiệu Phong quá thích tuyết mà nằm trên đất quên thời gian, y cười ha ha.

Thích Thiệu Phong hỏi thợ săn về chuyện con chồn, người kia kiên nhẫn giải thích tất cả với cậu. Nguyên lai, vùng địa cực lưu truyền một tin – trời sinh chồn có tính thiện lương. Các thợ săn ở cực bắc muốn bắt chồn, sẽ giả vờ bộ dáng sắp bị đông đá chết nằm ở chỗ chồn thường đi qua. Chồn nhìn thấy liền chạy ra, dùng thân thể làm ấm áp người đó. Con chồn này khẳng định vì thấy Thích Thiệu Phong nằm trên đất sắp bị đông chết, vì thế chạy đến làm ấm cho cậu, cứu cậu.

Thích Thiệu Phong nghe xong trong lòng rất cảm động, nhìn thấy đôi mắt đen láy của con chồn trong tay thợ săn, cậu cảm thấy nó dường như nghe hiểu được đoạn đối thoại giữa cậu và thợ săn, trong đôi mắt ngập nước tràn đầy thất vọng cùng bi thương vì bị lừa gạt, còn pha lẫn sợ hãi cùng bất đắc dĩ. Thấy được ánh mắt nó, Thích Thiệu Phong không khỏi một trận đau lòng.

Thích Thiệu Phong thỉnh cầu thợ săn giao con chồn cho mình, cậu đồng ý mua lại nó. Thợ săn cười ha hả, hào phòng đem con chồn giao cho Thích Thiệu Phong. Thích Thiệu Phong mừng rỡ ôm chặt con chồn trong lòng, cảm giác mất đi rồi tìm lại được khiến cậu kích động tim đập binh binh. Cảm ơn thợ săn, nhìn theo y đi xa dần, Thích Thiệu Phong ngồi xổm xuống, đem con chồn thả xuống đất. Con chồn nhảy ra hai bước, lại ngừng rồi quay đầu lại, cũng không trốn ngay, trong ánh mắt nó nhìn Thích Thiệu Phong tràn ngập cảm kích.

Thích Thiệu Phong vẫy vẫy tay với con chồn, "Đi đi, đi nhanh lên. Lần sau không được dễ dàng chạy đến gần con người như vậy nữa."

Con chồn quay đầu lại mấy lần, cuối cùng vẫn chạy đi. Nhìn theo thân ảnh nhỏ bé biến mất trong tuyết, Thích Thiệu Phong đứng lên trở về.

Vốn nghĩ con chồn kia sẽ không xuất hiện nữa, kết quả ngày hôm sau Thích Thiệu Phong liền gặp được nó. Khi một mình tản bộ, nó lại xuất hiện, chặn đường đứng trước mặt Thích Thiệu Phong.

"Là mày sao?" Thích Thiệu Phong cảm thấy cực kỳ có ý tứ, cúi người, hay tay chống lên gối nhìn chồn, cười hỏi.

Con chồn chạy đến cọ cọ chân Thích Thiệu Phong, lại chạy đi, đứng cách đó không xa.

"Nếu muốn nói cám ơn thì không cần đâu, lại nói, nếu không tại tao, mày cũng sẽ không bị thợ săn bắt được. Y đem mày tặng cho tao, mày nên cảm ơn y chứ. Còn nữa, không phải nói với mày rồi sao, không được dễ dàng chạy đến gần con người như vậy." Thích Thiệu Phong kìm lòng không được nói với con chồn, cậu luôn cảm thấy nó có thể hiểu được.

Chồn đứng yên bất động, vẫn không rời đi.

Thích Thiệu Phong dùng động tác khoa trương đập đập lên người, "Nhìn coi, cũng không có thức ăn cho mày. Nếu ngày mai mày vẫn đến, tao có thể mang cho mày. Thích ăn cái gì? Cá sao?"

Chồn hình như hiểu được Thích Thiệu Phong đang giỡn với nó, nhìn nhìn Thích Thiệu Phong một lúc sau đó quay đầu bỏ chạy, giống như đang tức giận, Thích Thiệu Phong ở phía sau cười ha ha.

Khi lại đi dạo, Thích Thiệu Phong thật sự đem theo mấy miếng cá, gói lại cầm trên tay. Lúc đi trên đường cậu vẫn còn nghĩ – không biết nó có thể đến nữa không, có lẽ tức giận sẽ không xuất hiện nữa. Nghĩ đến đây Thích Thiệu Phong nhịn không được mỉm cười, cậu thật sự đã đem con chồn kia xem như người mà đối đãi.

Chồn lại thật sự xuất hiện, đứng ở rất xa, lần này nó không chạy đến gần nữa.

Thích Thiệu Phong vẫy vẫy cái gói trong tay hỏi con chồn, "Đến, đến đây. Có cá nha."

Chồn không chịu đến gần, khăng khăng đứng tại chỗ, nhưng cũng không chạy đi.

Thích Thiệu Phong ngồi xổm xuống mở cái gói trong tay ra, hướng chồn cười nói: "Đừng giận. Cho mày cá nha. Đến đây ăn, là cá hồi tươi."

Mùi cá tươi nhẹ tản ra trong không khí, chồn rốt cuộc bị hấp dẫn chạy đến. Thích Thiệu Phong đặt miếng cá lên mặt đất để chồn tùy ý ăn. Bộ dáng tiểu động vật khi ăn luôn làm người ta thích thú. Thích Thiệu Phong yêu thương nhìn con chồn trước mắt.

"Tao là khách du lịch, ngày mai tao phải đi rồi."

Nghe thế, chồn đột ngột ngừng ăn, ngẩng đầu nhìn Thích Thiệu Phong.

"Sao không ăn nữa? Ăn đi, của mày hết đó." Thích Thiệu Phong cởi bao tay, thò tay vuốt ve đầu con chồn, xúc cảm mềm mại từ lớp lông làm cậu cảm thấy rất hưởng thụ, "Khụ, tao cuối cùng vẫn cảm thấy mày hiểu được tao nói gì. Nhưng mà, kỳ thật cái gì mày cũng không hiểu đi."

Chồn không ăn cá nữa, nó dùng ánh mắt đen láy nhìn Thích Thiệu Phong, từ trong ánh mắt toát ra vẻ không muốn rời.

"Thật cao hưng nhận thức người bạn là mày." Chú ý đến ánh mắt của chồn, Thích Thiệu Phong nửa đùa nửa thật nói.

Chồn đi tới, dùng thân thể cọ Thích Thiệu Phong, Thích Thiệu Phong vươn tay ôm lấy con chồn giơ ra trước mắt.

"Mày gần gũi với tao như vậy, là vì thiên tính hả?" Thích Thiệu Phong hỏi, "Đặc tính như vậy là không tốt, mày phải sửa. Vì con người là muốn bộ da của mày, mày phải biết rồi chứ."

"Mày kề cận tao như vậy, là vì thích tao?" Thích Thiệu Phong đột nhiên nảy sinh ý tưởng, còn nói thêm.

Con chồn vừa nghe, đột nhiên quay đầu sang một bên.

"A, mày cũng xấu hổ sao? Thật thú vị. Tao công nhận đúng là dễ nhìn. Là vì bộ dáng tao đẹp trai nên đối với tao nhất kiến chung tình, ha ha." Thích Thiệu Phong cười nói, sau đó lại tự giễu mình trả lời lại: "Nhưng mà tao mang diện mạo phương Đông, trong mắt người Bắc Âu, căn bản không tính là dễ nhìn đi. Hay trong mắt chồn Bắc Âu là dễ nhìn? Ha ha."

Thả con chồn trong tay ra, Thích Thiệu Phong đứng lên, "Tao đi đây. Sau này phải tự mình cẩn thận một chút." Nói xong, cậu xoay người muốn đi. Chồn đuổi theo, đảo quanh chân Thích Thiệu Phong.

Thích Thiệu Phong dừng chân, xoay người bế con chồn từ mặt đất lên, "Làm sao bây giờ, tao luôn coi mày như con người, ảo giác này cũng không tốt. Vì sao tao lại nghĩ mày nghe hiểu được tao nói gì? Mày rõ ràng không phải con người. Không nỡ để tao đi hả?"

Chồn cực kỳ quyến luyến nhìn Thích Thiệu Phong.

"Đừng nhìn tao như vậy. Thiếu chút nữa tao hại mày rồi." Thích Thiệu Phong nói thẳng.

Chồn dùng chân bắt lấy cánh tay Thích Thiệu Phong.

"Ân, muốn đi theo tao không?" Nói ra những lời này, ngay cả bản thân Thích Thiệu Phong cũng thấy có chút kinh ngạc, cậu mang con chồn này đi như thế nào cậu vẫn chưa nghĩ đến, thế nhưng nhìn con chồn luyến tiếc cậu, mà cậu cũng luyến tiếc nó.

Đặt con chồn xuống đất, Thích Thiệu Phong nói với nó: "Mày muốn đi theo tao, liền đi theo. Hiểu không?"

Lúc xoay người đi Thích Thiệu Phong còn nghĩ – một con chồn sao có thể hiểu được tiếng người, khẳng định là vì cậu thích con chồn này, xem nó như bạn, cho nên luôn nghĩ có có thể hiểu được lời cậu. Nó sẽ không đi theo.

Sau khi đi được một đoạn Thích Thiệu Phong quay đầu lại, con chồn vẫn theo phía sau cậu, thấy cậu quay đầu lại, chồn đứng thẳng lên bằng hai chân sau, giống như muốn nói gì đó.

Ôm lấy con chồn trên mặt đất, Thích Thiệu Phong nhìn khuôn mặt nhỏ tinh xảo của nó, hỏi: "Thật sự đi theo tao?"

Chồn dùng đầu cọ vào ngực Thích Thiệu Phong, nắm lấy cáo sơ mi Thích Thiệu Phong không buông.

"Để tao thử coi làm như thế nào để mang mày đi theo."

67. Quyển 6 - Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thích Thiệu Phong suy nghĩ mọi biện pháp mà cậu có thể nghĩ đến. Cuối cùng, chồn dưới thân phận là thú cưng qua kiểm dịch cũng chính thức nhập cảnh. Chờ đến lúc nó vào Thích gia đã là chuyện ba tháng sau.

Đón chồn về nhà, Thích Thiệu Phong dẫn nó đi một vòng quanh nhà.

"Xem đi, chuẩn bị cho mày hết rồi. Tao cũng đã đọc sổ tay cách nuôi thú cưng. Lại đây, xem giường của mày, đồ chơi của mày."

Trước đó Thích Thiệu Phong đã tìm hiểu một chút. Cậu biết tập tính của chồn tương tự như chó mèo, giống loài mèo thích sạch sẽ, sẽ dùng bô riêng, lại hiếu động như chó, cậu đã sớm mua đồ dùng cần thiết rồi.

Thích Thiệu Phong đặt tên cho con chồn này là – Tiểu An.

Đã từng nghe bạn nè nói nuôi thú cưng có thể sẽ mang đến phiền toái. Sau khi nhận Tiểu An về, Thích Thiệu Phong tuyệt nhiên không cảm thấy nó phiền tóai. Tiểu An rất thông minh, gần như lập tức đã thích ứng được hoàn cảnh mới. Nói học được cách sử dụng bô như thế nào, thoạt nhìn tựa hồ đối với tất cả về

ngôi nhà mới đều tò mò, lại chưa từng đảo loạn thứ gì. Nó im lặng như thuận không cần Thích Thiệu Phong chú ý tập luyện nhiều lắm.

Nó bám dính người ngoài dự liệu của Thích Thiệu Phong. Tiểu An dị thường không muốn xa rời chủ nhân, nó thích đi theo Thích Thiệu Phong, chỉ cần Thích Thiệu Phong tan tầm về nhà, nó thế nào cũng lượn lờ xung quanh chủ nhân, một khắc cũng không rời. Thậm chí lúc Thích Thiệu Phong đi tắm nó cũng theo vào phòng tắm, vì thế Thích Thiệu Phong liền nhân cơ hội này giúp Tiểu An tắm rửa. Mỗi khi Thích Thiệu Phong phải ra ngoài làm việc, Tiểu An sẽ đi theo cậu, ở huyền quan nhìn cậu đổi giày, bộ dáng không buông; nếu lúc này Thích Thiệu Phong bế nó, kia quả thực vô pháp thả nó xuống, luôn phải dỗ dành cả buổi sáng mới có thể thật sự rời nó ra khỏi cửa; nó còn thập phần tham luyến ôm ấp của chủ nhân, chỉ cần Thích Thiệu Phong ngồi xuống, nó sẽ nhảy lên chân Thích Thiệu Phong, được vuốt ve còn lộ ra biểu tình thập phần hưởng thụ.

Vì con thú cưng này, Thích Thiệu Phong đã vài lần từ chối vài chuyến công tác, cậu không thể yên tâm để Tiểu An ở nhà một mình, tạm thời chưa tìm được chỗ có thể gửi nhờ được.

Nhóm đồng nghiệp biết Thích Thiệu Phong nuôi chồn, đòi đến xem. Đợi đến khi thấy được con chồn bạch sắc xen lẫn chút nâu xám, nhóm nam nữ đều nhào đến đòi ôm, lại càng không ngừng khen lớp lông đẹp đẽ mềm mại rờ êm tay kia.

Hiển nhiên Tiểu An thập phần khiến nhóm nam nữ vui vẻ, các nàng khen bộ dáng nó xinh đẹp, nói thẳng tuột nó có bộ lông mềm mại, khuôn mặt xinh đẹp cùng hình dáng thần bí. Nghe được nhóm nữ đồng nghiệp nói hình dáng thon thả là 'thần bí', các đồng nghiệp nam đều cười lớn.

Thích Thiệu Phong vốn tưởng Tiểu An sẽ sợ người lạ, càng lo lắng nó có thể sẽ vì sợ quá mà cắn người hay không và vân vân, kết quả đều không có. Tiểu An dịu ngoan để người vuốt ve ôm ấp, không chút phản kháng. Nhìn Tiểu An rúc vào ngực các đồng nghiệp khác, Thích Thiệu Phong không hiểu vì sao, trong lòng thế nhưng có chút chua chua.

Đợi sau khi nhóm đồng nghiệp đi rồi, Thích Thiệu Phong ôm Tiểu An, nhịn không được nói với nó: "Mày sao lại ôn thuần như vậy chứ? Rất ôn thuần, tao cũng không nhẫn tâm khi dễ mày. Bất quá a, không được ôn thuần như vậy trước mặt người khác, có nghe không! Còn nữa, tao sẽ bảo vệ mày, tuyệt đối không để người khác khi dễ mày. Mày a, chỉ để một mình tao khi dễ là được rồi."

Tiểu An giống như nghe hiểu, đột nhiên quay mặt đi. Bộ dáng giận dỗi này của nó Thích Thiệu Phong đã rất quen thuộc, chỉ cần cậu nói nói vài câu với nó, chồn dường như có thể hiểu cậu nói gì tất nhiên sẽ không tự nhiên chống đỡ được.

Thích Thiệu Phong vươn tay xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu An lại, để nó đối diện với cậu. Bộ dáng con chồn này thật sự rất đáng yêu, gương mặt nhỏ tinh xảo thập phần khiến người ta thích, Thích Thiệu Phong nhịn không được khen: "Ân, ngươi thật đúng là một con chồn xinh đẹp."

Tiểu An nghe được, rụt người lại, đầu cũng thấp xuống.

"Gì đó, lại mắc cỡ, tao nói rất thật lòng đó." Thích Thiệu Phong nói xong vươn tay sờ sờ đầu Tiểu An, "Ai, thật sự là cái tên thích làm nũng, lại bám dính người, dễ mắc cỡ còn rất không tự nhiên a." Thích Thiệu Phong thở dài.

Đúng vậy, chỉ bốn tính từ đã hoàn toàn có thể dùng để hình dung Tiểu An nhà Thích Thiệu Phong.

Có một chuyến công tác Thích Thiệu Phong không thể lại từ chối, cậu phải tạm thời rời Hương Đảo vài ngày. Thích Thiệu Phong đưa Tiểu An đến bệnh viện thú cưng, dặn đi dặn lại, nhờ nhân viên chiếu cố nó thật tốt.

Trước khi đi, Thích Thiệu Phong ngồi trước lồng Tiểu An, giải thích đi giải thích lại với Tiểu An: "Không phải tao không cần mày, tao chỉ là phải đi công tác. Đi công tác. Hiểu không? Là công tác, công tác, phải đi. Cho nên tao phải tạm rời đi một thời gian ngắn, chỉ tạm thời. Mày ở đây ngoan ngoãn chờ tao quay về."

Những lời này Thích Thiệu Phong đã nói với Tiểu An rất nhiều lần khi còn ở nhà, hiện tại vẫn nhịn không được lặp lại lần nữa. Tiểu An giống như hiểu được, đứng thẳng trên chân sau, chân trước bám vào thành lồng, si ngốc nhìn Thích Thiệu Phong, đôi mắt đen láy ngập nước, giống như đang kìm nước mắt.

“Nó không hiểu đâu.” Nhân viên chăm sóc đứng bên cạnh nói.

“Thanh âm cũng có tác dụng trấn an đi.” Thích Thiệu Phong nói. Ở Thích gia, Tiểu An được thả rông. Biểu hiện của nó thập phần tố, lồng sắt được chuẩn bị trước đó cũng chưa dùng qua. Hiện tại nhìn Tiểu An đứng trong lồng, Thích Thiệu Phong trong lòng sầu não.

“Tao rất nhanh sẽ quay về.”

Cách lồng sắt, Thích Thiệu Phong vói ngón tay vào, Tiểu An lập tức đặt chân lên, lưu luyến không rời.

Công tác trở về, Thích Thiệu Phong trước đi đi đón Tiểu An về nhà.

Thích Thiệu Phong một bên lấy sữa tắm chuyên dụng tắm cho Tiểu An, một bên sờ, “Mấy ngày thôi, ngô, hình như ốm đi.”

Buổi tối, Tiểu An nằm bên cạnh Thích Thiệu Phong. Nó vào nhà không bao lâu, vì biểu hiện thật sự rất tốt rất ngoan, được Thích Thiệu Phong cho phép lên giường ngủ cùng.

Ôm Tiểu An đặt lên ngực để nó nằm sấp, Thích Thiệu Phong nhìn Tiểu An, “Nhớ tao không?” Cậu cố ý trêu ghẹo hỏi.

Tiểu An lập tức quay mặt qua một bên, vẻ mặt y như Thích Thiệu Phong tưởng tượng.

“Ha, lại mắc cỡ.”

Tiểu An có vẻ không cao hứng lắm, nhưng không chạy trốn. Cách xa rồi gặp lại, nó tựa hồ cũng không muốn rời khỏi chủ nhân.

“Mày a, ngoan thì lại rất ngoan, mặc kệ tao nói thế nào ôm a hôn a xoa a, mày cũng không phản kháng. Nhưng mà vì sao chỉ cần tao nói gì đó mày lại quay mặt đi hả?” Thích Thiệu Phong cố ý nói thêm.

Tiểu An toát ra bộ dáng tức giận, nhưng không chạy đi, vẫn nằm trên ngực Thích Thiệu Phong.

Nhớ đến lần đầu gặp nhau, Thích Thiệu Phong cảm thán: “Chúng ta kỳ thật hẳn xem như có duyên phận, bằng không sao lại nhận biết nhau?”

Tiểu An nghe được, nhất thời càng quay mặt đi. Vừa thấy biểu tình nó như vậy, Thích Thiệu Phong cười nói: “Ha, mày lại mắc cỡ.” Cậu vươn tay sờ mặt Tiểu An, muốn muốn bắt nó quay mặt lại.

Tiểu An đột nhiên co người nhảy xuống giường, lập tức chạy trốn.

“Uy, uy,” Thích Thiệu Phong ngồi dậy cười nói: “Uy. Thiệt là, dễ mắc cỡ như vậy, lại còn khi mắc cỡ liền trốn đi. Cái tên không có tiền đồ.”

Sáng sớm hôm sau, Thích Thiệu Phong vừa tỉnh lại liền thấy, con chồn buổi tối trốn đâu mất giờ đã xuất hiện bên cạnh, cuộn người ngủ say.

“Ha, quả nhiên vẫn không rời bỏ tao.”

Thích Thiệu Phong chính là thích nói lời chọc ghẹo thú cưng của cậu, trong cuộc sống cậu lại càng yêu thương nó, thập phần quan tâm, là một chủ nhân tốt đúng chuẩn. Có lẽ đúng là vì biết Thích Thiệu Phong đối với nó rất tốt, Tiểu An lại phi thường tin tưởng cùng ỷ lại Thích Thiệu Phong.

~oOo

~Tiểu Mộc:

Tìm hình em Tiểu An để mọi người dễ hình dung. Dễ thương không?

68. Quyển 6 - Chương 3

Các đồng nghiệp biết Thích Thiệu Phong yêu thương Tiểu An của cậu, nên hay trêu chọc cậu.

"Kỳ thật chuyến đi Bắc Âu của Thiệu Phong, diễm ngộ của cậu ta chính là Tiểu An nhà cậu ta đi." Có người đã nói như thế.

"Đúng vậy, không phải đã nói sẽ có diễm ngộ sao. Không quay về cùng người đẹp tóc vàng, mà lại cùng một con chồn, ha ha."

"Ai, bộ lông của 'mỹ nữ' này cũng không tệ nha."

"Rốt cuộc có phải mỹ nữ hay không, Thiệu Phong có biết không?"

"Chồn nhà Thiệu Phong ngủ cùng giường với cậu ta, buổi tối có biến thân lần nào chưa? Ha ha."

Tự Thích Thiệu Phong cũng không biết giới tính của Tiểu An nhà cậu, không khỏi suy nghĩ một chút. Lại cảm thấy chồn kia là công hay mẫu cũng không sao, dù thế nào cũng vẫn là Tiểu An thôi.

Hôm nay, Thiệu Phong mời đồng nghiệp đến nhà chơi, đồng nghiệp lại dẫn thêm bạn đến, là nam nhân râu

quai nói, người bạn kia tự giới thiệu mình họ Đỗ.

Đỗ tiên sinh vừa nhìn thấy chồn Thích Thiệu Phong giới thiệu liền thập phần chú ý, hỏi nữa mới biết được thì ra anh ta có bạn cũng từng nuôi chồn.

"Con chồn của cậu, hình như đã trưởng thành."

"Nhỏ xíu như vậy, mà trưởng thành gì a." Thích Thiệu Phong vuốt ve Tiểu An đang ghé vào trên đùi cậu, nhìn phải nhìn trái.

Đỗ tiên sinh khẳng định: "Chồn non so ra hiếu động, bướng bỉnh hơn, ở trong nhà sẽ nghịch. Chồn của cậu im lặng như vậy, hơn nữa về chiều dài cũng nhìn thấy là bộ dáng trưởng thành."

"Là vậy sao."

"Chồn sau khi thành niên sẽ dần dịu dàng hơn, bất quá vẫn thích chơi đùa với chủ nhân, tựa như trẻ con rất dính người, một khắc cũng muốn rời khỏi chủ."

"À, của tôi y chang vậy luôn." Thích Thiệu Phong hùa theo.

"Để tôi xem thử." Đỗ tiên sinh nói xong thì vươn tay ra, đem Tiểu An đang nằm trên đùi Thích Thiệu Phong lật ngửa ra, cái bụng hướng lên trời. Tiểu An hiển nhiên đối với tư thế lật ngửa như rùa này thập phần không bằng lòng, nhưng mà trước mặt chủ nhân nó lại không dám phản kháng, co chân trước lại nhìn Thích Thiệu Phong cầu xin.

"Nhìn cái gì?" Thích Thiệu Phong hỏi.

Đỗ tiên sinh vươn tay vuốt bụng Tiểu An, Tiểu An lộ vẻ mặt bất an, nhưng nhìn Thích Thiệu Phong không phản đối, nó nhẫn nại.

"Yêu, là công nha." Đỗ tiên sinh nói.

"Anh có thể nhìn ra?"

"Đương nhiên, còn không rõ ràng sao. Tôi nói, chồn nhà cậu không chỉ đã đến tuổi, mà còn chưa được giải phẫu nữa, không được đâu, cậu phải nhanh nhanh làm cho nó."

"Cái gì?" Thích Thiệu Phong chưa hiểu. Lúc này, con chồn trên đùi cậu dường như nghe hiểu, đột nhiên vùng vẫy, tuy động tác không mạnh, nhưng phản kháng thập phần kiên quyết. Thích Thiệu Phong vừa lật người nó lại, nó liền nhanh như chớp nhảy xuống trốn mất dạng.

"Giải phẫu cái gì?" Thích Thiệu Phong cũng không tìm Tiểu An, cậu đang nóng lòng muốn biết đầu đuôi.

"Cắt bỏ tuyến mùi và giống, sao cậu lại không biết? Tuyến mùi của chồn sẽ làm chất bài tiết có mùi đặc trưng, chồn cảnh bình thường đều phải phẫu thuật cắt bỏ tuyến thể, nếu không mùi chồn rất nặng, sợ lại mỗi ngày cậu tắm rửa sẽ chịu không nổi. Chồn nhà cậu thoạt nhìn rất sạch sẽ, nhất định là tắm rửa mỗi ngày đi."

Thích Thiệu Phong gật gật đầu, "Ân, gần như làm tắm hằng ngày. Còn nữa, cắt giống là cái gì?"

Đỗ tiên sinh ra dấu 'cái kéo', cười nói: "Khụ, miêu cẩu đều phải thiến, cậu nói 'cắt giống' thì là cái gì. Là cách nói lịch sự thôi. Để chồn ăn ngon ngủ khỏe, dành thời gian 'cắt' bỏ đi. Đã làm phẫu thuật triệt sản, đến mùa động dục vừa không hôi vừa không có những phiền toái khác."

Vừa nghe đến 'cắt', Thích Thiệu Phong hoảng sợ: "Vậy cũng không tốt lắm."

"Sao lại không tốt. Miêu hay cẩu cũng đều 'cắt' mới sống lâu được, có ích cho cơ thể chúng, với cũng tiện lợi. Ai cũng làm vậy. Thú nuôi bình thường đều phải trừ tuyến và triệt sản mới có thể vào cửa hàng thú kiểng được, vì sao con của cậu lại chưa làm gì hết? Cửa hàng thú kiểng làm vậy là hành vi vô trách nhiệm."

Thích Thiệu Phong cũng không nói Tiểu An nhà cậu mang từ cánh đồng tuyết về. Sau đó Đỗ tiên sinh còn nói rất nhiều, hướng dẫn Thích Thiệu Phong nuôi chồn sao cho tốt. Thích Thiệu Phong nghe, trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác – nếu Tiểu An không phẫu thuật sẽ không tốt cho cơ thể, là thật vậy sao.

Tiểu An vẫn trốn không ló mặt, đến khi bạn của Thích Thiệu Phong đi rồi, nó mới thò đầu từ cửa phòng ngủ ra.

"Lại đây." Thích Thiệu Phong gọi.

Tiểu An lập tức linh hoạt chạy đến, nhún người, nhảy lên đầu gối Thích Thiệu Phong.

"Là con trai sao?" Thích Thiệu Phong bất ngờ lật ngửa Tiểu An ra, Tiểu An lập tức cứng đờ, bốn chân dựng thẳng khẽ run rẩy.

Thích Thiệu Phong vuốt nhúm lông nhuyễn mịn trên bụng Tiểu An, "Mày đừng nhúc nhích, để tao nhìn chút."

Tiểu An lộ ra bất an, lại không phản kháng chủ nhân, nó hoảng sợ lại thẹn thùng nhìn Thích Thiệu Phong. Không biết ngón tay Thích Thiệu Phong chạm đến chỗ nào, Tiểu An run mạnh hơn.

"Đụng phải sao?" Thích Thiệu Phong mang theo tâm tình đùa giỡn hỏi.

Tiểu An lập tức nhìn Thích Thiệu Phong vừa thẹn vừa giận, nhưng vẫn không lật người lại. Hiển nhiên, chủ nhân không ra hiệu, nó vẫn sẽ tiếp tục nằm hướng bụng lên trời như vậy. Thích Thiệu Phong lật Tiểu An lại, con chồn thở hắt một cái rồi lập tức nhảy qua một bên, kẹp chặt đuôi bộ dáng cảnh giác làm Thích Thiệu Phong mắc cười.

"Cắt bỏ... là tốt hay không tốt với cơ thể đây? Mổ xong rồi còn cần chờ cho lành nữa. Sẽ chảy máu. Nhưng mà không cắt..." Thích Thiệu Phong lẩm bẩm. Ở bên cạnh, Tiểu An nhìn cậu, bất an.

69. Quyển 6 - Chương 4

Thích Thiệu Phong nhờ vài người bạn cũng nuôi miêu chỉ dẫn, bọn họ đều tỏ ý nên giải phẫu triệt sản cho miêu, làm như vậy hoàn toàn là lo nghĩ cho thân thể của mèo. Đương nhiên, nếu người chủ mong muốn để mèo sinh con, không làm cũng được.

"Mày có muốn quen bạn gái không? Muốn kết hôn sinh con không?" Về đến nhà, Thích Thiệu Phong hỏi Tiểu An. Đương nhiên cậu không nghĩ Tiểu An hiểu được, nhưng cậu vẫn muốn hỏi thử xem sao.

"Muốn giúp mày tìm vợ tốt cũng không dễ chút nào. Có nhà ai nuôi chồn nữa chứ? Hay là đến bệnh viện sủng vật coi thử?"

Thích Thiệu Phong thực sự lo lắng cho Tiểu An. Nghe cậu lảm nhảm một mình, biểu tình Tiểu An ngày càng bất an.

Cuối cùng, Thích Thiệu Phong vẫn quyết định không cắt tuyến thể. Thương cân động cốt nhất bách thiên (chấn thương gân cốt mất trăm ngày mới lành), cậu không muốn để Tiểu An chịu nỗi khổ dao kéo kia. Cậu không cảm thấy Tiểu An hôi, lại nói, mỗi ngày tắm rửa là được. Còn chuyện 'triệt giống' kia, ngược lại cũng cần thiết, hiện tại không cảm thấy Tiểu An 'động dục', nhưng mà khó nói được sau này sẽ không có. Người ta năm lần bảy lượt nói với cậu, lúc đó sẽ rất phiền phức.

"Quyết định rồi, 'cắt' thôi." Tối nay, Thích Thiệu Phong nói với Tiểu An như vậy.

Tiểu An nghe vậy hiển nhiên thập phần lo lắng bất an, Thích Thiệu Phong cố gắng trấn an nó.

"Đừng sợ đừng sợ, có thuốc tê, không đau, không đau."

Tiểu An cũng không nổi giận, nhưng tâm tình nó rõ ràng không yên, điều này làm Thích Thiệu Phong rất lo lắng, cậu vẫn ôm nói. Không biết làm sao, từ trong mắt Tiểu An, Thích Thiệu Phong nhìn được một chút ủy khuất.

"Mày cũng không hề muốn a..." Thích Thiệu Phong thầm nghĩ, "Quả nhiên là nam nhân thì đều để tâm, a,

không, mày là công nha."

Buổi tối, sau khi Thích Thiệu Phong chìm vào giấc ngủ, giữa lúc nửa tỉnh nửa mê liền cảm thấy bên cạnh mình có người, từ cơn mê cậu đột nhiên hoảng sợ, tỉnh lại. Quả nhiên, bên cạnh có bóng đen, là thân ảnh!

Thích Thiệu Phong vùng dậy, mở đèn trên đầu giường, quát lớn: "Là ai?"

Bị ánh đèn làm lóa mắt, người kia theo bản năng nhắm mắt lại quay đi. Ngay trong chớp mắt ngắn ngủi, Thích Thiệu Phong thấy rất rõ, người ngồi bên cạnh cậu là một nam nhân gần trung niên.

Không đợi Thích Thiệu Phong có phản ứng, nam nhân đã đè tay cậu trước, tiếng nói khinh nhu: "Cậu đừng sợ…"

Thanh âm ôn hòa của nam nhân có tác dụng trấn an, bản năng của Thích Thiệu Phong nói cậu biết – nam nhân cũng không có ý xấu, cũng không có ý định tổn thương cậu.

"Anh là ai? Anh vào bằng cách nào? Nhà tôi ở tầng mười lăm, tôi rõ ràng khóa chặt cửa, anh vào bằng cách nào?" Thích Thiệu Phong nhíu mày truy hỏi, ngôn ngữ thân thể đều muốn nói cậu đang ở trạng thái đề phòng.

"Tôi… tôi là… là nó…"

"Nó nào? Nói a!"

Nam nhân trầm mặc một chút, tiếp theo, sau một tiếng 'ba' nho nhỏ vang lên anh ta biến mất, đứng ở trên giường là – Tiểu An.

"A…" Thích Thiệu Phong há miệng, nhìn chằm chằm Tiểu An không rời, "Mày… Mày…"

Chồn mở miệng nói, "Tôi… tôi là… Tiểu An."

"Anh…"

Thích Thiệu Phong hiểu rồi, cậu không mang về một con chồn thuần chủng, mà là yêu thú, có thể biến thành người.

"Bây giờ thì cậu biết rồi." Chồn nói.

Thích Thiệu Phong gật gật đầu.

"Cho nên…" Chồn cúi gục đầu, nghiêng mặt cẩn thận nhìn Thích Thiệu Phong, lí nhí nói: "Cậu thật sự muốn đưa tôi đến bệnh viện sủng vật…"

"A, không. Không!" Thích Thiệu Phong kiên quyết phủ nhận. Tiểu An không phải chồn mà là yêu thú, có nhân hình, để cho nó, a không, để anh ta triệt sản thì thật sự không thể nào làm được.

"Cám ơn cậu…" Chồn ngẩng đầu, cảm kích nhìn Thích Thiệu Phong.

"A, không, không cần cảm ơn." Thích Thiệu Phong đối với câu cảm ơn thì vừa ngượng vừa bất an, cậu cảm thấy việc cậu làm căn bản không cần phải cảm ơn, hoàn toàn là chuyện nên làm.

Một người một chồn im lặng đối diện nhau một lúc, nhất thời không biết tiếp theo phải làm gì.

Một lúc sau, chồn mở miệng, "Hiện tại, cậu đã biết thân phận của tôi, cậu còn có thể… ý tôi là, tôi còn có thể ở lại không?"

Thích Thiệu Phong sửng sốt, đúng vậy, con chồn trước mặt đã không phải là thú kiểng nữa, sau này, cậu ở chung với anh ta thế nào đây?

Thấy Thích Thiệu Phong không trả lời, thanh âm chồn khẽ run rẩy, "Tôi… Tôi… Tôi phải đi sao?"

Nghe thanh âm nghẹn ngào của chồn, đột nhiên Thích Thiệu Phong cũng thấy cái mũi đau xót. Quen nhau là vì con chồn này phải cứu cậu, giữa trời băng tuyết nó đã dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cậu, một tiểu động vật đáng yêu như vậy mà. Đến khi đưa nó về nhà, Thích Thiệu Phong tịch mịch có nó làm bạn, đã không còn cô đơn, có nó, cuộc sống Thích Thiệu Phong đã ấm áp hơn nhiều. Cậu đã sớm có cảm tình với con chồn này, làm sao bỏ nó được. Nhưng mà, khi nó không chỉ là một con chồn đơn thuần, đồng thời còn là một nam nhân, sau này ở chung ra sao đây?

"Anh cũng tịch mịch đi." Thích Thiệu Phong hỏi.

Chồn không trả lời, cúi đầu thừa nhận.

Thích Thiệu Phong nhớ đến quyển sổ tay cách nuôi thú cưng đã từng đọc được, chồn là loài vật sống một mình, nó hẳn cũng có lúc tịch mịch, tin rằng cũng mong ngóng bạn đời. Thích Thiệu Phong đoán rằng có lẽ đây chính là nguyên nhân chồn đi theo cậu. Vừa gặp đã thấy bọn họ có duyên, hiện tại cậu vẫn nghĩ như vậy. Không hiểu sao cậu rất có hảo cảm với Tiểu An, cảm thấy anh ta rất thân thiết, ngay cả thú hình của Tiểu An thập phần vừa mắt Thích Thiệu Phong.

"Xin anh ở lại được không?" Thích Thiệu Phong chăm chú nhìn con chồn đang ngồi xổm bên cạnh, nghiêm túc thỉnh cầu.

“Có.. có thể sao?” Chồn bỗng chốc ngẩng đầu nhìn Thích Thiệu Phong, trong ánh mắt đen láy tràn đầy kinh hỉ.

“Vậy lấy hình thái nào ở lại thì được hơn?” Chồn lại hỏi.

“Anh thích thế nào cũng được.”

Chồn gật gật đầu, không nói nữa. Nhớ đến ngày mai còn phải đi làm, Thích Thiệu Phong chúc ngủ ngon, tắt đèn. Trong bóng đêm, Thích Thiệu Phong nhìn thấy con chồn nằm xuống giường. Suy nghĩ về chồn và người, Thích Thiệu Phong cả đêm đều ngủ không ngon.

Sáng hôm sau Thích Thiệu Phong tỉnh giấc, theo thói quen nhìn qua bên cạnh, chồn không thấy, thay vào đó là một nam nhân đang ngủ say, Thích Thiệu Phong khẽ động trong lòng, nhân cơ hội này hảo hảo quan sát ‘Tiểu An’ một chút. Nam nhân này nhìn thế nào cũng đã hơn ba mươi tuổi, có gương mặt cân đối, mang nét phương Đông, thuộc kiểu thanh tú nhã nhặn, kiểu người vừa nhìn đã biết là tính tình rất tốt. Thích Thiệu Phong kề sát vào nhìn kỹ, phát hiện làn da nam nhân phi thường đẹp, trơn nhẵn lại bóng loáng, cậu thầm sinh ái mộ, đột nhiên muốn vươn tay sờ một chút, lại sợ làm đối phương tỉnh giấc, đành phải ngừng lại.

Giữa lúc đang nhìn, nam nhân đột nhiên mở mắt, tỉnh giấc, hai người bốn mắt nhìn nhau đều ngớ người một chút, sau đó nam nhân thoáng đỏ mặt, vội vàng chuyển mắt, Thích Thiệu Phong cũng lập tức ngồi thẳng dậy.

“Sao… Sao vậy? Sao lại nhìn tôi như vậy?” Nam nhân hỏi, dường như muốn che giấu sự xấu hổ vừa rồi.

“Ách, tôi… tôi nghĩ anh rõ ràng là chồn Na Uy, vì sao lại có gương mặt mang nét Á Đông a?” Thích Thiệu Phong nói.

Đối phương nhất thời sửng sốt, một lúc sau tự anh ta cũng nghi hoặc: “Sao trả lời cậu vấn đề này được đây?”

“Chính anh cũng không biết sao?” Thích Thiệu Phong nhất thời khó hiểu.

“Đương nhiên không biết, tôi biết tìm ai hỏi bây giờ?”

“Cha mẹ anh đâu?”

“Sau khi trưởng thành thì không gặp nữa.” Nam nhân cúi đầu, “Lúc cùng một chỗ cũng không nhớ ra chuyện này để hỏi.”

Dù sao anh cũng không phải con người, mà là yêu thú, là chồn. Thích Thiệu Phong nhớ đến tư liệu cậu

từng đọc qua có ghi rằng, chồn là động vật sống một mình. Nói như vậy anh ta còn độc thân a.

"Ách, xin lỗi…"

Thấy không khí sáng sớm bị cậu làm cho sầu não đôi chút, Thích Thiệu Phong muốn tim chuyện gì đó để dời sự chú ý của nam nhân đi, cậu vừa xốc chăn xuống khỏi giường, vừa hỏi: "Sáng nay anh muốn ăn món gì? Nói để tôi làm cho."

Nam nhân vừa nghe cũng đứng lên, "Không, để tôi làm đi."

"Anh biết hả?"

"Đương nhiên."

Một con chồn biết làm bữa sáng? Nhớ ra đối phương cũng có thuộc tính con người, Thích Thiệu Phong tự nhiên trở lại.

"Tiểu…" Thích Thiệu Phong muốn nói gì đó, theo thói quen gọi tên chồn rồi thì phát hiện tiếng 'Tiểu An' này đã không còn thích hợp với nam nhân trưởng thành có chiều cao không sai biệt với cậu lắm.

"Gọi tôi là 'An' đi."

"Ân."

Vì thế, nhà Thích Thiệu Phong ít đi một con chồn kiểng – Tiểu An, thêm vào một chồn yêu thú – An.

70. Quyển 6 - Chương 5

Chồn biến thành người, cuộc sống sau này ở chung như thế nào, chuyện này làm Thích Thiệu Phong có chút lo lắng, cậu không nỡ để Tiểu An rời đi, lại không biết đem tâm sự biểu đạt với anh ta ra sao. Nếu là thú nuôi, có không gian thích hợp, cuộc sống an nhà, thức ăn phong phú, được yêu thương quan tâm đầy đủ, tin rằng thú nuôi sẽ ở chung với cậu rất tốt.

Nhưng mà lúc này, Tiểu An lại là người.

Người, phải làm sao bây giờ?

Rất nhanh Thích Thiệu Phong liền phát hiện tình huống so với dự đoán của cậu không giống lắm. Cậu gần như không thấy được nhân hình của Tiểu An, khi cậu về nhà, nhìn thấy vẫn là một con chồn. Thích Thiệu Phong thầm lo lắng trong lòng, nhịn xuống không hỏi, quyết định tiếp tục quan sát thêm một thời gian nữa. Sau khi để tâm Thích Thiệu Phong phát hiện, cuộc sống với người bạn ở chung sau khi từ chồn biến thành người vẫn có chút thay đổi.

An lặng lẽ giúp Thích Thiệu Phong làm rất nhiều việc.

Thích Thiệu Phong độc thân công việc khá bận rộn, thường xuyên lơ là việc quét dọn vệ sinh, trước đây cậu luôn để đến ngày nghỉ mới làm chuyện nhà, giặt quần áo rồi ra ban công phơi là mệt nhất. Hiện tại, tình huống đã thay đổi.

An lập tức dọn căn phòng bừa bộn, quét dọn lau chùi, giặt quần áo dơ, anh cũng nấu cơm giùm Thích Thiệu Phong. Thích Thiệu Phong tan tầm về nhà đứng ở cửa phòng ngủ hoặc phòng bếp ngẩn người, vì nơi này hoàn toàn không giống với lúc cậu rời đi.

An nấu cơm không giỏi, nhưng cho cảm giác anh rất dụng tâm, trù nghệ dần dần có tiến bộ.

Trong khi hưởng thụ tất cả, Thích Thiệu Phong cảm thấy cậu và An cần phải hảo hảo hiểu nhau một chút.

Trước kia khi An là chồn, Thích Thiệu Phong thường ôm anh ta xem TV, cậu hoàn toàn coi An giống như một con mèo, có khi sẽ lải nhải vài câu với An nằm trong lòng, kể chuyện phiền não trong công việc, hoặc bình luận một trận về tin tức trên TV. Từ khi biết An là yêu thú, có nhân hình rồi thì những hành động kia liền đình chỉ, trước không nói đến việc Thích Thiệu Phong ngượng ngùng khi đã hết ôm lại sờ người An lại còn lải nhải lảm nhảm thao thao bất tuyệt, tự An cũng không chịu gần gũi với Thích Thiệu Phong.

Sau khi quyết định nói rõ với An, Thích Thiệu Phong lại càng chú ý anh ta hơn. Tan tầm trở về, cậu có thể ngửi được mùi thức ăn, lại nhìn không thấy được con chồn trước đây luôn đứng ở huyền quan đón chủ. Thử gọi anh ta, anh ta cũng không trả lời.

Thích Thiệu Phong phát hiện, chỉ trong buổi tối biến thành người kia mới nói nhiều với cậu, sau đó cũng không hề mở miệng? Vì sao? Không muốn nói chuyện với cậu? Chẳng lẽ ngôn ngữ không phải là phương thức giao tiếp tốt nhất hay sao? Thích Thiệu Phong cảm thấy cậu đã làm gì đó không tốt, khiến An không vui, nên An mới không chịu mở miệng nói chuyện.

Buổi tối, Thích Thiệu Phong đang xem TV, cậu mơ hồ cảm thấy phía sau có người, bất động thanh sắc nghiêng đầu thoáng nhìn, liền thấy An ngồi ở cửa phòng ngủ, chuyên chú nhìn TV.

Đúng rồi, anh ta không có thú vui giải trí nào khác, cũng chỉ có xem TV thôi. Thích Thiệu Phong nghĩ như vậy, chậm rãi xoay đầu nhìn An. An phát hiện mình bị nhìn chăm chú, cả người chấn động, bàn chân giật giật như muốn chạy trốn, Thích Thiệu Phong vội vàng cất tiếng: “Chờ một chút…”

An dừng lại, ngẩng đầu nhìn Thích Thiệu Phong, đầu và lỗ tai nho nhỏ khẽ động rơi vào mắt Thích Thiệu

Phong, làm cậu không khỏi cảm thán 'tiểu động thật đáng yêu a'.

"Muốn coi TV sao? Vì sao lại không đến?" Thích Thiệu Phong nói xong vỗ vỗ tay vịn sofa, "Cùng xem được không?"

An vẫn không hề động đậy, giống như có người nào đó giữ chặt chân anh, sau một lúc nhìn chăm chú Thích Thiệu Phong vẫn xoay người chạy mất.

Ai… Thích Thiệu Phong phát ra tiếng cảm thán trong lòng.

Sau đó, Thích Thiệu Phong cố tình ở nhà lẩm bẩm, kỳ thật là nói cho An nghe, cậu hy vọng có thể thông qua cách giao tiếp đơn phương loại bỏ sự đề phòng cùng bất an trong lòng An, đồng thời cũng hy vọng làm như vậy có thể làm cho An đến nói chuyện với cậu.

"Món ăn hôm nay ngon thật."

Một lát sau, Thích Thiệu Phong quay đầu nhìn, không thấy thân ảnh của An, nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nói: "A, nếu ngày mai có thể ăn cá thì tốt rồi. Lâu rồi chưa ăn cá, thật muốn ăn."

Truyền tin đi như thế, Thích Thiệu Phong ngồi đợi.

Ban đầu An lợi dụng thức ăn có sẵn trong tủ lạnh để nấu cơm, kết quả, có một lần vì công việc quá bận, Thích Thiệu Phong không đi siêu thị mua thức ăn, tan tầm trở về nhìn thấy An nấu cháo, quả trứng cuối cùng chiên lên làm món ăn. Thích Thiệu Phong đang đói bụng cảm thấy trứng chiên này đặc biệt ngon.

Ăn bữa cơm tối đơn giản kia xong Thích Thiệu Phong vội vàng đi siêu thị, trên đường về xách theo bao lớn bao nhỏ, cậu nhớ đến An đã trong hình người, vậy có lẽ anh ta cũng cần mua sắm. Ôm tâm tình muốn thử một chút, Thích Thiệu Phong để lại tiền tiêu vặt, để trên kệ giày ngay cửa ra vào. Quả nhiên, vào buổi tối cậu liền phát hiện nước ép cùng vài loại trái cây cậu thích trong tủ lạnh. Từ đó, Thích Thiệu Phong liền để tiền chi tiêu hằng ngày trong ngăn kéo bàn trà ngoài phòng khách để An sử dụng.

Một thời gian sau, Thích Thiệu Phong phát hiện An sắp xếp chi tiêu sinh hoạt rất tốt, mua thức ăn đa phần là món cậu thích. An thay đổi bữa tối đa dạng, điểm này làm Thích Thiệu Phong có thể cảm nhận được ngay.

Cảm giác của Thích Thiệu Phong về An càng ngày càng vi diệu, cậu khát vọng giao tiếp nhiều hơn với An, cậu muốn hiểu anh ta.

An tựa hồ tránh né Thích Thiệu Phong, anh ta ít khi lấy nhân hình đối diện với cậu. Thích Thiệu Phong muốn bắt con chồn kia phải mở miệng, ít cũng được. Hiện tại Thích Thiệu Phong chỉ biết được, đó chính là tuổi của An – dựa theo cách tính tuổi của con người, An đã ba mươi lăm tuổi, so với cậu lớn hơn mười tuổi; nơi sinh của An: Na Uy; và sở thích của An – nội trợ.

Cuộc sống chung của cả hai rất thoải mái bình yên, nhưng vẫn không thể xích lại gần hơn, hoặc là nói tiến thêm một bước giống như trong tưởng tượng của Thích Thiệu Phong. Thích Thiệu Phong tin rằng trong thời gian cậu đi làm, An ở nhà đều lấy nhân hình để làm việc, đến trước khi cậu về đến nhà An đã xử lý trong tất cả rồi biến lại thành chồn.

Thích Thiệu Phong bắt đầu hoài niệm những ngày trước đây An luôn dính trong lòng cậu, muốn vuốt lông, hết ôm rồi lại xoa. Tình hình hiện tại không thể nói là không tốt, lại luôn mang đến cảm giác giữa hai người thiếu đi chút gì đó.

Về đến nhà, Thích Thiệu Phong mở cửa liền nghe được mùi cá, quả nhiên, An làm cá cho cậu ăn. Chớp mắt lại nhớ đến túi cá cậu từng mang đi tìm An ở cánh đồng tuyết, trong lòng Thích Thiệu Phong có cảm giác không nói nên lời.

"Tôi đã về."

Đổi dép rồi bước vào phòng khách, Thích Thiệu Phong nhìn xung quanh, quả nhiên, An lại trốn mất rồi.

Ăn cơm tối xong, Thích Thiệu Phong ngồi trên sofa, cậu không còn tâm trí nào để xem TV, mà đang đợi An. Quả nhiên, không bao lâu cái đầu nhỏ của An lộ ra ở cửa phòng ngủ.

"Đến đây được không?" Thích Thiệu Phong gọi.

An đứng ở cạnh cửa, ngồi chồm hổm, đôi mắt chớp chớp nhìn Thích Thiệu Phong.

"Đến đây, được không?" Thích Thiệu Phong quay sang đối diện An, cậu không dám làm ra cử chỉ gì khác, sợ dọa An chạy mất. Nhà chỉ có chút xíu, kỳ thật cậu muốn tìm An không phải không được, nhưng mà ở chung một nhà còn làm An trốn đông trốn tây trên lủi dưới chui cậu cũng không đành lòng, cậu hy vọng có thể để An tự nguyện bước đến.

An dượm bước đến, từng bước nhỏ.

"Anh bây giờ cũng không thèm để y tôi nữa." Thích Thiệu Phong ủy khuất nói.

Động tác của An từ chậm bỗng nhanh hơn, cuối cùng gần như chạy thẳng đến, sau đó nhanh nhẹn nhảy lên sofa, ngồi xổm trước mặt Thích Thiệu Phong, ngẩng đầu nhìn cậu.

Thích Thiệu Phong không nói gì, mà xòe tay ra với An, nói một câu: "Anh bây giờ trốn tôi suốt."

Biểu tình của An tựa hồ như muốn nói gì đó, cuối cùng cái gì cũng không nói, anh thò chân ra đặt lên tay Thích Thiệu Phong, giống như là giải thích.

“Tôi làm anh sợ sao?”

An lắc đầu.

“Nếu vậy thì sao lại không muốn đối diện với tôi? Trước đây cũng không như thế này. Có phải có nỗi khổ gì không? Anh có thể nói ra a, làm ơn cho tôi biết có chỗ nào chưa tốt. Tình hình hiện tại làm tôi cảm thấy bối rối quá.” Thích Thiệu Phong nhìn An chằm chằm, nói rất chân thành.

An do dự rất lâu, cuối cùng vẫn không nói gì.

Thích Thiệu Phong kiên nhẫn chờ đợi cũng không tiếp tục truy hỏi, cậu vươn tay khẽ xoa đầu An, “Vậy chờ đến lúc anh nguyện ý, thì hãy nói với tôi nhé.”

Đêm đó, An vẫn cũ ngủ bên cạnh Thích Thiệu Phong, Thích Thiệu Phong nửa đêm tỉnh giấc thấy con chồn cuộn tròn thân mình, trên người đắp chiếc mền nho nhỏ, trong lòng mang cảm giác thương tiếc khó nói thành lời. Cậu có thể cảm nhận được An có tâm sự, tâm sự này làm An phiền não, cậu chờ đến ngày An bày tỏ hết nỗi lòng mình.

71. Quyển 6 - Chương 6

Hôm nay, Thích Thiệu Phong ra ngoài sửa máy tính cho khách hàng, công việc hoàn thành rất thuận lợi. Nghĩ đến thời gian từ nơi này về lại công ty cũng gần giờ tan tầm không nhiều lắm, vì vậy cậu trực tiếp gọi cho quản lý nói về nhà luôn.

Đem mấy món vặt để ăn sau bữa tối, Thích Thiệu Phong mở cửa ra. Trong không khí đã thoang thoảng mùi hương, hương vị gia đình làm Thích Thiệu Phong không khỏi hít sâu một hơi. Đem túi to vào phòng bếp, Thích Thiệu Phong liếc mắt liền thấy một nam nhân đang đứng cạnh bếp.

An!

Từ sau khi vụt hiện ra, đây là lần thứ hai Thích Thiệu Phong nhìn thấy nhân hình của An, cậu nín thở không dám nhúc nhích, sợ kinh động An. An vẫn đang mặc bộ quần áo Thích Thiệu Phong thấy anh lần đầu tiên trong hình người, chiếc quần màu nâu cánh gián cùng áo sơ mi trắng, ống tay áo xăn lên đến khuỷu tay, một tay cầm sạn.

Nét mặt An rất đẹp, Thích Thiệu Phong không khỏi tán thưởng trong lòng, bất luận An trong hình người hay chồn đều là loại hình Thích Thiệu Phong thích.

Dầu sôi lên, An đem thức ăn đã xắt sẵn bỏ vào chảo rồi cúi người bắt đầu đảo nhanh, ‘sát’ một tiếng. An chuyên chú làm, đôi môi khẽ mím lại khiến Thích Thiệu Phong tâm động, cậu kìm lòng không được bước

đến.

An đang xào rau chú ý đến Thích Thiệu Phong đột nhiên xuất hiện, anh hoảng sợ, trừng lớn mắt chớp vài cái, còn chưa đợi Thích Thiệu Phong mở miệng, An đột nhiên biến lại thành chồn, cái sạn lơ lửng rớt xuống đất, phát ra tiếng 'đương', Thích Thiệu Phong cũng bừng tỉnh giữa cơn mơ ngày.

"Uy, uy…" Thấy chồn nhanh như chớp chạy đi, thoáng cái liền biến mất, Thích Thiệu Phong ở phía sau kêu um sùm, "Uy, tôi không biết xào rau a, uy, anh sao lại bỏ đi như vậy a…"

Thích Thiệu Phong dở khóc dở cười nhặt cái sạn từ dưới đất lên lau sạch, tự mình ra tay nấu thức ăn tiếp.

Buổi tối, khi nhìn thấy bộ dáng nhút nhát của An trong lốt chồn đứng ở cạnh cửa phòng ngủ nhìn xung quanh, Thích Thiệu Phong vừa tức giận vừa buồn cười, nói với An, "Anh đó nha, tôi là hổ sao? Anh sợ cái gì chứ?"

An cúi đầu xuống. Thích Thiệu Phong nhìn thấy bộ dáng vừa bất an vừa xấu hổ của An, đột nhiên không biết nói gì nữa. Ngừng một lúc, An xoay người lết đuôi trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, từ trưa trời đã bắt đầu mưa, càng về tối mưa càng lớn.

Gần đến nửa đêm Thích Thiệu Phong vẫn chưa về nhà, con chồn vẫn ngồi trong phòng khách đợi cậu. Nói có vẻ bất an, khi thì cào cửa sổ nhìn xung quanh, khi thì nhảy lên sofa, một chút lại chạy đến huyền quan dán sát người lên cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Thích Thiệu Phong cuối cùng cũng trở về, mang theo chiếc dù ướt đẫm nước mưa. An chạy đến đón cậu. Thích Thiệu Phong ngồi xổm xuống đổi giày, sau đó ôm chầm lấy con chồn trên mặt đất lên.

"Đang đợi tôi sao?"

Chồn dùng đôi mắt đen láy chăm chú nhìn Thích Thiệu Phong, tựa hồ muốn hỏi.

"Tăng ca, nên về trễ. Làm anh lo lắng." Thích Thiệu Phong vuốt ve đầu con chồn, nó cũng thuận thế lấy đầu cọ lòng bàn tay cậu. Thấy An hiếm khi tỏ ra thân thiết, trong lòng Thích Thiệu Phong thực hưởng thụ.

Nhanh chóng tắm rửa, Thích Thiệu Phong mặc áo ngủ bước ra, nhìn thấy An vẫn ngồi xổm trên sofa, vừa thấy cậu liền lao đến, tựa hồ vẫn đang trong trạng thái bất an, Thích Thiệu Phong bước đến ngồi xuống cạnh An, vươn tay bế nó đặt lên đầu gối.

"Anh đang lo lắng cho tôi sao?"

An tựa hồ thừa nhận.

"Không, không xảy ra chuyện gì, chỉ tăng ca thôi. Nên anh yên tâm."

An gật gật đầu.

Một người một chồn lại im lặng. Trong phòng khách lúc này chỉ bật một bóng đèn nhỏ. Không khí yên tĩnh, tiếng mưa rơi ngoài cửa dổ, còn có ánh đèn nhu hòa, tất cả làm Thích Thiệu Phong có cảm giác tịch mịch, trong lòng dâng lên xúc động muốn ốm. Cậu lấy cả tay ôm lấy thắt lưng chồn, đột nhiên rất muốn ôm, không phải ôm chồn trong lồng ngực, mà muốn ôm An, ôm An trong hình người.

"Vì sao không muốn biến thành người?" Thích Thiệu Phong hỏi. Cậu không nghĩ An sẽ trả lời, kiểu đối thoại này giống như tự lảm nhảm với mình.

"Vì ghét tôi sao? Hay là tôi đã làm gì sai?"

"Tôi rất thích anh a, chẳng lẽ anh không cảm thấy sao? Trước đây nói sẽ làm mấy chuyện kia với anh… cũng chỉ vì tôi nghĩ anh là chồn. Tôi biết anh là yêu thú, sau khi anh thành người tôi không nghĩ đến nữa."

Thích Thiệu Phong thì thào, cúi đầu dán mặt lên đỉnh đầu chồn, "Rõ ràng có anh ở cạnh tôi, anh cũng không chịu lấy hình người sống với tôi, như vậy tôi sẽ cảm thấy cô đơn. Thật cảm thấy rất cô đơn."

Nam nhân mang ngữ khí buồn rầu nói những lời này làm động lòng người, An giương bàn chân khẽ đụng vào hai má Thích Thiệu Phong. Thích Thiệu Phong nắm chân chồn, thở dài, "Nhất định chỉ như vậy thôi sao? Không thể nắm tay anh được sao?"

Đôi mắt đen láy của chồn nhìn vào mắt Thích Thiệu Phong, vùng khỏi tay cậu nhảy lên sofa, sau một tiếng 'ba' rất nhỏ vang lên lên, một nam nhân xuất hiện bên cạnh Thích Thiệu Phong.

"A…" Thích Thiệu Phong sung sướng ra mặt, niềm vui này của cậu xuất phát từ tận sâu trong lòng.

"Tôi…" Nam nhân ngập ngừng, cúi đầu không dám nhìn Thích Thiệu Phong.

"Cái gì?" Thích Thiệu Phong vì muốn nghe rõ nên kề sát vào, nhìn chằm chằm vào mặt nam nhân.

"Tôi… sợ cậu ghét tôi." An nhỏ giọng nói, co rúm người lại, vẻ bất an bối rối.

"Sao tôi lại ghét anh?" Thích Thiệu Phong khó hiểu hỏi, "Rõ ràng tôi thích anh đến như vậy mà."

An nâng mi mắt, khẽ cúi người về phía Thích Thiệu Phong, mang theo ánh mắt lo sợ cùng ngượng ngùng làm Thích Thiệu Phong tâm động không ngừng.

"Ban đầu cậu nói như vậy vì tôi là chồn, là vật nuôi, cậu nhất định cũng nghĩ như vậy đi, nên mới đem tôi về nhà cậu. Kết quả phát hiện nguyên lai tôi là nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân thực vô dụng, cậu… cậu không thất vọng sao?" An lắp bắp.

Thích Thiệu Phong trừng lớn mắt, "Vì sao lại nói như vậy?"

"Đây là sự thật." An lộ ra vẻ mặt u buồn, "Tôi… tôi không biết gì cả, đơn giản là một con sâu, tôi…"

"Không được nói bản thân như vậy." Thích Thiệu Phong lớn tiếng, thanh âm đột nhiên tăng cao dọa An nhảy dựng, anh theo bản năng co rúm lại.

Thích Thiệu Phong nắm lấy đầu vai An, "Sao anh lại có thể nói như vậy! Cái gì mà sâu bọ, cái gì mà vô dụng. Anh vẫn luôn chiếu cố tôi, như thế nào có thể nói vô dụng!"

An bị giữ chặt vai cúi thấp đầu, "Nhưng mà, tôi không biết làm gì, tôi…"

"Đừng nói như vậy, anh rất tốt, thật đó." Thích Thiệu Phong động viên An đang tự ti, nâng tay xoa đầu anh.

"Tôi…" An ngẩng đầu, nghi hoặc lại mong chờ được khẳng định, "Cậu thật sự không ghét tôi?"

"Đương nhiên, anh đáng yêu như như vậy, anh tốt như vậy…" Thích Thiệu Phong cố gắng muốn khen ngợi nhiều một chút, nói năng hơi lộn xộn.

An được khen liền cười. Từ sau khi bại lộ thân phận anh vẫn luôn muốn nói thẳng chuyện của mình với Thích Thiệu Phong, lại sợ sẽ bị đuổi đi, anh cố gắng làm Thích Thiệu Phong thích anh, lại không biết nên làm gì. Lo âu một thời gian, anh cảm thấy vẫn bày tỏ với Thích Thiệu Phong để công bằng một chút. Nhưng ngày đó An đang nấu cơm vừa thấy Thích Thiệu Phong, trong lòng khiếp sợ vẫn hóa thành chồn trốn đi. Tối nay Thích Thiệu Phong về trễ làm An nghĩ cậu đã tức giận, vì thế An càng thêm lo lắng. Hiện tại đã biết rõ, tâm tình thoải mái, những gút mắc cũng được mở ra.

"Có một số việc, tôi vẫn muốn nói với cậu…"

"Nói cho tôi biết đi." Thích Thiệu Phong mỉm cười nói, ngồi ngay ngắn lại trên sofa, chuẩn bị lắng nghe.

An ngồi thẳng, nắm hai tay lại, tư thế nghiêm túc làm Thích Thiệu Phong cảm thấy hơi mắc cười không khỏi khiến cậu đoán tới đoán lui, cậu không biết An muốn bộc bạch chuyện gì.

"Tôi sinh ra ở cực Bắc, là thị trấn nhỏ nơi đã gặp cậu. Chúng tôi thuộc một nhánh của yêu tộc chồn, vẫn luôn sống tại đó. Do khí hậu, tộc chúng tôi ít khi lấy hình người xuất hiện, hơn phân nửa là lấy hình chồn kiếm ăn, sinh sống."

"Sau đó, rất nhiều tộc nhân hướng ra cuộc sống ở thành phố, lục tục chuyển đi. Dù sao ánh đèn rực rỡ nơi đô hội phồn hoa so với thị trấn yên bình bảo thủ lại nghèo nàn có sức hấp dẫn hơn rất nhiều. Tôi cũng từng nghĩ chuyển đi hay không. Cơ thể của tôi không khỏe, yếu ớt, thị trấn nhỏ lại rất lạnh, cuộc sống thành thị tốt với tôi hơn, nhưng tôi lại không chuyển đi."

"Vì sao?" Thích Thiệu Phong nghe đến đây nhịn không được liền hỏi.

Đầu An cúi ngày càng thấp, bộ dáng kia làm Thích Thiệu Phong nhịn không được muốn đến ôm anh.

"Vì… trong tôi luôn có tiếng nói – Không được đi, không được đi, ở lại. Theo như tiếng nói ấy, có thể tôi sẽ tìm được thứ mà tôi luôn tìm kiếm. Mỗi khi tôi quyết tâm chuẩn bị chuyển đi, thanh âm kia lại vang lên, cuối cùng tôi vẫn ở lại. Chồn là loài động vật sống một mình, các tộc nhân khác dần chuyển đi, một mình tôi thực tịch mịch…"

Nhìn nam nhân trước mắt dùng thanh âm cực nhỏ thốt lên 'thực tịch mịch', Thích Thiệu Phong nhịn không được nắm lấy tay anh. An khẽ run, bị Thích Thiệu Phong nắm chặt, anh cũng không giãy ra nữa.

"Tôi vẫn hy vọng có thể có người bầu bạn với tôi trong cuộc sống này. Tôi cứ tìm cứ tìm, nhưng vẫn chưa gặp được. Tôi nghĩ có lẽ đến thành phố, nhiều người như vậy, chắc có thể gặp được người đó không chừng. Nhưng tôi lại không thể thật sự quyết tâm rời khỏi thị trấn, giống như có cái gì đó giữ tôi lại. Kỳ thật trong lòng tôi rất sợ sẽ không gặp được. Tôi vừa do dự, vừa đợi. Cho đến một ngày, tôi thấy có người nằm trên cánh đồng tuyết, nhìn thấy cậu ta, trái tim tôi…"

Thích Thiệu Phong ôm chầm lấy An, ghì chặt anh vào lòng: "Người kia là tôi đi, người anh đang đợi chính là tôi."

"Tôi không biết."

"Anh đã nói thân thể không tốt, nhưng anh vẫn dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm tôi trong tuyết, anh không do dự sao?" Thích Thiệu Phong hỏi.

An không nhúc nhích, tùy ý để Thích Thiệu Phong ôm mình, vì ngượng ngùng nên có chút cứng ngắc.

"Tôi… tôi không biết… Tôi chỉ nghĩ tôi không thể để cậu gặp chuyện không may."

Cứ ôm nam nhân như thế, Thích Thiệu Phong không ngừng vuốt tóc anh, trong lòng chỉ có một cảm giác – anh ấy rất đáng yêu.

"Vậy thì, tại sao cứ luôn trốn tránh tôi? Sau khi tiếp xúc phát hiện tôi làm anh sợ à?" Thích Thiệu Phong đưa tay nâng khuôn mặt An lên, để anh ngẩng đầu đối diện với mình, hỏi vấn đề vẫn luôn tồn tại trong lòng.

Khóe mắt An lóe sáng, lông mi dài không ngừng rung rung, "Kia… Tôi… Vì tôi có tư tâm. Tôi khát khao sự quan tâm của cậu, nhưng trong lòng tôi biết được, tuổi tôi đã lớn, lại vẫn là người cái gì cũng không biết, tôi không giúp đỡ gì được cho cậu, lại chỉ liên lụy cậu. Nhìn cậu thích hình chồn của tôi, tôi đã nghĩ nếu có thể thành thú nuôi của cậu, như vậy cả đời cũng được, tôi vẫn sẽ làm bạn với cậu. Nên tôi vẫn không tiết lộ thân phận, cho đến khi…"

"Đồ ngốc…" Thích Thiệu Phong ôn nhu trách cứ một câu, "Nguyên lai là như vậy a."

An thấp giọng nức nở, "Tôi sợ cậu sẽ ghét tôi, tôi không muốn cậu ghét tôi, nhưng mà tôi lại vô dụng như vậy."

"Nói cái gì vô dụng hả," Thích Thiệu Phong vươn tay xoa đầu An, "Rõ ràng anh làm được rất nhiều, thật sự có khả năng, sao lại nói mình như vậy. Từ khi anh đến đây, anh vẫn luôn an ủi người cô đơn như tôi, sau khi biến thành người lại giúp tôi làm nhiều việc như vậy, cả ngôi đều do anh xử lý, sau khi có anh cuộc sống của tôi an ổn hơn. Không được nói bản thân vô dụng, còn như vậy tôi sẽ giận đấy."

"Cậu… cậu sẽ không ghét tôi?" Thanh âm An run rẩy.

"Đương nhiên. Tôi thích anh." Thích Thiệu Phong nói xong lại kéo An vào lòng, "Cho nên, dùng bộ dáng hiện tại hảo hảo ở bên cạnh tôi đi."

"Nhưng nếu như vậy tôi sẽ không còn là thú nuôi nữa." An do dự.

"Tôi sẽ không bắt anh làm thú nuôi, chúng ta là… " Nguyên bản Thích Thiệu Phong muốn nói 'là người yêu', lại sợ lúc này nói như vậy đường đột quá mức, đành nói, "Chúng ta hiện tại là người sống chung."

"Sống chung?" Mặt An đỏ lên.

"Đúng vậy, chỉ có một cái giường, không còn cách nào, thông cảm chút đi."

72. Quyển 6 - Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đệ thất chương

An bắt đầu một cuộc sống chung cùng Thích Thiệu Phong.

Sau khi thổ lộ nỗi lòng, tâm tình An thoải mái hơn, người cũng bắt đầu cởi mở dần. Thái độ anh vẫn ngượng ngùng như trước, lần này Thích Thiệu Phong đã có kinh nghiệm, cậu chủ động nói suy nghĩ trong lòng với An, cho dù không nhận được câu trả lời cũng vẫn nói, cậu biết An vẫn nghe. Chuyện lớn chuyện nhỏ gì trong nhà, Thích Thiệu Phong cũng bàn bạc với An, cho dù An trầm mặc không phát biểu ý kiến cậu vẫn sẽ nói.

Có giao tiếp, giữa hai người trở nên hòa hợp hơn.

Thích Thiệu Phong chăm sóc An gấp bội, tận lực bù lại những thiếu sót trước đây.

"Mua quần áo?"

"Đúng vậy, anh không thể cứ mặc một bộ này được."

Đến cuối tuần, Thích Thiệu Phong đề nghị muốn dẫn An đi mua sắm quần áo.

"Không cần…" An từ chối.

Vì không có việc làm, cũng không có thu nhập, tất cả chi tiêu của An đều do Thích Thiệu Phong lo liệu, tình huống này làm anh rất không yên tâm, cái gì anh cần cũng không nói ra, tận lực tiết kiệm. Thích Thiệu Phong hoàn toàn không để tâm, tiêu tiền giùm An thật sự tiêu đến vui vẻ.

“Vậy anh muốn mặc quần áo của tôi không?” Thích Thiệu Phong cười hỏi, sau đó còn cố ý nói: “Vóc người chúng ta cũng không chênh lệch mấy, anh không ngại tôi lại không thành vấn đề, bất quá, quần lót cũng có thể mặc của tôi sao?”

An lập tức lộ ra biểu tình vừa thẹn vừa giận.

“Đi thôi.”

Trừ bỏ mua đồ dùng sinh hoạt trong nhà, An rất ít khi ra ngoài đường, nhìn thấy anh cứ trốn biệt trong nhà như vậy, Thích Thiệu Phong rất nguyện ý dẫn anh ra ngoài nhiều một chút. Cậu hy vọng An có thể thích ở lại thành phố này.

Mua sắm xong, An muốn về nhà, Thích Thiệu Phong giữ chặt anh không buông, “Hôm nay ăn tối bên ngoài.” Chạm đúng bản tính ôn thuần của An, Thích Thiệu Phong biết An sẽ không cự tuyệt.

Ăn thử đặc sản bản địa, trong bóng đêm, hai người đứng bên lề đường trước quá ăn, An nhìn cảnh sắc đèn đuốc rực rỡ trước mặt, trong mắt đầy sự mê hoặc.

“Thích thành phố này không?” Thích Thiệu Phong hỏi.

An nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Rất phồn hoa, rất tốt, là người người trẻ tuổi hướng đến. Nhưng mà…”

“Nhưng mà cái gì?”

“Một mình giữa cuộc sống nơi này sẽ cảm thấy rất cô đơn, tuy rằng trong thành phố này có nhiều người như vậy. Có lẽ nguyên nhân chính là vì có

quá nhiều người, mới không muốn chỉ có một mình mình." Anh thì thào, giống như đang nói với Thích Thiệu Phong, lại giống như tự nói với mình.

Thiệu Phong nâng tay lên, khẽ khoát lên vai An, hơi dùng lực, kéo anh lại gần. An không kháng cự, quay sang Thích Thiệu Phong mỉm cười.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Thích Thiệu Phong biết An đã chấp nhận cậu rồi.

Nhất định trước đây bọn họ có duyên với nhau, nếu không vì cái gì Thích Thiệu Phong đang ở thành phố nhiệt đới Hương Đảo lại cứ tâm tâm niệm niệm muốn du lịch Bắc Âu, lại còn chọn một thị trấn nhỏ đặt chân; mà An, lần lữa không rời khỏi cánh đồng tuyết kia, luôn ở đó chờ đợi, đến khi Thích Thiệu Phong xuất hiện. Mặc dù thời gian trước đó hai người họ đều cô đơn, nhưng bọn họ vẫn không để lạc mất nhau, thật tốt.

"Không về nhà sao?" An phát hiện Thích Thiệu Phong dẫn anh đi hướng ngược lại, liền thắc mắc.

"Chúng ta đi hẹn hò." Thích Thiệu Phong đọc được suy nghĩ đối phương, lòng tràn đầy đắc ý cùng vui mừng.

Bên ngoài rạp chiếu phim, An rất hứng thú với bắp rang, nghiêng đầu ngắm nghía không thôi, Thích Thiệu Phong tỏ ý nói anh đi mua.

"Là cho trẻ con ăn…"

"Người lớn cũng có thể ăn a."

Mua một gói bắp rang lớn, cả hai chuẩn bị đi vào, Thích Thiệu Phong nghe được đằng sau có cô gái nhỏ giọng nói chuyện, "Bộ dáng chú mua bắp rang thiệt là thanh tú a…"

Thích Thiệu Phong thầm đắc ý, An thật sự rất đáng yêu a.

Nương theo bóng tối trong phòng chiếu, Thích Thiệu Phong lặng lẽ nắm lấy tay An. Ấm áp từ lòng bàn tay cùng những ngón tay của đối phương truyền đến khiến Thích Thiệu Phong cảm xúc xao động, trong lòng cảm thấy thân thuộc, đây thực là một cảm giác vi diệu.

Tình yêu vẫn luôn vi diệu như vậy.

Từ rạp chiếu phim đến lúc ngồi trên xe, Thích Thiệu Phong đều gắt gao nắm lấy tay An không buông.

Về đến nhà, thay giày ở huyền quan, An vừa hỏi "Khát không, tôi pha trà cho cậu", sau đó bước về phía phòng bếp, Thích Thiệu Phong ở phía sau giữ chặt lấy anh. An ngẩng ra, quay đầu nhìn Thích Thiệu Phong, "Sao vậy?"

"Rất khát, chờ không nổi nữa…" Thích Thiệu Phong vươn tay nâng khuôn mặt An lên.

"Ai…"

Không đợi An có phản ứng, một tay Thích Thiệu Phong ôm chặt lấy thắt lưng anh, một tay nâng cằm anh, sau đó hôn anh.

"Ô…" An phát ra một tiếng ngâm nhỏ.

Gắt gao ôm chặt đối phương, thỏa sức nhấm nháp đôi môi ngọt ngào của anh, nhiệt tình của Thích Thiệu Phong làm An tan chảy, anh dần đáp lại, nâng cánh tay còn chút e ngại ôm chặt thắt lưng Thích Thiệu Phong.

Kết thúc nụ hôn dài, nhìn khóe miệng An có vết ẩm ướt, Thích Thiệu Phong nhào đếm liếm, An đỏ mặt, theo bản năng lui từng bước về sau.

Hai tay nắm lấy tay An, Thích Thiệu Phong nói: "Tôi thích anh!"

An cúi đầu, một lúc sau anh trả lời: "Tôi biết."

"Nhất định anh cũng thích tôi, không thì vì sao thiên sơn vạn thủy lại theo tôi đến nơi này."

An trầm mặc. Thích Thiệu Phong biết sự trầm mặc này của An là một kiểu thừa nhận, cậu rất cao hứng.

"Nhưng mà, tôi không muốn là thú nuôi…" An nhỏ giọng nói.

"Tôi cũng không coi anh là thú nuôi, anh là – người yêu!" Thích Thiệu Phong nói xong lại ôm lấy An, tràn đầy nhiệt tình, lặp lại lần nữa, "Anh là người yêu, là người yêu."

Từ sống chung thăng cấp thành người yêu, thế giới của hai người càng thêm hạnh phúc mỹ mãn, Thích Thiệu Phong cực kỳ vui vẻ. Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, hiện tại cậu nhìn An, cảm thấy anh lại càng thêm đáng yêu, cho dù An đeo tạp dề chuẩn bị bữa tối trong phòng bếp, hay là lúc An mặc quần áo ở nhà cùng cậu đọc sách.

Phát hiện lúc Thích Thiệu Phong ở nhà thường lộ ra nụ cười ngây ngô khó hiểu, An nhịn không được hỏi cậu, "Cậu cười chuyện gì?"

“Lượm được bảo vậy.”

An không biết nên tức giận hay buồn cười nữa.

Lại một đêm mưa, Thích Thiệu Phong vẫn chưa về, An vô cùng lo lắng không yên. Thật vất vả mới tìm người yêu, An rất coi trọng, anh vẫn luôn sợ sẽ đánh mất cậu. Thật sự ngồi không yên, An mang dù ra ngoài tìm kiếm.

Kỳ thật Thích Thiệu Phong ở lại công ty họp, buổi họp lại kéo dài, các đồng nghiệp để ý thấy trời mưa, mưa càng lúc càng lớn, mọi người đơn giản cho qua không để ý đến nữa, tiếp tục thảo luận các nội dung trong cuộc họp.

Đến khi ra khỏi phòng họp, Thích Thiệu Phong nhìn đồng hồ, kinh hô, “Đã khuya thế này!”

“Chứ cậu tưởng sao, thời gian thảo luận lần này rất lâu.” Đồng nghiệp bên cạnh nói.

“Tôi nghĩa khoảng chừng tám giờ.”

“Làm gì mà sớm dữ.”

Thích Thiệu Phong vội vàng thu dọn đồ đạc rời công ty, thật vất vả mới gọi được một chiếc taxi. Ngồi trong xe, Thích Thiệu Phong có cảm giác lạ thường, cậu cảm thấy dường như An đang tìm cậu. Thích Thiệu Phong thầm kêu không tốt, khi An đến đây rất ít khi ra ngoài, chỉ biết đường đi gần nhà, anh cũng không biết công ty Thích Thiệu Phong nằm ở đâu.

“Không ổn…”

Thích Thiệu Phong một bên tự nhủ một bên dặn tài xế chạy chậm một chút.

"Cậu không vội về nhà a." Tài xế lấy làm lạ.

Xe chạy về hướng nhà, Thích Thiệu Phong từ cửa kính xe mờ mịt nhìn chằm chằm hai bên đường, trong lòng cậu có cảm giác càng ngày càng gần An. Giữa cậu và An có mối liên hệ tâm linh khó hiểu, có lẽ đây là 'duyên phận' như người ta hay nói, Thích Thiệu Phong tin chắc cậu sẽ tìm được An.

Đi được một lúc như thế, Thích Thiệu Phong nhác thấy trên lối đi bộ có một thân ảnh, cầm chặt dù khó khăn đi giữa màn mưa.

"Bác tài, xin ngừng xe một chút." Thích Thiệu Phong vội vàng nói.

"Sao vậy?" Tài xế giảm tốc độ hỏi, lái xe vào lề.

"Tôi nhìn thấy bạn tôi."

Thích Thiệu Phong lao ra khỏi xe xuyên qua mưa chạy đến, "An! An!"

An nâng dù lên lộ ra khuôn mặt, khi anh thấy Thích Thiệu Phong vừa mừng vừa lo, "Ngươi…"

"Hồ đồ, mưa lớn như vậy anh chạy ra ngoài làm gì!" Thích Thiệu Phong nói xong kéo An lên xe.

Quần áo An đã sớm ướt sũng, co rúm ngồi phía sau xe, Thích Thiệu Phong cởi áo khoác trùm lên vai anh.

Tài xế cười nói, "Các cậu đúng thật là trùng hợp, mưa lớn như vậy, cư nhiên có thể gặp được ở ngoài.

Thích Thiệu Phong liếc mắt nhìn An, thấy đối phương đang nhìn mình bằng ánh mắt lo sợ, không hỏi bất đắc dĩ cười cười, "Đúng vậy, thật trùng hợp." Trước mặt người ngoài cậu cũng không muốn trách móc An chuyện gì, chính là với hành động như thế này cậu không đồng ý, nhịn không được cúi người nhéo tay An.

Về đến nhà, Thích Thiệu Phong kéo An vào phòng tắm, "Nhanh thay quần áo ướt."

An vào phòng tắm, cởi áo sơ mi bỏ sang một bên, lúc anh cởi quần dài mới nhớ ra chưa lấy áo tắm, vươn tay định mở cửa, cửa liền bị đẩy ra, Thích Thiệu Phong ôm chiếc khăn tắm lớn xuất hiện ngoài cửa.

Nhìn An nửa người trên trần trụi, quần cởi nửa chừng, mưa làm tóc ướt dán xuống trán, làn da dưới ánh đèn trắng như tuyết trơn láng, thắt lưng mảnh khảnh, mắt Thích Thiệu Phong tối đi.

An nhận ra gì đó, anh cười cười đưa tay ra, "Đưa khăn cho tôi."

Thích Thiệu Phong cũng không đưa khăn, mà đẩy cửa qua một bên, bước nhanh đến một tay ôm lấy An vào trong lòng, An khẽ vùng vẫy, "Đừng…"

"Hôm nay anh rất không nghe lời nga." Thích Thiệu Phong nửa đùa nửa trách nói, cánh tay nhanh chóng xiết chặt thắt lưng An không để anh nhúc nhích.

"Tôi không có, tôi chỉ…"

“Giữa mưa lớn chạy ra ngoài là không đúng,” Thích Thiệu Phong nói xong hé miệng khẽ cắn tai An, nhất thời cảm thấy thân thể trong lòng run rẩy, “Tôi phải phạt anh!”

“Cái… cái gì…”

“Phạt!” Thích Thiệu Phong đưa tay nâng cằm An lên, nhìn vào mắt anh, nói từng từ một.

An lập tức đỏ mặt, thậm chí lỗ tai và cổ cũng đỏ.

Thích Thiệu Phong vươn tay kéo quần dài của An xuống, nghĩ nghĩ, dứt khoát cởi luôn quần lót, sau đó giữa sự kháng cự yếu ớt của An nửa kéo nửa ôm anh rời khỏi phòng tắm, trực tiếp ném lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

……

An cuộn người trong chăn, chỉ lộ ra đỉnh đầu, Thích Thiệu Phong kề sát lại vươn tay vuốt tóc anh.

“Có khỏe không?” Thích Thiệu Phong ôn nhu hỏi.

An đưa tay kéo chăn xuống lộ nửa khuôn mặt, đôi mắt ướt át trừng Thích Thiệu Phong, “Cậu làm càng quá…”

“Là anh không ngoan trước, tôi phải phạt anh.”

Nghe thấy từ làm người ta thấy ngượng, An im lặng trốn vào trong chăn.

Thích Thiệu Phong vỗ vỗ An, “Vì anh dầm mưa, nhất định sẽ cảm thấy lạnh. Tôi ôm anh, chẳng lẽ không được?”

An ở trong chăn nhỏ giọng bào chữa, “Tắm nước nóng là được rồi.”

“Không phải vừa mới ôm anh đi tắm sao?”

“Không phải sau chuyện đó.”

Thấy An khó chịu, Thích Thiệu Phong cười thầm, cậu vươn tay kéo chăn xuống, an lập tức trốn tránh. Thích Thiệu Phong đè An lại, “Bây giờ còn lạnh không?”

An chần chờ một chút: “… Có một chút.”

“Đến đây, để tôi ôm một cái.” Thích Thiệu Phong nói xong vòng tay qua.

An, giống như khi còn là chồn, không thể chống cự sự hấp dẫn của cái ôm ấm áp từ chủ, trong lòng do dự một chút rồi vẫn chủ động kề lại gần, được Thích Thiệu Phong ôm vào lòng.

“Thật đáng yêu a…” Thích Thiệu Phong vuốt tóc an, cảm thán.

“Tôi không phải thú cưng.” An lại bào chữa.

“Tôi chưa từng bắt anh làm thú cưng, anh là người yêu.” Thích Thiệu Phong cười nói.

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/linh-huyen-quoc-do-he-liet